ஸ்ரீ[illegible]த் வால்மீகிராமாயண வசனம்

அயோத்தியா காண்டம்.

ஸ்ரீ

ஸர்வம் விஷ்ணு மயம் ஜகத்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

ஸ்ரீமத்வால்மீகிராமாயணவசனம்

அயோத்தியாகாண்டம்.

யாவரும் எளிதிலுணர்ந்துகொள்ளும்பொருட்டு

ஸ்ரீமத்உபயவேதாந்த

கூடுரிம்படி திருமலை லக்ஷ்மிகுமாரர் கோடி கன்னிகாதானம்,

வித்துவான் அஷ்டாவதானம்,

மேல்பாக்கம்,

தாததேசிகதாதாசாரியசுவாமியவர்களால்,

வடமொழியினின்றும், தென்மொழியில் வசனநடையாய்

மொழி பெயர்ப்பித்து,

சென்னைச் சர்வ கலாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்,

கோமளபுரம்.

இராஜகோபால்பிள்ளையவர்களால்,

எழுத்துச்சொற்றொடர்க் குற்றங்களற

ஆராயவித்து,

ஆவுல - கிருஷ்ணசாமிநாயுடு,

நகர் - அந்தல - மூர்த்திநாயுடு,

குளத்தூர் - முத்துசாமிநாயுடு,

என்னும் மூவர்களால்,

சென்னை மவுண்டுரோடு கார்டியன் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

கலி. ௪௯௮௧க்கு - ப்ரமாதி௵ - சிம்ம௴.

1879.

ஸ்ரீ

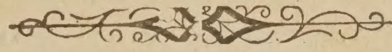
படத்தின் அட்டவணை.

ஸ்ரீராமஜெயம்.

அயோத்தியாகாண்டத்தின் அட்டவணை.

அட்டவணை.

அயோத்தியாகாண்டத்தின் அட்டவணை

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீரகுநந்தன பரப்ரஹ்மணேநம:

ஸ்ரீமத்வால்மீகிராமாயணம்

அயோத்தியாகாண்டம்.

கடவுள்வணக்கம்.

నీలాంభోదనిభంనిశాచరచమూనిర్మూలనోద్యోగినం
కోదండంశరధింశరంసునిశితంనిస్త్రింశమాబిభ్రతం।
వైదేహీసహితంజటాలమజినంచీరంవసానంశుభం
తాదృక్షేణచలక్ష్మణేనసహితంశ్రీరామచంద్రంభజే॥

*நீலாம்போதநிபம்நிசாசரசமூ நிர்மூலனோத்யோகிநம்
கோதண்டம்சரதிம்சரம்ஸுநிசிதம் நிஸ்த்ரிம்சமாபிப்ரதம்
வைதேஹீஸஹிதம்ஜடாலமஜிநம் சீரம்வஸாநம்சுபம்
தாத்ருக்ஷேணசலக்ஷ்மணேநஸஹிதம் ஸ்ரீராமசந்த்ரம்பஜே.*

முதலாவது ஸருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரானுக்குத் திருமுடி சூட்டச் சபை சேர்த்தது.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் தம் அம்மானகத்திற்குச் செல்லுங்காலையிலும், உட்பகைகளாகிய காமாதிகளையும், தெவ்வேந்தர்களையும் வென்றவரும், தம்முடன் வருவதிலே பெருமகிழ்வுகொண்டவருமாகிய சத்துருக்கனாழ்வானையும் உடன் கொண்டு சென்று, அசுவபதியென்னும் தம் அம்மானராகிய யுதாஜித்தென்பவரால், அவர் தமது செல்வச் சிறுபிள்ளையிடத்துச் செய்வதுபோல அன்பு கூர்ந்தாதரஞ் செய்யப் பட்டவராகி வாழ்ந்திருந்தனர். ஆயினும், இவ்விளைஞரிருவரும், மூப்பினராகிய தந்தந்தையாரையே கருதிக்கொண்டும், அவரது செயல்களையே ஒருவருக்கொருவர் புகழ்ந்து சொல்லிக்கொண்டுமிருந்தனர்கள். தசரதப்புரவலர் பெருமானும், இந்திரவருணர்களைநிகர்த்த இம்மைந்தர்களிருவரையும், நினைந்து நினைந்து எம்புதல்வர்கள், இப்பொழுது எங்குறைகின்றனர்களோ? என்செய்கின்றனர்களோ வென்றும், இவர்களதுநற்குண நற்செய்கைகளையே புகழ்ந்து மகிழ்ந்து கொண்டுமிருந்தனர். இவ்வண்ணம் நான்கு திருக்குமாரர்களும் தமதுடலிற்றோன்றிய நான்குதோள்களில் பரிவுசெய்வதுபோல அன்புசெய்வதற் குரியர்களாயினும், அந்நால்வருள்ளும், அளவில்லாத நற்குண நிறைவுள்ளவராகிய ஸ்ரீராமசந்திரனே சேதனர்களுள் பிரமதேவன் தலைமையானவன் போலத்தந்தைக்கு மிகுதியும் சிறந்த பிரிய முள்ளவராக இருந்தனர்.—

సహి దేవై రుదీర్ణస్య రావణస్యవధార్థిభిః।
అర్థితో మానుషేలోకే జజ్ఞేవిష్ణుస్సనాతనః॥

ஸஹிதேவைருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்யவதார்திபிஃ
அர்திதோமாநுஷேலோகே ஜஜ்ஞேவிஷ்ணுஸ்ஸநாதநஃ.

அந்தச் சக்கரவர்த்தித் திருமகன் தவத்திறமையா லிருமாந்து யா வரையும் வென்று, நீதிவழியை யழித்த இராவணனைக் கொலைபுரிவிப்ப தன் பொருட்டுப் பிரமன், சிவன், விண்ணவரரசன் தொடக்கமாகிய வானவர்களால்,பிரார்த்தனைசெய்யப்பட்டவனுய்த் திருவவதரித்த தொல்லைமூலப் பரஞ்சுடரும், எல்லாப் பொருள்களுக்கும், அகமும் புறமு மொக்கக் கரந்துரைபவனும், எல்லாம் வல்லோனுமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுதலால், இப்பெருமான் மற்றவரினும் சிறந்த நற்குணங்கள் நிறைந்து எல்லாச் சேதனர்களிடத்தும் அன்பினராக வளர்வதொரு வியப்போ ? சிறந்த ஒளிதங்கிய இத்திருக்குமாரனுல், கௌஸல்யாதேவியும் உம்பர்களுக்குள் முதன்மைபெற்ற இந்திரனுல் திதிதேவி விளங்குவது போல விளங்கினள். இச்சக்கரவர்த்தித் திருமகனுர் பல்லாயிர ஐங் கணைக் கிழவருமொவ்வாத கட்டழகர்; வீரியமுடையார்; மாற்சரிய மில்லார் ; இவ்வுலகத்து இளைஞர்யாவரும் ஒப்பாகாதார் ; குணங்களினுல் தந்தைக்கு நிகரானவர்; எப்பொழுதும் அமைதிக் குணமுடையார்; எல்லாரிடத்தும் இனிமையாகவும், மேன்மையாகவும் வார்த்தையாடு மியல்பினர் ; எவரேனும் சினங்கொண்டு வன்மொழிகூறினும், தாமும் கடுஞ் சொல் உரையாது பணிவாகப் பேசுபவர்.—

కథంచిదుపకారేణ కృతేనైకేనతుష్యతి।
నస్మరత్యపకారాణాం శతమప్యాత్మవత్తయా॥

கதஞ்சிதுபகாரேண க்ருதேநைகேந துஷ்யதி
நஸ்மரத்யபகாராணும் சதமப்யாத்மவத்தயா.

உட்பகையறுவருக்கும் பகைஞராதலால், யாவராயினும் ஒருவர் எழுநூறுபிழைசெய்யினும், அவற்றுள் ஒன்றையும் திருவுளத்தில்கொள்ளாமல், அவர் அறியாதுசெய்த யாதேனுஞ் சிறிய உதவியையே பெரிதாக நினைத்து, அவர்களைப் பாதுகாத்தளிக்குந் தன்மை யுடையார்; கைவிடுபடை கைவிடாப்படைகளைப் பயிலுங்காலமல்லாத காலத்தில், நல்லொழுக்க முடையாரோடும், மெய்ஞ்ஞான முடையாரோடும், முதுமைப் பருவ முடையார்களாய், முன்னேர் மொழிந்த முறை தப்பாதாரோடும், நாள்தோறும் அவரவர்களுக்குத்தக்க நூல்களின் நுண்ணிய கருத்தைத்தெளிவாக உரையாநின்று, காலத்தைப்போக்கு மியல் புடையார்; கூரிய நுண்ணறிவுடையார்; தம் பேதைமையால் பிழைசெய்தவர்களிடத்தும், அப்பிழையைப் பாராட்டிப் பெருமிதமாயிராமல், அவர்கள் வார்த்தையாடுதற்கு முன்னதாகவே முகமலர்ந்து முகமன்கூறி, இனி

தாக வார்த்தையாடும் இயல்புடையார்; கேட்போருடைய செவிவழியே நுழைந்து உள்ளத்தைக் குளிர்ப்பிக்கும் இன்சொல் உரைப்பவர்; பேராண்மை யுடையாராய்த் தாமிருந்தும், அதுபற்றிச் சிறிதாயினும், இறுமாப்புக் கொள்ளாதவர்; விளையாட்டுக்காயினும் பொய்ம்மொழி தம் திருவாயால் சொல்லியறியார்; உலகவொழுக்கமோடு அருமறையொழுக்கமும் முற்று முணர்ந்தவர்; பெரியோர்கள் வருகையைக் கண்டமாத்திரையில், தம்மிருக்கையினின்று பொருக்கெனவெழுந்து, அவரவர்களுக்குத் தக்கவழிபாடுசெய்பவர்; எல்லாராலும் அன்புசெய்யப்பட்டவர்; அவ்வாறே அவர்களிடத்துத் தாமும் பரிவுசெய்பவர்; சிறந்த அருளுடையார்; சினத்தை முற்றும் வெற்றிகொண்டவர்; அந்தணர்களைப் பணிபவர்; வறிஞர்கள் வேண்டியவற்றை வேண்டியவாறு குறிப்பறிந்து ஈந்து, அறங்களை யுணர்ந்து, அதற்குத்தக்கபடி ஒழுகுவோர்; பிறர்பொருளுக்காசைகொள்ளாதார்; தம் மரபுக்குத்தக்கபேரறிவுடையார்; அரசர்க்குரிய அறவொழுக்கத்தை நன்குமதிப்பவர்; தத்தம் வருணத்துக்குரிய செய்கடன்களை வழுவாமல் புரிவதனால், ஒருவர் பெரும்புகழ் இம்மையில் பெருவாராயின் அவர்க்கு மறுமையில் நற்கதியுளதாமென உணர்த்தும் முதனூலை நன்றென்று எண்ணுபவர்; புகழ்தராத செயல்களை ஒரு சிறிதுஞ் செய்யார்; பகைமையினைதற் கிடமாகிய செய்தியை ஒரு காலத்துங் கூறார்; வியாழப்பகவானைப்போல யுத்திகள்கூறி, தீயோருடைய வாதங்களை மறுக்க வல்லார்; பிணியில்லார்; இளம்பருவமுள்ளார்; சிறந்த வாக்குடையார்; கட்டழகமைந்த திருமேனியுடையார்; தேசகாலங்களுக்குத் தக்கவாறு நடப்பவர்; ஒருமுறை நோக்குங்காலையிலே பிறர் கருத்தை இன்னதெனக் குறிப்பாக உணரவல்லார்; யாவுமறிந்தும் அறியாதார்போல அறிமடம் பூண்டு நிற்பவர்; மற்றுமளவில்லாத மேம்பாடுள்ள குணங்களை யுடையார்; ஆதலால், பிரஜைகளெல்லோர்க்கும் உடலைவிட்டு வெளியே உருக்கொண்டுலாவுகின்ற உயிரெனக் கருதுதற்குரியராயினர்; ஆசிரியருறையுளிலுறைந்து வேதவேதாங்க முதலிய வித்தைகளை வரலாற்று முறைமையோடு கற்றுத் தேர்ந்தவர்; படைக்கலக் கல்விகளிலும், தந்தையாரினும் சிறந்தவர்; சகல மங்களங்களெல்லாவற்றுக்கும் பிறப்பிடமாயிருப்பவர்; வேதத்தைப் பிரமாணமாக நிலைநிறுத்துபவர்; எவ்வகைத் துன்பநேரிடினும் கலங்குதலில்லாத ஊக்கமுடையார்; எஞ்ஞான்றும் வாய்மைதவறுதவர்; வஞ்சமில்லார்; அறநூலின்முறை முற்று முணர்ந்த அருமறையாளர்களோடு பயில்பவர்; அறம்பொருளின்பங்களினுடைய உண்மைநிலை யறிந்தவர்; ஒருமுறை உணர்ந்ததைக் கனவிலும் மறவாதவர்; கற்பனையுடையார்; பெரியோரொழுகிய ஒழுக்கநெறிகளை நிலைநிறுத்துந் தன்மையுடையார்; பணியத்தக்காரிடத்துப் பணிந்தொழுகுபவர்; தமது திருவுளத்துக்கருதியதைப் பிறர் அறியாவண்ணம் அடக்

குந் திறமையுள்ளார், தாம் செய்து முடிக்க எண்ணியதொன்று முற்றுப் பெறுமளவும், பிறர் அறியாவண்ணம் அம்முயற்சியை மறைப்பவர்; சிறந்த துணை வலியுடையார், பயன்படத்தகுந்த சினமும், களிப்பு முடையார்; வலியாது கொடுப்பதற்குரிய இடமின்னதென்பதும், திறைவாங்குதற்குரிய இடமின்னதென்பதும் குற்றமறவுணர்ந்தவர்; பேரறிஞரிடத்து உறுதியாகிய பத்திமையுடையார்; கலக்கமற்றுத் தூயதாகிய நிலைகெடாத நல்லுணர் உடையார்; நான்மறையொழுக் கங் கடந்தொழுகுந் தீயோரைத் தம்மருகேசேர விடாதவர்; சோம் பலில்லார்; மனக்கிளர்ச்சியுள்ளார்; பிறர் குற்றம் போலத் தமது குற்றத்தையும் அறிபவர்; சாஸ்திரங்களெல்லா மொருங்குணர்ந்தவர்; செய்நன்றி மறவாதவர்; உயர்மக்கள் கீழ்மக்களுடைய தன்மைகளைக் கண்டுணர வல்லவர்; நீதிப்படி ஒருவரை நட்புக்கொள்வதிலும், பிறகு தீங்குவராது பாதுகாத்துக் கொள்வதிலும் அவாவுள்ளார்; நட்புக்கொள்ளாமல் மெல்ல நழுவவிடும் இடமறிந்தவர்; பொருளை ஈட்டுவதிலும், தக்காரை அறிந்து ஈதல் செய்வதிலும், மற்றுமுள்ள அறுபத்து நான்கு கல்விகளிலும் பேரறிவாளரென்று அறிஞர்களால் புகழ் பெற்றவர்; அறம் பொருள்களுக்குக் குறைவுவராதபடி இன்பத்தை நுகர்பவர்; பாடல்களிலும், பாடலுக்குரிய தோற்கருவி முதலிய வற்றிலும், சித்திரமெழுதுவது முதலிய கைத்தொழில்களிலும் ஒப்பற்றவர்; யானையேற்றத்திலும், குதிரையேற்றத்திலும், பயிற்சியுடையார்; வில்லின் விஞ்சையிலும் அதிரதமஹாரதர்களால் கொண்டாடப்பட்டவர்; பகைவேந்தர்மே லெதிர்சென்று பொருது வெற்றிகொள்பவர்; அணிவகுப்பதிலும் நிகரில்லாதார்; பெருஞ்செருவில் விண்ணவர்களும் தானவர்களும் சினந்து சமர்செய்யினும் வெல்லவொண்ணுதவர்; பொறுமை, சினம், செருக்கு, பகைமைகொள்ளல் முதலிய தீயவியல் பில்லாதார்; இழிமக்களையும் அவமதிப்புச்செய்யாதார்; காலத்துக்கு வயப்பட்டு நடவாதவர்; இவ்வகையாகிய மேன்மைக் குணங்களையுடையாராயிருந்தமையால் மூவுலகிலுமுள்ள யாவர்க்கும் பிரியராகவே இருந்தனர். அன்றியும், பிறர் குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்வதில் நிலமகளையும், அறிவில் பிருகஸ்பதியையும், விறலில் வானவர் வேந்தனையும், உலகத்தை மனுமுறை கோணுதாண்டு, தம் கவிகைக்குள் தங்கிய யாவரையும் மகிழ்விப்பதில் தம் தந்தையையும் ஒப்பவராய், கதிரவன்போல ஒளிபெற்று விளங்கினர். இவ்வளவில்லாக் குணங்களையுடையாராய், எத்தன்மையோராலும் வெல்லவொண்ணுத தோளாண்மை யமைந்து உலகபாலர்போன்ற ஸ்ரீராமபத்திரனை நிலமகளும் திருமணம்புணர விருப்பமுற்றனள். சக்கிரவர்த்தியாரும் இத்தன்மை வாய்ந்த தமது பெறலரிய செலவப்புதல்வனைக் கண்ணுற்று, இவனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து, தொன்றுதொட்டுவந்த மணிமுடிசூட்

டிக் கண்குளிரக் காணவேண்டுமென்னும் விருப்பம் எனக்கு மிகுகின்றதே, யான் உயிர் உய்ந்திருக்கையில் இவன் எங்ஙனம் நிலவேந்தனுகலாம், உலகினைப் பெருகவாழ்விப்பதில் பெருவேட்கையுள்ளவனும், மன்னுயிர்களிடத்துத் தண்ணளியுடையானும், மண்ணும்பொழியும் கருமுகில் விருப்பமாயிருப்பதுபோல யாவர்க்கும் என்னினும் விருப்பமாயிருப்பவனும், தோளாற்றலினால் கூற்றுவனுக்கும், விண்ணவராஜனுக்கும் ஒப்பானவனும், அறிவால் வானவராசிரியனுக்கு நிகரானவனும், துளக்கலாகாத நிலைமையினால் மலைக்கு நேரானவனும், என்னினும் உயர்குணங்களை யுடையவனுமாகிய என் அருமைத்திரு மைந்தனுக்குப் பட்டங்கட்டி, அவன் அரசுபுரிவதைக் கண்ணாரக்கண்டு பேராவுகந்து, இம்மூதுமைப் பருவத்தை யுடையேனாய் விண்ணுலகை எங்ஙனமடைவேனென இவ்வாறு பலபடக் கருதி, தேர்ச்சித் துணைவரைத் தம்பால் வருவித்து, அவர்களோடு தமதெண்ணத்தைத் தெரியக்கூறி, ஆராய்ந்து, இளவரசுப்பட்டங் கட்டுவிக்க வேண்டுமெனத் துணிவு செய்துகொண்டு, மண்ணுலகத்தினும், விண்ணுலகத்தினும் தீய நிமித்தங்காணப்படலையும், தாம் முதுமைப்பருவமுடையராயிருத்தலையும், அவ்வமைச்சர்களுக்குணர்த்தி, மறுநீங்கிய முழுமதி போன்ற திருமுகமண்டலமுடைய ஸ்ரீராமசந்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தாலல்லது தம்மனமின்புறுதென்பதை யுறுதிக்கொண்டு, இது தமக்கும், மற்ற மன்னுயிர்களுக்கும் நன்றென்றும், இதுவே தக்க காலமென்றும், அனைவோர்க்குந் தெரிவித்து எல்லோரையும் உடன்படுத்திப் பின்னைத் திருமுடி சூட்டவேண்டுமெனப் பற்பல நகரத்தரசர்களையும், அவ்வந்நகர நாடுகளிலுறைகின்ற குடிகளில் தலைமையானவர்களையும், அழைப்பித்தனர். அப்பொழுது சக்கரவர்த்தியார், கேகய நாட்டுப் பெருமானையும், ஜனகப்புரவலனையும் வருவித்தால், காலதாமஸமாகு மாதலால், அவர்கள் பின்பு இம்மங்களச்செய்தியைக் கேள்வியுற்று மகிழ்வார்களென்று, அவ்விருவரை மாத்திரம் அழைப்பிக்கவில்லை. பின்பு விரைவாக வந்த வேந்தர்களுக்குத் தக்கவாறு முகமன் கூறி வழிபாடுசெய்து, தாம் கொலுமண்டபத்தில் சிங்கஞ்சுமந்த அணையின்மீது வீற்றிருந்து அவரவர்க்குத்தகுந்த தவிசளித்து இருக்கச்செய்ய, அவர்களெல்லோரும் தசரதசக்கிரவர்த்திக் கிருபக்கங்களிலும் உரியதவிசுகளிலுட்கார்ந்து தமது திருமுகத்தையே நோக்கி வணக்கமாகச் சூழ்ந்துகொண் டிருக்கையில், அமராவதியில் சுதர்மாஸபையில் அமரர்களால் சூழப்பட்ட இந்திரன்போல விளங்கினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் முதலாவதுஸருக்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாவதுஸருக்கம்.

நகரத்தாரெல்லோரும் ஸ்ரீராமசந்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வதற் குடன்பட்டது.

அநந்தரம் சபையிலுள்ள யாவரையும் அழைத்துப் பேரிமுழங்கியது போலவும், கருமுகில் கர்ஜ்ஜனை செய்ததுபோலவும், தன் தொனியால் சபையெங்கும் பிரதிதொனி எழும்படியாகக் கம்பீரமாகிய தொனியுடன் தசரதசக்கரவர்த்தி யுரைசெய்யத் தொடங்கினார். சபையார்களே! எம்முன்னோர்கள் குடிகளைத் தம் மக்களைப்போலப் பரிவுடன் பாதுகாத்து வந்தார்களென்பது உங்களுக்குத் தெரியவருமல்லவா? அவ்வாறு எம்பெரியோர்களால் காக்கப்பட்ட இவ்வுலகனைத்துக்கும் நலத்தையே செய்தற்கு யாமும் விருப்புற்றிருக்கின்றனம். அதுபற்றி யாமும் முன்னோர்கள்செய்த கட்டளைக் கழிவுவராதபடி எம் ஆற்றலுக்கு இயன்றமட்டும் வஞ்சமின்றி இதுகாறும் பரிபாலனஞ் செய்துவந்தோம். எம்முடைய சரீரமும் இவ்வாறு அரசாட்சிக்குக் குறியான வெண்குடையின் நிழலிலே மூத்துநரை திரையுற்ற தன்றோ? இவ்வண்ணம் அறுபதினாயிரவருஷம் உயிர்வாழ்ந்து முதிர்ந்த எம்முடைய உடலுக்கு இவ்வுலகின் பெருஞ்சுமை சுமக்கும் வருத்தந்தீர்ந்து, இளைப்பாற்றிச் சந்தோஷமுறுவிக்க எண்ணுகின்றோம். அரசின் பெருமை வாய்க்கப்பெற்று, ஐம்புலவாசையில் மூழ்கினவர்களால் பொறுக்க முடியாத உலகப் பாதுகாப்பென்னும் பெருஞ்சுமையை நீதிவழுவாமல் இதுவரையில் தனியே சுமந்து மிகவும் இளைப்புற்றவனாயினேன்; ஆதலால், எம் அருகிலிருக்கின்ற இந்த வேதியர்களெல்லோரையும், உடன்படுத்தி எம்மூத்த அருங்காதலனுக்குப் பட்டங்கட்டி உலகாளச்செய்து, யாம் இளைப்பாற விரும்புகின்றனம். எமது மூத்த திருமகனாகிய ஸ்ரீராமனும் எல்லாக்குணங்களாலும் என்னை நிகர்த்தவனாக இருக்கின்றனன்; வீரியத்தில் புரந்தரனை யொத்தவன், தெவ்வேந்தர்களது நகரங்களை வென்று வெற்றிகொள்ளுந் திறமையுள்ளவன், தருமகுணமுள்ளவர்களுள் சிறந்தவன், அவன் இளவரசுப்பட்டம்பெற்று பூசநக்ஷத்திரத்தோடுங்கூடிய சந்திரனைப்போல விளங்குபவனாகச் செய்யக் கருதுகின்றோம்; ராஜலக்ஷ்மியுடன் கூடியும், இளையபெருமாளுக்கு மூத்தவனுமான இவ்விராமசந்திரனே உங்களுக்குத்தகுந்த நாதனாவான்; இவன் மூன்றுலகங்களுக்கும் ஏகநாதனாயினும், அதுவும் அவனுக்கு மிக்க தகுதியாயிருக்குமாயின், இப்பூதலமொன்றுக்கும் நாதனாகுதல் தகுதியற்றதாகுமோ? இத்தன்மையனாகிய ஸ்ரீரகுகுலதிலகனுக்கு மணிமுடிசூட்டி, ராஜ்ஜியபாரத்தை யவனது புஜத்திலிறக்கிவிட்டுக் களிப்புற நினைக்கின்றோம். இவ்வாறு யாம் யோசனைசெய்தது நன்றென்றும், தகுமென்றும், உங்களுக்குத் தோற்றுமாயின் நீங்களிதற்குடன்பாடு கூறக்கடவீர்கள்.

இது நன்றும், தக்கது மல்லதாயின், யாம் இனி யாது செயல்வேண்டும்; இதனையும் விளம்புவீர்களாக, எமது கருத்து இத்தன்மையது; இதனினும்சிறந்ததும், நலமுள்ளதுமாக வேறுவகை உள்ளதேல் அதனையும் இயம்புவீர்களாக; பலர் சேர்ந்து ஒருபொருளைப் பற்றிப்பேசிக் கடையில், எதுதேறுகின்றதோ அதுவே சிறந்ததாவதல்லது எம்கருத்து மாத்திரம் நன்கு மதிப்பதற்குத் தக்கதன்று என்றிவ்வண்ணம் உரைசெய்த காலையில், அங்குள்ள அரசர்களெல்லோரும், மேக கர்ஜ்ஜனையைக்கேட்டு மயில்கள் மகிழ்வதுபோல அரசர்பெருமான் மொழியைக்கேட்டு மகிழ்ந்து புகழ்ந்தனர்கள். அக்காலையில் அச்சபையில் அன்புகூர்ந்து பிரதித்தொனி பொருந்திய ஜனங்களின் ஆநந்தத்தால் எழுந்த நாதமானது அந்த விமானம் கிடுகிடென்று நடுங்கும்படியாகத்தோன்றி யொலித்தது.

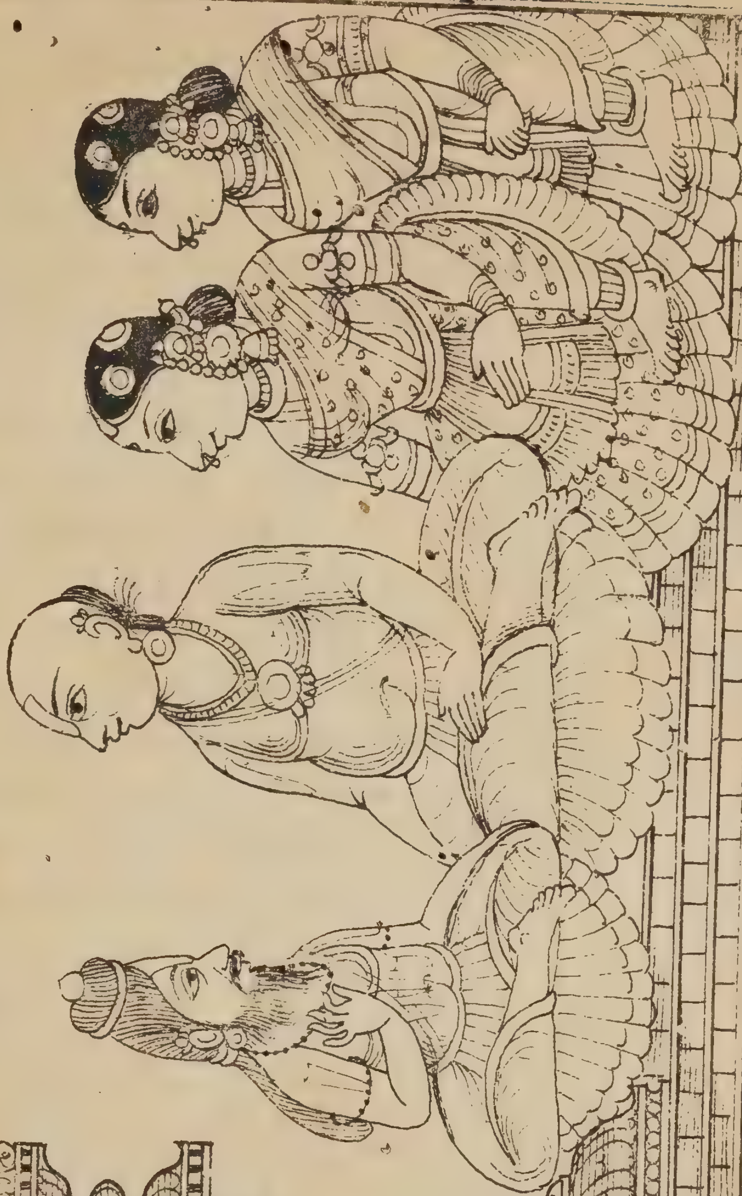
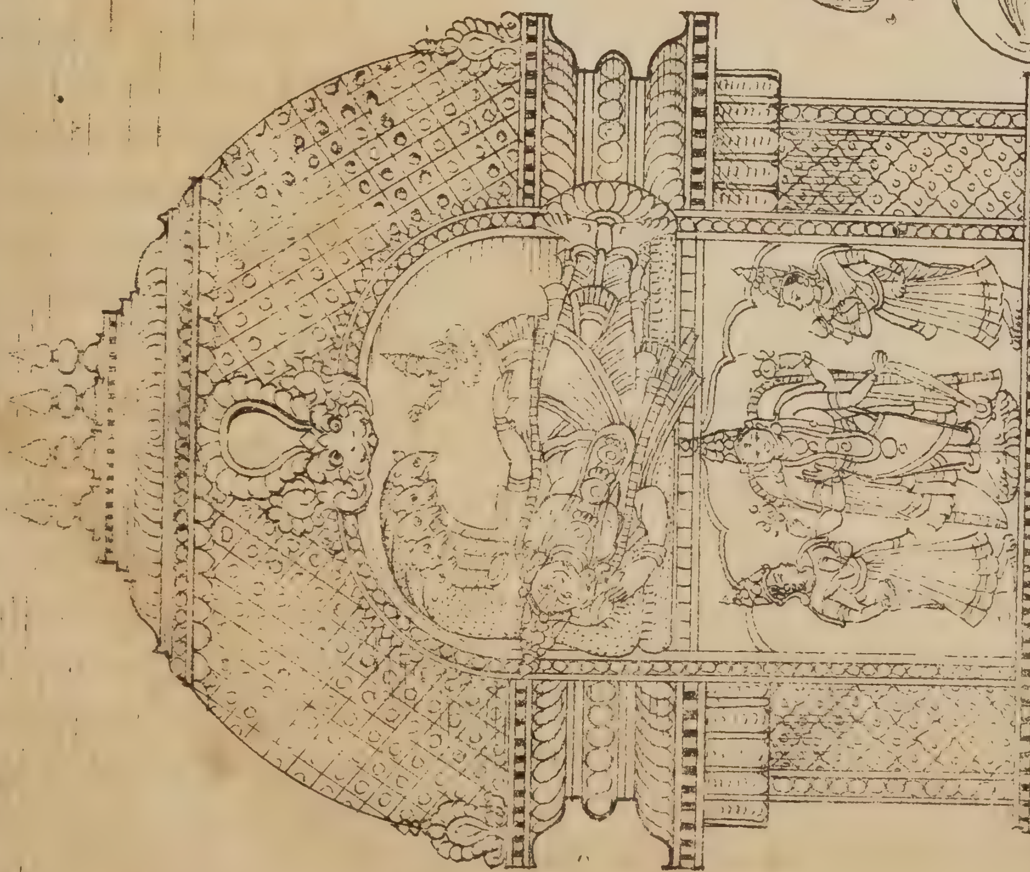
அப்பொழுது அங்குள்ள அறுதொழிலாளர்களும், மற்றை வருணத்துத் தலைவர்களும், நாட்டார் நகரத்தார்களோடு வேற்றுமையின்றிக் கூடிப்பலவழியாலும்ஆய்ந்து தங்களுக்குள் துணிவுசெய்துகொண்டு, சக்கரவர்த்தி மூப்பினராதலால், இனியுலகப் பாதுகாப்பின்கண் ஆற்றலற்றவரென்பதைத் தங்களில் நன்குணர்ந்து தேறித் தசரதமஹாராஜரை நோக்கிச் சக்கரவர்த்தியாரே! நீர் அறுபதினாயிரவருஷம் வாழ்ந்து மூப்புற்றீர்; இனி ஸ்ரீராமசந்திரனை இளவரசாக்கலே நலமென்றுரைத்தனர்.

ఇచ్ఛామోహిమహాబాహుం రఘువీరమ్మహాబలం।
గజేనమహతాయాంతం రామంఛత్రావృతాననమ్॥

இச்சாமோஹிமஹாபாஹூம் ரகுவீரம்மஹாபலம்
கஜேநமஹதாயாம்தம் ராமம்சத்ராவ்ருதாநநம்.

அரசுபெறுதற்குமுன் ஆடும் மங்களநீராட்டங் கண்டருளி, மணிமுடி சூட்டி, அனைவோரையும் மகிழ்விக்குந் தன்மை இயற்கையா யுள்ளோனாய், முழந்தாளளவுநீண்ட திருக்கைகளையுடையானாய், உலகனைத்தையும் ஒரு சிறிது தீங்கும் நேராதவண்ணம் புரத்தல்செய்யும் தோளாற்றலுடையானாய், எளியாரிடத்துத் தண்ணருளுடையானாய், அடியோர்களைக்காக்கும் ஊக்கமுள்ளவனாய், விளங்கும் ஸ்ரீராமபத்திரன் தேர் கரி பரி காலாட்படைகளால், சூழப்பட்டவனாகவும், தன் பேரழகினுக்குக் கண்ணறைபடாமைக் காகவும், வெயில் தாக்காமைக்காகவும், தெருவின்கணெழுந் தூளிகள் படியாமைக்காகவும், பெருங்கூட்டத்திலிவனே ஸ்ரீராமனென்று காண்போர் கண்டு கொள்வதற்காகவும், ஒருவரையும் வணங்காமல் தனிக்கோல் நடாத்தும் அரசர்பிரானென்னும் வெற்றிக்குறி தோற்றுதற் காகவும், பிடிக்கப்பட்ட முச்சகநிழற்று முழுமதி வெண்குடையால் மறைக்கப்பட்ட திருமுகமண்டல முடையவனாகவும், எல்லோருக்கும் ஒரு தன்மைத்தாகச் சேவைசாதிப்பவனாகவும், முன்னோர் முறைமை தவறாதவனாகவும், மத்தமாதங்க காமியான தனக்கு மத்தமாதங்கமே தகுமென்பதற்காகப் பருத்

துயர்ந்த சத்துருஞ்சயமென்னும் பட்டத்து யானையின்மீதேறி, முடவா, முதியர் முதலானாரும் கண்டு களிப்புறும்படி ஊர்க்கோலமாக ராஜவீதியில் வீடுகள்தோறும் நின்று நின்று திருஷ்டிகழித்து மகிழ்ந்து வரும் பேரணியைக் கண்டு யாங்க ளெல்லோருங் களிக்க முன்னமே அவாவுற்றிருக்கின்றனம்; ஆயினும் உமது கருத்தறியாது எமது அவாவை விளம்பலாகா தென்று உள்ளத்திலடக்கி யிருந்தனம். இப்பொழுது உமது கருத்தைப் புறத்தே காட்டினமையால் எம் விருப்பை வெளியிட்டனம்; எங்கள் வாய்ச்சொல்லால் பயனென்ன? மணிமுடி சூட்டுந் திறமை யும்மிடத்தல்லவோ இருக்கின்றதென யாவரும் ஒருதன்மையராய்ப் பேரவாவோ டுரைசெய்தனர்கள். இவ்வாறுரைத்த அச்சபையோரது கட்டுரையைச் செவியேற்று, அறிந்தும் அறியார்போலச் சக்கரவர்த்தியார் அவர்களை நோக்கி, அவைக்களத்தோர்களே! எமக்கோரையமுளதாயிற்று; அதனை நீங்கள் கேட்டுத்தீர உரைக்கக்கடவீர்கள். அதென்னெனில்? யாமோ இதுவரையில் சிறிதும் நீதிவழுவாமல் அரசாட்சிசெய்து வராநிற்கவும், எம்மை நன்குமதிப்பில்லாமல் சிறுவனாகிய எம் அரும்புதல்வனை இளவரசாக்க வேண்டுமென விருப்புக்கொண்டீர்களே என்னெனவினாவினர். அவ்வினாவை யுள்ளத்துக்கொண்ட சபையின்கணுள்ள அறிஞர் யாவரும் திருவயோத்தி மன்னர் மன்னனை நோக்கிப் புரவலர் பிரானே! அழிவில்லா நற்குண நிலயனாகிய கடவுள் போன்ற உம்முடைய மைந்தனிடத்தில் யாவரும் விருப்புக் கொள்ளத்தக்க அளவற்ற திவ்ய கலியாண குணங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன; அவற்றை எம் அறிவினுக் கியலுமளவுங் கூறுகின்றோம் கேட்டுணரக்கடவீர். ஸ்ரீராமனானவன் திவ்விய குணங்களினால் இந்திரனுக்கு நிகரானவன், உண்மையான பராக்கிரமமுடையவன், நீர் ஒருவரே அன்று, இக்ஷுவாகு குலத்தில் பிறந்த எல்லா அரசர்களினும் உயர்ந்தவன்; உலகில் இவனொருவனே ஸத்புருஷன்; ஸத்தியத்திற்கும் தருமத்திற்கும் பிறப்பிடமாயினவன், அறம் பொருளிரண்டும் இவனிடத்தில் தோற்றஞ்செய்து பெருகி, இஞ்ஞாலத்தில் மற்றையோரிடத்துச் சென்றன; உலகத்தை மகிழ்விப்பதில் சந்திரனுக்கும், பொறுமையில் பூதேவிக்கும், புத்தியில் பிருஹஸ்பதிக்கும், வீரத்தன்மையில் ஆயிரங்கண்ணனுக்கும் நிகரானவன்; தருமமறிந்தவன், சொன்ன சொற்றவறாதவன், நல்லொழுக்க முற்றவன், பொறாமையற்றவன், பொறுமையுள்ளவன், சினங்கொண்டவர்களையும் சமாதானஞ்செய்பவன், யாவரிடத்தும் இன்சொல் கூறுபவன், செய்ந்நன்றி மறவாதவன், ஐம்புலன்களை வென்றவன், தஞ்சமடைந்தவரைப் புறம்போக விடாதவன், மாறுதலற்ற மனமுடையவன், எப்பொழுதும் தன் தொண்டர்களுக்கு இணக்கமாய் நடப்பவன், பிறர் தன்பால் பொறாமை கொள்ளுதற்கிடமாகாதவன்.

ప్రియవాదీచభూతానాం సత్యవాదీచరాఘవః।
బహుశ్రుతానాంవృద్ధానాం బ్రాహ్మణానాముపాసితా॥

பிரியவாதீசபூதாநாம் ஸத்யவாதீசராகவ:
பஹுசுருதாநாம் வ்ருத்தாநாம் பிராஹ்மணாநாமுபாஸிதா.
(ஸத்யம்ப்ரூயாத்ப்ரியம் ப்ரூயாத்ந ப்ரூயாத்கிஞ்சிதபரியம்)

என்கிறபடி தன்னைப் புகுந்தவர்களிடத் தன்றியும், ஏனையோர்களிடத்தும் இனிமையாகப் பேசுதலன்றிக் கடுமையாகப்பேச அறியான், உரைக்க உள்ளம் எண்ணினும் நாவால் மெய்ம்மை யல்லாமல் பொய்ம்மை உரைக்க வறியான்; இத்தன்மைகள் யாவும் மரபின் சிறப் பியல் பாயுற்றனவே.யன்றிப் புறத்தே பாவனைசெய்வனவல்ல; இனைய சிறப்புத் தன்னுழையுளதென் றிறுமாப்புறுமல், பல வாசிரியர்களிடத்தும் சென்று பலவாறுகப் பலநூல்களையுங்கற்றுங் கேட்டும் கலக்கமற்ற மனத்தினராகி மெய்யுணர்வினுலும், பருவத்தினுலும், ஒழுக்கத்தினுலும் முதிர்ந்த பற்பல அந்தணர்களை நாடிப்போய்க்காத்துப் பலவாறுகப் பலநூல்களின் கருத்தினை யறிபவன். அதனுலிவனுக்கு இவ்வுலகினில் ஒப்பற்ற கீர்த்தியும், சூரனென்னும் தோற்றமும், பராக்கிரமமும் பெருகிவளர்கின்றன; தேவதானவ மானவாதிகளின் அஸ்திரங்களையுமுணர்ந்தவன்; முறையாகவே வேதாங்கங்களை உணர்ந்து நியமத்தை முடித்தவன், காந்தருவ வேதங்களிலும் சிறந்த ஞானமுள்ளவன், நின்மலமான தாய் தந்தைகளின் மரபுடையவன், பிறப்புமுதல் பரிசுத்தமான மனமுடையவன், சிறந்த மதியுள்ளவன், அறம்பொருளுணர்ந்த சிறந்த செந்திவளர்ப்பவர்களால் பழக்கப்பட்டவன், எப்போதாயினும் ஊரையாவது, நகரையாவது, பகையாளிகள் தகைந்தால் அப்போது இளையபெருமாளுடன்சென்று அவர்களுடன் போர்செய்து அவர்களை வென்று வெற்றிகொள்ளாமல் திரும்புவதில்லை, திரும்பிவருங்காலையிலும் களிற்றின்மீதாவது தேர்மீதாவது ஏறிக்கொண்டு வழியில் காணப்படும் நகரத்தவரெல்லோரையும், தன்னினத்தாரைப்போலப் பரிவுடன் அழைத்து நலத்தைக் குறித்து பலவூறு வினுவி, நும்சிறுவர் மனைவிமார் பிணிமிடியின்றி இன்புற்றிருக்கின்றனர்களா? அக்கினிகாரியங்கள் முதலிய செய்கடன்கள் இடையூறின்றி நடக்கின்றனவா? சீடர்கள் முதலானேரும் குசலமா? மாணக்கர்கள் நுமதுகட்டளைக்குள்ளடங்கிப் பணிவிடை செய்கின்றனர்களா? என்றிவ்வண்ணந் தந்தை தன் மக்களைக் கண்ணுற்றுக் கேட்பதுபோல எங்களைக் காணும்போதெல்லாம் கேட்கின்றுன். எங்களுக்குள் யாவனுக்காயினும் மனக்கவலையுளதாயின், அது தனக்குள்ளதுபோல மிகுதியும் உள்ளம் வருந்துகின்றுன்; ஒருவனுக்குச் சந்தோஷம்வருங்காலையில் தந்தைபோல இவன் மிக்க களிப்புறுகின்றனன், உயிர்போகுங்காலையிலும்

பொய்யுரை யான்,சிறந்த கோதண்டமுடையவன்; பெரியோர்களைப்பணியு மியல்பினன், புலன்களை வென்றவன், முகமலர்ந்து புன்னகையுடன் பேசுபவன், தருமந்தவருதவன், நன்மை பயக்குந்தன்மையன், ஜல்பவிதண்டா வாதங்களில் அவாவற்றவன், மேன்மேலும் யுக்திசொல்வதில் பிருஹஸ்பதிபோன்றவன், சிறந்த அழகுவாய்ந்த புருவமுடையவன்; நீண்டு செவ்வரிபரந்து சிவந்து அருள் சுரந்து மடைதிறந்த திருக்கண்களை யுடையவன், ஸ்ரீமந்நாராயணனேயென்று சொல்லத்தக்கவன், ஆதலால் இந்த ஸ்ரீராமன் சௌரியவீரிய பராக்கிரமங்களால், லோகாபிராமன், அரசுபுரியும் செயல் இன்னதென மாசறஉணர்ந்தவன், பிறர் பொருளை வெளவக் கருதாதவன், இத்தன்மையனுகிய இவன் மூவுலகையும் ஆளத்தக்க திறமையுள்ளவன், என்று லிப்பூமியாளுந் திறமையுள்ளவனென்பது வியப்போ? இவனது சினமும் மகிழ்வும் பயனற்றதல்ல. பிழை செய்தவரிடத்துச் சினங்கொண்டு தண்டனைசெய்யாது விடுவதில்லை; பிழை செய்யாதவரிடத்துச் சினங்கொள்வதேயில்லை; யாரிடத்து மகிழ்வுறுகின்றனனே? அவருக்கு மிக்க பொருளளிக்கின்றனன், கதிரவன் கிரணங்களால் விளங்குவதுபோல ஸ்ரீராமன் இவ்வகையான அளவிலாக் கலியாண குணங்களால் உலகுக்குத் தான் தனியனுக விளங்குகின்றனன், இந்த ஸ்ரீகோதண்டராமனைப் பார் மகளும் விரும்பினளன்றே? நீர் செய்த நல்வினையா லுமக்கு நன்மை பயக்கத்தக்கவனுக இப்புதல்வன் திருவவதரித்தனன்; உம்முடைய நல்வினையால் மரீசிபுத்திரராகிய காசியபர்போல சிறந்த புத்திரகுணங்களால் நிறைந்தவராயினீர், இவருக்குப் பலமும், ஆரோக்கியமும், ஆயுசும், மேன்மேலும் பெருகவேண்டுமென்று விண்ணவர், அசுரர், மக்கள், கந்தருவர், பன்னகரும், தன்னுடு பிறநாட்டார்களும், தன்னகர் பிறநகரத்தார்களும், இனத்தார் அயலவரும், கிழவி தருணிகளும் தினந்தோறுங் காலைமாலைகளில், விரதம் பூண்டவர்களாகிச் சக்கரவர்த்தித் திருமகனுருக்கு நலம்பெருகுகவெனத் தத்தம் தெய்வங்களை வணங்கி வேண்டுகின்றுர்கள். அவர்களுடைய கோரிக்கையெல்லாம் இப்பொழுது உமதருளினுல் முடிவுபெறக்கடவன. ஆதலால், ராஜாதிராஜனுன உம்முடைய திருமகனும், கருநெய்தல் மலர்போலக் கரியதிருமேனியனும், பகைஞர்களை வெல்லுந் திறலுடையவனுமாகிய ஸ்ரீராமன் இளவரசுப் பட்டம் பெற்று, மணிமுடிபூண்டு வீற்றிருப்பதைக் காணக் கருதுகின்றனம். ஆதலால், தேவதேவர்களுக்குத் தலைவனை ஒத்தவனுகியும், எல்லாவுலகத்தாருக்கும்நல்லவனுகியும்,பெரியோர்களால் சூழப்பட்டவனுகியுமுள்ள உம்திருமகனுக்கு எங்கள்நன்மையின் பொருட்டுநீர்மகிழ்வுகொண்டுதிருவபிஷேகஞ் செய்யக்கடவீரென்று வேண்டிமொழிந்தனர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இரண்டாவது ஸருக்கம் முற்றிற்று.

மூன்றாவதுஸருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரானுக்கு அபிஷேகஞ்செய்யும்படி முடிவு செய்தது.

இவ்வண்ணம் விண்ணப்பஞ்செய்த சபையாருடைய செங்கமல மொக்குள்கள் போன்ற அஞ்சலிசெய்வதை ஏற்றுக்கொண்டு தசரதசக்கரவர்த்தியார் மீளவும் அவர்களுக்கு அன்பாயும், இனிதாகவும், ஒரு செய்தி மொழியலுற்றனர். அவையின்கணுள்ள நல்லறிவாளர்களே! எம்முடைய பாக்கியமே பாக்கியம், அளவுகடந்த பெருமகிழ்வை யடைந்தோம்; எமது பெருமையும் ஒப்பற்றதாயிற்று, நீங்களெல்லோரும் ஒரேமனமாக என்னருமைப் புதல்வனாகிய ஸ்ரீராமன் யுவராஜனாக வேண்டுமென அவாவுற்றீர்களோவென்று அவர்களைப் புகழ்ந்து அவர்களுக்கெதிரிலேயே வசிஷ்டமஹாமுனிவரையும், வாமதேவமுனிவரையும் நோக்கி, ஆசிரியர்களே! இத்திங்கள் சித்திரைத்திங்க ளாதலால், எல்லா மரங்களுந் தளிர்த்துப் பூத்து, எங்கும் மணம்பரப்பித் தழைத்துச்சீர்பொருந்தி இருக்கின்றது. அன்றியும், வேள்வி முதலிய நற்செயல்செய்தற்கும் இத்திங்களே தலைமையானது, அதுபற்றி ஸ்ரீரகுகுல திலகனுக்கு இளவரசுப் பட்டாபிஷேகத்துக் குரிய பொருள்களைக் குறைவென்பதின்றிச் சேகரிக்கக் கடவீர்களென உரைசெய்து மௌனமாக விருந்தனர். அச்சொல்லைக்கேட்டவுடனே ஸ்ரீராமருக்குத் திருமுடி தரிக்கிறதென்பதைப்பற்றி மாந்தர்கள் பெருமகிழ்வுகொண்டு மன்னர் மன்னனைப் புகழ்வதும், ஸ்ரீராமன் குணங்களைப் பாடுவதும், உலகத்தார் நல்வினையை வியப்பதும், மற்றும் பலபல கூறுவதுமாகப் பேரிரைச்சலிட்டனர்கள். அப்பேரொலியும் அடங்கிய பின்னர், தசரதப்பெயர்ப்புரவலர் தலைவர் வசிஷ்டமகாயோகியை நோக்கி ஸ்ரீபகவானே! ஸ்ரீராமனுக்கு அபிஷேகத்துக்கு வேண்டுவன யாவற்றையும் இப்பொழுதே தேவர் ஆஜ்ஞைசெய்யல் வேண்டுமென உரைத்தனர். அம்மொழியை அருந்ததிநாயகனுஞ் செவிசாத்தி வேந்தனுக்கெதிரிலிருந்த மந்திரிகளை நோக்கி, வாரீர் அமைச்சர்களே! ஸ்ரீரகுகுலதிலகனுடைய பட்டாபிஷேகத்துக்குச் செம்பொன், வெள்ளி, நவரத்தினங்கள், நவதானியங்கள், வெண்ணிற மலர் மாலைகள், பொரிகள், தேன், நெய், புதியவஸ்திரங்கள், வெண்குடை, துவஜம், நூறு பொற்குடங்கள், பொற்குப்பிகட்டிய காளை, முழுப்புலித்தோல், மற்றும் வேள்விக்குரியனவற்றை எல்லாம் நாளைத்தினம் பொழுதுவிடியுங்காலையில் மஹாராஜாவின் செந்தீவளர்க்கும் வேள்விச்சாலையில் நிரப்புவிக்கக் கடவீர்கள். அரண்மனை வாயிலிலும், மற்றும் புரமுழுதிலும் பனிநீர் தெளிப்பித்து நறுஞ்சுண்ணப்பொடி தூவுவித்து, தோரணமாலைகள் தூக்குவித்து, மலர்கள் சிதறுவித்து, அகிற்புகைகள் கமழ்வித்து, நகரமெங்கும் அலங்காரஞ் செய்விக்கக் கடவீர்கள் மிகலுங்குறைதலு

மில்லாமல் சமனுச அமைந்த அறுவகைச்சுவையுள்ள சிற்றுண்டிகளையும், நெய் பால் தயிர் காய் கறிகளையும், பற்பல உண்டிகளையும், சிறந்த பலவகை அடிசில்களையும் ஆயத்தஞ்செய்து, பல்லாயிரம் அந்தணர்களுள் யார்யாருக்கு எவ்வெவ்வுணவில் விருப்புளதோ அவரவருக்கு அவ்வவ்வுணவை அவரவர் அவாக்கெடுமளவு மிட்டு, மிகுதியாகக் காணிக்கைகளுங் கொடுத்து மகிழ்விக்கக் கடவீர்கள். நாளைத்தினம் கதிரவன் குணதிசையில் தோற்றும்போழ்தே ஸ்வஸ்திவசனமென்னப்படும், நன்மை பெருகுவதாகப்பாடும் பழமறையின் இசைப்பாடல் பாடுவிக்க வேண்டும், அதற்காக அந்தணர்கள் காலந்தவறாமல் வரும்படி இன்றே தெரிவிக்கவேண்டும், அவர்கள் வீற்றிருக்கும் பீடங்களையும் ஆயத்தஞ் செய்வீர்களாக. புரமெங்கும் பதாகைகளைக் கட்டுக. ராஜவீதியில் பனிநீர் தெளித்துத் தூளியெழாமல் செய்யக கடவீர்கள். வேசியர்களும் சிங்காரித்துக்கொண்டு தாளம், மத்தளம் முதலிய மேளத்தோடு அரசனது இரண்டாவது கோட்டை வாயிலில் நிற்கக்கடவர்கள். கடவுளர் கோயில்களிலும், நற்சந்திகளிலும், அன்னபான கந்தபுஷ்பாதிகள் சித்தப்படுத்தக் கடவன. படைவீரர்களும் தூய்மையாகிய உடுப்புகளை யுடுத்து நீண்ட கத்திகளை இடையி லிறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு அரசன் அரண்மனையுட் புகக்கடவர்கள். மற்றும் பற்பலவாறு கட்டளையிட்டு வாமதேவருடன் செய்யத்தக்க சடங்குகளை அரசர் பெருமானுக்குத் தெரிவித்துமுறையேமுடித்துவிட்டு,எல்லாம்ஆயத்தஞ்செய்தோமெனவேந்தர் வேந்தனுக்கு அறிக்கைசெய்து மகிழ்வோடு வீற்றிருந்தனர். அப்பொழுது சக்கரவர்த்தியார் சுமந்திரரைத் தம்பால்வரச்செய்து,சுமந்திரரே! நீர் கடுகிச்சென்று, ஸ்ரீராமனை உடன் கொண்டு வாருமென ஆஜ்ஞைசெய்ய, அதுகேட்டுச்சுமந்திரர் அங்ஙனமே ஆகுகவெனவிரைந்து சென்று, ஸ்ரீராமபிரானைத் தேர்மிசை ஏற்றிக்கொண்டு மீண்டு ராஜவீதியில் வருகையில்,தசரதசக்கரவர்த்தியார் தம்மைச் சூழ்ந்திருக்கின்றகிழக்கு மேற்குத் தெற்கு வடக்குத் திசைகளிலுள்ள அரசர்களோடு கூடி, சகல தேவகணங்களுடன் கூடிய இந்திரன்போல,விளங்குகின்றவராகித் தாம் வீற்றிருந்த மாளிகையின்மேனிலையிலிருந்து, கந்தருவர் வேந்தன் போல அழகுள்ளவரும், உலகமெங்கும் புகழப்பட்ட பராக்கிரமமுடையாரும், முழங்காலளவும் நீண்டுருண்ட திருத்தோளுடையாரும்,அளவற்றதோள்வலியுள்ளவரும்,மதக்களிற்றுக்குநிகர்த்த நடையுடையவரும்,

చంద్రకాంతాననంరామ మతీవప్రియదర్శనం।
రూపౌదార్యగుణైఃపుంసాం దృష్టిచిత్తాపహారిణం॥

சந்த்ரகாந்தாநநம்ராம மதீவப்ரியதர்சநம்
ரூபௌதார்யகுணை: பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்.

முழுமதிபோல விளங்குகின்ற திருமுகமண்டல முடையவரும், தம் குணங்களால் யாவரையும் மகிழ்விப்பவரும், பல்முறை சேவித்தவர்

களுக்கும் மேன்மேலும் சேவிக்கவேண்டுமெனக் காதல் பெருக்கத்தக்க சேவையுள்ளவரும், தம் வடிவழகினாலும் யாவருந் தம்மை அனுபவிக்கும்படி செய்யும் எண்மையாகிய தன்மையாலும், யாவரும் எப்பொழுதும் கருதுதற்குரிய நல்லொழுக்கத்தாலும், இளைத்த நெஞ்சுள்ள ஆண்மக்களும் இவரைக்கண்டு உள்ளமுருகி யாங்களும் பெண்ணுருவாயினோமல்லோமே, பெண்ணாகயிருந்தால், ஒருக்காலிவரைக் கட்டியணைத்து இன்பமுறும் நல்வினையுளதாயினு மாகுமேயெனக் காமுறத் தக்க திருவழகை யுடையாருமாகி, ஆண்பெண்ணலி முதலிய யாவரும் விருப்புக்கொண்டு திகைத்து நிற்கச்செய்யும் ஸ்ரீராமபிரானை மருகாந்தாரத்தில் கொடிய வெயிலில் நெடுங்கால மடிபட்டு, நீர் நிழலற்று, வருந்தித் தவிக்கின்ற பிரஜைகள் மழைபொழிந்துகொண் டெழுகின்ற கருங்கொண்டல் வரக்கண்டாற்போலத் தாம் கண்குளிரக் கண்டு திருப்திபெறலற்றவராயினர். அக்காலையில் சுமந்திரரும் திருத்தேரை அரண்மனை வாயிலில் நிறுத்தி, அதினின்றும் சக்கரவர்த்தித் திருமகனை யிறக்கித் தந்தைக்கெதிராகச் சென்றருளும் அவர் பின்கை குவித்துத் தொடர்ந்து சென்றனர். கோசலையின் பெருஞ்செல்வமகனும் தந்தையைக் காண்பதற்காகக் கைலை மலையின் சிகரம்போல வெண்ணிறமா யுயர்ந்த அத்திருமாளிகையின் மேல் மாடத்தின்மீதிவர்ந்து பிதாவைக் கண்ணுற்று வணக்கத்துடன் அருகிற்சென்று தன் குலகோத்திர சாகா சூத்திரங்களைச் சொல்லி வந்தனஞ்செய்து, திருக்கைகளை முகிழ்த்து நின்றனர். சக்கரவர்த்தியாரும் பெறலருஞ் சிறப்பமைந்த மைந்தனைக் கண்ணாரக்கண்டு கரத்தைப்பற்றி மார்போடணைத்து, நவமணிகள் குயின்ற உயர்ந்த ஆசனத்தின் மீதிருக்க ஆஜ்ஞைசெய்ய, அக்கட்டளையின்படியே சக்கரவர்த்தித் திருமகனான ஸ்வாமியும் மேருமலைமீது உதயமாகின்ற சூரியன் தன்னொளியினாலே அதைத்தையும் பிரகாசிக்கச் செய்து தானும் விளங்குவதுபோலத் தம் திருமேனியினொளியினால், தாமே அவ்வாசனத்தை விளங்கச்செய்து, கார்த்திகைத்திங்களில் பூர்ணமி இரவில் ஒன்பது நவக்கிரஹ நக்ஷத்திரங்கள் சூழ்ந்த ஆகாசத்தைச் சந்திரன் மிக விளங்கச் செய்வதுபோல வேந்து, அமைச்சு முதலியோர்களால் சூழப்பட்ட அச்சபை தன்னையும், சிறப்பாக விளங்கச் செய்தனர். அப்பொழுது வேந்தர் பிரானாரும் கண்ணாடியிற் றோற்றுந் தம் முருப்போன்ற இவ்வருமைத் திருமைந்தனை நோக்கிச் சில வார்த்தைகள் உரைத்து, அதன்மேல் புன்னகையோடு மைந்தா! ஸ்ரீராமாவென்றழைத்து நீ எனக்கு முதல் பத்தினியினிடத்தில் எனக்குத் தக்க நற்குண நற்செய்கை யுள்ளவனாகவே பிறந்தாய்; ஆதலினாலே, இச்சபையிலுள்ள யாவரும் உன்னுடைய அளவிலிகளாகிய கல்யாணகுணங்களி லீடுபட்டுப் பெருமகிழ்வுகொண்டு, நீயே அரச

ளுகவேண்டுமென விரும்புகின்றனர்கள்; ஆதலின் பூசநக்ஷத்திரத்தில் நீ அவ்வரசை யடையக்கடவை. நீ இயற்கையிலேயே மிகுதியும் நற்குண நற்செய்கை யுள்ளவன்; ஆயினும், அன்பினுல் நலந்தருவதைக் கூறுகிறேன்; நீ அபிஷேகம்கொண்ட பின்னும், மிக வினயமுடைய வனுய்க் காமக்குரோதாதிகளாலுண்டாகுந் துன்பங்களைக் களைந்து, ஐம்புலன்களையும் வென்று, அகத்தும் புறத்தும் எதிரிலும் மறைவிலும் ஒரே தன்மையனுகி, மந்திரிகள் முதலிய பிரஜைகளை மகிழ்விக்கக் கடவை. யாவனெருவன் தனதானியங்களையும், ஆயுதங்களையும், மேன்மேலும் குவித்துக்கொண்டு பிரஜைகள் மகிழ்ந்து அன்பு செய்யும்படி யரசுசெய்கின்றனனே? அவனை வேந்தனுகப் பெற்று, அப்பிரஜைகள் தேவர்கள் அமிர்தத்தைப் பெற்று மகிழ்வதுபோல மகிழ்வார்கள். ஆதலின் நீயும் உன்னுடைய தன்மையை இவ்வண்ணம் பழக்கிக்கொண்டு அரசுசெய்யக் கடவையென்று ஹிதங்கூறினர். இம்மொழியைக்கேட்டு அங்குள்ள சில நட்பினர் மகிழ்ந்தோடிக் கௌஸலையுடன் உரைசெய்கையில் அவள்மிகக் களிப்புற்று, அவர்களுக்குச் சிறந்த பசுக்களையும், தங்கங்களையும், பற்பல மணிகளையும், வெகுமதி செய்தனள். பின்பு ஸ்ரீரகுநாயகராகிய ஸ்வாமியும் தந்தையை வந்தனஞ்செய்து விடைபெற்று மீண்டு தேர்மிசையேறியங்குள்ள குழாங்களால் புகழப்பட்டவராகித் தம் மனைவந்தெய்தினர். பிறகு அச்சபையிலுள்ளோரும் அம்மஹாராஜர் வார்த்தையைக் கேட்டுச் சிறந்த லாபங் கிடைத்ததுபோலெண்ணி அரசனைப் புகழ்ந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு தத்தமிடம்வந்து சேர்ந்து மகிழ்வுகொண்டு தத்தங் குலதெய்வங்களுக்குப் பூசைசெய்தனர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் மூன்ருவது ஸருக்கம்
முற்றிற்று.

நான்காவது ஸருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் தமக் கபிஷேகமென்பதைத் தாய் முதலானேர்க்குரைத்தது.

அநந்தரம் நகரத்தோர் தத்தமிடஞ் சென்றபின் தசரதசக்கரவர்த்தி மந்திரிகளுடன் கூடி யோசனைசெய்து நாளைத்தினமே பூசநக்ஷத்திரமாதலால், நாளைத்தினமே ஸ்ரீராமபிரானுக் கபிஷேகஞ் செய்ய வேண்டும், செந்தாமரை மலர்போலச் சிவந்த கண்களையுடைய ஸ்ரீராமபிரான் நாளைத்தினம் யுவராஜனுகக் கடவனென்று நிச்சயஞ் செய்து கொண்டு தன் மனைக்குட்புக்குச் சுமந்திரரையழைத்து மறுபடியும் ஸ்ரீராமனை இங்கழைத்து வாருமென்று கட்டளையிடச் சுமந்திரரும் விரைவாகச் சென்று ஸ்ரீரகு நாயகனை வாயிலில் நின்று வாசல் காப்பவருடன் தாம் வந்த செய்தியைச் சொல்லியனுப்பினர். ஸ்ரீகோதண்

டராமனும் அச்செய்திகேட்டு மீண்டும் நம்மைத் தந்தையழைப்பதற் கேது என்னமோவென்று ஐயமுற்றுச் சுமந்திரரையுள்ளே யழைப்பித் துச் சுமந்திரரே! நீர் மீண்டும் வந்தென்னை யழைக்கும் விதமென்ன அதனை யுண்மையாக முழுதலும் உரைசெய்யக் கடவீரென்று வினு வினர். சாரதி யதுகேட்டு ஸ்ரீரகுராமா! நான் வேறென்றும் அறி யேன், மஹாராஜா உம்மைப் பார்க்கவேண்டு மென்று அழைத்துவரச் சொல்லின ரென மொழிந்தனர். ஸ்ரீராமபிரான் அம்மொழியைக் கேட் டு உடனே புறப்பட்டுத் தந்தை மனைவாயலில் நின்று தான் வந்த சேதி யைத்தந்தைக் கறிவித்து அவரது கட்டளையின்மேல் உள்ளே சென்று தந்தையைக் கண்ணுற்றுக் கைகூப்பிப் பிரணமஞ்செய்து நிற்க, இறையு மப்புதல்வனை எடுத்துத் தழுவி யாதரஞ்செய்து ஓராசனத்தில் வீற் றிருக்கச் செய்து மகனைநோக்கி ஸ்ரீராமா! நான் நெடுநாள்வாழ்ந்து கோரின போகங்களை யெல்லாம் அனுபவித்துச் சிறந்த அன்னதானங் களுடனும் நிறைந்த தட்சிணைகளுடன் கூடிய யாகங்கள் பல நூறுகள் செய்து புகழ்கொண்டே மூப்பினனாயினேன்; இப்பொழுது எனக்கு ஒப்பாருமிக்காரு மில்லையென்னும்படி நீ எனக்குச் சத்புத்திரனாகப் பிறந்தமையால், பிள்ளையில்லாக் குறைநீங்கினேன். பற்பல தானங் களுஞ் செய்தேன், பல வேள்விகளு மியற்றினேன், பற்பல நூல்களும் ஓதினேன், வேண்டு மின்பங்களை யனுபவித்தேன், ஆதலால் யாகத் தால் தேவர்கள் கடனையும், ஓதுதலால் ரிஷிகளின் கடனையும், மக்கட் பேறுடைமையால் பிதிர்கள் கடனையும், தானங்களால் வேதியர்கள் கடனையும், இன்பமுறுவித்தலால் உடலின் கடனையுந் தீர்த்துவிட்டவ னாயினேன்.

ஆதலின் உனக்கபிஷேகஞ் செய்விப்பதொன்று நீங்கலாக வேறொ ரு வேட்கையு மெனக்கில்லை, ஆதலால் யான் யாதுரைக்கின்றேனோ அஃதை நீ கேட்டு கப்புறச் செய்யக்கடவை. மேலும் எல்லாப்பிரஜை களும் நீயே யுவராஜனாகவேண்டு மென்று கோருகின்றனர்கள். ஆதலின் உனக்கு யானிப்பொழுது யுவராஜப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப் போகி றேன்; மேலு மிப்பொழுது நித்திரையில் கொடிய கனவுகாண்கின் றேன்; ஆகாயத்து நின்றும் இடியுடன் கொள்ளி முழக்கங்கொண்டு வீழ்கின்றது. நான் பிறந்த நக்ஷத்திரமும் ஞாயிறு செவ்வாய் ராகு என்னுங் கொடிய கிருஹங்களால் பீடிக்கப் படுகின்றதெனச் சோதி டரு முரைக்கின்றனர். இவ்வாறு கெட்டசகுன மாவதற்கு ராஜனிறக் கவாவது வேண்டும், இறப்புக் கொப்பன கொடுங் துன்பத்தையாவ தடையவேண்டும், ஆதலால் என்மனங் கெடுவதன் முன்னமே அபிஷே கஞ் செய்துகொள்ளக் கடவை. பிராணிகளின் மனம் நிலையற்று நிமி ஷந்தோறும் மாறுபடுகின்றதன்றோ? இன்று சந்திரன் புனர்வசு நக்ஷ

த்திரத்துடன் கூடியிருப்பதால் நாளைத்தினம் பூசநக்ஷத்திரத்துடன் கூடுகிறுனென்று தெய்வஜ்ஞர்களுரைக்கின்றனர்கள், நாளைத்தினமே உனக்கு அபிஷேகஞ்செய்ய என்னை மனந்துரை செய்கின்றதுபோல வாக்கொண்டிருக்கின்றது ஆதலின் நாளையத்தினம் அபிஷேகஞ் செய்வேன், ஆதலால் இன்றிரவு மனையாளுடன் தூய்மையனுகி யுண்டிநீங்கி யுபவாஸமாகத் திருப்புல்லணையில் துயிலுறக் கடவை. உன்னுடைய நேசத்தார்களும் இன்றிரவு முழுதிலும் உனக்குத் தீங்குவராவண்ணம் ஊக்கத்துடன் காக்கக் கடவர்கள். இவ்வகையான நற்செயல்களுக்குப் பலவகையாக இடையூறுகள் வருகின்றனவன்றே? பரதனிப்பொழுது தேசாந்தரம்போயிருக்கின்றனே அவன் திரும்பிவருவதற்குமுன்னமே உனக் கபிஷேகஞ் செய்யவேண்டுமென்பது என் கருத்து, உனக்குப் பிராதாவாகிய பரதன் நல்லொழுக்கமுடையவனும், அண்ணனுன உன்னுடைய மனதுக்கினியவனும், தர்மமுடையவனும், தயை யுள்ளவனும், பற்றற்றவனும் ஆகின்றன். ஆகிலும் மனிதர் மனம் நிலையற்றதாதலால், ஒருக்கால் எப்படி இருக்குமோவென் றெனக்குத் தோற்றுகின்றது, ஆனல் சற்புருஷர்களுடைய மனமோ வெனில், நன்றியால் விளங்குந் தன்மையுடையது, ஆதலால் நீ என் சொற்படி நியமங்கொள்ளப் போவென்று ஆஜ்ஞைசெய்யப்பட்டு ஸ்ரீராமபிரானும் அவரை வணங்கி விடைபெற்றுத் தம்மனைவந்து சேர்ந்தனர்.

இந்தச் செய்தியைத் தம்மைப் பெற்ற தாய் முதலானேருடன் கூறவேண்டுமென்றுடனே புறப்பட்டுக் கௌஸல்யாதேவி யரண்மனைக்கு வந்து பார்க்குங் காலையில், கோசலை இச்சேதியை முன்னமேகேட்டுணர்ந்தவளாதலால், சுமித்திரை, லக்ஷமணர், சீதை, இவர்களை யழைப்பித்துக்கொண்டு பிரியமுரைத்து அவர்களுடன் கூடித் தன் புதல்வனுக்கு நன்மை யுண்டாவதற்காக நீரிலாடி வெண்பட்டுடுத்துத் தூய்மையளாகி; மனவு விரதம்பூண்டு நன்மை பயக்கவேண்டுமென்றுதன் குலதெய்வத்தைப் பணிந்து தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்தனள். பட்டாபிராமனும் வணக்கங்கொண்டவளருகிற் சென்று பணிந்துதாயே என்றந்தை எனக்கு நாளைத்தினம் பட்டாபிஷேகஞ் செய்கிறேனென்றும், அதற்காக நீ சீதையுடன் இன்றிரவில் உபவாஸஞ் செய்யவேண்டுமென்றும், என்னை யழைப்பித்து அருளிச்செய்தனர். ஆதலால், அதற்காகச் செய்யவேண்டும் மங்கள காரியங்களை எனக்கும் வைதேஹிக்குஞ் செய்விக்ககடவை யென்று விளம்பினர். நெடுநாளாய்த் தான் விருப்பங்கொண்டிருந்த இச்செய்திகளைச் செவியுற்று ஆநந்த நீர் பெருகக் களிப்புக்கொண்டு ஸ்ரீராமசந்திரனைநோக்கி அப்பா என் மகனே! நீ நெடுங்காலம் வாழ்க, உன்பகைகள் ஒழிந்தவர்களாக்கடவர்கள். நீ பட்டாபிஷேகங்கொண்டு என்னைச்சேர்ந்தவர்களையும், சுமித்திரையைச் சேர்ந்தவர்களையும், மகிழ்விக்கக்கடவை. நீ என்னிடத்தில் நல்லநாளிற்பிறந்தவன்,

இல்லையாகில் உன்னுடைய குணங்களைக் கண்டு உன்பிதா களிப்புக் கொண்டு தானே முடிசூட்ட முயல்வரோ? யான் செந்தாமரைக் கண்ணனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் குறித்துச் செய்த தவங்களும் பயனுள்ளனவாயின? ஆதலாலே நீ அபிஷேகங் கொண்டு மணிமுடி பூண்டு கொள்வதைக் கண்டு ஆநந்தமடையப் போகிறேனென்று மகிழ்ந்து இனிமையாக மொழிந்தனள். சக்கரவர்த்தித் திருமகனாருந் தாய் மொழிந்த மாற்றத்தைச் செவியுற்று, அருகில் வணக்கமாய்க் கையைக் குவித்து நிற்கின்ற இளையபெருமாளை நோக்கிப் புன்னகை கொண்டு தம்பி லக்ஷ்மணா! யான் அபிஷேகங்கொண்டேனாயினும், இப்பூமிமுழுதும் என்னுடன் கூடி, நீயே அரசாட்சி செய்யக்கடவை. இந்த ராஜ்ய லக்ஷ்மி வெளியே வேறுருக்கொண்டு உலாவுகின்ற என்னுயிர்போன்ற உன்னைச் சேர்ந்ததே யன்றோ? ஆதலால் விரும்பிய போகங்களையும், அரசின் பயன்களையும், நீ அனுபவிக்கக் கடவை. ராஜ்ய செல்வத்தையும், உயிர்வாழ்வையும், உன் பொருட்டே யான் விரும்புகிறேன்; என்றிவ்வண்ணம் பிரியமொழி யுரைத்துக் கோசலை சுமித்திரைகளையும், வந்தனஞ்செய்து, விருதம்பூண்டு உபவாஸ மிருக்கும்படி ஜானகி தேவிக்கும் ஆஜ்ஞைசெய்து விடைபெற்றுக்கொண்டு மீளவும் தன்னரண்மனைவந்து சேர்ந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நான்காவது ஸருக்கம்
முற்றிற்று.

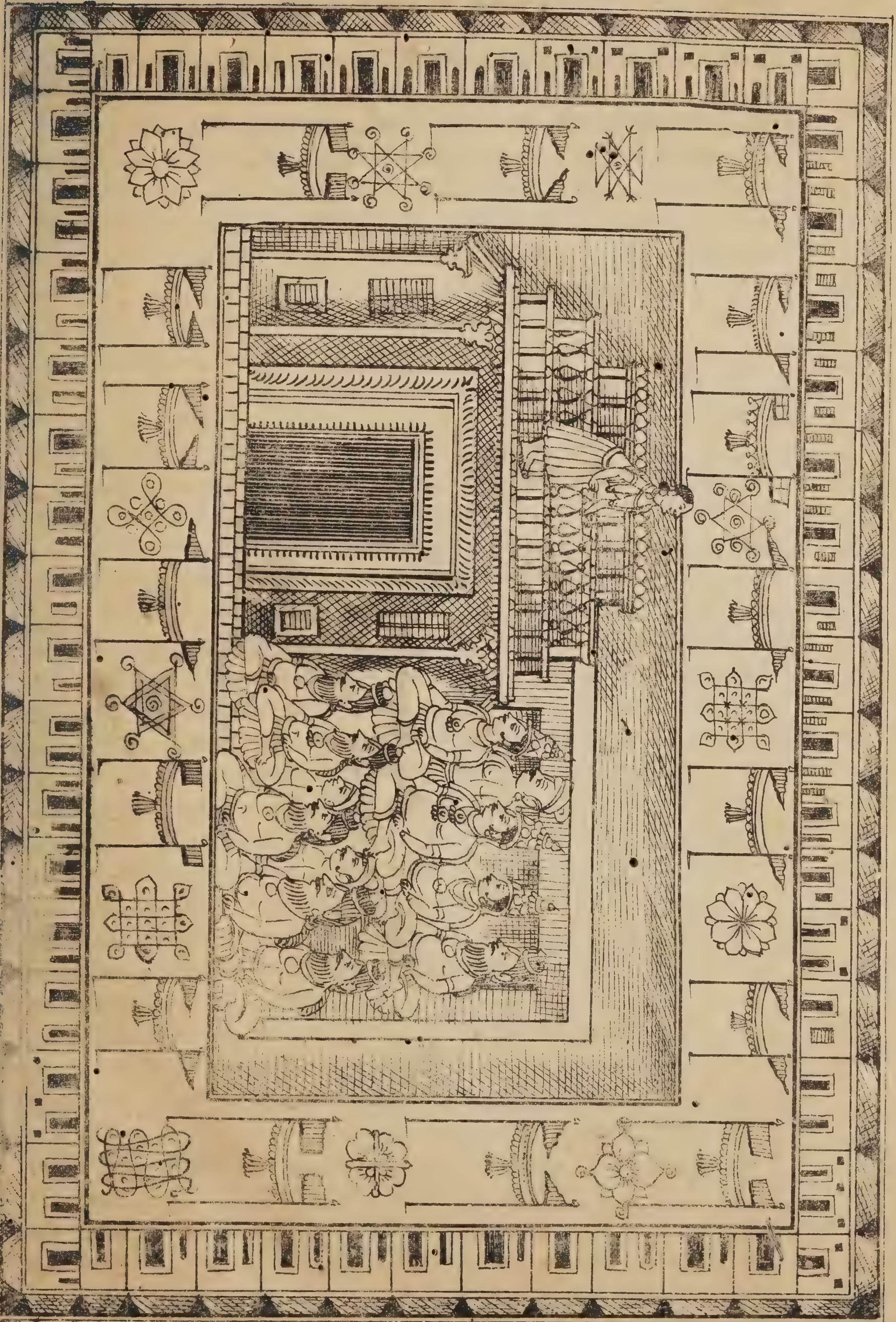
ஐந்தாவது ஸருக்கம்.

சக்கரவர்த்தி புரோகிதரைக்கொண்டு ஸ்ரீராமபிரானுக்கு
நியமஞ்செய்வித்து அந்தபுர மெய்தியது.

இங்குத் தசரதசக்கரவர்த்தியும் ஸ்ரீரகுநந்தனனை அனுப்பிய பின்னர் வசிஷ்டமஹாமுனிவரை யழைப்பித்துப் பெருந்தவச் செல்வரே! தேவர் ஸ்ரீராமனிட மெழுந்தருளி ஸ்ரீரகுநாயகனுக்கும், சீதாபிராட்டிக்கும், நியமந்தரிப்பித்து உபவாச மிருக்கச்செயல் வேண்டும்; இங்ஙனஞ் செய்வித்தால், பொருளும், புகழும், ராஜ்ஜியமும், நிலைபெற்றிருக்குமன்றோ? என்றுரை செய்தனர். புரோஹிதரும் மன்னன் மொழியைக்கேட்டு அவ்வாறே செய்விப்போமென்று உறுதிகூறி, ஸ்ரீராமபிரான் திருமாளிகைக்கு முனிவர்கள் ஏறுவதற்குரிய சிறந்த தேர்மீதேறிக்கொண் டெழுந்தருளி, மூன்று கோட்டை வாயல்களையும் அத்தேருடனே கடந்து செல்லுகையில், வசிஷ்டர் வருகிறாரென்கிற செய்தியை ஸ்ரீகோதண்டராமன் செவிசார்த்தி விரைவாக எதிர்கொண்டு ரதத்திற் கெதிராக வந்து, தானே, அம்முனிவரைத் தேரினின்றும்

கிழேயிறக்கி வந்தனஞ்செய்து நிற்கையில், ஆசிரியரும் ஆசீர்வாதஞ் செய்து நல்வாழ்வு வினவி, மீண்டும் சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரனை நோக்கி ஸ்ரீரகுகுல திலகா! உன் தந்தை உன்மீது மிக வன்புகூர்ந்து இருக்கின்றனர். ஆதலின் நீ நாளைத்தினம் யுவராஜ்ஜிய பட்டாபிஷேகங்கொண் டரசுசெய்யப்போகின்றாய்; ஆதலால் நீ இன்றைத்தினம் பிராட்டியுடன் உபவாசஞ் செய்யக்கடவை யென்றருளிச்செய்து சீதாதேவியுடன் ஸ்ரீரகுநாதனுக்கு விதிப்படி மந்திரபூர்வமாக உபவாஸ விரதஞ் செய்வித்து, ஸ்ரீராமபிரான் செய்த பூஜைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு, பின்றொடர்ந்து வழிவிடும் ஸ்ரீகோதண்ட தீக்ஷணைமீளச் செல்ல விட்டு, அம்மாளிகையி னின்றும் புறப்பட்டு எழுந்தருளினர்.

சக்கரவர்த்தித்திருமகனாரும் அங்குள்ள அன்பர்களுடன் கலந்து பேசி, அவர்களால் துதிசெய்யப்பட்டவராய், அவர்களிடத்தில் விடை பெற்று மனைக்குட் புகுந்தனர். அப்பொழுது ஸ்ரீராமபிரான் திருமாளிகை ஆண்பெண்ணடங்கலும், பெருமகிழ்வு கொண்டதனால், மதுவுண்டு மதமேறிப் பண்கள் பாடும் வண்டு மடவன்ன முதலிய பறவைகளுடனும் அன்று மலர்ந்த கமலங்களுடனும் கூடிய தாமரை யோடைபோல விளங்கியது. வசிஷ்டமாமுனியும் தசரதர் மாளிகைக் கொப்பான ஸ்ரீராமபிரான் திருமாளிகையி னின்றும் வெளியே வந்து ஸ்ரீரகுநாயகருக் கபிஷேகமாகப் போகிறதென்று ஜனங்களெல்லோரும் தெருவெங்கும் கூட்டங்கூட்டமாகநிறைந்து, செல்வதற்கும் வழியின்றி நெருங்கி, மேன்மேலும் பெருகி, ஆனந்தத்தால் அலைகடல் பொங்கி மேலெழுந்தாற்போலப் பெருந்தொனிசெய்து மகிழ்வதையும், புரமெங்கும் பனிநீர்தெளித்து விளக்கித் தோரணங்கள் கட்டி, வீடுகள் தோறும் பதாகைகள் கட்டி விளங்குவதையும், அப்புறத்தி லுள்ள ஆண்பெண் அலி பால விருத்தர் முதலிய யாவரும் துயிலுமுறாமல், எப்பொழுது ஆதித்தன் உதயகிரியி லுதயஞ் செய்வான்? யாம் எப்பொழுது ஸ்ரீராமாபிஷேக மஹோற்சவத்தைக் கண்குளிரக் காண்போம்; இன்றிரவும் ஒரு யுகம்போல் வளருகின்றதே யென்று பலவாறுகச் சிந்தை செய்துகொண்டு காத்திருப்பதையும், கண்ணுற்று அந்த ஜனங்களை முறைமுறையே விலக்கிக் கொண்டு மெல்ல மெல்ல அரசன் மனை சேர்ந்து வெண்முகில்போல வெளுத் துயர்ந்த மாளிகைமேலேறி, பிரஹஸ்பதி இந்திரன் அருகிற் சேர்வதுபோல தசரத மஹாராஜனருகிற் சேர்ந்தனர். தார்வேந்தரும் ஆசிரியர் எழுந்தருளுவதைக்கண்டு ஆசனத்தினின் றெழுந்து வழிபாடு செய்து சுவாமி ஸ்ரீராமனுக்கு உபவாஸ விரதஞ் செய்வித் தருளினீரோ வென்று வினவி, யாவுஞ் செய்வித்தோமென்று வசிஷ்டமாமுனிவர் அருளிச்செய்த விடையை யுள்ளாத்துக்கொண்டு மகிழ்ந்து தானெழுவதற்கு முன்னமே எழுந்து நிற்கின்ற அச்சபையாருக்கு விடைகொடுத் தனுப்பி, வசிஷ்டமஹாயோகி

யிடத்துத் தாமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு அவர் திம்மாச்சிரமத்துக்கு எழுந்தருளியபின், மூரி நிமிர்ந்த சிங்கம், மலைக் குகைக்குட் புகுவது போல அந்தப்புரத்துக்குப் புகுந்து, சிறந்த வணிகள் பூண்ட தாழ் குழலார்களாற் சூழப்பட்டுத் தேவேந்திர னந்தப்புரம்போன்ற தன் மனையைத் தன்னொளியால் விளங்கச் செய்பவராகி, விண்மீன்களின் குவைகளால் நிறைந்த ஆகாயத்தைச் சந்திரன் விளங்கச் செய் தடைவதுபோ லடைந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐந்தாவது ஸருக்கம்
முற்றிற்று.

ஆறாவது ஸருக்கம்.

நகரத்தார் சக்கரவர்த்தித் திருமகனார் அபிஷேகத்துக்காகத்
திருவயோத்தியை அலங்கரித்தது.

இப்பால் ஸ்ரீரகுகுலதிலகரும், வசிஷ்டமஹாமுனிவர் எழுந்தருளிய பின்பு ஸ்நாநஞ்செய்து தெளிவுற்ற மனமுடையவராய், நீண்டு மலர்ந்த திருக்கண்களையுடைய சீதாபிராட்டியுடன் ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தொழுது ஹவிஸ்ஸு நிறைந்த பாத்திரத்தைச் சிரத்தி லெடுத்து வந்து, அக்கினியை வளர்த்தி முதற்பெருந் தேவராகிய ஸ்ரீமந்நாராயணரை யுத்தேசித்து ஹோமஞ்செய்து மிகுதியைப் புசித்து இஷ்டங்களை விரும்பிக்கொண்டு தர்ப்பசயனத்தில் வீற்றிருந்து, ஸ்ரீமந்நாராயணராகிய ஸ்ரீரங்கநாதரைத் தியானஞ்செய்துகொண்டு மவுனியராகிச் சீதாதேவியுடன் ஸ்ரீரங்கநாயகர் கோயிலிலே தாமே துயில்கொண்டு பொழுது விடிய ஒரு யாமப்பொழு திருக்கும் நேரத்திலே துயிலுணர்ந்து அம்மனை முழுதும் அலங்காரஞ் செய்வித்து ஸூதமாகத வந்திகளினிய வாக்கியங்களைச் செவியுற்றுக்கொண்டே நித்திய கருமானுஷ்டானஞ் செய்து முடித்து.—

తుష్టావప్రణతశ్చైవ శిరసామధుసూదనం।
విమలక్షౌమసంవీతో వాచయామాసచద్విజాన్॥

துஷ்டாவப்ரணதச்சைவ சிரஸாம்துஸூதநம்
விமலக்ஷௌமஸம்வீதோ வாசயாமாஸசத்விஜான்.

வெண்பட் டணிந்தவனாகி மதுசூதனனையும் பணிந்து துதிசெய்து வேதியர்களை யழைப்பித்துத் துஸ்வஸ்திவாசனஞ் செய்வித்தனன். அவ்வந்தணர்களின் மதுரகம்பீரமாகிய புண்ணியாஹகோஷமானது தூரியகோஷத்துடன் கலந்து அவ்வயோத்தியெங்கும் நிறைந்தொலித்தது. திருவபிஷேகங் கொள்வதற்காக ஸ்ரீராமபிரான் சீதாபிராட்டி

யுடன் விரதங் கொண்டனரென்பதை நகரத்தோர்கேட்டு களிப்புக் கொண்டு பொழுது விடியுங்காலேயில், புரமெங்கும் அலங்காரஞ்செய்ய முயன்றனர்கள். உயர்ந்த தேவதா மந்திரங்களிலும், நாலுசந்துகளி லும், வீதிகளிலும், புத்தாலயங்களிலும், கோட்டைச் சுவர்களின் மேற் புறங்களிலும், பலவகைப் பண்டங்கள் நிறைந்த கடைத் தெருக்களி லும், பொருண் மிகுந்த இல்லறத்தோர் மனேகளிலும், பற்பல சபா மண்டபங்களிலும், உயர்ந்த மரங்களிலும், குறிப்புள்ளனவு மில்லனவு மாகிய பதாகைகள் உயரமாகக் கட்டப்பட்டன. நடநர்த்தக காயகர் களும் அங்கங்கு ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தனர்கள். ஜனங்களும் அங்கங் குக் கூட்டங்கூட்டமாக ஸ்ரீராமாபிஷேகத்தைப்பற்றிய கதைகளேயே எடு த்துரைத்துக் கொண்டிருந்தனர்கள். வழியெங்கும் பனிநீர் தெளித்து நறுமலர் தூவித் தூபங் கமழ்வித்து மணக்கச்செய்யப்பட்டன. பெ ருங்கூட்டத்தால் இருள்கொண்டதினுல் இரவு நீங்கவில்லேயோவெனச் சிலர் ஐயங்கொண்டு குத்துவிளக்கேற்றிப் புரமெங்கும் வைத்தனர்கள். இவ்வண்ணம் புரத்திலுள்ளோர் புரமெங்கும் அலங்காரஞ் செய்து, ஸ்ரீராமபிரானுக் கபிஷேகம் எப்போதாகுமென்று அதனேயே கருதிக் கொண்டு அங்கங்கு கும்புசேர்ந்து கேளீர் அன்பர்களே! தசரதசக்கர வர்த்தி மிகவும் நற்குணமுடையவர்; அவர்தான் மூப்பினரென்றுணர் ந்து ஸ்ரீராமபிரானுக் கபிஷேகஞ் செய்விக்கப் போகிருரன்ருே? நாமெ ல்லோரும் இதனேயே கருதிக்கொண்டிருக்கின்றனம்; ஸ்ரீராமபிரான் அனேவருடைய தாரதம்மியத்தை நன்ருகக் கண்டறிந்தவர், செருக்குக் கொள்ளாத மனமுடையவர், யாவுமறிந்தவர், தருமமுடையவர், உடன் பிறந்தாரிடத்துப்போல நம்மிடத்தும் அன்பு செய்பவர், இத்தன்மைய ராகிய ஸ்ரீராமபிரானே நமக்கரசனுக அருள்செய்தமையால், தசரதமஹா ராஜர் நெடுநாள் வாழ்ந் தின்புறக்கடவரென் றிவ்வாருகத் தசரதமஹா ராஜரைப் புகழ்ந்தனர்கள். இச்செய்தியை நாட்டாருஞ் செவியுற்று, ஸ்ரீராமாபிஷேகத்தைக் கண்டு களிப்போமென்று கூட்டங் கூட்டமாக வந்து நிறைந்தனர்கள். இவ்வகையாகவந்து நிறைந்த ஜனங்களின் கோஷமானது, பருவகாலத்தில் பொங்குகின்ற கடலொலிபோல வெழுந்தது. தேவேந்திரன் நகருக்கொப்பான அந்தத் திருவயோத்தி யானது ஸ்ரீராமாபிஷேகத்தைக் காண்பதற்காக வந்த நாட்டார் நகரத் தார்களால் பல நதிகளாலும், ஜலஜந்துக்களாலும், பெருங்கடல் நீரா குலமாவதுபோல ஆகுலமாயிற்று.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஆருவது ஸருக்கம்

முற்றிற்று.

ஏழாவது ஸருக்கம்.

கைகேயி ராமாபிஷேகத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்து மந்தரைக்கு வெகுமதி செய்தது.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனூர் உபவாஸ வ்ரதங்கொள்ளுந் தினத்திலே, கைகேயிக்குத் தாதியாகிய மந்தரையென்னுங் கூனி கைகேயி மனையின் மேல்மாடத்திலேறித் தற்செயலாய்ப் புரத்தின் நான்கு புரத்திலும் பார்க்கையில், எங்கும் நீர்தெளித்து மலர்கள் தூவிச் சூளிகைகள் கட்டி, அகிற்புகை போட்டுக் கமழ்ந் திருப்பதையும், நீராடி மாலைகளையும், மோதகங்களையும், கையிற்கொண்டு நிற்கின்ற வேதமோது மந்தணர்களாலும், மற்றுமுள்ள நாநாஜாதி ஜனங்களாலும் நிறைந்திருப்பதையும், தேவாலயங்களில் துவாரங்களிலும் சுண்ணும்பு பூசி, மேளதாளவாத்தியங்கள் முழங்குவதையும், ஜனங்கள் உவகையொலி செய்வதையும், ஆனைகள், குதிரைகள், பசுக்களும், மகிழ்ச்சிகொண்டிருப்பதையும், எங்கும் மகரதோரணங்கள் கட்டியிருப்பதையுங்கண்டு, இவ்வண்ண மிருப்பதற் கென்ன காரணமோ வென்று மகிழ்வும் வியப்புங் கொண்டு சமீபத்தில் ஆநந்தத்தால் மலர்ந்த கண்களை யுடையவளும், நிர்மலமான வெண்பட்டை யுடுத்தவளும், சிறந்த அணிகளை யணிந்தவளுமாகி நிற்கின்ற ஸ்ரீராமபிரானுடைய வளர்த்த தாயைக்கண்டு அடி! ஸ்ரீராமசந்திரருடைய பெற்றதாய் பெருமகிழ்வுடையவளாகி, ஜனங்கள் பொருட்டுப் பொன்களைக் கொடைசெய்கின்றனளே? ஜனங்க ளெல்லோரும், மிகக் களிப்புற் றிருக்கின்றனர்களே? இதற் கென்ன காரணம் அதனை எனக்கு உரைசெய்யக் கடவை. மஹாராஜர் சந்தோஷத்தால் ஏதாவது நற்செயல் செய்யப் போகின்றாரோ? என்று வினவினள்.

அதனை யுபமாதா கேட்டு ஆநந்தக் கடலில் மூழ்கினவளாகி, கேளடி மந்தரை! இச்செய்தி உனக்குத் தெரியாதா? நாளைத்தினம் புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் நற்குண நற்செய்கையுள்ள ஸ்ரீராமபிரானுக்கு மஹாராஜா யுவராஜிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்விக்கப்போகின்றார். ஆதலால் எல்லோருக்கும் இவ்வளவு சந்தோஷம் உண்டாயிற்றென்று உரைத்தனள். கூனி அவ்வுரையைக் கேட்டவுடனே கடுஞ்சினங்கொண்டவளாய்க் கைலைமலையின் சிகரம்போன்ற அம்மாடத்தினின்று இறங்கிக் கீழறையில் படுத்திருக்கின்ற கைகேயி யண்டையில் வந்து, கொடிய மனமுடையவளாய்க் கைகேயியைப்பார்த்து அடி கைகேயி! ஏன் படுத்திருக்கின்றாய்; அடிமடங்கொண்டவளே எழுந்திராய்; உனக்குக் கொடுந்துயரம் நேருகின்றது; இதனை நீ அறிந்திலையே, நானேகட்டழகியென்றும், அரசனென்னிடத்தே மோகங்கொண்டிருக்கின்றாரென்றும், அடிக்கடி பிதற்றுகின்றாய்; ஆராயுங்கால் அரசனுக்கு நீ இஷ்டமுள்ள

வளென்று இதுவரையும் அவரது தேன்மொழியைக் கேட்டு நம்பி மோசம் போயினை; உண்மையாக நீ அழகியாயினும், முதுவேனிற் பருவத்தில் ஆற்றினீரோட்டங் குறைவதுபோல . உன்னுடைய அழகும் பருவந்தாண்டினால் குறுகிவிடுமன்றோ வென்று படபடவென்று உரைத்தனள். இவ்வாறாகப் பாவியாகிய கூனியின் வாக்கியத்தைக்கைகேயி கேள்வியுற்று என்ன தீங்கு வாய்த்திருக் கின்றதோ வென்று துயர முற்றுக் கூனியை நோக்கி அடி மந்தரையே! உன் முகத்தைப் பார்த்தால் மிகவுந் துயருற்றவள்போலத் தோற்றுகின்றது; அஃதென்ன, உரைசெய்வாயென்று வினவினள். மதுரமாக உரைசெய்த அந்தக் கைகேயி மொழிதனைச் செவியுற்று மந்தரை இருமடங்கு சினங்கொண்டு, மனக்கவலையும் மிகுதி கொண்டவளாகி, கேகயன் மகளை நோக்கி, அவளுக்கு ஸ்ரீராமசந்திரன் மீது பொறாமையுளதாகும் வண்ணமும், அதனால் துயரமுளதாகும் வண்ணமும் மொழியத் தொடங்கினள். கேளாய் மஹாராணி! உனக்கு நீங்காக்கவலையொன்று நேர்ந்திருக்கிறது; மஹாராஜா ஸ்ரீராமனுக்கு நாளைத்தினம் யுவராஜ்ஜிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்போகின்றார். ஆதலால், ஆழ்ந் தகன்ற சோகக்கடலில் முழுகி விட்டவளாகின்றாய். இது செவியுற்றுத் தீப்பற்றி எரிக்கப்படுகின்றவள் போலவருந்தி, உனக் கிதமுறைப்பதற்கே இங்கெய்தினேன்; உனக்குத் துன்பம் வரினும், அஃதும் என்றனுக்கே, உனக் கின்பம் வரினும், அஃதும் என்றனுக்கே யன்றோ? இவ்விஷயத்தி லையமில்லையே, நீ ராஜகுமாரி யாகவும், ராஜமஹிஷியாகவு மிருக்கின்றனை; ஆகிலும் அரசின் தன்மை கொடியதென்பதை நீயேன் அறிந்திலை; உன்னுடைய பர்த்தா புறத்தே தருமமுரைக்கின்றார், அகத்தே வஞ்சனை கொண்டிருக்கின்றார்; வாயினா லினியமொழி மொழிகின்றார், செயலால் கொடியரா கின்றார். ஆகிலும், நீ கசடற்ற மனத்தின ளாதலால், கணவனித்தன்மைய னென்பதை யறிந்திலை போலும்; அதனால், நீ இவ்வண்ணம் வஞ்சனை செய்யப்பட்டவளாயினை; உனக்குக் கேடுசெய்யு மினிய மொழிகளாலே உன்னை யுடன்படுத்திச் செல்வப் பெருமைதனை கோசலைபாலாக்கிவிடப்போகின்றார் உன் கணவர்; இந்த எண்ணத்தினாலே தான் உன்னருமைப் பிள்ளையாகிய பரதனை அம்மான் வீட்டுக்கு முன்னமே யோட்டி விட்டனர். நீ மடப்பெண்ணாதலால், பகையென்றறியாமல் கணவரென்று நம்பிப் பாம்பினைப்போல மடியி லேற்று வித்துக் கொண்டனையே யன்றித் துரக்கவில்லை; பகைவரை யாயினும், பாம்பையாயினும், வேரோடு களையாமல் வளர்த்தால் அவர்கள் வளர்த்தவனுக்கு யாது செய்வர்களோ? அஃது உன் கணவனால் அருமையாக ஒரு பிள்ளையைப் பெற்று வைத்திருக்கின்ற உனக்குநேர்ந்தது. தாம்செய்யும் தீச்செயலை உனக்குத்தோன்றாத வண்ணம் மறைத்து, உனக்குப் பொய்ம்மொழிகளை இனிதுரைத்து ஸ்ரீராமபிரானுக் கபிஷேகஞ்செய்கின்ற

ராஜனால் நீ உன் இனத்தாரோடு வஞ்சனை செய்யப்பட்டவளாயினை; ஆதலால், கைகேயி காரியம் முந்துவதற்கு முன்னமே தக்கவாறு உனக்கிதத்தைத் தேடிக்கொள்ளக் கடவை. அதனால், உன் பிள்ளையையும், உன்னையும் பாதுகாத்துக் கொள்பவளாவாயென இவ்வகையாக உரைத்தனள். மந்தரை உரைசெய்யக் கேட்டும், கைகேயி மனம் சிறிதும் வேற்றுமைப்படாமல் பெருமகிழ்வு கொண்டவளாய்ப் படுக்கையினின்று பொருக்கென வெழுந்திருந்து, கூதிர்ப்பருவத்தி லெழுந்ததுண்ட வெண்பிறைபோலக் களங்கமற்றவளாய், மங்கலமொழி யுரைத்தனளே யெனப் பெருமகிழ்வெய்தி, மந்தரைக்கு ஓர் பொன்னணியைப் பரிசாகக்கொடுத்து மந்தரையை நோக்கி:—

ఇదంతుమంథరేమహ్యమాఖ్యాసిపరమంప్రియం
ఏతన్మేప్రియమాఖ్యాతుః కింవాభూయఃకరోమితే।
రామేవాభరతేవాహం విశేషంనోపలక్షయే
తస్మాత్తుష్టాస్మియద్రాజా రామంరాజ్యేభిషేక్ష్యతి॥

இதந்துமந்தரேமஹ்ய மாக்யாஸிபரமம்ப்ரியம்
ஏதன்மேப்ரியமாக்யாது: கிம்வாபூய: கரோமிதே.
ராமேவாபரதேவாஹம் விசேஷம்நோபலக்ஷயே
தஸ்மாத்துஷ்டாஸ்மியத்ராஜா ராமம் ராஜ்யேபிஷேக்ஷ்யதி.

அடி மந்தரை! ஸ்ரீரகுகுலதிலகனுக்குப் பட்டாபிஷேக மாவதை எனக்குப் பிரியமன்றெனக் கருத்துக் கொண்டாயே, அவ்வண்ணம் எண்ணற்க, எண்ணற்க; எனக்கு மிகுதியும் களிப்பைப்பெருக்குகின்ற இம் மங்கலச் செய்தியை நீ கூறினை யாதலால், உனக்கு மற்றும் வேண்டுவற்றை யெல்லாம் தருவேன்; கேட்டுக்கொள், அடி கூனி! ஸ்ரீராமனென்றும், பரதனென்றும், அவ்விரண்டு சிறுவர்களில் எனக்கு வேற்றுமையுண்டோ? யான் ஒருக்காலும் அவ்விருவரினும் வேருபாடு கொள்ளேன், ஆதலின் சக்கரவர்த்தியார் ஸ்ரீரகுநாயகனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்ய முயல்கின்றாரென்பதனால், யான் மிகுதியும் மகிழ்ச்சி கொண்டவளாகின்றேன்; அன்றியும், எனக்கு இதனைப் பார்க்கினும் வேறு பிரியமுள்ளது, இதுவரையும் உண்டாகியது மில்லை, இனி உண்டாகப்போகிறது மில்லை, ஆகையால், மிகுதியும் பேருவகை தரத்தகுந்த இந்நன்மொழியை நீ கூறினமையால், உனக்கு வேண்டுவன வற்றைத் தருவேன்; விரும்பிக் கேட்டுக்கொள்ளென மகிழ்ந்து மொழிந்தனள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஏழாவது ஸருக்கம்
முற்றிற்று.

சர்வஸ்வாமியாகிய ஸ்ரீரகுநாயகர் யாவர்க்கும் இனியராக இருக்க, மந்தரைக்குமாத்திரம் அப்பெருமான்மேல் பொறாமையுண்டாவதற்குக் காரணமென்னெனில், *

எட்டாவதுஸருக்கம்.

மந்தரை கைகேயியை வேற்றுமை யுண்டாகச் செய்கின்றது.

அநந்தரம் மந்தரை கைகேயி கொடுத்த ஆபரணத்தையும், கையிற் கொள்ளாதெறிந்து விட்டு, தான் சொல்லிய நலந்தருவதாகிய மொழியை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதனால், கோபத்தையும், ஸ்ரீராமபிரானுக்குப் பட்டாபிஷேகமாகிவிடின் இவளுக்குக் கௌசல்யா தேவியினால், இகழ்வு வருமென்னும் பயனற்ற கருத்தினால், துயரத்தையும் அடைந்து, கைகேயியை நோக்கி, அடி? இஃதென்ன வியப்பு? கேடு வருங்காலையில் மகிழ்வு கொண்டிருக்கின்றனையே; நீ மதியற்றவளாதலால், துயரக்கடலில் மூழ்கியிருப்பதையுந் தெரிந்து கொள்ளவில்லையே; ஆதலால், நானதனை அறிந்து துயரமுற்று, நீ இதனை அறியாவிடினும், சொன்னாலும் கேட்டுணர்ந்துகொள்ள வில்லையே யென என் மனத்தில் உன்னை இகழ்ந்து பரிகாசஞ் செய்கின்றேன். துன்பம் நேரிடுங் காலையிலும், நீ மகிழ்ந்திருப்பதைக் கண்டு மிகுதியும் வருந்துகின்றேன்; அந்தோ! இக்காலத்திலும் மதியுள்ள பெண் மகிழ்வளோ? தருமகுணமுள்ளவர்களும் பகைவனிடத்திற் கருணைசெய்வரோ? ஸ்ரீராமபிரான் நற்குணமுள்ளவனென நீ நினைத்தாலும், அவன் சக்களத்தி பிள்ளையாதலால், உனக்குப் பகைவனல்லனோ? அவனுக்கு அபிஷேகமாவதை யறிந்தும், நீ மகிழ்வதாகுமோ? மேலும் ஸ்ரீராமனுக்கு நேரிளையவன் பரதனாதலால், பரதன் ஒருகாலத்தில் தான்

* சர்வாந்தர்யாமியாகிய ஸ்ரீராமபிரானர் பட்டாபிஷேகங்கொண்டு திருவயோத்தியிலே தானே அரசுசெய்துகொண்டு இருப்பாராயின், இராவணாதியர்களைக் கொலைசெய்வது இயையாதெனத் தேவர்களொன்றுசேர்ந்து யோசனைசெய்து,நாமவளைஏவி,மந்தரையும் ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில் பேரன்புடையவளாயினும், அவள் மனத்தை வேறு படுத்தி அபிஷேகத்துக் கிடையூறு செய்து, ஸ்ரீரகுநாயகரைக் கானகமுறுவித்து, முறையே அரக்கர்களைக் கொல்வித்துத் தாங்கள் வழிபாடுசெய்து வேண்டிக்கொண்டு, இவ்விறைவனை அவதாரஞ் செய்வித்த பயனை முடிவித்துக் கொள்வதற்காக, விண்ணவர்கள் இவ்வண்ணஞ் செய்வித்தார்களென வேறு வைதிக நூல்களில் இருப்பதை இங்கு வருவித்துக்கொள்ளுக. இக்கவிஞர் பெருமான் பிரமன் முதலிய விண்ணவருலகங்களுக்குச் செய்தருளிய இராமாயணங்களில் சரிதத்தில் ஒரு சிறிதும் மொழியாது அருளிச்செய்தவராயினும், இந்த ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் தேவரகசியமாகிய செய்திகளைப் பலவிடத்தும் வாய்ப்பக் கூறாமல், அக்கருத்தினை மொழியினாலாயினும், பொருளினாலாயினும், முன்பின் தொடர்ச்சியினாலாயினும், ஆங்காங்குக் குறிப்பித்திருக்கின்றனர் இங்கும் சருக்கத்தின் முதலில் (யதோஜாதா) என்பதனாலும், (யத்ருச்சயா) என்பதனாலும், இக்கருத்துக்குறிப்பிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. (யதோஜாதா) என்பதனால், ஸ்ரீராமபிரான்மேல் சினங்கொள்வதற்கு, இங்கு யாதொரு பற்றும் அற்றவளெனவும் (யத்ருச்சயா) என்பதனால், அது தெய்வச்செயலாலன்றி இவளது செயலாலன்றெனவும் கருத்தாகின்றது.

அரசனாவதற்காகத் தீங்கு நினைப்பானெனக் கருதி, ஸ்ரீராமனும் பரதனிடத்தில் அச்சந்தோன்றிப் பரதனைக் கெடுக்கவே முயற்சி செய்வானன்றோ? தன்னைக் கண்டு பயங்கொண்டவரிடத்தி னின்றுந் தனக்குப் பயம்வருதலன்றோ உலகவழக்கம்; இலக்ஷ்மணன் ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய சொல்லுக்கு வேறுபட்டு நடவானாதலாலும், சத்துருக்கன் பரதன் சென்றவழி செல்லுந் தன்மையனாதலாலும், அவ்விருவரிடத்தும் ஸ்ரீராமபத்திரனுக்கு அஞ்சுதலில்லை; மேலும் அவ்விருவரும் பரதனினும் சிறுவராகையாலும், ஸ்ரீராமனுக்குப்பின் பரதனே பட்டத்துக்குரியவனாகையாலும், ஸ்ரீராமனும் அரசுமுறை அறிந்தவனும், காலத்துக்குத்தக்கபடி நடப்பவனுமாதலாலும், பரதனுக்கே பொல்லாங்கு செய்வானென்று கருதி, மிகுதியும் வருந்துகின்றேன்; கௌசலையன்றோ நல்வினை செய்தவள்; நினக்குச் சக்களத்தியாகிய கௌஸலைமகன் நாளைத்தினம் பூசநட்சத்திரத்தில் யுவராஜ பட்டாபிஷேகங் கொள்ளப் போகின்றான். பின்பு சக்களத்திக்கே நீயும் தாதிபோலப் பணிசெய்யவேண்டும்; இங்ஙனமாயின் நாங்களும் உனக்குப் பணிவிடை செய்வது தவிர்ந்து, நீயும் எங்களுடன் கூடி, அவளுக்கல்லவோ கைக்கட்டி வாய்பொத்தி நின்று குற்றேவல்கள் செய்யவேண்டும்; உன் பிள்ளையும் சக்களத்திப் பிள்ளைக்கன்றோ சேடன்போலப் பணிசெய்வான்; இவ்வண்ணமாயின், ஸ்ரீராமனைச் சேர்ந்த சீதை முதலிய பெண்களும் இது கண்டு மகிழ்வுற்றுப் பரிகாசஞ் செய்வார்களே; பரதன் இவ்வண்ணம் அவமதிப் படைந்த பின்னர் உன் மருமக்கள் முதலானோர் மகிழ்வென்பது சிறிதுமின்றி, மனக்கவலைகொண்டு வருந்துவார்களே என்றிவ்வகையாக மொழிந்தனள். இங்ஙனம் மனக்கலக்க முறும்படி மொழிந்த கொடிய மந்தரையினது குறளைச் சொற்களைக் கைகேயி செவியுற்றும் உள்ளம் வேற்றுமை கொள்ளாமல், சக்கரவர்த்தித் திருமகனுடைய குணங்களையே கருதிக் கருதிப் பெருமகிழ்வெய்தி, மந்தரையை நோக்கி, அடி கூனி! நீ ஸ்ரீராமனுடைய நற்குணங்களை உணராமையால், வாளா இவ்வாறுரைக்கின்றனை; ஸ்ரீரகுகுலதிலகனொருக்காலும் எனக்காயினும், பரதனுக்காயினுந் தீங்கு நினையான்; ஸ்ரீராமன் தருமமுணர்ந்தவன், ஆசிரியர்களால் நல்லொழுக்கத்தில் நன்குபயின்றவன்; நன்றிமறவாதவன், எக்காலத்தும் பொய்ம்மைமொழி யுரையான்; கசடற்றவன்; அன்றியும், இவன் வேந்தனுக்குத் தலைமையாகிய புதல்வனாதலால், இவனே யுவராஜனாவதற் குரியனேயன்றி, பரதன் இதற்குரியனாவனோ? மேலும் ஸ்ரீராமன் நிறைவுள்ள ஆயுளுடையானாய், உடன் பிறந்தோர்களையும், அடியார்களையும், தந்தைபோலப் பாதுகாப்பானே அல்லாமல், தீங்குசெய்யக் கருதவேகருதான்; அடிகூனி! இத்தன்மையனாகிய கௌஸல்யை திருக்குமாரனுக்கு அபிஷேகமென்னுஞ் செய்திகேட்டு,

மகிழாது ஏன் வருந்துகின்றனை? நூறுண்டான பின்னர் ஸ்ரீராமசந்திரனுக்குப் பின்பு பரதன் பட்டத்துக் குரியவனுவான்; ஆதலால் ஸ்ரீராமசந்திரனுக்கு நடக்கும் அபிஷேகமென்பதோ எங்களுக்குத் திருவிழாப் போலவும், திருமணம் போலவும் மகிழ்ந்து கொண்டாடத்தக்கதே யல்லது, துன்புறத்தக்கதன்றே; எனக்குப் பரதன் எத்தன்மையனோ? ஸ்ரீராமன் அப்பரதனினும் பதின்மடங்கு மிகுதியாக மகிழ்ந்தன்பு செய்யுந் தன்மையன்; ஏனென்று கேட்பாயோ? அவன் கௌஸலியைக்குச் செய்வதினும் பதின்மடங்கு என்னை மதித்துப் பணிசெய்கின்றனே; நீ கண்ணாரக்கண்டுணரவில்லையா? அரசுரிமை ஸ்ரீராமபிரானுக்கு வருமாயின் அப்பொழுதே அது பரதனுக்கும் உரியதன்றோ? ஸ்ரீராமசந்திரன் தன்னை எண்ணுவது போலவே உடன் பிறந்தவர்களையும் எண்ணுபவனன்றோ? என்றிவ்வண்ணம் புகழ்ந் துரைசெய்தனள். மந்தரை இம்மொழியைக்கேட்டு மிக வருந்தி, வெப்பமாக நெடுமூச்செறிந்து கைகேயியை நோக்கி, என் அம்மனையாகிய கைகேயி! நீமடத்தன்மையால் இதத்தை யாராய்ந் துணராமல் கெடுவதையே நன்குமதித்து உன் நலத்தையும் நீ உணராதிருக்கின்றாய்; கெடுமதிகண்ணுக்குத் தோன்றுதன்றோ? பரதனுக்கு இனி வருந் தீங்கினல் விளையும் துயரத்தாலும், நினக்கின்ப மின்மையாலும், சக்களத்தியாகிய கௌஸலியைக்குக் குற்றேவல் இனிச்செய்யும் நெடிதாகிய துன்பமென்னும் பெருங்கடலில் வீழ்ந்தழுந்தி அழிகின்றனையே; அடி கைகேயி! கௌஸலியை புத்திரன் அரசனுகின்றான். உன் செல்வமைந்தனோ? அவனுக்கு அடிமையாவான்; ஸ்ரீராமசந்திரனுக்குப் பின்பு அவனுக்குப் பிறக்கும் மகன் அரசுரிமை பெறுவானே அல்லது, உன் பெறலரிய மைந்தன் பெறுவானோ? ஆதலால், பரதன் அரசுரிமை பெறுனுயின் நகரத்தினின்றும் அரணியத்தில் துரத்திவிடப்படுவானே; அரசனுக்குப் பல பிள்ளைகளிருக்கினும் யாவரையும் அரசுக் குரியராகச் செய்வதில்லையே; எல்லோருக்கும் பட்டங்கொடுத்தால் ஒருவரோடொருவர் ஒருமைப்படாமல் நீதிகெட்டு நகரத்தை யழித்துவிடுவார்களெனக் கருதி, முதற் புதல்வனுக்கே பட்டங்கட்டுவதுவழக்க மல்லவா? மற்ற பிள்ளைகள் திறமையுள்ளவர்களாயினும், அவர்களுக்குப் பட்டங்கட்டுவதில்லை யென்பதை உணராயோ? ஆகையால், உன்பிள்ளை மிகுதியும் இகழ்வுற்றவனுவான்; அதுபற்றி நான் இதனை முன்னுணர்ந்து வருத்தமுற்று, உனக்கு நன்மைக்காகவே யான் இங்கு வந்து முன்னதாகத் தெரிவித்தேன்; இந்நலத்தை நீ யறிந்து கொள்ளாமல் மதிமயங்கி என்னையும், என் மொழியையும், இகழ்கின்றனை; உன் சக்களத்திக்குப் பெருமைவருவதைக் கேட்டும், நீ எனக்கு வெகுமதிசெய்வது எத்தன்மையது; சக்கரவர்த்தித் திருமகன் ராஜியத்தை யடைந்தவுடன் பரதனைக் கொலைபுரிவான்; அஃதல்லாவிடின் துரத்திவிடுவானென்பதில் ஐயமேயில்லை;—

బాల ఏవహిమాతుల్యం భరతో నాయితస్త్వయా।
సన్నికర్షాచ్చసౌహార్దం జాయతేస్థావరేష్వపి॥

பால்ஏவஹிமாதுல்யம் பரதோநாயிதஸ்த்வயா
ஸந்நிகர்ஷாச்சஸௌஹார்தம் ஜாயதேஸ்தாவரேஷ்வபி.

அன்றியும், நீ பரதன் சிறியனா யிருக்குங் காலையிலேயே அம்மானகத்திற்குச் செல்ல விடுத்தாய்; எதிரிலிருந்தால்தான் மரங்களினிடத்தும் நட்புண்டாகின்றது; மறைவிலிருப்பவர்களிடத்து நட்புளதாகாதன்றோ? சத்துருக்கனனாயினும் இங்கிருப்பானாயின், அவனைப் பற்றி யாவது அரசனுக்குப் பரதன்மீதன்பு நிலைபெற்றிருக்கும்; அவனும் பரதனுடன் போய்விட்டானே, லக்ஷ்மணன் இங்கிருப்பதனால், ஸ்ரீராமனுக்கு அடங்கி இருக்கும் அவனும் ஸ்ரீகோதண்டராமனுக்கே உதவியாவான்.—

శ్రూయతేహిద్రుమః కశ్చిచ్ఛేత్తవ్యో వనజీవిభిః।
సన్నికర్షాదిషీకాభి ర్మోచితః పరమాద్భయాత్॥

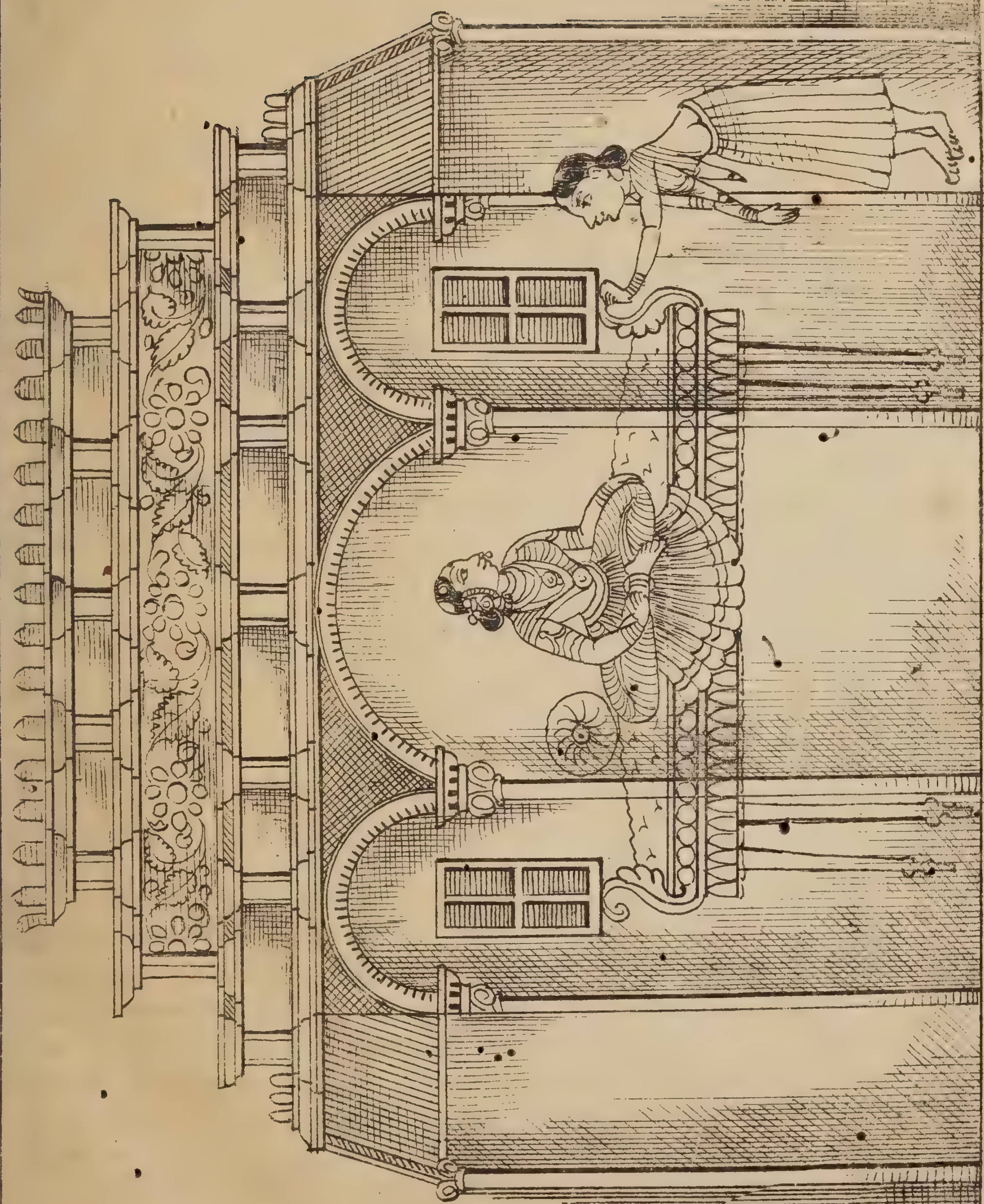
ச்ரூயதேஹித்ருமஃகச்சிச் சேத்தவ்யோவனஜீவிபிஃ
ஸன்னிகர்ஷாதிஷீகாபிர் மோசிதஃபரமாத்பயாத்.

காட்டில் கட்டை வெட்டுபவர்கள் ஒரு மரத்தைக்கண்டு வெட்ட வந்தாலும், அதனைச் சுற்றி யிருக்கின்ற முள்ளுகள் முதலியவற்றால் உட்புகக்கூடாத புதர்கள் அம்மரத்தை வெட்டவொட்டாமல் காப்பாற்றுகின்றனவென்று கேட்டிருக்கின்றோமன்றோ? ஆதலால், ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் ஒருவரையொருவர் பாதுகாத்துக்கொண்டு நட்புடையார்களாய் அச்சுவினி தேவர்கள் போல இணைபிரியா திருக்கின்றார்களென்பது உலகமெங்குந் தெரிந்ததன்றோ? அங்ஙனம் இணைபிரியாத லக்ஷ்மணன்மீது ஸ்ரீராமன் ஒருகாலத்தும் தீங்கு செய்ய நினையான், பரதன்மீது தீங்குசெய்ய நினைப்பானென்பதில் ஐயமேயில்லையன்றோ? ஆதலால், ஸ்ரீராமனுக்குப் பட்டமாகும் பட்சத்தில் உன் பிள்ளை இந்நாட்டைத் துறந்து காட்டிற் சென்று உறைவது நலமென்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது.; இங்ஙனமாயின் உன் சக்களத்தியைச் சேர்ந்தவர்களுக் கெல்லாம் நன்மைபெருகுகின்றது; பரதன் தந்தை கட்டளையினால் அபிஷேகங்கொண்டு நகரத்துரிமையை யடைவானாயின் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக் கெல்லாம் பெருமகிழ்வு சிறக்கும்; உன் அருந்தவச் செல்வனாகிய பரதன் ஸ்ரீராமனுக்கு இயற்கைப் பகைஞனாயிருந்து ஸ்ரீராமன் பட்டங்கட்டிக்கொண்டு மகிழ்ந் திருப்பதைக் கண்ணுற்று எவ்வண்ணம் உயிருய்ந்திருப்பான்? கானகத்தில் சிங்கத்தாலெதிர்க்கப்பட்ட மதயானைபோலக் கௌசலியா தேவித் திருக்குமாரனால் பீடிக்கப்படும் பரதாழ்வானை முன்னதாகவே எடுத்துப் பாதுகாத்திடாய்; நீ முன்பெல்லாம் மிக்க கட்டழகுடையோமெனச் செருக்குக்

கொண்டு கௌசலியையை மதிக்காமல் அரசனை நின்வசஞ் செய்து கொண்டு, அவளை அவமதித்தனையே அப்பகையை அவள் இப்பொழுது "காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொளென்றபடி" பரதனுக்குத் தீங்கு செய்வித்துத் தீர்த்துக்கொள்ளாமல் விடுவளோ? அலைகடல் மலை காடு நாடு நகரங்களடங்கிய இப்பூமிக்கு ஸ்ரீராமன் எப்பொழுது அரசனாகின்றானோ? அப்பொழுதே நீ பரதனோடும், உன்னைச் சார்ந்தவர்களோடும், நீ மிகுதியும் யாவராலும் இகழப்பட்டு நன்குமதிப்பை யிழப்பாயென்பதில் சிறிதேனும் ஐயப்பாடுளதோ? ஆகையால் ஸ்ரீராமன் அரசுரிமையைப் பெற்றுப் பரதனைக் கெடுப்பதற்கு முன்னமே உன் செல்வப்புதல்வனே யுவராஜனாகவும், ஸ்ரீராமனே காட்டுக்குப்போகவும், தக்கவாறு யோசனைசெய்து பகையைக் களைந்து மகிழ்ந்து வாழ்வடையக்கடவை யென்று மொழிந்து அறிவுமயங்கச் செய்தனள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எட்டாவது ஸருக்கம் முற்றிற்று.

இச்சருக்கத்தில் (ஹ்ருஷ்டா:கலுபவிஷ்யந்திராமஸ்ய பரமாஸ்ஸ்திரிய:) என்றும், சுந்தரகாண்டத்தில் (ஸ்திரீபிச்சுமன்யே விபுலேக்ஷணபி:) என்றும், உயுத்தகாண்டத்தில் (புஜை:பரமநாரீணாம்) என்றும், உத்தரகாண்டத்தில் (மாதரச்சைவ ஸர்வாமேகுமாராஸ்ஸ்த்ரீகணஸ்ச) என்றும் இருப்பதினால், சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரனாகிய ஸ்வாமிக்குச் சீதாபிராட்டியாரோடு மற்றும் பல மனைவிகளுளரென்று தோற்றுகின்றது, ஆகையாலே பிராட்டியாரைக் காட்டில் விட்டிருக்குங் காலையிலும், அசுவமேதயாகஞ் செய்தாரென்பது இதற்கு இசைகின்றது, ஸ்வாமிக்குப் பிராட்டியாராகிய சீதையொருவரே மனைவியாரென்பதும், யாகஞ் செய்வதற்காகச் சீதாபிராட்டியார்க்குப் பதிலாகத் தங்கத்தால் செய்வித்துக்கொண்டதும், பிராட்டியாரிடத்திலேயே ஸ்வாமிக்கு மிக்க காதல் இருப்பதைப்பற்றி, யெனச் சிலர் கருத்துக்கொள்ளுகின்றனர். இங்கு (ஸ்திய:) என்பதற்குச் சீதை முதலிய மனைவிகளென்பது பொருளன்று; மற்றுந் தாதிகள் சேடிகள் முதலிய எல்லாப் பெண்களுமென்பதேபொருள். சுந்தரகாண்டத்திலும், பிராட்டியாருடைய வாக்கிய மாதலால், தானீங்கி இலங்கையில் சிறையிருக்கின்றமையால், ஸ்வாமியாகிய ஸ்ரீராமபிரான் வனவாசந் தீர்ந்து, அயோத்திக்குச் சென்று, அபிஷேகங்கொண்டு பல ராஜகுமாரிகளைத் திருமணஞ் செய்துகொண்டு என்னை மறந்து இன்பக்கடலில் மூழ்கி யிருப்பாரென்று தாம் கருத்தில் கொண்டுரைத்த வாக்கியமாதலால், அக்கருத்து உண்மையன்று; உயுத்தகாண்டத்திலும், வால்மீகிபகவான், ஸ்ரீராமபிரான் ஸ்ரீமந்நாராயணனே யென்றறிந்த அம்முனிவர், ஸ்வாமி தர்ப்பசயனத்தில் படுத்திருந்த நிலையைப் பிரமன் வரத்தால் கட்புலனாகியதுபோல உணர்ந்து, ஸ்ரீபூமி நீளாதேவிகளின் திருத்தோள்களால் தழுவி யனுபவிக்கப்பட்டவனும், அனைத்துலகங்களுக்கும் ஆதியாகி, சகல லோகங்களாலும், தஞ்சமென் றடையப்பட்டவனுமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனே கபடநாடக சூத்திரதாரனாகிச் சக்கரவர்த்தித் திருமகனாக அவதாரஞ்செய்து, தன் தெய்வத்தன்மையை மறைத்து எளியாரைப்போல இக்கடற்கடவுள் அருளை விரும்பித் திருப்புல்லாணியில் படுத்திருக்கின்றானேயென்று வியந்து மகிழ்ந்தருளிச்செய்த வாக்கியமாகையால் அதனால் ஸ்ரீராமனுக்குப் பலர் தேவியரென்னுங் கருத்து வெளிப்பட விளங்காது, உத்தர காண்டத்திலும், ஸ்ரீராமன் சீதாபிராட்டியாரைக் காட்டில் விட்டு

ஒன்பதாவது ஸருக்கம்.

திருமுடிசூட்டுதலைக் கலைப்பதற்காக மந்தரை கைகேயிக்குத் தசரதர் கொடுத்திருந்த இரண்டு வரங்களை எடுத்துரைத்தது.

இவ்வண்ணம் மந்தரை உரைத்த வார்த்தையைக் கைகேயி கேட்டு நல்லறிவு மயங்கி, அஃதுண்மையெனக் கருதிக் கடுஞ்சினத்தால் முகஞ் சிவப்புற்று, வெப்பமாக நெட்டுயிர்ப் பெரிந்து, கூனியை நோக்கி, அடி கூனி! நீ யுரைசெய்தன யாவும் உண்மைதான்; யான் இப்பொழுதே ஸ்ரீராமன் திருமுடி பொறுக்காமல் காட்டுக்குச் செல்லும் வண்ணமும், என் அருந்தவக் காதலனாகிய பரதன் திருமுடி பெற்றுக்கொண்டு அரசுசெய்யும் வண்ணமும் செய்கின்றேன்; இவ்வாறு அரசன் தவறாமல் உடன்படும்வகை யாதுளது? அதனை நீ நன்காராய்ந்து உரைசெய்வாயாகவென வினவினள். கூனியும் அம்மொழியைச் செவியுற்று, மகிழ்ந்து கேகயன் புதல்வியை நோக்கி, கேகயி! இப்பொழுது மதிமயக்கமற்று உறுதியுணர்ந்து வினவுகின்றமையால், அதற்கு விடையுரைக்கின்றேன்; முன்பு நடந்த செய்தியை நீ மறந்தனையோ? அறிந்திருந்தும் மறைக்கின்றனையோ? முன்பு நீயே எனக்கதனை உரைத்திருக்கையில், இப்போது அதனை யான் சொல்லக் கேட்டுணர ஏன் விரும்புகின்றனை? யான் உரைக்க, நீ கேட்கவேண்டுமென்று உனக்கு விருப்பமிருக்கி னுரைசெய்கின்றேன்; கேட்டுணர்ந் தாராய்வாயாகவென உரைக்கக்கேட்டு, பஞ்சியணையிலிருந்து பொருக்கென வெழு

விட்டபடியால், தமக்கும் பிள்ளையில்லாமையால் (குமாரஃ) என்பதற்குப் பரதாதிகளின் குமாரர்களென்றே பொருள் கூறவேண்டுமாதலால், அதற்கு மேலிருக்கின்ற (ஸ்திரீகணஃ) என்கிற பதத்திற்கும், பரதாதிகளுடைய மனைவிகளென்பதே பொருளாகவேண்டும்; தங்கத்தால் பிராட்டியைச் செய்துகொண்டமையால், ஸ்ரீராமன் சீதாபிராட்டியாரைக் காட்டில் விட்டபொழுதும் யாகஞ்செய்வதற்குத் தடையில்லை, ஆதலால் ஸ்ரீராமனுக்குச் சீதாபிராட்டியா ரொருவரே மனைவியாரன்றி, வேறொருவரும் இல்லையென்று சிலர் சமாதானம் கூறுகின்றனர். எமது கருத்திற்கும் சக்கரவர்த்தித் திருமகனுக்குச் சீதாபிராட்டியார் ஒருவரே மனைவியாரென்பது இசையும்; ஸ்ரீராமபிரானுக்கு வேறு மனைவிகளிருக்கையிலும் சீதாபிராட்டியாரிடத்தே காதல் மிகுதியு முள்ளதெனில், தூர்த்தனென்றுவது, சடனென்றுவது இகழ்வுவரும்; அன்றியும், ஸ்ரீராமசந்திரன் சீதாதேவியாரிடத்து வைத்த காதலால், தங்கச்சீதை செய்துகொண்டாரெனின், முன்பே செய்திருக்கவேண்டும், யாகஞ்செய்யத் தொடங்கும்போது செய்துகொண்டதினால், வேறுமனைவிகளுளரெனல் ஒரு சிறிதும் ஒவ்வாது; இக்கருத்தினையே பவபூதிமஹாகவி உத்தரராமசரித நாடகத்தில் (அநுபாச்ரிதோன்யயாராம பாஹூரூபதானமேஷதே) என்னும் சுலோகத்தாலும் (வாஸந்தி+பரிணீதமபி) (ஆத்ரேயீ+நஹிநஹி-ஹிரண்மயீஸீதா ப்ரதிக்ருதிஃ) என்னும் வினவிடைகளாலும் வெளிப்பட உரைத்திருக்கின்றனர்; இக்கருத்து ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திலேயே பலவிடங்களில் நன்றாக விளங்கு கின்றது; இங்கு எடுத்துரைக்கின் விரியுமாதலின் உரையா தொழிந்தனம்.

ந்து அடி தோழி! பரதன் அரசுசெய்யவும், கௌசலியாதேவி மைந்தன் அரசிழந்து கானகத்துக் கேகவும் செய்ய ஒருபாயமும் எனக்குத் தோற்றவில்லையே; அதனை நீயே உரைத்தறிவியாயென வேண்டிக்கொள்ள, கூனி மீளவுங் கைகேயியை நோக்கி, என் அரசி கைகேயி! முன்பொருக்கால் தேவாசுர யுத்தத்தில் விண்ணவரரசனுக்கு உதவி செய்யும் பொருட்டு உன் கணவர் உன்னையும் உடன்கொண்டு அநேக ராஜரிஷிகளுடன் தென்றிசையில் தண்டகாரண்யத்தில் திமித்துவஜனெனவும் சம்பரனெனவும் பெயர்பெற்றுப்பற்பல மாயைகள் செய்து, தேவகணங்களால் வெல்லவொண்ணமல் இந்திரனுடன் போர் செய்துகொண்டிருந்த வைஜயந்தமென்னும் அவ்வசுரனது பட்டணஞ்சென்று, அத்தானவர்களுடன் நெடுநாள் போர்செய்தனர். அப்பொழுது இராக்காலத்தில் படைவீரர்கள் துயின்றுகொண்டிருக்குங் காலையில், பிசிதாசனர் வந்து வீழ்ந்து கொலைசெய்வார்கள். அவ்வகைப்பட்ட கொடியவர்களாகிய அவ்வரக்கர்களோடு உன் கணவர் வெகுளிகொண்டு அவர்களைப் போரில் சஸ்திராஸ்திரங்களால் துணித்துக் கொலைசெய்து, தாமும் அவர்களுடைய கொடிய படைகளால் சிதறுண்டு, மூர்ச்சையடைந்தனர். அப்பொழுதும் தருமந்தப்பி அசுரர்கள் பற்பல ஆயுதங்களை எய்ய, அவற்றை உன் கொழுநர்மீது படவொட்டாமல் தடுத்து, இவரைப் பாதுகாத்து மோகந்தீர உபசாரஞ் செய்தனை; உன் கணவரும் உடனே மயக்கந்தீர்ந்தெழுந்து, நீ செய்த பேருதவிக்குப் போரவுகந்து, உன்னை நோக்கி, என் பிராணநாயகி! யான் உனக் கிரண்டு வரமளிப்பேன்; அதனை நீ கேட்டுக்கொள்ளென் றுரைத்தனர். அதற்கு நீயும் அவரை நோக்கிப் பிராணநாதரே! இவ்விரண்டு வரங்களையும், எனக் கெப்பொழுது வேண்டுமோ அப்பொழுது கேட்டுக்கொள்வேன்; அக்காலத்தில் அவற்றைத் தடையின்றி, நீர் கொடுத்தருளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டதற்கு, மன்னவரும் அதற்குடன்பட்டு அங்ஙனமே செய்வேனென வஞ்சினங் கூறினர்.

இச்செய்தியை யான் அறிந்திலேனாயினும், நீயே என்னுடன் மொழிந்தனை; இதனை நீ மறந்துவிடினும், உன்னிடத்து யான் வைத்துள்ள பேரன்பால் இதனை மறவாது நினைவில் வைத்திருந்தேன்; ஆதலால் இவ்விரண்டு வரங்களையும் தரும்படி உயிர்த்துணைவரைக் கேட்டு முன்னே உறுதிசெய்து கொண்டு, பின்பு ஒருவரம் பரதனுக்குத் திருமுடி சூட்டவேண்டுவதெனவும், மற்றொன்று ஸ்ரீராமன் பதினான்குவருஷம் வன்வாசஞ் செய்யவேண்டுவதெனவும், கடையில் வாய்விட்டுரைசெய்வாயாக; பதினான்குவருடம் ஸ்ரீராமன் வனத்துக்குப் போய்விட்டால்தான், நாடு நகரத்தோரெல்லோரும் ஸ்ரீகோதண்டராமனை மறந்துவிட்டுப்பரதனது நற்குணங்களைக்கண்டு பரதனிடத்தே மிகுதியும்அன்பு கூர்ந்திருப்பார்கள். அதன்மேல் உன் பிள்ளைக்கு அரசுரிமை உறுதி

யாய் நிலைத்துவிடும்; ஆதலின் நீ இப்பொழுதே பிணக்குவருங்காலையில் உறையும் அறையிற்சென்று அணிகளைக் களைந்தெரிந்து, அழுக்காடை தரித்து, நறுமலரணையைத்தள்ளித் தரையிலேதானே பிணக்குடையாள்போலப் படுத்திருக்கக்கடவை. உன் கணவர் அருகில் வந்து யாது கூறினும் அவரை நீ முகமேறெடுத்து நோக்கவேண்டா; விடைமொழிகளுமுரை செயல்வேண்டா; அவரைக் கண்ணுற்றபோதினும், கண்ணீர் பெருக்கி அழுது புழுதியில் புரண்டு துன்புற்று இருக்கக்கடவை. சக்கரவர்த்திக்கு நீ மிக்க பிரியமுள்ள காதலி யாதலால், உன் பொருட்டு நெருப்பில் விழச்சொல்லினும், அவர் வீழ்ந்து விடுவரென்பதில் ஐயமில்லை; உன்னைச் சினங்கொள்ளும்படி செய்யவும், நீ சினங்கொள்ளுங்காலையில், அதைத்தணிக்காமல் உன்னை எதிர்த்துப் பார்க்கவும் அவர் மனந் துணியமாட்டாது, அவர் உயிரைவிடுவது உனக்கு விருப்பமாயின், அதையும் விடுவாரென்பதை யான் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

నహ్యతిక్రమితుంశక్త స్తవవాక్యమ్మహీపతిః।
మందస్వభావేబుధ్యస్వ సౌభాగ్యబలమాత్మనః॥

நஹ்யதிக்ரமிதும்சக்த ஸ்தவவாக்யம்மஹீபதிஃ
மந்தஸ்வபாவேபுத்யஸ்வ ஸௌபாக்யபலமாத்மநஃ.

பேதைமையுள்ள என் பேரரசியே! உன்மொழியை நின்கொழுனர் ஒருகாலத்துந் தவிரமாட்டார், உன் கட்டழகின் வண்மையை நீயே ஆராய்ந் துணர்வாயாக; உன் கணவர் உன் நிலையைக்கண்டு உன் சினத்தைத் தணிப்பதற்காக நவரத்தினங்களையும், முத்து வடங்களையும், பொன்னணிகளையும் கொடுப்பார். அவற்றிலோ நீ மனம் சிறிதும் வைக்கவேண்டா; முன்பு வானவர்களுக்கும், தானவர்களுக்கும் நடந்த அமரில் அவர் கொடுத்த வரங்களிரண்டையும் நினைப்பூட்டி, அவ்விரண்டு வரங்களையும் இப்போது தரும்படி உறுதி செய்துகொள்; அவரதற்குடன்பட்டு அப்படியே ஆகுகவென்று உன்னை யெடுத்து அணைத்து நன்மொழி யுரைக்குங் காலையில், கௌசல்யாதேவி குமாரனைப் பதினன்குவருஷம் வனவாசம் போக்கவேண்டுமென்றும், பரதனுக்கு திருமுடி சூட்டவேண்டு மென்றும், இவ்விரண்டு வரங்களையும் கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்ளக் கடவை.—

చతుర్దశహివర్షాణి రామేప్రవ్రాజితేవనం।
రూఢశ్చకృతమూలశ్చ శేషంస్థాస్యతితేసుతః॥

சதுர்தசஹிவர்ஷாணி ராமேப்ரவ்ராஜிதேவநம்
ரூடச்சக்ருதமூலச்ச சேஷம்ஸ்தாஸ்யதிதேஸுதஃ.

பதினான்குவருஷம் கௌசலியா குமாரன் கானகஞ்சென்றானாயின் உன் பிள்ளையினது செங்கோல் நகரத்தில் நிலைபெற்று வேரூன்றி, ஸ்ரீராமன் மீண்டு வந்தானாயினும், வெல்லவொண்ணாமல் ஏங்கி நிற்க, மற்ற காலங்களிலும் நிலைத் தரசுசெய்வா னாதலால், இவ்வரத்தை நீ உறுதியாகக் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும்; இவ்வண்ணஞ் செய்வாயாயின், உன் திருமகனுக்கு விருப்பமெல்லாங்கைகூடும்; இங்ஙனம் ஸ்ரீராமன் துரத்தப்பட்டால் காடுசேர்ந்து, துயரடைந்து, தனியனாகி, மீண்டு எதிர்க்க வலியில்லா னாகிவிடுவான்; உன் செல்வப்புதல்வன் பரதனும் ஸ்ரீராமன் வருவதற்குள் அரசுரிமையில் நிலைபெற்று, பல பெரியோருடைய துணையும்பெற்று நிலைத்து விடுவான். ஆதலால், இக்காலத்தில் சோர்ந்திருப்பாயாயின் காரியம் முந்திவிடு மாதலால், காரியம் முற்றுப்பெறுவதற்கு முன் நாணமுறாமலும், அச்சங்கொள்ளாமலும், இவ்வகையாக அரசனிடத்தில் வரம்பெற்று, ஸ்ரீராமனது பட்டாபிஷேக முயற்சியை நிறுத்தி விடுவாயாக வென் றிவ்வண்ணம் உரைத்து முடித்தனள். கைகேயி இக்கூனியின் மொழி நலந்தருவதன்றாயினும் நலந்தருவதெனவே தன்னுட்கொண்டு மகிழ்வுற்று, அறிவில்லாச் சிறுபெண் போலவும், பெண்குதிரை போலவும், முறைகெட்ட வழியிற் சென்றவளாகி, மிகுந்த வியப்படைந்து, தாதியை நோக்கி, அடி கூனி! இதுவரையும் யான் உன்னை அறிவில் சிறந்தவளெனவும், மேல் விளையும் விளைவை முன் உணர்பவளெனவும், காலத்துக்குத் தக்கவாறு ஆராய்ச்சிசெய் துரைப்பவளெனவும், என் பேதைமையால் அறிந்திலேன்; உலகத்தில் கூனிகளே நுண்ணறிவுள்ளவர்கள், அவர்களுக்குள்ளும் நீயே சிறந்தவள்; நீதான் எப்பொழுதும் எனக்குப் பெருநம் பேற்றையே கருதுபவள்; அடி கூனி! இதுவரையில் யானோ அரசனுடைய எண்ணத்தையும், இராமனுக்குத் திருமுடி சூட்டும் முயற்சியையும் சிறிதும் அறிந்திலேன்; உலகத்தில் கூரறிவில்லாமல், உடலுறுப்பு மட்டும் வளைந்து விகாரவடிவினராய்ப் பல கூனர்களுளர். நீ முளரிமலர்போல வாயுவின் செயலால் வளைந்திருந்த போதிலும், பார்க்கப் பிரியமாயிருக்கின்றாய்; உன்னுடைய மார்பு தோள்களுடன் பகைகொண்டாற்போல உயர்ந்திருப்பதைப் பொறுக்காமல், கூனும் தோளளவு முயர்ந்திருக்கின்றது; சிறந்த நாபியுடைய வயிறும், உயர்ந்த மார்பைக் கண்டு நாணமடைந்தது போல இளைத்துள்ளடங்கி யிருக்கின்றது; தொடையினுட்பக்கமும் பருத்திருக்கின்றது; கொங்கைகளும் மிகவும் பருத்திருக்கின்றன. உன் முகமோ மாசில்லாத சந்திரன் போன்றது; அடி கூனி! பேரழகுடையாளாய் விளங்கு

இன்றாய்; உன்ஜகனமும் ஒட்டியாணச்சதங்கைகளால் ஒளிகொண்டு விளங்குகின்றது; கணைக்கால்களும் மிருதியும் இசைந்திருக்கின்றன; இரண்டு கால்களும் நீண்டிருக்கின்றன; நீண்டதொடைகளுடன்கூடி வெண்பட்டுப் புடவையுடுத்து என்னெதிரில் செல்லுகையில் அன்னவரசுபோலத் தோற்றுகின்றனை; சம்பராசுரனிடத்திலுள்ள மாயைகளும், மற்றுமுள்ள பற்பலமாயைகளும் உன்னிடத்தி லிருக்கின்றன; சிறந்த பேரறிவுகளும், வஞ்சகக்கல்விகளும், பற்பல மாயைகளும் உன் நெஞ்சில் நிறைந்திருக்கின்றமையால் தான் உன்மார்பு தேர்த்தட்டின் முனைபோல மேன்மேலும் உயர்ந்திருக்கின்றது. அடீ கூனி! ஸ்ரீராமன் காட்டுக்குச்சென்று பரதனுக்குப் பட்டமானபின்பு உன்மார்புக்குச் சிறந்த சந்திரஹாரமும், மேலுஞ் சிறந்த தங்கத்தை யுருக்கிச்செய்த அணிகளும், தங்கச்சரிகைகளால் நெய்த ரவிக்கையும் பூட்டி, நறுஞ்சாந்தும் அப்பி, உன்னை மகிழ்விப்பேன். உன் முகத்திலும் தங்கத்திலகமிட்டுச் சிறந்த ஆடை அணிகளையும் அளிப்பேன்; அவைகளையெல்லாம் நீ அணிந்துகொண்டு தெய்வகன்னிபோல் உலாவப்போகின்றாய். சந்திரன்போன்ற முகமுடைய நீ இவ்வாறு சிங்காரஞ்செய்துகொண்டு என் மாற்றாட்டிகளுக் கெதிரில் செருக்கோடு குலுக்கிக் குலுக்கி அடிவைத்து நடக்கப்போகின்றாய்; நீ எனக்குக் கால்வருடுவதுபோல உனக்கும் பலகூனிகள் சிறந்த ஆடை அணிகளை அணிந்து கால்வருடச் செய்கின்றேனென்றிவ்வகையாகவுரைத்து மந்தரையை மகிழ்வித்தனள். மந்தரையும் அம்மொழிகேட்டு மகிழ்ந்து வேள்விமேடையில் தீக்கொழுந்துபோலச் சிறந்த மலரணையில் படுத்திருக்கின்ற கைகேயியை நோக்கிக் கைகேயி!

గతోదకే సేతుబంధో నకల్యాణివిధీయతే।
ఉత్తిష్ఠకురుకల్యాణి రాజానమనుదర్శయ॥

கதோதகேஸேதுபந்தோ நகல்யாணிவிதீயதே
உத்திஷ்டகுருகல்யாணி ரா்ஜாநமநுதர்சய.

கல்யாண முடையவளே! மங்களமுண்டாகச் செய்பவளே! வெள்ளம் சென்றபின், ஆற்றில் அணைகட்டுவதிற் பயனில்லை; நீ பொழுது கழிவுசெய்யாமல் எழுந்து, யான் சொல்லியவண்ணம் செய்து, அரசர்பிரானை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருவென்று மொழிந்தனள். உடனே கைகேயி விரைந்தெழுந்து கூனியுடன் சென்று, கோபக்குறி யுணர்த்தும், சிற்றறையிற்சென்று, சிறந்த முத்துவடங்களையும், பற்பல பொன் மணி அணிகளையும் கழற்றி யெறிந்து, கூனிமொழிக்கு வசப்பட்டவளாய்த் தரையிற் படுத்துக்கொண்டு, அடிகூனி! என்னை இவ்விடத்திலே இறந்தவளாகப் புரவலனுக்கு நீ தெரிவிக்கப்போகின்றாய்; அல்லது சக்களத்திமைந்தன் கானகஞ்சென்று, என்பிள்ளை அபிஷேகங் கொள்வதையாயினும் நீ பார்க்கப்போகின்றாய்; எனக்குப் பொன்

னினாலும், மணிகளினாலும், அணிகளினாலும் பயனில்லை; ஸ்ரீராமன் திருமுடிபெறுவானாயின், அதுவே என்னுயிர்க்கு இறுதி தருவதெனக் கொள்வாயென முடிவுகூறிப் படுத்தனள். அதுகேட்டுக்கூனியும் கைகேயி எண்ணத்தை உறுதிசெய்யக்கருதி, மீண்டும் அவளைநோக்கி, என் அரசி கைகேயி! ஸ்ரீராமன் திருமுடி கவிப்பானாயின் நீயும் பரதனும் அவமதிப்பைப் பெறுவீர்களென்பதில் ஐயமேயில்லை; ஆதலால் கௌசலியை மைந்தன் காடுசென்று, பரதன் திருமுடி தாங்கும் வண்ணஞ் செய்துகொள்ளாய்; இவ்வுறுதியை நீ யாதுநேரினும் விடவேண்டாவென்று பலமுறை யெடுத்துரைத்து அவள் கருத்தை உறுதிசெய்தனள். கைகேயியும் இவ்வாறு அடிக்கடி தூண்டப்பட்டவளாய், மேன்மேலும் கடுஞ்சினம்பெருகிக் கைகளை மார்பில்வைத்துப் படுத்தபடியே கூனியைநோக்கி, அடீ! நீ ஏன் பலமுறை பன்னுகின்றாய், யானாவது இறத்தல் வேண்டும்; ஸ்ரீராமனாவது காட்டுக்குச் செல்லல்வேண்டும்; இத்துணிவைவிட்டு, எனக்கு ஆணிமுத்துத் தாழ்வடமுதலிய அணிகளாலும், மற்றெவற்றினாலும் பயனிலது, ஆதலின் அவற்றை யான் விரும்புவதேயில்லை; ஸ்ரீராமன் நகரம் நீங்கிக் கானகம் புகானாயின், யான் உயிர்மாய்வதே துணிவென்றுரைத்து, அணிகளைக்கழற்றி யெறிந்துவிட்டுச் சாபமடைந்து பூமியில்வீழ்ந்த கின்னரிபோலத் தரையில் படுத்தனள். இவ்வாறு வருவித்துக்கொண்ட கோபமென்னுமிருளாற் சூழப்பட்ட முகமுடையவளும், சிறந்த அணிகளைக்கழற்றினவளும் துயரமடைந்தவளும் ஆகிய கைகேயி இருள்மூடி விண்மீன்கள் கார்மேகங்களால் மறைந்துள்ள ஆகாயம்போல விளக்கமற்றவளாயினள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஒன்பதாவது ஸருக்கம்
முற்றிற்று.

பத்தாவது ஸருக்கம்.

தசரதர் கைகேயி முகஞ்சுளித்திருக்கக்கண்டு நன்மொழி கூறியது.

இவ்வண்ணம் கைகேயி கூனியினால் எப்பொழுது கடுமொழியுரைக்கக்கேட்டனளோ அப்பொழுதே விடந்தோய்ந்தகணையால் தைப்புண்ட கின்னரிபோல நிலத்தில்வீழ்ந்து ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய திருவபிஷேகத்தைக்கெடுப்பதையே மனத்தில் பதியவைத்து வெப்பமாக நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து ஒளியிழந்த முகத்தினளாய், நெடும்பொழுது ஆராய்ந்து துணிந்து மந்தரையோடும் இத்துணிவை மீண்டும் உரைசெய்து படுத்திருந்தனள். பொருளின் பெருவேட்கையுள்ள அக்கூனியும் இவளுறுதியை அறிந்து தனக்குப் பேறுகிடைத்ததுபோலத் தன்னையறியாத பெருமகிழ்ச்சியினால் பலவாறு புகழ்ந்தனள். பின்பு தசரதர்

கைகேயி.
தசரதச்சக்கரவர்த்தி.

தேவியும், அவ்வுறுதியையே இருதயத்திற் கொண்டு, கோபமிகுந்து புருவத்தை நெறித்துக்கொண்டு தரையில்படுத்துப் பற்பல மணிமாலைகளையும், பொன்னணிகளையும் அறுத்தெறிந்தனள். அம்மாலைகளும், அணிகளும், உடுக்கள் விண்ணகத்தை விளங்கச்செய்வது போல அம்மனையை விளங்கச்செய்தன. அந்தக் கைகேயியும் அழுக்கடைந்த ஆடையையுடுத்துக் குழலை ஒரேபுரியாகத் திரித்துக்கட்டி மகிமை நீங்கிய கின்னரிபோலப் புவியில் படுத்திருந்தனள்.

இங்குச் சக்கரவர்த்தியாரும் பரந்தாமனாகிய ஸ்ரீராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்விப்பதற்குரிய காரியங்களை இடையூறின்றி நிறைவேற்றும்படி கட்டளைசெய்துவிட்டு, வசிஷ்டர்முதலிய சபையாரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, தம்மனைக்குட்புகுந்து, ஸ்ரீராமனுக்கு அபிஷேகமென்னுஞ்செய்தி இப்பொழுதுதான் எல்லோர்க்குந் தெரியுமாதலின் அந்தபுரத்திலிருக்கின்ற கைகேயி அறிந்திராள் ஆதலின் இந்நற்செய்தியை அவளுக்குரைத்து அவளையும் மகிழ்விக்கவேண்டுமென்று எண்ணி, சிறந்து வெளுத்துயர்ந்தழகாய், கைகேயியுடன் கூடிய அவ்வீட்டில் வெண்ணிற மேகங்களையுடையதாகி, ராகுவுடன் கூடிய, விண்ணினிடத்துச் சந்திரன்செல்வதுபோலச் சென்று, கிளிகள் ஒன்றோடொன்று கொஞ்சிக் கொஞ்சிப்பேசுதலும், மயில்கள் கூவி யாடுதலும், அன்னப்பறவைவெண்ணுரைப்பறவைமுதலியவைசிலம்புதலும், நிருத்தகீத வாத்தியங்கள் முழங்குதலும் அமைந்ததும், கூன்களாலும், குறள்களாலும் நிறைந்ததும், லதாமண்டபங்களாலும், சித்திரமண்டபங்களாலும், சம்பகம், அசோகம், புன்னாகம், மருவகம், குரவகம், தவனமுதலியவைகளினால் எப்போதும் தளிர்த்துப் பூத்துப் பழுத்துச் செழித்து வளர்ந்த பற்பல மரங்களாலும் சூழ்ப்பட்டதும், தந்தத்தினாலும், வெள்ளியினாலும் இயற்றப்பட்ட திண்ணைகளோடும், தவிசுகளோடும் கூடியதும், நடைவாவிகளால் குளிர்ந்தும், நாநாவிதங்களாகிய அன்னபானங்களாலும், பலவகை பக்ஷிய போஜிய காதிய லேஹிய பேயங்களாகிய உணவுகளாலும், குறைவற நிறைந்ததும், விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணங்களால் நிறைவுள்ளதுமாகி, விண்ணுலகுபோலக் கைகேயி மாளிகை விளங்கக்கண்டு, காமவேட்கை மிகுந்து அவள் படுக்கை யறையிற் சென்று, அங்குக் கைகேயி படுத்திருத்தலைக் காணாமல் துன்புற்று அங்குள்ளோரை நோக்கித் தாதிகளே! என் பிராணநாயகி எங்கெய்தினள். முன்பு எப்பொழுதும் இக்காலையில் இங்கிருந்து என்னை எதிர்கொள்ளா திருப்பவளல்லளேயென்று வினாவினார். அதுகேட்டு வாயில்காப்பவள் பயத்தினால் நடுக்கங்கொண்டுக் கைகூப்பி வேந்தர் கோமானைநோக்கி மகாப்பிரபு, மஹாராணி சின முடையாளாய்க் கோபமனையுள் எய்தினள். அதன் காரணம் யானறிந்திலேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதுகேட்டுச் சக்கரவர்த்தியார் மிகத் துன்பமுற்றுத்

புலன்கள் நைந்து மனங்குன்றிக் கோப இல்லத்திற் சென்று, அங்கு வேரறுந்த பூங்கொடிபோலவும், சாபத்தால் புவியில் வீழ்ந்த தேவகன்னி போலவும், பிழைசெய்யப்பட்ட கின்னரி போலவும், விண்ணினின்றும் வீழ்ந்த அப்ஸரசு போலவும், கெடுதியடைந்த மாயைபோலவும், கட்டுண்ட பெண்மான் போலவும் தரையில் விழுந்து படுத்திருக்கின்றவளும், இளம்பருவமுடையவளும், தம்முயிரினும் மிகப்பிரியமுள்ளவளுமாகிய அக்கைகேயிதன்னைக்கண்டு தாம்மூப்புடையாராதலின்மிக்ககாதல் கொண்டு அவளதுகெட்ட எண்ணத்தை அறியாதவராய் அவளைத் தேற்றுவோமென்று அடர்ந்தகாட்டில் வேடுவனால் நஞ்சூட்டிய அம்பினால் எய்யப்பட்ட பெண்யானையை ஆண்யானை கிட்டித் துதிக்கையினால் தடவியணைப்பதுபோலத் தம் கரத்தால் தடவிப் புழுதியைத் துடைத்துக் காமவேட்கை பெருகினவராய் அணைத்து, ஏன் சுளித்தனளோவென்று அச்சங்கொண்டு கைகேயியை நோக்கி, அடி என் பிராணநாயகி! நீ என் மீது சினங்கொள்ளுங் காரணத்தைச் சிறிது மறியேன்; யாவராயினும் உனக்குக் குற்றஞ்செய்தனரோ? யாவராயினும் உன்னை அவமதித்தனரோ? யான் உயிருள்ளவரையும் உன் மனப்படி நடக்கச் சித்தமாயிருக்கையில், நீ ஏன் இவ்வண்ணம் நிலத்தில் படுத்திருக்கின்றனை? அன்றி, பேய் பிடித்திருக்கின்றதோ? வேறே யாதேனும் பிணியுற்றிருக்கின்றதோ? அதனை நீ உரைசெய்வாய், என்னிடத்தில் சிறந்த வைத்தியர்களிருக்கின்றனர்கள். அவர்களை அழைப்பித்து நொடிப்பொழுதில் அந்நோயைத் தீர்த்துவிடச் செய்கின்றேன்; யாருக்காயினும் நீ நன்மை செய்யவேண்டுமோ? யாராயினும் நினக்குத் தீங்குசெய்தனரோ? யாவனுக் கிப்பொழுது நன்கு செய்யவேண்டும்? யார்க்கு நீ தீங்குசெய்யவேண்டும்? அதனை யுரைசெய்; வீணாக அழுது என்னையும் துன்புறச் செய்யவேண்டா; எவனை இப்பொழுது கொலைபுரியவேண்டும்; கொலைசெய்வதற்குரிய யாவன் இப்பொழுது விடுவிக்கக் கடவன்? பொருளின்றி வருந்துகின்ற யாவன் மிகப் பொருளுடையவனாகக்கடவன்? யானும் என்னைச் சார்ந்த மற்றெல்லோரும் உன் கட்டளைப்படி நடப்பவர்களாக உன் வசத்திலிருக்கின்றோமன்றோ? நினது விருப்பம் சிறிதாயினும் அதனை மறுக்க எனக்கு மனமில்லை; என்னுயிர் மேலாணையிட் டுரைக்கின்றேன், ஆதலின் உன்னுடைய எண்ணத்தை உரைசெய்வாய்,—

బలమాత్మనిజానంతీ నమాంశంకితుమర్హసి।
కరిష్యామితవప్రీతిం సుకృతేనాపితేశపే॥

பலமாத்மநிஜாநந்தீ நமாம்சம்கிதுமர்ஹஸி
கரிஷ்யாமிதவப்ரீதிம் ஸுக்ருதேநாபிதேசபே.

நீ கருதியபடி செய்யுந் திறமை எனக்கிருப்பதையும், செய்வித்துக் கொள்ளுந்திறமை உனக்கிருப்பதையும்உணர்ந்திருந்தும்,என்னிடத்தில்

நீ ஐயப்படுவது முறையன்று; உனக்கு விருப்புள்ள காரியத்தைத் தவ றுமல் செய்கின்றேன்; என்னுடைய நல்வினைமேல் ஆணையாகச்சொல்லு கின்றேன்; பிராசீன, சிந்து, ஸௌவீர, ஸௌராஷ்ட, தக்ஷிண, வங்காங் கதமச்ச, காசி, கோஸலாதிகளாகிய பூமியுள்ளவரையுமுள்ள தேசங்க ளெல்லாம் என் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருக்கின்றன. அத்தேசங்களில் பற்பல சிறந்த தனதானியங்களும், ஆடையாபரணங்களும், மற்றும் பல சிறந்த பொருள்களும் உண்டாகின்றன. அவற்றுள் உனக்கு வேண்டு வதியாதோ? அதனை உரைசெய்வாய்; அடி என்னாரமுதே! ஏன் வீணாக வருத்தமுற்றுப் படுத்திருக்கின்றாய்? எழுந்திரு எழுந்திரு; உண்மையை நீ எனக்குரைப்பாய்; எதனால் உனக்கு அச்சந்தோன்றி யது? வெய்யோன் பனித்துளியைப் போக்கடிப்பது போல அப்பயத் தை யான் ஒழிவுசெய்வேன், என்றிவ்வகை இன்சொற்களைச் சொல்லித் தேற்றினர். இவ்வாறு சக்கரவர்த்தி உரைத்த மொழிகளைக்கேட்டுக் கேகயராஜன் மகளும் உள்ளந்தேறி மிகுதியும் கொடியதாகிய தன் னெண்ணத்தை உரைத்து, அவரைப் பெரிதும் வருத்தமுறச் செய்யத் தொடங்கினள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பத்தாவது ஸருக்கம் முற்றிற்று.

பதினொன்றாவது ஸருக்கம்.

கைகேயி ஸ்ரீராமனைக் காட்டுக்கனுப்ப வரங்கேட்டது.

அநந்தரம் கேகயநாட்டரசன் மகளும் மன்மதன் கணைகளாற் சிதறுண்டு காமவெறி தலைக்கேறி வேண்டுகின்ற தசரதப்புரவலர் பெருமானை நோக்கி, என் உயிர்க்காதலரே! யான் இப்பொழுது பிணியுற்ற வளுமல்லேன்; ஒருவராலும் அவமதிப்படைந்தவளுமல்லேன்; எனக் கொரு விருப்பமுளது; அதனை நீர் முடித்துக் கொடுக்கவேண்டுமென விரும்புகின்றேன்; அதனை நீர் முற்றுவித்துத் தரவேண்டும்; அதனை நிறைவு செய்ய உமக்கு மனமுள்ள துண்மையாயின் செய்வேன் செய் வேனென வஞ்சினமுரைக்கக் கடவீர். உரைத்ததன்மேல் என் விருப் பம் யாதோ அதனை உரைசெய்வேனென வஞ்சமாகக் கொஞ்சி உரைத் தனள். தார்வேந்தர் பிரானும் அம்மொழியை நெஞ்சில் அமைத்துப் புன்னகைகொண்டு காதல்பெருகித் தம்கரத்தால் கைகேயியின் துசுரி குழலைத்தடவி வெண்ணகைகொண்ட அப்பெண்களிற் கொடியாளை நோக்கி, அடி என் கண்மணியே! கட்டழகின் மதமயக்கினளே! இச் செய்தி நீ அறிந்திலையா? எனக்கு மாதர்களில் உன்னினும், மக்களில் ஸ்ரீராமனினும் விருப்பமானவர்களுளரோ? ஒருவருமில்லையே; யாவரா

லும்வெல்லவொண்ணாத வெற்றியாளனும்,யாவரினும்சிறந்தவனும்,ரகு குலதிலகனும், யாவரினும் மேம்பாடுடையானும்,என்னுயிர் வாழ்க்கைக் குக் காரணனுமாகிய ஸ்ரீராமன்மேல் ஆணையாக நீ சொல்லுங் காரியத் தைமுடித்துக் கொடுப்பேன்; இவ்விராமனை விட்டுப் பிரிந்து இமைப் பொழுதாயினும், உயிர்வைத்திரேனன்றோ? என்னுயிரையாயினும், மற் றுள்ள பிள்ளைகளையாயினும், இனத்தார் சுற்றத்தார்களையாயினும் விட் டுப்பிரியினும்,பெறலரிய காதலனாகிய இந்த ராமனைவிட்டுப் பிரிவேனோ? அந்த ராமன்மேல் ஆணையாக உன் விருப்பத்தைச் செய்வேன்; அதனை நீ உரைக்கக் கடவை. அடி நன்மையே செய்பவளே! என் உள்ளம் இத் தன்மையதென்பதை நீ நன்காராய்ந்துணர்ந்து உன் விருப்பத்தை உரைத்து, என்னை உயிர்வாழ்ந் தின்புறச் செய்வாயாக; நீ என் மனங் கவருங் கட்டழகி என்பதை உணர்ந்தும் என்மீதையமுறலாகாது; உன் விருப்பத்தைத் தடையின்றிச் செய்வேன்; என் நல்வினை ஆணையாக வஞ்சினங்கூறுகின்றேனென் றிவ்வாறுகெஞ்சி உரைசெய்தனர். கை கேயி அவ்வுரையைக்கேட்டுக் கணவர் தன்னெண்ணத்திற் கிசைந்தா ரென்று தேறிப் பரதன்மீதுகொண்ட அன்பினாலும், ஸ்ரீராமபிரான்மீது கொண்ட பொறாமையினாலும் பெருமகிழ்வடைந்து, பகைவரும் எடுத் துரைத்தற்கரிய வன்மொழியை மொழிவதற்குச் சற்றுநேரம்யோசனை செய்து, தசரதசக்கரவர்த்தியாரை நோக்கித் தற்செயலாய் எதிர்த்த கொடுங் கூற்றுவன்போன்ற கொடிய கடுமொழிகளை உரைக்கத் துணிந் தனள். சக்கரவர்த்தியாரே! முறையே வஞ்சினமுங்கூறி, வரமளிப் பதாக ஒப்புக்கொள்ளுகின்றீர், இதனைத் தேவர்கள் முதலிய முப்பத்து மூன்று கடவுளர்களும், சந்திரசூரியர்களும், விண்ணும், நவக்கிரஹங் களும், இரவும், பகலும், திசைகளும், விண்ணுலகும், இம்மண்ணுலகும், கந்தர்வராட்சச சாதியர்களும், இரவில் திரிகின்ற பூதங்களும், மனைகளி லுள்ள கிருஹதேவதைகளும், மற்றைப் பூதங்களும் அறிந்திருக்கக் கட வீர்கள். சொல்லியசொல் தவறாதவரும், பெருந்தோற்ற முடைய வரும், தருமமறிந்தவரும், கலக்கமற்றவரும், நிலையுள்ளவருமாகிய இப் பேரரசர் எனக்கு வரமளிக்கின்றார். இதனைத் தேவதைகளெல்லோ ருங் கேட்கக்கடவீர்களென்று இங்ஙனம் உரைத்து, அரசர் பெரு மானைச் சொல்லியசொல் தவறவொட்டாமல் நிலையில் நிற்கச்செய்து தேவர்களை சாட்சியாகக்கூவிப் பின்பு காமவேட்கை மிக்கவராகிய மன் னர்மன்னனை நோக்கி, என் உயிர்த்துணைவரே! முன்பொருகால் தேவா சுரயுத்தத்தில் நடந்தசெய்தியை நினைந்துணரக்கடவீர். அக்காலையில் சம்பராசுரன் சமயம்பார்த்து உம்மை மோகமடையும் வண்ணம் கணை தொடுத் தெய்தானன்றோ? அப்பொழுது யான் சோம்பலின்றி ஊக் கத்தோடு உம்மை உபசரித்துப் பாதுகாத்து, மோகத்தைத் தணித் தேன்; அப்பொழுது நீர் மோகந்தெளிந்து எழுந்து என்மீது மகிழ்ந்து

எனக்கிரண்டுவரம் அளித்தீரல்லீரோ? அவ்விரண்டு வரங்களையும் வேண்டும்போது யான் பெற்றுக்கொள்ளுவேனென உம்மிடத்திலே இருப்பாக வைத்திருக்கின்றேனன்றோ? அவ்விரண்டு வரங்களையும், கொடுப்பேனென்று வஞ்சினஞ்செய்தது நெடுநாளாயினும் இப்பொழுது தருமவழிதவறிக்கொடாமற்போவீராயின் இந்நொடிப்பொழுதிற்றானே உமக்கெதிரில் உயிர்மாய்த்துக்கொள்வேனென மொழிந்தனள்.

వాఙ్మాత్రేణతదారాజా కైకేయ్యాస్స్వవశేకృతః।
ప్రచస్కన్దవినాశాయ పాశంమృగఇవాత్మనః॥

வாங்மாத்ரேணததாராஜா கைகேய்யாஸ்வவசேக்ருத:
ப்ரசஸ்கந்தவிநாசாய பாசம் ம்ருகஇவாத்மந:

வேடனுடைய வாயினல் பாடப்பட்ட தொனியினாலே தன்வசமழிந்து மான் தானிறப்பதன்பொருட்டே வலையுள்வந்து அகப்பட்டுக்கொள்வதுபோலத் தசரதசக்கரவர்த்தியாரும் கைகேயியினல் முன்கொடுத்த வரங்களைக்கேட்ட மாத்திரத்தினாலே தம்வசமழிந்து, தம் உயிருக்கு இறுதிதருமென்பதை உணராமலே நீ கேட்ட வரங்களைத் தருவேனென்று ஒப்புக்கொண்டு தருமமென்னும் வலையில் சிக்கிக்கொண்டனர். பின்னர் இவ்வண்ணங் காமவிடாய்ப்பட்டுத் தன் வலைக்குள்பட்ட சக்கரவர்த்தியாரை நோக்கிக் கேகயன்மகள் சொல்லலுற்றனள், கேளீர் என் உயிர்க்குத்தலைவராகிய அரசர்க்கரசரே! முன்பு எனக்கு நீர் இரண்டுவரங்களை அளித்திருக்கின்றீரன்றோ? அவ்விரு வரங்களையும் யான் விரும்பி உரைக்கின்றேன்; இன்று ஸ்ரீராமனுக்கு அபிஷேகத்தின் பொருட்டுச் சேகரிக்கப்பட்ட பொருள்களினால், பரதனுக்கு இப்பொழுதே அபிஷேகஞ் செய்விக்கக்கடவீர். இது முதல் வரம்; ஸ்ரீராமன் இப்பொழுதே மரையுரியுடுத்துச் சடைதரித்துத் தவசியாகி ஒன்பதும் ஐந்துங்கூடிய வருடங்கள் கழியுமளவும் கானகஞ்சென்று வாசஞ்செய்யக்கடவன். இது இரண்டாவது வரம்; இவ்விரண்டுமே எனக்கு முதன்மையாகிய விருப்பு; நீர் முன்புகொடுத்த வரங்களைத்தான் இப்போது கேட்டேன்; அல்லது புதியதாக யான் ஒன்றுங் கேட்கவில்லை, ஆதலால் இப்பொழுதே ஸ்ரீராமனைக் காட்டுக்கனுப்பிவிட்டுப் பரதனை அழைப்பித்து அவனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்வித்து, சொன்னசொல் தவறாமல் சத்தியவாதியராகி, நல்லொழுக்கத்தையும், உயர்குடிப் பிறப்பையும் காத்துக்கொள்ளக்கடவீர். வாய்மையே மக்களுக்கு இம்மை மறுமை இன்பங்களுக்குக் காரணமென்று மகாரிஷிகள் அருளிச்செய்கின்றனர்களன்றோ? என்றனள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பதினொன்றாவது ஸருக்கம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவதுஸருக்கம்.

தசரதசக்கரவர்த்தியார் கைகேயியைப் பலவாறு வேண்டிக்கொள்ளல்.

இவ்வண்ணம் உரைத்த கைகேயினுடைய கொடிய கடுமொழிகளைச் சக்கரவர்த்தியார் செவியுற்றுச் சற்றுப்பொழுது எண்ணி எண்ணிச் சால மனக்கவலை கொண்டு ஒன்றுந்தோன்றாமல், இஃது கனவோ? நனவோ? அல்லது மோகமோ? அல்லது முற்பிறப்பில் நடந்தது இப்பிறப்பில் நினைவில் தோன்றியதோ? அல்லது மூப்புப்பசி பிணிகளாலாகிய அறிவுமயக்கமோ? என்றிவ்வகைப் பலவாறாராய்ந்தும் உள்ளந்தேறாமல் சிறிதின்பு மில்லாராகி மயக்கமடைந்து, நெடும்பொழுதுசென்று மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து, புலியைக்கண்ட மான்போலக் கைகேயியைக்கண்டு பயந்து, வருந்தி, மந்திரத்தால் கோட்டுக்குள் தடைகட்டப்பட்ட பெரும்பாம்பு போலக்கட்டுண்டு; யாதோராசனமுமின்றி வெறு நிலத்திலுட்கார்ந்து நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து அந்தோ! அருமை யருமையென்று கடுஞ்சினத்தோடு உரைசெய்து மீளவும் மூர்ச்சையாய், மறித்தும் நெடுநேரங்கழித்து மூர்ச்சை தெளிந்து, எழுந்து, கொடுஞ்சீற்றத்தால் கண்கள்சிவந்து கண்ணாலெரிப்பவர்போலக் கைகேயியைநோக்கி உரைக்கின்றார். அடிசண்டாளி! உன்விஷயத்தில் கண்மணியாகிய ஸ்ரீராமனாலாயினும், என்னாலாயினும் என்னதீங்குசெய்யப்பட்டது? அடி கைகேயி! ஸ்ரீராமன் கௌசலியைக்குச் செய்வதினும் நினக்குப் பணிவாக ஒழுகி, வழிபாடுசெய்கின்றானே, அவன் விஷயத்திலே நீ ஏன்கேடுசெய்ய முயல்கின்றனை; கொடிய நச்சரவோ டுறைவதுபோல உன் தன்மையை உணராமல் யான் காதலின் பொருட்டே உன்னைமணஞ்செய்து வீட்டுக்குள் வைத்துறைந்தேன்; இவ்வுலகில் ஒருவர்தப்பாமல் எல்லோரும் ஸ்ரீராமனுடைய கல்யாணகுணங்களை எடுத்துப் புகழ்கின்றார்களே; அத்தன்மையனாகிய ஸ்ரீபரந்தாமனிடத்தில் என்னதவறுசார்த்திக் காட்டுக்குத் துரத்திவிடுவேன். கௌசலையையாயினும், சுமித்திரையையாயினும்,இவ்வுலகாட்சியை யாயினும், மற்றுமுள்ள செல்வத்தையாயினும் விட்டாலும் விட்டுவிடுவேன்; கடையில் என்னுயிரையாயினும் விடுவேனே அல்லாமல், நற்குண நற்செய்கையின் வைப்பாகிய ஸ்ரீரகுநாயகனை நான் மனமிசைந்து ஒரு நொடியும் விட்டுப்பிரிந்துய்யேன். என்னருமை மைந்தனாகிய ஸ்ரீரகுகுலதிலகனை எதிரில்கண்டால் என்மனங்களி சிறக்கின்றது. மாத்திரைப்பொழுதாயினும் காணாமல் பிரிந்தால் அறிவு கலங்கி மெய்ம்மறந்து விடுவேனே அன்றி உய்யேன் உய்யேன்; சூரியனின்றி உலகமிருப்பினுமிருக்கும்; நீரின்றிப் பயிர்செழிக்கினுஞ் செழிக்கும்; ஸ்ரீராமசந்திரனாகிய என் கண்மணியை நீங்கிச் சிறிதுபொழுதும்

என்னுயிர் என்னுடலிலிருக்கமாட்டாதென்பது திண்ணம். ஆகையால், அடி, கெட்ட எண்ணங்கொண்ட கைகேயி ! இவ்வெண்ணத்தை நீ விட்டுவிடக்கடவை ; உன் காலைப்பிடித்துக்கொண்டு தலையின்மேல் வைத்துவேண்டுகிறேன் ; நீ இதனை யங்கீகாரஞ்செய்து மனமிரங்கி அருள்செய்யக்கடவை. அடி பாபி ! நீ இதென்ன எண்ணங்கொண்டாயடி ? கைகேயி ! நீ முன்பு பரதனைப்பற்றி என்னைக் கேள்வி கேட்டிருக்கின்றாயன்றோ ? அவ்வாறே இப்பொழுதும் பரதனுக்கு நலஞ்செய்ய வேண்டி அவனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்யவேண்டுமெனக்கேட்ட கேள்வியை ஒருவாறு ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன் ; நீ இதற்கு முன்னெல்லாம் ஸ்ரீராமனைக்குறித்து என்னுடன் பலமுறை, ஸ்ரீராமன் உமக்கு முதற்பிள்ளையாதலால் அறத்தின் முறையில் எனக்கும் அக்கௌசலையின் மகன் முதற்பிள்ளையென்று சொல்லியிருக்கின்றாயன்றோ ? அது ஸ்ரீராமன் உன்திறத்தில் செய்யும் வழிபாடுகளுக்கு உகந்தோ, அல்லது என் கருத்தின்படி இனியமொழிகூறி என்னை மகிழ்விக்கக் கருதியோ, சொல்லியிருக்கலாம். ஸ்ரீராமனுக்கு அபிஷேகமென்று கேட்டவுடனே நீ உள்ளங்கனன்று ஸ்ரீராமனை ஒருபிழையுமின்றிக் காட்டுக்குச்செலுத்திவிடவேண்டுமெனக் கேட்டு என்னை வருத்துவது, சிறிதும் நலமெனத் தோற்றவில்லையே. இங்ஙனம் யாவரேனும் நினக்குக்கற்பித்தார்களோ? அல்லது நீ உன்மத்தங்கொண்டிருக்கின்றனையோ? பேய்க் காட்பட்டு ஆடுகின்றனையோ ? தெரியவில்லையே! அடி கைகேயி! நீ இப்பொழுது அறிவுக்கேட்டால் கொண்ட எண்ணமானது இக்ஷ்வாகு குலத்திற்குப் பெருங்கேடு விளைக்கத்தக்க கொடிய தீச்செயலாய் முடியுமே ! முன்பு ஒருபொழுதும் எனக்குக்கெடுதியையாயினும், என்மனத்திற்கிசையாச் செயல்களையாயினும் நீ செய்ததில்லையே ! ஆதலால் இப்பொழுதும் நீ எனக்கு நன்மைசெய்தலொழிந்து தீமைசெய்வாயென்று நான் நம்பேன். நீ முன்பு பலமுறைகளில் எனக்கு ராமனும் பரதனும் ஒத்தவரே அன்றி வேற்றுமை யுடையாரல்லரென என்னுடன் சொல்லியிருக்கின்றனையன்றோ ? அங்ஙனம் நினக்கு விருப்புள்ள செல்வன் பதினான்குவருடம் அச்சந் தருவதாகிய காட்டில் உறைதல் செய்ய வேண்டுமென்று நீ ஏன் நினைக்கின்றனை ? மிகுதியுங் கோரமான கானகத்தில், மிக்க மேன்மையானவனும், சிறுவனும், அறத்தையே கருதுபவனுமாகிய கோதண்டராமன் எங்ஙனம் உறைந்து பிழைப்பான் ? கோஸலைகுமாரன் உன் குமாரனைக்காட்டிலும் உனக்குச் சாலக்குற்றேவல் செய்கின்றனனே ! அதுபற்றி ராமனைப்பார்க்கிலும் பரதனிடத்தில் ஒருவிசேஷமுந் தோற்றவில்லையே ! ராமசந்திரனை அடவிக்குச் செல்ல விடுப்பாயாயின் பின்னர் நினக்குக் குற்றேவலையும், பெருமையையும், வழிபாட்டையும் எவன் செய்வானோ ? என்னரண்மனைக்குள் பல்லாயிரம்பெண்களும் ஆண்களுமிருக்கின்றனர்கள், அவர்களுள் ஒரு

வராகிலும் ஸ்ரீராமன் நற்குண முடையவனல்லனென்றுவது, நற்செய லுடையவனல்லனென்றுவது இகழ்வாரில்லையே; கசடற்றுத்தூய்மை யுள்ள உள்ளமுடையோனாகிய ஸ்ரீராமன் சீற்றங் கொண்டவர்களையும் இன்மொழிகளுரைத்துச் சீற்றத்தை ஆற்றி, அமைதியுறச்செய்து, இந் நாட்டிலுள்ளயாவரையும் தன்னிடத்தில் அன்புள்ளவர்களாகச்செய்து கொண்டிருக்கின்றனனே.—

సత్యేనలోకాఞ్జయతి దీనాన్దానేనరాఘవః।
గురూఞ్ఛుశ్రూషయావీరో ధనుషాయుధిశాత్రవాన్॥

ஸத்யேநலோகாஞ்ஜயதி தீநாந்தாநேநராகவ:
குரூஞ்சிச்ருஷயாவீரோ தநுஷாயுதிசாத்ரவாந்.

ஸ்ரீராமன் வாய்மையினால் சுவர்க்காதி உலகங்களையும், நன்கொடையினால் வறுமையாளர்களையும், தொண்டுசெயலால் பெரியோர்களையும், வில்லினால் பகைவர்களையும் தன்வசஞ்செய்து வெற்றிகொள்கின்றனன். ஆதலால்ஸ்ரீபரந்தாமனிடத்தில் ஸத்தியமும், கிரகணாதிச் சிறந்த காலங்களில் நூன்முறைப்படி தானமும், தவமும், காலதேசத்தை எதிர்நோக்காமல் தன்னைக்கண்டவர்களுக்கு அவ்வப்பொழுதே அவர்கள் மகிழும்படிசெய்யும் கொடையும், யாவர்க்கும் நேசனாக இருப்பதும், எப்பொழுதும் தூய்மையுடையானாக இருப்பதும், வஞ்சமற்றிருப்பதும், எல்லாக்கல்விகளையுங் கற்றிருப்பதும், பெரியோர்களுக்குக் குற்றேவல் செய்வதும், மற்றநற்செயலும், நற்குணமும் எப்பொழுதும் நிறைந்திருக்கின்றன. அடி கைகேயி! தேவதைபோல உருவமும், மகாவிருடியர்போல் மெஞ்ஞானமு முடையோனாகிய ஸ்ரீராமன் விஷயத்தில் நீயேன்பாவஞ்செய்யத் துணிவுபெறுகின்றனை? அவன் ஒருகாலும் யாரைக்குறித்தாயினும் பிரியமில்லாதசொல் உரைக்க யான் கேட்டதுமில்லையே. அவ்வண்ணம் யாவர்க்கும் பிரியனாகிய ஸ்ரீராமனை நோக்கி யான் உன்பொருட்டு, என்னருமைச்செல்வனாகிய ஸ்ரீராமா! நீ அரசுபுரிதலைவிட்டுக் காட்டுக்குப்போவென்று என்வாக்கினால் எங்ஙனம் உரைசெய்வேன்? பொறுமையும், ஐம்பொறிகளி னடக்கமும், கொடையும், வாய்மையும், நன்றியறிதலும், அறமும், தயையும், எவனிடத்தில் நிலைபெற்றிருக் கின்றனவோ, அந்நம்பியைவிட்டு எனக்கு வேறுஉய்யும் வழியாது? நான் மூதுமையுடையானும், எளியானும், உனக்குக் கணவனுமாதலால் என்வேண்டுகைக்கு நீ உடன்பட்டு என்னிடத்தில் அருள்செய்யக் கடவை. நாற்கடல்களுக்குட்பட்ட இப்பூமிக்குளிருக்கின்ற எப்பொருளை நீ விரும்பினும் அதைஉடனே அழைப்பித்துத்தருவேன். நீ சினங்கொள்ளவேண்டா; நான் உனக்குக் கைகூப்பிக்காலைப்பிடித்து வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். நீ ஸ்ரீராமனை அருள் செய்துகாத்து, என்னையும் அறமல்லாத வழியினின்றுங் காக்கக்கடவை யென்றிவ்வகையாக உரைத்து மனம்நொந்துமதிமயங்கிப்புலம்பி மூர்

ச்சைகொண்டு சுழன்று துன்பக்கடலின் க்ரைகாணுமல் கிடந்தனர். இங்ஙனம் வேண்டுகின்ற சக்கரவர்த்தியைநோக்கிக் கைகேயி மிகவும் கொடியவளாதலால் இனியமொழிகூறுமல் மறுபடியும் வன்மொழியே மொழியலாயினள். அரசரேறே! எனக்கு முன்பு இரண்டுவரங்களைக் கொடுத்துப் பின்பு அதைக் கொடுப்பதில்லையென்றுகூறிவிட்டுவாய்மை தவறுகின்றீரோ ? இனி இவ்வுலகினில் யாம் அறமுடையோமென எவ் வண்ணஞ் சொல்லிக்கொள்வீர்.

அறவொழுக்கமுடைய ராஜரிஷிகள் பலர்கூடி உம்மை யழைப் பித்து நீர் கைகேயிக்கு வரமளித்து மீளவும்கொடாமல் ஏன் தவறினீ ரென்று வினவினல், அவர்களுக்கு நீர் யாதுமறுமொழி உரைப்பீர் ? யாவளுடைய அருளால் யான் பிழைத்தேனே, யாவள் என்னைப் பாது காத்தனளோ, அக்கைகேயியின் திறத்தில் யான் மெய்ம்மை தவறிப் போயினவனுயினேனென்றன்றே சொல்லவேண்டும்? இதனல் அரசர்க ளெல்லோருக்கும், பொய்ம்மை யாளரென்னும் ஒரு இழிவானமொழி யைஇவ்வுலகில் நிலைக்கச்செய்கின்றீரே;முதலில்வாரத்தைக்கொடுத்துப் பின்பு வெவ்வேறு மறுமொழி உரைக்கின்றீரே; இதனினும் மிகுதியும் கடோரமாகிய செயல்களைச்செய்து வாய்மையென்றும் தவருமல் புக ழைப் படைத்தார்களன்றே முன்னோர்கள் ? முற்காலத்தில் சைபியனெ ன்னும் பேரரசன் சத்தியசந்தனுக உலகாண்டுவந்தனன், அப்பொழுது விண்ணவரரசனும், தீக்கடவுளும் அவனுடைய மனவுறுதியை ஆராய வேண்டுமென்று இந்திரன் பருந்துருவமும், அக்கினி புறவுருவமுங் கொண்டு, புறுவைப் பருந்து துரத்திக்கொண்டு வருவதுபோல வந்த னர்கள். அப்பொழுது அப்புறு அச்சமுற்று ஓடிவந்து அச்சைபியின் மடி மீது வீழ்ந்து சரணமடைந்துநிற்க, உடனே பருந்து விரைந்துவந்து சை பியனை நோக்கிப் புரவலனே! எனக் குணவாயுள்ள அப்புறுவைக் கொடு க்கவேண்டுமென்று வினவியது. அரசர்பிரான் அதுகேட்டுப் பருந்தை நோக்கி, இப்புறு என்னைக் சரணமடைந்தமையால் இதனைஉனக்கு நான் கொடுப்பதில்லை; இதற்குமாருகவேறுணவு அளிப்பேனென்று முடிவு கூறினன். பருந்து அரசன் இன்மொழியைச் செவியேற்று, மன்னவர் மன்னனே ! நீர் இப்புறுவைக்கொடாவிடின் இப்புறுவை ஒருதட்டில் வைத்து மற்றொருதட்டில் உம்முடைய தசையைக்கொய்துவைத்துச் சமனுகநிறுத்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்க, அரசனும் அப்படி யே தன்உடலை அறுத்துக்கொடுத்தனன்றே? அளர்க்கனென்னும் ஒரு மன்னனும் தன் கண்ணையே கொடுக்கும்படிகேட்ட கட்புலனில்லாத ஓர் அந்தணனுக்குக் கேட்டவண்ணமே தன் கண்ணைக்கொடுத்து நற் கதி யடைந்தனன்றே? ஸமுத்திரராஜனும் கரைகடந்து செல்வதில்லை யெனவிண்ணவர்களோடு பிரதிஜ்ஞைசெய்து, இப்பொழுதும் அவ்வா றே தன்னிலையில் நிற்கின்றனனன்றே ? நீரும் உண்மைதவறவேண்டா;

முன்னோர்களுடைய நல்லொழுக்கத்தை ஆராய்ந்துணரும்; நீர் அறத்தைத்தவறி ஸ்ரீராமனுக்குத் திருமுடிசூட்டிக் கௌசலியையுடன்கூடி என்ஞான்றும் இன்புற நினைக்கின்றீர், நான்கேட்டவரம் அறமோ, அறமல்லதோ?' சத்தியமோ, அசத்தியமோ? அஃது எங்ஙனமாயினும் ஆகுக. நீர் எனக்கு வரமளித்தபடி நான் கேட்டதில் இனி மாறுதலில்லை. ஸ்ரீராமனுக்கு நீர்பட்டங்கட்டுவதாயிருக்கின் இப்போதே உம்மெதிராக நஞ்சுண்டு இறப்பேன்; உமது செல்வமைந்தனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்யும் பக்ஷத்தில் அரசன்தாயென்று எல்லோரும் கௌசலையையேகைகுவித்துவணங்கி, என்னையுபேக்ஷைசெய்வார்களாதலால், ஒருநாளாயினும் அதனைக்கண்ணினாலேகண்டு வருந்துவதினும் இப்பொழுதே இறப்பது நலமன்றோ? ஸ்ரீராமனை வனத்துக்கு ஓட்டிவிடுவதினாலல்லாமல் வேறொரு விதத்தினாலும் நான் சந்தோஷமடைவதே இல்லையென்று உம்மீதும், பரதன்மீதும் ஆணையாகவஞ்சினஞ் செய்கின்றேனென் றிவ்வண்ணமாகக்கைகேயி உரைசெய்து, பேசாமடந்தையாயினள். சக்கரவர்த்தியாரும் கைகேயியின் இகழ்வானமொழிகளைக் கேட்டு, நாம் எவ்வளவு நயந்துவேண்டியும் இவள் உள்ளம் இளகாமல் ஒரே உறுதியாயிருக்கின்றனளேயெனப் பெருந் துன்பமுற்றுக் கைகேயிக்குமாறாக ஒன்றுங் கூறாமல், முகூர்த்தகாலம் மயங்கி, மீண்டும் கண்களை விழித்து, கொடியவளாகிய கைகேயியைப்பார்த்து அவளுடைய பிடிப்பையும், தாம் வரமளித்ததையும் ஆராய்ந்து, சோகமதிகமாய் ஆ! ராமா!! ராமா!!! என்றுசொல்லி, வேரற்ற மரம்போலத் தரையில் வீழ்ந்து உன்மத்தங்கொண்டவர்போலவும், சனியாற் பிடியுண்டவர்போலவும், பல்பிடுங்கின அரவுபோலவும் மெய்ம்மறந்து, அறிவுகுலைந்து, மகிழ்விழந்துகிடந்தனர். பின்பு தெளிந்தெழுந்து மீளவும் கைகேயியைநோக்கி, அடி கைகேயி! இக்கெடுவகையை நல்லவகையென்று உனக்கு யாவர் துர்ப்போதனைசெய்தனர்கள்? பேய் பிடிக்கப்பட்டவன் போலும் என்னிலைமையைக்கண்டும் இங்ஙனம் உரைசெய்ய உனக்கு நாணந்தோன்றவில்லையா? நீ இவ்வண்ணம் நன்னடக்கையற்றுக் கொடியவளாவாயென்பதை,நான்உன்னை மணம்புரிந்துகொள்ளும் காலையிலேயே அறியாமற்போனேனே. அச்சோ! இப்பொழுது வயது முதிர்ந்தபின்பு முன்னைய ஒழுக்கமெல்லாம் மாறுகின்றனையே! நீ எதற்காக அச்சங்கொண்டு பரதன் அரசனாக வேண்டுமெனவும், ரகுகுலதிலகன் வனத்துக் கேகவேண்டுமெனவும் வரங்கேட்கின்றனை? நானும் இவ்வுலகமும் பரதனும் இன்பமுறவேண்டுமென்பதே உன்கருத்தாயின், இக் கெட்டஎண்ணத்தை விட்டுவிடக்கடவை; அடிகொடியாளே! புல்லறிவுடையாளே! பாவச்செயல் செய்பவளே! என்னிடத்தாவது ஸ்ரீரகுநாயகனிடத்தாவது என்னகுற்றத்தைக்கண்டு நீ இவ்வெண்ணங்கொண்டனை? அன்றியும், ஸ்ரீராமனைப்பார்க்கினும் பரதன் மிக்க

தருமபுத்தியுடையானுதலால் ஸ்ரீராமசந்திரனைவிட்டுப் பரதன் ஒருகாலும் திருமுடி பொறுத்துக்கொண்டு நகரத்திலிருக்க விருப்பமுறுன்? துன்பம் ஒருசிறிதும் அறியாத ஸ்ரீரகுகுலதிலகனைநோக்கி, அப்பா ஸ்ரீராமா! நீ வெங் கானகத்துச்சென்று உறையக் கடவையென நான் கட்டளையிடின், அப்பொழுது கிரகணம்பிடித்த முழுமதிபோல வண்ணம்மாறிய அவன் திருமுக மண்டலத்தைக்கண்டு நான் எவ்வாறு உய்ந்திருப்பேன்! நாட்டார் நகரத்தார் அமைச்சர் புரோஹிதர்முதலிய பல அன்பர்களுடன்கூடித் துணிவுசெய்த ஸ்ரீராமனுடைய அபிஷேகம் பகைஞர்களால் அடிபட்டபடைபோலக்கெடஎப்படிபார்த்துப் பொறுத்திருப்பேன்? பலதேசங்களிலுமிருந்து வந்திருக்கின்ற புரவலர்களும், நெடுநாள் அரசுபுரிந்தும் இவன் பெண் ஏவல் செய்பவனென்றும், ஆ! ஆ! சிறுவனுகிய ஸ்ரீராமன் அபிஷேகங்கொண்டு நெடுநாள் அரசாட்சி செய்தானென்றும், என்னைக்கண்டு அவமதித்துச் சிரிப்பார்களே! பல பெரியோர்கள் ஒன்றுகூடி என்னைநோக்கி, ஸ்ரீராமனை என்னகுற்றத்தால் கானகத்துக் கோட்டினையென்று வினவின், அதற்குயான் என்ன விடை உரைசெய்வேன்? கைகேயிக்கு நான் முன்வரங் கொடுத்திருந்தேன், அவளிப்போது ஸ்ரீராமனைக் காட்டுக்குச் செலுத்த அவ்வரத்தைக் கேட்க, அதற்கு இணங்கி அவள் செய்த வருத்தத்தாலென்று உண்மையைத் தெரிவித்தாலும், அதனை அவர்கள் உண்மையென நம்பாமல் பெண் அறிவினைக்கேட்டு ஸ்ரீரகுநாயகனைக் கானகத்துக்குச் செல்லவிடுத்து, இப்பொழுது பொய்கூறித் தன் குற்றத்துக்குப் போக்குரைக்கின்றுனென்றே நினைப்பார்களே! ஸ்ரீராமன் காட்டுக்குச்சென்றபின்பு கோசலை என்னைநோக்கி யாதுரைப்பள்? யானும் அவளைக் கண்டு ஏதுரைப்பேன்? கௌஸலியை என்னிடத்தில் எக்காலத்தில் எங்ஙனம் இருக்கவேண்டுமோ, அக்காலத்துக்குத் தக்கபடி, அடியாளைப்போலவும், தோழியைப் போலவும், மனையாளைப் போலவும், உடன் பிறந்தாளைப்போலவும், தாயைப்போலவும், அவரவர்கள் செய்யும் செயல்களைச் செய்து, முகக்கோட்ட மில்லாமலும், மனவருத்தமில்லாமலும், உபசாரஞ் செய்பவளாயிருந்தும், உன்பொருட்டு அவளைப்பலவாறு உபேட்சை செய்துவிட்டேன்; இப்பொழுது உன்கொடுமையையும், அவளது நன்மையையும் எண்ணி, அபத்தியஞ்செய்தோமே யென்று பிணியாளர் உன்னுவதுபோல, யானும் அவளை யுபேக்ஷை செய்து உனக்கு நன்மை செய்துவந்தேனே யென்று எண்ணி எண்ணி, என்மனம் இப்பொழுது தவிக்கின்றதே; நான் ஸ்ரீராமனுக்கு அபிஷேகத்தை நிறுத்திக் கானகத்துக்குச் செல்ல விடுப்பதைக் கண்டு சுமித்திரை என்னிடத்தில் எவ்வண்ணம் நம்பிக்கை கொண்டு என்னை விரும்புவாள்? சீதாதேவியும், மாமனுரிறந்தாரென்றும், நம் கணவர் கானகஞ்சென்றனரென்றும், இவ்விரண்டு வன்மொழிகளைக்கேட்டு மனம்

வருந்தி, பனிமலையருகில் கணவனை விட்டுப்பிரிந்த கின்னரிபோலப் புலம்பி உயிரைவிட்டுவிடுவாள். ஸ்ரீபரந்தாமனாகிய ஸ்ரீராமன் வனத்துக்குச் செல்வதைக் கண்ணுற்று, நானும் சீதாதேவியும், உயிருய்ந்திருப்போமென்று யான் நம்பவேயில்லை. பின்னர் நீ கைம்பெண்ணாகிப் பிள்ளையுடன் அரசாட்சிசெய்யப் போகின்றாய். முன் புன்னை நல்லாளென்றெண்ணி மணம்புரிந்தேன்; பின்பிப்பொழுது நின்னடக்கை அறிந்து, நஞ்சுகலந்த கள்ளைக் குடித்தவன் இறக்கத்தக்க மயக்கங்கொள்ளுங் காலையில், அதுவிடஞ் சேர்ந்ததென்று தேறுவதுபோலக் கெட்டவளென்று துணிந்தேன். இனிய குழலோசையினால், மானை நிற்கச்செய்து, வேடன் அதனை எய்வது போலப் பொய்யான பல நல்வார்த்தைகளால் என்னை நின்வசப்படச்செய்து கொல்லுகின்றாயே! கள்ளைப்பருகிய அந்தணனைப் பழிப்பதுபோல என்னையும் பெரியோர்கள் அருமையாகப் பெற்றெடுத்து வளர்த்த செல்வமகனைக் காட்டிலோட்டியாவது புணர்ச்சியின்பத்தை நுகர்தலே பெரிதென்று கருதினனென பழிப்பார்களே! அந்தோ! என்னதுன்பம் நேரிட்டது! ஐயோ! என்னவருத்தம் நேர்ந்தது! வாய்மைக்குக் கட்டுப்பட்டதினாலன்றோ, உன்னுடைய கடுமொழிகளையெல்லாம் கேட்டும் பொறுத்திருக்கின்றேன்! அடிபாவி! உன் கொடுமையைத் தெரியாமையினாலன்றோ! கழுத்தில் ஒருவன் தானே கயிற்றைச் சுருக்குப்போட்டுக் கொள்வதுபோல உன்னை நெடுநாளாய் அன்புபாராட்டி வளர்த்துக் காத்தேன்! உன்னுடன் புணர்ந்து இன்பமடைந்ததெல்லாம் உன்னைக் கூற்றுவனென்ன உணர்ந்து கொள்ளாமையினாலன்றோ? சிசு கரும்பாம்பைக் கையினால் பற்றுவதுபோல உன்கையை யான் மேல்விளைவை உணராமல் பற்றினேன். கொடியனாகிய நான் பிழைத்திருந்தும், என் அருஞ்செல்வப் புதல்வனாகிய ஸ்ரீராமன் தந்தையில்லாதவன் போல ஆயினான். இவ் வுலகத்தா ரெல்லோரும் என்னைக் காமுகனெனவும், பெண்வழிச்சென்று ஸ்ரீராமனைக் கானகத்துக்குச் செல்லவிட்டவனெனவும், ஸ்ரீராமன் பிரஹ்மசரிய முதலிய விரத ஒழுக்கங்களினாலும், ஆசிரியர்களுக்குத் திருப்பணி செய்வதினாலும் வருத்தமுற்று, இன்பமுறுங்காலையிலும் இன்பத்தை நுகராமல் காட்டில் வருத்தமுறப் போயினானேயெனவும், என்னைக் கண்டு பழிப்பார்களே.—

నాలంద్వితీయంవచనం పుత్రోమాంప్రతిభాషితుం।
సవనంప్రవ్రజేత్యుక్తో బాఢమిత్యేవవక్ష్యతి॥

நாலம்த்விதீயம்வசநம் புத்ரோமாம்ப்ரதிபாஷிதும்।
ஸவநமப்ரவ்ரஜேத்யுக்தோ பாடமித்யேவவக்ஷ்யதி॥

యదిమేరాఘవఃకుర్యా ద్వనంగచ్ఛేతిచోదితః।
ప్రతికూలంప్రియంమేస్యా న్నతువత్సఃకరిష్యతి॥

யதிமேராகவஃகுர்யாத் வநம்கச்சேதிசோதிதஃ |
ப்ரதிகூலம்ப்ரியம் மேஸ்யாந் நதுவத்ஸஃகரிஷ்யதி ||

நான் ஸ்ரீராமனையழைத்து, அடா ராமா! நீ காட்டுக்குப்போவென்று, கட்டளையிடின், உடனே அவன் அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்வானே அல்லாமல், என்னை நோக்கி இரண்டாவது சொல் சொல்லான். நான் காட்டுக்குப்போவென்று கட்டளையிட்டும், ஸ்ரீராமன் நான் செல்லேனென மறுத்துரைப்பானாயின் அது எனக்கு மிகுதியும் விருப்பமாயிருக்கும். என் பெறலரிய குழந்தை அவ்வண்ணஞ்செய்யானே! நான் கைகேயினிர்ப்பந்தத்துக்காக ஸ்ரீராமனை அழைத்து, அடா நீ காட்டுக்குப் போவென்பேனாயின், என் கருத்தறியாமலே போகின்றேனென்றே சொல்வான். இவ்வண்ணம்ஸ்ரீராமன் அரணியத்தை யடைந்தால், எல்லா உலகத்தாராலு மிகழப்பட்ட நான் இறப்பேனே அல்லது, உய்யேன், உய்யேன்! மனுஜ சார்த்தூலனாகிய ஸ்ரீராமன் வனஞ்சென்று, யானும் மரணமடைந்த பின்னர், நின்ற என்னிஷ்டஜனங்கள் விஷயத்தில் என்ன கொடுமைசெய்ய நினைக்கின்றனையோ! சுமித்திரையும், கோஸலையையும் என்னையும் ஸ்ரீராமனையும் தன்பிள்ளைகளையும் விட்டுப் பிரிவாளாயின், என்னுடன் அனுமரணஞ்செய்திறப்பாளல்லது உய்யாள். ஆதலால் கௌசலியையும், சுமித்திரையையும், என்னையும் மூன்றுபிள்ளைகளுடன்கூட நரகத்தில் வீழ்வித்து, நீ மாத்திரம் இன்பமுற்று வாழ்வாய்! என்னையும் ஸ்ரீராமனையும் துறந்து துன்பமுறுகின்ற இக்ஷுவாகு குலத்தை நீ நன்கு பரிபாலனஞ் செய்யப்போகின்றாய்! ஸ்ரீராமன் இவ்வாறு காட்டுக்குச்செல்வது பரதனுக்கு விருப்பமாயின், அவன் லோகாந்தரமடைந்த எனக்குச் சரமகைங்கரியஞ்செய்யக்கடவனல்லன். அடி துர்ம்மார்க்கி! எனக்குப் பகையானவளே! நானிறந்து ஸ்ரீராமன் வனமடைந்து வருந்த, நீ மட்டும் கைம்பெண்ணாகிப் பிள்ளையுடன் பாராண்டு மனங்களித்து வாழ்க! நீ என் குலத்திற்குற்ற அபகீர்த்தியோ? நிலைத்த இகழ்வோ? கேகயன் பெண்ணென்றும், கைகேயியென்றும் பெயர் வாய்க்கப்பெற்று என் வீட்டில் குடியிருந்ததே அல்லது, நீ என் மனைவி அல்லை. பாவஞ்செய்தவனுக்கு எல்லா உயிர்களிடத்தும் அவமதிப்புண்டாவதுபோல எனக்கும் நீ அவமானக்கூறாயினை. அடி சண்டாளி! என் குழந்தை தேர்மீதும், பரிமாமீதும், மதமாமீதும் ஏறிச்செல்லவேண்டுமிடங்களிற் செல்லாது கல்முள் மலை மரங்களால் அடர்ந்த பெருங்காட்டில் செந்தாமரை மலர்போன்ற கழல்கள் சிவக்க எப்படி திரிவான்! எந்த என் மைந்தனுக்கு மணிகுண்டலாதிகளாகிய நவமணியணிகளை அணிந்த பாசகர்கள் நான்முன், நான்முன்னென்று ஒருவருக்கொருவர் முந்தவேண்டுமெனக் கருதி, அறுவகையுணவுகளை யமுதுபோலச் செய்துவைத்துக் காத்திருக்கின்றனர்களோ, அந்த என் செல்வப்புதல்வன் காடுதிரிந்து, கைப்பாகவும், உவர்ப்பாகவும், காரமாகவுமுள்ள பல நீர்களைக் குடித்தும், வேளைகடந்து காய் கிழங்குகளைத் தின்றும், எங்ஙனம் உயிர்வாழ்வான்!

இதுவரையும் பொன்னுடையுடுத்து இன்பமாக வாழ்ந்து, காட்

டில் காவியுடையுடுத்து எங்ஙனம் என்பிள்ளை இவ்வுலகினில் வாழ்வான்; ஸ்ரீராமன் காட்டுக்குப் போகவேண்டுமென்றும், பரதனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்யவேண்டுமென்றும், யாரும் எண்ணத்தகாத இம்மாற்றம் யாருடையது ? யார் சொல்லத்தக்கது? தீயமடந்தையர்களெல்லோரும், வஞ்சமுள்ளவர்களும் அறத்தின் முறை தவறியாயினும் தங்களுடைய காரியங்களையே முடித்துக்கொள்வதில் ஊற்றமுடையார்களாதலால், அவர்கள் யாவராலும் இகழ்ச்சிசெய்யத் தக்கவர்களே! ஆ! ஆ! மற்றபெண்களெல்லோரும் இத்தன்மையர்களாவார்களோ! ஆகமாட்டார்கள். பலர் தருமசிந்தை யுடையார்களாய்க் கொழுநன் உள்ளத்துக் கினியர்களாய், யாவராலும் புகழத்தக்கவர்களுமுளர். ஆதலால் எல்லாமாதர்களையும் யான் பழிக்கேன். பரதன்தாய் ஒருத்தியைக்குறித்தே யான் பேசுகின்றேன்: அடி கெடுமதியுடையாளே! பொருளாசையுடையாளே! கொடியவளே! எப்பொழுதும் என்னை வருத்தும் வகையிலே மனமுடையாளே ! நலமுடையவள்போலப் பாவனைசெய்த சண்டாளி! என்னிடத்திலாவது ஸ்ரீராமனிடத்திலாவது என்னகுற்றத்தை நீ கண்டு எங்களை அழிக்கஇவ்வாறு முயன்று வரங்கேட்கின்றனை ? ஸ்ரீராமன் கானகஞ்செல்வதைக் கண்டால், தந்தைகள் பிள்ளைகளையும், பிள்ளைகள் தந்தைகளையும், கணவர்கள் மனைவியர்களையும், மனைவியர்கள் கணவர்களையும் துறந்து விடுவார்கள். மேலும் உலகமெல்லாம் உன்மேல் சினங்கொண்டதாகும். ஆதலின் ஸ்ரீராமன் காட்டுக்குச் செல்வானாயின், உனக்கு அரசாளுகை நிலைப்பதும் அரிது. யானோ இப்பொழுது மூப்பினனாயினும், தேவகுமாரன் போன்ற ஸ்ரீராமன் நானாவிதமாகிய திருவாபரணங்களையணிந்து உலாவும்பொழுதுகண்குளிரக்கண்டு மகிழ்ந்து, பதினாறுவயதுள்ள பாலகுமாரன்போலஆகின்றேன். கதிரவன் தோற்றஞ்செய்யாவிடினும், மழை பொழியாவிடினும், இவ்வுலகம் ஒருகால் பிழைக்கினும்பிழைக்கும் ; ஸ்ரீராமன் வனம்போவதைக் கண்ணுற்றால், இங்கு ஒருவரும் பிழைக்க மாட்டாரென்று நான் நம்புகின்றேன். கெடுபுத்தியுள்ள உன்தன்மையை அறியாமலே நெடுநாளாய் மனையில்வைத்து, நச்சரவத்தை வளர்த்தாற்போலவளர்த்தேன் ; கடையில் கூற்றாகி என்னைக்கொன்றனையே ; உன்னால் நான் நானாவிதத்திலும் கெடுதியடைந்தேன்; ஸ்ரீராமன்லக்ஷ்மணனுடன்வனஞ்செல்ல, யானும் உயிர்மாய, பின்பு என் பந்துஜனங்களையும், இத்தேசத்தாளுகையையும், இந்நகரத்தையும் நிலைகெடுத்து, பரதன் உன்னுடன்கூடி இவ்வுலகினை ஆளுவான்; நீயும் என் பகையாளிகளை மகிழ்விப்பாய். அடிபாவி! மணஞ்செய்த கணவனாகிய என்னையும் சிறிதும் மதிக்காமல், யாவரும் இகழ்ச்சி செய்யத்தக்க இக்கொடிய மாற்றத்தை நாணமென்பது சிறிதுமிலளா யுரைத்தனையன்றோ ? உன் பற்கள் ஆயிரம் பொடிகளாகச் சிதறுண்டு உன் முகத்தினின்றும் ஏனோ இன்னும் கீழே உதிர்ந்து வீழாமலிருக்கின்றன ! இஃது வியக்கத்தக்கதே ! ஸ்ரீராமன் இன்னாமையாயாவது, விருப்பமல்லதாயாவது ஒருபொழுதும் மொழிந்ததில்லையே! கடுஞ்சொல் சொல்வதையே அவனறியான். இவ்வண்ணம் எஞ்ஞான்றுங் இனியசொல்லினனாகிய ஸ்ரீராமன் திறத்தில் ஏனோ பாவஞ்செய்கின்றனை? நீ வருந்தினும் வருந்துக, நீ எரியினும் எரிக, நீ இறக்கினும் இறக்க, நீ ஆயிரம் சிறு

துண்டுகளாகச் சிதறுண்டு தரையில் விழினும் விழுக; அடி கேகயன் குலத்திற்பிறந்த கொடும்பாவி! நீ எப்பாடுபடினும், யாவருக்கும் நலந்தராத உன் பாழ்த்த எண்ணத்தை யானே ஒருகாலும் செய்ய உடன்படேன்; வாள்போலக் கூர்மையுள்ளவளும், எப்பொழுதும் விரும்பத்தகாதவற்றை மொழிபவளும், கெடுமனமுடையவளும், தன் குலத்தைக் கெடுப்பவளும், என்மனத்தை ஒழிவில்லாமல் வருத்துகின்றவளுமாகிய நீ பிழைத்திருக்க யானே பொறுத்திரேன்; ஸ்ரீராமன் காட்டுக்கேகின் நான் உயிர்வைத்திரேன்; இனி மகிழ்ச்சியேது? இன்பமேது? என்மனைவியாயிருந்து எனக்கு விருப்பமல்லாத காரியத்தை நீ செய்ய முயல்வது நலமன்று; உன் பாதம்பணிந்து வேண்டுகின்றேன்; அருள்செய்யக்கடவை யென்றிவ்வண்ணமாகக் கைகேயியை நோக்கிக் கொடுமையாகவும், இனிமையாகவும் மொழிந்து பயமுறுத்தியும், வேண்டியும், விகாரம் பிறந்தவர்போலக் கைகேயியின் கால்களைப் பிடிக்கச்சென்று, அது செய்யாமலே தரையில் தவறிவீழ்ந்து வருந்தினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பன்னிரண்டாவது ஸருக்கம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்றாவது ஸருக்கம்.

தசரதசக்கரவர்த்தியார் கைகேயியை வருந்தி வேண்டல்.

அநந்தரம் கைகேயி நாணமற்றவளும், கொடியவளும் ஆதலால், நல்வினை தீர்ந்தவுடன் விண்ணுலகத்தினின்றும் வீழ்ந்த யயாதி அரசன்போல மகிழ்வற்று ஒளிகுலைந்து வருந்துகின்ற சக்கரவர்த்தியின் வேண்டுகோளுக் கிசையாமல், மீளவும் அப்புரவலர் பெருமானை நோக்கி, அரசரேறே! நாம் வாய்மையாளரென்றும், சொல்லியசொல் தவறாதவரென்றும், அடிக்கடி உம்மை நீரே புகழ்ந்து கொள்ளுகிறீரன்றோ? அத்தன்மையுடையீராயின், எனக்கு வரமளித்து மறுபடி அதனைத் தடுத்துரைக்கின்றீரே? இஃது பெரியோர் பெருந்தன்மையோவென்று இகழ்ந்துரைத்தனள், அதுகேட்டு மீளவும் கைகேயியை நோக்கி, அடி கொடியசண்டாளி! யானிறந்து, ஸ்ரீராமனும் வனவாசஞ்சென்றபின்னர், நீ மட்டும் தனியே மகிழ்வுறக்கடவை. நானிவ்வுலகிலும் மகிழ்வற்று, விண்ணுலகஞ்சென்றும், அங்குள்ளோர் என்னை நோக்கித் தசரதரே! நீர் பெண்ணறிவுகேட்டு, ஸ்ரீராமனை அரணியத்துக் கனுப்பலாகுமோ? என வினவின், யான் அம்மொழிக்கு யாதுவிடையுரைத்து மகிழ்வெய்துவேன்; நெடுநாள் மக்கட்பேறின்றிப் பற்பல ஜபதபங்களால் நற்குண நற்செய்கை நிறைந்த ஸ்ரீராமனை

அருமைச் செல்வமைந்தனுகப்பெற்று, இப்பொழுது அவனை எங்ஙனம் காடுசெல்லவிடுவேன்; சூரனும், பற்பலகலை வல்லவனும், வெகுளிவென்றவனும், பொறுமையுள்ளவனும், செந்தாமரைமலர்போன்ற திருக்கண்களுள்ளவனும், கருநெய்தல்போன்ற திரிமேனியுடையவனும், முழங்காலளவுநீண்ட சுந்தரத் திருத்தோள்களுடையவனும், சிறந்த திண்மையுடையவனும், எக்காலும் வருத்தமென்பதறியாமல் இன்பமுற்றவனும் ஆகிய ஸ்ரீராமசந்திரனைக் கானகம் போகவிட்டு, அவன் வருத்தமுறுவதைக்கண்டு பொருத்திருப்பேனே? ஸ்ரீராமன் வனவாஸம் போவதைக் கண்ணுற்று வருந்துவதற்கு முன்னமேதானே எனக்கு மரணம் நேரிடுமாயின், யான் விண்ணுலகையடைந்து மகிழ்வுற்றிருப்பேன்; அடிபாவி! கொடிய கைகேயி! என்னருமைத் திருப்புதல்வனாகிய ஸ்ரீராமனை என்னகாரணம்பற்றிக் காடுசெல்லக் கருதுகின்றனை? எனக்கிவ்வுலகினில் அபகீர்த்தியும், அழியாப் பழிப்பும் உண்டாகின்றனவேயென் றிவ்வகையாகப் புலம்பி மயக்கங்கொண்டு வருந்துகையில், கதிரவனும் குடதிசை சேர்ந்து சக்கரவர்த்தியாரது சோகத்தைக்கண்டு உள்ளம்பொருதவன்போல அலைகடலில் வீழ்ந்து மூழ்கினன்; இவரது மயக்கவிருளே இவ்வுருவாகத் திரிந்ததோவென்று கண்டோர் ஐயமுறும்படியாக இருளெழுந்து இரவுவளர்ந்து சந்திரனுடன்கூடி யொளிபெற்றதாயினும், சக்கரவர்த்தியார்க்கு ஒளியற்றதாகி, முச்சாமமுடையதாயினும் காளராத்திரிபோல மேன்மேல் பெருகியது; பேரரசர்பிரானும், இடையிடையே மையல் தெளிந்தெழுந்து, புலம்பி, இரவைக்குறித்து அடி இராவே! நீ ஒழிந்துபோகாமல், இவ்வாறே வளர்ந்துகொண்டிருப்பாயாயின், யானும் இவ்வாறே புலம்பிக்கொண்டு வருந்தியபோதிலும், ஸ்ரீராமனை அழைத்துக் காட்டுக்குப்போவென்னுங் காலம் நீ அல்லாமையால், அத்துன்பத்தை யடையேன்; ஆதலின், யான் உன்னைக் கைதொழுது வேண்டுகின்றேன்; நீ எம்மீதருள்செய்து இந்நிலையிலேயே வளர்ந்து விடியாமலிருக்கக் கடவை. கேளாய் ராத்திரியே! நீ விடிகின்றதாயிருக்கின் விரைவாக விடியக்கடவை. இப்பாவி சண்டாளியாகிய கைகேயி முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க மனமில்லை; நீ விரைந்து விடிந்து போவாயாகில், யானும் இவள் முகத்தில் விழியாமல் வெளியே போய் விடுவேன்; என்றிவ்வண்ணமுரைத்து, மீண்டுங் கைகேயியை நோக்கிக் கைகூப்பி, அடி கைகேயி! நற்செய்கை யுடையேனாதலின் இப்பொழுது வருத்தமுற்றவனும், உனக்கு வசப்பட்டவனாதலால் இறக்கும்படியான துயரங்கொண்டவனும், வயது சென்றவனும் சக்கரவர்த்தியும், உனக்குக் கணவனுமாகிய என் திறத்தில் நீ அருள்செய்யக்கடவை. அடி கைகேயி! இதுவரையில் யான்உன்னைப் பழித்தேன், துயரம் மிகுந்தமையால் என் மனம் மருள்கொண்டிருந்தது; யான் தனியே அன்றிச் சபைநடுவில்

ஸ்ரீராமனுக்குத் திருமுடிசூட்டுவேனென்று சொல்லிவிட்டேன்; அதனைப் பொய்யாகச்செய்வது இகழ்வு; யான் இதுவரையிலுரைத்ததையெல்லாம் காட்டில் அழுகையாக நினையற்க; என்மீதருள்புரிந்து, களிப்புறுவிப்பாய்; நான் அரசுச்செல்வமுற்றும் உனக்களித்ததாகக்கடவது. அதனை நீயே ஸ்ரீராமனுக் கருள்செய்தளிப்பாய்? இவ்வகை நீ செய்யின், பெரும்புகழ் பெருவாய்; எனக்கும், ஸ்ரீராமனுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும், பரதனுக்கும், நீ இவ்வகைசெய்வ துகப்பாகும்; என்றிவ்வண்ணம் வஞ்சமின்றிச் சக்கரவர்த்தியார் வேண்டிக்கொண்டும், கெடுமதியுள்ள கொடியபாவியாகிய கைகேயி அவ்வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொள்ளாமல், ஒருபிடியாக நிற்கையில், சக்கரவர்த்தியார் தரணியில் விழ்ந்து மூர்ச்சையடைந்து வருந்தி, விடியற்காலையில், தம்மை எழுப்புவதற்காக முழக்கும், வீணை முதலியவாத்தியங்களையும், வந்திகள் பாடுவதையும் மறுத்து, மகிழ்வற்றுக் கடுந்துயர் கொண்டிருந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பதின்மூன்றுவது ஸருக்கம் முற்றிற்று.

பதினான்காவது ஸருக்கம்.

தசரதசக்கரவர்த்தியாரது கருத்தையுணர்ந்து ஸ்ரீராமபிரானை அழைத்துவரக் கைகேயி கட்டளையிட்டது.

இவ்வண்ணம் புத்திரவியோகத்தின் அச்சங்கொண்டு தரையில்வீழ்ந்து மூர்ச்சையடைந் துழலுகின்ற சக்கரவர்த்தியாரை நோக்கிக் கைகேயி மீளவும் சக்கரவர்த்தியாரே! எனக்கு வரமளிப்பேனென்று பிரதிஜ்ஞை செய்து பின்பு அதனை நிறைவேற்ருமல் ஏனோ? தரையில் வீழ்ந்து வருந்துகின்றீர்;—

ఆహుస్సత్యంహిపరమం ధర్మంధర్మవిదోజనాః।
సత్యమాశ్రిత్యహిమయా త్వంచధర్మంప్రచోదితః॥

ஆஹுஸ்ஸத்யம்ஹிபரமம் தர்மம்தர்மவிதோஜநா:
ஸத்யமாச்ரித்யஹிமயா த்வஞ்சதர்மம்ப்ரசோதித:.

அறநெறியைக் கடைபிடித்த பெரியோர்கள் மெய்ம்மையே சிறந்த அறமென்று உரைக்கின்றனர்கள். யானும் உண்மையாகிய அறத்தை மேற்கொண்டே உம்மை வினவினேன், சைப்பியமஹாராஜனுந் தான் பருந்துக்குச் சத்தியஞ்செய்து, தன் உடலை யறுத்துக்கொடுத்துப் புகழ்பெற்று நற்கதியையு மடைந்தனனன்றே? அளர்க்கமஹாராஜனும் ஒரு வேதியனுக்குத் தன் கண்களை அகமகிழ்ச்சியோ டளித்தனனன்றே? பெருங்கடலும் சத்தியத்தினலன்றே? சிறிதேனும் தன் கரைகடந்து,

செல்வதில்லை; சத்தியமே பிரஹ்மம்; சத்தியத்திலே தருமம் நிலைபெற்றிருக்கின்றது; சத்தியமே அழிவற்ற வேதங்கள்; சத்தியத்தினாலே மோட்சம் வாய்க்கின்றது. ஆதலின் நீர் அறம்வழுவாத நெஞ்சுடையீராயின், சத்தியந்தவறாமல் அவ்வழியில் செல்லக்கடவீர். நீர் எனக்களித்தவரம் பயனுள்ளதாகக் கடவது. அறத்தை வளர்ப்பதன்பொருட்டு யான் உம்மைத் தூண்டுகின்றமையால், ஸ்ரீராமனைக் காட்டுக்கனுப்பிவிடக் கடவீர். மூன்றுமுறை யுரைத்தேன், இவ்வண்ணம் நீர் செய்யாவிடின் உம்மெதிரிலே உயிரை மாய்த்துக் கொள்வேன், என்றிவ்வண்ணஞ் சிறிதேனும் நாணமின்றிப் படபடவென்றுரைசெய்தனள். அரசர்க்கரசரும் அதுகேட்டு இந்திரனிட்ட பாசத்தை அவிழ்த்துக் கொள்ளப் பலிசக்கரவர்த்தி திறனற்று நின்றதுபோலக் கைகேயியிட்ட தருமபாசத்தை விடுவித்துக் கொள்ளத் திறனற்றவராகி, மனஞ்சுழன்று, நுகத்தினிடையி லிறுக்கிக்கட்டி அடிக்கப்படுகின்ற காளைபோல வருத்தமுற்று நடுநடுங்கிக் கடையில் ஊக்கத்தோடு கண்கள் சுழன்று, காணுதார்போலக் கைகேயியை நோக்கி, அடிபாவி கைகேயி! யான் முன்பு திருமணம் புரியுங்காலையில் மந்திரபூர்வமாக உன்கையைப் பிடித்தனனன்றோ? அந்தக் கைகோப்பையும் விட்டுவிட்டேன் இனி எனக்கு நீ பகையே அன்றி, மனையாட்டி அல்லை; ஆதலின் பரதனோடு நின்னையும் விட்டுவிட்டேன்; இரவுகழிந்தது வைகறை வந்தது; இனி வசிஷ்டமாமுனி முதலானோர்கள் வந்தென்னை ஸ்ரீராமனுக்கபிஷேகஞ் செய்வதற்காகச் சித்தஞ்செய்த சாமான்களைக் கொண்டே ஸ்ரீராமன் என்றனுக்குப் பிரேதகாரியங்களைச் செய்யக்கடவன். நீயாவது உன்பிள்ளையாவது எனக்குச் செய்கடன்களைச் செய்யவேண்டுவதேயில்லை; அடி தீச்செயலுடையாளே! ஸ்ரீராமனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்வதைத் தகைவாயானால், முன்பு என் கண்மணியாகிய ஸ்ரீராமனுக்கு அபிஷேகமென்று பெருமகிழ்வுகொண்ட மாந்தர்களெல்லோரும் மகிழ்வற்றுத் தலைவணங்கிவருந்துவர்களே; அவர்களை யான் பார்த்து எவ்வண்ணஞ் சமாதான முரைப்பேன், என்றிவ்வண்ணம் புலம்பிக்கொண்டிருக்கையில், மதிவிண்மீன்களாலழகாகிய இரவுகடந்து பொழுது விடிந்தது. சிறிதும் இளகுதலில்லாமல் பாவமே குடிகொண்ட நெஞ்சையுடைய கைகேயி கடுஞ்சினங்கொண்டு சக்கரவர்த்தியாரை நோக்கி, மன்னவர் மன்னரே! பரவிய விஷம்போலவும், பெரும்பிணிபோலவும், என் உள்ளத்தை வருத்தும்படி யுரைக்கின்றீர்; விரைவில் ஸ்ரீராமனை இங்கழைத்து வரச்செய்து, காடுசெல்லக் கட்டளையிட்டனுப்பிவிட்டும், என் பிள்ளைக்குப் பட்டங்கட்டிவிட்டும், என்னைப் பகையற்றவளாகச்செய்து, வாய்மையைப்பாதுகாத்துப் பின்பு மகிழ்வுறக்கடவீர் என்று சொல்லினள். அத்தீயசொல்லைக்கேட்டுக் கசையினலடிக்கப்பட்ட சிறந்த பரிமாபோல மேன்மேலும் துயர் தூண்டப்பட்டவராகிக் கடுங்கோபங்கொண்டு, கை

கேயியை நோக்கி, அடி பெண்களில் தீயாளே! நான் அறமென்னும் வலைக்குளகப்பட்டுக் கட்டுண்டேன்; என்னுணர்வும் என்னின்றும் குடிபோயினது; அறமுறை தவறுதவனும், என்னரும்பெருந் திருமகனுமாகிய ஸ்ரீராமன் திருமுகமண்டலத்தைக் காணவிரும்புகின்றேன்; என்றிவ்வகையாக உரைசெய்கையில், பொழுதுவிடிந்து வெய்யோனுமுதயாசல சிகரஞ்சேர்ந் தொளிசெய்ய, நல்ல முகூர்த்தத்தில் நல்ல நக்ஷத்திரத்தில் வசிஷ்டமஹாமுனிவர் தம்மாணுக்கர்களோடு அபிஷேகத்துக்குரிய பொருள்களை எடுப்பித்துக்கொண்டு வழியெங்கும் பனிநீர் தெளித்து விளக்கிப்பதாகைகட்டி, மகரதோரணங்கள் நாட்டி, மலர்கள் தூவிப் பூமாலைகள் தொங்கவிட்டு, சிங்காரிக்கப்பட்டுப் பெருமகிழ்வு கொண்ட மக்கள் நிரை நிரையாக நிறையப்பெற்றுப் பற்பல பண்டங்கள் நிரம்பிய கடைத்தெருக்களோடு கூடியதாகி, சந்தனப் புகைகளும், அகிற்புகைகளும்கமழச்செய்து, எங்கும் பெருமகிழ்வுகொண்டாடுகின்ற அத்திருவயோத்திமாநகரைக் கடாட்சித்துக்கொண்டு; அமராவதி நடுவில் விளங்குகின்ற தேவேந்திரனரண்மனைபோலச் சிறந்து, பொருள்கள் நிறைந்தும், பற்பல பறவைகளுடன் கூடியும், நாட்டார் நகரத்தார்களாலும், வேதவேதாந்தங்களறிந்து உயர்ந்த வேதியர்களாலும் நிறைந்த சக்கரவர்த்தியாரது அந்தப்புரத்தினுட்புக்கு, அங்குச்செல்லுகின்ற சுமந்திரரென்னுஞ் சாரதியைக் கண்டழைத்துத் தேர்ப்பாகரே! நீர் விரைவாக வேந்தர்பெருமானிடஞ்சென்று, யாம் இங்கு வந்திருக்கின்றோமெனவும், நாற்றிசைகளிலுமுள்ள கடலினின்றும், கங்கைமுதலிய மஹாநதிகளினின்றும், பொற்குடங்களில் தீர்த்தங்கள் நிறைத்துக்கொண்டுவந்து வைக்கப்பட்டன. அத்திக்கட்டையாற்செய்த பத்திரபீடமும், அபிஷேகத்தின்பொருட்டு அனுப்பிக்கப்பட்டது; நவதானியங்களின் விதைகளும், நவரத்தினங்களும், கந்தபுஷ்பங்களும், தேன், தயிர், நெய், பொரி, பால், தருப்பைகளும், அழைப்பிக்கப்பட்டன. எட்டுக் கன்னிப்பெண்களும், மத்தமாதங்கமும், நாலுகுதிரைகள் கட்டி, அலங்காரஞ்செய்யப்பட்ட தேரும், வாள் கோதண்டம் கணைகளும், காவுகாரர் காவுஞ் சிவிகையும், முழுமதிபோன்ற குடையும், வெண்மை பொருந்திய சாமரைகளும், தங்கக்கிண்ணியும், தங்கச்சங்கிலிபூட்டி வெளுத்துயர்ந்த காளையும், நான்கு கோரைப்பற்களுடைய சிங்கமும், சிறந்த பரிமாவும், சிங்காசனமும், புலித்தோலும், எரிகின்ற அக்கினியும், எல்லாவாத்தியங்களும், அலங்காரஞ்செய்துகொண்ட பொதுமடந்தையரும், ஆசிரியர்களும், வேதியர்களும், தேனுக்களும், அறம் விளைக்கத்தக்க மற்றுள்ள விலங்கு பறவைகளும், நாட்டார் நகரத்தார்களும், மற்றுமுள்ள பலவகை வருணத்தார்களும், ஸ்ரீராமாபிஷேகத்தின்பொருட்டுக் களிப்புடன் சித்தமாயிருக்கின்றனர்கள் எனவும், நாற்றிசை வெற்றி மன்னர்களும், காத்திருக்கின்றனர்களெனவும், சக்கர

வர்த்தியார்க்குத் தெரிவித்து, அவரைக் கடுகச்செய்து அழைத்துவருவீராக; ஸ்ரீராமன் நல்லகாலந்தப்பாமல் அபிஷேகங்கொண்டு இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்யக்கடவனென்று கட்டளையிட்டனர். சுமந்திரரும் வசிஷ்டமஹாமுனிவரது ஆஜ்ஞையைச் சிரமேற்கொண்டு, சக்கரவர்த்தியாரைத் துதிசெய்துகொண்டே அரசர்பிரா னிருக்குமிடஞ் செல்லுகையில், வாயில்காப்பவர் இவரைக்கண்டு, சக்கரவர்த்தியார்க்கு இவர் மிகவேண்டியவரெனத் தடைசெய்யா திருந்தமையால், இவர் வேந்தர் வேந்தனருகிற்சென்று, சக்கரவர்த்தியினது மனக்கவலையை உணராமையால், வழக்கப்படித் தோத்திரஞ் செய்யத்தொடங்கி, சூரியனுதயமாகுங்காலையில், (பூர்ணசந்திரனுதிக்கையில்) பெருங்கடல் மகிழ்ந்து பெருகுவதுபோல அன்புடையராகித்தேவரும் எங்களை மகிழ்விக்கக்கடவீர். இக்காலையில் மாதலி தேவேந்திரனைத் துதிசெய்தனன். வாஸவனும், எல்லாத் தானவகணங்களையும் வென்று, ஜயங்கொண்டனன். அவ்வண்ணம் யானும் தேவரைத் துதித்து எழுப்புகின்றேன்; வேதங்களும், வேதாங்கங்களும், சுயம்புவாகிய பிரமதேவனை எழுப்புவதுபோல யானும் தேவரை எழுப்புகின்றேன்; சூரியன் சந்திரனுடன் கூடி இன்னிலத்தை யிப்பொழுது எழுப்புவதுபோல யானும் தேவரை எழுப்புகின்றேன்; அளவிலாப் பெருஞ்செல்வராகிய தேவர் துயிலுணர்ந்து அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு, மேருவினின்றெழுந்த செங்கதிரவனைப்போல ஒளிபெற்றுலாவக்கடவீர். செங்கதிர் வெண்கதிர்களும், சிவன்வைச்சிரவணர்களும், அக்கினி வருணர்களும், இந்திரோபேந்திரர்களும், தேவருக்கு வெற்றிதந்தளிக்கக்கடவர்கள். ராஜசார்த்தூலரே! பொழுது இனிதாக விடிந்தது; தேவர் சட்டளையின்படி செய்யத்தக்க செயல்களுஞ் செய்யப்பட்டன. ஆதலின் தேவர் துயிலுணர்ந்து கண்விழித்து மேற்செய்யத்தக்க செயல்களைச் செய்யக்கடவீர். ஸ்ரீராமாபிஷேகத்துக்குரியன ஆயத்தமாயின; வசிஷ்டபகவானும், நாட்டார், நகரத்தார், வேதியர் மாணக்கர்களுடன் சித்தமாக எழுந்தருளி யிருக்கின்றனர். ஆதலின், தேவர் ஸ்ரீகோதண்டராமனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்யும்படி கட்டளையிடக்கடவீர். மேய்ப்பவனில்லாது திரிகின்ற பசுக்கள்போலவும், சேனைத்தலைவனில்லாத படைகள்போலவும், சந்திரனீங்கிய இராத்திரிபோலவும், ரிஷபமில்லாத ஆனிரைப்போலவும், அரசனில்லாத தேசம் விளங்காதன்றோ? என்றிவ்வண்ணம் இனிமையாகத் துதிசெய்கையில், தசரதசக்கரவர்த்தியார் இன்புறாது, துன்பம் மிகுதியுமடைந்து; துயிலற்றமையினாலும், சோகத்தினாலும், கண்கள் சிவந்து சூதரை நோக்கிச் சுமந்திரா! இம்மொழிகளினால், என் மார்பை ஏன றுக்கின்றனையென்று தீரமாக உரைசெய்கையில், தேர்ப்பாகர் அம்மொழியைக்கேட்டு, அரசர்பிரான் வருந்தியிருப்பதையுங் கண்ணுற்று, என்னகாரணமோ? என்றையமுற்றுக் கைகுவித்துக்கொண்டு

அவ்விடம்விட்டுச் சென்றனர். அப்பொழுது சக்கரவர்த்தியார் ஸ்ரீபரந்தாமனாகிய ஸ்ரீராமபிரானை அழைத்துவரச் சுமந்திரருக்குக் கட்டளையிடவேண்டுமெனக் கருத்துளராயினும், துன்பமிகுதியினால், வாய் திறந்து பேசத்திறமையற்றுக் கிடக்கின்றமைபற்றிக் கைகேயி அவரது கருத்தையறிந்து, சுமந்திரரை யழைத்துச் சுமந்திரரே! அரசர் பெருமான் இராமுழுதும் துயிலின்றி, ஸ்ரீராமனையே நினைந்துகொண்டிருந்தமையால், இப்பொழுது துயில்கொண்டிருக்கின்றனர். ஆதலின் நீர்விரைந்து சென்று, ஸ்ரீராமனை இங்கழைத்து வரக்கடவீர். உமக்கு நன்மையுண்டாகக் கடவது; இவ்விஷயத்தில் சிறிதும் யோசனைசெய்ய வேண்டுவதில்லை யெனக் கட்டளையிட்டனள். சுமந்திரர் அம்மொழியைக்கேட்டுக் கைகேயியின் கருத்தை அறியாமையினால், ஸ்ரீராமபிரானுக்கு அபிஷேகஞ்செய்விப்பதற்கே அழைத்துவரச் சொல்லினளென்றெண்ணி, உள்ளமகிழ்ந்து, அங்கிருந்து புறப்பட்டு, ஸ்ரீராமபிரானைக்கண்டு களிக்கவேண்டுமென்று விரைந்து, ஸ்ரீராமாபிஷேகத்தைக்கண்டு களிப்புறவேண்டுமென்று அவாவுற்றுக் கோட்டைவாயில் முதல் எங்கும் அடர்ந்து நிறைந்துள்ள, நாட்டார், நகரத்தார், சுற்றத்தார், வேதியர், வேந்தர், சூதமாகதவந்தியர், நடநர்த்தககாயகர்கள், சேடி, சேட, விதூஷர்கள் முதலிய பற்பல சாதியோரையும், சதுரங்க சேனைகளையும் கண்டனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பதினான்காவது ஸருக்கம் முற்றிற்று.

பதினைந்தாவது ஸருக்கம்.

சுமந்திரர் ஸ்ரீராமபிரானை எழுந்தருளச் செய்துகொண்டு வரச்சென்றது.

அந்தணர்களும் இரவைப்போக்கித் துயிலுணர்ந்து செய்கடன்களை முடித்து வசிஷ்டர் முதலிய புரோகிதர்களுடன் கூடிச் சபாமண்டபஞ்சேர்ந்து, அமைச்சர்கள், படைத்தலைவர்கள், நகரத்தலைவர்களுடன் ஸ்ரீராமபிரான் பட்டாபிஷேகங்கண்டருளும் வைபவங்களைக் கண்ணுறும்படி பெருமகிழ்வுகொண்டு இரவி தூயனாக உதயமாகி ஒளிர்கையில் பூசநட்சத்திரத்தில் கடகலக்கினத்தில் ஸ்ரீராமாபிஷேகத்துக் குரியனவாகிய தங்கத்தாற்செய்த பூரணகும்பங்களும், சிங்காரிக்கப்பட்ட மங்களாஸனமும், சிறந்து புலித்தோல் தைத்தழகாகிய தேரும், கங்காயமுனாசங்கமத்துநின்று மழைப்பித்த தீர்த்தமும், மற்றுள்ள பாவனமாகிய வாபீகூப தடாகங்களினின்றும் நாற்கடல்களினின்று மழைப்பித்த தீர்த்தங்களால் நிரப்பப்பட்டுக் கமலம், காந்தள், குவளைகளுடன்கூடி நறுமணம் வீசுகின்ற பொற்குடங்களும், தேன், தயிர், நெய், பொரி, தருப்பை

மலர், பால்களும், வேசிகளும், தாதிகளும், சந்திரகிரணங்கள்போல வெளுத்துத்திரண்டு நீண்ட வெண்சாமரைகளும், முழுமதிபோன்ற வெண்குடையும், வெண்மைநிறமுள்ள கொழுத்தகாளையும், வெள்ளைக் குதிரையும், பட்டத்துக்குரிய சிறந்த மத்தமாதங்கமும் பலவகை யணிகளணிந்துலாவுகின்ற எட்டுக்கன்னியர்களும், பலவகை வாத்தியங்களும், வந்திமாகதர்களும் மற்றும் மனுகுலத்திற் பிறந்தோர்க்குச் செய்யும் முறைப்படிக் கட்டளை யிட்டுச் சித்தஞ்செய்துகொண்டு சக்கரவர்த்தியார் பொழுதுவிடிந்துந் துயிலெழவில்லையே? சூரியோதயமாகியும் மஹாராஜதிலகரே! திருவபிஷேகத்துக்குரியன யாவுஞ்சித்தமாயினவே? இச்செய்தியை வேந்தர் பெருமானுக் கறிவிக்கத்தக்கவன், யாவனுங் கட்புலனாகிலனேயென எண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் சுமந்திரர் அங்கெய்தி, அங்குள்ள வேந்தர்களை நோக்கி, யான் அரசர் தலைவன் கட்டளையின்படி ஸ்ரீராமபிரானை யெழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வருவதற்காக, யான் புறப்பட்டுச் செல்லுகின்றேன்; நீங்கள் புரவலர்பிரானுக்கும், ஸ்ரீராமசந்திரனுக்கும் மிகுதியும் இஷ்டமுள்ளவர்களாதலின், உங்களுக்கு யான் இப்பொழுது செய்யவேண்டுவதென்னவெனவினவ? அவ்வேந்தர்களும் சூதரைநோக்கிச் சுமந்திரரே! முன்பு மஹாராஜரை எழுப்பி யாங்கள் காத்திருப்பதைத் தெருவித்துப் பின்பு சக்கரவர்த்தியார் கட்டளையின்படி செய்வீராகவென மொழிந்தனர்கள். சுமந்திரர் அதுகேட்டு அதுவே ஒக்குமென அவர்கள் சொல்லைப் பெற்றுக்கொண்டு மீண்டும் அந்தப்புர வாயலில் சேர்ந்து அதனுட் புகுந்து புரவலர் பெருமான் படுத்திருக்கு மிடத்தருகில் திரைக்கு வெளியேநின்று பூமண்டலாகண்டலர் குலத்தைப்புகழ்ந்து பார்த்திவேந்திரரையுந் துதிசெய்து, சோமசூரிய சிவ்குபேர வருண வைசுவானரேந்தி ரோபேந்திரர்கள் தேவருக்கு நன்மையாக்கக் கடவர்களென; ஆசிர்வாதஞ்செய்து, மேலும் அவனி மணாளரைக்குறித்து ராஜராஜேந்திரா! பொழுது விடிந்தது; தேவரீருடைய கட்டளைப்படி யாவுஞ் சித்தஞ் செய்யப்பட்டன. ஆதலின், தேவர் எழுந்து மேலே செய்யத்தக்க காரியங்களைச் செய்யக்கடவீர்: அந்தணர்களும், படைத்தலைவர்களும், நாட்டார் நகரத்தார்களும், நாற்றிசைவேந்தர்களும், வந்து காத்திருக்கின்றனர்கள். என்றிவ்வண்ணம் புகழ்ந்துரைத்தனர். வெற்றித்தார் மன்னர் கோமானும் துயிலுணர்ந்து சுமந்திரரை நோக்கிச் சுமந்திரா? ஸ்ரீராமசந்திரனை அழைத்துவாருமென்று இக்கைகேயி கட்டளையிட்டனளன்றோ? அது என் கட்டளையென்று தெரியுமன்றோ? அந்த என் கட்டளையைச் செய்யாது மீளவும் இங்குவந்து நிற்பதற்குக் காரணம் யாது? யான் துயில் கொண்டவனல்லேன் கண்விழித்தே யிருக்கின்றேன். நீ பொருக்கெனச் சென்று, என் அருமைத் திருமகனை இங்கழைத்துவரக் கடவீரென்று மறுபடி ஆஜ்ஞை

செய்து அனுப்பினர். தேர்வலவரும் அவ்வாணையைத் தலைமேல் தாங்கி, பட்டாபிஷேகத்தின்பொருட்டே ஸ்ரீபரந்தாமனாகிய ஸ்ரீராம பிரானை அழைப்பிக்கின்றார் மஹாராஜரெனக்கருதித் தம்மையறியாத களிப்புக்கொண்டு அங்கிருந்து துரங்கங்கட்டிய தேர்மீதேறி புறப்பட்டு, அரசர் மறுகிலுள்ள விநோதங்களையும் மஹாஜனங்களையும் கண்டும், ஸ்ரீராமபத்திரனது திருக்கலியாண குணங்களையே யாவருமெடுத்துப் புகழ்வதைச் செவியுற்றும் மகிழ்ந்தவராய், இந்திரன் அரண்மனை போல அழகாகியும், கைலைமலையின் நுனிபோல வெளுத்துயர்ந்ததாயும், பெருங்கவாடம் நாட்டிப் பல திண்ணைகளமைத்துப் பொன்னஞ் சிகரங்கள் கட்டிப் பொன்னம்பாவைகளை அமைக்கப் பெற்றதாயும், நவமணிகளிழைத்துப் பவளக்கொடிகளினுலியற்றிய தோரணங்கள் பூட்டப்பட்டு, மார்ரிகாலமேகம்போல வெளுத்து, மேருகிரியின் குகை போல எங்கும் பொன்மணிகணங்கள் நிறைந்து வியக்கத்தக்கதாயும், நவமணிமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டும், முத்துக்கள் பரப்பப்பெற்றும், சந்தந அகிற்கட்டைத் தூபங்கள் கமழப்பெற்றும், தராதரமென்னுஞ் சந்தன மலையின் சிகரம்போல எங்குஞ் சந்தனச் சாந்தின் வாசனை சூழப்பெற்றும், வெண்ணாரை மயில் முதலிய பறவைகளின் ஒலி பரவியுள்ளதாய், உயிருள்ளனபோலச் செய்வித்த செந்நாய் முதலிய பதிமைகளால் நிறைந்து, காண்போர்களுடைய மனத்தோடு கண்களையும் தன்னுள் கவர்ந்து கொண்டு, குபேரன்மாளிகையோலப் பலவகை நிதிகளுநிறைந்து, இந்திரன் திருமனைபோலச் சகலபோகங்களும் பொருந்தி, நாநாவித மிருக பக்ஷி நிறைந்துள்ளதாகி, வச்சிரபதுமராகாதி மணிகளினொளியினுல் சந்திர சூரியர்களுதித்தாற்போல இலங்குவதாய், ஸ்ரீராமபிரானை ஏத்திப் பணிகொள்வதன் பொருட்டுக் கைகூப்பி நிற்கின்ற மக்களாலும், ஸ்ரீராமபிரானைக் காண்பதற்காகக் காணிக்கைகைக் கொண்டு நிற்கின்ற நாட்டார் நகரத்தார்களாலும், கூன் குறளர் கஞ்சுகமாக்களாலும் சூழப்பெற்று அழகாய் விளங்காநின்ற சர்வசுவாமியாகிய ஸ்ரீராமசந்திரன் திருமாளிகையைக் கண்ணுற்று, ஸ்ரீரகுகுலதிலகனைத் திருமுடி சூட்டுதற் பொருட்டு அழைக்கப்போகின்றாரென்று பார்ப்போர் மகிழச்சென்று, தேவேந்திரன் மாளிகைபோன்ற அத்திருமாளிகை சேர்ந்து, அங்குள்ள விநோதங்களையும், காத்திருக்கும் மஹாஜனங்களையுங் கண்ணுற்று, ஸ்ரீராமாபிஷேகத்தைப்பற்றிய கதைகளையும், மங்களவார்த்திய கோஷங்களையுஞ்செவியுற்று, சதுரங்க சேனைகளையும், சத்துருஞ்சயமென்னும் பட்டத்துக்குரிய யானையையுங்கண்டு களிப்புற்றுப் பெருங்கடலில் மகரமீன்தடையின்றி உட்புகுவதுபோல ஸ்ரீரகுநாயகர் திருமாளிகைக்குள் தடையின்றிப் புகுந்து மகிழ்ந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பதினைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதினாறுவது ஸர்க்கம்.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனாரைச் சுமந்திரர் அழைத்தது.

சுமந்திரர், ஜனங்கள் நிறைந்த பல வாயில்களையுந்தாண்டி, அந்தப்புரவாயில் சேர்ந்து, அங்கு வில்வாள் கேடயமுதலிய படைகளைக் கைப்பிடித்துச் சிறந்த அணிகளை யணிந்து, ஊக்கத்துடன் காக்கின்ற படர்களும், மூப்பினராய்க் காவித்துணியுடுத்துப் பிரப்பந்தடி பிடித்து நிற்கின்ற கஞ்சுகமாக்களும் தம்மைக்கண்டு விரைவாக வெழுந்து வினயத்துடன் நிற்கக்கண்டு அவர்களையழைத்து, வாயில் காப்பாளர்களே! நீங்கள் ஸ்ரீராமபிரானிடங் கடுகிச்சென்று, சுமந்திரன் வாயிலில் வந்து நிற்கின்றானென்று தெரிவிப்பீர்களாகவென மொழிந்தனர். அவர்கள் அதுகேட்டு விரைந்து சீதாபிராட்டியுடன் வீற்றிருந்த ஸ்ரீரகுலதிலகரைக் கிட்டி, சுவாமி! சுமந்திரர் வாயிலில் வந்து நிற்கின்றாரென வுரைசெய்தனர்கள். உடனே ஸ்ரீராமசந்திரரும், இவர் நம் தந்தையாருக்கு மிகுதியும் அந்தரங்கரெனக் கருதிக் கௌரவஞ்செய்தழைப்பித்துக் கொண்டனர். சூதரும் அங்கெய்தி, சித்திராசனம்போட்ட பொற்பீடத்தில் பற்பல அணிகளுமணிந்து வைச்சிரவணன்போல விளங்குகின்றவரும், ஏனத்தின் குருதிபோலச் சிவந்த பரிமளகந்தம் பூசி, வெண்சாமரை பிடித்து அருகில் நிற்கின்ற சீதாதேவியுடன்சேர்ந்து சித்திரையென்னும் நாண்மீனோடு கூடிய சந்திரன்போலவும், ஒளியினால் கோடி சூரியர்போலவும் ஒளிசெய்கின்றவருமான ஸ்ரீராமசந்திரரது திருவடித் தாமரைகளிலே தண்டஞ் சமர்ப்பித்துக் கைகுவித்துக்கொண்டு, விஹாரசயநாஸநாதிகளில் குசலம்வினாவிய பின், சக்கரவர்த்தித் திருமகனாரே! கோசலையின் நற்புதல்வரே! தேவரீருடைய திருத்தகப்பனார் கைகேயி மஹாதேவியுடன் வீற்றிருந்து, தேவரீரைக் கண்டுகக்க அவாக்கொண்டிருக்கின்றனர்; ஆதலின் காலநீட்டியாமல் எழுந்தருள்வீராகவென இனிமையாக விண்ணப்பஞ் செய்தனர். சக்கரவர்த்தித் திருமகனாரும் அதனைத் திருச்செவிசாத்தி உள்ளமகிழ்ந்து ஸீதாபிராட்டியாரைக் கடாக்ஷித்து, என் பிராணநாயகி! என் திருத்தந்தையாரும் கைகேயியும் கலந்து எனக் கபிஷேகஞ்செய்வதைப்பற்றி ஆலோசனை செய்துகொண்டிருக்கின்றனர்கள். கைகேயிதேவியும், பர்த்தாவின் திருவுள்ளத்தை உணர்ந்து நடப்பவளாதலின், என்மீதுள்ள அன்பினால் என்னை அழைத்துவரும்படி சுமந்திரருக்குக் கட்டளை செய்தனுப்பினள்; வேந்தர்பிரான் எனக்கிப்பொழுது யுவராஜபட்டாபிஷேகஞ் செய்விப்பதற்காகவே என்னை விரைவாக அழைப்பிக்கின்றனரெனக் கருதுகின்றேன். ஆதலின், யானிப்பொழுதே சென்று தந்தையாரைக்கண்டு சேவித்து வருவேன்; நீ இங்கு தோழி தாதிமார்களுடன் சுகமாக வீற்றிருந்து இன்புறுவாயென்றிவ்வண்ணம் அருளிச்

செய்தனர். சீதாபிராட்டியாரும் மிக்க மகிழ்வுகொண்டு, ஸ்ரீராமபிரான் எழுந்தருளுகையில் தாமும் அந்தப் புரத்துவாயில் வரையில் பின் சென்று, இராச சூயயாகஞ் செய்வதற்குரிய சிறந்த அந்தணர்களுடன் கூடிய தேசத்தை நான்முகக்கடவுள் தேவேந்திரனுக் களித்தாற்போல அரசர் பெருமானும் தேவரீருக்களித்து இனிது செய்யக்கடவர். யாக தீக்ஷைபூண்டு விரதந்தரித்து நீராடித்தூய்மையராகி மரையுரியுடுத்துக் கலைக்கோட்டைத் திருக்கரத்தில் பற்றி வீற்றிருக்கின்ற தேவரீரை அடியாளடைந்தின்புறுவேன்; தேவருக்குக் கீழ்த்திசையை வச்சிர பாணியும், தென்திசையை இயமனும், மேற்றிசையை வருணனும், வடதிசையைக் குபேரனும் பாதுகாக்ககடவர்களென்று, தியானஞ் செய்து கொண்டிருந்தனர். ஸ்ரீகோதண்டபாணியும் ஜனக நந்தினிக்கு விடை கொடுத்துள்ளேபோகவிடுத்துச் சுமந்திரருடன் தம் திருமாளிகை விட்டுச் சிங்கக்குருளை மலைக்குகையைவிட்டுப் புறப்பட்டாற்போலப் புறப்பட்டு வாயிலில் கைகுவித்து வணக்கத்துடன் நிற்கின்ற இளைய பெருமாளையும் கடாக்ஷித்து, நடுப்பிராகாரத்தில் கூட்டங் கூட்டமாக நின்ற நட்பினர்களுடன் கலந்து பேசி, இரவலர்களையும்கண்டு அவரவர்களுக்குத் தக்கவாறு இனிமையாகச் சமாதானமொழி அருளிச்செய்து, சுமந்திரர் கொண்டுவந்து நிறுத்திய உத்தமமான ரதத்தின் மீதேறினர். அந்தரதம் வெள்ளியினாற் செய்யப்பட்டுப் புலித்தோல் தைத்து, நவ மணிமாலைகளினு லலங்காரஞ்செய்து, மேகம்போலக் கம்பீரமான தொனியுடையதாகி, தங்கத்தினு லெப்புறமும் அழகு செய்யப்பெற்று, மின்னல் மின்னினாற்போலக் கண்ணெடுத்துப் பார்த்தற்கரியதாய் விளங்கியது; யானைக்கன்றுகள் போலப்பருத்து வலியதாயுயர்ந்த குதிரைகள் பூட்டப்பெற்றது. அந்தத் திருத்தேர் மீது ஏறி தேவேந்திரன்போலவும், ஆகாயத்தில் கர்ச்சனை செய்கின்ற நீர்கொண்ட கொண்டல்போலவும், மஹேந்திரமலை நீங்கி எழுந்த பூரண சந்திரன்போலவும் எழுந்தருளினர் ஸ்ரீராகவன். இளையபெருமாளும் அத்திருத்தேர்மிசையேறிப் பின்புறத்தினின்று, ஒருதிருக்கையினால் வெண்குடைபிடித்து, மற்றொரு திருக்கையினால் பொற்சாமரை வீசிக்கொண்டு, தமையனாரைப் பாதுகாத்துச்சென்றனர். ஸ்ரீராமபிரான் எழுந்தருளுகின்றாரென மகிழ்வு கொண்டு, மாக்களெல்லோரும் பேரிரைச்சலிட்டுக்கொண்டு பின்செல்லுகையில், பற்பல அணிகளணிந்து அலங்காரமாயுள்ள நால்வகைப் படைகளும் முன்னும் பின்னுமாகச் சென்றன. அப்பொழுது பல வகைவாத்தியங்களின் ஒலிகளும், வந்திமாகதர்கள் துதிசெய்யும் ஒலியும், சூரர்களுடைய சிங்கநாதங்களும், யானைகள் பிளிறலும், குதிரைகளின் கனைப்பும், கலந்தெழுந்து ஒலித்தன. நகரிலுள்ள பெண்களெல்லோரும், பெருமகிழ்வுகொண்டு நீராடி யாடையுடுத்தணிகளணிந்து, மேல் நிலையிலேறிச் சாளரத்தின் வழியாக ஸ்ரீபரந்தாமனைக் கண்டு

உவகைகொண்டு மலர்மழைசொரிந்து, ஸ்ரீராமபிரான் தங்களைக் கடாக்ஷித் தருள்செய்ய வேண்டுமென்று வந்தனஞ்செய்து, கோஸலை திருக்குமாரரே! தேவரீருடைய பெற்றதாயாகிய கோஸலை அபிஷேகங் கொண்டுவீற்றிருக்கின்ற தேவரீரைக்கண்டு பெருமகிழ்ச்சியுறப்போகின்றனளென்று துதித்து, சீதாபிராட்டியின் பாக்கியமே பாக்கியம்,அவள் காமகோடி சுந்தரரான இந்த ஸ்ரீராமசந்திரரைக் கணவராகப் பெற்றனளன்றோ? நம்முள் எவளும் அப்பாக்கியம் பெறவில்லையே; ஆதலின் இவள் முற்பிறப்பில் சிறந்த தவஞ்செய்தவளா யிருத்தல்வேண்டும்; அவ்வருந்தவம் செய்தமையினாலன்றோ,உரோகிணி சந்திரனைச் சேர்ந்ததுபோல, இவளும் ஸ்ரீராமசந்திரரைச் சேர்ந்தனளென்று சீதாபிராட்டியையும் புகழ்ந்தனர்கள். ஸ்ரீரகுகுலநந்தனரும், இம்மடைந்தயர்களது இனிய மொழிகளைத் திருச்செவிசார்த்திச் சென்றனர். இந்த ஸ்ரீராமபிரான் தந்தையின் அருளுப்பாட்டால் அபிஷேகங்கொண்டு, நம்மெல்லோரையும் பாதுகாத்தருளப் போகின்றனர்; நமக்கிதனினும் மகிழ்வுயாதுளது?—

లాభోజనస్యాస్య యదేష సర్వం ప్రపత్స్యతే రాష్ట్రమిదం చిరాయ।
నహ్యప్రియం కించన జాతు కశ్చిత్ పశ్యేన్న దుఃఖం మనుజాధిపేస్మిన్॥

லாபோஜநஸ்யாஸ்யயதேஷஸர்வம் ப்ரபத்ஸ்யதேராஷ்ட்ரமிதம்சிராய।
நஹ்யப்ரியம்கிஞ்சநஜாதுகச்சித் பச்யேந்நதுஃகம்மனுஜாதிபேஸ்மிந்॥

இந்தச் சக்கரவர்த்தித்திருமகனார் நெடுநாளைக்கிந்த ராஜ்ஜியத்தை யுவராஜனாகி யடையப்போகின்றனரென்பது நம்மெல்லோர்க்குஞ் சிறந்த பயனன்றோ? இம்மஹாபுருஷர் மஹாராஜனாயிருக்கையில், இவ்வுலகில் ஒருவரும் துன்பத்தையாயினும், வெறுப்பையாயினும் நுகரமாட்டாரன்றோ? என்று மஹாஜனங்கள் செய்யுந் துதியையுங் கேட்டு மகிழ்ந்து, கர்ஜ்ஜனை செய்கின்ற சதுரங்கசேனைகள் சூழவெழுந்தருளி, சூதமாகதவந்திஸூதக காயகர்களாலும் புகழப்பட்டு,ரதகஜதுரகங்களாலும், மஹாஜனங்களாலும் நெருக்கமாய், நவரத்தினங்களினாலும், பற்பல சிறந்த பண்டங்களினாலும் நிறைந்து விளங்குகின்ற பெரிய ராஜமார்க்கத்தைக் கடைக்கணித்துக் களிப்புக் கொண்டனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பதினாறுவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று.

பதினேழாவது ஸர்க்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் தம் தகப்பனாரிடத் தெழுந்தருளியது.

அநந்தரம் சக்கரவர்த்தித்திருமகனாரும், பெருமகிழ்வெய்திய சுற்றத்தாரால் சூழப்பட்டவராகி, சிறந்த அகிற்புகை கமழ்வித்து,உயர்ந்த பதாகைகள் நாட்டி, நாநாஜனங்கள் நிறைந்து, கூதிர்ப்பருவத்தில் விளங்குகின்ற வெண்முகில்களினிரையோவென ஐயமுறத்தக்க வெள்ளை

மாடங்கள் சூழ்ந்தழகாகி, சிறந்த சந்தன அகிலின் கந்தங்களினாலும், வெண்பட்டுப் பீதாம்பரங்களினாலும், வாயில்கடோறும் குவித்திருக்கின்ற நித்திலங்களினாலும், சிறந்த படிகங்களினாலும் வேறுவேறாக நிறைந்த பலவகைப் பண்டங்களினாலும், பக்ஷிய போஜ்ஜியங்களினாலும், தயிர், அக்ஷதை, ஹவிசு, பொரி, தூபம், அகில் சந்தனங்களினாலும், பலவகை மலர் மாலைகளினாலும், எஞ்ஞான்றும் மணம்வீசுகின்ற நாற்சந்தினாலும் பெருமைபெற்று விளங்குகின்ற ராஜமார்க்கத்திற்சென்று, அன்பர்கள் செய்யும் ஆசீர்வாதங்களையுந் திருவுளத்துக்கொண்டு, அவரவர்களுக்குத் தக்கவாறு வழிபாடுசெய்து, "பித்ருபிதாமஹ ப்ரபிதாமஹாதிகள் செய்த முறையைச் சிறிதுந் தவறாது யுவராஜனாகி, எங்களைப் பாதுகாத் தருள்வர்! இனி போகங்களினாலும், ஜபதப ஹோமாதிகளினாலும் பயனேது மிலது; ஸ்ரீரகுநாயகர் திருவபிஷேகங்கொண்டு எழுந்தருளுகையில், கண்குளிரக்கண்டு பேரானந்த மெய்துவோமன்றோ? ஸ்ரீராமபிரான் திருவபிஷேகங்கொண்டு நமக்கரசனாவதினும் வேறு விருப்புள தொன்றுமில்லை" என்றிவ்வகை மாந்தர்கள் கூறும் மொழிகளைக்கேட்டுந் தீரோதாத்த கம்பீரத் திருக்கலியாண குணமுடையவராதலால் சிறிதும் உள்ளம் வேறுபடலில்லாமல், விருப்பும் வெறுப்புங் கொள்ளாதெழுந்தருளினர். அப்பொழுது ஸ்ரீராமச்சந்திரருடைய வடிவழகிலீடுபட்டோருள் ஒருவனாகிலும் ஸ்ரீராமபிரான் திருமேனியினின்றுங் கண்களிரண்டையும் இழுத்துத் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளத் திறனுடையவனாயினனல்லன்.—

యశ్చరామంనపశ్యేత్తు యంచరామోనపశ్యతి।
నిందితస్సవసేల్లోకే స్వాత్మాప్యేనంవిగర్హతే॥

* யச்சராமம்நபச்யேத்து யஞ்சராமோநபச்யதி |
நிந்திதஸ்ஸவஸேல்லோகே ஸ்வாத்மாப்யேநம்விகர்ஹதே ||

யாவனொருவன் ஸ்ரீராமபிரானைக் கண்ணாரக்கண் டுகந்திலனோ? யாவனொருவனை ஸ்ரீராமபிரான் கடாக்ஷித் தருள்செய்திலனோ? அவ்விருவரும், இவர்கள் கொடியபாவிகள்; இவர்கள் முயற்சியில்லாதிருக்கையிலும், ஸ்ரீராமபிரான் தாமே எழுந்தருளிச் சேவைசாதிக்க, அவர் தம்மைக் கடாக்ஷிக்குமாறு சேவித்திலரன்றோ வென உலகத்தாரால் பழிக்கப்பட்டவர்களாவது மன்றி, ஸ்ரீராமபிரானை நாம் சேவிக்காமல் உலகநிந்தைக்கும் ஆளாகி, இகமுங்கெட்டு நற்பேறு மிழந்தோம் அந்தோவென்று தம்மைத்தாமே இகழ்ந்துகொள்வார்கள். சக்கரவர்தித் திருமகனார் அந்தணர், அரசர், வைசியர், சூத்திரர், இந்நால் வரிடத்தும், அவரவர்களுக்குத் தக்கவாறு கருணைசெய்கின்றாரன்றோ? அதுபற்றியும், யாவரும் இவரிடத் தன்புகூர்ந்திருக்கின்றனர்கள். ஸ்ரீ சீதாபிராமரும் நாற்சந்தி தேவாலயம், நற்சந்திகளில் அரசமரமுள்ள

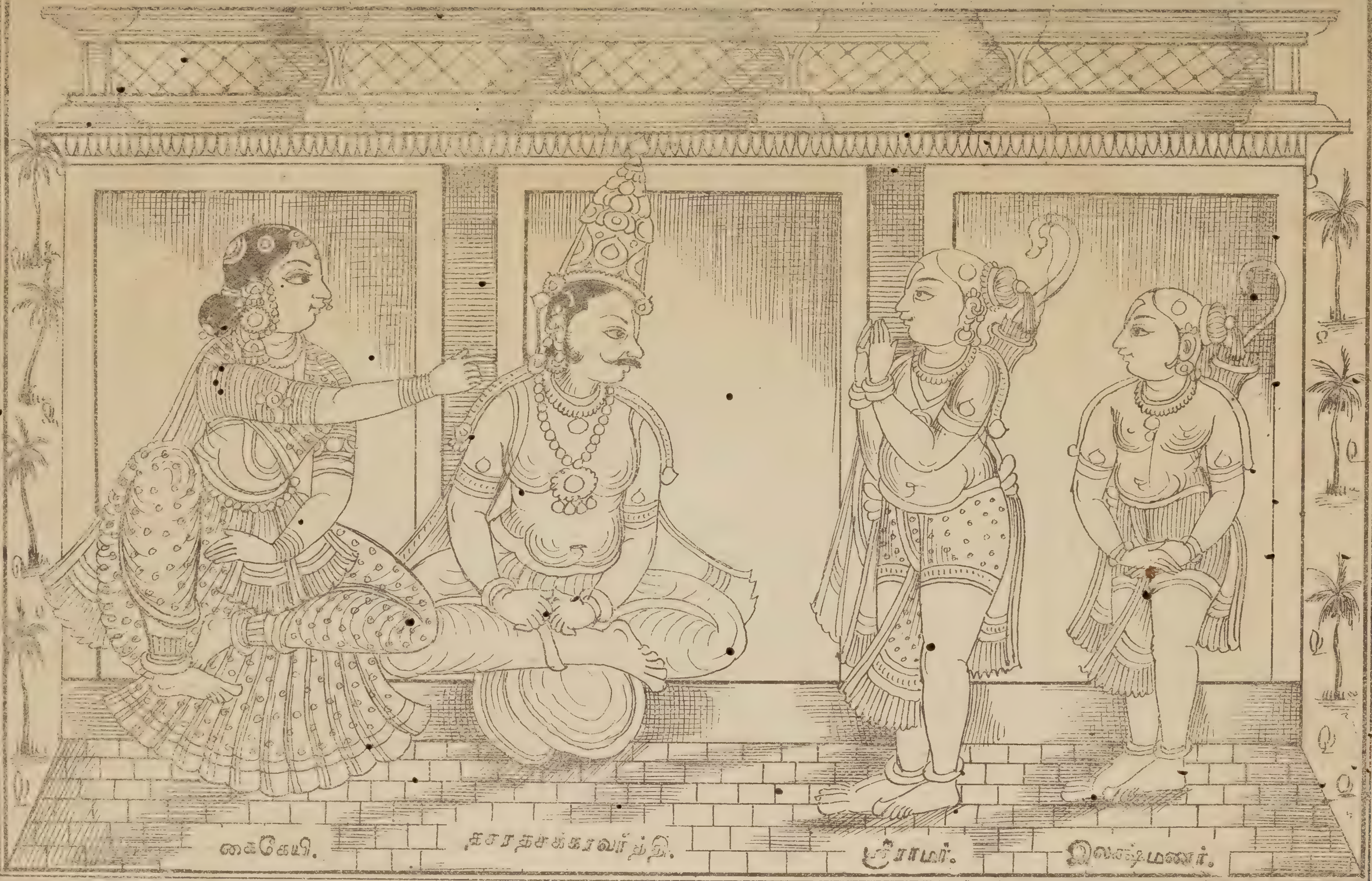
பூமி, பெரியோர்கள் வீற்றிருக்கும் சபை இவைகளையெல்லாம் வலமாக வெழுந்தருளி, வெண்முகில்களி னிரைபோலவும், கைலைமலையின் சிகரங்கள்போலவும், திவ்யவிமானங்கள்போலவும், வெளுத்துயர்ந்த மணிமாட்டங்கள் சூழ்ந்து, தேவேந்திரன் மாளிகைபோன்ற தமது தந்தையாருடைய திருமாளிகையைக்கண்டு, ரணதீரபடர்களால் காக்கப்பட்ட மூன்று கோட்டை வாயில்களைக் கடந்து, திருத்தேரினின்று இறங்கி, மற்றிரண்டு கோட்டைவாயில்களையுந் தம் திருவடிச் சம்பந்தத்தால் பரிசுத்தஞ்செய்து, தம்முடன் தொடர்ந்துவந்த மக்களெல்லோரையும் நிறுத்திவிட்டு, அந்தப்புரத்துக்குள் எழுந்தருளித் தம் தாதையருகிற் சென்றருளினர். வெளியே நின்ற ஜனங்களும் பெருமகிழ்வு கொண்டு, சந்திரனுதயமாயினபொழுது பொங்கியெழுந்த பெருங்கடல் அவன் மறையுங்கால் மீளவும் அவனுதிப்பதையே கோருவதுபோல ஸ்ரீராமசந்திரர் எப்பொழுது வெளியே எழுந்தருளுவாரெனப் பெரு வேட்கையோடு காத்திருந்தனர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பதினேழாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

(* யச்சவென்னும் சுலோகத்தின் பதசாரம்.)

ஸ்ரீராமசந்திரருடைய திருமேனியி லீடுபட்டோர் ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கிப் பரவசமாவது வியப்பன்றென்பதை, இவர் பரப்ரஹ்மமென்றும், இவரைத் தரிசித்துத் தன்னியராகாதார் பழிப்படைவாரென்றும், வ்யதிரேகமுரைத்து உறுதிசெய்கின்றனர் "யச்ச" என்னுஞ் சுலோகத்தினுல் வலுவில்வந்து வாய்த்த பேரின்பத்தை யிழந்த பாவியின் பெயரைக் கூறினும் பாவமணுகுமென்று, குறித்துக் கூருது (யஃ + யம்) என்று பொதுப்படக் கூறினர். (யச்ச + யஞ்ச) என்னும் இரண்டு சகாரங்களும், (காகாக்ஷி) நியாயத்தால் இருபுறமும் சேருகின்றன. அதனுல், (யச்ச) எனவும், (ராமஞ்ச) எனவும், (யஞ்ச) எனவும், (ராமச்ச) எனவும், சேர்க்கப்படுகின்றன. (யச்ச) ஸ்ரீசக்கரவர்த்தித் திருமகனைக்கண்டு களிப்புறத்தக்க கோசலநாட்டில் மொண்டி முடங் குருடன் இவர்களன்றித் திறலுங் கட்புலனுமுடைய ஆணுயினும், பெண்ணுயினும், அலியாயினும், பசுபக்ஷி முதலிய ஜந்துக்களாயினும். (ராமஞ்ச + யதாயதாஹி தர்மஸ்ய க்லாநிர்ப்பவதி பாரத + அப்யுத்தான மதர்மஸ்ய ததாத்மானம் ஸ்ருஜாம்யஹம்) எனவும், (பரித்ராயணுய ஸாதூநாம் விநாசாயச துஷ்க்ருதாம் | தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமியுகேயுகே) எனவும், ஸ்ரீமந்நாராயணன் தானே அருளிச் செய்தபடி யோகிகளும் காண அரியனுயினும், சேதனர்கள் தன்னைத்தரிசித்துப் பேறுபெறக்கடவர்களென அருள்செய்து ஆநுஷங்கிகமாகத் துஷ்ட நிக்கிரஹஞ் செய்து, அதருமவழியடைத்துத் தருமத்தை நிலைக்கச்செய்து முக்கியமாக பக்தஜனங்களைக் காத்தருள்வதன்பொருட்டே (ரமந்தே யோகிநோநந்தே ஸ்த்யாநந்தே சிதாத்மநி + இதிராமபதேநாஸௌ பரம்ப்ருஹ்மாபிதீயதே) என்கிறபடி தன் பரத்துவந் தோற்றுமாறு அவதாரஞ் செய்தருளிய ஸ்ரீராமபிரானையும்,—ராமஞ்ச(ரூபௌதார்யகுணை:பும்ஸாந் த்ருஷ்டிசித்தா பஹாரிணம்) என்றும், (சந்த்ரகாந்தாநநம்ராமமதீவப்ரியதர்சனம்) என்றும், (ஸ்ரீயேர்ரமணஸாமர்த்யாத் ஸௌந்தர்யகுண கௌர

கைகேயி.
தசரதசக்கரவர்த்தி.
ஸ்ரீராமர்.
லக்ஷ்மணர்.

வாத் | ஸ்ரீராமஇதி நாமேதம் அஸ்யவிஷ்ணோ: ப்ரகீர்த்திதம்) என்றும், (கந்தர்ப்ப கோடிலாவண்ய:) என்றும் சொல்லுகிறபடி நித்திய நிரவத்திய நிரதிசய நிருபம ஸௌந்தர்யமுடைய ஸ்ரீராமபிரானையும்,(ராமஞ்ச+—(ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய) என்றும் (அபயம் 'ஸர்வ பூதேப்யோ ததாம்யேதத்வ்ருதம்மம) என்றும், (அந்ருதம் நோக்த பூர்வம்மேநசவக்ஷ்யேகதாசன) என்றும், (தத்யாந்ந ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத்) என்றும் சொல்லுகிறபடி பிரதிபலன் சிறிதும் கோராது, பக்தஜன பரிபாலனத்தில் தீக்ஷை கொண்டிருக்கின்ற ஸ்ரீராமபிரானையும்; (ராமஞ்ச) சீதாதேவியையாயினும், (நபச்யேத்து) ராமபிரானே ஸ்ரீபரதெய்வமென் றுணராவிடினும், பசுபக்ஷிகள்போலவாவது காணவிரும்புதற்குரிய உருவமென்று கண்டுகந்திலரோ? கற்கண்டென் றுணராதுண்பவர்க்குங் கற்கண்டு தித்திக்குமேயன்றிக்கைக்காதிறே. (நபச்யேத்து) ஒருகாலுங் கண்டேயிலரோ? (நபச்யேத்து) குருடராயினும், கனவிலுங்கண்டேயிலரோ? (நபச்யேத்து+நபச்யேச்ச) கேட்டுமிலரோ? நினைத்து மிலரோ? தியானஞ் செய்துமிலரோ? (யஞ்ச) குருடு செவிடு கூன் முடமாயினும், ஸ்ரீராமபிரான் தானே வெளியே எழுந்தருளுங்கால் அவர் கடாக்ஷத்துக்குப் பாத்திரமாகாமல் திவாபீதம்போல அகத்துளிருந்த யாவனொருவனையும், (ராமச்ச) பக்தபரிபாலனத்தின் பொருட்டே அவதாரஞ்செய்து (நஸ்மரத்யபகாராணும் சதமப்யாத்மவத்தயாகதஞ்சிதுபகாரேண க்ருதே நைகேநதுஷ்யதி) என்கிறபடி சேதனர் செய்யும் பலகோடிக் கொடிய அபராதங்களையும் திருவுளத்திற்கொள்ளாது, அவர்கள் அபுத்தி பூர்வமாயாவது செய்யுஞ் சிறிய உபகாரத்தையே நன்குமதித்தருள்புரியும் பேரருளாளனாகிய ஸ்ரீராமபிரானும் (நபச்யதி) கடாக்ஷிக்கவில்லையோ. (ஸ:) பேரும் புகலவொண்ணாத அப்பெரும் பாவிகளாகிய அவ்விருவரும். (லோகே) இவ்வுலகினில் (லோகே) மஹாஜன கோஷ்டியில் (நிந்தித:) நிந்தை செய்யப்பட்டவர்களாகி (வஸேத்) இருப்பார்கள். (ஏனம்) இவர்களை, (ஸ்வாத்மாபி) தானும், (ஸ்வாத்மாபி) தனக்கும் அந்தர்யாமியாகிப் பொதுவாயுள்ள ஸ்ரீமந் நாராயணனும், (விகர்ஹதே) மிகவும் இகழ்ச்சி எய்துவர். இவ்விகழ்வுக்கு முடிவில்லையென்பது தோற்றக்கவி (விகர்ஹதே) என்று நிகழ்காலமாக அருளிச்செய்தனர். இதுகாறும், அன்புளராயிருந்து இப்பொழுது மாத்திரம் கெடுமதி கொண்டு ஸ்ரீராமபிரானைக்கண்டு களிக்காமலும், ஸ்ரீராமபிரானால் போரவுகந்து கடாக்ஷிக்கப்படாமலுமிருந்த மந்தரை கைகேயி இருவரும், நீங்கா நிந்தைக்காளாயினார்களன்றோ? ஒருகாலும் காணாதாரும், கடாக்ஷிக்கப்படாதாரும், நிந்தைக்குள்ளாவாரென்பதிலையமுளதோ? கற்கண்டுதின்னக் கூலிகொடுக்கவேண்டுமோ? வனுவில் நிலவி மகிழ்விக்கின்ற நிலவினை மடையரும் ஆடையினால் மறைத்துக்கொள்வார்களோ? ஆதலின் ஸ்ரீராமபிரான் திருமேனியழகி லீடுபட்டோரெல்லோரும் பரவச மாயினாரென்பது வியப்பிலதென உறுதிசெய்யப்பட்டது.—

பதினெட்டாவது ஸர்க்கம்.

கைகேயி ஸ்ரீராமபிரானை வநத்துக்கேகக் கட்டளையிட்டது.

அநந்தரம் ஸ்ரீராமசந்திரர் தம் திருத்தகப்பனாருகிற்சென்று முன்பு திருத்தாதைக்கும், பின்பு கைகேயிக்கும் தண்டம் சமர்ப்பித்துச் சக்கரவர்த்தியார் கடுந்துயரங்கொண்டவரா யிருப்பதைக்கண்டு, இதற்குக் காரணம் யாதோவெனச் சிந்தைசெய்துகொண் டிருக்கையில், அரசர்

பெருமானும் ஸ்ரீராமாவென் றழைத்துச் சோகமதிகரித்துக் கண்ணீர் ததும்பி நின்றமையால், மேலே செய்திசொல்வதற்கும் பார்ப்பதற்கும் திறமையற்று நிற்கையில், ஸ்ரீராமபிரான் இஃதென்னவென அராவை யடியினல் மிதித்தவன்போல அச்சமடைந்து, புலன்களின் திறமை குலைந்து, சோகஸந்தாபத்தால் வருந்தி நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து மனஞ் சுழன்று கலக்கமுற்ற ஒருவராலுங்கலக்கவொண்ணு அலைகடல்போல வும், கிரகணத்தை யடைந்த கதிரவன்போலவும், பொய்ம்மொழியுரை த்த முனிவன்போலவும் துயரங்கொண்டு கலங்கியிருக்கின்ற மன்னர் பெருமானைக்கண்டு, பருவகாலத்தில் பனிக்கடல் கலக்கமுறுவதுபோல் கலங்கி, இதுவரையும் ஒருகாலும் என்னைக்கண்டு சக்கரவர்த்தியார் இவ் வண்ணமிருந்திலரே! சினங்கொண்டிருக்கினும் என்னைக்கண்டவுடன் சினந்தீர்ந்து மகிழ்வரே! இப்பொழுது என்னைக்கண்டு ஆயாசங்கொ ள்வதேனோவெனச் சிந்தைசெய்து மிகவருந்தி ஒளியிழந்து கைகேயிக்கு வந்தனஞ்செய்து, தாயாரே! யான் அறிவின்மையக்கத்தால் மஹாராஜருக் கு யாதேனும் அபராதஞ்செய்திருக்கின்றனோ? என்தந்தை என்னைக் கண்டு சினங்கொண்டிருக்கக்காரணம்யாது? அதனை நீர் எனக்கு அருள் செய்தருளிச் செய்வீர்; யான் ஏதேனும் குற்றஞ்செய்திருக்கினும் நீர் இவரைச்சமாதானஞ் செய்து சீற்றத்தைத் தணித்தருள்வீர்; மஹாரா ஜர் என்னைக்கண்டு மனம் வருந்தினரோ? இனியமொழி ஏன் அருளிச் செய்திலர்; ஆதிவியாதிகளிவரை யணுகிப் பீடைசெய்யாம லிருக்கின்ற னவா? கர்மானுகுணமாகத் துன்பவின்பங்கள் மாறிமாறி வருமேயன்றி இன்பமே நிலைபெற்றிருப்ப தருமையன்றோ? என் அருமைத் தம்பியா கிய பரதனுக்காவது, சத்துருக்கனுக்காவது, என்தாய்களுள் யாருக்கா வது யாதேனுந் துன்பம்நேரிட்டிருக்கிறதோ?

అతోషయన్మహారాజ మకుర్వన్వాపితుర్వచః।
ముహూర్తమపినేచ్ఛేయం జీవితుంకుపితేనృపే॥
యతోమూలంనరఃపశ్యే త్ప్రాదుర్భావమిహాత్మనః।
కథంతస్మిన్నవర్తేత ప్రత్యక్షేసతిదైవతే॥

அதோஷயந்மஹாராஜ மகுர்வந்வாபிதுர்வச: ।
முஹூர்தமபிநேச்சேயம் ஜீவிதும்குபிதேந்ருபே ॥
யதோமூலந்நர:பச்யேத் ப்ராதுர்பாவமிஹாத்மந: ।
கதம்தஸ்மிந்நவர்த்தேத ப்ரத்யக்ஷேஸதிதைவதே ॥

மஹாராஜரை மகிழ்வியாமலும், அவர்கட்டளைப்படி நடவாமலும், அவர் சினங்கொண்டிருக்கையில் ஒரு கணப்பொழுதாயினும் யான் உயிர் வாழ்வதை நன்குமதியேன்; ஒருவன்தான் இவ்வுலகினில் பிறப்பதற்கு

முதற்காரணம் எவரோ, பிரத்தியக்ஷமான பரதெய்வமென்னப்படும் அத்தந்தைக்கு ஏன் நல்லறிவும், நன்றியறிதலுமுடையவன் உட்பட்டு நடவான்? அன்னையாரே! நீர் ஏதாயினும் இவர்மீது சீற்றங்கொண்டு, இவருள்ளம் வருந்துமாறு வன்மொழியுரைத்தீரோ? புரவலர்பெருமானுக்கு இதுகாறுமில்லாமல் இப்பொழுது இத்தன்மையதாகிய மனக்கவலை வாய்த்ததற்குக் காரணம்யாதோ? அதனை இன்னதென அருளிச்செய்வீரெனப் பலமுறை வேண்டிக்கொண்டனர். இவ்வண்ணம் கோசலைதிருக்குமாரர் அருளிச்செய்த இனியமொழிகளைக் கைகேயி செவியேற்று நாணமென்பது சிறிதுமில்லாளாய்த் தன்னலத்தையே கருதித் தீரங்கொண்டு, ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கி, ராமா! மஹாராஜா சினங்கொண்டவருமல்லர், துன்பஞ்சிறிதும் அடைந்தவருமல்லர். இவருள்ளத்தில் ஓரெண்ணமுளது; உன்னிடத்து அச்சத்தாலதனை யருளிச்செய்திலர் போலும்; மிகப் பிரியனாகிய உன்னை நோக்கி, உனக்குப் பிரியமாகாத மொழியுரைக்க இவர்க்கு வாயெழுந்திலது. இவர் எனக்கு ஒரு காரியஞ் செய்துகொடுப்பதாய் வஞ்சினங்கூறி யிருக்கின்றனர்; அதனை நீ தவறாது செய்யவேண்டும். இவர் எனக்கு முன்பு வரமளித்துப் பின்பு அதனைச்செய்வதற்குப் பேதையைப்போலத் தவிக்கின்றார். இவர் எனக்கு வரமளிப்பேனென் றுறுதிகூறி, ஆற்றுநீர் வெள்ளத்தில் பெருகிப்போனபின்பு அதற்கு அணைகட்ட முயல்வதுபோலத் தடுக்க முயல்கின்றார். ஸத்தியமே தருமத்திற்கு மூலமென்பது பெரியோர்களால் அறிந்துகொண்ட விஷயமன்றோ? இவர் உன்பயனைக்கருதி என்மீது சினங்கொண்டு அவ்வாய்மையைத்தவற நினைக்கின்றார். இவர் வாய்மைதவறாதவண்ணம் நீ இவரைப் பாதுகாக்கக் கடவை. இவர் நினக்கு நன்மையுரைசெயினும், தீமையுரைசெயினும், அதனை வழுவாமல் செய்வேனென நீ முன்பு உறுதி சொல்வாயாயின், பின்பதனை யானுரைசெய்வேன். இவர் ஏவியதை நீ பயனற்றதாகச்செய்யாயாயினும், அதனை இவர் உரைசெய்யார்; யானே அதனை மொழிவேன் என்றிவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமபிரானிடத்தும் முன்பு உறுதி மொழிபெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று கூறினள். சக்கரவர்த்தித்திருக்குமாரர் அம்மொழியைத் திருச்செவிசார்த்தி மனம்வருந்திக் கைகேயியைநோக்கித் தாயரே! என் தன்மையுணர்ந்த நீரும் என்னைநோக்கி இவ்வண்ணம்மொழிவதுதகுதியோ? யான் அரசன்கட்டளையிட்டவளவிலே தீயிலும் குதிப்பேன்; கடுவிஷத்தையும் குடித்துவிடுவேன்; கடலிலும் மூழ்குவேனே! அங்ஙனமிருக்க எனக்குக்குருவும், தந்தையும், அரசரும், இதத்தை வேண்டுபவருமான இவரதுவார்த்தைக்குத் தடைசொல்வேனோ?

తద్బ్రూహివచనం దేవి రాజ్ఞోయదభికాంక్షితం।
కరిష్యేప్రతిజానేచ రామోద్విర్నాభిభాషతే॥

தத்ப்ரூஹிவசநம்தேவி ராஜ்ஞோயதபிகாங்க்ஷிதம் ।
கரிஷ்யேப்ரதிஜாநேச ராமோத்விர்நாபிபாஷதே ॥

ஆதலின் மஹாராஜருடைய திருவுள்ளம் யாதோ, அதனைநீரே அருளிச்செய்யும்; அதனை யான் அவசியம் செய்வேன்; பிரதிஜ்ஞையும் செய்கின்றேன்; ராமன் முன்சொன்றுரைத்துப் பின்சொன்றுரையான். என்றிவ்வகையாகவஞ்சமின்றி யுரைசெய்த ஸத்தியவாதியாகிய ஸ்ரீராம பிரானைநோக்கி, அடாராமா! முன்சொருகால் விண்ணவர்க்கும், அசுரர்க்கும் நடந்த போரில் உன்தகப்பனர் மிகுதியும் அடிப்பட்டு மூர்ச்சையடைந்திருந்த காலையில் யான் அவரைப்பாதுகாத்து உபசரித்தேன். அப்பொழுது அவர் மூர்ச்சைதெளிந்து என்மீது மகிழ்ச்சிகொண்டு எனக்கிரண்டு வரமளித்தனர். இப்பொழுது யான், பரதன் அபிஷேகங்கொள்ள வேண்டுமென்றும், நீ இப்போதே வநத்துக்குச் செல்ல வேண்டுமென்றும், அவ்விரண்டுவரங்களையும் கேட்டேன். ஆதலின் தந்தையையும் சத்தியஸந்தராகச்செய்து, நீயும் ஸத்தியஸந்தனாக எண்ணங்கொள்வாயாயின், என் சொற்படிகேட்டுத் தந்தையார் எனக்கு வரமளித்தபடி நீ பதினான்குவருடம் வநவாஸஞ்செய்யக் கடவை. உன்பொருட்டுச் சித்தஞ்செய்த இந்த அபிஷேகப் பொருள்களைக்கொண்டே பரதன் அபிஷேகம் கொள்ளக்கடவன். நீ இந்த அபிஷேகங் கொள்வதைவிட்டு, மரவுரியுடுத்துச் சடைதரித்துப் பதினான்குவருடம் வனமேகக்கடவை. சதுரங்க சேனைகளுடன் கூடிப் பலவகைப் பொருள்கள் நிறைந்த இவ்வயோத்தியில் பரதன் அரசுசெய்யக்கடவன். மஹாராஜர் நின்னிடத்து மிக அன்புடையாராதலின், இச்செய்தியை நினக்கு மொழிவதற்கும், நின்னைப்பார்ப்பதற்கும் அச்சமுற்று வருந்துகின்றனர்; ஸ்ரீராமா! நீ இவ்வண்ணஞ்செய்து தந்தையாரைச் சத்தியத்தினால் நிலைநிறுத்தக்கடவை. என்றிவ்வண்ணம் கைகேயி உளமிசைந்து வன்மொழிகூறினள். சச்சிதானந்த ஸ்வரூபராகிய ஸ்ரீராம பிரான் இவ்வகையாகிய கைகேயியின் வன்மொழிகளைத் திருச்செவி சார்த்தியும் சிறிதும் துன்பமுற்றிலர்; மஹானுபாவராகிய தசரதசக்கரவர்த்திமட்டும் புத்திரவியசனத்தால் தாபங்கொண்டவராய் மிக வருத்தமெய்தினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பதினெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவதுஸர்க்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் கைகேயியினது சொற்படி வனத்துக்கேக உடன்பட்டுக் கௌசலியா தேவியின்பால் விடைபெற்றுக் கொள்ளச் செல்லுகை.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனார் இறப்புக்கொப்பாகிய அவ்வன்மொழியைத் திருச்செவிசார்த்தியும், சிறிதேனும் மனக்கவலைகொள்ளாமல் கைகேயியைநோக்கித் தாயரே ! உமது கட்டளையின்படி என்பிதாவின் பிரதிஜ்ஞையைப் பரிபாலனஞ்செய்பவனாகி, சடையையும், மான்தோலையும்தாங்கி, யான் வனத்துக்குச் செல்கின்றேன்; இவ்விஷயத்தில் நீர் சிறிதும் ஐயமுறற்க; அடியேன் தேவரை வினவவேண்டியதொன்றுளது; மஹாராஜர் என்னைக்கண்டு முன்போல மகிழ்ச்சிகொண்டு என்வார்த்தையாடிலர்; இதை எனக்குத் தெரிய உரைத்தருளும். நீரென்மீது கானகமெய்தானேவென வையுற்றுச் சினமுறற்க; இப்பொழுதே உமது கண்முன்பாக மரவுரியுடுத்துச் சடைமுடித்து, வனமெய்துகின்றேன். நீர் மகிழ்ச்சியுறுமின்; ஹிதரும், குருவும் இறையும் நன்றியுணரும் தந்தையுமாகிய இவர் எனக்கு எதனைக் கட்டளையிடினும், அதனை யான் தவறாது செய்வேன். என்னருந்தம்பியாகிய பரதாழ்வானுக் கபிஷேகஞ்செய்விப்போமென்று என்னைநோக்கி மஹாராஜர் மகிழ்ந்துரைசெய்து, என்னையும் மகிழ்வித்திலரேயென்னும் ஓர் மனக்கவலை என்னையெரிக்கின்றது. ஒருவர்சொல்லாவிடினும் நானே பரதாழ்வான்பொருட்டுச்சீதையையும், ராஜ்ஜியத்தையும், உயிரையும், பொருள்களையும், மகிழ்ந்தளிப்பேன். மஹாராஜர் கட்டளைசெய்யின் யான் பரதாழ்வானுக்கு இந்தராஜ்ஜியத்தை யளிப்பேனென்பதில் ஐயமுளதோ ? ஆதலின் உமக்குப் பிரியஞ்செய்வதன் பொருட்டும், தந்தையின் பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றுவதன் பொருட்டும், யான் வனத்துக்குப்போவதிற் சிறிதும் காலம் நீட்டியேன். புரவலர்பெருமான் தலைகுனிந்து கண்ணீர்பெருக்கி ஏனோ வருத்தமுறுகின்றனர்? நீர் இவரை வருந்தாது ஸமாதானஞ்செய்யக்கடவீர். இப்பொழுதே அம்மான் மனையில் வாழும் பரதாழ்வானை, அழைத்துவரத் தூதர்கள் சிறந்த பரிமாமீதேறி மஹாராஜர் கட்டளையினால் செல்லக்கடவர்கள். நானும் தந்தையின் வாக்கியத்தின்படி இப்பொழுதே புறப்பட்டுப் பதினான்கு வருஷம் வனவாஸஞ் செல்வேனென் றருளிச்செய்தனர். இவ்வாறு அருளிச்செய்த ஸ்ரீராமன் திருவாய் மொழியைக்கேட்டுக் கைகேயி பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு, ஸ்ரீராமபிரானைநோக்கி, ராமா ? நீ மொழிந்தவாறு பரதனை அழைத்துவரத் தூதர்கள் செல்வார்கள்; நீயும் வனத்துக்குநடக்க மனமுடையாயாதலால், நீ காலக்கழிவுசெய்வது நல

மன்று; நீ இப்பொழுதே புறப்பட்டு வநஞ்செல்லக்கடவை. உன்னை நோக்கி வநம்போவென்றுசொல்ல வெட்கமுற்று, வேந்தர்பிரான் பேசாதுதலைவணங்கியிருக்கின்றனர்; இதைப்பற்றி நீ சிந்தைகொளற்க. நீ வநவாஸம்போகுமளவும் உன்தந்தை நீராடவும் எழுந்திரார், உண்ணவும் உண்ணாரென்று சிறிதும் கூசுதலின்றியுரைசெய்தனள். மன்னர் பெருமான் இதனைக்கேட்டு, இச்சண்டாளி இவ்வாறு பொய்யுரைத்து என் அருமைச்செல்வப் புதல்வனாகிய ஸ்ரீராமனை இப்பொழுதே காட்டுக் கனுப்புகின்றனளே; ஐயோ! யாது செய்வேனெனக் கடுந்துன்பமெய்திப் பொன்னனந்தவிசின் மிசைவீழ்ந்து பெருமூச்செறிந்து மூர்ச்சையடைந்தனர். உடனே கைகேயியினது வன்மொழியா லேவப்பட்ட ஸ்ரீராமசந்திரர் கசையாலடிக்கப்பட்ட சிறந்த பரிமாப்போல அன்போடு விரைந்து, அரசர்பெருமானையெழுப்பி உபசாரஞ்செய்து ஆசனத்தின்மீ துட்காரச்செய்து, கைகேயி மொழியைக்கேட்டு மிக வருந்தி அவளைநோக்கி, அன்னையாரே! நீர் என்னைப் பொருளாசைகொண்டவனெனவும், இவ்வுலகினை அரசாட்சிசெய்ய விருப்பமுற்றவனெனவும் எண்ணற்க; யான் அத்தன்மையனல்லேன்; நீர் என்னை அறமொன்றனையே மேற்கொண்டவனெனவும், முனிவர்களுக்கு நிகராகப் பற்றற்றவனெனவும், எண்ணக்கடவீர். நான் உயிரைவிடுவது இம்மஹாராஜருக்கு விருப்பமாயின் அதனையும் செய்பவனாகவே எண்ணுக.

నహ్యతో ధర్మచరణం కించిదస్తి మహత్తరం।
యథా పితరి శుశ్రూషా తస్య వా వచనక్రియా॥

நஹ்யதோதர்மச்ரணம் கிஞ்சிதஸ்திமஹத்தரம் |
யதாபிதரிசிச்ருஷா தாஸ்யவவசனக்ரியா ||

தந்தைக்குவேண்டிய திருப்பணிசெய்வதையும், அவர் ஏவிய கட்டளையைத் தவறாது செய்வதையும்விட வேறு சிறந்த அறமென்பது ஒன்றுமில்லையன்றோ? சக்கரவர்த்தியார் நேரில் எனக்குக் கட்டளை செய்யாவிடினும், உம்முடைய வசனத்தால் பதினான்குவருஷம் காட்டில் வாசஞ்செய்வேன். நீர் அடியேனுடைய தன்மையை நன்கறிந்திலீர்போலும். நீர் என்னைக் கட்டளையிடும் முறைமையுள்ளவரன்றோ? நீரே நேரில் எனக்கு ஆஜ்ஞைசெய்தால் யான் மனமகிழ்ந்து பரதாழ்வானுக்கு இந்நாட்டுப் பெருஞ்செல்வத்தையளித்துத் தடையின்றி வநமேகுவேனென்று என் தன்மை உணராமல், யான் உமதுசொற்படி செய்யேனென்றெண்ணி மஹாராஜரை வருத்தமுறச்செய்தீரன்றோ? நான் போய் என்னைஈன்ற தாயைக்கண்டு செய்திசொல்லி, அவளிடத்தில் விடைபெற்றுச் சீதையையும் நன்மொழி கூறிச் சமாதானப்படுத்திவிட்டு, உடனே வனமேசெல்வேன். பரதாழ்வான் விரைவில் அபிஷேகங்கொண்டு தந்தைக்குத் திருப்பணிகள்செய்து கொண்டு அர

சாட்சிசெய்யுமாறு நீர் முயற்சிசெய்யக்கடவீர். அவ்வாறு செய்வது அநாதியாகிய அறமன்றோ ? என்றுகேட்டுக்கொண்டனர். இவ்வாறு மொழிந்த ஸ்ரீராமபிரானுடைய மென்மொழிகளை மஹாராஜர்கேட்டு மிகவும் சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவராய், அதிகமும் கண்ணீர்பெருக்கி வாய்விட்டுப்புலம்பினர். ஸ்ரீராமபிரான் தந்தையார் அவ்வண்ணம் புலம்பி அறிவுகலங்கி யிருக்கையிலும், அவர் திருவடிகளைத் தொழுது, கொடியளாகிய கைகேயிக்கும் வந்தனஞ்செய்து, இருவரையும் வலம்வந்து அந்தப்புரத்தினின்றும் வெளியேபுறப்பட்டு, அங்குக் காத்திருக்கும் தம் இஷ்டஜனங்களையும் கண்டு, அபிஷேகத்துக்குரிய பொருள்களின்மீது கண்களைச்செல்லவிடாது, அவற்றுக்கு வலமாக வெழுந்தருளினர். இளையபெருமாளும் ஸ்ரீராமபிரானருகில் நின்று கைகேயியின் வன்மொழிகளைக்கேட்டு ஊழித்தீயைப்போலக் கடுஞ்சினங்கொண் டெரிகின்றவராயினும் தமையனர் திருவுளத்துக் கியையாதனசெய்வது நலமற்றதெனக் கருதிச்சினத்தை உள்ளடக்கி, ஐயனுக்குக் கொடுவிதியுற்றதேயெனக் கடுந்துயரங்கொண்டு கண்ணீர்பெருக்கி ஸ்ரீராமபிரான் பின்றொடர்ந் தெழுந்தருளினர். லோகாநந்தனாகிய சந்திரனுக்குப் பகல்நீங்கி இரவுவருவதினால் ஒளிகுன்றாது வளர்வது போல ஸ்ரீராமசந்திரனாகிய ஸ்வாமிக்கும் அரசாட்சியினிழவு வாய்த்த காலையிலும்,முகத்தில்மகிழ்ச்சி மேன்மேலும் வளர்ந்ததேயன்றிக் குன்றவில்லை; பாரிழந்து வநம்போகுகையிலும் பற்றற்ற மஹா யோகிக்குப்போல அவருக்கு மனஞ்சிறிதும் விகாரமுறவில்லை; வெண்குடையையும், வெண்சாமரைகளையும் வேண்டுவனவல்ல வெனத் தடைசெய்து, திருத்தேரையும் நிறுத்திவிட்டு, இனத்தார் சுற்றத்தார் நாடுநகரத்தாரையும் திருப்பிவிட்டுத் துன்பமென்பது சிறிதுமுறாதடக்கி, ஐம்புலன்களையும் வென்று, கோசலாதேவியாரது திருமாளிகைக்குள் எழுந்தருளினர். எழுந்தருளிய ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருமுகமண்டலத்தில் ஒருவர்க்காயினும் சிறிதும் விகாரந்தோற்றவில்லை. சந்திரன் தன்னுடன் பிறந்த நிலாவினை யெப்பொழுதும் பிரியாததுபோல ஸ்ரீராமபிரானும் தமக்கியல்பாயுள்ள பேராநந்தத்தை விட்டிலர். அங்குத் தம்மைக் கண்டவர்க்கும் இன்மொழிகூறி வழிபாடுசெய்து, தீரமுடையராகவே தம்தாயா ரருகிற்சென்று, கடுந்துயரஞ்வந்து வாய்த்திருக்கினும், தாம் சோகங்கொள்ளின் தாய்முதலானோருஞ் சோகங் கொள்வார்களெனத் திருவுளத்திற்கொண்டு சோகத்தை யடக்கிக்கொண்டனர். இளையபெருமாளும் கடுந்துயரையுள்ளடக்கிப் பின்சென்று நின்றனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருப்தாவதுஸர்க்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் வனவாசம் போகின்றேனென்று திருவாய் மலர்ந்தருளக் கோஸலை புலம்பல்.

ஸ்ரீராமபிரான் அந்தப்புரத்தைவிட் டெழுந்தருளுங் காலையில், ஸ்ரீராமபிரான் வனவாசம் போகின்றாரெனச் சக்கரவர்த்தியாரது தேவிமார்களெல்லோருங் கேட்டுக் கடுஞ்சோகங்கொண்டு வாய்விட்டலறிப் புலம்பத் தொடங்கினார்கள். தந்தையினது கட்டளையில்லாமலே நம்மெல்லோருடைய காரியங்களையுந் தடையின்றி முடிப்பவனும், நமக்குத் தஞ்சமும், ரக்ஷகனுமாகிய சக்கரவர்த்தித்திருமகன் வனம்போகின்றானே? இவன் பிறந்ததுமுதல் கோஸலையிடத்தும், அவளிடத்துப்போல நம்மிடத்தும் பக்திவிசுவாசம்வைத்து, நம் குற்றேவல்களைச் செய்கின்றனனன்றோ? யாவரேனும் ஒருவர் சினங்கொண்டுவைதாலும்,தான்சீற்றமென்பது சிறிதுங்கொள்ளாமல், ஒருவர் சினங்கொள்ளத்தக்க செயல் நீங்கி, சினங்கொண்டவர்களையும், நன்மொழிகூறிச் சமாதானஞ் செய்கின்றனனே? நம் புரவலர்பெருமான் மதியிலராகி, சகல பூதங்களுக்குந் தஞ்சமாகிய ஸ்ரீராமசந்திரனைக் காட்டுக்குச்செல்ல விடுக்கின்றாரே? இவர் மதிகெட்டு இவ்வுலகினை யழிக்கின்றார்; இனி இவ்வுலகமின்புறுதென்றிவ்வகையாக மஹாராஜரை யிகழ்ந்து, நெடுங்குரலிட்டழுதனர்கள். இவ்வழுகுரல் கேட்டு, வேந்தர்பிரானும், யாவரும் பழிக்கவும், நகைக்கவும், இடமாயினேனே யென்று துயரமும், நாணமுங்கொண்டு, அந்த ஆசனத்தின்மீதே அடங்கி யொடுங்கி வருந்தினர். சக்கரவர்த்தித் திருமகனாரும் தாம் வனவாசம் போவதில் சிறிதும் துயரமுறாவிடினும், தம் பொருட்டெல்லோரும் இவ்வண்ணம் வருந்துகின்றார்களேயென மிகவும் துக்கங்கொண்டு, இருப்புச் சங்கிலிபோட் டிறுக்கிக்கட்டிய களிறுபோல நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து, புலன்களையடக்கித் தம்பியுடன் கோஸலைதேவியி னந்தப்புரவாயிலிலெழுந்தருளி, அங்குள்ளவர்களால் ஜயவிஜயீபவவென்று வாழ்த்தப்பட்டவராகி, முதற்பிராகாரந்தாண்டி, இரண்டாவது பிராகாரத்தில், வேதமோதும் வேதியர்களைக்கண்டு வந்தனஞ்செய்து, மூன்றாவது பிராகாரம் புகுந்து, அங்கு வாயில்காக்கும் பாலவிருத்தர்களாகிய பெண்களாலும் ஜயவென வாழ்த்தப்பட்டு, அவர்களைத் தம் வரவைத் தெரிவிக்கும்படி தாயிடம் முன் விடுத்துத் தாமு முடனே பின்புகுந்து மாதாவைக் கண்டருளினார். அப்பொழுது கோஸலை நீராடி, வெண்பட்டுடுத்து விரதநியம முடையாளாய், தன் திருமகனது நன்மையைக் கருதி,ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவைத் துதிசெய்து பூசித்துத் தயிர், அக்ஷதம், நெய், போதகம், அவிஸ்ஸு, பொரி, வெண்மலர் மாலை,பாயசம், எள்ளோரை, சமித்து, பூர்ணகும்பம் இவற்றைச்சித்தஞ் செய்து, வேதியர்களைக்கொண்டு தீவளர்த்தி ஓமஞ்செய்வித்து, தீர்த்தத்

இலக்ஷ்மணர். ஸ்ரீராமர். கௌஸல்யாதேவி. பிராஹ்மணர்கள்.

பெ. ௯௲.

தால் விண்ணவர்களுக்குத் திருப்பணஞ் செய்துகொண்டிருந்தனள் ஸ்ரீராமபிரான் அவற்றையெல்லாங் கடாக்ஷித்துக்கொண்டு, அருகே எழுந்தருளுகையில், தாயும் தன்னைப்பிரிந்து மீளவுந் தன்னருகில் வருகின்ற தன் குட்டியைக்கண்டு, பெண்குதிரை மகிழ்ந்து எதிர்கொண்டோடுவதுபோல எதிர்கொண்டழைத்துவந்து தனக்குத் தண்டம்சமர்ப்பித்தபின் கைகளா லெடுத்தணைத்து உச்சிமோந்து ஞானத்தினாலும், பருவத்தினாலும், நல்லொழுக்கத்தினாலும், விருத்தர்களாகியும், தருமசீலர்களாகியும், மஹாத்துமாக்களாகியும், ராஜரிஷிகளுமாகியு மிருந்த முன்னோர்களுடைய நிறைந்த ஆயுளையும்,கீர்த்தியையும்,குலத்துக்குரிய அறத்தையும் பெற்று வாழ்வாயாகவென வாழ்த்தி, உன் திருத்தகப்பனார் மிகவும் சத்தியமுடையவர், தர்மாத்துமா, முன்புரை செய்தபடி இப்பொழுதே உனக்கு யுவராஜ்ஜிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்விக்கப்போகின்றனரன்றோவென மகிழ்ந்துரைத்து,போஜனஞ்செய்வாயென வீற்றிருக்கத் தவிசு அளித்தனள். நடந்த செய்தி யறியாமல் தாய் இவ்வகை மகிழ்ந்தளித்த திருத்தவிசைப்பற்றி நின்று,இயற்கையிலே வினயமுள்ளவராயினும், தாயே முதற்றெய்வமென்னும் கண்ணியத்தால் மிகவணக்கமுடையவராய் ஸ்ரீராமசந்திரர் கோஸலையை நோக்கி, என் தாயரே! நீர் நடந்த சங்கதியை யறியீர் போலும்; உமக்கும், சீதைக்கும், லக்ஷ்மணனுக்கும், பெருந்துயரம் நேர்ந்திருக்கின்றது; நான் இப்பொழுதே தண்டகாரணியம் செல்கின்றேன்; ஆதலின், இப்பொன்மணையாலெனக் கென்னசெய்யத்தக்கது? ரிஷிகளுக்குரிய இருபத்தைந்து தருப்பைகளாற் செய்யப்பட்ட விட்டரமென்னும் ஆசனத்தினுட்காருங்காலமன்றோ எனக்கு வாய்த்திருக்கின்றது? இதுமுதல் பதினான்குவருஷம் மனத்துக்கினிய அரசுணவுகளைவிட்டு, முனிவர்போலகந்தமூல பலாதிகளைப் புசித்துக்கொண்டு, ஜனஸஞ்சாரமற்று, அச்சந்தருவதாகிய வனத்தில் வாசஞ்செய்யப் போகின்றேன்; என் திருத்தகப்பனார் எனக்குரிய யுவராஜ்ஜியத்தைப் பரதனுக்குக் கொடுத்து என்னைத் தண்டகாரண்ணியம்போகும்படி விடுத்தார். ஆதலின் யான் முனியாகி, ஆறுமெட்டுங்கூடியவருஷங்களில் வனத்தில்வாசஞ்செய்வேனென்று அருளிச்செய்தனர். உடனே கோஸலராஜன் திருமகள் குடாரத்தினால்வெட்டுண்ட ஆச்சாமரத்தின்கிளைபோலவும், சாபத்தால்விண்ணுலகத்தினின்றும் வீழ்ந்த தேவதைபோலவும், வெட்டிச்சாய்த்த வாழைமரம்போலவும்,தரையில்வீழ்ந்து மூர்ச்சையடைந்தனள். உடனே ஸ்ரீராமபிரான்எடுத்து, சுமையைச் சுமந்திறக்கி நிலத்தில்புரண்டெழுந்த பெண்குதிரைபோன்ற தம் தாயின் திருமேனியில் படிந்திருந்த துகள்களைத் தமது திருக்கையால் துடைத்துத்தேற்றினர். கோஸலையும் தெளிந்தெழுந்து இளையபெருமாளுங் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் தன்னருமைமைந்தனை நோக்கி,என்செல்வத்திருமகனே!

நான்மிகுதியும் துயரப்படுவதன்பொருட்டே நீ எனக்குத்திருமகனுகப் பிறந்தனையோ; நீபிறந்திலையேயாயின் நான் மலடியாகி இவ்வகையான கடுந்துன்பங்களை யடையாதிருப்பேனன்றோ?

ఏకఏవహివంధ్యాయా శ్శోకోభవతిమానసః।
అప్రజాస్మీతిసంతాపో నహ్యన్యఃపుత్రవిద్యతే॥

ஏகஏவஹிவந்த்யாயாச் சோகோபவதிமானஸ: |
அப்ரஜாஸ்மீதிஸந்தாபோ நஹ்யந்ய:புத்ரவித்யதே ||

மலடிக்கு மனத்தில் ஒருசோகமே அன்றோ இருக்கும்? பிள்ளையில்லையே யென்பதைவிட்டு வேறே ஒரு வியஸனமும் அவளுக்கிராதன்றோ? உன்பிதாவினல் நானிதுவரையிலும் சிறந்த ஆடையாபரணங்களாயினும், ஆவலுடன் கலவியின்பத்தையாயினும், பெற்றறியேன்; நீ பிறந்தபின் உன்னைப்பற்றியாவது அவைகளைப்பெற்று மகிழ்வடைவேனென எண்ணங்கொண்டிருந்தேன். நான் எல்லோர்க்குள்ளுந் தலைவியாயிருந்தும், இனிமேல் நான் சக்களத்திச் சிறுக்கிகளின் இகழ்வான மொழிகளைக் கேட்டுக்கொண்டேயன்றோ காலத்தைப் போக்கவேண்டும்? பெண்டுகளுக்குச் சக்களத்திகளிடத்தில் தாழ்மைப்பட்டுப் பிழைப்பதினும் வேறேதுக்கமென்பது மொன்றுண்டோ? நீ எதிரிலிருந்த காலையினும்,சக்களத்தி யென்னைத்தாழ்மைப்படுத்தியதை யறியாயோ? நீயும் வனவாசம் போய்ப் பரதனுக்கும் பட்டமாயின் சக்களத்தி என்னை அவமதிப்புச்செய்வளென்பதில் ஐயமுண்டோ? நீவனம்போனபின் நான்மரணமடைய வேண்டியதே அல்லாமல் வேறேதுணையில்லை. பர்த்தா என்னை உபேக்ஷைசெய்துகைகேயியை முதன்மையாகச் செய்தமையால், நான் அவளுக்கு உயர்ந்தவளாகவோ அல்லது நிகரானவளாகவோ இருந்தும், கைகேயியைச்சேர்ந்த ஒருவெள்ளாட்டியும் என்னை மதியாமல் அவமதிப்புச் செய்தாள். இனிமேல் அரசனுகிய பரதன் கண்ணோட்டத்தால் என் ஏவலாளர்களும் எனக்குக் கீழமைந்து பணிவிடைசெய்யார்களே! எனக்கு இதமாக என்னோடு பேசிக்கொண்டிருந்தவர்களும் என்னுடன் பேசார்களே. எப்பொழுதுங் கோபமேயன்றி மகிழ்வென்பது சிறிதுமின்றி வன்மொழியுரைக்கின்ற கைகேயியின்முகத்தில் நான் எப்படி விழிப்பேன்!

దశసప్తచవర్షాణి తవజాతస్యరాఘవ।
ఆసితానిప్రకాంక్షంత్యా మయాదుఃఖపరిక్షయం॥

தசசப்தசவர்ஷாணி தவஜாதஸ்யராகவ |
ஆஸிதாநிப்ரகாங்க்ஷந்த்யா மயா து:கபரிக்ஷயம் ||

நீ பிறந்து ஏழுவருஷஞ்சென்றபின் எட்டாவதும், கர்ப்பவாசம்முதலொன்பதாவதுமாகிய பருவத்தில் உனக்கு உபநயனஞ்செய்யப்பட்டதன்றோ? அது உனக்கு இரண்டாவது பிறப்பாயிற்று; அதுமுதலாக

இதுவரையில் உனக்குப் பதினேழுவருடங்களாயின. ஆக உனக்கு இருபத்துமூன்று வயதுசென்று, இருபத்துநான்காவது வயதன்றோ? நான் துக்கமெல்லாந்தீர்ந்து இன்பமடைவேனென்றே எண்ணி இதுவரையும் காலத்தைக் கழித்தேன்; இதுகாறும் சக்களத்திகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருந்தே மூப்பையடைந்தேன்; இனிமேலும் நீங்காத் துன்பத்தை நான் பொறுத்திரேன்; முழுமதிபோன்ற உன் திருமுகத்தையுங் காணுமல் யான் எங்ஙனம் உய்ந்திருப்பேன்? விரதங்களினுலும், யோகங்களினுலும், மற்றும் பற்பல வருத்தமான முயற்சிகளினுலும், உன்னை நான்மிகுதியும் அருமையாக வளர்த்தேனன்றோ? மழைகாலத்தில் மேன்மேலும் பெருகிவருகின்ற சிறந்த நதியின் வெள்ளந் தாக்கின மாத்திரையில் அதின் கரையிடிந்து கரைந்து அழிவதுபோல, இந்நீங்காத்துன்ப வெள்ளத்தால் மோதப்பட்ட என்னுள்ளமும் இடிந்து கரைந்து நைந்தன்றோ போய்விடல் வேண்டும்! அவ்வண்ணம் போகாமையினுல், இவ்வுள்ளம் அழிவற்ற சிலைபோன்றதென நினைக்கின்றேன். இறப்பென்பதே எனக்கில்லையோ? யமனுலகத்தில் எனக்கு இடந்தானில்லையோ? இல்லாவிடின் துயரங்கொண்டு கூவுகின்ற பெண்மானைச் சிங்கம்பிடித்து முறித்துக்கொண்டு போவதுபோல யமன் என்னையேன் கொண்டுபோகவில்லை? என் மனம் எஃகினுலே செய்யப்பட்டதோ? அல்லாவிடின், பிளந்தாவது சிதறியாவது ஏன் போகவில்லை? இவ்வகைத் துன்பங்களையடைந்து மழியாமையால், இனி எனக்கு மரணமேயில்லை போலும். காலமல்லாக் காலத்தில் எவர்க்கும் மரணங்கிடைக்காதென்பது உறுதியன்றோ? களர் நிலத்தில் விதைத்த விதைபோல நான் செய்த தவங்களும், விரதங்களும், தானங்களும், தருமங்களும், பலனற்றன வாயினவே! மனிதர்களுக்கு நினைத்தபொழுதே இறக்குந் திறமையிருக்குமாயின், கன்றைவிட்டுப்பிரிந்த பசுப்போல, உன்னைவிட்டுப்பிரியும் யானும் உயிரைவிட்டு யமலோகம்போய்ச் சேர்வேன். உன்னைவிட்டு நான்மாத்திரம் இங்குப் பிழைத்திருப்பதில் பயன்யாது? பசு கன்றுசென்றவழியே போவதுபோல நானும் உன்னுடன் காட்டுக்கு வருகின்றேன்; என்றிவ்வண்ணம் பிடித்துக் கட்டப்பட்ட பிள்ளையை நோக்கிக் கின்னரி புலம்புவதுபோல வாய்விட்டுப் புலம்பியழுதாள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இருபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இந்தச்சருக்கத்தில் (தசஸப்தசவர்ஷாணி தவஜாதஸ்யராகவ) என்று ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கிக் கோஸலை பதினேழுவயதுள்ளவராகக்கூறினுள். பாலகாண்டத்தில் சக்கரவர்த்தி விசுவாமித்திரரை நோக்கி, (ஊனஷோடசவர்ஷோமே ராமோராஜீவலோசன:) என்று ஸ்ரீராமபிரான் பதினுறுவயதுக்குங் குறைந்தவனென்றுரைத்தமையால், விவாஹத்திற்கு முன்பே, ஸ்ரீராமபிரானுக்குப் பன்னிரண்டு வயதுக்கு மே

லாகி இருக்கவேண்டுமென்பதில் ஐயமேயில்லை. (பாலோத்வாதசவர்ஷோயம் அருக்தாஸ்த்ரச்சராகவ:) என்று, மாரீசன் ராவணனைக் குறித்து, ஸ்ரீராமபிரான் விசுவாமித்திரர் யாகத்திற்கு வருங்காலையில், பன்னிரண்டுவயதுள்ளவனென்று கூறினான். (உஷித்வாத்வாதசஸமா இக்ஷ்வாகூணும் நிவேசநே) என்றும், (தத்ரத்ரயோதசேவர்ஷே ராஜாமந்த்ரயதப்ரபு:) என்றும், (மமபர்த்தாமஹாதேஜா வயஸாபஞ்சவிம்சக:) என்றும், (அஷ்டாதசஹிவர்ஷாணி மமஜன்மநிகண்யதே) என்றும், சீதாபிராட்டியார் வனவாசம் புறப்படும்போது ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இருபத்தைந்து வயதென்றும், தமக்குப் பதினெட்டுவயதென்றும், அருளிச்செய்கின்றார். இவற்றுள் சீதாபிராட்டியாரது வாக்கியத்தையும், மாரீசன் வாக்கியத்தையும் பற்றி, ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இருபத்தைந்து வயதெனவும், கோஸலையின் வாக்கியத்தைப்பற்றிப் பதினேழு வயதெனவும், சக்கரவர்த்தி வாக்கியத்தைப்பற்றி, இருபத்தெட்டு வயதெனவும், தோற்றுகின்றமையால், இவ்வேறுபாட்டுக்குக் காரணம் யாதோ வெனின், சீதா மாரீசர்களின் வாக்கியப்படி இருபத்தைந்து வயதென்பதே உண்மை. கோஸலை வாக்கியத்திலும், (ச) என்றிருப்பதினால், மற்றொரு (ஸப்த) என்னும் பதத்தைச் சேர்த்து, இருபத்துநான்கு சென்று இருபத்தைந்தாம் வயதென்றே பொருள் கூறவேண்டு மாதலால், விரோதமில்லை. கர்ப்பவாசம் முதல், எட்டாவது வருஷத்தில் அந்தணர்களுக்கும், பதினோராவது வருஷத்தில் க்ஷத்திரியர்களுக்கும், பன்னிரண்டாவது வருஷத்தில் வைசியர்களுக்கும், உபநயனம் செய்யவேண்டுமென்று விதியிருக்கின்றமையால், உபநயனத்துக்கு முன் ஏழுவருஷங்கள் சென்றனவென்றும், பின் பதினேழுவருஷங்கள் ஆயினவென்றும் பொருள்; கோஸலை வாக்கியத்துக்குக் கூறுவது சரியோவெனில், பதினோராவது வருஷமென ஒருமையாற்கூறாது, வருஷங்களிலெனப் பன்மையாற் கூறினமையால், ஒன்பதாவது பத்தாவது வருஷங்களிலும், ராஜர்களுக்கு உபநயனஞ் செய்யலாகுமெனப் பொருள் கொள்ளவேண்டு மாதலால், விரோதமில்லையெனக் கொள்க. சக்கரவர்த்தியார் வாக்கியத்திலும், பதினாறுவயதுக்குங் குறைந்தவ னென்பதனால், பன்னிரண்டு வயதுள்ளவனென்றே மாரீசன் வாக்கியத்துக் கிசையப் பொருள் கூறினமையால், விரோதமில்லை. ஆதலின் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இருபத்தைந்து வயதும், சீதாபிராட்டியார்க்குப் பதினெட்டுவயதுஞ் சென்றனவெனக் கொள்க. இங்ஙனமாயின், திருக்கல்யாண காலத்தில், சீதாபிராட்டியார்க்கு ஆறுவயதும், ஸ்ரீராமபிரானுக்குப் பன்னிரண்டு வயதும் ஆயினவெனக் கொள்ளவேண்டுதலால், (பதிஸம்யோகஸுலபம் வயோத்ருஷ்ட்வைவமேபிதா) என்று தமக்கு விவாஹஞ்செய்வதற்கு முன்பே யௌவனம் வந்ததாகக்கூறிய சீதாபிராட்டியாரது வாக்கியம் பொருந்துமோவெனின், ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியே அயோநிஜையாகப் பூமியிற் பிறந்திருக்கின்றமையால், அவளுக்கு ஆறுவயதிலே யௌவனப்பருவம் வருவது வியப்பன்றெனக் கொள்க. ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி இலங்கையில் ஓர் தடாகத்தில் தாமரை மலரிற்பிறந்து, அங்கிருந்து பூமிக்குள் பிரவேசித்து, மூன்றுவருஷமிருந்து, பிற்பு மிதிலையில் பூமியினின்று வெளியே அவதாரஞ்செய்தனளென வேறு புராணத்திலிருக்கின்றமையால், அக்கணக்கின்படி சீதாபிராட்டியார்க்குத் திருமணக்காலத்தில் ஒன்பதுவயது சென்றமையால், யௌவனம் வரக்குறையில்லையே; பதினெட்டுவயது என்றது, மிதிலையில் அவதாரஞ்செய்தது முதல் கணக்கிட்டு அருளிச்செய்தமையால் விரோதமில்லை. சிலர் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இருபத்தெட்டு வயதென மொழிவார்கள். அவர் மொழி சீதாபிராட்டியாரது வாக்கியத்தோடும், மாரீசன்வாக்கியத்தோடும் பேதப்படுகின்றமையால், உண்மையல்லவெனக் கொள்ளவேண்டு மாதலால், அங்ஙனங் கூறுவோர் கருத்தியையாதெனவுணர்க.

ஓ௫. கூ௭.

இருபத்தேோராவதுஸர்க்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் வனம்புகத் தடைசெய்த தம்பிக்குந் தாய்க்கும் நீதி யருளிச் செய்தது.

அவ்வகையாகப் புலம்புகின்ற கோஸலவரசன் திருமகளை நோக்கி, இளையபெருமாள் தம்மெண்ணத்தை வெளிப்பட உரைசெய்ய இதுவே சமயமெனச் சொல்லலுற்றனர். தாயீரோ! ஸ்ரீராமபிரான் கைகேயிக்காக ராஜ்ஜியலக்ஷ்மியை விட்டுவிட்டு, வனவாசத்துக் கெழுந்தருளுவது எனக்கும் தகுதியாகத் தோற்றவில்லை; வயது சென்றவரும், காமவிகாரங் கொண்டவரும், போக விருப்புடையவரும், அறிவி னிலை குலைந்தவருமாகிய சக்கரவர்த்தியார் கைகேயியினு லேவப்பட்டவராய், எதுதான் கட்டளைசெய்யார்? ஸ்ரீராமபிரானை நாட்டிலிராமல் காட்டுக்கு ஓட்டிவிடும்படி இவரென்ன அபராதஞ்செய்தார்? என்ன குற்றஞ்செய்தார்? எப்பொழுதும் பிரியாதிருக்கின்றநானு மிவர் சிறிதுங் குற்றஞ்செய்யக் கண்டிலேன்; பகைஞனுயினும் புறத்தில், ஸ்ரீராமபிரானைத் துதிசெய்கின்றானே யன்றிச் சிறிதும் பழிக்கக் கேட்டிலேன்; கடவுள் போன்றவரும், வஞ்சம் சிறிது மறியாதவரும், ஐம்புலன்களையும் வென்றவரும், மருவலரிடத்தும் அன்புசெய்பவருமாகிய சற்புத்திரனைக் காரணமின்றி, தருமமுணர்ந்த யாவனுயினும், காடுசெல்லவிடுப்பனே? மிகுதியும் மூப்பை யுடையாராயினும், மீண்டும் பாலன் போலக் காமவேட்கைகொண்டு மெய்ம்மறந்து கிடக்கின்ற வேந்தர் வேந்தர் மொழியை அரசுநெறியுணர்ந்த எந்தப்புத்திரனுகிலும் இதயத்தில் கொண்டு அதற்குட்பட்டு நடப்பானே? இச்செய்தியை மன்னர் பெருமான் அறிவதற்கு முன்னமே என்னுடன் கூடித் திருவபிஷேகங் கொண்டு, இந்நகரத்தை ஸ்ரீராமபிரான் தம்வசஞ் செய்துகொள்ளக் கடவர். வில்லைக் கையிலேந்தி யருகிலிருக்கும் என்னால் பாதுகாக்கப்பட்டு, காலாந்தகன்போல எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸ்ரீராமபிரானை எதிர்த்து ஆஜ்ஞையை மீறி நடக்கவல்லவன் யாவன்? பரதனைச்சேர்ந்த யாவராயினும், ஒருகால் தடைசெய்வாராயின், அவர்களை யெல்லாங் கூர்மையுள்ள கணைகளால் துணித்துக் கொல்வேன்; சூரனுயினும், எப்பொழுதும் பொறுமைபூண்டு சாதுவாக இருப்பானுயின், அவன் யாவராலும் அவமதிசெய்யப் படுகின்றானன்றோ? கைகேயி வார்த்தையைக் கேட்டு இம்மஹாராஜரும் தீங்குசெய்வாராயின், அவரையுங் கொல்வோம்; அல்லது பிடித்துக் கட்டிவிடுவோம்;—

గురోరప్యవలిప్తస్య కార్యాకార్యమజానతః।
ఉత్పథం ప్రతిపన్నస్య కార్యం భవతి శాసనం॥

குரோரப்யவலிப்தஸ்ய கார்யாகார்யமஜாநத꞉ ।
உத்பதம்ப்ரதிபன்னஸ்ய கார்யம்பவதிசாஸநம் ॥

செய்யத்தக்கதும் செய்யத்தகாததுமறியாமல், கர்வத்தினால் அவ்வழியில் செல்லுகின்றவன் குருவாயிருந்தாலும், அவனைத் தீச்செயல் செய்யவிடாமல் தடைசெய்து, அடக்கவேண்டியதே தருமச்செய்கை. ஸ்ரீராமபிரானுக்குரிய இந்த ராஜ்ஜியத்தை என்னபலத்தினால், என்ன காரணத்தினால் கைகேயிக்குக்கொடுக்க நினைக்கின்றார் மஹாராஜர்? ஸ்ரீராமபிரானையும் என்னையும் பகைத்து, அரசுப்பெருஞ்செல்வத்தைப் பரதனுக்குக் கொடுக்கும்படி அவருக்கு என்னதிறமை யிருக்கின்றது? என்தாயே! நான் உள்ளூற உமது திருமகனாரிடத்தில் பத்திதலைக்கொண்டவன்; இவர்திருவுளத்துக் கிசையநடப்பதே என்கருத்து. இவ்வண்ணம் என் சத்தியத்தின் மேலும், வில்லின் மேலும், தானத்தின் மேலும், யாகத்தின் மேலும் ஆணையிட்டு, உமக்கு உறுதிசெய்து கொடுக்கின்றேன்;—

దీప్తమగ్నిమరణ్యంవా యదిరామఃప్రవేక్ష్యతి।
ప్రవిష్టంతత్రమాందేవిత్వంపూర్వమవధారయ॥

தீப்தமக்னிமரண்யம்வா யதிராமஃப்ரவேக்ஷ்யதி |
ப்ரவிஷ்டம்தத்ரமாம்தேவி த்வம்பூர்வமவதாரய ||

ஸ்ரீராமபிரான் எரிகின்றதீயில் விழுவராயினும், தண்டகாரணியம் புகுவராயினும், என்னையவர்க்கு முன்பே தீயில் வீழ்ந்தவனாகவும், அரணியம் புகுந்தவனாகவும் நீர் நம்புவீராக. இனி உம்முடைய துயரத்தைச் சூரியன் இருளை நீக்குவதுபோல அடியேன் நீக்கி, இன்பமுறச் செய்வேன்; என் திறமையை நீரும் கண்ணாரக்காண்பீராக, ஸ்ரீராமபிரானும் காண்பர், என்றிவ்வண்ணம் அருளிச்செய்தனர். இவ்வாறு அருளிச்செய்த இளையபெருமாளுடைய மொழியைக் கேட்டுக் கோஸலை தேவியார் ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கி, அப்பா, என்னருமைச்செல்வமகனே! என் சக்களத்தியின் நீதியற்ற சொல்லைக்கேட்டுப் பெற்றதாயாகிய என்மொழியைக் கேளாமல், என்னை விட்டுக் கானகஞ்செல்வது நலமன்று; தம்பி லக்ஷ்மணன் மொழியைக் கேட்டுணர்ந்தாயன்றோ? இதன்மேல் உன் உள்ளத்துக்கு யாது நலமெனத் தோன்றுமோ அவ்வண்ணம் ஆராய்ந்து செய்வாய். நீ தரும முணர்ந்தவனன்றோ? தருமஞ்செய்யவேண்டு மென்பதே உன்னெண்ண மாயின், தாய்க்குத் தொண்டுசெய்வதே சிறந்த தருமமாதலால், நீ என்சொற்படி இங்கிருந்தே எனக்குப் பணிசெய்வாயாக. காசியப மஹாமுனிவர் இல்லறம் வழுவாமல், தம் திருமாளிகையிலிருந்தே தம் தாய்க்குத் தொழும்புசெய்து, அதனால் நற்பேறு பெற்றாரன்றோ? மஹாராஜர் பிதாவாதலால், அவர் சொல்லைத் தவறலாகாதென்பது உனக்குக் கருத்தாகில், நான் மாதாவாதலால், என் சொல்லையும் தவறலாகாதன்றோ? நானுனக்கு வனம்போகும்படி அனுமதி கொடுப்பதில்லை; நீ இவ்விடந்துறந்து

வனம் போகக் கூடாதென்று மறுக்கின்றேனுதலால், நீ இவ்விடத்தைத் துறந்து போகக்கூடாது. உன்னைப் பிரிந்த பின் இன்புற்று உயிர் பிழைப்பதினால், எனக்குச்சிறிதும் பயனில்லை; உன்னுடன் கூடிப்புல்லைத்தின்று பிழைத்தாலும் எனக்குத் துன்பமில்லை; என்னை விட்டு நீ வனம்புகுவாயாயின், நானிங்குப் பரமபதத்தைக்கருதி இறத்தலைநோக்கிக் கொண்டு, உயிர் மாய்வேனே அல்லாமல், உயிர் வைத்திரேன். அநந்தரம், பிப்பலாதமுனிவர் திறத்தில்செய்த அதர்மத்தினாலும், மாதாவின் பணி தவறிய அதர்மத்தாலும், சமுத்திரராஜன் பிரஹ்மஹத்திசெய்தவ னடையத்தக்க துன்பத்தையடைந்ததுபோல இந்த அதர்மத்தால் நீயும் உலகமெல்லாமறியத்தக்க துன்பத்தை யடைவாய்; என்றிவ்வண்ணம் புலம்பா நின்றனள். அங்ஙனம் புலம்புகின்ற தம் மாதாவை நோக்கி ஸ்ரீராமபிரான்தருமவழிகோணுமல் அருளிச்செய்கின்றார்.

தாயாரே! தந்தையார் ஏவுதலைக் கடந்து நடக்க எனக்குத் திறமையில்லை; நான் உம்மைத்தலைவணங்கி வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன்; நான் வனவாசம்போக எண்ணங்கொண்டிருக்கின்றேன்; கண்டுமஹாமுனிவர் தந்தையின் வாக்கியத்தின்படி பசுக்கொலை செய்தனர்; நம்பெரியோர்களாகிய சாகரர்கள் அறுபதினாயிரம் பேர்களும், பிதாவின் மொழியினாலே நிலத்தைத் தோண்டிப் பாதலஞ்சென்று, கபிலமஹாரிஷியால் மரணத்தையு மடைந்தனர்கள்; பரசுராமருந் தந்தை வாக்கியத்தின்படிக் கோடாலியால் தம்மை ஈன்றுளாகியரேணுகையை வெட்டிக் கொலைசெய்தனர். மற்றும் பல பெரியோர்கள் பிதாவின் வாக்கியத்தைப் பாதுகாப்பதற்காகப் பற்பல செயல்களைச் செய்திருக்கின்றார்கள். நானும் தந்தையின் சொற்படி நடப்பேனே அன்றி அதைச்சிறிதும் வழுவேன். நானொருவனே இப்பொழுது புதிதாக உமக்கு விரோதமாகத் தருமத்தைக்கற்பித்துரைசெய்யவில்லை, மேற்சொன்ன இவர்களெல்லோருஞ் செய்தே யிருக்கின்றார்கள். பெரியோர்கள் நடந்து தேய்ந்தவழியிலே நானுஞ் செல்லுவேனல்லது அதை வழுவிடவேன். பிதாவின் வாக்கியத்தின்படி நடப்பவன் எவனும் இந்நிலவுலகில் இகழ்வையடையான், புகழ்ச்சியையே அடைவானென்றிவ்வகையாக நீதியருளிச் செய்து, இளையபெருமாளையும் நோக்கி, லக்ஷ்மணா! உனக்கு என்மேலுள்ள பத்திமையையும், விசுவாசத்தையும், உன்தோளாண்மையையும், வலிமையையும், சௌரியத்தையும், நான்நன்கறிந்திருக்கின்றேன். என்தாயானவர் தருமத்தின்நுட்பத்தையறியாமல் மிகத் துன்பமடைகின்றார். யாவுமுணர்ந்த நீயும், அதற்கிணங்கி யுரைப்பது தகுமோ? உலகத்தில் தருமமன்றோ சிறந்தது? தருமத்திலன்றோ வாய்மை நிலைமைபெற்றிருக்கின்றது? நம் பிதாவின் வாக்கியம், தருமத்தைச் சார்ந்ததேயன்றித் தருமத்தைச்சாரா

ததன்று; தந்தைமொழியையாயினும், தாயின் மொழியையாயினும், அந்தணன்மொழியையாயினும், செய்வேனென முன்பு வஞ்சினஞ் செய்து, பின்பு செய்யாமல் தருமத்தையுணர்ந்த நான் தவறுவேனோ? நான் பிதாவினது வாக்கியத்தின் வரம்புகடந்து ஒருகாலும் நடவேன்; தந்தையின் சொற்படிக் கைகேயியார் எனக்குக் கட்டளைசெய்தனர். நானுமதனைச்செய்வேனென ஒப்புக்கொண்டேன். அம்மொழியை நான்பொய்ம்மையாகச் செய்யேன். வஞ்சகத்தை மேற்கொண்ட இத் தியஎண்ணத்தைவிட்டுக் கொடுமைநீங்கிச் சமம்பூண்டு தருமத்தை மேற் கொண்டு என்கருத்துக்கிணங்க நடப்பாயாகவென் றிவ்வண்ணம் அன்பு கூர்ந்தருளிச்செய்து, மீளவும் கோஸலையைநோக்கிக்கைகூப்பி வந்த னஞ்செய்து அருளிச்செய்கிறார்.

என்தாயரே! நான் வனஞ்செல்லுகின்றேன்; நீர் அருள் செய்து அனுமதி யளிக்கக்கடவீர். என் உயிரின்மேலாணையிட்டு வேண் டிக்கொள்ளுகின்றேன். இதற்குக் குறுக்குச்சொல்லாமல் வழியிலெ னக்கு நன்மையுண்டாகும்படி ஆசீர்வாதஞ்செய்தருள்வீர். நான்பதி னான்கு வருஷம் வனவாசஞ் செய்து என் பிரதிஜ்ஞையை முற்று வித்து சுவர்க்கத்தினின்றும் வீழ்ந்த, யயாதிப்புரவலன் மீண்டும் விண்ணுலகஞ்சேர்ந்து மகிழ்ந்ததுபோல, மீண்டு வந்திங்கு மகிழ்ச்சியு டன் உமக்குப் பணிசெய்து உம்மொழியையும், நிறைவேற்றுவேன். சோகத்தை யுள்ளடக்கிக்கொள்ளீர், துன்பமுறவேண்டாம்; பிதாவின் மொழியைப்பாதுகாத்து மறுபடி இங்குவருவேன். தாயீரே! நீரும், நானும், சீதையும், லக்ஷ்மணனும், சுமித்திரையுமாகிய எல்லோரும், தந்தையின் கட்டளைப்படியே நடக்கவேண்டும்; அவ்வாறு நடப்பதே அநாதியான சிறந்ததருமம். தாயரே! துன்பத்தையுள்ளடக்கிக் கொ ண்டு தந்தையின்சொற்படி நான்வனவாசம் போவதற்கு அனுமதி செய்யக்கடவீ ரென்றிவ்வண்ணம் தருமநெறிகோணுமல் ஒரேபிடி யாக வுரைசெய்தனர். கோஸலை அதுகேட்டு மைந்தனைப்பிரியும் பிரி வைச்சகிக்கமாட்டாமல், உடனே மூர்ச்சையடைந்து சிறிதுபொழுது கழித்து மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து, ஸ்ரீராமனை நோக்கி, குழந்தாய், என்னரும்புதல்வனே! உனக்குத் தந்தைபோலத் தாயாகிய நானுங் குருவன்றோ? நான் உன்னை அன்பினால் வளர்த்தமையினாலும், தேக சம்பந்தத்தினாலும், நீ வனம்புகநான் விடைகொடுப்பதில்லை; துன்பம டைந்த என்னைவிட்டு நீ போவது தகுதியற்றது; உன்னைப் பிரிந்தபின் எனக்குப் பிழைத்திருப்பதினாலென்னபயன்? பிதிருலக மடைவதினா லாகிலும், தேவருலகமடைவதினாலாகிலும், என்ன பயன்? உன்திருமு கத்துக்கெதிரில் முகூர்த்தகாலம் வாழ்ந்திருந்தாலும், அதுவேஎல்லா இன்பங்களிலுஞ் சிறந்ததாகும் என்றிவ்வண்ணஞ் சோகத்தோடு உரை செய்தனள். ஸ்ரீராமசந்திரர் அவ்வுரையைத் திருச்செவிசார்த்தியும்,

மனிதர் பலர்கூடிக் கொள்ளிக்கட்டைகளைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, காட்டில் தன்வழிபற்றிச் செல்லுகின்ற மதயானையைத் தடைசெய்யி னும், அது மீளாமல் தன்வழியே செல்லுவதுபோலத் தன் மனநிலை குன்றாமல் வனஞ்செல்லவே துணிவுகொண்டு, சோகங்கொண்ட தம் திருத்தாயையும், தம்பியையும் நோக்கித் தனித்தனி இன்சொல்கூறித் தேற்றுபவராயினர். இலக்ஷ்மணா! என்மீது உனக்குள்ள பத்தியை யும், வலிமையையும், நான் நன்கறிவே னாயினும், என் கருத்தினை நீ யுணராமல் என்மாதாவுடன்கூடி என்னைத் துன்பமுறச்செயலாகு மோ? இவ்வுலகினில் தருமம் அடியாகவுள்ள நற்பயன்களுக்குக் காரண மாக அறம் பொருளின்பங்களன்றோ காணப்பட்டன? அவற்றுள்ளும், அறமின்றிப் பொருளின்பங்கள்மட்டும் பயன்படா; தருமமொன்றே முதற்காரணமாகும் மனத்துக்கினியாளும், கட்டழகியும், நன்மக்களைப் பெற்றவளுமாகிய மனையாளொருத்தியே முறையே அறம்பொரு ளின் பங்களென்னும் மூன்றுபேறுகளையும் தருகின்றனளன்றோ? அல்லா விடினும் எந்த தருமத்தால் அர்த்தகாம மோக்ஷங்கள் சித்தியாகா விடினும் தருமமேனும் வளருமோ, அத்தன்மையதாகிய அறத் தைச்செய்ய முயற்சி செய்யவேண்டும்; தருமத்துக்கிசையாத பொரு ளின்பங்களை ஒருகாலும் செய்யலாகாது; பொருளின்பங்களை மாத்தி ரம் தேடுவோர் யாவர்க்கும் பகைஞராகின்றனர்களல்லரோ?

గురుశ్చరాజాచపితాచవృద్ధః క్రోధాత్ప్రహర్షాద్యదివాపికామాత్।
యద్వ్యాదిశేత్కార్యమవేక్ష్యధర్మం కస్తన్నకుర్యాదనృశంసవృత్తిః॥

குருச்சராஜாசபிதாசவ்ருத்த: க்ரோதாத்ப்ரஹர்ஷாத்யதிவாபிகாமாத்।
யத்வ்யாதிசேத்கார்யமவேக்ஷ்யதர்மம் கஸ்தன்னகுர்யாதந்ருசம்ஸவ்ருத்தி:॥

'ஆசாரியனும், புரவலனும், தந்தையும், மூப்பினருமாகிய ஒருவர் சிற்றத்தினாலாயினும், பெருமகிழ்வினாலாயினும், காமத்தினாலாயினும், வாய்மை தவறாமையாதியாகிய அறத்தைக் காக்கும்பொருட்டு யா தேனுமொரு காரியத்தைச் செய்யக்கடவையெனத் தம் புத்திரனை நோக்கி ஏவுவாராயின், தீச் செயல் புரிபவனல்லாத எவன்தான் அக் காரியத்தை யாவனுடன் செய்து, தந்தையைப் பாதகத்திலழுந்தாமல் பாதுகாவான்? ஆதலின் அடா, என்னருமைத் தம்பி! நான் நம் தந்தை யாருடைய கட்டளையை முறையேசெய்து முடிக்காமல் தவறவிடேன். புரவலர் பெருமான் நம்மிருவருக்குங் குரு; என் தாய்க்கும் பர்த்தா? ஆதலின் நம்மூவருள் ஒருவரும் அவர் கட்டளைக்குக் கேடு நினைப்பது தகுதியன்று; அவரே நமக்கு தருமம்; அன்றியும் வாய்மையாளரும், அறநெறி யொழுகுபவரும், மன்னர் மன்னருமாகிய மஹாராஜர் உய்ந்திருக்கையில், என் தாய், கணவனில்லாத கைம்பெண்வேறு தஞ்சமின்றி மகன் போகுமிடமே போவதுபோல, அரசர் பிரானை

விட்டு, என்பின் வனம் வ்ருவேனென்பதும் தகுதியாமோ? என்தாயே! எனக்கு வனம் செல்ல விடைகொடுத்து, ஆசீர்வாதஞ்செய் தனுப்புவீராக; வாய்மையினல் யயாதி மீளவும் பொன்னுலக மடைந்தாற்போல யானும் மீண்டு வருவேன்.—

యశోహ్యహంకేవలరాజ్యకారణాత్ నపృష్ఠతఃకర్తుమలంమహోదయం।
అదీర్ఘకాలేనతుదేవిజీవితే వృణేవరామద్యమహీమధర్మతః॥

யசோஹ்யஹம்கேவலராஜ்யகாரணத் நப்ருஷ்டதஃகர்த்துமலம்மஹோதயம் |
அதீர்க்ககாலேநதுதேவிஜீவிதே வ்ருணேவராமத்யமஹீமதர்மதஃ ||

யாக்கையென்பது அழியுந் தன்மையுடையதேயன்றி, நெடுநாள் நிலைபெற்று வாழ்வதன்று; அதன்மேற்கொண்ட விருப்பினல் இழிவாகிய இவ்வரசுச் செல்வத்தின் பொருட்டு, உடலழிந்தும், உலகமுள்ளவரையும் அழிவற்று நிலைபெற்று மேன்மைபயக்கும் புகழினைப் பின்புறத்து நிற்கச்செய்து நில்லேன்; ஆதலின் தருமவழிசென்று, புகழினைப் பெறுவேனேயல்லது, தருமத்தைத்தவறி அற்பமாகிய இந்தப் பூமியையாள நான் விருப்பமுறேன்; என்றிவ்வண்ணம் தாய்க்கும் தம்பிக்கும் நீதிமொழி யருளிச்செய்து மனந்தேற்றி, பேராற்றலுடைமையால் தண்டகாவனம் புகுவதிலே துணிவுகொண்டு, தம் திருத்தாயைத் தம்மிதயத்துள் வலம்செய்தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இருபத்தோராவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனர் இளையபெருமாளைத் தேற்றியது.

அநந்தரம் இளையபெருமாள் திருத்தமையனரருளிச்செய்த நீதிமொழிகளைக் கேட்டுணர்ந்தனராயினும், அவர்மீதுள்ள பத்தியின் மிகுதியினல், அவருக்குக் கடுந்துயரம் வாய்த்ததேயெனச் சோகமும், கைகேயி இவ்வண்ணஞ் செய்தனளேயெனக் கடுஞ்சினமுங்கொண்டு, கண்கள் சிவந்து, கட்டுண்ட மதயானை போலப் பெருமூச்செறிந்து நின்றனர். சக்கரவர்த்தித் திருமகனர், அவரைக் கடாக்ஷித்துத் தம்மீதுள்ள அன்பினல்,இவ்வண்ண மிருக்கின்ருனெனத் திருவுளத்துணர்ந்து, ஊக்கத்தையும், தோள்வலியையும் மேற்கொண்டு, அடா தம்பி! இதென்ன, அறிவிலர்போல வருந்துகின்றனை? சினத்தையுஞ் சோகத்தையும் உள்ளடக்கித் தீரமொன்றையே மேற்கொண்டு, என்னபிஷேகத் துக்குத் தடைநேர்ந்ததுமன்றி, வனவாசமும் போகும்படி

நேரிட்ட இவ்வவமானத்தைச் சிறிதும் பாராட்டாமல், மிக்கமகிழ்ச்சி கொண்டவனாகி, என்னபிஷேகத்துக்காகச் சேர்த்த பண்டங்களையெல்லாமெடுத்துதறிவிட்டு, அபாயமிலாச் செய்கைகளைச் செய்யக்கடவை. அடா, லக்ஷ்மணா! சுமித்திரைபெற்ற நற்காதலனே! என் அபிஷேகத்திற்குவேண்டிய பண்டங்களை மனமகிழ்ச்சியோடு சேர்த்ததுபோல நான் காடுறையப் போவதற்குரிய கருவிகளையும், உள்ளமகிழ்வோடு சேர்க்கக்கடவை. எனக்கு அபிஷேகம் ஆகவில்லையேயென மனம் நெகிழ்கின்ற என் அன்னையார் வருந்தாதவண்ணம், நீ துன்பங்கொள்ளாமல் மகிழ்வுடனிருந்து, அவரை மனந்தேறும்படி செய்யக்கடவை. நான் வனத்திற்குப் புறப்படாதிருக்குமளவும், ஒருகால் எனக்கு அபிஷேகமாகிவிடுமோவென்று கைகேயியார் தவித்துநிற்பார். அவரும் அவ்வண்ணஞ் சங்கையுறாதபடி முயலக்கடவை. நான் இதுகாறும் பிதாவினிடத்திலாவது, மாதாக்களிடத்திலாவது, அறிந்தாயினும், அறியாமலாயினும், ஏதேனும் அபராதஞ்செய்ததாக எனக்குச் சிறிதுந் தோற்றவில்லை. பொய்ம்மொழி யுரையாதவரும், சொல்லியசொல் தவறாதவரும், சிறந்த பராக்கிரமமுடையவருமாகிய தமப்பனாரும் கைகேயிக்கு வரங்கொடுத்தபடி யான் செய்யாவிடின் நரகம் நேரிடுமேயென அஞ்சுகின்ற அந்த அச்சந்தீர்ந்து மனமகிழக்கடவர். நான் அவர் வரமளித்தபடி அபிஷேகங்கொள்வதை நிறுத்தி வனவாசம் போகாவிடின், வாய்மை வழுவிப் போயினோமேயென என் தந்தையார் மனந் தவிப்பாரல்லது உகந்தருளார். அவர்மனம் வருந்தினால், என் மனமும் மிக வருத்தமுறுமேயல்லது சிறிதும் மகிழ்வுறாது. லக்ஷ்மணா! ஆதலால், அபிஷேகங்கொள்ளும் முயற்சியைத் தவிர்த்து, இப்பொழுதே இங்கிருந்து புறப்பட்டு வனம்புக விரும்புகின்றேன்; என்னை வனத்துக்குச்செல்ல விடுத்துக் கேகயராஜன்மகள்மனமகிழ்வுகொண்டு, பரதனை யழைப்பித்து அபிஷேகஞ் செய்விப்பார். நான் மரவுரியுடுத்துச் சடைதிரித்துக்கொண்டு தவசியாகிக் கானகஞ்சென்றாலல்லது கைகேயியார் மனமகிழ்வுறார். நான் வனவாஸம் போகவேண்டுமென்று யார் போதனை செய்தார்களோ, அதைக்கேட்ட யார்க்கு அவ்வண்ணமொக்குமெனத் தோன்றியதோ, அவர்களையும், சத்தியத்திற் கட்டுண்ட சக்கரவர்த்தியாரையும் வருத்தமுறச்செய்ய என் மனந் துணிவுகொள்ளவில்லை, எனக்கும் இவ்விஷயத்தில் சிறிதும் துன்பம் தோற்றவில்லை. ஆதலின், இனிக் காலநீட்டியாமல், நானிப்பொழுதே புறப்பட்டு வனஞ் செல்வேன். தம்பி! நான் கானுறையப் போவதற்கு விதியே காரணமன்றி, வேறுகாரணமில்லை; அங்ஙனமல்லாவிடின், என்பால் மிக்க அன்புள்ள கைகேயியார்க்கு என்னைக் காடு செல்லவிட வேண்டுமென எண்ணமுண்டாவதற்குக் காரணம் யாது? லக்ஷ்மணா! பெற்றதாயாரிடத்துப்போலவே மற்றத்தாயார்களிடத்தும் நான் வேற்றுமையின்றிக்

குற்றேவல் செய்துவந்தே னென்பதையும், கைகேயியாரும் பரதனிடத்துப்போலவே என்னிடத்திலும் மிக அன்புள்ளவரா யிருந்தனரென்பதையும், நீ நன்கறிந் திருக்கின்றனையன்றோ ? அத்தன்மையராகிய கேகயன் திருமகளார் என்னபிஷேகத்தை ஏன் தடைசெய்யவேண்டும்? நான் காடுறைதல் வேண்டுமென எண்ணங்கொண்டு, உரைக்கத்தகாத வன்மொழிகளை யுரைத்தாரென்பதற்கு விதியேயன்றி வேறொன்றுங் காரணமாகாதெதன நான் நம்புகின்றேன். அங்ஙனமல்லாவிடின், நற்குண நற்செய்கையுடைய கேகயராஜன் மகளும், தன் பர்த்தாமுன்பாக இவ்வண்ணம் கொடுமொழிகளை நாணமற்று மொழிவரோ ? யாவராலுந் தடுக்கவொண்ணாத விதியே என்மீதும், கைகேயியார்மீதும், வீழ்ந்ததென்பதில் சந்தேஹமேயில்லை. சுமித்திராதேவி குமாரா ! கட்புலனாகாமல் அதன்விளைவினாலேயே கண்டறியப்படுகின்ற விதியை எதிர்த்து அதனோடு போர்செய்யவல்லவன் யாவனுளன் ? இன்பந்தருவதும், துன்பந்தருவதும், அச்சமுறுத்துவதும், சினமுறச் செய்வதும், பயன் பெறுவிப்பதும், பயனை இழப்பிப்பதும், படைப்பதும், துடைப்பதுமாகிய இவையெல்லாந் தெய்வச்செயல்களேயன்றோ? ஐம்புலன்களையும்வென்று கடுந்தவஞ்செய்கின்ற முனிவர்களும், தெய்வத்தால் பிடிக்கப்பட்டவர்களாகிக் காமமுஞ் சினமுங்கொண்டு, விடுதலரிய நியமங்களைத் தவிர்ந்துத் தவந்துறந்து நிலைகுலைந்தனர்களன்றோ? ஒருவன் ஒருகாரியத்தைசெய்து முடிக்கத் தொடங்குகையில், யாரும் விரோதமான எண்ணங்கொள்ளா திருக்கையிலே அதற்குத் தற்செயலாய்த் தடைநேர்ந்து, மாறாததுன்பமோ இன்பமோ விளைகின்றதே அது தெய்வத்தின் செயலே யன்றி, வேறாகுமோ இவை அனைத்தையும் கூறியினால் உண்மையாக ஆராயுங்கால் எனக்கு அபிஷேகம் நின்று விட்டதேயெனச் சிறிதும் துன்பமுண்டாகவில்லை. நீயும் சிறிதும் மனம் வருந்தாமல் என் கருத்துக்கிசைந்து, என்னபிஷேகத்தின் முயற்சியை விட்டுவிடக்கடவை. அடா, லக்ஷ்மணா ! அபிஷேகத்தின்பொருட்டுச் சித்தஞ்செய்யப்பட்ட இந்தப் பூர்ணகும்பங்களே நான் தவசியாக விரதஸ்நாநஞ்செய்வதற்குப் பயன்படக்கடவன. அதுதானெனக்கேன் ? இவை அரசன் உடைமைப்பொருள்களெனப் படுதலால், இவற்றால் நான் விரதஸ்நாநஞ்செய்வ துசிதமன்று. வனத்திற்சென்று நானே என் கையினால் கொண்டுவரும் தீர்த்தமே விரதஸ்நாநத்துக் குபயோகமாகக்கடவது. தம்பி, லக்ஷ்மணா ! அரசுச் செல்வம்போயிற்றேயென நீ சிறிதும் துன்பமுறல்வேண்டாம்; இராச்சியமேயாயினென்ன ? வனமேயாயினென்ன ? ஆராயுங்கால், அரசுச்செல்வத்திலும் காடுறைதலே சிறந்தது. செங்கோல் வழுவாமல், உலகத்தாரெல்லோர்க்கும் இனியனாகி அரசுசெய்து எல்லோரையும் மகிழ்விப்பதென்பது மிகுதியும் வருத்த மாகியதன்றோ? வனத்துக்குச்சென்றால், ஒருசிந்தையு மின்றிப்பற்

பல விநோதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு, சிறந்த தவங்களையும், விக்கினமின்றிச் செய்துகொண்டு மகிழ்வுறலாகுமன்றோ? இதனை உணர்ந்து நீ உள்ளங்களிப்படைக.

న లక్ష్మణాస్మిన్ ఖలు కర్మవిఘ్నే మాతా యవీయస్యతిశంకనీయా।
దైవాభిపన్నా హి వదత్యనిష్టం జానాసి దైవం చ తథా ప్రభావం॥

நலக்ஷ்மணாஸ்மின்கலுகர்மவிக்னே மாதாயவீயஸ்யதிசங்கனீயா |
தைவாபிபன்னாஹிவதத்யநிஷ்டம் ஜாநாஸிதைவஞ்சததாப்ரபாவம் ||

தம்பி, இல்ட்சுமணா! நம்மிளையதாயார் அபிஷேகத்தைத் தடைசெய்தனரெனச் சிறிதும் அவர்மீது சினங்கொள்ளற்க; தெய்வத்தினாலேவப்பட்டவராகி, அவர் அநிஷ்டமுரைத்தனரேயன்றி வேறில்லை; தைவம் அத்தன்மையதாகிய மகிமையுடையதென நீ யறியாயோ? இனியாயினும், நீ கோபசோகங்களை நீக்கி, மனமகிழ்வுறக் கடவையென் றிவ்வண்ணம் நீதிகூறி மனந்தேற்றி யருளினார்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்.

ஸ்ரீராமபிரானை வனம்போகவேண்டாமென இளையபெருமாள் மறுத்தது.

இவ்வண்ணஞ் சக்கரவர்த்தித்திருமகனா ரருளிச்செய்தலும், அதிலுடன்பாடின்மையால் இளையபெருமாள் தலைகுனிந்தவண்ணமே அதனைக்கேட்டு; திருத்தமையனார் யார்சொல்லியுங் கேளாமல் தருமத்தையே கடைப்பிடித்தனரென மகிழ்ச்சியையும், ராஜ்ஜியம் பாதுகாக்கவல்ல இவர்க்குக் காடு புகும்படியான காலம் நேரிட்டதேயெனக் கடுந்துன்பத்தையு மடைந்தவராகித் திருவபிஷேகத்தைத் தடைசெய்தவர்மீது சினம் பெருகப்பெருகப் புருவங்களை நெரித்துப் பெட்டியிலடைத்துக் கோல்கொண்டு தூண்டிய நச்சரவம்போலப் பெருமூச்செறிந்து, சினங்கொண்ட சிங்கம்போலப் பார்ப்பவர்கள் அச்சங்கொள்ளத்தக்க முகமுடையவராய், மதயானையின் துதிக்கைபோன்ற தம் திருக்கரத்தின் நுனியை யுதறிக்கொண்டு, கழுத்தைத் தோண்மேலெடுத்துக் கடைக்கண்ணினால் தமையனை நோக்கி, என்னய்யனே! தந்தையின் வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்யாது விட்டாரென உலகத்தார் பழிப்பார்களென்று நினைத்துத் தேவரீர் வனவாஸஞ்செல்ல முயற்சி செய்வது சிறிதும் தகுதியற்றது; இவ்விஷயத்தில் தேவரீர் மயக்கங்கொண்டிருக்கின்றீரோ? தேவரீரைப்போன்ற மஹாசூரர்கள், தேவரீர் அருளிச்செய்தவண்ண முரைசெய்வார்களா? சௌரியமுள்ளவர்களி

டத்துத் தெய்வமென்பது தாழ்ந்ததேயன்றி, வீரமுடையதாகாதன்ரோ? நம் விஷயத்தில் திறமையற்று ஒடுங்கிக்கிடக்கின்ற தெய்வத்தைத் தேவரீர் எடுத்துப் புகழ்வது புதுமையானது! தாய் தந்தையர்களது சொல்லைத் தவறுவது குற்றமென நினைக்கின்றீரே; அது தவருகாது. அவர்கள் சாதுக்களாகித் தருமமாக வாஜ்ஞைசெய்தால், அதைச் செய்யாவிடின் பாவமணுகுமேயன்றி, அவர்கள் வஞ்சங்கொண்டு முறையல்லாதன வுரைசெயில், அதனைச் செய்யாதொழியின் பாவமணுகுமோ? அவ்விருவர்களும் தீயோர்களென்று தேவருக்கேன் சங்கைதோற்றவில்லை? இவ்வுலகில் அகத்திற் கசடுகொண்டு புறத்தில் தருமமுள்ளவர்கள்போல நடிப்பவர்களும் பலருளரெனத் தேவர் அறிந்திலீர்போலும். அவ்விருவரும் கசடற்றவர்களாயின், தேவரீருடைய திருவபிஷேகத்தை ஏன் தடுக்கின்றனர்கள்? அன்றியும், அரசர் கைகேயிக்கு முன்பு வரங்கொடுத்திருந்தாரென்பதும் பொய், அஃது உண்மையாயின், அவள் முன்னமேவரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டிராளோ? இவரும் அப்பொழுதே அதனை நிறைவேற்றியிராரோ? ஆதலின், அது பசும்பொய்; இவர்க்குக் கைகேயிமீதுள்ள காதலினுல், அவள் சொற்படி தேவரீரைக் காட்டிலோட்டக் கருதி, உலகத்தார் முன் தம்பழியைக் கழித்துக்கொள்வதற்காக, இருவருங்கூடி இவ்வண்ணம் ஆலோசனை செய்துகொண்டனர்களெனவே நம்பவேண்டும். மூத்த திருக்குமாரராகிய தேவரீர் எழுந்தருளியிருக்கையில், தேவரீரைவிட்டு மற்றொருவனுக்கு முடிசூட்ட முயற்சிசெய்தது, உலகநீதிக்கு விரோதமாகியதன்ரோ? என்னய்யனே! தேவரீரைவிட்டு மற்றொருவன் முடிசூட்டிக்கொள்வதைக் கண்ணுற்று, அடியேன் சிறிதுபொழுதும் பொறுத்திரேன்; இவ்விஷயத்தில் அடியேன் செய்யும் பிழையைத் தேவரீர் பொறுத்தருளல்வேண்டும். எவ்விதத்திலும் தந்தையின்மொழியைப் பாதுகாப்பதே தருமமென்கிற திருவுள்ளத்தினுல், வனம்புகுவேனல்லது திருமுடி பொறுக்கேனென மருள்கொண்டருளிச்செய்கின்றீர்; அது தருமமாயினும், எனக்குப் பகையேயன்றிச் செய்யத்தக்க தாகாது. கருதியவாறு செய்து முடித்துக்கொள்ளுந் திறமையுடையவரன்ரோ தேவரீர்! அங்ஙனமிருக்க, பெண்ணறிவுக்கு வசப்பட்டு மயங்கிய தந்தையின் நீதியற்ற வாக்கியுத்தைச் செய்ய ஏன் முயலுகின்றீர்? தாய் தந்தைகள் பரதனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்விப்பதன்பொருட்டே கபடஞ்செய்து நம்மைக் காட்டுக்குச் செல்லவிட இங்ஙனம் நினைத்தார்களெனத் தேவரீர் நன்குணராவிடினும், என்னய்யன் தருமமல்லாததைத் தருமமென மருள்கொண்டு, கடுந்துன்பத்தை யுறுகின்ருரே யென்னுந் துன்பம் எனக்கு ஒருபொழுதும் நீங்காது. அவ்வண்ணந் தேவரீர் செய்வதும் இகழத்தக்கதேயன்றித் தருமமாகாது. காமாதுரர்களாயும், நமக்குத் தாய் தந்தையரென்னும் பெயர்பெற்ற பகை

ஞர்களுமாகிய அவ்விருவர்களுடைய எண்ணத்தைத் தேரீவர் எவ்வண்ணஞ்செய்ய முயல்கின்றீர்? இவ்வண்ணம் நேர்ந்தது, தெய்வத்தின் செயலேயன்றித் தாய் தந்தைகளின் செயலன்றெனத் தேவரீருக்கு நம்புதலிருப்பினும், அதுசெய்யத்தக்கதாக அடியேனுக்குச்சிறிதும் தோற்றவில்லை; அஃது தேவரால் நீக்கத்தக்கதேயாகும்.

విక్లబోవీర్యహీనోయ స్సదైవమనువర్తతే।
వీరాస్సంభావితాత్మానో నదైవంపర్యుపాసతే॥
దైవంపురుషకారేణ యస్సమర్థఃప్రబాధితుం।
నదైవేనవిపన్నార్థః పురుషస్సోవసీదతి॥

விக்லபோவீர்யஹீநோயஸ் ஸதைவமனுவர்த்ததே ।
வீராஸ்ஸம்பாவிதாத்மாநோ நதைவம்பர்யுபாஸதே ॥
தைவம்புருஷகாரேண யஸ்ஸமர்த்தஃப்ரபாதிதும் ।
நதைவேநவிபன்னார்த்தஃ புருஷஸ்ஸோவஸீததி ॥

யாவனொருவன் அச்சமுற்றவனும், திறமையற்றவனுமா யிருப்பானோ, அவனே விதிவிதியென்று விதியை யனுசரிப்பான்; யாவர் ஊக்கமுற்றுப் பயமற்றவரும், திறமையுற்றவருமா யிருப்பார்களோ, அவர்கள் விதியென்பதைச் சிறிதும் மதிக்கமாட்டார்கள்; தம் திறமையினால் விதியைத் தடுக்கவல்லவர், ஒருகாலுந் தெய்வத்தால் கெடுதியடைந்து வருந்தார்கள். ஊழின் திறமையையும், ஆண்மையின் திறமையையும், ஜனங்கள் இப்பொழுதே காணப்போகின்றார்கள். ஊழின்வலி, ஆண்மகன்வலி இவற்றின் ஏற்றத்தாழ்ச்சி இப்பொழுது வெளிப்பட விளங்கப்போகின்றன. மதமேறித் தடையின்றிக் கொழுத்துத் திரிகின்ற களிறுபோன்ற தெய்வமன்றோ, தேவரீருடைய ராஜ்ஜியாபிஷேகத்தைத் தடைசெய்ததென வருளிச்செய்தீர்? அத்தெய்வத்தை யான் ஆண்மையினால் தடுத்தோட்டி விடுகின்றேன், கடாக்ஷித் தருள்வீராக. அஷ்டதிக்குப்பாலர்களும், மற்றும் மூவுலகிலுமுள்ள சூரர்களுங்கூடி எதிர்த்து, தேவரீருடைய திருவபிஷேகத்தைத் தடைசெய்ய முயற்சிசெய்யினும், தடுக்க வல்லவராகார்கள். அங்ஙனமிருக்க, நம்பிதாவொருவன் தடுக்க வல்லவனாவானோ? யாவர்கள் கூடித் துராலோசனைசெய்து தேவரீரை அரண்ணியததிற் கெழுந்தருளிப் பதினான்குவருஷம் வாஸஞ்செய்ய வேண்டுமென்றார்களோ, அவர்களே பதினான்குவருஷம் அரணியஞ்சென்று வாஸஞ்செய்யக்கடவர்கள். கைகேயிக்கும், மஹாராஜனுக்கும், தேவரீரைக் காட்டிலோட்டிப் பரதனுக்குப் பட்டங்கட்ட வேண்டு மென்பதன்றோ எண்ணம்? அவ்வெண்ணத்தை யான்கெடுத்து விடுகின்றேன். தெய்வமும் என் ஆண்மைக்கஞ்சி நடக்குமாதலால், என் ஆண்மையோடு பகைத்தவர்களுக்கு ஊழின்வலி ஒருகாலு முண்டாகாது. எனது கொடிய ஆண்மை எவ்வண்ணந் துன்பந்தருமோ, அவ்

வண்ணம் இன்பந்தருவதற்குத் தெய்வமும் திறமையுள்ள தாகாது. தேவரீர் அரணியத்திற் கெழுந்தருளுவது இப்பொழுதன்று; அநேக மாயிரம் வருஷங்கள் தேவரீர் லோகபரிபாலனஞ் செய்யவேண்டும், அதன் பின்னர் தேவரீருடைய திருக்குமாரர்கள் இவ்வுலகத்தை யாளக் கடவர்கள், அப்பொழுது திருக்குமாரர்களிடத்தில் இவ்விராஜியத்தை நிலைக்கச்செய்து, முன்னோர்கள் நடந்தவாறு தேவரீரும் வனவாசத்துக் கெழுந்தருளக்கடவீர். நம்தந்தை உறுதியற்ற மனமுடையராதலால், இப்பொழுதுநாம் அபிஷேகங்கொண்டோமாயின் பின்பொருகால்மாறு தல் நேரிடின் பெருநகைப்புக் கிடமாகுமெனக் கருதி இவ்வபிஷேகங் கொள்ள விருப்பமில்லை யென்பீரோ? அப்படியாயின், அங்ஙனம் ஐயங் கொள்ளற்க; கடலைக் கரைகாப்பதுபோல் அடியேன் தேவரீருடைய ராஜியத்தைப் புரளவிடாமல் காத்தளிப்பேன். இவ்வண்ணம் வஞ்சி னஞ்செய்து கொடுக்கின்றேன். இவ்வஞ்சினத்தைத் தவறினேனாயின், வீரலோகம் பெறாமல் நரகில்விழக்கடவேன். ஆதலின் மங்களகரமான திரவியங்களைக்கொண்டு இன்றே அபிஷேகஞ் செய்துகொள்ளக்கட வீர்; ராஜியபரிபாலனத்தில் தேவரீர் ஊக்கமுடையீராகக் கடவீர். அடி யேனொருவனே இதற்கெதிர்த்துவரும் வேந்தர்களைத் தடுத்தடித்து மடித்துத் துரத்திவிட வல்லேன்.

నశోభార్థావిమౌబాహూ నధనుర్భూషణాయమే।
నాసిరాబన్ధనార్థాయ నశరాస్తంభహేతవః॥
అమిత్రమర్దనార్థమ్మే సర్వమేతచ్చతుష్టయం॥

நசோபார்த்தாவிமௌபாஹூ நதனுர்ப்பூஷணாயமே ।
நாஸிராபந்தநார்த்தாய நஸராஸ்தம்பஹேதவஃ ॥
அமித்ரமர்தனார்த்தம்மே ஸர்வமேதச்சதுஷ்டயம் ॥

எனது இவ்விரண்டு தோள்களும், அழகுக்காக அமைக்கப்பட்ட வையல்ல; இக்கோதண்டமும் அலங்காரஞ் செய்வதன்பொருட்டன் று; வாளும் அழகுக்குக்கட்டிக்கொள்ளும் பொருட்டன்று; இக்கணை களும் ஊன்றிநடப்பதின் பொருட்டல்ல; இந்நான்கும் பகைவர்களைக் கொல்வதன் பொருட்டன்றோ எனக்கு அமைந்திருக்கின்றன! சாணை பிடித்துக் கூர்மையாகிய இவ்வாளைக்கையிற்பிடித்து யான் போர்முகத் திற் செல்லுகையில் தேவேந்திரனே எதிர்த்துவரினும், அவனையும் மதிக் காமல்வென்று வெற்றிக்கொள்வேனே யல்லது பொறுத்திரேன். என் கூரியவாளினால் வெட்டுண்டு சிதறிக் கிடக்கின்ற நால்வகைப்படை களின் உடல்களி னுறுப்புகளினால் நிறைந்து நடப்பதற்கு மிடமின்றிப் பூமிமுழுமையும் இப்பொழுது பயங்கரமாகப்போகின்றது பாரும், என் வாளின்முனையினால் வெட்டுண்டு வாள் எலும்புகளில் தாக்குகையில் தீக்கணங்களினால் ஒளியுள்ளனவா யெரிகின்ற குன்றுகள்போலவும்,

மின்னுடன்கூடிய காளமேகங்கள்போலவும் பகைஞர்களது களிறுகள் தரையில் வீழப்போகின்றன. யான் உடும்புத்தோலினால் கைவிரலை மறைத்துக்கட்டிக் கோதண்டத்தைக் கையிலேந்திப் போர்முகத்தில் நிற்கையில், யாவனென்னை யெதிர்த்து ஆண்மைகாட்ட வல்லவன்! பல கணைகள் தொடுத்தொரு சூரனையும், ஒரேபாணந்தொடுத்துப் பல வீரர்களையும், கொல்லுமாறு, தேர்யானை குதிரைகாளால்களின் நுட்பஉறுப்புகளில் சரங்களைத் தொடுத்தெய்வேன். இப்பொழுதுதான் எனது அஸ்திரப்பயிற்சித் திறமையின் பிரதாபம், தந்தையினரசாளுகையைக் கெடுப்பதற்காகவும், தேவரீருக்கதனை நிலைக்கச்செய்வ தற்காகவும், வெளிப்பட விளங்கப்போகின்றது. நற்சாந்த மப்புவதற்கும், தோள்வளைகளணிவதற்கும், இரவலர்களுக்குப் பொருள்களை யீவதற்கும், அன்பர்களைப்பாதுகாப்பதற்கும் தகுந்தனவான அடியேனுடைய இவ்விரண்டுகரங்களும் இப்பொழுது தேவரீருடைய திருவபிஷேகத்தைத் தடைசெய்பவர்களைத் தடுக்கும் விஷயத்தில் தேவரீருக்குக் குற்றேவல்செய்யக்கடவன. அடியவர்களுக்கு மெய்யராகிய என்னய்யனே! தேவரீருக்கு விரோதிகள் எவரேயாயினும், அவர்களது உயிரையும் இப்பொழுதே மாய்த்துக் கீர்த்தியையும் கெடுத்து உறவினறையும் வேரறுத்து அவமானஞ் செய்யக்கடவேன்; இந்த ஏவலைத் தேவரீர் அடியேனுக்கருளிச்செய்யக் கடவீர். இந்த வியனுலகமுழுதும் தேவரீருக்கு வயப்பட்டு நிலைத்திருக்கு மாறுசெய்யும்படி அடியேனுக்குக் கட்டளைசெய்தருளக்கடவீர். அடியேன் தேவரீருக்குக் குற்றேவலாளனன்றோ! என்றிவ்வண்ணம் சினத்தோடும், சோகத்தோடும், விண்ணப்பஞ்செய்தனர். சக்கரவர்த்தித்திருமகனார் அவ்விண்ணப்பத்தைத் திருவுளத்திற்கொண்டனராயினும், சிறிதும் மனந்தளராமல் இளையபெருமாளைக் கடாக்ஷித்துத்தம் திருக்கரத்தால் அவரதுகண்ணீரைத் துடைத்து நன்மொழிகூறித் தேற்றி,அடா, என்னருமையிளைஞனே! நீ எங்ஙனமுரைசெயினும், என்மனம் வேறுபடாது; நான் பிதாவின் மொழியைப் பரிபாலனஞ் செய்வதிலேயே உறுதியுள்ளவனென நம்பக்கடவை;இதுவே நல்லவழியாகுமல்லது நீ யுரைப்பது சிறிதும் நல்லவழியாகாது. இனி நீ என்னை மறுப்பதை யொழிந்து என்கருத்துக்கிசைந்து நடந்துகொள்ளக் கடவையென முடிவு அருளிச்செய்தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இருபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்துநான்காவது ஸர்க்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் தான்வனம்போகத் தாயைச் சம்மதிக்கச்செய்தது.

ஸ்ரீசக்கரவர்த்தித் திருமகனார் இவ்வண்ணம் யாவர்சொல்லியும் கேளாமல் பித்ருவாக்கிய பரிபாலனத்திலேயே உறுதிகொண்டிருப்ப

தைக் கோஸலராஜன் திருமகள் நன்குணர்ந்து இனி இவனைத்தடுப்ப தில் பயனில்லையெனத் தேர்ந்து கண்ணீர்பெருக்கி, அந்தோ! என்னரு மை மகன் சக்கரவர்த்திக்குப்பிறந்து எல்லாவுயிர்களுக்கு மினியனாகவு மிருந்தும், திக்கற்றவன்போல் வனஞ்சென்று பிச்சையெடுத்து எங் ஙனம்பிழைத்திருப்பான்! இவனுடைய ஏவலாளர்களும், அடிமையர்க ளும், அறுசுவையுண்டிகளையுமுண்டு மகிழ்ந்திருக்க இவன்மட்டும் காடு சென்று கந்தமூலபலங்களை எப்படி உண்ணலாம்! ஸ்ரீராமன் வனவாஸம் போகின்றானென்பதைக்கேட்டுஎவன்தான் இஃது ஒக்குமெனஉடன்படு வான்! இதைக்கேட்டவர்எவர்க்குத் தான் அச்சந்தோற்றாது? ஆ! விதி யின் வலிமை மிகச்சிறந்தது! நற்குண நற்செய்கையுடையனாகி, யாவர் க்கு மினியனாகிய ஸ்ரீராமனும் அதனால் காட்டிலோட்டப்படுகின்றா னன்றோ? என்னருமைத் திருமகனாகிய ஸ்ரீராமா! நீ லோகாபிராம னாக விருந்து என்னைப்பிரிந்து கானகத்துக்குச் செல்லுகின்றனையே! உனது பிரிவினால் என் உள்ளத்தினுள்தோன்றிய சோகமென்னுந் தீயானது, உன்திருமுகத்தைக்காணாமை யென்னுங் காற்றினால் தூண் டப்பட்டு, புலம்புவதனாலாகிய துயரமென்னும் விறகையும், அழுவதி னாலாகிய கண்ணீரென்னும் ஓமஞ்செய்யப்பட்ட ஆஹுதியையுமுடைய தாகி, கவலையினாலாகிய கொதிப்பென்னும் மிகுந்த புகையுடன்கூடி, நெட்டுயிர்ப்பினாலாகிய ஆயாசத்தினால் வளர்க்கப்பட்டதாகிப், பனி காலம்நீங்கிய பின்னர் காட்டுத்தீ புதல்களைப்பற்றி யெரிப்பதுபோல என்னைப்பற்றி யொடுக்கியெரித்துவிடுமே! நீயாகிய கார்முகில் ஆனந்த மென்னும் மழைபொழிந்தாலல்லது அத்தீயணையாதே! யான் எவ் வண்ணம் பொறுத்திருப்பேன்! பசுவானது தன்கன்று சென்றவிடம் செல்லாமல் தூரநின்று அதனைப்பார்த்துப் பொறுத்திருக்குமோ! என் திருமகனே! நானும் நீ செல்லுமிடமே வருவேன்; என்றிவ்வகையாக மிகுதியும் துயர்கொண் டுரைசெய்தனள். கோஸலையின் திருமகனும் தாயின் மொழியைக்கேட்டு மீளவுந் தாயைநோக்கி, என் தாயீரே! மஹா ராஜர் கைகேயிதேவியினால் வஞ்சனைசெய்யப்பட்டு மிகவுந் துன்பமுற் றிருக்கின்றனர். யானும் அரணியஞ்சென்று, நீரும் அவரருகிலிரு ந்து உபசாரஞ்செய்யாமல் என்னுடன்வந்து விடுவீராகில், பின்பு அவர் கணப்பொழுதும் உயிருய்ந்திரா ரென நான் உறுதியாயுரைப்பேன்.—

భర్తుః కిలపరిత్యాగో నృశంసః కేవలం స్త్రియాః।
సభవత్యా నకర్తవ్యో మనసాపి వికర్హితః॥

பர்த்துஃகிலபரித்யாகோ ந்ருசம்ஸஃகேவலம்ஸ்திரியாஃ।
ஸபவத்யாநகர்த்தவ்யோ மனஸாபிவிகர்ஹிதஃ॥

குலமகள்கணவனைவிட்டுப் பிரிந்துபோவதென்பதுமிகக்கொடியது. அ ங்ஙனம்செய்தல்உலகத்தார்பழிப்புக்குள்ளாகுமாதலின், நீர்மனத்திலும், அவ்வண்ணங் கொள்ளலாகாது. என்தந்தையார் ஜீவித்திருக்குமளவும், நீர்

அவர்க்குப் பணிசெய்யக்கடவீர். இதுதான் பெண்களுக்குத் தொன்மை யான தருமமென்று மேலோர் அருளிச்செய்திருக்கின்றன ரென்ற னர். கோஸலையும் தன் திருமகன் வாக்கியத்தைக் கேட்டு நன்காராய்ந்து மிக மகிழ்ச்சி கொண்டவளாகி, என் பெறலரும் புதல்வனே! நீ யுரை செய்த வண்ணமே யான் நடந்துகொள்வேனென உடன்பாடுரைத்தனள்.

ஸ்ரீராமசந்திரர் மீளவும் கௌஸல்யாதேவியை நோக்கி, என்தாயீரே! மஹாராஜர் நம் எல்லோர்க்கும் இறையும், குருவும், போஷகருமாயிருத்தலால், நாமிருவருமே சக்கரவர்த்தியார் கட்டளையை வழுவாமல் பாதுகாக்கவேண்டும்; ஒன்பதும் ஐந்துங்கூடிய இவ்வருஷங்களைத் தகுதியாக யானரணியத்தி லெளிதில் கழித்துவிட்டு, மீண்டிங்கெய்தி நின் கட்டளையின்படி மகிழ்ந்து நடப்பேனென உரைசெய்தனன். ஆயினும், ஸ்ரீராமபிரானது பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாமல், என் செல்வமகனே! இச்சக்களத்திகளினடுவில் வாசஞ்செய்ய என்னாலாகாது; ஆதலின், என்னையும் அரணியத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போகக்கடவை; அவ்விடத்துயான் ஒரு பெண்மான்போலவிருந்து காலங்கழிக்கிறேன் என்றுகூறிக் கோஸலை யழுது புலம்பினாள். அதுகேட்டு ஸ்ரீராமபத்திரருஞ் சோகங்கொண்டவராய்த் தாயைநோக்கி, அம்மா! நீர் இவ்வண்ணம் உரைசெய்வது தகுமோ? குலமகளுக்கு நாயகனே தெய்வம்; நாயகனே பிரபு; உமக்கும் எனக்கும் மஹாராஜரே பிரபுவாவார்; லோக நாதராகிய மஹாராஜா பிழைத்திருக்கையில், நாம் அநாதர்களல்லோம். அன்றியும், நான் வனஞ்சென்று பரதன் அபிஷேகங்கொண்ட போதிலும், உமக்குக் குறைவுநேரிடாது; கைகேயி மனம் வேறாயிருக்கினும், பரதன் அத்தன்மையனல்லன்; அவன் தருமசிந்தையுடையவனும், தார்மிகனும், எல்லாவுயிர்களுக்கு மினியனுமானவன்; ஆதலின், அவன் உமது திருவுளத்தின்படி நடப்பானல்லது வேறாக நடவான். நான் வனம்போன பின்பு மஹாராஜர் புத்திரசோகத்தால் வருந்தாதவண்ணம் நீர் ஊக்கத்துடன் அவர்க்கு உபசாரஞ்செய்து பாதுகாத்துத் தேற்றக் கடவீர். மிகக் கொடிய புத்திரசோகம் அவரைப் பற்றி எரிக்காதவண்ணம் நீர் பாதுகாக்கக்கடவீர்.

వ్రతోపవాసనిరతా యానారీపరమోత్తమా।
భర్తారంనానువర్తేత సాతుపాపగతిర్భవేత్॥
భర్తుశ్శుశ్రూషయానారీ లభతేస్వర్గముత్తమం।
అపియానిర్నమస్కార నివృత్తాదేవపూజనాత్॥

வ்ரதோபவாஸநிரதா யாநாரீபரமோத்தமா।
பர்த்தாரம்நாநுவர்த்தேத ஸாதுபாபகதிர்ப்பவேத்॥
பர்த்துச்சுச்ரூஷயாநாரீ லபதேஸ்வர்க்கமுத்தமம்।
அபியாநிர்நமஸ்காரா நிவ்ருத்தாதேவபூஜநாத்॥

யாவளொருத்தி விரதோபவாசங்கள்செய்து, பரபுருஷனைக்கண்ணுற் பாராமல் பரிசுத்தையாகி யிருந்தும், தன் பர்த்தாவை அவமதித்து அவனுக் கிசையாதிருக்கின்றனளோ, அவள் நரகத்தை யடைவளே யல்லது நற்கதி யடையாள்; யாவளொருத்தி தேவதாபூசை செய்யாதவளும், பெரியோர்களைத் தொழாதவளுமாய்க் கொடியளாயிருந்தும், தன் பர்த்தாவின் மனத்துக் கிசைந்தபடி ஏவல்செய்து, தன் பர்த்தாவை மகிழ்விப்பாளோ, அவள் சிறந்த வானுலகத்தையே யடைவாள், கெடுதி யடையாள். ஆதலின், குலமகள் பர்த்தாவுக்குப் பணியே செய்யக்கடவள். இதுவே அநாதியாகிய தருமமென வேதத்திலும் ஓதப்படுகின்றது; ஸ்மிருதிகளிலுங் கூறப்படுகின்றது. ஆதலின், என் தாயரே! நீரும் மஹாராஜாவுக்குத் திருத்தொண்டு செய்துகொண்டே, என் பொருட்டு வேள்வி முதலிய காரியங்களில் நன்மலர்களினால் தேவதைகளைப் பூசனைசெய்து, வேதியர்களுக்கும் பொருளளித்து, எனக்கு நன்மையுண்டாகவேண்டுமெனப் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு நான் மீண்டு வருங்காலத்தையே எதிர்பார்த்திருக்கக்கடவீர். இவ்வண்ணம் நீர் நியமமுடையீராய்க்கணவனுக்குத் தொண்டுசெய்து வருவீராயின், மஹாராஜரும் என் பிரிவாலுண்டான சோகத்தைப் பொறுத்துப் பிழைத்திருப்பார். நான் மீண்டு வந்த பின்னர், நீர் மிகுதியும் மகிழ்ச்சியை யடைவீரென்று மனந்தேற்றி யருளிச்செய்தனர். கௌஸலியாதேவி அதனைக்கேட்டுப் புத்திரசோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளாய்த் தன் மகனைநோக்கி, ஸ்ரீராமா! காடுசெல்வதில் உனக்குற்ற உறுதியைத் தவிர்க்கயான் வல்லவளல்லள். விதியைத் தடுப்பதற்கு யாராலும் முடியாதன்றோ? ஆதலின், என்திருமகனே! நீ மிகுதியும் ஊக்கத்துடன் போய்வரக்கடவை. உனக்கெப்பொழுதும் நன்மையே யுண்டாகக்கடவது. நீ வனஞ்சென்று, தந்தையொழியை நிறைவேற்றிப் பெரும்பேறுபெற்றவனாய் மீண்டு வந்தபின்னர், உன்னைக்கண்டு நான் பெருமகிழ்வுகொண்டு வாழ்வேன்; தெய்வகதி யாவர்க்கும் எண்ணுவதற்கு அரியது. தெய்வமன்றோ என்னையும் போய்வாவென்று விடைகொடுக்கும்படி செய்கின்றது; ஆதலின், என்திருமகனே! நீ சுகமாகச் செல்லக்கடவை. திரும்பிவந்தபின் என்னை மகிழ்விப்பாய்; இந்தக் காலமே அந்தக்காலமாகுமா? ஆகுமாகில், நீ ஜடாஜினதாரியாகித் திரும்பிவரக்கண்டு மகிழ்வுருவேனன்றோ? என்றிவ்வண்ணம் மொழிந்து பிரயாணகாலத்தில் சோகங்கொண்டு தடைசெய்வதும், புலம்பிக் கதறுவதும் சுபமானவை யல்லவெனத்தேர்ந்து சோகத்தையுள்ளடக்கி, மகிழ்வுடன் போய்வாவென விடையுரைத்து, ஸ்ரீராமபிரானது நன்மையையே மனத்தில் கருதிக்கொண்டு கவலையுற்று வீற்றிருந்தனள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இருபத்துநான்காவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

கோஸலை ஸ்ரீராமபிரானுக்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்து செல்லவிடுத்தல்.

அநந்தரம் கோஸலை சோகத்தை யுள்ளடக்கிக் கைகால்களைச் சுத்தி செய்து, ஆசமனம்பண்ணித் தூயளாகி, ஸ்ரீராமபிரானுக்கு ஆசீர்வாதஞ் செய்யலாயினள். அடா, என்னருமைத்திருமகனாகிய ஸ்ரீரகுகுலதிலகா! உன்னுள்ளத்திலுறுதியைத் தடைசெய்ய யாராலும் முடியவில்லை யாதலால், நீ சுகமாக வனஞ்சென்று, விரைவில் மீண்டு இனிது வாக்கடவை. ஒருபொழுதும் நல்லொழுக்கம் வழுவாமலிருக்கக்கடவை. அடா, ராகவ சார்த்தூலா! எவ்வளவு துன்பம் நேரிடினும், எத்தருமத்தைக் கைவிடலாகாதென நீ இடைவிடாது காத்துவருகின்றனையோ, அத்தருமம் உன்னைப் பாதுகாக்கக்கடவது. என் அழிவில்லாப் பெருவாழ்வே! நற்சந்திகளிலும், தேவாலயங்களிலும், நீ தினந்தோறும் எத்தேவுகளுக்கு வந்தனஞ்செய்கின்றனையோ, அத்தேவர்களும் நீ காட்டில் மஹரிஷிகளுடன் வாசஞ்செய்கையில், உன்னைக் காத்தருளக்கடவர்கள். விசுவாமித்திரமகாமுனிவர் உனக்கருள்செய்தளித்த கணைகளும் உன்னைக் கர்க்கக்கடவன. மாதாபிதாக்களுக்குத் திருப்பணிசெய்ததினாலும், சத்தியத்தினாலும், காக்கப்பட்டவனாகி, நீ நெடுநாள் வாழ்வாயாக; ஸமித்துகளும், தருப்பங்களும், பவித்திரங்களும், ஓமம் வளர்த்து மிடங்களும், கடவுளர் மந்திரங்களும், தேவதாபூசைக்காகச் செய்த இடங்களும், மலைகளும், மரங்களும், கிளைகளும், மடுக்களும், பறவைகளும், பன்னகங்களும், சிங்கங்களும், உன் திருமேனியைக் காக்கக்கடவன. சாத்திய தேவர்களும், விசுவேதேவர்களும், மருத்துக்களும், மஹரிஷிகளும், தாதாவிதாதா பூஷாபகன் அரியமன் என்னுந் தேவர்களும், இன்திரன் முதலிய லோகபாலர்களும், பக்ஷம், மாசம், ரிது, ஸம்வத்ஸரங்களும், இரவும், பகலும், முகூர்த்தமும், உனக்கெப்பொழுதும் நன்மையையே பயக்கக்கடவர்கள். தியானமும், யோகமும், தருமமும், உன்னை இடைவிடாது காக்கக்கடவன. ஸநத்குமாரரும், ஷண்முகனும், சோமனும், பிருஹஸ்பதியும், ஸப்தரிஷிகளும், நாரதரும், உன்னை எல்லாவிடங்களிலும் காத்தருளக்கடவர்கள். மற்றும் எல்லாவிடங்களிலும், நன்கறியும்படி யுள்ளவர்களும், திக்குக்கும் விதிக்குக்கும் இறைவர்களும், என்னால் துதிசெய்யப்பட்டவர்களாகிய தேவர்களெல்லோரும், வனத்தி லுன்னை அல்லும் பகலும் பாதுகாத்தருளக்கடவர்கள். ஏழுகுலாசலங்களும், ஏழுகடல்களும், வருணனும், குபேரனும், தேவலோகமும், ஆகாயமும், பூமியும், எல்லா நதிகளும், நக்ஷத்திரங்களும், நவக்கிரஹங்களும், அவைகளுக்குத் தலைவர்களும், இராப்பகல்களும், காலைமாலை சந்திகளும், வனவாசியாகிய உன்னைப் பாது

காக்கக் கடவர்கள். ஆறு ரிதுக்களும், பன்னிரண்டு மாசங்களும், வருஷங்களும், முகூர்த்தங்களும், நாழிகைகளும், விநாடிகளும், திசைகளும், உன் பொருட்டு நன்மையளிக்கக்கடவன. முனிவேஷங்கொண்டு நீ வனத்தில் சஞ்சரிக்கையில், தேவர்களும், தைத்தியர்களும், உனக்குச் சுகத்தையே பயக்கக்கடவர்கள். அரக்கர்களிடத்தும், பிசாசர்களிடத்தும், கண்டவர்கள் அச்சமுறத்தக்க தீச்செயல் புரியும் மற்றுமுள்ள மாம்ஸத்தைத் தின்னுந் துஷ்ட ஜந்துக்களிடத்தும், உனக்கு ஒருகாலும் அச்சந்தோன்றாமையுண்டாகக்கடவது. வானரங்களும், தேள்களும், காட்டீக்களும், கொதுகுகளும், மலைப்பாம்புகளும், புழுக்களும், கொடி செடி புதர்களினாலிருண்டு கோரமாகிய வனத்தி லுனக்குப் பீடைசெய்யாதன வாகக்கடவன. பெரிய யானைகளும், சிங்கங்களும், புலிகளும், கரடிகளும், காட்டுப்பன்றிகளும், காட்டெருமைகளும், உனக்குப் பீடைசெய்யாதிருக்கக்கடவன. அடா என் திருமகனே! மானிடரைக்கொலைபுரிந் துண்ணும் தீயவிலங்குகளும் என்னாலிங்கு வழிபாடு செய்யப்பட்டனவாகி, உன்னை வருத்தாதிருக்கக் கடவன. நீ செல்லும் வழிகளும் மங்கலகரங்களாகக்கடவன. உனது தோள்வலிகளும் பயன்பெறக்கடவன. என்னருமைத் திருமகனே! பேறுகளெல்லாங் கைகூடுவதன்பொருட்டு நீ நன்குசென்று, மீண்டுவருவாயாக. ஆகாயத்திலும், பூமியிலும், இருக்கின்ற தேவர்களெல்லோர்களிடத்தினின்றும் உனக்கு மங்கலமுண்டாகக் கடவது. உனக்குப் பகைஞர்களுளராயினும், அவர்களும் உனக்கு நன்மையே செய்யக்கடவர்கள். தேவகுருவும், சோமனும், சூரியனும், குபேரனும், யமனும், என்னால் பூசனைசெய்யப்பட்டவர்களாகித் தண்டகாரணியத்தில் வாஸஞ்செய்கின்ற உன்னைப் பாதுகாத்தருளக்கடவர்கள். அக்கினியும், வாயுவும், புகையும், ரிஷிகளுரைக்கின்ற மந்திரங்களும், உன்னைக் காக்கக்கடவன. எல்லா உலகங்களையும் படைக்கும் பிரமனும், அவற்றையளிக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணனும், மஹாரிஷிகளும், மற்றுமுள்ள தேவர்களும், வனவாசியாகிய உன்னைப் பாதுகாத்தருளக்கடவர்களென ஆசீர்வதித்தனள். இவ்வண்ணம் கோஸலராஜன் திருமகள் கந்தபுஷ்ப தூபதீபாதிகளினாலும், தோத்திரங்களினாலும், தேவதைகளெல்லோரையும் பூசனைசெய்து, பெரியனாகிய அந்தணனைக்கொண்டு தீவளர்த்தி, நெய், வெண்மை நிறமுள்ள மாலைகள், ஸமித்துக்கள், வெள்ளைக்கடுகு முதலியவற்றால் ஓமஞ்செய்வித்து, மிகுந்த ஹவிஸ்ஸினால் வெளியிற்செய்யத்தக்க பலியைச் செய்வித்துத் துன்பம் விலகச்செய்யும் கன்மங்களையும், நன்மை பெருகும்படி செய்யும் கன்மங்களையும், தேன், தயிர், அக்ஷதை, நெய்களால் முடிப்பித்து, வேதியர்களைக்கொண்டு நலந்தருமொழிகளை ஓதுவித்துப் புரோஹிதருக்கும், மற்றுமுள்ள வேதியர்களுக்கும் தக்கபடி தக்ஷிணைகொடுத்து, அவர்களையும் மகிழ்வித்தனள். பின்னர் தன் மகனை நோக்கி, ஸ்ரீ ராமா! தேவேந்திரன் விருத்திராஸுரனைக்கொலைசெய்யப் புறப்படுகையில் அவனுக்குண்டாகிய மங்கலமுனக்கு முண்டாகக்கடவது. வைநதே

யன் அமிர்தம் கொண்டுவரப் புறப்படுகையில் வினதாதேவி அவன் பொருட்டு வேண்டிய மங்கலமு முனக்குண்டாகக் கடவது. அமிர்த மதனஞ் செய்யுங் காலையில், தைதேயர்களுடன் போர்செய்ய முயன்றதேவர்களுக்கு அதிதிசெய்த மங்கலமும் உனக்குண்டாகக்கடவது. ஸ்ரீமந்நாராயணன் வாமனுவதாரஞ்செய்து மூவுலகங்களையும் மூன்றடியாக அளக்க முயற்சிசெய்கையில் அவருக்குண்டாகிய மங்கலமும் உனக் குண்டாகக் கடவது. மங்கலங்களுக்கும் மங்கலம்செய்யும் ரிதுக்களும், சாகரங்களும், தீவுகளும், வேதங்களும், உலகங்களும், திசைகளும், உனக்கு மங்கலமளிக்கடவன என்றிவ்வண்ணம் ஆசீர்வாதஞ்செய்து, சிரத்தில் அக்ஷதையிட்டுச் சந்தனமப்பி இடுக்கண்யாவையும் போக்கவல்ல மூலிகையைக் கையில்கட்டி மந்திரித்து ரக்ஷைசெய்து, மனத்தில் சோகங்கொண்டவளாயினும் அதனைப் புறத்தில் சிறிதும் வெளிவிடாமல் மகிழ்வுகொண்டவளாகி, ஸ்ரீகோதண்டராமனை எடுத்தணைத்து உச்சிமோந்து மகிழ்ந்து, ஸ்ரீராமா! நீ குறையென்பதின்றி மகிழ்ந்தவனுகிச் சுகமாப் போய்வருவாயாக. நீ வனவாஸந்தீர்ந்து திரும்பி இங்கெய்தி யபிஷேகங்கொண்டு அரசநீதிவழுவாமல் ராஜ்ஜிய பரிபாலனஞ்செய்கையில், நான் கண்கள் குளிரக்கண்டு மகிழ்வேன். நீ யவ்வண்ணம் அரசுசெய்துகொண்டு சீதாதேவியினுடைய காதலையும், என்னுடைய விருப்பையும், நிறைவுறச் செய்க. குழந்தாய் ஸ்ரீராமா! இப்பொழுது நீ சுகமாக வெழுந்து செல்லக்கடவை. என்னல் பூசனைசெய்யப்பட்ட ஹரிஹராதி தேவர்களும், மஹாரிஷிகளும், பூதங்களும், தானவதைதேயமஹோரகர்களும், பத்துத் திசைகளும், நெடுநாள் வனவாஸஞ்செய்யும் உன்கருத்துக்கிணங்க நலங்களையே செய்யக்கடவர்களென்று ஆசீர்வதித்தனள். இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமசந்திரனுக்கு ஆசீர்வாதம் முதலிய விதிகளை முறைப்படி செய்து முடித்துச் சோகத்தையடக்கியும், புத்திரவாச்சலியத்தால் சோகத்தையடக்க முடியாமல், கண்ணீர் பெருகத் தன் குமாரனை வலம் வந்து, பல முறை எடுத்தணைத்துத் தழுவிக்கொண்டனள்.

తథాచదేవ్యాసకృత్ప్రదక్షిణో నిపీడ్యమాతుశ్చరణౌపునఃపునః।
జగామసీతానిలయంమహాయశాః సరాఘవఃప్రజ్వలితస్స్వయాశ్రియా॥

ததாசதேவ்யாஸக்ருதப்ரதக்ஷிணோ நிபீட்யமாதுச்சரணௌபுந: புந:।
ஜகாமஸீதாநிலயம்மஹாயசா: ஸராகவ:ப்ரஜ்வலிதஸ்ஸ்வயாஸ்ரியா ॥

சிறந்த புகழ்பெற்றவரும் இயற்கையாகிய தமது திருமேனியொளியால் விளங்குகின்றவரும், பிதாவின் வாக்கிய பரிபாலனத்தில் உறுதி கொண்டவருமாகிய அந்த ஸ்ரீராமசந்திரர் தம்மாதாவினுல் அவ்வண்ணம் ஆசீர்வசனஞ்செய்து வலஞ்செய்யப்பட்டவராகி, அவளது திருவடி

களைப் பலமுறைபணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, சீதாபிராட்டியினரண்மனைநோக்கி எழுந்தருளினார். *

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தாறுவது ஸர்க்கம்.

சக்கரவர்த்தித்திருமகனார் தம்செய்தியைச் சீதாதேவிக்கு அருளிச்செய்தது.

ஸ்ரீராமபிரான் தருமநெறிதவறாதவராய்த் தண்டகாவன மெழுந்தருள உடன்பட்டுத் தம்மாதாவைப்பணிந்து அவளால் ஆசீர்வசனஞ் செய்யப்பட்டவராய் விடைபெற்று மக்கள் நிறைந்த நெடுந்தெருவைத் தம்திருமேனிகாந்தியால் விளங்கச்செய்பவராகி, இவ்வளவு நற்குணமுடையவரான இவர் வனவாஸம் எழுந்தருளுகின்றாரேயெனக் கண்டவரனைவரும் துயரங்கொண்டு தவிக்க சீதாபிராட்டியாரது அரண்மனைக்கெழுந்தருளினார். சீதாபிராட்டியார், இங்குநடந்த சரித்திர மொன்றினையு முணராதவராதலால், தம் பர்த்தாவுக்குத் திருவபிஷேகமாகப் போகின்றதேயென எண்ணித் தேவகாரியங்களை விதிப்படிமுடித்து, அரசுக்குரிய தருமங்களை யுணர்ந்தவராதலின் மனமகிழ்ச்சியுடையவளாகி, ஸ்ரீராமபிரானை இங்கெழுந்தருளுவாரென்றே எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அத்தருணத்தில் சக்கரவர்த்தித் திருமகனார் அங்கெழுந்தருளித் தமக் கபிஷேகமென மகிழ்வுற்று நிறைந்திருந்த மாந்தர்களைக்கண்டு, வெட்கத்தால் குனிந்து கீழ்நோக்கிச் சென்றனர். அவர் அங்ஙனம் சிந்தைகொண்டு சோகமும், கோபமும், கொண்டவர்போல எழுந்தருளுவதைக்கண்டு சீதாபிராட்டியார் தாமும் சிந்தையுஞ் சோகமுமடைந்து பர்த்தாவைநோக்கி, என் பிராணநாதனே! மகிழ்வடையத்தக்க காலையில் தேவரீர் சோகங்கொண்டிருக்கின்றீரே! இதற்குக் காரணமென்ன? இப்பொழுது பிருஹஸ்பதியை அதிதேவதையாகக்கொண்ட புஷியநக்ஷத்திரம் வந்திருக்கிறதெனப் பண்டிதர்களாகிய அந்தணர்கள் சொல்லுகின்றார்களே; ஆதலின் இஃது திருவபிஷேகங்கொள்ளுங் காலமன்றோ? இப்பொழுது துன்பமடைந்திருக்கக் காரணம் யாது? அதனை யருளிச்செயல் வேண்டும். தேவரீரது திருமுகமண்டலமும், நூறு சலாகைகளுடைய

* இச்சருக்கத்தில்கூறியது கூறலென்னுங் குற்றம் பலசுலோகங்களில்தோற்றுமென்பார்; சிலர், கோஸலை தன் மகன்மீதுள்ள அன்பினாலும், ஆதரத்தினாலும், தேவர் முதலானோர் தாமே தீமைசெய்யாமைக்காகவும், தீமைசெய்பவர்களை மறுப்பதற்காகவும், நன்மைசெய்வதற்காகவும், தன்மகன் பிழைசெய்யினும், அதனைப் பொறுப்பதற்காகவும், சிலரைப் பலவாறு வேண்டிக்கொண்டமையால் அஃது ஒருபொழுதும் குற்றமாகாதெனவுணர்க.

ஸீதாதேவி. ஸ்ரீராமர். இலக்ஷ்மணர்.

தும், நுரைபோல வெண்மை நிறமுள்ளதுமான கொற்றக்குடையால் மறைக்கப்பட்டதாக ஏன் விளங்கவில்லை? நூறிதழ்த் தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையுடைய திருமுகம் முழுமதிபோலவும், அன்னம்போலவும், நிலவுகின்ற வெண்சாமரைகளால் வீசப்பட்டதாகி, ஏன் ஒளிசெய்யவில்லை? சிறந்த ஸூத மாகதவந்திகளுந் துதிசெய்கின்றவர்களாகி, ஏன் தேவரீருடன் வரவில்லை? வேதம்வல்ல மறையவர் அபிஷேகங்கொண்ட தேவரீருடைய திருமுடியில் விதிப்படி, தேன் தயிர் முதலியவற்றாலேன் அபிஷேகஞ்செய்யவில்லை? நாடுநகரத்தவரெல்லோரு மேன் பின்றொடர்ந்து வந்திலர்? உற்சவத்தின்பொருட்டுச் செய்யப்பட்டு நான்கு சிறந்த குதிரைகள் கட்டிய புஷியரதமென்னுந் தேர் தேவரீர்முன்பாக ஏன் செல்லவில்லை? நீருண்ட மேகம்போலவும், அஞ்சன மலைபோலவும், விளங்குகின்ற சத்துருஞ்சய மென்னும் யானை ஏன் முன்னடந்திலது? பத்திராஸனமுதலிய அபிஷேகத்துக்குரியன யாவுஞ் சித்தமாயிருக்கத் திருவபிஷேகங்கொள்ளாமல் இவ்வண்ணம் இங்கெழுந்தருளுவதற்குக் காரணம்யாதோ? அதனை யருளிச்செயல்வேண்டும். இதுவரையில் தேவரீர் திருமுகமண்டலம் இங்ஙனம் வேற்றுமை யடைந்ததேயில்லை; திருவுளத்தில் சிறிதும் சந்தோஷமின்றி மிகச்சோகமுற்றிருப்பதுபோல தோற்றுகின்றீரென் றிவ்வண்ணமுரைத்துப் புலம்பினர். சக்கரவர்த்தித் திருமகனார் அதுகேட்டுப் பிராட்டியாரைநோக்கி கேளடிஜானகி! ஸத்தியஸந்தராகிய என்தந்தை கைகேயியார்க்கு முன்பு இரண்டுவரமளித்தனர். இப்பொழுது குலமுறைப்படி சக்கரவர்த்தியார் எனக்கபிஷேகஞ் செய்விக்க முயற்சிசெய்ததைக்கண்டு, நான் பதினான்குவருஷம் வனவாஸஞ் செய்யவேண்டுமென்றும், பரதன் யுவராஜனாகப்பட்டம் பெறல்வேண்டுமென்றுங் கைகேயியார் அவ்விரண்டு வரங்களையும் விரும்பினர். வாய்மை தவறலாகாதெனச் சக்கிரவர்த்தியார், என்னைப் பதினான்குவருஷம் காடுறையச்செல்லும்படி கட்டளையிட்டனர். ஆதலின் நான் வனம் போகப்புறப்பட்டு நின்னைக் கண்டு போவதற்காக இங்குவந்தேன். நீ நற்குலத்திற்பிறந்தவளும், தருமமுணர்ந்தவளும், நல்லொழுக்கமுடையவளுமாதலால், இஃது, நலமேயென் றுடன்பட்டுக்கேட்கக்கடவை.

ఋద్ధియుక్తాహిపురుషా నసహన్తేపరస్తవం।
తస్మాన్నతేగుణాఃకథ్యా భరతస్యాగ్రతోమమ॥

ருத்தியுக்தாஹிபுருஷா நஸஹந்தேபரஸ்தவம்।
தஸ்மாந்நதேகுணாஃகத்யா பரதஸ்யாக்ரதோமம॥

மிகச்செல்வச்செருக்குடையவர்கள் பிறருடையபெருமையைப் பொறுத்திரார்களாதலால், பரதன் இங்குஅபிஷேகங்கொண்டு இளவரசாயிருக்கையில், அவனருகில் என்னுடைய குணங்களை நீ யெடுத்துப் புகழ்ந்துரை

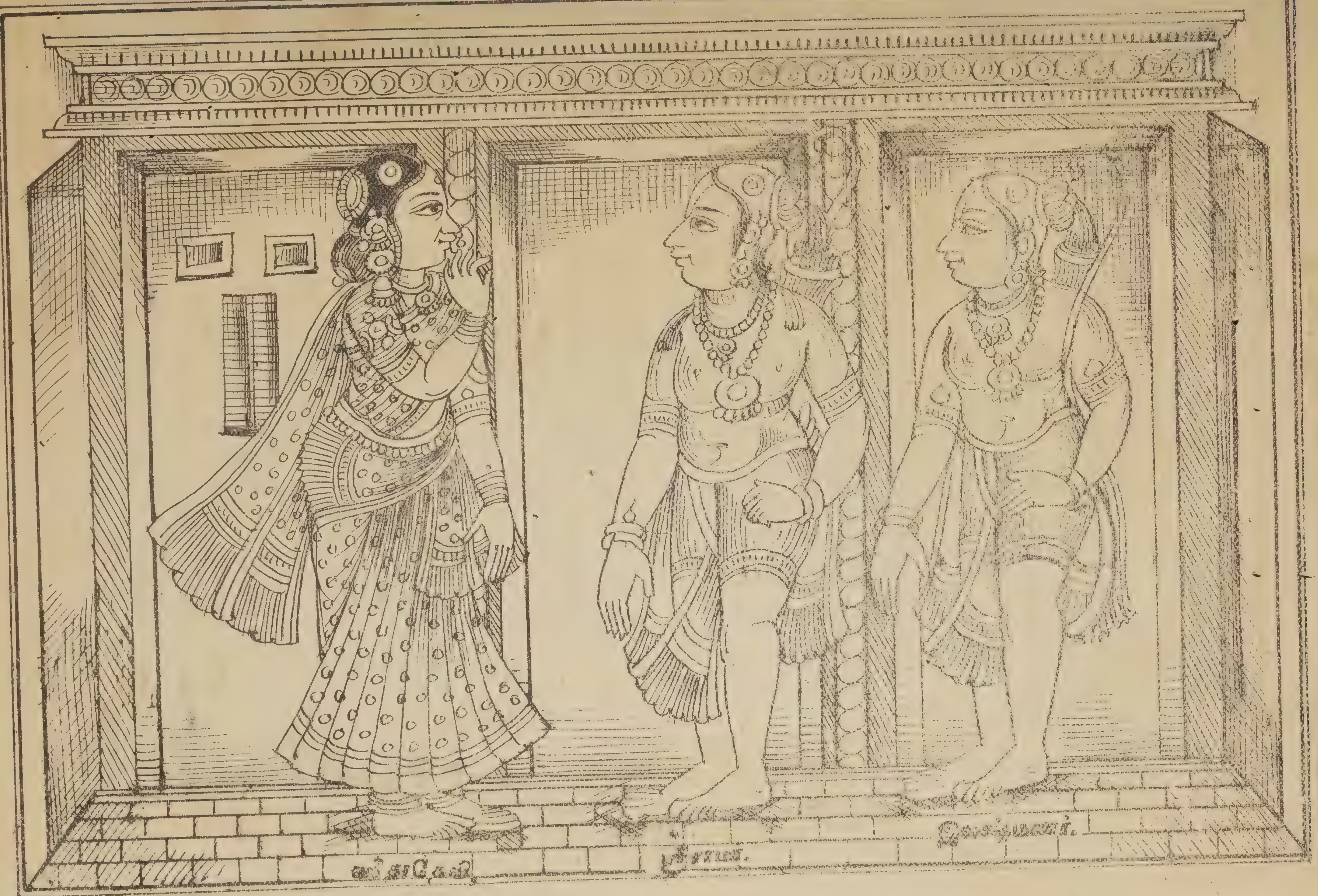
செய்யவேண்டா; அவனேகொடுக்கும் ஆடையணிகளை ஏற்றுக்கொண்டு மகிழ்ந்திருப்பாயாக; விசேஷமாக ஒன்றையும் ஒருகாலும் விரும்பிக்கேட்கவேண்டா. சக்கரவர்த்தியார் இளவரசுப்பட்டத்தை அவனுக்களித்தமையால், அவன்மனத்துக் கிசைந்தபடியிருந்து, அவன்சினங்கொள்ளாமல் அன்புகூர்ந்திருக்குமாறு ஒழுகக்கடவை. யானும் இப்பொழுதே தந்தையார் மொழியை நிறைவேற்றுபவனாய் வனஞ்செல்லுகின்றேன்; நீ மனம் வருந்தாமல் சோகத்தையுள்ளடக்கித்தீரமாகவாழ்ந்திருக்கக்கடவை. யான் கானகஞ்சென்றபின்பு நீ விரதோபவாசங்களில் ஊக்கமுடையவளாய்த் தினந்தோறுங் காலையிலெழுந்து முறைப்படி தேவதாபூசனைசெய்து சக்கரவர்த்தியாரையும், என்னைப்பெற்றதாயரையும், மற்றுமுள்ள தாயர்களையும்,வந்தனஞ்செய்து அவர்களுக்குத் திருத்தொண்டு செய்துவரக்கடவை. நேசத்தினாலும், அன்பினாலும், இதஞ்செய்வதினாலும், என்தாயர்களெல்லோருஞ் சமமாகியவர்களேயன்றிப் பேதமில்லை; என்னுயிரினும் பிரியமான பரதசத்துருக்கின ரிருவர்களையும், பிராதாக்களைப்போலவும் பிள்ளைகளைப்போலவும் பார்த்தருள்செய்யக் கடவையல்லது, பகையென எண்ணற்க. பரதன் இக்குலத்துக்கும் தேசத்துக்கும் அரசனாதலால் அவனுக் கொருபொழுதும் தீங்குசெய்யற்க; அரசர்கள் தமக்கிசைந்தவர்களிடத் தருள்செய்து, தமக்கிசையாதாரிடத்துச் சினங்கொள்ளுகின்றார்களல்லரோ?

ఔరసానపి పుత్రాన్హి త్యజన్త్యహితకారిణః।
సమర్థాన్సంప్రగృహ్ణన్తి జనానపి జనాధిపాః॥

ஔரஸாநபிபுத்ராந்ஹி த்யஜந்த்யஹிதகாரிண꞉ ।
ஸமர்த்தாந்ஸம்ப்ரக்ருஹ்ணந்தி ஜநாநபிஜநாதிபா꞉ ॥

அரசர்கள் தமக்கு நலமல்லன செய்பவர்கள் தம் மைந்தர்களாயினும், அவர்களை விட்டுவிடுகின்றார்கள்; தமக்கு நலஞ்செய்யும் பிறரையுந் தம்மோடு சேர்த்துக்கொள்ளுகின்றார்கள். அடி வைதேஹி! ஆதலின் யுவராஜனாகிய பரதனுக்குக் கோபம் வாராதவண்ணம் நடந்துகொண்டு, தருமத்திலும், மெய்ம்மையிலும், நோன்புகளிலும், விருப்புடையாயாகி யிருக்கக்கடவை. நான் இப்பொழுதே வனஞ்செல்லுகின்றேன்; நீ யிவ்விடத்திலேயே யிருந்துகொண்டு, ஒருவருக்கும் ஒருதீங்குஞ்செய்யாமல், என் சொற்படிசெய்து வாழ்ந்தின்புறக் கடவையென அருளிச்செய்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இருபத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

சீதாபிராட்டியார் தாம் வனத்திற்கு உடன் வருவேனென வருளிச்செய்தது.

சீதாபிராட்டியார், இவ்வண்ணந் தம் பர்த்தாவினு லுரைக்கப்பட்ட மொழிகளைக்கேட்டலும், ஊடல்கொண்டு தம் நாயகரைநோக்கி, என் பிராணநாதரே! தேவரும் இவ்வண்ணம் அடியேனிடத்து எளியமொழிகளை ஏன் அருளிச்செய்கின்றீர்? இம்மொழிகள் ஸ்திரீஜாதியாகிய அடியாளுக்கும், பரிஹாஸஞ்செய்யத் தகுந்தனவாகத் தோற்றுகின்றனவே! என்பிராணநாதரே!

ఆర్యపుత్రపితామాతా భ్రాతాపుత్రస్తథాస్నుషా।
స్వానిపుణ్యానిభుఞ్జానా స్స్వంస్వంభాగ్యముపాసతే।
భర్తుర్భాగ్యన్తుభార్యైకా ప్రాప్నోతిపురుషర్షభ।
అతశ్చైవాహమాదిష్టా వనేవస్తవ్యమిత్యపి।
నపితానాత్మజోనాత్మా నమాతానసఖీజనః।
ఇహప్రేత్యచనారీణాం పతిరేకోగతిస్సదా॥

ஆர்யபுத்ரபிதாமாதா ப்ராதாபுத்ரஸ்ததாஸ்நுஷா |
ஸ்வாநிபுண்யாநிபுஞ்ஜாநாஸ் ஸ்வம்ஸ்வம்பாக்யமுபாஸதே |
பர்த்துர்ப்பாக்யந்துபார்யைகா ப்ராப்நோதிபுருஷர்ஷப |
அதச்சைவாஹமாதிஷ்டா வநேவஸ்தவ்யமித்யபி |
நபிதாநாத்மஜோநாத்மா நமாதாநஸகீஜநஃ |
இஹப்ரேத்யசநாரீணம் பதிரேகோகதிஸ்ஸதா ||

*தந்தைதாய் உடன்பிறந்தார் மக்கள் மருக்கள் முதலானோர்கள் அவரவர்செய்த பாபபுண்ணியங்களின்படித் தத்தம் வினைப்பயன்களை யனுபவிக்கின்றார்களேயன்றி ஒருவர் செய்த வினைப்பயனை மற்றொருவர் அனுபவிப்பதில்லை; மனைவி யொருத்தியே கணவனுடன்கூடி பர்த்தாசெய்த வினைப் பயனையே யனுபவிக்கின்றனள். ஆதலின் கானகஞ் செல்ல வேண்டுமென்று சக்கரவர்த்தியாரால் தேவர் ஆஜ்ஞை செய்யப்பட்டபோதே அடியாளுக்கு வேறு கட்டளை வேண்டாது அதனாலேயே அடியாளும் கட்டளை யிடப்பட்டவளாயினேன். பெண்களுக்குத் தந்தை மக்கள் தாய் தோழி இவர்களொருவரும், இம்மையிலும் மறுமையிலுந் தஞ்சமாகார்கள்; கொழுந ெனாருவனே எப்பொழுதுந் தஞ்சமாவான். புகுதற்கரியகாட்டிலே வாஸஞ்செய்யத் தேவர் புறப்பட்டது உண்மையா

* பர்த்தாவினது தாய்தந்தை முதலாயினோர் அவனது வினைப்பயனை யடையார்கள்; பாரியை யொருத்தியே யடைவாள்; புருஷனில் பாதியுடல் பெற்றவளாதலின் என்பது முக்கியமான பொருள்.

யின், வழியில் முளைத்திருக்கின்ற தருப்பை முனையிலுள்ள முள்ளுகள் தேவர் திருவடிகளில் தைக்காமல் மிருதுவாகும்படி நான் முன்னடந்து அவைகளை மிதித்துக்கொண்டு செல்வேன்; ஜகதேகவீரராகிய என் பிராணநாதரே! இவளும் நம்மைப் பின்றொடர்ந்து பெருமையடைகின்றனளே யென்னும் பொறாமையையும், என்சொல்லை மறுத் துரைக்கின்றனளே யென்னும் கோபத்தையும், திருவுள்ளத்திற்கொள்ளாது பானஞ்செய்து மிகுந்ததீர்த்தத்தை வெளியில்கொட்டி விடுவதுபோலப் புறத்திற் செல்ல விட்டு அடியாளை ஆலோசனையின்றி உட னழைத்துக்கொண் டெழுந் தருளக்கடவீர். தேவரீரது வியோகத்தைப் பெற்றுத் தனியே வாழத் தக்க பாவம் என்னிடத்தில் சிறிதுமில்லை; பர்த்தாவைவிட்டு மணிமாடத் தின்மே லிருப்பதினும், தேவவிமானத்திலேறிச் செல்வதினும், எண் வகைச் சித்தியையும் பெற்று ஆகாயத்திற்சென்று மனத்துக்கினியபடி திரிவதினும், பர்த்தா இன்பமுறின் தானும் இன்பமுற்றுத் துன்பமுறின் தானுந் துன்பமுற்றுப் பர்த்தாவுடன் பின்சென்று, பர்த்தாவின் திருவடி நிழல்போலப் பிரியாதிருப்பதே குலமகளுக்கு நலமென்று விதிக்கப் படு கின்றதன்றோ? யான் எப்பொழுது எவ்வாறு நடக்கவேண்டுமோ, அவ் வகையை என் தாய்தந்தைகள் எனக்குப் பலவாக உபதேசஞ்செய்து தெரிவித் திருக்கின்றார்கள். ஆதலின் இப்பொழுது புதுமையாக எனக்கு உபதேசஞ் செய்யவேண்டுவ தொன்றுமில்லை; நான் தேவரீருடன் புலி செந்நாய் முதலிய பலவகை மிருகங்கள் நிறைந்து, மானிடஸஞ்சார மின் றிக் கோரமான வனஞ்சேர்ந்து, திரிலோகஐச்வரியத்தையு மொரு பொருட்டாக வெண்ணாது பதிக்குப் பணிவிடை செய்வதையே மேன்மை யாக வெண்ணிப் புலன்களையடக்கித் தினந்தோறும் திருப்பணிசெய்து உபசரித்து, என் திருத்தாதையின் திருமாளிகையில்போலச் சுகமாக வாழ்ந்து, எங்கும் பூத்து மலர்ந்து மதுப்பொழிந்து மணங்கமழ்ந் தழகா யுள்ள அவ்வனங்களில் இன்பமடைந்து வாசஞ்செய்வேன். திருத் தோளின் பராக்கிரமத்தினால் தேவர் பற்றொன்று மில்லாரையும் பாதுகாத் தருள வல்லமையுடையீரன்றோ? தேவர் திருவடிகளையே தஞ்சமென நம்பிவந்த அடியாளைப் பாதுகாத்தருளீரோ? என்னைத் தேவருடன் செல்லவிடாமல் திருப்ப யாவராலும் முடியாது; ஆதலின் இப்பொழுதே தேவருடன் வருவேன்; தேவர் அமுதுசெய்து மிகுந்த கந்தமூல பலங்க ளையே புசித்து மகிழ்ந்திருப்பேன்; தேவருக்கு ஒருவிதத்திலும் துன்ப முண்டாகச் செய்யேன்; புதுமையாகிய நதிகளையும், மலைகளையும், குளங் குட்டை முதலியவற்றையுங்கண்டு ஸந்தோஷமடையவும், அன்னம் முத லிய நீர்வாழ் பறவைகளால் நிறைந்து, தாமரைகள் மலர்ந்து அழகா யமைந்துள்ள தீர்த்தங்களில் தேவரீருடன்கூடித் தினந்தோறும் நீராட வும் விரும்புகின்றேன். இவ்வண்ணம் அநேக நூறாயிரம் வருஷங்களாயி னும், சிறிதுந் துன்பப்படாமல் மகிழ்வேன்; தேவரைப்பிரிந்து தேவ லோகம் வாய்க்கினும் நான் விரும்பேன்.

అహంగమిష్యామివనంసుదుర్గమం' మృగాయుతంవానరవారణైర్యుతం।
వనేనివత్స్యామియథాపితుర్గృహే తవైవపాదావుపగృహ్యసంయతా।
అనన్యభావామనురక్తచేతసం త్వయావియుక్తాంమరణాయనిశ్చితాం।
నయస్వమాంసాధుకురుష్వయాచనాం నతేమయాతోగురుతాభవిష్యతి॥

அஹங்கமிஷ்யாமிவனம்ஸுதுர்க்கமம் ம்ருகாயுதம்வானரவாரணைர்யுதம்।
வநேநிவத்ஸ்யாமியதாபிதுர்க்ருஹே தவைவபாதாவுபக்ருஹ்யஸம்யதா।
அநந்யபாவாமனுரக்தசேதஸம் த்வயாவியுக்தாம்மரணாயநிச்சிதாம்।
நயஸ்வமாம்ஸாதுகுருஷ்வயாசனம் நதேமயாதோகுருதாபவிஷ்யதி॥

ஆதலின் வானரவாரணாதி மிருகங்கள் நிறைந்தவனத்தில் தந்தையின் திருமாளிகையில்போல மகிழ்ந்து வாஸஞ்செய்து தேவருடைய திருவடிகளையே தஞ்சமெனக்கொண்டு நியமந்தரித்து வாழ்வுற்றிருப்பேன்; தேவரீரைவிட்டு வேறொருவரையும் கனவிலும் விருப்பமுறாதவளும், தேவரிடத்தே பேரவாக்கொண்ட மனமுடையவளும், தேவரைவிட்டுப் பிரியுங்கால் இறக்க நிச்சயங் கொண்டவளுமாகிய அடியாளையும் உடன் கொண்டெழுந்தருளுக. அடியாளுடைய விண்ணப்பத்தை நிறைவேற்றியருளுக. இப்படிச் செய்தருள்வதில் அடியாளால் தேவருக்குச் சிறிதும் பாரமாகா தென்று பலவாறாக விண்ணப்பஞ்செய்தனள். சக்கரவர்த்தித் திருமகன் அதைத் திருச்செவிசார்த்தியும், சீதாபிராட்டியை வனத்துக்

இதில் குறித்திருக்கின்ற இரண்டு சுலோகங்களாலும், ஸீதாபிராட்டிக்கு வனத்தில் மாரீசன் மானுருக்கொண்டு வருவதும், ராவணன் வந்து தன்னை யெடுத்துக்கொண்டு போவதும், லங்கையில் அசோகவனத்தில் ஸ்ரீ ராமசந்திரனையே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்து உயிர்விட முயற்சிசெய்வதும், ஸ்ரீமத் அநுமான் அங் கெழுந்தருளித் தம்மைச் சமாதானஞ்செய்வதும், சக்கரவர்த்தித்திருமகனு ரெழுந்தருளி ராவணாதிராக்ஷஸர்களைக் கொன்று தம்மை மீட்டுக்கொண்டெழுந்தருளுவதும், முன்னமேதெரியுமெனத் தோற்றுகின்றது. ஆகிலும், (ஆத்மானம் மானுஷம்மன்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்) என்று ஸ்ரீ ராமபிரா னருளிச்செய்கிறபடி தாம் பெரியபிராட்டியாரெனப் பிறர்க்குத் தோற்றாமைக்காகவும், குலமகளிர்கள் ஒழுகவேண்டும் விதத்தைத் தாம் அனுஷ்டித்துக் காட்டி வெளிப்படுத்துகைக்காகவும், பொதுப்பட வருளிச்செய்தனரெனக்கொள்க. (மிருகாயுதம்) மாயாமிருகத்துடன் கூடியது; (வானரவாரணை:) யானைபோன்ற வானரர்களாகிய அனுமான் முதலானோர்களால்; (வனே) அசோகவனத்தில்--என்று கூடார்த்தத்தில் பொருள் கொள்க. மற்றப்பதங்களுக்குப் பொருளில் வேற்றுமையில்லை. சக்கரவர்த்தித்திருமகனும், தாம் உலகமனைத்துக்கும் முதற்காரணமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனாதலால் பிராட்டியின் கருத்தை யறிந்தவராயினும், பதிவ்விரதைகளின் மனவுறுதி யிவ்வாறே யிருக்கவேண்டுமென்பதையே ஸீதாபிராட்டி மூலமாய் உறுதிப்படுத்துவதற்காகவே தாமும் மறுத்து அருளிச்செய்தனரெனக் கொள்க.

கழைத்துக்கொண்டுபோகத் திருவுள்ளம்பற்றுமல், வனவாஸஞ்செய்வது பலவிதத்திலுந் துன்பத்திற் கிடமென்று ஜனகராஜன் திருமகளை நோக்கி நின்றுவிடும்படிப் பலவாருக அருளிச்செய்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தெட்டாவதுஸர்க்கம்.

ஸ்ரீராமசந்திரர் பிராட்டியார்க்கு வனவாஸத்தின் வருத்தத்தை யருளிச்செய்தது.

ஸீதாபிராட்டி இவ்வண்ணம் விண்ணப்பம் செய்யினும், அரணியத்தில் பலவிதத்திலும் துக்கம் நேரிடுமென்பதை ஸ்ரீராமபிரான் ஆலோசித்துத் தேவியாரை யழைத்துக்கொண்டுபோக மனமில்லாமல் திருப்பிவிடவே நிச்சயித்துக் கண்ணீர்பெருக்கி யழுகின்ற பிராட்டியை நோக்கி, அடி ஸீதே! நீ உயர்குலத்தில் பிறந்தவளும், தருமத்தில் நிலையுள்ளவளுமாகின்றாய்; ஆதலால், நீ இவ்விடத்திலேயிருந்தே என்சொல் தவறுமல், என் மனம் சந்தோஷமுறும்படி தருமஞ்செய்யக்கடவை. அடி ஜானகீ! நான் சொல்லுகிறபடியே நீ செய்யத்தக்கது; கானகத்தில் பலவகைத் துன்பங்கள் நேரிடும்; அவைகளை யுரைக்கின்றேன் கேள்: நானும் உடன் வருவேனென்னும் எண்ணத்தை விட்டுவிடக்கடவை. பற்பல குற்றங்களையுடைய காடே வனமெனப்படுகின்றது; நான் உனக்கு இதங்கருதி இப்படி யுரைக்கின்றே னல்லது வேறில்லை; வனமென்பது எப்பொழுதுந் துன்பத்தையே தருமன்றி இன்பந்தராது; மலைகளிலே குகைகளில்வாஸஞ்செய்கின்ற சிங்கங்கள் எப்பொழுதும் கர்ஜ்ஜனஞ்செய்யும்; அந்த முழக்கங் கன்மலையருவிகளின் தொனியுடனும், குகைகளின் பிரதித்தொனியுடனுஞ் சேர்ந்து, கேட்பதற்கு மிகவுங் கோரமா யிருக்கும்; ஆதலின், வனமென்பது துன்பந்தருவதாம். மானிட ஸஞ்சாரமின்றிக்கோரமான விடங்களில் மதமேறித் திரிகின்ற சிங்கம், புலி, யானை முதலிய மிருகங்கள் நம்மைக் கண்டு தின்பதற் கோடிவரும், ஆதலின் வனமென்பது துன்பமேயாம். அங்குள்ள நதிகளும், பெருமுதலைகளுடன் கூடியும், சேறு மிகுந்தும், மதயானைகளுந் தாண்டிச் செல்வதற்கரியனவாகவு மிருக்குமே; ஆதலின், வனமென்பது மிகத்துன்பந்தருவது. காட்டுவழிகளும் கூரிய முட்களால் நிறைந்தும், கொடிகள் சூழப்பெற்றும், காட்டுக்கோழிகள் தொனிக்கப்பெற்றும், பலவிடங்களில் பானஞ் செய்வதற்கும் நீரின்றியும், நடப்பதற்கும் கூடாமலுமிருக்குமே; ஆதலின் வனமென்பது துக்கம். பகலில்

நிற்க இடமின்றி வெயிலில்திரிந்து வருந்தி, இராத்திரியிலும் தழைகளையே யொடித்துப் பரப்பி, அதில் நித்திரைசெய்ய வேண்டும். கேளாய் சீதே! மரங்களில் தானே பழுத்து விழுகின்ற கனிகளையே எப்பொழுதும் புசித்துப் பிழைக்கவேண்டும்; அடி மிதிலைராஜன் மகளே! சத்தியுள்ள வரையில் உணவுநீங்கி யுபவாஸஞ்செய்து, பற்பல நியமங்கள் செய்ய வேண்டும்; மரையுரி யுடுக்கவேண்டும்; ஜடை திரித்துக் கொள்ளவேண்டும்; தேவர்களுக்கும், பிதிரர்களுக்கும், அடிக்கடிவரும் அதிதிகளுக்கும், மிகவும், பத்தியுடன் விதிப்படி பூசனைசெய்யவேண்டும்; தினந்தோறும் நியமந்தரித்து, மூன்று வேளையிலும் ஸ்நானஞ்செய்யவேண்டும்; தானே நேராகப் பூமுதலிய உபஹாரங்களைக் கொண்டுவந்து ஓமவேதியில் சித்தஞ்செய்யவேண்டும்; ஆதலாலும், வனமென்பது உனக்கு மிகவுந் துன்பத்தைப் பயக்கும். மேலும், தற்செயலாய்க் கிடைத்த உணவுகளையே யுண்டு சந்தோஷமடைந்து ஆஹாரத்தை யொடுக்கவேண்டும். காற்று மிகவும் கோரமாகவீசும், இருள் மிகுதியுந்தோற்றும், பசி எப்பொழுதுந் தணியாமல் வருத்தும், பயமுறுத்துகிற ஜந்துக்களும் பலவாகவுள்ளனவாகும், பலவகைப்பட்ட மலைப்பாம்புகளும் எங்கும் இடைவிடாது திரியும், நதிகளில் வாசஞ்செய்துகொண்டு நதிகள்போலவே குடிலமாகச் செல்லும் நாகங்களும் வழிகளைத் தடுத்துக் குறுக்கிட்டுப் படுத்திருக்கும், அதனுல் வனவாஸஞ் செய்தற்கு மிகக்கொடுமையானது. விட்டிற்பறவைகளும், மின்மினிப்பூச்சிகளும், தேள்களும், புழுக்களும், காட்டீக்களும், கொசுக்களும், எப்பொழுதும் பீடைசெய்யும்; முள்ளுக்களையுடைய பல மரங்களும், தருப்பைகளும், நாணற்புற்களும், எங்கும் நெருங்கிக் காற்றினுலசைந்து கொண்டிருக்கும்; பலவிதமாகப் பயமுண்டாகும்; பலவிதத்திலும் சரீரம் வருத்தமடையும்; ஆதலின், வனத்தில் வாஸஞ்செய்வது துக்கத்திற்கிடமாம். வனத்தில் வசிப்பவர் கோபத்தையும், ஆசையையும், விட்டுவிடல் வேண்டும்; தவஞ்செய்வதிலே மனம் நிலைபெற்றிருக்கவேண்டும்; பயமடையத்தக்கவைகளைக்கண்டும் பயமடையாமல் திரமாயிருக்கவேண்டும்; ஆதலின் நீ வனஞ்செல்ல விருப்பங்கொள்ளவேண்டாம்; உனக்கு வனம் மிகுதியுந் தகுதியன்று; ஆராயுங்கால் வனம் மிகவுந் தோஷமுடையதென்று இவ்விடத்தே எனக்கும் நன்ருகப் புலப்படுகின்றது; என்றிவ்வண்ணம் பலவாருகத் தடுத்தருளிச்செய்து, காட்டுக்குத் தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டுபோக உடன்படாது நிற்கையில், ஸீதாபிராட்டி அதைக்கேட்டு மிகவும் துன்பமடைந்து, அவ்வண்ணஞ்செய்ய உடன்படாமல், ஸ்ரீராமசந்திரரை நோக்கி மறுபடி விண்ணப்பஞ்செய்துகொள்வாளாயினள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

சீதாபிராட்டி மறுபடியு முடன் வருவேனென வேண்டியதும்,

ஸ்ரீராமசந்திரர் உடன்படாது மறுத்தருளியதும்.

இவ்வண்ணம் அருளிச்செய்த சக்கரவர்த்தித் திருமகன் வாக்கியத்தைக்கேட்டு மிகவும் துன்பமடைந்து ஸீதாபிராட்டி கண்ணீர் பெருக்கித் தம் பர்த்தாவை நோக்கி, என் பிராணநாதரே! வனவாஸஞ்செய்வதில்தேவரீரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட தோஷங்களெல்லாம் தேவரீருடனேகூடி வசிக்கும் அடியாளுக்குக் குணங்களே யாகுமென்று அறியக்கடவீர். காட்டிலுள்ள மிருகங்கள், சிங்கங்கள், யானைகள், புலிகள், ஸர்ப்பங்கள், மலைப்பாம்புகள், பறவைகள், முதலாய வனத்திலிருக்கும் பலவகை ஜந்துக்களும், இதுவரையிலும் காணாத தேவருடைய திவ்விய ரூபத்தைக் கண்டு பயமுற்று ஓடிப்போகுமேயன்றி, எனக்குப் பயந்தருவனவாகா. அச்சமுறத்தக்க உருவத்தைக்கண்டு யாவும் அச்சமுறுகின்றனவன்றோ? அன்றியும், என் தாய் தந்தைகள் என்னை நோக்கி, பெண்ணே! உன் நாயகன் எங்கே எழுந்தருளினபோதிலும், நீ அவரைப் பிரியாமல் உடன் செல்லக்கடவை யெனக் கட்டளையிட்டிருக்கின்றார்கள். ஆதலாலும் தேவருடனே வருவேனேயல்லது இங்கிரேன்; என்னைவிட்டுத் தேவர் எழுந்தருளும் பக்ஷத்தில் நான் உயிரை இங்கே விட்டுவிடுவேன்; தேவருடைய திருவடி யண்டையிலிருக்கும் எனக்குப்பிடை.செய்யத் தேவர்களுக்கெல்லாம் அரசனான இந்திரனும் வல்லவனாகான் 'குலமகள் கணவனைவிட்டுப்பிரிந்து பிழைக்க விருப்ப முறாளெனத் தேவரீரே அடியாளுக்கு உபதேசஞ் செய்தருளியதன்றோ! அன்றியும் யான் கன்னிகையாகத் தந்தையினது திருமாளிகையி லிருக்கையில், சோதிடநூலை முற்றுமுணர்ந்த அந்தணர்கள் என்னுடைய ஜாதகத்தைப் பார்த்து நான் வனவாஸம் போகும்படி கோசார மிருக்கின்றதென வருளிச்செய்தனர்கள். யானும் அதைக்கேட்டதுமுதல் வனவாஸம் போகவேண்டுமென்றும், அங்குள்ள விநோதங்களைக் கண்டு களிப்புறவேண்டுமென்றும், தினந்தோறும் அதே சிந்தையாயிருந்தேன்; அந்த வேதியர்களுடைய கட்டளையின்படியும், என் தந்தை தாய்களுடைய கட்டளையின்படியும், யானும் தேவருடன் கூடி வனவாஸஞ் செய்யவேண்டுவதே கடமை. ஆனதுபற்றித் தேவரீருடன் வனம் வருவேனல்லது நில்லேன்; அந்த வேதியர்களின் வாக்கியம் பயன்படுங்கால மிப்போது நேர்ந்திருக்கின்றது; ஆதலின் தேவருடனே யானிப்போதே வருவேன். அந்த வேதியர் வாக்குப் பொய்யாகக் கடவதல்ல. அன்றியும், தேவர் அருளிச்செய்தபடி வனவாஸஞ் செய்வதில் பற்பல துக்கங்களுள்ளன வென்பதையும் யானறிவேன்; அந்தத் துக்கங்கள்

பெரியோர்களிடத்தில் நல்லொழுக்கம் பழகாத தன்மையுடைவயர்களுக்கு நேருமே யன்றி, என்னைப்போன்றவர்களுக்கு ஒருபொழுதும் நேரமாட்டா. அன்றியும், நான் கன்னியா யிருக்கையிலே தானே என் தந்தையின் திருமாளிகையில், துறவறம் பூண்டு பிக்ஷமெடுத்துண்பவளான ஒரு பெண்பிள்ளை என் தாய் முன்பாகவந்து என்னை நோக்கி, இவள் வனவாஸம் செய்வாளென உரைத்திருக்கின்றனள். அதன்படியே நாமிருவரும் விநோதமாக வனத்தில் சிலநாள் வாசஞ்செய்து அங்குள்ள புதுமைகளைக் கண்டு மகிழ்ந்து வரும்படி அருள்செய்யவேண்டுமென்று தேவரைப் பலவாறாக வேண்டிக்கொண்டிருக் கின்றேனன்றோ? அதற்குத் தருணம் எப்பொழுதுவாய்க்குமென்று எதிர்பார்திருந்தேன்; இன்று வாய்த்தது. ஒப்பாரும் மிக்காரு மில்லாத ரணசூரராகிய தேவர் வனத்துக் கெழுந்தருளுகையில், அடியாளுமுடன்றொடர்ந்துவந்து கைங்கரியஞ் செய்து கொண்டிருப்பதே நலமென்று தோற்றுகின்றது; இவ்விஷயத்தில் சிறிதும் துன்பமென்பதின்றி மகிழ்ச்சி கொண்டிருக்கின்றேன்; இதனால் தேவரீருக்கும் நன்மையுளதாகுமல்லது துன்பமிலது; நித்திய நின்மல நிரஞ்ஜன நிர்விகாரநிருபம நிரதிசயதிவ்வியரூபா! யான் எப்பொழுதும் தேவரிடத்தில் பரபக்தி தலைக்கொண் டிருக்கின்றேனன்றி, ஒரு விதத்திலும் சிறிதும் அபராதஞ் செய்திலேன். பதியே எனக்குத் தெய்வமன்றி வேறு தெய்வமில்லை. அடியாளிவ்வண்ண முறுதிகொண்டு தேவரீரே தஞ்சமென நம்பியிருக்கின்றமையால், மறுபிறப்பிலும் எனக்குத் தேவரே பதியாகுவீரல்லது வேறில்லை.

శ్రుతిర్హిశ్రూయతేపుణ్యా బ్రాహ్మణానాంయశస్వినాం।
ఇహలోకేచపితృభి ర్యాస్త్రీయస్యమహామతే।
అద్భిర్దత్తాస్వధర్మేణ ప్రేత్యభావేపితస్యసా॥

ச்ருதிர்ஹிச்ரூயதேபுண்யா ப்ராஹ்மணாநாம்யசஸ்விநாம் |
இஹலோகேசபித்ருபி: யாஸ்த்ரீயஸ்யமஹாமதே |
அத்பிர்தத்தாஸ்வதர்மேண ப்ரேத்யபாவேபிதஸ்யஸா ||

இவ் வுலகில் யாவளொருபெண்ணை யாவனொருவனுக்குத் தாய்தந்தைகள் மனோவாக்காயங்களினாலும் தானஞ்செய்து தாரைவார்த்துக்கொடுக்கின்றார்களோ, அந்தப்பெண் மறுபிறப்பிலும் அந்தப்புருஷனுக்கே பத்தினியாகக்கடவளல்லது, இம்மையிலாகிலும், மறுமையிலாகிலும், மனத்திலும் வேறுபுருஷனைக் கணவனெனக் கருத்துக்கொள்ளக் கடவளல்லளென்று சிறந்த புகழுடைய வேதியர்கள் வேதத்தி லோதுகின்றனர்களல்லரோ? இவ்வண்ணம் விதியின்முறைப்படி தேவரீருக்கே உரியவளும், நன்னடக்கையுடையவளும், பதிவிரதை யாகியவளும், பத்தியுடையவளும், தேவரைவிட்டுப் பிரியுங்கால் மிகத் துன்பமுறுந் தன்மையளும், தேவருக்குத் துன்பம் வருங்கால் துன்பத்தையும், இன்பம் வருங்கால் இன்பத்தையும் அடையுமியல்பினளும், தேவரை விட்டுப்பிரியுமாற்றவில்

லாதவளுமாகிய என்னை என்ன காரணத்தால் விட்டுவிட்டுத் தனியேஎழுந் தருளத்திருவுள்ளங்கொண்டிருக்கின்றீர்? என்னை விட்டுப்போகுங் காரண மொன்று மில்லை யாதலால், என் வேண்டுதலைத் திருவுள்ளம்பற்றி என் னையு முடன்கொண் டெழுந்தருளக் கடவீர். என்னை விட்டுவிட்டேபோக வேண்டுமென்று தேவர் உறுதி கொண்டிருக்கும் பக்ஷத்தில், நானிப் பொழுதே விஷத்தையுண்டாவது, தீயில் வீழ்ந்தாவது, நீரில் மூழ்கி யாவது இறந்து விடுவேன்; என்றிவ்வண்ணம் பலவாறாகத் தன்னையுட னழைத்துக்கொண்டு வனத்துக் கெழுந்தருளும்படி திருவடித் தொழுது வேண்டிக் கொண்டனள். சக்கரவர்த்தித் திருமகன் இவை எல்லாவற்றை யும் திருவுளத்தில் கொண்டவராகிலும், தாமே பரதெய்வமென்பதை மறைத்து உலகத்தார் போலப் பாவனைசெய்து அந்தந்தத் தருமங்களில் அவரவர்களுக் கிருக்கவேண்டிய மன வுறுதியை வெளிப் படுத்துவதன் பொருட்டு, ஸீதாதேவியைக் கோரமாகிய காட்டுக் கழைத்துக்கொண்டு போக மனமிலாதார்போலப் பாவித்து மறுபடி தம்தேவியை நோக்கி, அடி ஸீதே! நீ என்ன சொன்னாலும் உன்னை நான் அழைத்துக்கொண்டு செல்லேனென அருளிச்செய்தனர். பிராட்டியார் அதுகேட்டுக் கடுந்துன் பங்கொண்டு கண்ணீர்பெருக்கி, இவ்வண்ணம் இவர் அருளிச்செய்கின்றன ரே, நான் இனிச் செய்யத்தக்கது யாதென்று சிந்தைகொண்டு அசை வற்றுநின்றனர். ஸ்ரீராமபிரான் மறுபடியும் பிராட்டியைச் சமாதானஞ் செய்யவேண்டு மென்று திருவுள்ளங்கொண்டு பலவாறாக அருளிச்செய்ய லாயினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இருபத்தொன்பதாவதுஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பதாவதுஸர்க்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் பிராட்டியாருடைய உறுதியையறிந்து அழைத்துக் கொண்டுபோக உடன்பட்டது.

ஸ்ரீராமசந்திரன் இவ் வண்ணம் பலவாறாக நல்வார்த்தை யருளிச் செய்து நிற்கும்படி வேண்டிய வளவிலும், சீதாபிராட்டி அதைத் திரு வுள்ளத்தில் கொள்ளாமல் தம்மை விட்டுவிட் டெழுந்தருளி விடுவாரோ வென்னும் சந்தேஹத்தாலும், பதியைவிட்டுப் பிரியுங்கால் தம்முயிர் நிலைப்பதரிதென்னு முறுதியாலும், தம்மை யழைத்துக்கொண்டுபோய்ப் பாதுகாக்குந் திறமையுள்ளவராகியும் உடன்படாமல்வீம்புசெய்கின்றாரே யென்னும் கோபத்தாலும், (நஸ்மரத்யபகார்ராணும்சதமப்யாத்மவத்தயா)

என்னும் விருதுள்ளவராதலால், நாமெதிர்த்துக் கடுஞ்சொல் சொல்லி னும் திருவுளங் கலங்காரென்னும் நம்புதலாலும், இதுவரையில் வேண்டி யும் உடன்படாமையால் நிந்தனைசெயின் ரோஷங்கொண்டாவது உடன் படுவாரென்னுங்கருத்தாலும், மடந்தையின் தன்மையேயன்றித் தீரத்தன் மை இவளுக்கில்லையே யென்று நினைத்து இவர் அழைத்துக்கொண்டுபோ கச் சந்தேகப்படுகின்றாரோவென்றஞ்சி, பதியையும் கடுமைகூறி எதிர்த் துப் பேசித் தமக்குள்ள தீரத்தை இவர்க்கு அறிவிக்க வேண்டுமென்பத னாலும், பதியின் கருத்தை யறிந்திருப்பதனால், ஒருகால் திருவுள்ளங்கல ங்குமோவென்னும் அச்சத்தால் ஒருபுறம் உடல்நடுங்க, அவரைநோக்கிக் கடுஞ்சொல் கூறுகின்றனள்.

కింత్వామన్యతవైదేహః పితామేమిధిలాధిపః।
రామజామాతరంప్రాప్య స్త్రియంపురుషవిగ్రహం॥

* கிந்த்வாமந்யத்வைதேஹ: பிதாமேமிதிலாதிப: |
ராமஜாமாதரம்ப்ராப்ய ஸ்த்ரியம்புருஷவிக்ரகம் ||

விதேஹ வம்சத்தில் பிறந்து ஜனகரெனப் புகழ்பெற்று மிதிலா புரியை யாளுகின்ற என்தந்தை, ஸ்ரீராமபிரான் தம் மனையாளையும் வனத் தில் காத்துக்கொள்ளத் திறமையற்று, புருஷ வுருவங்கொண்ட பெண் போலப்பயந்து விட்டுப் போயினாரெனக் கேள்விப்படுவாராகில், அழ கிய மணவாளராகிய தேவரை என்ன நினைப்பார்?

---

* (வனவாஸோ மஹோதய:) என்று வனவாஸ ஸுமுகரான சக்கரவர்த்தித் திரு மகனார், ஸ்ரீஜனகராஜன் திருமகளுடைய ஸுகுமாரமாகிய திருமேனியின் மென்மை யைத் திருவுளம்பற்றி, அவரையும் தண்டகாரணியத்தில் செல்லவிட்டு வாட்டத்திருவுள மின்றி, நாம் மீண்டு வருமளவுந் திருவயோத்தியிலே திருமாமனார் மாமியார் முதலா னோரைப் பரிபாலனஞ் செய்துகொண் டிருவென்று வேண்டிக்கொள்ள, அவ்வார்த்தை புண்மேல் உப்புநீர் தெளித்தாற்போலப், பிராட்டிக்கு மிகவும் பொறுக்கக்கூடாமல், பதிபத்தினிகளுக்குப் பிரணயத்திலும், பிரணயகோபத்திலும், (ஸுரதேங்களும்) என்கிறபடி மரியாதை மாறுபாடுள்ள தாகுதலால், பிராட்டி தம் பர்த்தாவைநோக்கி இகழ்ந்து பேசுகின்றார் கிந்த்வா என்பதனால். (த்வா) (ரூபமே ஒருவருடைய மகிமையைத் தோற்றுவிக்கின்றது) என்கிற சுருதியின்படி வடிவழகுடைய தேவரை; (த்வா) (குணக் ராமா விஸம்வாதி நாமைவஹி மஹாத்மனாம் | யதாஸுவர்ண ஸ்ரீகண்டரத்நாகர ஸுதாகரா:) என்கிறபடி திருச்கல்யாண குணங்களுக்குத் தக்கபடி ஸ்ரீராமபிரானென்னுந் திருநாமமுடைய தேவரை; (த்வா) (கந்யாவரயதேரூபம் மாதாவித்தம்பிதாச்ருதம் | பாந்தவா: குலமிச்சந்தி ம்ருஷ்டான்னமிதரேஜனா:) என்கிறபடி ரூபதன வித்யாபிஜன விதரணாதிகுணங்கள் நிறைந்த தேவரை; (த்வா) ராஜராஜர்களாலும் முறியாத சங்கரன் வில்லை முறித்து, ராஜராஜேந்திர னென்னும்படியான தேவரை; (த்வா) குருகுலவாஸம் பண்ணி ஸகல தர்மானுஷ்டானங்களையு மறிந்த தேவரை; (த்வா) (அபயம் ஸர்வபூதேப் யோ ததாம் யேதத்வ்ரதம்மம) என்று ஸர்வபூதங்களையுங் காக்கக் கங்கணங்கட்டி நிற் கின்ற தேவரை; (கிம் அமந்யத) என்னநினைப்பார்? என்னசொல்வார்? தோளாண்மை

யற்றவ ரென்னவொண்ணுதே! ராஜநீதியறியீ ரென்னவொண்ணுதே! குலமகளை யுபேக்ஷை செய்யாமைக்கு முதற்காரணமாகிய ஏகதாரவ்விரதம் தேவருக்கில்லை என்னவொண்ணுதே! அற்பர்போல அஞ்சி என்னை விட்டுப்போயினீ ரென்னவொண்ணுதே! பர்த்தாவை விட்டுப் பிரிந்தால், குலமகட்கு உயிர்நிலை குலையுமென்பதை யறிந்திலீ ரென்ன வொண்ணுதே! (ஆர்த்தார்த்தே முதிதா ஹ்ருஷ்டே ப்ரோஷிதெ மலிநாக்ருசா | ம்ருதேம்ரியேதவாபத்யௌ ஸாஸ்த்ரீஜ்ஞேயா பதிவ்ரதா) என்கின்ற மனுஸ்மிருதியில் கூறப்பட்ட பதிவ்விரதா லக்ஷணத்தை என்னிடத்தில் கண்டிலீரென்னவொண்ணுதே! (வைதேஹ:) நிமிசக்கரவர்த்தி தொடங்கிக் குற்றமென்பதின்றிப் புகழடைந்த நற்குலத்தவர், (வைதேஹ:) ஜநகரென்றும் வைதேஹரென்றும் சுருதியிலும் புகழப்பட்டவர், (வைதேஹ:) பறைகொட்டி நாடெங்கும் நகைப்பிக்க வல்லமையுள்ள விதேஹநாட்டுக்கிறைவர், (வைதேஹ:) தாமோரிடத்திருந்தும் நாடெங்கும் காத்தருளவல்லவர். (மேபிதா) (கர்மணைவஹிஸம்ஸித்தி மாஸ்திதா ஜநகாதய:) என்று கணப்பொழுதும் இல்லறம் தப்பாமலொழுகுமென்தந்தை; (மேபிதா) திருமாமனுர்போலத் தேவருக்குக் குருவென்னப் படும்படியாகிய என் தந்தை; (மேபிதா) (ஜாமாதாவிஷ்ணுவத்பூஜ்ய:) என்று தேவரைப்பூஜித்து மரியாதைசெய்யத்தக்க எனதந்தை. (மிதிலாதிப:) தாம் அஸ்திர மெடாமையிலும், தன்னகரைத் தகைந்த பகையாளிகளைத் தவத்தின்திறமையால் வரம்பெற்றுயினும் படைகளால் அடித்துத் துரத்திவிட்டு மிதிலையைப் பாதுகாத்தவர், (மிதிலாதிப:) எப்பொழுதும் ராஜபோகங்களையடைந்து துன்பமென்பது சிறிதுமறியாதவர். (கிந்த்வாமன்யதமேபிதா) என் தந்தை தேவரை என்ன நினைத்திருப்பர்? திருமாமனுரான தசரதசக்கரவர்த்தியார்கையிலாவது, ஸ்ரீகோஸலையார் கையிலாவது, மற்றும் வேறெருவர் கையிலாவது என்னைப் பிடித்துக்கொடுத்தாரோ? (இயம்ஸீதாமமஸுதா) என்கிறபடி தேவர் திருக்கரத்திலன்றோ என்னைப் பிடித்துக்கொடுத்தது; அப்படியிருக்க, என்னை நீர் விட்டுப்போவீராகில், அவர் தேவரை அற்பரென்றன்றோ நினைப்பர்; பெரியோர்களால் இகழப்படுவதைவிட வேறே துன்பமென்பது மொன்றுளதோ? இதுவரையில் அவர் துன்பமென்பதை யறிந்திலராயினும் (கன்யாபித்ருத்வம்துக்காய) என்று என்னைப் பெற்றதனுலன்றோ அவர்க்கு இந்தத் துன்பம் நேர்ந்ததந்தோ! (ஜாமாதாதசமோக்ரஹ:) என்று தேவராலன்றோ அவர்க்கு மீளாத் துன்பம் விளையலாயிற்று. (மேபிதா) என் தந்தை கொடிய பிரதிஜ்ஞை செய்துவிட்டு எப்படி யாவது பெண்ணுக்குக் கலியாணம் ஆனுல் போதுமென்று உம்முடைய தன்மையறிந்துங் கொடுத்துவிட்டாரே! (மிதிலாயாம் ப்ரதிப்தாயாம் நமேகிஞ்சித் ப்ரணச்யதி) என் றுரைத்தவராதலால், என்பேரில் (விக்ரஹம்) அபிமானமின்மையை, (ப்ராப்ய) அடைந்து, (அமாதரம்) தாயற்ற, (ஸ்த்ரியம்) பெண்ணுகிய என்னைப்பற்றி, (கிந்து-ஆமன்யத) நன்ருக ஆலோசனைசெய்தாரோ? சற்றும் ஆலோசனை செய்திலர்; ஆங்காயின் புறத்தில் ஆண்தோலணிந்து அகத்தில் பெண்தன்மையுள்ள தேவருக்கு என்னைக் கட்டிக்கொடுப்பாரோ! (த்வா) உளுத்த வில்லையொடித்து உலகத்தாரை யூமத்தங்காய் தீற்றி மெய்ப்பித்த தேவரை, (மேபிதா) பரமயோகியாகிய என் தந்தை, அழகிய மணவாளனென்றும், ஆணென்றும், பெண்ணென்றும், அறிந்தாரோ? (ராமஜ) லீலார்த்தமாக அவதாரஞ்செய்தவரென்றும், (அமாதரம்) பிறப்பிலராதலால் தாய்தந்தை யில்லாரென்றும், (ஸ்த்ரியம்) மோஹினிவேஷம் பூண்டவரென்றும், சச்சிதானந்த ரூபியான பரமபுருஷனென்று மன்ருே அறிந்தார். (மேபிதா) ஸர்வஜ்ஞராகிய என் தந்தையும், (த்வா) பெண்டாட்டியையுங் காக்க வல்லமையற்று விட்டுப்போவேனென்கிற தேவரை, (ப்ராப்யஸ்த்ரியம்) எப்பொழுதும் அடையத்தக்க மனையாளுடையவரென்றும், (புருஷவிக்ரஹம்) அகத்திலும் ஆண்மையுள்ள தன்மையுடையவரென்றும், (ராமஜாமாதரம்) நமக்குத்தக்க அழகிய மணவாளரென்றும் (கிம் அமந்யத) ஏன் பிரமங்கொண்டார்!

అనృతంబతలోకోయ మజ్ఞానాయ్యత్రివక్ష్యతి।
తేజోనాస్తిపరంరామే తపతీవదివాకరే॥

* அந்ருதம்பதலோகோய மஜ்ஞாநாத்யத்திவக்ஷ்யதி |
தேஜோநாஸ்திபரம்ராமே தபதீவதிவாகரே ||

அடியாளையும் ஆளத்திறமையின்றி விட்டுப்போகுந்தேவரைக்கண்டு, தேவரீரது தன்மையறியாத இவ்வுலகும், ஒளிபொருந்தி விளங்குகின்ற வெய்யோனிடத்திற் போல ஸ்ரீராமனிடத்தில் பராக்கிரமமில்லை யென்றும், உளதாயின் சீதையை விட்டுப் போவாரோ வென்றும், பொய்யாக நிந்தனை செய்யுமாகில், அதைவிடத் துன்பமும், மானத்தாழ்வும், வேறுளவோ? தேவரீர் என்ன அகிருத்தியம்செய்ததாக நினைத் திவ்வண்ணம் துன்பமுறுகின்றீர்? தேவருக்குப் பயமென்பது எதனாலுளதாகின்றது? வேறு தஞ்சமின்றி நம்பியிருக்கின்ற அடியாளை ஏன் விட்டுப்போகத் திருவுளம் பற்றுகின்றீர்? த்யுமத்ஸேனன் குமாரனாகிய ஸத்தியவந்தனென்பவனையே ஸாவித்திரியென்பவள் தஞ்சமெனக் கருதி நம்பியிருந்தனளன்றோ! அடியாளையும் அவள்போன்றவளெனவே தேவர் திருவுளத்தறிவீராக. குலவொழுக்கந் தவறிக் குலத்தைக் கெடுக்கும் துர்க்குணமுள்ளவள்போல நான் ஒருகாலும் தேவரைவிட்டு வேறொருபுருஷனை மனத்திலும் நினையேன். ஆதலின் தேவருடன் வருவேனல்லது நில்லேன். நல்ல பருவமுடையவளும், நெடுநாளாய்த் தேவரைச்சேர்ந்து பழகியவளும், கற்புடையாளும், மனத்துக்கினிய மனையாளுமாகிய என்னை, மனையாளைப் பிறர்க்குக் கூட்டிக்கொடுத்துப் பிழைப்பவன்போலப் பிறர்பாலாக்கிக்கொடுக்க நினைக்கின்றீர். என்மாமியாருக்கு இதமாக என்னை யவருக்குப் பணிவிடைசெய்துகொண்டிங்கிருவென அருளிச்செய்கின்றீர். தேவரே அவருக்குப் பணிவிடைசெய்துகொண்டு வசப்பட்டிருக்கக் கடவீர்.

* இவ்வண்ணம் தம் தந்தை நகைப்பாரென்று இடித்துக்காட்டி, உலகத்தோரும் நகைப்பார்களேயென்றருளிச்செய்கின்றாள் (அந்ருதம்) என்பதனால். ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில் வெய்யோனிடத்தில்போல விளங்குமொளி இப்பொழுது காணப்படவில்லை யென்று தேவருடைய ஆண்மையின்மையை உலகம் உரைசெயுமாகில், அது மிகவுந் துன்பமன்றோ? (அந்ருதம்-ஆண்மையின்மை.) இவ்வுலகத்தோர் ஸ்ரீராமபிரானிடத்துப் போலச் சூரியனிடத்திலும் தேஜஸ்ஸு இல்லையென்பார்களோ, இப்பொழுது அஃது காணப்படாமையால் அது மிகவும் பொய்; (திவாகரே) விண்ணுலகுக்கும் ஆதாரபூதனாகிய ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில், (தேஜ:) சிறந்த சோதி, (அஸ்தி) உளதோ? (தபதீவ) விளங்கவில்லை போலும்; (அஜ்ஞாநாத்) காணப்படாமையால், என்று இவ்வுலகம் நகைக்குமாகில், (அந்ருதம்) ஆண்மையின்மை, (பத) கஷ்டம். வானுலகுக்கும் ஆதாரமாகிய ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில்போல வேறுசோதி எங்குமில்லையென்று இவ்வுலகம் (அஜ்ஞாநாத்) தேவர் ஸ்ரீமந்நாராயணனேயென்கிற எண்ணத்தால் (அந்ருதம்) மானிடத்தன்மையற்றவ ரென்று தேவரைப்பற்றிப்புகழ்ந்து மகிழ்கின்றாரே, அது (பத) மிகவும் வியப்பு! அத்தன்மையராகில், தேவரேதஞ்சமென்று நம்பிய என்னைவிட்டுக் கானகம் புகத் திருவுளங்கொள்வீரோ என்று பிராட்டி இகழ்ந்தருளிச்செய்தனள்.

பரதனுக்கிதங்கருதி வலஞ்சென்று என்னை அவனிடத்தில் இச்சகம் பேசிப் பிழையெனவருளிச்செய்கின்றீர்; தேவரே அவனுக்குவசப்பட்டு இச்சகம்பாடிப் பிழைக்கக்கடவீர். நான் வனத்தில் அஞ்சுவேனெனக் கருதி நிற்கும்படி எனக்கிதங் கூறுகின்றீர்; தேவர் தனியே வனம்புகின் மிக வருத்தமுறுவீராதலின், யானும் உடன் வந்து தேவருக்குக் குற்றேவல் செய்துகொண்டிருப்பேனென இதங்கூறுகின்றேன். தேவரே என் வார்த்தைக்கு வசப்பட்டு என்னை யுடன்கொண்டெழுந்தருளக் கடவீரல்லது, நான் தேவர்சொற்படி பிரிந்திரேன். தவமாகிலும், வனவாசமாகிலும், விண்ணுலகமாகிலும், தேவருடன் எனக்கும் வேண்டுமல்லது, தேவரை விட்டுத்தனியே ஒன்றும் வேண்டுவதின்று; என்னைவிட்டு ஒருபொழுதும் தேவர் எழுந்தருளக் கூடாது ; தேவர் திருவடி நிழலைப்பற்றிப் பின்தொடர்ந்து வருகின்ற எனக்கு உத்தியான வனத்தில் விநோதமாக நடப்பது போலவும், இஷ்டப்படி படுத்திருப்பதுபோலவும், மகிழ்வு தோற்றுமேயன்றிச் சிறிதும் துன்பம் தோற்ருது. தருப்பை, நாணல், சிறுமூங்கில், பெருமூங்கில், மற்றுமுள்ள முள்ளுடைய மரங்கள் இவையாவும் எனக்கு இலவம்பஞ்சு மான்தோல் முதலியனபோல மெதுவாகும். பெருங்காற்றில் பறந்து தூளிகள் என் சரீரத்தின்மேல் படிந்தாலும், அவைமணமுள்ள சிறந்த சந்தனச் சாந்தமென் றெண்ணப்படும். தேவருடன் இளம் புல்லுள்ள பூமியில் படுக்கினும், அஃது பட்டினுல் தைத்த மெத்தையுள்ள கட்டிலின்மீது படுத்தாற்போல மிகவும் இன்பந்தருவதற்கு என்ன சந்தேஹம் ? இலையாயினும், வேராயினும், கனியாயினும், கிழங்காயினும், மற்றெதுவாயினும், அற்பமோ வெகுவோ, தேவர் எதனை எனக்களித்தருள்வீரோ, அதுவே எனக்கு அமிர்தம்போலாகும். அந்தந்தப் பருவங்களில் கிடைக்கும் கனியையும், பூவையும் புசித்து மகிழ்ந்திருப்பேனேயன்றித் தாயை யாயினும், தந்தையை யாயினும், ஈம்மனையை யாயினும், அங்கு புசித்த நல்லுணவை யாயினும் ஒருபொழுதும் நினையேன் ; தேவரையும் சோகமுறச்செய்யேன்; ஆதலின், எனக்காகத் தேவருக்குத் தீமையாவது சோகமாவது நேராது; என்னைக்காப்பது தேவருக்கு ஒருசுமையாயிராது. தேவருடன் வாஸஞ்செய்வதே எனக்குத் தேவலோகவாஸம், தேவரைப் பிரிந்திருப்பதே எனக்கு நரகவாஸம் என யான் கொண்டிருக்கும் மனவுறுதியையும் விச்வாஸத்தையும் தெரிந்து, என்னையும் உடன் கொண்டெழுந்தருளக் கடவீர். இப்படி வனவாஸத்தில் அச்சமின்றி ஆசைகொண்டிருக்கும் என்னை யழைத்துக்கொண்டு போகாதபக்ஷத்தில், நான் இப்பொழுதே விஷத்தையுண்டு இறப்பேன்; ஒருபொழுதும் பகையாளிக்குக் கீழ்ப்பட்டுப் பிழைத்திரேன். தேவர் என்னைவிட்டுப் போகும்பக்ஷத்தில் சோகத்தால் நான் இறப்பேனென்பது நிச்சயம், அதைவிட இப்பொழுதே உயிரை விடுவது நலமன்ருே ? தேவர் வனஞ்செல்லாமல், செல்வேனென வாயினுற் சொல்லும்பொழுதே இந்தச் சோகத்தைப் பொறுக்க என்னுல் முடியவில்லை; பத்துவருஷம், மேலே மூன்று

வருஷம், ஐயையோ ! அதுக்குமேல் ஒருவருஷம், அந்தோ ! இவ்வளவு காலமும் நான் பிழைத்து, தேவர் விரகத்தைப் பொறுத்துப் பிழைத்திருப்பேனோ? ஒருபொழுதும் பிழைத்திரேன் ; என்று மிகவுஞ் சோகங்கொண்டு ஆயாஸ மடைந்து, பர்த்தாவை யாலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு கூவென்று கேவியழுதனள் ஸ்ரீராமபிரான் முன்பருளிச்செய்த கொடிய வாக்கியங்களால் விஷமூட்டிய பாணங்களா லடிக்கப்பட்ட யானைப்பேடு போலப் பீடிக்கப்பட்டவளாகி, நெடுநாளாக உள்ளடங்கியிருந்த அக்கினியை அரணிக் கட்டை வெளிப்படுத்துவதுபோல், இதுவரையில் உள்ளடக்கிய கண்ணீரை முழுதும் வெளியே பெருக்கலாயினள். படிகம் போன்ற அந்தக் கண்ணீர்த்துளிகள் அவள் திருக்கண்ணிணையி னின்றும் விழும்போது, செந்தாமரை மலர்களினின்றும் நீர்த்துளிகள் வீழ்வது போல ஒளிகொண்டு விளங்கின. நீண்ட கண்களோடுகூடிய முழுமதி போன்ற பிராட்டியாரது அந்தத் திருமுகமண்டலம், நீரினின்றும் பறித்து வெளியில் போடப்பட்ட கமலம்போல வாடி ஒளியிழந்ததாயிற்று.

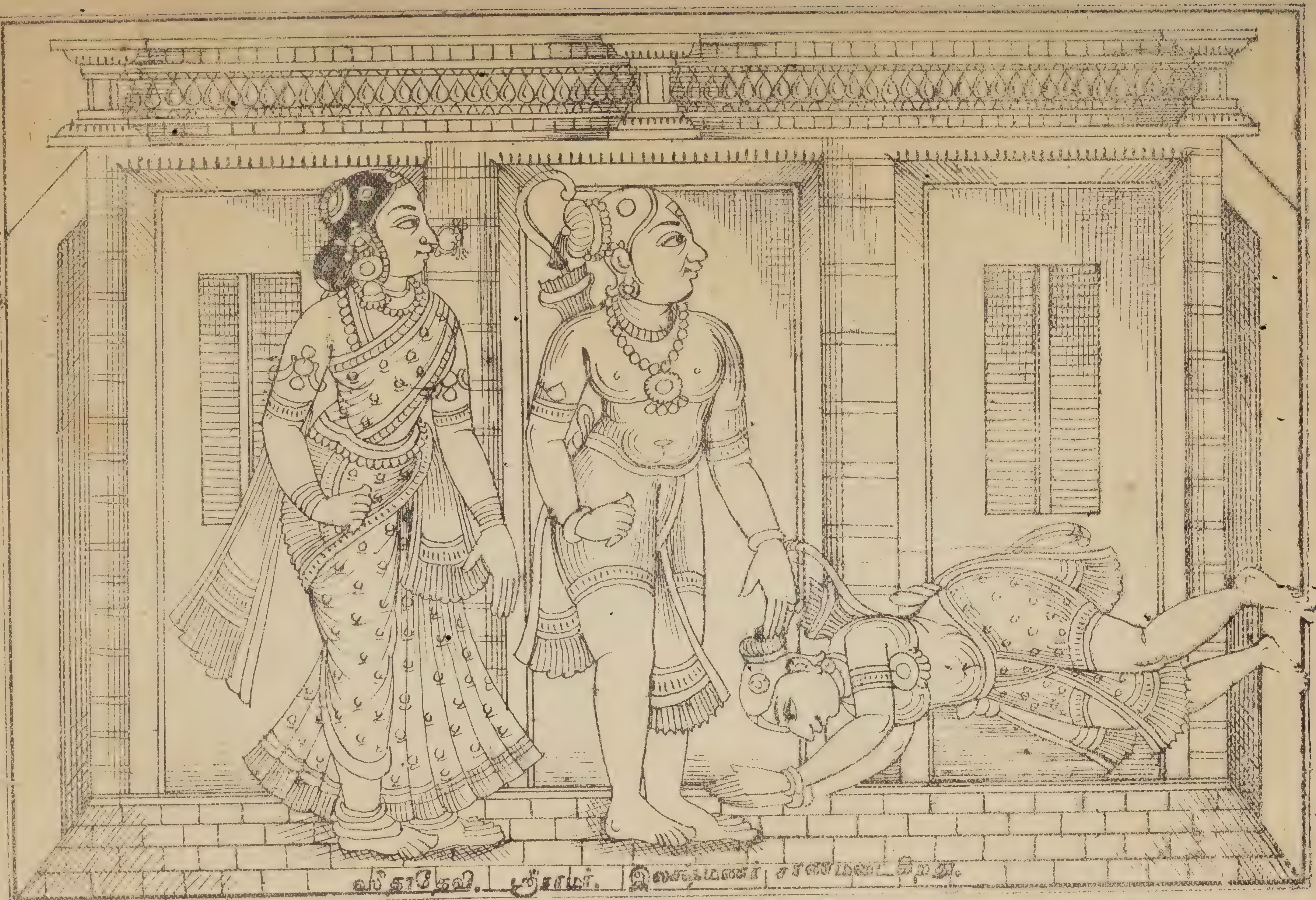
இவ்வண்ணம் பலவாறாக விசனமுற்று மூர்ச்சைகொண்டவள்போல வாடி வருந்திக்கிடக்கின்ற பிராட்டியாரைப் பேரருளாழியாகிய ஸ்ரீராமசந்திரர் கடாக்ஷித்துத் தந் திருக்கைகளால் அவளை யணைத்தெடுத்து, அவள் மனந்தேர்ந்து மகிழ்வு கொள்ளும்படி அருளிச்செய்கின்றார். கேளடி என் பிராணநாயகி ! நீ துன்பப்பட்டுக்கொண் டிருக்கையில், உன்னைவிட்டு விண்ணுலகம் பெறினும், அதனை நான் நன்குமதியேன். நான்முகதேவனுக்குப்போல எனக்கு ஒருவரிடத்தும் ஒருகாலும் பயமென்பதில்லை ; மற்றென்னெனில், உன்னுடைய உள்ளத்தின் கருத்தை முழுது முணராமல், உன்னை யழைத்துக்கொண்டு போகலாகாதென்று உன் மனவுறுதியை யறிவதற்காக நான் மறுத்தேனே யல்லது வேறன்று; காட்டிலுன்னைக் காக்க எனக்குத் திறமையில்லாது போகவில்லை; என்னுடன் வருவதில் நீ உண்மையாக உறுதிகொண்டவளாகில், சீலமுள்ளவன் கீர்த்தியை விடாததுபோல உன்னையும் யான் ஒருபோதும் விட்டிரேன். பத்தினியுடன் வனஞ்செல்வது இன்பமடியாக வந்ததுமாத்திரமேயன்று, முன்னோர்களாகிய ராஜரிஷிகளும் வானப்பிரஸ்தாச்சிரமம் தமக்குரிய தென்று தாம் அநுஷ்டித்திருக்கின்றமையால், தருமமடியாக வந்ததேயாம். ஆதலின், சுவர்ச்சலாதேவி சூரியனைப்பிரியாது உடன் செல்வது போல நீயும் என்னைத் தொடர்ந்துவரக்கடவை. சத்தியவாதியாகிய என் தந்தையின் வாக்கியம் என்னைக் காடுசெல்ல விடுகின்றமையால், நான் இப்பொழுதே வனத்திற்குப் புறப்படுகின்றேன்.

ఏషధర్మస్తుసుశ్రోణి పితుర్మాతుశ్చవశ్యతా।
అతస్తుతంవ్యతిక్రమ్య నాహంజీవితుముత్సహే॥

ஏஷதர்மஸ்துஸுச்ரோணி பிதுர்மாதுச்சவச்யதா ।
அதஸ்துதம்வ்யதிக்ரம்ய நாஹம்ஜீவிதுமுத்ஸஹே ॥

தாய் தந்தைகளுக்கு வசப்பட்டு நடப்பதென்பதே தருமமன்றோ?

ஆதலின், அதனைச் செய்யாது த்வறி நான் கணப்பொழுதும் பிழைத் திருக்க விருப்பங் கொள்ளேன். நமக்கு ஸ்வாதீன மாகவும், பிரத்தியக்ஷ மாகவுமிருக்கின்ற தாய், தந்தை, குரு என்னுந் தெய்வங்களைவிட்டு உபேக்ஷை செய்து, அஸ்வாதீனமாகவு மறைந்து மிருக்கின்ற தெய்வத் தைப் பலவிதமாகப் பூசைசெய்வதில் பயனுளதோ? தந்தையின் திரு வுளத்தின்படி பணிவிடைசெய்வதினலாகும் பயன், சத்தியத்தாலும், தானத்தாலும், மானத்தாலும், சிறந்த தக்ஷிணையுள்ள யாகத்தாலும் பெறலரிது. தாய் தந்தை குரு வென்னும் மூவர்களே மூவுலகங்கள்; அவர்களுக்குக் குற்றேவல் செய்வதைவிட வேறுநற்செய லதற்கு நிக ரானதில்லை: ஆதலின், யாவராலும் அதுவே முதன்மையாகச் செய்யப் படுகின்றது. குருவை யாராதிப்பவர்க்கு விண்ணுலகமாயினும், பொரு ளாயினும், தானியமாயினும், வித்தைகளாயினும், மக்கட்பேருயினும், மற்றும் பலவகை இன்பங்களாயினும் கிடைப்ப தருமையன்று; தாய் தந்தைகளுக்குப் பணிவிடை செய்த பல மஹாத்துமாக்கள், தேவகந்த ருவ சூரிய சந்திராதியர் லோகங்களையும், பிரஹ்மலோகத்தையும் அடை ந்து, மகிழ்வெய்து கின்றனர். ஆதலின், என் தந்தை என்னை எவ்வண் ணஞ்செய்யக் கட்டளையிடுகின்றனரோ, அவ்வண்ணமே செய்ய நான் நிச் சயங்கொண்டிருக்கின்றேன்; இதுவே தொல்லையான தருமம். என்னு டன் வனத்தில் வாஸஞ்செய்வேனென்று என்னுடன்வர நீ நிச்சயங் கொண்டிருக்கின்றனை யாதலால், இப்பொழுது உன்னை யழைத்துக்கொ ண்டுபோக என் மனந் திடமுளதாயிற்று; ஆதலின் என்னுல் ஆஜ்ஞை செய்யப்பட்டவளாகி, என்னைப் பின்தொடர்ந்து வரக்கடவை. அரணி யத்திலும் நான் செய்யுந் தருமங்களுக்குச் சஹாயமாகக்கடவை. அடி ஸீதே! எனக்கும் உனக்கும் நம்முடைய குலத்திற்குந் தகுமாறு என்னு டன் தொடர்ந்தே வருவேனென்னும் நிச்சயங்கொண்டனை யன்றோ? இது மிகவும் நன்கு. உன் மனவுறுதியையறிந்தபின் னிப்பொழுது உன்னை விட்டு விண்ணுலகும் என் கருத்தில் பெரிதெனத்தோற்றவில்லை. ஆத லின், வனவாஸம் புறப்படுவதற்குற்ற நற்செயல்களைச்செய்ய நீ முயற்சி செய்யக்கடவை. சிறந்த வேதியர்களுக்கு ரத்தினங்களையும், பிக்ஷையெடுப் போர்க்குப் போஜனத்தையும், விரைவாகக்கொடுத்துத் தாமஸஞ்செய் யாமல் புறப்படக்கடவை. சிறந்த ஆடையாபரணங்களையும், மற்றுங் கண் ணுறத்தக்க சிறந்த விலையுள்ளபண்டங்களையும், கட்டில் மெத்தைமுதலிய படுக்கைகளையும், சிவிகை முதலிய வாஹனங்களையும், மற்றுமுள்ள என் னுடைய பொருள்களையும், பிராஹ்மணர்களுக்குக் கொடுத்துப் பின்பு,

ஸீதாதேவி.
ஸ்ரீராமர்.
இலக்ஷ்மணர் சரணமடைகிறது.

நம்மை யடுத்த பரிஜனங்க ளெல்லோர்க்கும் கொடுத்துவிடக் கடவை, என் றிவ்வண்ணம் மனமகிழ்ந்து உடன்பட் டருளிச்செய்த தம் பர்த்தாவின் திருவாய் மொழியைக் கேட்டு, ஆநந்தக்கடலில் மூழ்கினவளாகிச் சீதா பிராட்டியார் உடன் செல்வதில் விரைவுகொண்டு தம் பர்த்தாவின் கட்டளைப்படி தருமமுணர்ந்தொழுகிய வேதியர் முதலானோர்களுக்குத் தனம் ரத்தினம் முதலிய யாவற்றையும் கொடுக்க முயன்றனள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் முப்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் இளையபெருமாளையும் உடன்வர வருள்செய்தது.

சக்கரவர்த்தித்திருமகனார்க்கு முன்னமே பிராட்டியாருடைய திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளியிருந்த இளையபெருமாள், இவ்வண்ணம் தமையன், பிராட்டியார், இருவருடைய ஸம்வாதத்தைச் செவியுற்றுத் தமையனுருடைய விரஹதுக்கத்தைப் பொறுக்கத் திறமையற்றுக் கண்ணீர் பெருக்கித் துன்பங்கொண்டவராகி,—

స భ్రాతుశ్చరణౌ గాఢం నిపీడ్య రఘునందనః।
సీతామువాచాతియశాః రాఘవంచ మహావ్రతం॥

* ஸப்ராதுச்சரணௌகாடம் நிபீட்யரகுநந்தந:।
ஸீதாமுவாசாதியசா: ராகவஞ்சமஹாவ்ரதம்॥

ஸ்ரீரகுகுலதிலகரென்று சொலலும்படியாகிய தமையனாரது திருவடிகளைத் திடமாகப் பற்றி, பிராட்டியாரையும். தம் வேண்டுகோளுக்கு அபிமுகராகும்படி செய்துகொண்டு, ஐயனை நோக்கி, ஐயனே! கோரமாகிய காந்தாரத்துக் கெழுந்தருள வேண்டுமென்று தேவர் திருவுளம் உறுதிகொண்டிருக்குமாயின், அடியேனும் வில்லுங்கையுமாகத்தேவரைப்

---

* சக்கரவர்த்தித்திருமகன் வனவாஸோன்முகனாகி இளையபெருமாளை நோக்கி, தாம் மீண்டுவருமளவும் திருவயோத்தியில் தாயர்களைப் பரிபாலனஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்படி யருளிச்செய்கையில், காட்டிலுங்கூடப்போய்க் கைங்கரியஞ்செய்வதிலுண்டாகும் ஆனந்தாதிசயத்திலுண்டான ருசியாலே, அந்த வார்த்தை தமக்கு அஸஹ்யமாகிக் கூடப்போகவேண்டுமென்று பிராட்டி முன்னிலாகப் பெருமாள் திருவடிகளிலே சரணம் புகுகின்றார். (ஸ:) நித்திய விபூதியில (நிவாஸசய்யாஸநபாதுகாம்சுகோபதானவர்ஷாதப வாரணாதிபி:) என்றும்,

சென்றால் குடையா மிருந்தாற் சிங்காசனமாம்
நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள்—என்றும்
புணையா மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும்
அணையாந் திருமாற் கரவு......................*

என்றும், பெருமாளுக்கு ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஸர்வவித கைங்கரியமுஞ் செய்துகொண்டிருந்து, லோகானுக்கிரஹார்த்தமாக சேஷி லீலாவிபூதியில் லீலாமானுஷ விக்கிரஹனாக அவதாரஞ்செய்கையில், அந்த விசிலேஷம் பொறுக்கக்

கூடாமையால், விபத்திலும் அந்தக் கைங்கரியங்களைச்செய்து தமக்குற்ற சேட னென்னும் திருநாமம் யதார்த்தமென்பதை மூடர்களுக் கறிவித்து அவர்களுக்கும் கைங்கரியத்தில் ருசியை யுண்டுபண்ணுகைக்காகவும், பகவத் பாரதந்திரியமும் துக்க ஹேதுவே யாதலால் நிரதிசயானந்த ரூபமாகிய மோக்ஷத்தில் அது ஒவ்வாதென்று பிதற்றுகிற சிலதுர்வாதிகளுக்கு, தான் ராஜ்ஜிய போகாதிகளையும்விட்டுப் பரதந்திர ராகி நித்திய கைங்கிரியத்திலே ருசிகொள்வதினால், இதுவே நிரதிசயானந்த ஹேது வென்பதை விளங்கச்செய்வதற்காகவும், (ஜ்யேஷ்டப்ராதா பித்ருஸம:) என்கிறபடி தந்தை தமையனார் திருவுளத்துக் கிசைந்தபடியே யாவரும் நடக்கவேண்டு மென்ப தைத் தாம் அனுஷ்டித்துக் காட்டுவதற்காகவும் அவதாரஞ்செய்து, (பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:) என்கிறபடி எல்லாவவஸ்தைகளிலும் பிரியாமலிருந்து (நசஸீதாத்வயா ராம நசாஹமபிராகவ | முஹூர்த்தமபிஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்ருதௌ) என்கிறபடி ஸம்ச்லேஷத்தில் உயிர்வாழ்பவரும், விசிலேஷத்தில் இறக்குந்தன்மையை யுடையவருமாகிய இளையபெருமாள், (ப்ராது:) தாம் தொண்டு செய்வதற்குரிய திரு மேனி சம்பந்த முடையவர், (ப்ராத:) தாம் செய்யும் சரணாகதிக் கிரங்கி பரணஞ் செய்யவல்லவர், (ப்ராது:) தம்மையனுகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய, (மாதாபிதா ப்ரா தாநிவாஸச் சரணம்ஸுஹ்ருத் | கதிர்நாராயண:) என்கிறபடி யாவர்க்கும் ஸர்வவித பந்துவும் நாராயணனிறே. இதனால் த்வயத்தினுடைய பூர்வவாக்யத்திலுள்ள கர்ம பதத்தினுடைய விக்கிரஹார்த்தத்தை வெளியிட்டானிறே. நாராயணஸ்யசரணௌ, என்றதாயிற்று. (சரணௌ) சரகதிபக்ஷணயோ: - என்றதனால், பலனை யடைவிப்பதும் பலனுமாகிய திருவடிகளை, (சரணௌ) கைகளைப் பிடித்து வேண்டினால் மறுக்கலாம், மறுக்கவொண்ணாத பரமோபாயமாகிய திருவடிகளை, (சரணௌ) முகம் வாய் கை முத லியவற்றைப் பற்றிக்கொண்டு, தம்மிலும் கீழ்மக்களையும், தமக்கொப்பாயினோரையு மெவரும் வேண்டிக்கொள்ளத்தக்கது ; பெருமாள் தமக்கொப்பாரும் மிக்காரும் இன்மை யால், தமது சுபுகத்துக்கும், கரத்துக்குங் கூட ஒருகாலும் பெறலரிய ஸர்வஸமாச்ர ணீயதா விருதுள்ள திருவடிகளை. (காடம் நிபீட்ய) தம்முடைய அபிநிவேசம் மிகத் தோற்றும்படி பற்றி, (காடம் நிபீட்ய) அங்கங்களுள் ஏதுங்குறையின்றிப் பூர்ணபிர பத்திபண்ணி ; ஸர்வபலன்களுக்கும் சரணாகதியேயிறே பரமோபாயம். (ரகுநந்தன:) ஜியேஷ்டானு விருத்தியை யுகந்தருளும் ரகுகுலத்தாரெல்லோரையும் தம்முடைய அனுவிருத்தியா லுகப்பித்தவர். (ஸீதாமுவாச) யத்ப்ரூபங்கா:ப்ரமாணம் ஸ்திரசரரச ணாதாரதம்யே முராரே:) என்கிறபடி பெருமாள் பிராட்டியின் கண்ணோக்கின் வழியே செல்லு மியல்பின ராதலால், தாம் செய்த சரணாகதிக்குப் பெருமாள் இரங்கும்படி கடாக்ஷித்தருளுமென்று பிராட்டியுடன் விண்ணப்பஞ்செய்தார், (ஸீதாமுவாச) பாபி ஷ்ட: க்ஷத்ரபந்துச்ச புண்டரீகச்சபுண்யக்ருத் | ஆசார்யவத்தயாமுக்தௌ தஸ்மாதா சார்யவான்பவேத்) (ஆசார்யவான்புருஷோவேத) என்றும், (குருமுகாத்ஸ்ரீசம் ப்ரபத் யாத்மவான்) என்றும் சொல்லுகிறபடி ஆசார்யவத்தை யன்றியில் செய்யும் பிரபத்தி ஸர் வாதிகாரிக மாகாதென்று, பிராட்டியாரை யாசார்ய வரணஞ்செய்து தம் பிரபத்தி தலைக்கட்டும்படி செய்விக்கவேணடுமென்று விஜ்ஞாபனஞ்செய்தார். (அதியசா:) அனு கூலனென்றும், பிரதிகூலனல்லனென்றும், சொல்லும்படியான சரணாகதிக்கு முதன் மையான அங்கங்களையுடையானென்று புகழ்பெற்றவன். (ராகவஞ்ச) புருஷகாரம் வேண் டாதபடி சரணாகத பரிபாலனத்தையே தலைமையாகக் கொண்டவரை. (மஹாவ்ரதம்) (அபயம்ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத்வ்ரதம்மம) என்று சரணாகத ரக்ஷணத்தையே விரதமாகவுடைய தம்மையனையும் பார்த்து, தாம் செய்த பிரபத்தி தலைக்கட்டும்படி யாக விஜ்ஞாபனஞ்செய்கிறார். அதியசா:, ரகுநந்தன:, ஸ:, ப்ராதா:, சரணௌ, காடம் நிபீட்ய, ஸீதாமுவாச, மஹாவ்ரதம் ராகவஞ்ச, உவாச - என்று அந்வயங்கொள்க.

பின்தொடர்ந்து, வனத்தில் முன்னேசென்று வழிகாட்டிக்கொண்டு செல்வேன்; பற்பல பறவைகளின் தொனிபொருந்தி விநோதமாகவிளங்குகின்ற அரண்யத்தில் தேவருடன் ஸஞ்சாரஞ் செய்வதைவிட்டு, இறப்பற்ற தேவதையாய்த் தேவலோகமடைந்து பற்பல போகங்களை யனுபவிப்பதையும், கனவிலும் நன்குமதியேன்; தேவரின்றி மூவுலகினையும் ஆளத்தக்க தேவேந்திர பட்டம் பெறினும், பிரஹ்ம பட்டம் பெறினும், அவற்றையும் சிறிதும் மதியேனென் றிவ்வண்ணம் வேண்டிக்கொண்டனர். பின்பு, ஸ்ரீராமசந்திரனால் பலவாறாக நிற்கும்படி மறுக்கப்பட்டவராகி, மீளவும் ஸ்ரீராமசந்திரனை நோக்கி, என்னையனே! (உபக்லுப்தஞ்சயத் கிஞ்சி தபிஷேகார்த்தமத்யமே। ஸர்வம்விஸர்ஜயக்ஷிப்ரம் குருகார்யம் நிரத்யயம்) என்றும், (தஸ்மாதபரிதாபஸ்ஸங் த்வமப்யனுவிதாயமாம்। ப்ரதிஸம்ஹாரயக்ஷிப்ரம் ஆபிஷேசநிகீ:க்ரியா:) என்றும், அடியேனையுடன்வர மறுக்காமல், முன்னமே அனுமதி செய்திருக்கின்றீர்; (ப்ராத்ருபுத்ரஸமௌசாபி த்ரஷ்டவ்யௌச விசேஷத:। த்வயாபரதசத்ருக்நௌ ப்ராணை: ப்ரியதரௌமம) என்று, பரதசத்ருக்கநர்களை மாத்திரம் இங்குப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கும்படி பிராட்டியாருடன் கட்டளையிட்டமையால், அடியேன் தேவருடன் வருவது சித்தமாயிற்றன்றோ? அப்படியிருக்க, இப்பொழுது அடியேனை மறுப்பதற்குக் காரணம் யாதோ, அதனை யருளிச்செய்யக்கடவீர். அதைத் தெரிந்துக்கொள்ள விரும்புகின்றேன்; எனக்கு மிகச் சந்தேஹமுண்டாயிருக்கின்றதென்று வேண்டிக்கொண்டு வினவினர். இளையபெருமாளது விண்ணப்பத்தைத் திருச்செவிசார்த்திச் சக்கரவர்த்தித்திருமகனார் அவரைக்கடாக்ஷித்து, கேளடா தம்பி! நீ எனக்கு மிகவும் அன்பனும், தர்மசிந்தையுடையவனும், சூரனும், நல்லொழுக்கமுடையவனும், பிரியமுடையவனும், என்னுயிர்க்கு நிகராகியவனும், எனக்கு அடங்கியவனும், எனக்குத் தோழனும், சகோதரனும் ஆகின்றனை; நீயும் என்னுடன் வனவாஸம் வருவாயாகில், கோஸலையாரையும், சுமித்திரையாரையும், யாவர் பாதுகாத்துத் தேற்றுவார்கள்? மேகம் மழைபொழிந்து இப்பூமியை மகிழ்விப்பதுபோல வேண்டியவைகளையளித்துப் பாதுகாத்து மகிழ்விக்கத்தக்க மஹாராஜர் காமவேட்கைகொண்டு கைகேயியார்க்குத் தொண்டாகி யிருக்கின்றாரே! அந்தக் கைகேயியாரும் ராஜ்யத்தைப்பெற்று, மதங்கொண்டவளாகி யிருப்பாளாதலால், சக்களத்திகள் துன்பப்படுவதைக்கண்டு மகிழ்வெய்துவளேயன்றி நன்மைசெய்யாள்; பரதனும் ராஜ்யத்தைப்பெற்று இறுமாப்புற்றுக் கைகேயிக்குவசப்பட்டுஅவள்தாக்ஷிணியத்துக்குள்ளாகிநந்தாயரை நெஞ்சாலும்

நினையான்; ஆதலின், நீ இங்கேயிருந்துசக்ரவர்த்தியாரது அனுமதியாலாவது, நீயேசுயமாயாவது, கோஸலையாரைப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருக்கக் கடவை. இதை மறுக்காமல் இப்படியே செய்வாயாக; இப்படிச்செய்வாயாகில், உனக்கென்னிடத்திலுள்ள பத்தியும் வெளிப்பட விளங்கியதாகும்; மாதாவுக்குப் பணிவிடைசெய்வதனால், ஒப்பற்றசிறந்ததருமமும்,செய்யப்பட்டதாகும். நாம் வனமேகியபின்னர் நம் தாயர்களுக்குச் சுகமென்பது சிறிதும் உண்டாகாது; ஆதலின், நீ என்பொருட்டு இவ்வண்ணஞ் செய்யக்கடவை யென்று அருளிச்செய்தனர். இளையபெருமாள் அவ்வருளிச்செயலைக் கேட்டு ஸ்ரீரகுநாயகரை நோக்கி, என்னையனே ! பரதன் அபிஷேகம் கொண்டபோதிலும், தேவருடைய திருக்கல்யாண குணங்களை நினைந்தாராய்ந்து தேர்ந்தபத்தியினாலாயினும், தேவருடைய தோள்வலியை நினைந்து அதனால் உண்டாகிய பயத்தினாலாயினும், மிகவும் விநயமுள்ளவராகி, நம் அன்னையர்களையளித்துப் பாதுகாப்பாரென்பதில் சிறிதும் ஐயமேயில்லை. ஒருகால் அவர் உபேக்ஷைசெய்வாராகிலும், என்னைப்போன்ற ஆயிரம்பேர்களையும் கோஸலையார் பாதுகாக்கவல்லவர்: அவர்வசத்தில் ஆயிரம் கிராமங்களிருக்கின்றனவன்றோ ? அதுகொண்டு கோஸலையார் தம்மையும், என்னன்னையையும், என்னைப்போன்ற மற்றும் பலரையும் பாதுகாக்க வல்லராவர். அடியேனைக்கைங்கரியம் செய்யும்படி யருள்செய்யக்கடவீர்; இவ்விஷயத்தில் தகுதியற்றதொன்றுமில்லை. கோஸலையார் தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளத் தாமே வல்லவராதலால், நானிங்கிருப்பதில் பயனில்லை; தேவர் அடியேனுக்கு மூத்தோராதலால், தேவருக்கு அடியேன் தொண்டுசெய்வதிலும் இகழ்ச்சியில்லை; நித்திய தாஸனாகிய அடியேனை விட்டுப்போவதே தகுதியற்றது. அடியேன் உடன் வருவதனால் தேவருக்கே நன்மை. வனத்தில் அடியேன் தேவர்க்குக் காய்கிழங்கு முதலிய நல்லுணவுகளைக் கொண்டுவந்தளித்தும், பர்ணசாலைகள்கட்டியும், எப்போதும் துயிலுமின்றித் தீங்குநேராமல் காத்துக்கொண்டுமிருப்பேன்; நிருபாதிகமாகிய கைங்கரியத்தையே நற்பேறாகக் கருதிய அடியேனும் அந்தக்கைங்கரியத்தைச்செய்து தன்னியனாகுவேன்; வில், பாணம் முதலிய ஆயுதங்களையும், மண்வெட்டி புட்டிற்கூடை முதலிய கருவிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, தேவருக்கு வழிகாட்டும்பொருட்டு முன்னே செல்வேன்; காட்டிலும், ரிஷிகள் புசிக்கத்தக்க காய்கனி கிழங்கு வேர்முதலியவற்றைத் தினந்தோறும் தேவருக்குக் கொணர்ந்தளிப்பேன்.

భవాంస్తు సహవైదేహ్యా గిరిసానుషురంస్యతే।
అహంసర్వం కరిష్యామి జాగ్రతస్స్వపతశ్చతే॥

* பவாம்ஸ்துஸஹவைதேஹ்யா கிரிஸானுஷுரம்ஸ்யதே ।
அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ்வபதச்சதே ॥

தேவர் சீதாபிராட்டியாருடன் மலைத்தாழ்வரைகளில், இஷ்டப்படி இன்பத்தையனுபவித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கக்கடவீர். அடியேன் ஒருவனே தேவர் விழித்திருக்கையிலும், துயில்கொண்டிருக்கையிலும், ஸர்வவித கைங்கரியமும் செய்துகொண்டு காத்திருப்பேன் - என்றிவ்வண்ணம் உறுதியாக விண்ணப்பஞ்செய்து வேண்டினார். பேரருளாளன் அவர்து விண்ணப்பத்தைத் திருவுளம்பற்றி மிக மகிழ்ந்து, அடா என்னருமைத் தம்பி! நீ என்னுடன் வருவதில் திடமுள்ளவனாதலால் யானும் உடன் பட்டேன்; நீ சீக்கிரஞ்சென்று உனக்கு வேண்டியவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு வரக்கடவை. ஜனகமஹாராஜா யாகஞ்செய்யுங்காலையில், வருணதேவன் தானே எதிராக வந்து, இரண்டு சிறந்த கோதண்டங்களையும், பிறரால் பிளக்கமுடியாத இரண்டு கவசங்களையும், பாணங்கள் எப்பொழுதுங் குறையாமல் நிறைந்துள்ள இரண்டு

* (ஸப்ராது:) என்கிற சுலோகத்தால் பண்ணின சரணாகதிக்குப் பலன் கைங்கரியமேயென்று இதனால் வெளிப்பட வருளிச்செய்கிறார் இளையாழ்வான்: (பவாம்ஸ்து) (தாஸபூதாஸ்ஸவதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:) என்கிறபடி, ஸர்வசேஷியான தேவரீரோவென்றால், (வைதேஹ்யாஸஹ) (நசஸீதாத்வயாராம) என்கிறபடி அடியேனைப் போலவே தேவருடைய வியோகத்தைப் பொறுதவராகிய பிராட்டியாருடன், (வைதேஹ்யா) காட்டில் சீதோஷ்ணங்களைப் பொறுத்துப் பணிவிடைசெய்யுந் திறமையும் பழக்கமுமின்றிச் சுகமாக ஜனகமஹாராஜன் திருமகளாகிச் செல்வமாய் வளர்ந்து ஸுகுமாரமாகியதிருமேனியையுடையபிராட்டியாருடன், (கிரிஸானுஷு)நாநாதாதுவிசித்திரமாகி நவமணிமாடம்போ லுயர்ந்தழகாகிய மலையடிவாரங்களில், (ரம்ஸ்யதே) திருவயோத்தியில் போலவே இன்புற்று வீற்றிருக்கக்கடவீர். (அஹம்) தேவர் கைங்கரியத்தின்பொருட்டே பிறந்த அடியேன், (அஹம்) நிரந்தர கைங்கர்ய விரோதியான பாரியை யன்றியில் அடியேனொருவனே, (ஸர்வம்) உசிதானுசிதவிசாரமின்றி எல்லாக் கைங்கரியங்களையும் ஸர்வாவஸ்தையிலும் செய்து காத்திருப்பேனென்றபடி. (ஸாமந்தமௌளி மணிரஞ்ஜிதசாஸநாங்க மேகாதபத்ர மவனேர்நததாப்ரபுத்வம் । அஸ்யாஸ்ஸகே சரணயோரஹமத்யகாந்த மாஜ்ஞாகரத்வமதிகம்ய யதாக்ருதார்த்த:) என்று மண்டலாதிபதியாகி ஸர்வ ஸ்வதந்திரராகியிருப்பதினும் அபிமததமர்களுக்குப் பரதந்திரராயிருந்து பணிவிடைசெய்வதே பரமானந்தமென்று ஸர்வஜ்ஞரான கவிஸார்வபௌமர் உரைசெய்தனரிறே. ஆதலின், பரமாபிமதராகிய ஸ்ரீமந்நாராயணருக்குக் கைங்கரியஞ் செய்வதே மோக்ஷாநந்தமென்று இளையபெருமாளும் தத்வார்த்தத்தை யருளிச்செய்தனரெனவுணர்க.

அம்பறாத்தூணிகளையும் சூரியன்போல விளங்குகின்ற தங்கத்தால் சிங்காரிக்கப்பெற்ற இரண்டு வாள்களையும் அளித்தனரன்றோ? அவைகளை நம் மாசிரியராகிய வஸிஷ்டருடைய ஆசிரமத்தினின்றும் எடுத்துவரக்கடவை - எனக் கட்டளையிட, இளையபெருமாள் உடனே விரைந்து சென்று, தம் பந்துஜனங்களைக்கண்டு அவர்களிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு வஸிஷ்டர் திருமாளிகைசென்று, ஆயுதங்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டுவந்து தம்மையனுக்குக் கட்புலனாக்கி யறிவித்தனர். ஸ்ரீரகுகுல திலகர் அவற்றைக்கண்டு மகிழ்ந்து, அடா லக்ஷ்மணா! நல்ல சமயத்தில் வந்தனை; யானும் உன்னையே எதிர்பார்த்திருந்தேன்; எனக்குள்ள பொருள்கள் யாவற்றையும் உன்னுடன் கூடித் தவசிகளுக்கும் வேதியர்களுக்கும் கொடுத்துவிட்டுப் போக விரும்புகின்றேன்; யாவரும் இங்கு வந்து நிறைந்திருக்கின்றார்கள். நீ விரைவாகச்சென்று நம் மாசிரியர் குமாரராகிய ஸுயஜ்ஞரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வரக்கடவை. பின்பு பொருள்கள் யாவற்றையும், அவர் முதலிய யோகிகளுக்கும், வேதியர்களுக்கும், நம் பரிஜனங்களுக்கும், அளித்து விட்டுப்புறப்பட்டு போவோமென் றருளிச்செய்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் தமக்குள்ள பொருள்களையெல்லாம் வேதியர்

முதலானோர்க் களித்தது.

அநந்தரம் இளையாழ்வார் தமையனார் கட்டளையின்படி ஸுயஜ்ஞருடைய ஆச்சிரமஞ்சேர்ந்து, அக்கினிஹோத்திரஞ் செய்துகொண்டிருந்த அவரைக்கண்டு தண்டம் ஸமர்ப்பித்து, வாரீர் தோழரே! தேவரை அய்யர் எழுந்தருளப் பண்ணுகின்றார். அங்கெழுந்தருளிச்செயற்கரிய செயல்களைச் செய்கின்ற ஸ்ரீராமசந்திரரைக் கடாக்ஷித்தருளக்கடவீர்

ஸீதாதேவி — ஸ்ரீராமர். — இலக்ஷ்மணர் பிராமணர்களுக்குத் தானஞ்செய்கிறது.

என்று விஜ்ஞாபனம்செய்ய, ஸுயஜ்ஞரும் உடனே நித்திய கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு இளையபெருமாளுடன் ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவரண்மனைக் கெழுந்தருளி அத் திருமாளிகையின் அழகினைக் கடாக்ஷித்துக்கொண்டு உள்ளே புகுந்தனர். புகுந்தவளவில், நெய்யாகுதி செய்யப்பெற்ற அக்கினிபோல ஒளிபொருந்தி விளங்கும் இவரைக்கண்டு சக்கரவர்த்தித் திருமகன் பிராட்டியாருடன் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு எதிர்கொண்டு சென்று எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுபோய் ஓராஸனத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்து, நவரத்தினங்களிழைத்தழகாகிய தோள்வளைகள், குண்டலங்கள், அரைஞாண், புஜகீர்த்தி, தோடாக்கள் முதலிய அணிகளாலும், மற்றும் பற்பல மணிகளாலும் பூசைசெய்தனர். பிறகு ஸீதாபிராட்டியினு லேவப்பட்டவராகி, சிறந்த முத்துவடத்தையும், ஒட்டியாணத்தையும், தங்கத்தால் செய்த மின்னூலையும், அவர்கையில்கொடுத்து, ஆசிரியர் திருக்குமாரரே! இவைகளைத் தேவருடைய பாரியைக்குக் கொடுக்கும்படி ஸீதை யளித்தாள்; இவைகளைப் பாரியைக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்து, மீளவுஞ் சீதாதேவியால் ஏவப்பட்டு, வங்கி, பாஜிபந்து முதலிய அணிகளையும், சிறந்த இலவம்பஞ்சி மெத்தையுடன் கூடிய கட்டிலையும், தமக் கம்மானல் கொடுக்கப்பட்ட சத்துருஞ்ஜயமென்னும் யானையையும், ஆயிரம் யானைகளுடன் ஸமர்ப்பித் துகப்பித்தருளினர். ஸுயஜ்ஞரும் அவை யாவற்றையும் பெற்றுக்கொண்டு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண ஸீதைகளுக்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்து வாழ்த்தியேத்தியருளினர். ஸ்ரீராமபிரான் பின்பு இளையபெருமாளை நோக்கி, லக்ஷ்மணா! அகஸ்தியமாமுனியையும், கௌசிகமாமுனியையும் எழுந்தருளப்பண்ணி, நவமணிகளாலும், மற்றும் வேண்டியவைகளாலும், பூஜை செய்யக்கடவை; அநேகமாயிரம் பசுக்களையும், வெள்ளி, தங்கம், மணி முதலியவைகளையும் கொடுக்கக்கடவை. நந் தாயாராகிய கௌஸலையாரை யடுத்தவரும், தைத்திரீய வேத மோதுகின்றவர்களுக்கெல்லாம் குருவும், கொடைக்கு நல்ல பாத்திரருமாகிய வேதியரை யழைப்பித்து, அவருடைய விருப்பந் தீருமளவும், வாஹனங்களையும், தாதிகளையும், வெண்பட்டுக்களையும், மற்றும் பலவகை யாடையணிகளையும் கொடுத்து மகிழ்விக்கக்கடவை. அன்றியும், நெடுநாளாய் அடுத்தவரும், அமைச்சரும், ஸூத வமிசத்தில் பிறந்தவருமாகிய சித்திரரதர் என்பவர்க்கும், ஆடையாபரணங்களையும், மற்றும் சிறந்த மணிகளையும், சில்லறைப்பசுக்கள் எல்லாவற்றையும், சிறந்த வைகளில் ஆயிரம் பசுக்களையும் கொடுத்து மகிழ்விப்பாயாக. கடசாகையையும், கலாபிசாகையையும் ஓதிக்கொண்டு, உணவிலும் அபேக்ஷயின்றிப் பலாச தண்டங்களைக் கையிலேந்திப் பிரஹ்மசரிய விரதங்கொண்டு விளங்குகின்ற எண்பது பிரஹ்மசாரிகளுக்கு, எண்பது ஒண்டை ரத்தினங்களையும், ஆயிரம் பொதி மாடுகளையும், இருநூறு உழவு மாடுகளையும், ஆயிரம் பசுக்களையும் அளிக்கக்கடவை. நந்தாய்மாரை யடுத்த பிரஹ்மசாரிகளும் பலருளர்; அவர்களுக்கும்

தனித்தனி ஆயிரமாயிரம் பசுக்கள் கொடுத்துத் தனிகராக்குவாயாக; மற்றுமுள்ள வேதியர்களுக்கும் எவ்வண்ணம் தானஞ்செய்தால் நந்தாயார் உகந்தருள்வரோ, அவ்வண்ணங் கொடுக்கக்கடவை - என்று பிரமதேவர் தேவேந்திரனுக்குக் கட்டளைசெய்வதுபோலக் கட்டளையிட்டருளினர். இளையாழ்வாரும் உடனே தமையன் கட்டளைப்படி எல்லா வேதியர்களும் குபேரனாகும்படி அவர்கட்கு அளவின்றிக் கொடைசெய்தனர். கண்ணும் கண்ணீருமாக நிற்கின்ற தம்பரிஜனங்களுக்கும்,இனி மற்றொருவரையடுத்துப் பிழைக்காமல் இன்புறும்படியாக மிக்க பொருள்களையும் தனித்தனி யளித்துவிட்டு, அவர்களை நோக்கி,நாங்கள் திரும்பிவருமளவும் நீங்கள் துன்பமடையாமல் மகிழ்வுற்று நந்திருமாளிகைகளைப் பாழடையாமல் காத்திருக்கக் கடவீர்களென வருளிச்செய்தனர். பிறகு தம்முடைய கோசாதிகாரியையழைத்து, என்னுடைய பண்டாரத்திலுள்ள பொருள்கள் யாவற்றையும் கொண்டுவரக்கடவீரெனக் கட்டளையிட்டனர். உடனே மலைபோலக் குவைகுவையாகக் கொண்டு கொட்டப்பட்ட பொருள்களெல்லாவற்றையும் அவர் அங்குள்ள பாலகர், மூப்பினர், பிணியாளர் முதலிய பொருளற்றவர்களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தருளினர். அத்தருணத்தில், பொருளின்மையால் பிங்களவர்ணமுடையவரும், உஞ்சவிருத்தியால் ஜீவனஞ்செய்பவரும், மூப்பினையுடையவருமாகிய திரிஜடரென்பவர் தன்பாரியையால், ஸ்ரீராமபிரான் எல்லோர்க்கும் வேண்டிய பொருள்களைக் கொடுத் தருள்செய்கின்றாராம்; ஆதலால் தேவர் ஸ்ரீராமபிரானைப்போய்க் கண்டுவாரும்; அவர் தேவர்க்கும் ஏதேனும் அளித்தருள்செய்வர்; இந்தக் குடாரியையும், மண்வெட்டியையும், வீசியெறிந்துவிடும்; என் வாக்கியத்தைக் கேட்டருளுமென்று ஏவப்பட்டவராகி, ஒரு கந்தைத்துணியையெடுத்து உடுத்திக்கொண்டு புறப்பட்டு, ஸ்ரீராமபிரான் திருமாளிகை சேர்ந்து, ஒருவராலும் தடுக்கப்படாமல், ஸ்ரீராமபிரானருகில் வந்து ஸ்ரீராமசந்திரரைக் கண்டு, சக்கரவர்த்தியார் திருக்குமாரரோ! யான் பெரிய குடும்பியாகிப் பொருளின்றிக் காடடில் தினந்தோறும் உஞ்சவிருத்தி செய்து பிழைக்கின்றேன் ; என்னைக் கடாக்ஷித்தருளுமென்று வேண்டிக்கொண்டனர். சக்கரவர்த்தித் திருமகனார் அதுகேட்டாராய்ந்து, வெளியிலுள்ள அநேகமாயிரம் பசுக்களில் ஓராயிரமும் ஒருவருக்கும் அளிக்கவில்லை; அவற்றை யிவர்க்குக்கொடுக்கலாமெனமனத்தில் உத்தேசித்து, அவர் மூப்பினராயினும் மிகவுந் தேஹபலமுள்ளராகின்றனரென அவர் திருமேனியிற் கண்டறிந்து, அதைக் கடாக்ஷிக்கவேண்டுமென்னும் குதூஹலத்தால், அம் மஹாத்மாவை நோக்கி, ஸ்வாமி, அடியேன் குதூஹலத்தால் ஒரு விண்ணப்பஞ் செய்கின்றேன்; சீற்றங்கொள்ளற்க வென்று, அவரிடத்தில் நியமனம் பெற்றுக்கொண்டு, மஹா யோகியே! தேவர் இந்தக்கோலைச் சுழற்றிக் கோட்டைக்கு வெளியிலுள்ள என் பசுக்கூடத்தை நோக்கி எறிந்தருளக்கடவீர்; அஃது எவ்விடத்தில் வீழ்கின்றதோ, அதற்குட்பட்ட பசுக்கள் யாவற்றையும்

இலக்ஷ்மணர். ஸ்ரீராமர். ஸீதாதேவி. திரிஜடரிஷி. பசுக்கள்.

தேவர் திருவுளம்பற்றி எழுந்தருளக்கடவீரென விஜ்ஞாபனஞ் செய்தருளினர். திரிஜடர் அம்மொழியைக்கேட்டு உடனே இடுப்பில் உத்தரீயத்தைச் சுற்றி இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு, அக்கோலைத் தம் பலமுள்ளவரையில் சுழற்றி எறிந்தனர்; அந்தக்கோல் ஸரயூநதியின் கரைக்கப்புறத்திலுள்ள அநேகமாயிரம் பசுக்கூட்டங்களைத்தாண்டி எருதுகளின் கூட்டத்தருகில் வீழ்ந்தது. ஸ்ரீராமபிரான் அதனைக் கடாக்ஷித்து அவரையணைத்துக்கொண்டு மகிழ்ந்து, அக்கோல் வீழ்ந்தவரையிலுள்ள பசுக்களையெல்லாம் மேய்ப்பவர்களுடன் திரிஜடருடைய ஆச்சிரமத்துக்கனுப்பிவிட்டு அம்முனிவரைநோக்கி, ஸ்வாமி! தேவர்சீற்றங்கொள்ளற்க; விநோதமாக அடியேன் இவ்வண்ணம் தேவரை வருத்தினேன்; தேவருடைய சிறந்த தேஹபலத்தை யறிவதன்பொருட் டிவ்வண்ணஞ் செய்தேனே யன்றி வேறில்லை. ஆதலால் இந்த அபராதத்தைப் பொறுத்தருளக் கடவீரென்று மறுபடியும் அவரை நல்வார்த்தையினால் மகிழ்வித்து, மற்றுந் தேவருக்குவேண்டிய பொருள் யாதோ அதையும் கேட்டருள்வீராக; அடியேன் பொருள் யாவும் வேதியர்களுக் களிப்பதன் பொருட்டே யன்றி வேறில்லை; இதுவே என் பொருட்டு நலந்தருவது, இது விஷயத்தில் தடையில்லை; யோசனைசெய்யாமல் அருளிச்செய்யக் கடவீரென்று பலவாறாக வேண்டி யருளினர். திரிஜடரும் அதுகேட்டு அகமகிழ்ந்து பத்தினியுடன் அப் பசுக்களைப்பெற்று கீர்த்தி, பலம், பிரீதி, இன்பம், இவைகள் மேன்மேலும் வளரும்படி அவர்களுக்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்து எழுந்தருளினர். ஸ்ரீராமபிரானும் மற்றுமுள்ளபொருள்களையும், அங்குள்ளவேதியர், நட்பினர், பணிசெய்பவர், இரவலர் முதலிய யாவர்க்கும் அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி ஸம்மானஞ்செய்வித் தருளினர். அப்பொழுது அங்குள்ள யாவரும் மனக்குறையின்றி மகிழ்ந்து புகழ்ந்து உகந்தனரேயன்றி, ஒருவரும் மகிழ்வற்றிருந்திலர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

சக்கரவர்த்தித்திருமகன் திரிஜடரை யவ்வாறு பரிஹாஸஞ்செய்தது என்னெனில், ஸ்ரீராமபிரான் தமக்கு ராஜ்ஜியமின்றி வனம்போகிறோமேயென்று மனக்கவலை சிறிதுமில்லை யென்பதை வெளிப்படுத்துவதற்காகவும், தம்மை யடுத்தவர்கள் நமக்கிவ்வளவு பசுக்களை யளித்திலரே, நூதனமாய் வந்த திரிஜடருக்கு மாத்திரம் எல்லாப் பசுக்களையும் கொடுத்துவிட்டாரேயென்று அசூயைப்படாமைக்காகவும், சுகப்படுகிறவர்களைவிட வருத்தப்படுகின்றவர்களுக்கே தேஹபலம் மிகவுளதென்பதை வெளிப்படுத்தி அதனால், தாம் அரணியத்தில் வருத்தமுறினும் வலிமைகுன்றுதென்பதைத் தாயார் முதலானோர்க் கறிவிப்பதற்காகவுமெனவுணர்க.

முப்பத்துமூன்றுவது ஸர்க்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் சக்கரவர்த்தியைக் காண வெழுந்தருளியது.

இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் ஸீதாபிராட்டியாருடன் வேதியர்களுக்கு மிகுதியாகப்பொருட் கொடைசெய்துவிட்டு, தந் திருத்தந்தையைக் கண்டு மூவரும் வனமேகும் செய்தியை யறிவித்து விடைபெற்றுக் கொண்டு வனவாசமெழுந்தருள நிச்சயங்கொண்டு, காணற்கரியதாய்ச்சிறந்து விளங்குவதும், ஸீதாபிராட்டியால் மலர் மாலை முதலியவற்றால் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டுள்ளதுமான வில் முதலிய ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு வீதியில் எழுந்தருளினார்கள். இச்செய்தி யறிந்து அவரைத் தரிசிக்க அத்திருவயோத்தியிலுள்ள ஜனங்களெல்லோரும், அரசர்களின் மாளிகையி னுச்சியிலும், தேவாலயங்களின் கோபுரத்திலும், நற்செல்வர்களின் மேன் மாளிகையிலும், ஏழுமாடியுள்ள உயர்ந்த வீடுகளின் மீதும் ஏறிக்கொண்டனர்; புறத்திலிருந்து வந்தவர்கள வீதிகள்தோறும் எள்ளின்முனை நுழையவு மிடமின்றி நெருங்கி நின்று கொண்டனர். அவர்கள் கண்ணிழந்தவர்போலவும், பொருளிழந்தவர் போலவும், மக்களைப் பறிகொடுத்தவர்போலவும், இடிவிழுந்தவர்போலவும், முகங்குலைந்து மனங்கலைந்து நொந்தவர்களாகி, அரசற்குரிய வாஹனங்களின்றி அற்பர்போலத் திருவடித்தாமரை யிணைகள் சிவந்து நோவப் பதாதிகளாய், இளவரசுக்குரிய முச்சகநிழற்று முழுமதித் திருக்குடையின்றி வெயிலின் வெப்பத்தால் திருமேனிவாடி, யாவர்க்கும் அன்பருமின்பருமாகிய ஸ்ரீராமசந்திரர் பெரிய பிராட்டியாருடனும், இளையபெருமாளுடனும் எழுந்தருளுவதுகண்டு சோகஸாகரத்தில் மூழ்கினவர்களாகிப் பலவாறாகப் புலம்பலுற்றனர்கள். எம்பெருமான் வீதியில் எழுந்தருளுகையில், இதுவரையில் நால்வகைப் படைகளும் அலைகடல் பொங்குவது போலச் செல்லுமே; இப்பொழுது அவர் சீதாதேவியுடன் செல்லுகையில், இளையாழ்வாரொருவரே பின் செல்லுகின்றனரே! இவர், நற்செல்வத்தின் நிலைமையறிந்தவரும், கேட்போர்க்குக கேட்டவாறு கொடுத்தருளு மியல்பினரும், தருமநுட்ப மறிந்தவரு மாதலால், தந்தையைப் பொய்யராக்கக் கூடாதென்னும் திருவுள்ளத்தாலன்றோ, பிறர்செயற்கரிய வனவாஸம் செய்யத்துணிந்தனர். அந்தோ! யாவளொருத்தியை இதுவரையில் ஆகாயத்திற் செல்ல வல்லமையுள்ள பூதபிசாசாதிகளும் கண்ணுற வல்லமையற்றன வாயினவோ, அந்தச் சீதாதேவியும், யாவருங் காணும்படி நடுவீதியில் எழுந்தருளுகின்றனளே! நற்சாந்த மப்புவதற்கே யுரியதான சீதா பிராட்டியினது திருமேனி கொடுமையான வெயிலிலும் காற்றிலு மழையிலுமடிப்பட்டு மண்ணிலெழுந் துகளும் படிந்து, உருக்குலைந்துபோகுமந்தோ! இப்பொழுது நம்மஹாராஜா தசரதசக்கரவர்த்தி

பேய் பிடித்துப் பித்தெழுந்து மதிமாறினர் போலும். அவ்வாறிலராயின், மிகப் பிரியமுள்ள நற்புதல்வரைக் காட்டிலோட்ட விருப்பமுறுர்; மைந்த னொருவன் நற்குணமுடையானல்லனாயினும், அவனையும் பெற்றார் புறத்தே ஓட்டார்களே ! இந்த ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருக்கல்யாணகுணங்களி லீடுபட்டு இவ்வுலகமெல்லாம் ஸ்ரீராமா ராமாவென்று ஏத்திப்புகழ்ந்து, ஸ்ரீராமமயமாகி யிருக்கின்றதே ! இத்தன்மையனாகிய நற்செல்வத் திருமகனைச் சக்கரவர்த்தியார் ஏன் வனஞ்செல்ல விடுகின்றார் ?

ఆనృశంస్యమనుక్రోశ శ్శ్రుతంశీలందమశ్శమః।
రాఘవంశోభయన్త్యేతే షడ్గుణాఃపురుషోత్తమం॥

ஆந்ருசம்ஸ்யமனுக்ரோசச் ச்ருதம்சீலந்தமச்சம: |
ராகவம்சோபயந்த்யேதே ஷட்குணா:புருஷோத்தமம் ||

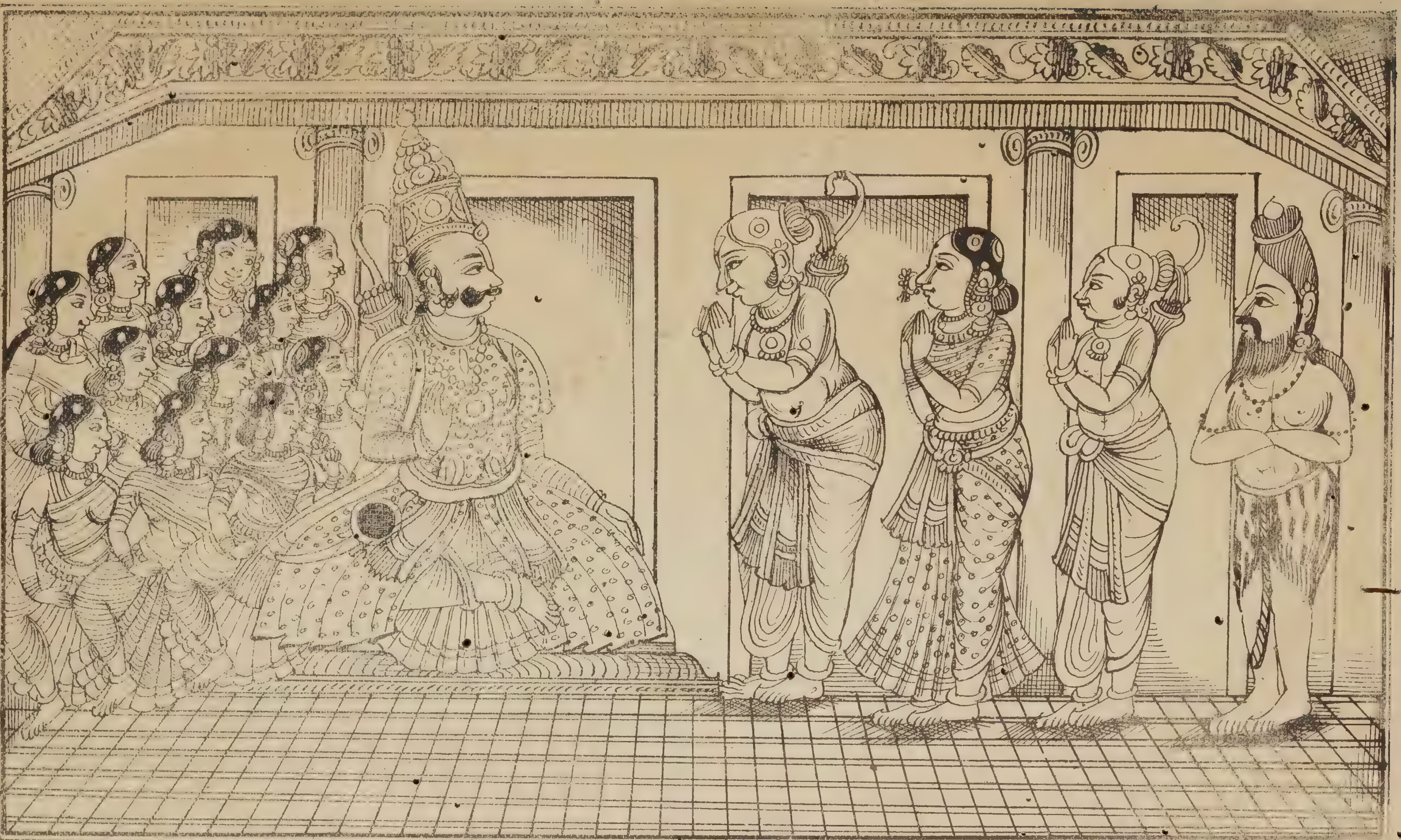
நல்லோரைக் கொல்லாமை, துன்பமடைந்தார்மே லருள் சுரந்தளித்தல், பெரியோரிடத்துப் பற்பலநூல்களைக் கற்று ஆராய்ந்து தேறுதல், நற்செய்கை உடைமை, புலன்களை யடக்கித் தன்வசமாக்கிக்கொள்கை, பிழைசெய்தோரிடத்தும் சீற்றங்கொள்ளாது பிழைபொறுத்தல், என்னு மிவ் வாறு குணங்களும், (யஸ்மாத்க்ஷரமதீதோஹ மக்ஷராதபிசோத்தம: | அதோஸ்மி லோகேவேதேச ப்ரதித:புருஷோத்தம:) என்கிறபடி ஸர்வாந்தர்யாமியாகவும், சகல ஜகத்காரணனாகவும், சகல ஜகத்சரண்யனாகவும், சர்வவ்வியாபியாகவு மிருக்கின்றமையால் புருஷோத்தமனென்னுந் திருநாமம்பெற்று (அஹந்தாசரதிர்ப்பூத்வா) என்கிறபடி சக்ரவர்த்தித் திருமகனாக அவதாரஞ் செய்து, ராகவதுரந்தரனென்னும் விருதுபெற்றிருக்கின்ற ஸ்ரீராமபிரானை விளங்கச்செய்கின்றனவன்றோ ? அத்தன்மையனாகிய ஸ்ரீராமபிரானுக்குப் பீடைநேர்ந்தமையால், அவரையே தஞ்சமாகவுடைய நாமெல்லோரும், முதுவேனிற்பருவத்தில் நீர் வற்றுகையில், அந்நீரிலுறையுஞ் ஜந்துக்கள்போல, மிகவும் பீடைசெய்யப்படுகின்றோ மல்லோமோ ? இந்த ஜகத்துக்கெல்லா மிவரே நாயகரன்றோ? இவர்க்குத் துன்பம் நேர்ந்தமையால், வேரற்ற மரம் போல் உலகமெல்லாந் துன்புற்றன. ஒரு மரத்தின் வேரை யறுத்து விடின், பிறகுஅம்மரம் பூ கனி காய்களுடன் செழித்து வளருமோ? தரும தேவதையாகிய ஸ்ரீராமசந்திரரே இவ்வுலகமனைத்துக்கும் வேராகின்றனர்; மற்றுள்ள உயிர்களெல்லாம், அம்மரத்திற்குப் பூ கனி காய் இலை கிளைகளாகின்றார்கள்; ஆதலின் நாமெல்லோரும் இளையபெருமாள் போலப் புறப்பட்டுப் புத்திர மித்திர களத்திராதியர்களுடன் ஸ்ரீராமபிரா னெழுந்தருளும் அரணியத்திற்கு உடன் சென்று மகிழ்வோம். பூந்தோட்டங்களாலும், நிலங்களாலும், மச்சு மாளிகைகளாலும் பயன்யாது ? அவைகளைவிட்டு ஸ்ரீராமபிரானுடன் சென்று, அவர்

இன்பமுறின் இன்பத்தையும், துன்பமுறின் துன்பத்தையும், அடைந்து வாழ்வோம். நாடு விட்டு வனஞ்சென்றவளவில் நமது மாளிகைகள், புதைய லெடுக்கப்பட்டு, அங்கணங்கள் முறிபட்டு, தனதானியம் பசு முதலியன அழிந்து, பின்னும் பல சிறந்த வஸ்துக்கள் எடுபட்டுப் புழுதிகள் படிந்து, கிருஹதேவதைகளால் கைவிடப் பட்டனவாய், எல்லா விடங்களும் எலிகளால் துவாரஞ்செய்யப்பட்டு, தண்ணீர் தெளியாமலும் அகிற்புகை கமழ்வியாமலும் துகள்போக விளக்காமலும் பாழாகி, பலி யாகம் ஜப ஹோம மந்திரங்களுமின்றி, உடைந்த பாஜனங்களை யுடையனவாகி, கெடுங்காலததா லிடிந்து உருக்குலைந்தனவாகுமே; அம்மனைகளைக் கைகேயி யடைந்து மகிழ்வுறக் கடவள். நாம் செல்லுங் காட்டிலுள்ள பாம்புகள் புற்றுக்களையும், சிங்கங்கள் தாழ்வரைகளையும், யானைகள் காடுகளையும், விட்டோடக் கடவன. இந்நகரே காடாகக்கடவது, காடே நகராகக்கடவது. வனத்திலுள்ள ஜந்துக்கள் யாவும் நம்மால் விடப்பட்ட இந்தத் தேசத்தையே யடையக்கடவன. புலி கரடி நாய் நரி மான் பாம்பு முதலிய ஜந்துக்கள் நிறைந்து, புல்லெழுந்து பாழடைந்த தேசத்தைக் கைகேயி பிள்ளையுடனும் பந்துஜனங்களுடனுங் கூடிப்பெற்று மகிழ்க. நாமெல்லோரும், ஸ்ரீராமனுடன் அரணியத்தில் வாழ்ந்து மகிழ்வோம்; என்றிவ்வண்ணம் பலவாறாகப் புலம்பினர்கள். இவ்வாறு உரைக்கின்ற ஜனங்களின் வாக்கியங்களைச் சக்கரவர்த்தித் திருமகன் திருச்செவி சார்த்தியும், சிறிதேனுந் திருவுளத்தில் விகாரங் கொள்ளாமல், மத்த மாதங்கம் போன்ற விக்கிரம முடையவராய், கைலைமலையின் சிகரம்போல வெளுத்துயர்ந்த தந் திருத்தந்தையினது திருமாளிகையை நோக்கி எழுந்தருளினர். ஆங்கு ஸேவகர்கள் அவரைக்கண்டு வினயமுடையராய் நின்றனர். அத்திருமாளிகையினுட்புகுந்த ஸ்ரீராகவன் அங்கே மிகவுந் துன்பமுஞ் சிந்தையுங்கொண்டு வருந்துகின்ற சுமந்திரரைக் கடாக்ஷித்துத் தாம் வனவாஸ மெழுந்தருளுவதற்காகவே இவர் துன்பமுற்றிருக்கின்றாரென்று திருவுளத்தறிந்தும், மகிழ்ச்சி கொண்டவர்போலப் புன்சிரிப்புக்கொண்டவராகி, மஹாராஜருடைய நியமனத்தைத் தடையின்றி விதியின்படி செய்யவேண்டுமென்று நிச்சயங்கொண்டவராய்த் தந்தையிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டெழுந்தருள வேண்டுமென்று திருவுளம்பற்றிச் சுமந்திரரை நோக்கி, வாரீர் சுமந்திரரே! நீர் சக்கரவர்த்தியாரிடஞ் சென்று நாமிங்கு வந்திருப்பதைத் தெரிவித்து, சன்னிதியில் செல்ல அனுமதிகேட்டு வரக்கடவீரென்று கட்டளையிட்டனுப்பி யருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் முப்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

பே. 43.

தேவிகள். தசரதமஹாராஜர். ஸ்ரீராமர். ஸீதாதேவி. இலக்ஷ்மணர். ஸுமந்திரர்.

முப்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம்.

சக்கரவர்த்தியார் திருமகனுக்கு விடை கொடுத்தது.

புண்டரீக பலாச விசாலாக்ஷரும், நீலமேக சியாமளமாகிய திவ்வியமான திருமேனியுடையவரும், ஸ்ரீதாமோதரரும், புருஷோத்தமருமாகிய ஸ்ரீராமசந்திரர் தாம் வந்த செய்தியை மஹாராஜருக்கு அறிவிக்குமாறு கட்டளையிடுதலும், ஸுமந்திரர் அவ்வாஜ்ஞையைச் சிரத்தில்கொண்டு மிகச் சந்தாபமுடையராய் உள்ளேசென்று, கட்டுண்ட மஹா நாகம்போலப் பெருமூச்சுவிட்டும், இராகு கேதுக்களால் பிடிக்கப்பட்ட சூரியன்போல ஒளிகுலைந்தும், நீறு பூத்த நெருப்புபோல உள்ளே வெப்பங்கொண்டும், நீர் வற்றிய தடாகம்போல ஸாரம் வற்றியும், ஐம்புலன்களின் திறமை குலைந்து வருந்துகின்ற மஹாராஜரைக் கண்டு, இருமடங்கான சோக முடையராகி யருகிற்சென்று, மஹாராஜரை நோக்கிக் கைகுவித்து, ஜய விஜயீபவ என்று வாழ்த்தி, கேட்டருளீர் மஹாப்பிரபு! தேவருடைய திருமகனார் பிராஹ்மணர்களுக்கும், பரிசனங்களுக்கும், பொருளனைத்தையும் கொடை செய்துவிட்டு, தேவரைக் காணும்படி அரண்மனை வாயலில் வந்து நிற்கின்றார். சூரியன் கிரணங்கள் சூழ்ந்தொளிர்வதுபோல ரராஜகுணங்கள் நிறைந்தொளிர்பவரான ஸ்ரீராமசந்திரர் தேவரீர் நியமனப்படி வனவாஸஞ்செல்லத் துணிவுடையராகித் தம் பந்துஜனங்களிடத்தில் விடைபெற்றுத் தேவரீரிடத்திலும் நியமனம் பெற்றுக் கொண்டுபோக வந்து நிற்கின்றார்; ஆதலால், அவர் தேவரைக்கண்டு களிக்கக்கடவர். தேவருக்கும் நன்மையுண்டாகக் கடவது. தேவரும் அத்திருமகனைக் கடாக்ஷித்தருளக்கடவீரென்று, பயத்தால் தடுமாறியும், மெதுவாயும் விண்ணப்பஞ்செய்தனர். ஸத்தியவாதியும், தர்மாத்துமாவும், சமுத்திரம்போலக் கம்பீர முடையவரும், ஆகாசம்போலக் களங்கமுறாதவரும், இவ்வுலகங்களுக்கெல்லாம் அரசருமான மஹாராஜர் அதைக் கேட்டு, சுமந்திரரே! நான் என் பத்தினிமார் அனைவர்களுடனும் கூடித் திருமைந்தனைக் காண விரும்புகின்றேன்; ஆதலின், விரைவாக என் மனைவியரெல்லோரையும் இங்கழைத்து வாருமென்று கட்டளையிட்டனர். சுமந்திரர் அவ்வண்ணமேசென்று தேவிகள் யாவரையும் அழைத்து வருகையில், மஹாராஜர் கட்டளையின்படி முந்நூற்றைம்பது தேவிகளும், கோஸலை, ஸுமித்திரைகளைச் சூழ்ந்துகொண்டு, மஹாராஜருடைய சமீபத்தில் வந்து சேர்ந்தனர்கள். சக்கரவர்த்தியும் உடனே சுமந்திரரை நோக்கி, ஸூதரே! நீர் சென்று ஸ்ரீராமபிரானை யழைத்துக்கொண்டு வாருமென்று ஆஜ்ஞைசெய்தனர். தக்ஷணமே சுமந்திரர் ஸ்ரீராமசந்திரரைச் சீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் அழைத்துக்கொண்டு மஹாராஜர்க் கெதிராக வரு

கையில், சக்கரவர்த்தியார் ஸ்ரீராமபிரானெழுந்தருளுவதைக் கண்டு, விரைவாகச் சிங்காசனம் விட்டெழுந்து எதிர்கொண்டோடிச் சோகவேகத்தால் ஸ்ரீராமபிரானைத் தழுவாமலே தரையில் தவறி வீழ்ந்து மூர்ச்சை யடைந்தனர். உடனே ஸ்ரீராமபிரான் இளையபெருமாளுடனும் பிராட்டியாருடனும் அவரைப்பற்றி எடுத்தருளினர். அப்பொழுது, ஆ! ஆ! ராமா ராமா வென்னுந் தொனி ஆபரணத் தொனியுடன் கலந்தெழுந் தொலித்தது. சீதாதேவியுடன் ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்க ளிருவரும், மஹா ராஜரைக் கட்டி யணைத்து கட்டிலின்மீ தெழுந்தருளச் செய்தனர்கள். முகூர்த்தகாலஞ் சென்று மூர்ச்சை தெளிந்தபின்பு சோகக்கடலில் மூழ்கியிருக்கின்ற தந்தையை நோக்கி ஸ்ரீராகவன் கைகூப்பி வந்தனஞ்செய்து, எந்தந்தையரே! அடியேன் வனவாஸம் போகும்பொருட்டுத் தேவரை விடைகேட்கின்றேன்; அடியேனைக் குளிரக் கடாக்ஷித்து வாழ்த்தி விடைகொடுத் தனுப்பக்கடவீர். எங்களெல்லோர்க்குந் தேவரே இறையவரல்லீரோ? இளையோனும், ஸீதையும், என்னுடன் வருவோமென்று வீம்புசெய்கின்றார்கள். இவ்விருவர்களுக்கும் என்னுடன் வரும் பொருட்டு விடைகொடுத்தருளக்கடவீர். அநேககாரணங்களையிட்டு வெகுவாக நான் தடுத்துரைசெய்தும் இவர்கள் கேட்டிலர். ஆதலின், துயரத்தை விட்டு மகிழ்வுகொண்டு எங்களை யனுப்பி யருளக்கடவீர். எல்லா வுயிர்களும் பிரஹ்மாவின் கட்டளையை எதிர்நோக்கி யிருப்பதுபோல, ஸீதாலக்ஷ்மணர்கள் அடியேனாகிய மூவரும் தேவருடைய கட்டளையையே எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருக்கின்றோம்; என்று இனிமையாக விண்ணப்பஞ் செய்தனர். இவ்வண்ணந் திருமகனருளிச்செய்த வாக்கியத்தைக்கேட்டு மஹாராஜர் ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கி, அடா என்னருமைக் குழந்தாய்! நான் கைகேயியினுடைய வரதானத்தால் மோகங்கொண்டிருக்கின்றமையால், நீ என்னை நிராகரித்துவிட்டுச் சுயமாகவே அபிஷேகங்கொண்டு அரசனாகி, இப்பூமியையாண்டு வாழ்வுறக்கடவையென்று உரைசெய்தனர். ஸ்ரீராமபிரான் அவ்வுரையைக் கேட்டுக் கைகூப்பிக்கொண்டு மீளவுந் தந்தையைநோக்கி, மஹாராஜரே! தேவரே அநேகமாயிரம் வருஷங்கள் இப்பூமிக்கு இறையாக வீற்றிருக்கக்கடவீர்; அடியேன் அரணியத்தில் சுகமாக வாஸஞ்செய்தின்புறுவேன்; என்பொருட்டுத் தேவர் பொய்யராகக்கடவீரல்லீர். பதினான்குவருஷம் காட்டில் விநோதமாக வாஸஞ்செய்து பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றி, மீண்டிங்குவந்து தேவரீர் திருவடிகளைத் தொழுது, மகிழ்வுறுவே னென்று அருளிச்செய்தனர். இவ்வண்ணமாக ஸ்ரீராமபிரான் அருளிச்செய்ததைக்கேட்டு, கைகேயியால் அடிக்கடி நிர்ப்பந்தஞ் செய்யப்பட்ட மஹாராஜர் மிகச் சோகங்கொண்டு புலம்பி, ஸத்தியமென்னுங் கயிற்றினால் பிணைத்துக் கட்டப்பட்டவராகி, மிகவும் பிரியமுள்ள செல்வமகனை நோக்கி, அடா என் பெறலரிய நற்புதல்வா! இம்மையினும் மறுமையினும், உனக்கு நன்மை யுண்டாகக்கடவது; எதற்கும் அஞ்சாதவனாகி

வனத்திற்குச்சென்று சீக்கிரமே திரும்பிவரக்கடவை. என் செல்வப்புதல்வனே, நீ ஸத்திய ஸ்வரூபியும், தருமசிந்தை யுடையவனு மாதலால், உன்னுடைய மனவுறுதியைத் திருப்ப யாராலும் முடியாது; ஆயினும், இன்றிரவு மாத்திரமாவது இங்கிருந்து, நாளைத்தினஞ் செல்லக்கடவை. இந்த ஒருதினமாவது உன்னைக்கண்டு மகிழ்வுற்றிருப்பேன்; இன்றிரவுமாத்திரம் என்னையும் உன் தாயையுங் கண்டு களிப்புறச்செய்வாயாக; நாளைத்தினம் சகல போகங்களுடனுங்கூடி வனஞ்சேர்ந்து மகிழ்வுறுவாய்; அடா என் செல்வமகனே! என்பொருட்டுப் பிரியமுள்ளன வெல்லாந் துறந்து கோரமான கானகஞ் செல்ல முயல்வது யாவராலுஞ் செயற்கரியது; குலமுறையைக் கெடுக்கின்ற இக்கொடிய கைகேயியால், வஞ்சனைசெய்யப்பட்ட என்னை நீ மெய்ம்மொழியனாகச் செய்து, கரையேற்றத் துணிவு கொண்டிருக்கின்றனை; நீ எனக்கு மூத்த மகனாதலால், நீ என்னைச் சத்தியவாதியாகச் செய்ய முயற்சிசெய்வதும் வியப்பன்றென்று கூறி விடைகொடுத்து மகிழ்ந்து புகழ்ந்தனர். சக்கரவர்த்தித் திருமகனாரும் சோகங்கொண்டுரைத்த தந்தையின் வாக்கியத்தைத் திருச்செவிசார்த்தி, இளைய பெருமாளுடன் கூடித் தாமுஞ் சோகங்கொண்டவராகித் தந்தையை நோக்கி, என் திருத் தமப்பனாரே! இன்றைத்தினம் தேவரருளால் இஷ்ட போகங்களைப்பெறினும், இனி யடவியில் அவைகளை யார் கொடுப்பார்கள். ஆதலி னிப்பொழுதே இங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போக வேண்டுவதையே யான் மிகவும் விரும்புகின்றேன்; தனதானியங்கள் நிறைந்து மஹாஜனங்களுடன் கூடி விளங்குகின்ற இந்த ராஜ்ஜியத்தை யான் திருப்பிக்கொடுத்து விடுகிறேன்; இதைத் தேவரீர் பரதன் பொருட்டுக் கொடுத்தருளக்கடவீர். தேவர் மனமகிழ்ந்து கைகேயிக்கு முன்பு வரமளித் திருக்கின்றமையால், அதைப் பரிபாலனஞ்செய்வதன் பொருட்டு வனவாஸம்போக நிச்சயங்கொண்ட என் உறுதி ஒருகாலும் மாறாது; எல்லாவற்றையும் பரதனுக் களிப்பதனால் தேவருடைய வாக்கியம் உண்மையாகக்கடவது. அடியேன் தேவருடைய நியமனத்தின்படி பதினன்கு வருஷம் வனசரர்களுடன் கூடி யரணியத்தில் வாழ்ந்து மகிழ்வேன்; இவ்விஷயத்தில் தேவர் ஆலோசனைசெய்ய வேண்டுவதேயில்லை; இப்பூமியைப் பரதனுக் களித்தருளக்கடவீர்.

నహిమేకాంక్షితంరాజ్యం సుఖమాత్మనివాప్రియం।
యథానిదేశంకర్తుం వై తవైవ రఘునన్దన॥

நஹிமேகாங்க்ஷிதம்ராஜ்யம் ஸுகமாத்மநிவாப்ரியம் |
யதாநிதேசம் கர்த்தும்வை தவைவரகுநந்தந ||

அடியேனுக்குத்தேவருடைய ஆஜ்ஞையை முறைப்படி செய்வதே பிரியமாகு மல்லது, இந்த இராஜ்ஜியமும் அதனடியாக வந்த சிற்றின்பங்களும் பிரியங்களாகா; ஆதலின், தேவருடைய துன்பந் தொலையக்கடவது. இனி

இவ்வண்ணம் அழுது கண்ணீர்களால் நனைந்து வருந்தக்கடவீரல்லீர்; எல்லா நதிகளுக்கும் பதியாகிய ஆழ்கடல் கலக்கமுறுவதுண்டோ? என் திருத்தந்தையாரே! அடியேன் ராஜ்ஜியத்தையாயினும், இன்பங்களையாயினும், ஜானகியையாயினும் இம்மையிலுண்டாகுங் காமங்களையாயினும், வானுலகத்தையாயினும், உயிர்வாழ்வையாயினும், ஒருபொழுதும் நன்குமதியேன்; தேவரைச் சத்தியவாதியும், பொய்யுரையாதவருமாகச் செய்வதொன்றையே நன்குமதிப்பேன்; தேவர் திருமுன்பாகவே இவ்வண்ணம் சத்தியத்தின் மீதும், நல்வினையின் மீதும், ஸத்தியஞ்செய்து கொடுப்பேன்; ஆதலின், கணப்பொழுதாயினுமினிமேலிங்கிருக்க விருப்பமுறேன்; தேவர் துன்பத்தை யடக்கிக்கொள்ளக்கடவீர்; என் உறுதிக்கு மாறுதலில்லை. அன்றியும், கைகேயியாராலும் அடியேன் வனவாஸஞ் செல்லும்படி யாஜ்ஞைசெய்யப்பட்டேன்; போவேனென்று யானும் பிரதிஜ்ஞை செய்து கொடுத்தேன்; ஆதலின், என்னுடைய பிரதிஜ்ஞையைப் பரிபாலனஞ் செய்யும் பொருட்டும் இப்பொழுதே வனஞ் செல்வேன்; தேவர் சிறிதுந் துன்புறற்க; யாங்கள் அரணியத்தில் விநோதமாய் வாஸஞ்செய்து மகிழ்வோமல்லது துன்புறோம்; பற்பல மிருகங்களும், பக்ஷிகளும், நிறைந்த வனத்தில் விநோத முண்டாவதற்கும் ஐயமுளதோ?

పితాహి దైవతం తాత దేవతానామపి స్మృతం।
తస్మాద్దైవతమిత్యేవ కరిష్యామి పితుర్వచః॥

பிதாஹிதைவதந்தாத தேவதாநாமபிஸ்ம்ருதம் |
தஸ்மாத்தைவதமித்யெவ கரிஷ்யாமிபிதுர்வச: ||

எல்லாத்தெய்வங்களினும் தந்தையாரே முதன்மையான தெய்வமென்று ஓதப்படுகிறதன்றோ? ஆதலின், தெய்வமென்கிற எண்ணத்தாலே தேவருடைய வாக்கியத்தை யடியேன் பரிபாலனஞ் செய்வேன்; பதினன்கு வருஷங்கள் சென்றபின் மீண்டுவந்து தேவரீரைத் தண்டன் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்; இப்பொழுது பயனற்ற இந்த ஸந்தாபத்தை விடக்கடவீர். கண்ணீர் பெருக்கி அழுகின்ற இங்குள்ள யாவரையுந் தேற்றவல்ல தேவரே இவ்வண்ணம் விகாரங்கொண்டு வருத்தமுறலாமோ? இந்தத் திருநகரியும் நாடும் கூடிய இப்பார் முழுதும் என்னு லளிக்கப்பட்டது; இதைப் பரதனுக்குக் கொடுத்தருளக் கடவீர்; அடியேன் தேவருடைய நியமனத்தை நியமத்துடன் நிறைவேற்றுதற்பொருட்டு வனவாஸஞ்செல்வேன்; என்னு லளிக்கப்பட்ட காடு மலை யாறு கடலடங்கலுமுள்ள இப்பூமியைப் பரதன் பரிபாலனஞ் செய்யக்கடவன். தேவருடைய வரங்களிரண்டும் யதார்த்தங்களாகக் கடவன. அடியேனுக்குத் தேவருடைய நியமனத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்யும் விஷயத்திலுள்ள மகிழ்வு ராஜ்ஜியபோகங்களில் சிறிதும் தோற்றவில்லை; ஆதலின்தேவர் சோகத்தை

விட்டுச் சந்தோஷமடையக் கடவீர். தேவரைப் பொய்யராக்கி அடியேன் ராஜ்ஜியத்தையும், போகங்களையும், சீதையையும், உயிர்வாழ்வையும், ஒருபொழுதும்விரும்பேன்; ஆதலின், தேவருடையவிரதம் சத்தியமாகித்தலைக்கட்டக்கடவது. அடியேன் வனஞ்சேர்ந்து, பல மூலங்களைப் புசித்து, ஆறு மலை முதலியவற்றைக் கண்ணுற்றும், பற்பல புதுமைகளைக் கண்டும், சுகத்தையே யடைவேன்; தேவர் இன்புறக் கடவீரென்று விண்ணப்பஞ் செய்தருளினர். மஹாராஜர் இவ்வண்ண மருளிச்செய்த தம் அருமை மகனை யாலிங்கனஞ் செய்து கொண்டு சோகம் பொறுக்காமல் மூர்ச்சை யடைகையில், கைகேயி நீங்கலாக மற்றுள்ள யாவருங் கூவியழ, சுமந்திரரும் மூர்ச்சைகொண்டு விழ, அங்குள்ள யாவரும் ஐயோ ஐயோ வென்று கூவியழுது புலம்பினுர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் முப்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

சுமந்திரர் கைகேயியைப் பழித்துரை செய்தது.

அநந்தரம் சுமந்திரர் மூர்ச்சை தெளிந் தெழுந்து கைகேயிமீது கொண்ட கோபத்தினுல், தலையை யசைத்து அடிக்கடி பெருமூச்சு விட்டுக் கைமேல் கையை வைத்து முறுக்கிப் பற்களைக் கடகடவென்று நெரித்துக் கண்களிரண்டுஞ் சிவந்து, முன்புற்றவண்ணம் மாறிக் கடுந்துன்பமும் கோபமுங் கொண்டு, மஹாராஜருடைய திருவுளத்தையும் அறிந்து, கைகேயியின் மனம் நடுக்கமுறுமாறு கொடிய வச்சிராயுதங்கள் போலவும், கூர்மையான விஷமூட்டிய சரங்கள் போலவு முள்ள கொடிய வாக்கியங்களால் கைகேயியின் மர்மங்களெல்லாவற்றையும் பிளப்பவர்போ லவளைநோக்கிக் கூறுகின்றனர்: அடி பாவி கைகேயி ! இவ்வுலக மனைத்துக்கும் பர்த்தாவும், உனக்குப் பதியுமாகிய இந்த மஹாராஜரையே நீ விட்டு விட்டமையால், உனக்கிவ்வுலகினில் செய்யத்தகாத தீச்செய்கையொன்றுமில்லை; நீ இவ்வண்ணஞ் செய்வதினுல், பதியின் கொலையும், கடையில் இக்குலத்தின் கொலையும், உன்னைச் சேருமென்று நம்பு

கின்றேன்; இல்லையாகில், மகேந்திரனைப்போலவெல்லவொண்ணாதவரும், பருவதராஜனைப்போல அசைக்க வொண்ணாதவரும், பெருங்கடலைபோலக் கலக்க வொண்ணாதவருமாகிய மஹாராஜரை இவ்வண்ணந் தாபமுறச் செய்வாயோ! நீ கோரியவற்றை யெல்லாங் கொடுப்பவரும், பர்த்தாவுமாகிய இவரை நீ யவமதி செய்யற்க; பெண்களுக்குப் பர்த்தாவின் இஷ்டப்படி நடப்பதே யன்றோ, பிள்ளையின் இஷ்டப்படி நடப்பதைக் காட்டிலும் சிறந்தது? மஹாராஜர் தபோவனஞ் சென்றபின்னர், வயதின் முறைப்படி ராஜகுமாரர்கள் ராஜ்ஜியத்தைப் பெறுவதென்னு மிக்குல முறையை நீ கெடுக்கக் கருதுகின்றாயே? உன்னுடைய எண்ணத்தின்படி பரதனே ராஜனாகி யரசாட்சி செய்யக்கடவன்; நாங்களெல்லோரும் ஸ்ரீராமபிரா னெழுந்தருளும் வனத்திற்கே செல்லுகின்றோம்; உன்னுடைய தேசத்தில் பிராஹ்மணர்களில் ஒருவராகிலும் வாஸஞ்செய்யக் கடவர்களல்லர்; அத்தன்மையதாகிய செயலையே நீ செய்ய நினைக்கின்றனையே! உன்னுடைய இத்தன்மையதாகிய நடக்கையைக் கண்டு யான் மிகவும் ஆச்சரிய முறுகின்றேன். உன் சரியையைக் கண்டு, இந்த மேதினியும் பிளந்திலதே! உன்னைக் கண்டு சிச்சிச்சி என்று இகழ்ந்து வசிஷ்டர்முதலிய பிரஹ்மரிஷிகள் அருளிச்செய்யும் சாபவாக்கியங்களுன்னை எரித்திலவே! மதுரமான கனிகள் பழுக்கும் மாமரத்தைக் கோடாலியால் வெட்டிச்சாய்த்துவிட்டு வேப்பமரத்தைப் பால்வார்த்து வளர்த்தால், அதில் மதுர ரஸ முண்டாகுமோ? உன்னுடையதன்மை உன் மாதாவின் தன்மையைப் போன்றதென்றே யான் நம்புகிறேன். வேம்பினின்றுந் தேன் ஒழுகுமோ? தாயின் குணமே மகளுக்கும் வருமென்றும், தாயைப் பார்த்து மகளைக் கொள்ளென்றும் பழமொழி யுள்ளனவன்றோ? உன் தாயினுடைய தீச்செயலை நாம் நன்றாகக் கேட்டுணர்ந் திருக்கின்றோம்; அஃதென்னவெனில்,—

உன் தந்தைக்கு ஒரு மஹாயோகி எல்லாவுயிர்களின் பாஷைகளையு மறியுமபடி வரமளித்திருந்தனர். அதனால், ஈ எறும்பு முதலிய உயிர்களின் வார்த்தைகளையும் அவர் அறிந்துகொண்டிருந்தனர். ஒருநாள் படுக்கையறையிலே படுத்திருக்கையில் அங்கோர் எறும்புசொன்ன வார்த்தையின் பொருளை அவருணர்ந்து, ஹா! ஹா! வென்று பலவாறாக நகைத்தனர். அப்பொழுது உன் தாய், உன் தந்தையை நோக்கித் தன்னைக்குறித்தே அவர் நகைத்தனரென் றெண்ணிக் கடுஞ்சினங்கொண்டு, நீர் சிரித்ததற்குக் காரணம் யாதென வினவினள். உன் தந்தை அதுகேட்டு உன் தாயைநோக்கி, அடி, என் பிராண நாயகி! நான் உன்னைப்பற்றி நகைத்திலேன்; நகைத்த காரணத்தை யானிப்போது உரைப்பதற்கில்லை; உரைப்பேனாகில் தக்ஷணமே யான் மரணமடைவே னென்பதில் ஐயமேயில்லை; ஆதலின், நீ இவ்விஷயத்தில் சீற்றங்கொள்ளற்க வென்று வேண்டிக் கொண்டனர். உன் தாய்

அம்மொழி கேட்டும் சமாதானமடையாமல் மீளவும் உன் தந்தையை நோக்கி, மஹாராஜரே! நீர் என்னைப்பற்றியே நகைத்தீர்; ஆனதுபற்றியே நீர் அதனை உரைசெய்ய மயங்குகின்றீர்; நீர் பிழைக்கினும் பிழைக்க, இறக்கினு மிறக்க; நீர் நகைசெய்த காரணத்தைச் சொல்லியே தீரவேண்டு மென்று கடுமையாகக் கூறினள். உன் தந்தை யவள் மொழியைக் கேட்டு முரைசெய்யாமல், இச்செய்தியை வரமளித்தவருடன் சொல்லினர். அம்முனிவரு மதைச் செவியுற்று உன் தந்தையை நோக்கி, கேளீர் கேகயமஹாராஜரே! நீர் மனையாளென்று அவள்மேல் அன்பினு லிதை யுரைத்து மரிக்கக்கடவீரல்லீர்; அவளே இறக்கினு மிறக்க, வருந்தினும் வருந்துக, நீர் அவளை மதிக்க வேண்டாமென் றருளிச்செய்தனர். உன் தந்தை அதுகேட்டு உன் தாயை நிராகரித்து விட்டுக் குபேரன்போல விஹாரஞ் செய்துகொண்டிருந்தனரன்றோ? அடி, தீயொழுக்க முடையாளே! நீயும் உன் தாயைப்போல இவ்வண்ணந் தீயளாகிப் பர்த்தாவைக் கொலைசெய்யவே நினைக்கின்றனை;—

సత్యశ్చాప్రవాదోయం లౌకికః ప్రతిభాతిమా।

పితౄన్ సమనుజాయన్తే నరామాతరమఙ్గనాః॥

ஸத்யச்சாத்யப்ரவாதோயம் லௌகிகঃப்ரதிபாதிமா ।

பித்ரூந்ஸமனுஜாயந்தே நராமாதரமங்கனாঃ ॥

பிள்ளைகள் தந்தையைப் போலவும், பெண்கள் தாயைப் போலவும் பிறக்கின்றனர்களென இவ்வுலகில் வழங்கும் பழமொழி எனக்குண்மை யெனவே தோற்றுகின்றது; ஆகிலும் இப்பொழுது நீ தாயைப்போலக் கொடியளெனப் பெயர் பெறாமல், இந்த எண்ணத்தை விட்டுவிடு; நம்மஹாராஜர் அருளிச்செய்வதைக்கேட்டுணர்; பர்த்தாவின் திருவுளத்தின்படி நடந்து எங்களெல்லோர்க்குந் தஞ்சமாயிரு; நீ பாவிகளின் துர்ப்போதனையைக் கேட்டு, தேவராஜன்போல இவ்வுலகமனைத்துக்கு முனக்கும் பர்த்தாவாகிய இம்மஹாராஜரை, மூத்தோனையோட்டி இளையோனுக்குப் பட்ட மளித்தாரென்று யாவரும் பழிக்கும்படி செய்யற்க; உன்பொருட்டளித்த வரத்தையும் மஹாராஜர் பொய்யாகச் செய்யார்; இவர் மண்டலாதிபதி யாதலின், உனக்கிந்த ராஜ்ஜியத்துக்குத் தகுந்த தில்லை யாயினும், மற்றுள்ள தேசங்களை யாயினும், கொடுத்தருள் செய்வார்; ஸ்ரீராமபிரான் மூத்தோனும், கொடையாளனும், வல்லமையுடையோனும், தருமங்களைப் பாதுகாப்போனும், எல்லா வுயிர்களையும் காக்கவல்லவனும், சிறந்த தோள்வலியுள்ளவனு மாதலால், இத்திருவயோத்திக்கு இப்புருஷோத்தமனே அபிஷேகங்கொண்டரசனுகைக் கடவன். அம்மா கைகேயி! ஸ்ரீராமபிரான் தந்தையைவிட்டு வனத்துக்கெழுந்தருளி

விடுவானாகில், உனக்கு அழிவில்லா இகழ்வு இவ்வுலகமெங்கும் பரவுமந்தோ! ஆதலின், அரசுக்குரியனான ஸ்ரீராமபிரானே இந்த ராஜ்ஜியத்தைப் பாதுகாத்து வரக்கடவன். இதுவிஷயத்தில் நீ பொறுமையையும் துன்பத்தையும் அடையவேண்டாம். ஸ்ரீராமபிரானை விட்டு வேறொருவனும் இவ்வயோத்தியையாள வல்லவனல்லன். ஸ்ரீராமசந்திரன் இளவரசாகி ராஜ்ய பாரந் தாங்குவனாயின், மஹாராஜர் முன்னோர் நடந்த முறையை நினைந்து தவமியற்ற மனமகிழ்ந்து வனம்புகுவாரென்றனர். இவ்வண்ணம் நல்வார்த்தைகளாலும், வன்மொழிகளாலும், சக்கரவர்த்தி முன்பாகச் சுமந்திரர் கைகுவித்துக்கொண்டு கைகேயியைப் பலவாறாகக்கலக்கிப் பயமுறுத்தியும், கைகேயி சிறிதேனும் மனக்கலக்க முற்றிலள்; சிறிதுந் துன்பமுமுற்றிலள்; அவளது முகத்திலும் சிறிதும் நாணத்தாலாயினும் அச்சத்தாலாயினும விகாரமுந் தோற்றவில்லை.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று.

முப்பத்தாறாவது ஸர்க்கம்.

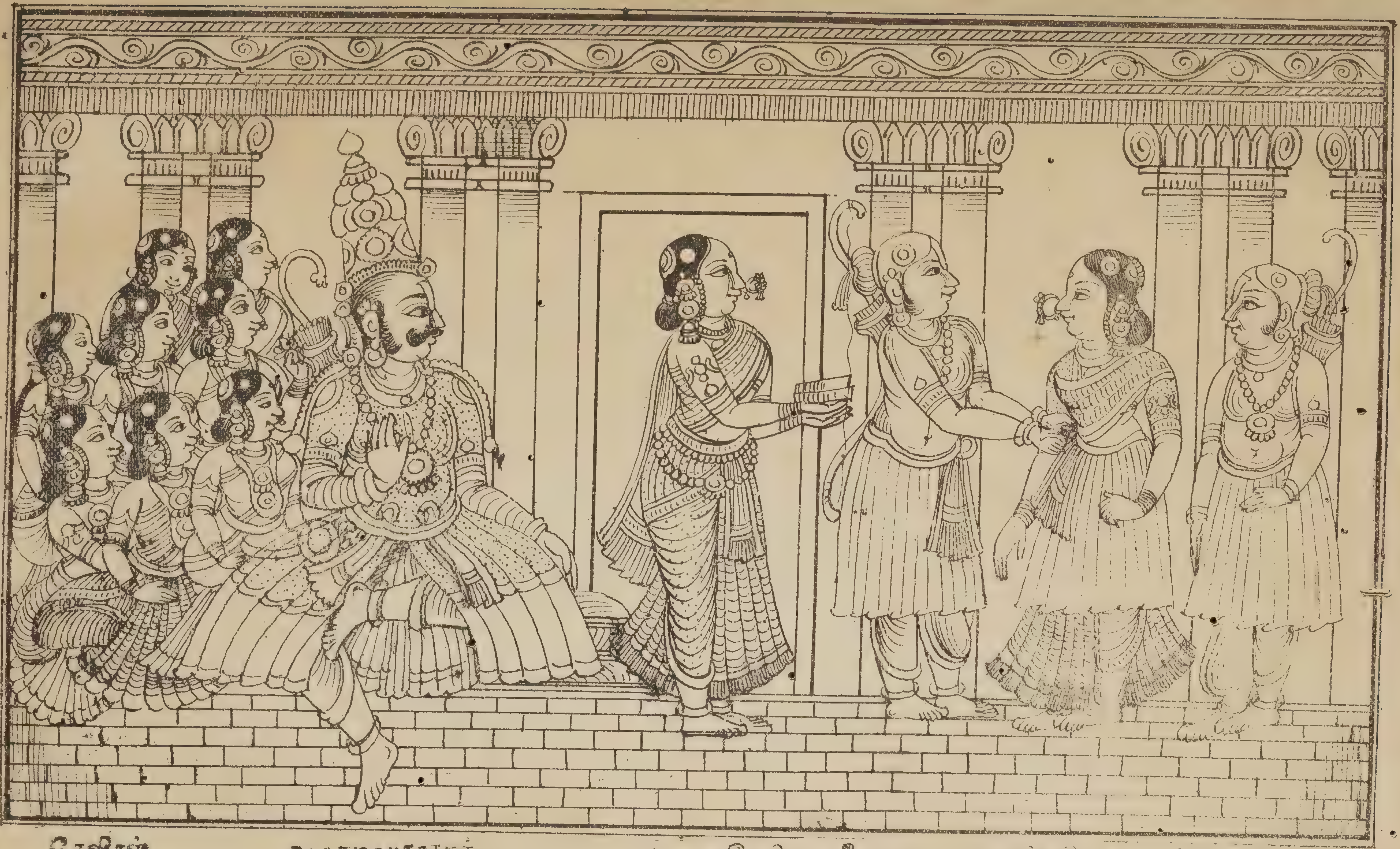
தசரதமஹாராஜர் கைகேயியை இகழ்ந்து பயமுறுத்தியது.

இவ்வண்ணம் சுமந்திரர் சொல்லியவார்த்தையைக் கேட்டும் மனமிரங்காமல் கைகேயி யொரேபிடியா யிருப்பதைக்கண்டு, தசரதமஹாராஜர் சத்தியத்தால் கட்டுண்டமையால், அவளை நிராகரிக்க வகையின்றிச் சுமந்திரரை நோக்கிக் கண்ணீர் ததும்பப் பெருமூச்சுவிட்டுரைக்கலுற்றனர். ஓ சுமந்திரரே! மிகுந்த பொருள்களுடனும், இரத்தினங்களுடனும், மற்றுமுள்ள சிறந்த பண்டங்களுடனுங் கூடி, நால்வகைப் படைகளும், இப்பொழுதே ஸ்ரீராமபிரானுடன் செல்லும்படி சித்தஞ்செய்யக்கடவீர். மிகுதியும் அழகுடைய பொதுமகளிர்களும், மிகச்செல்வமுடைய வர்த்தகர்களும், நம் அருமைமகனது படைகளை மகிழ்விக்கும்படி செல்லக்கடவர்கள். நம் செல்வமைந்தனை யடுத்துப் பிழைப்பவர்களுக்கும், இவன்கண்டு உகக்குந் தோளாண்மையுள்ள சூரர்களுக்கும், மிகப் பொருளளித்து உடன் செல்லும்படி திட்டஞ்செய்யக் கடவீர். சிறந்த படைக் கருவிகளையும், திறமையுள்ள நகரத்தார்களையும், வண்டி முதலிய வாஹனங்களையும், கானகத்தில் திரியவல்ல வேடர்களையும், உடனனுப்பக் கடவீர். ஸ்ரீரகுகுலதிலகன் இவ்வண்ணம் கானகஞ் செல்வானாகில், அங்குள்ள மிருகங்களையும், யானைகளையும், சிங்கம், புலி, கரடிகளையும், மற்றுமுள்ள ஜந்துக்களையும், வேட்டையாடி யடித்தும், அங்குள்ள தேன்களை நுகர்ந்தும், பற்பல நதிகளைக் கண்ணுற்றும், மகிழ்வுறுவான்; நம்மை நினைந்து வருந்தான்.

அன்றியும், இப்பொழுது நம்மிடத்திலுள்ள தானிய வகைகளும், பொன் வெள்ளி முதலிய நாணயங்களும், ஸ்ரீராமபிரானுடன் செல்லக்கடவன. என் அருமைச்செல்வமைந்தன் வனத்திலும் யஜ்ஞயாகங்கள் செய்துகொண்டும், பூரி தக்ஷிணை கொடுத்துக்கொண்டும், பற்பல ரிஷிகளைச்சேவித்துக் கொண்டும், சுகமாக வாஸஞ்செய்க. பரதனும் இவ்வயோத்திமாநகருக் கிறைவனுகிப் பரிபாலனஞ் செய்யக்கடவன். ஆதலின், ஸ்ரீராமபிரானைப் பிரயாணஞ்செய்தனுப்பிவிடக் கடவீரென்றனர். இவ்வண்ணம் சக்கரவர்த்தியார் உரைசெய்தவளவில், கைகேயி அதுகேட்டுப் பயமுற்று முகம்வாடித் தொனியொடுங்கி நடுக்குற்றுத் துன்பமடைந்து மகாராஜருக்கெதிராக அவரைநோக்கி, மஹாராஜரே! ஓ ஓ! இது நல்ல அழகு; சிறந்த பண்டங்களையும், படைகளையும், பொருள்களையும், ஜனங்களையும், ராமன் பின் செல்ல விடுவீராயின், அப்பொழுது ஸாரமின்றி யுறங்கிக் கிடக்கும் இந்த ராஜ்ஜியம், ஸாரமெடுக்கப்பட்ட சாராயத்தின் தேட்டைபோல் உபயோகமற்ற தாகுமன்றோ? அதனைப் பரதன் மாத்திரம் விருப்புற்றுப் பெறுவனே? ஒருகாலும் பெறுனென்று சிறிதும் நாணமின்றி யுரைசெய்தனள். அது கேட்டுச் சக்கரவர்த்தியார் கைகேயியை நோக்கி, அடிகொடியாளே! தீச்செயலினளே! உன் சொல்லின்படியே ராமனைக் காட்டி லோட்டவும், பரதனுக்குப் பட்டங்கட்டவும், முயற்சிசெய்கின்ற என்னை மறுபடியும் மேன்மேலும் ஏன் எதிர்த்து வருத்துகின்றனை; நீ ஸ்ரீராமன் வனவாஸம் போகவேண்டுமென்று வரங்கேட்டனை யன்றி, அவனுடன் ஒருவரும் போகக்கூடாதென்று வரங்கேட்க வில்லையே! ஆதலின் ஸ்ரீராமபிரானுடன் சேனைகள் போகக்கூடாதென்று ஏன்தடுக்கின்றனையென்று மிகச் சினமுற்றுரைத்தனர். கேகயி அதுகேட் டிருமடங்கு கோபங்கொண்டு பர்த்தாவை நோக்கி, கேளீர் மஹாராஜரே! உங்களுடைய குலத்தில் சிறந்தவராகிய ஸகரசக்கரவர்த்தியார் தமக்கு மூத்த குமாரனுகிய அஸமஞ்சனைக் காட்டிலோட்டிவிட வில்லையா? அவ்வண்ணமே நீங்களும் ராமனைத் தனியே காட்டிலோட்டிவிடக் கடவீர்களென் றுரைத்தனள். அதைக்கேட்டு மஹாராஜர், சீச்சீ! அரிதரிது! உன் ஜன்மத்தைச் சுடுகவென்று இகழ்ந்தனர். சுற்றுமுள்ள ஜனங்களும், அவள் வெட்கமுறும்படி சீச்சீ என்றிகழ்ந்தார்கள். புத்தியில்லாதவளாதலால் அவள் இதை யறிந்திலள். அப்பொழுது மிக மூப்புற்றவரும், மந்திரிகளுள் சிறந்தவரும், மஹாராஜருக்கு மிகவும் பிரியமானவருமாகிய சித்தார்த்தரென்பவர் கைகேயியை நோக்கி, அடி மதிகெட்டவளே! அஸமஞ்சன் ஊரிலுள்ள பாலகர்களெல்லாரையும் எடுத்துச் சரயூநதியில்போட்டு அவர்கள் மூழ்கி நீர்குடித்திறப்பதைப் பார்த்து நகைத்து மகிழ்ந்துகொண்டிருந்தனன். அதனல் நகரத்தாரெல்லோரும் சினமும் சோகமுங் கொண்டு ஸகர மஹாராஜரைக் கண்டு, மஹாராஜரே! அஸமஞ்சனையாவது வைத்துக்கொள்ளும், எங்களையாவது வைத்துக்கொள்ளும்; அவனிருக்கும் பக்ஷத்தில் நாங்

கள் ஓடிப்போகின்றோமென்று முலறையிட்டார்கள். ஸகரசக்கரவர்த்தி அது கேட்டு அவர்களை நோக்கி, நீங்கள் இவ்வண்ண முரைப்பதற்குக் காரணம் யாது? உங்களுக் கென்ன பயமுற்றதென்று வினவ, ஜனங்கள் ராஜனை நோக்கி, எம்மரசே! உம்முடைய மூத்தகுமாரன் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிற எங்கள் குழந்தைகளை யெடுத்துச் சரயூநதியில் போட்டு, மடமையால் மகிழ்ச்சி கொள்ளுகின்றான். இளவரசன் செய்வதை நாங்கள் எப்படித்தடைசெய்வோம், இதற்குத் தேவரே தஞ்சமென்றனர்கள். ஸகரசக்கரவர்த்தி அது கேட்டு, ஜனங்களது நன்மைக்காகப் பிழைசெய்தோரைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்னும் நீதியின்படித் தன் பிள்ளையைப் பத்தினியுடனும் பரிஜனங்களுடனும் தேர்மீதேற்றி, உயிருள்ளவரையில் காட்டிலேதானே திரியும்படியாக ஓட்டிவிட்டார். அதனால் அவன் காட்டில் காய் கிழங்குகளைத் தின்று திரிந்தனன். தருமசிந்தையுள்ள அரசன் பிள்ளையேயாயினும் பிழைசெய்யின் காட்டிலோட்டிவிட வேண்டுவதே. அஸமஞ்சனைப்போல ஸ்ரீராமபிரான் என்ன குற்றஞ் செய்தான்? அதனை யாவரு மறியும்படி சொல்லி, அதன் பிறகு ஸ்ரீராமபிரானைக் காட்டிலோட்டி விடக்கடவை. ஸ்ரீராமனிடத்தில் சிறிதேனும் துர்க்குணத்தை நாங்கள் கண்டிலோம். சந்திரனிடத்திலேனும் சிறிது களங்கமுள்ளது, ஸ்ரீராமசந்திரனிடத்தில் ஒருபொழுதுங் களங்கமுண்டாகமாட்டாது. அம்மா கைகேயி! நீ சிறிதாயினும், ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில் தோஷத்தைக் கண்ணுற்றனையாகில், அதனை யுரைசெய்; இப்பொழுதே ஸ்ரீராமபிரானையோட்டி விடுவோம். சிறிது குற்றமுமின்றி நற்குண நற்செய்கை யுடையவரைத் துரத்துவது கொடிய பர்வமன்றோ? அது செய்பவன் இந்திரனேயாயினும், அவனும் தன் பட்ட மிழந்து நரகில் வீழ்ந்துழல்வன். ஆதலின், அம்மா கைகேயி! ஸ்ரீராமபிரானுடைய அபிஷேகத்தைத் தடைசெய்யற்க. உனக்குத் தருமசிந்தை யில்லாவிடினும், உலகத்தார்க்காயினும் அஞ்சவேண்டாமா? ஆதலின் இனி இந்தக் கெடுமதியைப் பற்றற விட்டு, உலகத்தார் உன்னை இகழாமல் காத்துக்கொள்ளக் கடவை யென்றிடித்துரைத்தனர். மஹாராஜரும் அது கேட்டு மீளவும் கைகேயியை நோக்கி, அடி பாவீ! இந்தச் சித்தார்த்தருடைய வார்த்தையையும் இதமெனக் கொண்டிலையா? உனக்கும், எனக்கும் யாவர்க்கும் இத மித்தன்மைய தென்பதையும் அறிந்திலையோ? உன் செயலைக்கண்டு, நல்லோர்களெல்லோரு மிகழ்ந்து நகைக்குங்காலம் நேர்ந்ததந்தோ! அடி பாதகி! நானும், ராஜ்ஜியத்தையும் போகத்தையும் செல்வத்தையும் விட்டு, என் செல்வமகனுடன் வனமே செல்வேன்; நீ பரதனுக் கபிஷேகஞ்செய்வித்து நீங்கள் இருவரும் உலகாண்டின்புற்று வாழுங்களென்று, கடுந்துன்பமும் சினமுங்கொண்டு நடுங்க வுரைசெய்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் முப்பத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

தேவிகள்
தசரதமஹாராஜா
கைகேயி
ஸ்ரீராமர்
லக்ஷ்மணர்

முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள் கைகேயி கொடுத்த மரவுரியை யுடுத்ததும், சீதாபிராட்டியாருக்கும் மரவுரி கொடுக்க அதனை வேண்டாமென்று வஸிஷ்டர் தடுத்துக் கைகேயியை யிகழ்ந்ததும்.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனும் சித்தார்த்தர் வாக்கியத்தைத் திருச்செவி சார்த்தித் தன் திருத்தாதையை நோக்கி, தந்தையரே! போகங்களைத் துறந்து காடுசேர்ந்து காய் கிழங்குகளை யுண்டு மூவகைக்குற்றமு மற்று ரிஷிபோல இருக்கப்போகின்ற எனக்குப் படைகளாலும் பொருள்களாலும் பரிஜனங்களாலும் பயன்யாதுளது?—

యోహిదత్వాద్విపశ్రేష్ఠం కక్ష్యాయాంకురుతేమనః।
రజ్జుస్నేహేనకిన్తస్య త్యజతఃకుఞ్జరోత్తమం॥

யோஹிதத்வாத்விபச்ரேஷ்டம் கக்ஷயாயாம்குருதேமந: |
ரஜ்ஜுஸ்நேஹேநகிந்தஸ்ய த்யஜத:குஞ்சரோத்தமம் ||

யானையை விற்றுவிட்டு, அதைக்கட்டுங் கயிற்றைக் கொடுப்பதில்லையென்று எவனேனும் அதில் ஆவலுறுவனோ? யானையை விற்றபின் அக்கயிற்றினால் அவனுக்கு என்னபயன்? அதுபோல ராஜ்யத்தைத் துறந்து வனம்போகின்ற எனக்கு இத்தானைகளினு லென்னபயன்? ஆதலின் இவையெல்லாம் பரதனுக்கே உரியனவாகக்கடவன; யான் அனுமதி கொடுக்கின்றேன். பதினான்குவருஷம் யான் வனவாசஞ்செய்யப் போகின்றமையால், மரவுரிகளையும் மண்வெட்டி புட்டிற்கூடைகளையும் கொடுத்தருளக் கடவீர்கள். இவையே எனக்கு வேண்டுங் கருவிகளென வருளிச்செய்தனர். உடனே கைகேயி அந்தச் சபைநடுவில் சிறிதும் நாணமின்றித் தானே நேராக மரவுரிகளைக் கொணர்ந்து ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கி, இதனை உடுத்துக்கொள்ளென வுரைத்தளித்தனள். ஸ்ரீராமசந்திரரும் அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு பீதகவாடையை அவிழ்த்து விட்டு, ரிஷிகள்போல அம்மரவுரியை யுடுத்துக்கொண்டனர். இளையபெருமாளும் அவ்விடத்திலே தானே தன் பீதாம்பரத்தை யவிழ்த்துவிட்டு மரவுரிதரித்து நின்றனர். வெண்பட்டணிந்த ஸீதாபிராட்டியாரும், தாமுடுப்பதற்காகக் கைகேயியால் அளிக்கப்பட்ட மரவுரியைக்கண்டு, பெண்மான் தன்னைப்பிடிப்பதற்காகப் போட்ட வலையைக் கண்டாற்போல நடுக்கமுற்று, பழக்கமில்லாமையால் அதை யுடுக்கத்தெரியாமல் பிறர் நகைப்பார்களே யென்று வெட்கமுற்றனளாயினும், பதிவிரதா தருமத்தை யறிந்தவளாதலால் அதைத் தம் பர்த்தாவைப்போல தாமும் உடுத்துக்கொள்ளத் துணிந்து கந்தருவராஜன்போன்ற தன் நாயகனை நோக்கி, என் பிராணநாதரே!

வனத்தில் வாஸஞ்செய்கிற ரிஷிகள் மரவுரியை எப்படி யுடுத்துக் கொள்ளுகின்றார்களோ, அது எனக்குத் தெரிந்திலதே யென்றுரைத்து, அதிலொன்றனைத் தம் கண்டத்தில் போட்டுக்கொண்டு திகைத்து வெட்கி நின்றனள். ஸ்ரீராமபிரான் உடனே யதனைப் பிராட்டியாரிடையில் வெண்பட்டின்மேலுடுத்தியருளினார். அதுகண்டு அங்குள்ள கோஸலையார் முதலிய தாய்மார்கள் கண்ணீர்விட்டழுது ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கி, அடா, எம் அருமைத்திருமைந்தா! பாவி கைகேயி உன்னைமாத்திரம் வனம்போகும்படி வரங்கேட்டாளே யன்றிச் சீதையும் வனம்புகும்படி வரங்கேட்டிலளே! தந்தையின் வாக்கியத்தின்படி நீ வனம் சென்றாலும், இவளை இங்கு விட்டு விட்டுச் செல்லுக; இவளைக் காண்பதினாலாயினும், எங்களுடைய கண்கள் பயன்பெற்று மகிழ்வுற்றிருக்கக்கடவன. லக்ஷ்மணனைத் துணையாகக் கொண்டு நீ வனஞ் செல்லுக. இவள் ரிஷிபோல வனத்தில் வாஸஞ்செய்யத் தக்கவளல்லளே! ஸீதை இங்கே நிற்கக்கடவள்; எங்களுடைய வேண்டுதலைப் பயனுளதாகச் செய்க. தருமசிந்தை யுடையவனாதலால், தடைசெய்யினும் நீ நில்லாயென்று வேண்டிக் கொண்டனர்கள். அருளாளனாகிய ஸ்ரீபரந்தாமன் அவர்களுடைய மொழியைக் கேட்டுந் தம்மைப் பிரிந்து ஸீதை நில்லாளென்னு முறுதியால், அதற்குடன்படாமல் அம்மரவுரியைக் கட்டிவிட்டனர். இவ்வண்ணம்சீதாதேவியார் சீரத்தையெடுத்து உடுத்துக் கொள்ளும்படி நிற்கையில், வசிஷ்டமஹா முனிவர் மிகத்துன்பமும் கோபமுங்கொண்டு அதனைத்தரிக்க வேண்டாமெனப் பிராட்டியாரைத் தடுத்துக் கைகேயியை நோக்கி, அடி மதிகெட்டவளே! குலத்தைக் கெடுக்கப் பிறந்து புகுந்தவளே! அச்சம் நாண மிரண்டுமின்றி நீதி தப்பி நடப்பவளே! அடி பாவீ! என்னவரம்புகடந்து செல்லுகின்றனை? மஹாராஜரை வஞ்சனைசெய்து ஸ்ரீராமபிரானை வனஞ்செல்ல விடுத்தது மன்றிச் சீதையையும் மரவுரியணிந்து வனஞ்செல்ல விடுகின்றனையே! அடிகொடுஞ்செய்கையுடையவளே! ஸீதாதேவி யொருகாலும் வனஞ்செல்லத் தக்கவளல்லள்; ஸ்ரீராமபிரானுக்குரிய சிங்காஸனத்தில் ஸீதாதேவியே யிருந்து அரசுசெய்யக்கடவள்.—

ఆత్మాహిదారాస్సర్వేషాం దారసంగ్రహవర్తినాం।
ఆత్మీయమితిరామస్య పాలయిష్యతిమేదినీం॥

ஆத்மாஹிதாராஸ்ஸர்வேஷாம் தாரஸங்க்ரஹவர்த்திநாம்।
ஆத்மீயமிதிராமஸ்ய பாலயிஷ்யதிமேதினீம்॥

இல்லறம் பூண்ட யாவர்க்கும் பத்தினியென்பவள் ஆத்துமாவன்றோ? ஆதலின், ஸீதாதேவியே ஸ்ரீராமபிரானுக்குரிய இப்பூமி தனக்குமுரியதே யென்று பரிபாலனஞ் செய்யப் போகிறாள். ஒருகால் ஸீதாதேவி

யும் ஸ்ரீராமபிரானுடன் வனமே செல்வாளாகில், நாங்களும் உடன் செல்வோம், இந்நகரிலுள்ளவரெல்லோரும் செல்வார்கள்; சேனாதிபதிகள் முதலானோரோடு படைகளும் செல்லும்; இவ்வண்ணம் யாவருடனும் ஸ்ரீராமபிரான் வனத்திலெழுந்தருளி யிருக்கையில், பரதனும் சத்துருக்கனனுடன் இச்செய்திகேட்டுத் தமையனிடஞ்சேர்ந்து, தானும் மரவுரியுடுத்து ஸ்ரீராமபிரானுக்குப் பணிவிடைசெய் திருப்பானே யல்லது, உன் சொல்லின்படி யபிஷேகங் கொள்ளான். இவ்வகையாக யாவருக்குந் தீமைசெய்து ஒருவருமின்றிப் பாழடைந்த இவ்வயோத்தியிலிருந்து மரங்களுடன் கூடி நீ யொருத்தியே அரசுசெய் திருப்பாய்.

నహితద్భవితారాష్ట్రం యత్రరామోనభూపతిః।
తద్వనంభవితారాష్ట్రం యత్రరామోనివత్స్యతి॥

நஹிதத்பவிதாராஷ்ட்ரம் யத்ரராமோநபூதி:।
தத்வனம்பவிதாராஷ்ட்ரம் யத்ரராமோநிவத்ஸ்யதி॥

ஸ்ரீராமபிரான் அரசாகிப் பரிபாலனஞ் செய்யாத தேசம் காடாகுமன்றி நாடாகாது; ஸ்ரீராமபிரான் எவ்விடத்தி லெழுந்தருளி வாஸஞ்செய்தருள்வனோ, அது காடாயினும் திருநாடாகு மல்லது காடாகாது. தந்தை திருவுளமகிழ்ந் தளித்தருளாத இந்த ராஜ்ஜியத்தைப் பரதனுமொருகாலும் அரசாகிப் பரிபாலனஞ் செய்யான்; அவன் உன்னிடத்தில் மஹாராஜருக்கே பிறந்திருப்பானாகில், உன்னிடத்திலும் பிள்ளைபோலிருந்து உன் சொல்லைக்கேட் டரசு செய்யான். அடி பாவீ! நீ பூமியிலிருந்து ஆகாசத்தில் எழும்பி வீழ்ந்தாலும் (துள்ளிப் பறந்தாலும்), தம்முன்னோர் முறைமையை நன்குணர்ந்து தேர்ந்த பரதன் தந்தையின் திருவுளத்திற்கு வேறாகச் செய்யான். ஆதலின், உன் பிள்ளைக்கு நலஞ்செய்ய நினைத்துக் கெடுதியையே விளைத்தனை.

లోకేహిసనవిద్యేత యోనరామమనువ్రతః।
ద్రక్ష్యస్యద్యైవకైకేయి పశువ్యాళమృగద్విజాన్॥
గచ్ఛతస్సహరామేణ పాదపాంశ్చతదున్ముఖాన్॥

லோகேஹிஸநவித்யேத யோநராமமனுவ்ரத:।
த்ரக்ஷ்யஸ்யத்யைவகைகேயி பசுவ்யாளம்ருகத்விஜாந்॥
கச்சதஸ்ஸஹராமேண பாதபாம்ச்சதுந்முகாந்॥

அடி கைகேயி! ஸ்ரீராமபிரானே தஞ்சமென்று அவன் திருவுளத்திற்கிசையாது நடப்பவர் இவ்வுலகினில் நீ யொருத்தி தவிர வேறொருவருமில்லையன்றோ? ஸ்ரீராமபிரான் இப்பொழுது அரணியத்திற் கெழுந்தருளுகையில்,

பசு பக்ஷி ஸர்ப்பாதிகளாகிய அஃறிணையுயிர்களும், பிரஹ்மக்ஷத்திராதிகளாகிய உயர்திணை உயிர்களும், ஸ்ரீராமபிரானுடைய பிரிவைப் பொறாமலுடன்செல்வதையும், மரம் முதலிய அசையா வுயிர்கள் உடன் செல்லத் திறமையின்மையால், தளிர்கள் வாடி மலர்கள் கருகிக் கனிகள் சூம்பி, ஸ்ரீராமபிரானெழுந்தருளுந் திசைநோக்கிச் சாய்ந்து கிடப்பதையும் கண்டு, என்சொல்லுண்மையென்று நீயே அறிந்துகொள்ளப் போகின்றாய். ஆதலின், நீ இந்தக் கொடுமையை விட்டு, உன் செல்வமருமகளாகிய ஸீதாதேவிக்குச் சிறந்த ஆடையாபரணங்களை யளித்து, இம்மரவுரியை யுடுக்காமல் தடுக்கக்கடவை; மரவுரிஇவளது மேனிக்குத் தகுதியற்றது என்று அம்மரவுரியை உடுக்கவிடாமல் தடுத்தருளி, மீளவும் கைகேயியைநோக்கி, கேகயராஜன் மகளே! நீ ராமனொருவனே வனம் செல்லக் கடவனென்று தானே வரங்கேட்டனை?. ஸீதாதேவி சிறந்த ஆடையாபரணங்களை யணிந்து சிங்காரஞ் செய்துகொண்டு, சிறந்த வாஹனங்களுடனும் பரிஜனங்களுடனும் சிறந்த தனதானியாதி வஸ்துக்களுடனும் கூடி, ஸ்ரீராமபிரானுடன் வனம் செல்லத் தடையில்லையே. இது கூடாதென்று நீ முன்னே வரங்கேட்டிலையன்றோ? என்றருளிச்செய்தனர். இவ்வண்ணம் குலகுருவாகிய வஸிஷ்டமஹா யோகியருளிச்செய்கையிலும், கைகேயி யுடன்பட்டிலளே யென்பதனாலும், பர்த்தாவுடுப்ப துடுத்து உண்பதுண்டு மகிழ்வதே கற்புடையாளுக் குரியதென்னுந்தருமத்தைக் கருதியவளாதலாலும், பிராட்டியார் அம்மரவுரியையுடுப்பதில் மனங்கொண்டில ளாயினளில்லை.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்.

கைகேயியையிகழ்கின்ற தந்தையைநோக்கி ஸ்ரீராமபிரான் தன் மாதாவைப் பாதுகாக்கும்படி வேண்டி விண்ணப்பஞ் செய்தது.

அருளுருவாகியபிராட்டியார் இவ்வண்ணம் அநாதைபோல மரவுரியை யுடுக்கையில், அங்குள்ள ஜனங்களெல்லாருந் தசரதரைச் சீ யென்றிகழ்ந்து புலம்பினார்கள். அதனைச் செவியுற்றுமஹாராஜரும் மிகவுஞ்சோகங்கொண்டு, உயிர்வாழ்வதிலும், தருமத்திலும், புகழிலும் ஆசையற்று, வெப்பமாக நெட்டுயிர்த்து, அந்தக் கைகேயியை நோக்கி, அடிபாவீ கைகேயி! சீதாபிராட்டி மரவுரியுடுத்துச் செல்லத்தக்கவளல்லள்; காட்டுவாகைப் பூவினும் மென்மையுடையாளும், சிறுவயதுடையாளும், சுகத்தையே யல்லது துக்கத்தை இதுவரை யடையாதவளு மாதலால், ஸீதை வனவாஸஞ் செய்யத் திறமையுள்ளவளல்லளென்று வஸிஷ்ட மஹாமுனி யருளிச்செய்த துண்மையே;

ஜனகமஹாராஜன் திருமகளாகிய இவள் யார்க்கு என்ன அபகாரஞ் செய்தனள்? பதிவிரதா சிரோமணியாகி ஒரு பாவமுமறியாத இப்பெண்மணி யாரோ ஒரு துறவிபோல மரவுரியுடுத்து இச்சபை நடுவில் நிற்கும்படி ஏன் செய்கிறாயடி பாவி! சீதை மரவுரிகளை யொழிந்து சிறந்த ஆடையணிகளை யணிந்து கணவனுடன் மகிழ்ந்து வனம் செல்லக் கடவள். இவள் மரவுரி யுடுக்கும்படி நான் வரங்கொடுத்திலேன். அப்பொழுது நானிறக்கும்படியான தருணம் நேர்ந்தமையால், நீ கேட்டவரந் தருவேனென உனக்கு மிகக் கொடுமையான பிரதிஞ்ஞைசெய்து கொடுத்து விட்டேன்; நீ சிறிதும் விவேகமற்றவளாகி இத்தருணத்தில் இராமனுக்கு வனவாஸமும் பரதனுக்கு அபிஷேகமும் செய்விக்குமாறு அவ்வரங்களைக் கேட்கலாயினாய். மூங்கிலிலுண்டாகிய தீவே தீப்பற்றி அம்மூங்கிலை யெரிக்குமாறு, முன்பு யான் கொடுத்த வரமே இப்பொழுது என்னை யெரிக்கின்றது. அடி பாவி! ஸ்ரீராமசந்திரன் உன் விஷயத்தில் என்ன அபராதம் செய்தனனோ யானறியேன்; அவன் அங்ஙனமே செய்ததாக நீ நினைத்தாலும், அடி கெட்டவளே! சீதையைக் காட்டுக்கனுப்பும்படி அவளிடத்தில் என்ன குற்றங்கண்டிருக்கின்றனை? மான்பேடு போல நீண்டு அகன்று மலர்ந்த கண்களையுடையவளும், யாவரும் புகழத்தக்க நற்குண நற்செய்கை யுடையவளுமாகிய சீதை உனக்கு என்ன அபகாரஞ் செய்தனள்? அடி பாவி! நீ ஊழிகாலம் வரையும் கும்பீபாக முதலிய மஹாநரகங்களில் மூழ்கி மீளாமைக்கு ஸ்ரீராமனைக் காட்டிலோட்டுகிற பாவமொன்றே போதுமே; அவ்வளவோடு நில்லாது சீதைக்கு மரவுரியுடுத்துதல் முதலாக நீ செய்யும் இக்கொடும்பாதகங்களால் உனக்கு வேறென்ன துர்க்கதி நேரிடப்போகிறதோ யானறியேன். ஸ்ரீராமசந்திரன் முதலில் இங்கபிஷேகத்தின் பொருட்டு வருகையில், நீ என் முன்பாக என்ன வேண்டினையோ அதுமாத்திரமே யான் உனக்கு வரங்கொடுத்தது; அதைவிட்டு இப்பொழுது ஸீதையும் மரவுரியுடுக்கக் காணவிரும்புகின்றனையன்றோ? இதனால் நீ நரகத்தையடையவே நினைக்கின்றனை போலும் என்றனர். இவ்வண்ணம் மஹாராஜர் வெகுவாகப் புலம்பிச் சோகக் கடலிலழுந்தி அதன் கரைகாணாமல், ஸ்ரீராமபிரானுக்குற்ற துன்பத்தையே நினைந்து தரையில் வீழ்ந்து தவித்தனர். அக்காலையில், வனத்திற்குச்செல்லச் சித்தமாக நின்ற ஸ்ரீராமபத்திரர் தரையில் வீழ்ந்து தலைகுனிந்து புலம்புகின்ற தந்தையை நோக்கி, என் திருத்தாதையரே! இதோ இருக்கின்ற என் தாயாகிய கோஸலை மூப்படைந்தவளாயினள்; இவள் கபடம் அறியாதவள்; தேவர் இவரை யுபேக்ஷைசெய்யுங்காலும், தேவரை இகழாமல் மகிழ்ந்திருக்கும் கற்புடையவள்; இவள் இதுவரையில் துன்பமென்பதை யறியாத என்னைப் பிரிவதனால் சோகஸாகரத்தில் மூழ்கி மிகவும் வருத்தமுறுவள், இவள் அவ்வாறு வருந்தாதவண்ணம் தேவர் முன்னினும் அதிகமாகப் பெருமைப் படுத்தித் தேற்றி யருளக்கடவீர்.

தேவர் செய்யும் ஆதரவினுல், என்னை விட்டுப் பிரிவதனுலாய புத்திர சோகத்தை எங்ஙனம் அடையாமலிருப்பளோ, அங்ஙனஞ் செய்யக்கடவீர் ; எந் தந்தையரே ! நான் வனஞ்சேர்ந்தபின் இவர் என்னை நினைந்து துன்புற்று உயிரை விட்டு எவ்வண்ணம் லோகாந்தர மடையாதிருப்பளோ, அவ்வண்ணம் தேவரீவரைத்தேற்றி யருளக்கடவீரென்று வேண்டி விண்ணப்பஞ் செய்தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

மஹாராஜர் கட்டளையின்படி சுமந்திரர் திருத்தேர் கொணர்ந்து ஸ்ரீராமபிரானைப் பிரயாணப் படுத்தியது.

இவ்வண்ணமருளிச்செய்த ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவாய்மொழியைக் கேட்டும், அவர்பூண்ட முனிவேஷத்தைப் பார்த்தும், மஹாராஜர் பத்தினிகளுடன் மதிமயக்கமுற்றுச் சோகக்கடலில் மூழ்கி மூர்ச்சையடைந்தனர். அத்துயரத்தினுல் தவிப்புண்டவராகி ஸ்ரீராமனைப் பார்க்கவேனும், அவருடன் பேசவேனுந் திறமையற்றவராயினர். அங்ஙனமே முகூர்த்தகாலம் பிரஞ்ஞையற்று விசனத்தினுல் மிகவருந்தி, பிறகு ஸ்ரீராமபிரானையே நினைந்து புலம்பலாயினர்.

మన్యేఖలుమయాపూర్వం వివత్సాబహవఃకృతాః।
ప్రాణినోహింసితావాపి తస్మాదిదముపస్థితం॥

மந்யேகலுமயாபூர்வம் விவத்ஸாபஹவஃக்ருதாஃ |
ப்ராணிநோஹிம்ஸிதாவாபி தஸ்மாதிதமுபஸ்திதம் ||

அந்தோ ! நான் முற்பிறப்பில் பல பசுக்களைக் கன்றுகளுடன் சேரவிடாமல் பிரித்தோட்டினேன் போலும், அநேகமுயிர்களை வருத்தினேன் போலும், அப்பாவத்தினுலேதான் இவ்வகைத் துன்பம் எனக்கு நேர்ந்தது. மரணகாலம் வந்தாலன்றித் தேகத்தை விட்டுப் பிராணன் போகாதென்பது உண்மையே. கைகேயியால் இங்ஙனம் பீடிக்கப்படுகையிலும் எனக்கு மரணம் நேர்ந்திலதே ! என் அருமைமகன் பீதாம்பரத்தைவிட்டு மரவுரியுடுத்து அக்கினிக்கிணையாக என்முன் நிற்கக் காண்கையிலும் என்னுடலை விட்டு உயிர் நீங்காதிருக்கின்றதே ; தன் காரியமே பெரிதாகக்கொண்டு பிடிவாதஞ் செய்கின்ற இக்கைகேயி ஒருத்திக்காகவன்றோ, இவ்வாறு துயருற நேர்ந்தது! என்றிவ்விதமாகப் புலம்பிக் கண்ணீர் கண்களை மறைக்க, ராமாவென் றொருதரமுரைத்தனர்; அப்புறம் வார்த்தைசொல்லத் திறமையற்று மூர்ச்சை யடைந்தனர். பின்பு தெளிந்தெழுந்து, கண்களில் சோகநீர்பெருகச் சுமந்திரனை நோக்கி, ஸாரதி ! நீர் ஸ்ரீராமச்சந்திரன் ஏறிச்செல்லத்தக்க திருத்தேரைக்

பட. 45.

தேவிகள். தசரதமஹாராஜ். பொக்கிஷ்தாரர். ஸ்ரீராமர். ஸீதாதேவி. இலக்ஷ்மணர்.

கொண்டு வந்து, ஸ்ரீராமபத்திரனை யேற்றிக்கொண்டுபோய் இக்கோஸல நாட்டுக்கு வெளியேவிட்டு வரக்கடவீர் எனக்கட்டளையிட்டு, நற்குணத்தோர்களின் நற்செயலின்பலன், இவ்வண்ணம் வருத்த முறுவதே யென்று நான் நினைக்கிறேன். ஸ்ரீராமபத்திரன் நற்குண நற்செய்கை யுடையவனாகியும், தாய் தந்தைகளாலே பிழையின்றி, காட்டிலோட்டிவிடப் படுகின்றானன்றோ? என்று கூறினர். உடனே தேர்ப்பாகரும் விரைந்து சென்று ரதத்தில் சிறந்த நான்கு குதிரைகளைக் கட்டிச் சிங்காரித்துக் கொணர்ந்து, ஸ்ரீராமபிரானிடம் வந்து வந்தனஞ்செய்து கைகுவித்து, ஸ்ரீராமச்சந்திரரே! திருத்தேர் சித்தமாயிருக்கின்றதென விண்ணப்பஞ் செய்தனர். மஹாராஜர் உடனே கோசாதிகாரியையழைத்து, நீ விரைவாகச் சென்று சீதாபிராட்டி பதினான்கு வருஷங் காட்டிலிருக்கு மளவும், போதுமான சிறந்த ஆடையாபரணங்களைக் கணக்கிட்டுக் கொணர்ந்து கொடுக்கக் கடவையென ஆஞ்ஞை செய்தனர். உடனே அவன் பொருட்சாலைக்குள்சென்று யாவுமெடுத்துவந்து ஸீதாபிராட்டிக்குச் சமர்ப்பணை செய்தனன். ஸீதாதேவியும், தந்திருமேனிக்குத் தகுதியாயுள்ள அந்த விசித்திரமான அணிகளை யணிந்துகொண்டு, காலையிலுதித்த கதிரவனொளி வானத்தை விளங்கச்செய்யுமாறு அவ்வந்தப்புரமெல்லாம் விளங்கச் செய்பவளாகி, வனம்புகுவதில் பெருமகிழ்வுகொண்டு நின்றனள். கோஸலாதேவி தன் செல்வமருமகளுடைய நற்குண நற்செய்கையைக் கண்டு மகிழ்ந்து, அவளைத் திருக்கைகளால் தழுவியணைத்து உச்சிமோந்து அவளை நோக்கி, அடி என் கண்மணி! உலகத்தில் கற்புநிலை தவறிய வனிதையர்கள், தத்தம் பர்த்தாக்கள் குறையின்றி நற்செல்வராய் வாழ்ந்து தாம் வேண்டுமவற்றையளித்து மகிழச் செய்யுமளவும் அவர்களுக் கிசைந்து நடந்து, முன் வினையால் அவர்கள் பொருளிழந்து துன்பமுறுங்கால் அவர்களைத் துறந்து, தம்மிச்சையின்படித் திரிவார்கள்; பதி குறைவின்றி யிருக்குமளவும் கூடியிருந் தின்புற்று, பின்பு அவனுக்குச் சிறிதேனும் ஆபத்துவருங்கால் வேறுபட்டுப்பதியை நீங்கி தம்மிச்சையின்படி திரிந்தழிவதே பெண்களின் பண்பு. பெண்களென்போர்கள் எப்பொழுதும் பாவசிந்தையுடையவர்கள். ஒரு கணப்பொழுதிலேயே பதியை வெறுத்துவிடத்தக்கவர்கள். பதியின் உயர் குலத்தையாயினும், உபகாரத்தையாயினும், கல்வியையாயினும், வெகுமதியையாயினும், அக்கினிதேவன் முன்பாகச் செய்துகொண்ட சத்தியத்தை யாயினும் நினைந்து பதியை நன்குமதியார்கள். அவர்கள் சபல சித்தமுடையவர்கள். பதிவிரதாதருமமுடையவர்களது மனமோவெனில், முற்செய்த நல்வினையால் குலாசாரங்களுக்கேற்ற நற்செயலிலும், சத்தியத்திலும், பெரியோருபதேசத்தைக் கேட்பதிலும், புலன்களை யடக்கிப் பொறாமை கொள்ளாமல் பொறுமைகொள்வதிலும், பதியைப் பிரியாது அவனே தஞ்சமெனநினைத்து அவன் சென்றவிடஞ் சென்று வாழ்ந்திருப்பதிலும் நிலைகொண்டிருக்கும்.

பதிவிரதைகளுக்குத் தெய்வங்களினும் பதியே சிறந்தவனல்லனோ? ஆதலின், நீ யொருகாலும் உன்பதியை வனவாஸஞ் செய்பவனென வெண்ணி இகழற்க; கணவன் செல்வம் பெறினும், வறுமைகொண்டிருக்கினும், அவனே உனக்குத் தெய்வமாகக் கடவனென்று நன்மையுரைசெய்தனள். சீதாபிராட்டியாரும் அந்தப் பாசுரங்களைக்கேட்டுத் தம் திருமாமியாரை நோக்கிக் கைகுவித்து, கோஸலையாரே! தேவரருளிச் செய்தபடியே அடியாளும் நடந்துகொள்வாள்; பர்த்தாவினிடத்தில், எவ்வெக்காலங்களில் எவ்வெவ்வகையாக நடந்துகொள்ள வேண்டுமோ, அவ்வவ்வகையை அடியாளு மறிந்திருக்கின்றாள். தாய் தந்தையர்களிடத்தில் கேட்டு மிருக்கின்றாள். தேவர் அடியாளை அஸத்துக்களான அரிவையரோடொப்பாக எண்ணற்க; சந்திரனின்றும் நிலாவைப் பிரிப்ப தரியதுபோல, தருமநிலையினின்றும் அடியாளைப் பிரித்தல் அரியதாகுமென்று நம்புக;—

> నాతన్త్రీవాద్యతేవీణా నాచక్రోవర్తతేరథః।
> నాపతిస్సుఖమేధేత యాస్యాదపిశతాత్మజా॥
> మితన్దదాతిహిపితా మితమ్మాతామితంసుతః।
> అమితస్యహిదాతారం భర్తారంకానపూజయేత్॥

> நாதந்த்ரீவாத்யதேவீணா நாசக்ரோவர்த்ததேரத:।
> நாபதிஸ்ஸுகமேதேத யாஸ்யாதபிசதாத்மஜா॥
> மிதந்ததாதிஹிபிதா மிதம்மாதாமிதம்ஸுத:।
> அமிதஸ்யஹிதாதாரம் பர்த்தாரம்காநபூஜயேத்॥

மணிகளிழைத்துப் பொன்கட்டுக்கட்டிச் சிங்காரிக்கப்படினும், வீணை தக்க தந்தியின்றி வாசித்தல் முடியாது; தேர் மற்ற உறுப்புகள் நிறைந்திருந்தும், சக்கரமின்றிச் செல்லாது; அவ்வாறே ஒருத்திக்கு நூறு பிள்ளைகளிருக்கினும், பதியின்றி அவள் இன்பமடையாள். பெண்ணுக்குத் தந்தை யாடையாபரணமுதலிய வேண்டு மவற்றை யளிக்கினும், அவையும், அற்பமேயன்றோ? தாய் சிற்றுண்டிகளை யளிக்கினும் அவையும் அற்பமேயன்றோ? பிள்ளை வேண்டியபடி குற்றேவல்கள் செய்யினும், அவையும், அற்பமேயன்றோ? இம்மையில் பேரின்பத்தையும், மறுமையில் நற்போகங்களையும் கொடுக்க வல்லவர் பர்த்தா வொருவரே யன்றோ? இப்படி பெரும்பயன்தரும் கணவனை விவேகமுள்ளவள் எவள்தான் பூசனைசெய் தின்புற்று மகிழ்ந்திராள்; ஆதலின், பெரியோர்களிடத்தில் தருமங்களை முற்று முணர்ந்த அடியாள் பர்த்தாவை ஏன் அவமதிசெய்வாள், பெண்களுக்குப் பர்த்தாவே தெய்வமன்றோ? என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். இவ்வண்ணம் பிராட்டியாருடைய அருளிச்செயலைக்கேட்டு, ஆநந்தமும் சோகமுங்கொண்டு கண்ணீர்பெருக்கினள். அவ்வாறு துன்புற்று நிற்கின்ற கோஸலராஜன் திருமகளை நோக்கி ஸ்ரீராமபிரான் வலஞ்செய்து கைகூப்பி, அம்மா! என்னன்புகூர்ந்த மாதாவே! நீர் துன்புறற்க,

கைகேயி   (தசரதன்) கௌசலியை) சுமித்திரை ஜனங்கள்   ஸ்ரீராமர்·லக்ஷ்மணர்·சீதை.

(டு-சக)

என் திருத்தாதையைக் காந்தருள்வீராக; இவ்வனவாஸம் விரைவிலொழிந்து போகும்; ஒன்பதுவருஷமும் ஐந்துவருஷமும் தூங்கியெழுந்தாற்போல விரைவில் கடந்துவிடும்; பின்பிங்கு யான் அன்பர்களுடன் கூடிவருவதைக் கண்ணுற்று மகிழ்வாயென்று சுருக்கமாக அருளிச் செய்து பின்பு, மற்றுமுள்ள முந்நூற்றைம்பது மாதாக்களையும் முறையே கண்டு வணங்கி அவர்களை நோக்கி, என் அன்னையர்களே! யான் அதிபரிசயத்தாலாயினும், அறியாமையாலாயினும், ஏதேனும் பிழைசெய்தேனுயினும் அதனைப் பொறுத்தருளக் கடவீர்கள்; அன்றியும், வனவாஸம் செல்ல விடைகேட்கின்றேன்; விடைதந் தாசீர்வாதஞ் செய்தனுப்பக் கடவீர்களென்று அருளிச்செய்தனர். இவ்வண்ணம் அருளிச்செய்த ஸ்ரீராமபிரான் வாக்கியத்தைக்கேட்டு, அந்தப்புரத்திலுள்ள மஹாராஜர் பத்தினிகள் யாவரும் கிரௌஞ்சபக்ஷியின் பேடுகள் போலப் புலம்பி யழுதனர்கள். இதுவரையில் முரஜ பணவா முகவேணு வீணு ஸாரங்கி சல்லரி முதலிய வாத்தியங்களின் தொனிகளாலும், ஸங்கீத நாதங்களாலும், விநோதகரமாயிருந்த அவ்வந்தப்புரம் அப்பொழுது புலம்பல், அழுதல், வெறுத்தல், இகழ்தல் முதலிய தொனிகள் நிறைந்து துன்பந் தருவதாயிற்று.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பதாவது ஸர்க்கம்.

சக்கரவர்த்தித் திருமகன் ஸீதாபிராட்டியுடனும் இளையபெருமாளுடனும் தேரூர்ந்து எழுந்தருளுகையில் மஹாராஜர் பின்சென்று புலம்பி யழுதல்.

அநந்தரம் ஸ்ரீராமபிரான், சீதாதேவி, இளையபெருமாள் இம்மூவரும் மஹாராஜரை வந்தனஞ்செய்து வலம் வந்து தேற்றி விடைபெற்றுக்கொண்டு, கோஸலையாரையுஞ் சுமித்திரையாரையும் வந்தனஞ்செய்து நின்றனர்கள். அப்பொழுது சுமித்திராதேவி தன் மைந்தனை யணைத்தெடுத்து உச்சிமோந்து அவரை நோக்கி, அடா என்னருமை நற்புதல்வா! உலகமனைத்திற்கு முறவாகிய ஸ்ரீராமபத்திரனிடத்தில் பத்திதலைக்கொண்டு கணப்பொழுதும் பிரியாமல் அவர்க்குக் குற்றேவல் செய்வதன் பொருட்டே நீ பிறந்திருக்கின்றமையால், அவருடன் வனவாஸஞ் செய்வதன்பொருட்டு என்னுலும் விடை கொடுக்கப்பட்டவனுகின்றனை; ஆதலின், நீ வனஞ்செல்லுகையில் ஒருகாலும் ஸ்ரீராமபத்திரன் விஷயத்தில் ஊக்கமற்றிருக்கக்கடவை யல்லை; அவர் இப்பொழுது ராஜ்ஜியத்தை யிழந்து, செல்வமுமின்றி இருக்கின்றூரே; இவரால் என்னபயனென நினைத்து உபேக்ஷை செய்யற்க;—

వ్యసనీవాసమృద్ధోవా గతిరేషతవానఘ।
ఏషలోకేసతాంధర్మోయజ్జ్యేష్ఠవశగోభవేత్॥

வ்யஸநீவாஸம்ருத்தோவா கதிரேஷதவாநக।
ஏஷலோகேஸதாந்தர்மோ யஜ்யேஷ்டவசகோபவேத்॥

இவர் பொருளற்றவராயினும், மிகப் பொருள் பெற்றவராயினும், இவரே உனக்குத் தஞ்சமெனக் கருதி, பயபத்தியுடன் திருப்பணி செய்து வாழ்க; தம்முன் பிறந்தார்க்கு வயப்பட்டு நடப்பதே இவ்வுலகினில் பெரியோர்களால் புகழப்பட்ட சிறந்த தருமமாகும். மூத்தோர்க்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பது, கொடை செய்வது, யாகதீக்ஷை வகிப்பது, போரில் முன்னிட்ட கால் பின்வாங்காமல் உயிரை விடுவதிலுந் துணிந்து போர் செய்வது, இவை யாவும் இவ்விக்ஷ்வாகு குலத்திற் குரிய குணங்களெனப்படும்; என்றிவ்வண்ண மிதங்கூறி, நில்லேல் போபோவென விடைகொடுத்து,—

రామందశరథంవిద్ధి మాంవిద్ధిజనకాత్మజాం।
అయోధ్యామటవీంవిద్ధి గచ్ఛతాతయథాసుఖం॥

* ராமந்தசரதம்வித்தி மாம்வித்திஜனகாத்மஜாம்।
அயோத்யாமடவீம்வித்தி கச்சதாதயதாஸுகம்॥

அடா, என்னரும் புதல்வா! ஐயரைப் பிரிந்தோமேயென்று எண்ணற்க; ஸ்ரீராமபிரானையே ஐயராக நினை; என்னைப் பிரிந்தோமேயென்றும் வருந்தற்க; ஜநகமகாராஜன் புதல்வியையே நானெனவுணர்; படைவீட்டை விட்டுப் போந்தோமேயென்றும் உன்னற்க; காட்டையே படைவீடெனவுணர்ந்து சுகமாக ஸ்ரீராமபத்திரனுடன் போய்வரக் கடவையென வாதரத்தால் மீளவுமிதமுரைத்து வாழ்த்தி விடைகொடுத் தனுப்பினாள். அநந்தரம், விநய

* தன் மகனை இலக்குமணன் இளமைப்பருவமுடையா னாதலாலும், நல்லுணவுகளையும் நற்போகங்களையுந் துறந்து வனம்புகுவது முனிவர்க்கு மரிதாதலாலும், ஸ்ரீராமபிரான் பேரருள்ாளனென்பதையும் ஸீதாதேவி பெரியபிராட்டியாரே யென்பதையுமறியாது இவனொருகால் ஸ்ரீராமபிரானுடன் செல்லாமல் நின்றுவிடுவனோ வென்று ஸந்தேஹித்து, நமக்குப் பர்த்தாவி னிடத்திலுள்ள பாரதந்திரியம் ஸ்ரீராமபிரானுடன் செல்லாமைக்குக் காரணமாகித் தடுத்துவிட்டதே, நம்மகனையாவது அவருடன் செல்லவிட்டுக் கிஞ்சித்காரம் பெறுவோமென்ற ஆதரத்தாலும், (வாசாதர்மமவாப்நுஹி) என்றபடி இவன் சுயமாகவே ஸ்ரீராமபிரானுக்கு நித்திய கைங்கரியத்தில் முயற்சியுடையவனாகி யிருக்கினும், அனுமதி செய்வதினாலாயினும் அதன் பலனைப்பெற்று நற்கதியடைவோமென்ற எண்ணத்தினாலும், (நஹிதத்பவிதாராஷ்ட்ரம் யத்ரராமோநபூபதி:। தத்வனம்பவிதாராஷ்ட்ரம் யத்ரராமோ நிவத்ஸ்யதி) என்று வஸிஷ்டமாமுனி யருளிச்செய்ததை நினைந்து அவ்வாறே யாகுமென்ற நம்பிக்கையாலும், ஸ்ரீராமபிரானை விட்டு இவரும் இவரை விட்டு ஸ்ரீராமபிரானும் பிரியுங்கால் இருவரு மின்புற் றிராரென்பதைப் பிறந்தது முதல் நேரில் கண்டவளாதலால், கைகேயிபோல மகனுக்கு நன்மையெனத் தீமைசெய்யாமல், தீமையென மூடர்க்குத் தோன்றினும், நன்மையேசெய்து பெரும்புகழ் பெறக் கருதி, சுருக்கமாக யாவுமுணர ஒரே சுலோகத்தால் சுமித்திராதேவி தன் மகனை நோக்கி மீளவும் அருளிச்செய்கின்றனள்.

రామన్దశరథంవిద్ధి మాంవిద్ధిజనకాత్మజాం।
అయోధ్యామటవీంవిద్ధి గచ్ఛతాతయథాసుఖం।

ராமந்தசரதம்வித்தி மாம்வித்திஜனகாத்மஜாம் ।
அயோத்யாமடவீம்வித்தி கச்சதாதயதாஸுகம் ॥

அடா என் பெறலரு மைந்தா! ஸ்ரீராமபத்திரனையே (ஜ்யேஷ்டப்ராதா பித்ருஸம:) என்கிற நியாயத்தால் தந்தை யெனவும், ஸீதாதேவியையே அந்த நியாயப்படியே என்னைப்போலவே தாயெனவும், ஸ்ரீராமபத்திரனெழுந்தருளியிருக்கும் அரணியத்தையே அயோத்தியெனவும் நினைத்துச் சுகமாக மகிழ்ந்து செல்லக்கடவை. க—அன்றி, ஸ்ரீராமபிரானை (தசரதம்) கருடவாஹனராகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனெனவே நினைத்துப்போ; சீதாபிராட்டியை (மாம்) ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியெனவே நினைத்துப்போ; அடவியை (அயோத்யாம்) ஸ்ரீவைகுந்தமெனவே நினைத்துப்போ. உ—அன்றி, "பெற்றார் பெற்றொழிந்தார்" என்கிறபடி ஔபாதிக பந்துக்களாகிய எங்களைக் குவாலாக நினைத்திராதே (தேவதேவோஹரி:பிதா) என்றும், (பிதாத்வம்) என்றும், ஒளியுளார்தாமே யன்றே, தந்தையுந் தாயுமாவார் என்றுஞ் சொல்லுகிறபடி நிருபாதிக பிதாவாகிய ஸ்ரீராமபிரானையே தஞ்சமென வெண்ணிப்போ; அவ்வண்ணமே ஔபாதிக மாதாவாகிய என்னைக் குவாலாக நினையாமல் (த்வம்மாதா ஸர்வலோகாநாம்) என்றும், (அகிலஜகன்மாதரம்) என்றும், (ஸ்ரீயமகில லோகஸ்யஜனநீம்) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸீதாதேவியையே தஞ்சமாக நினைத்துப்போ. ங—அன்றி, கஷாய பானம்போல சாஸ்திரவஸியராய் வர்த்திக்கை யன்றி, பாலே மருந்தாமா போலே (ராமோரமயதாம்வர:) என்கிறபடி பேரின்பந்தருமையராகையாலே, அதற்கடியான குணவத்தையில் (குணைர்த்தசரதோபம:) என்று உங்களையரோடொப்பரென நினைத்துப்போ; கைகேயிபோலன்றிக்கே நானுங்களையர்க்கு அநுகுணையாயிருக்குமாபோல இவளும், (துல்யசீலவயோவ்ருத்தாம்) என்றும் உனக் கேற்குங் கோலமலர்ப்பாவை யென்றும் சொல்லுகிறபடியே பெருமாளுக் கநுகுணமான ஆகாரத்தாலே உன்னை யுகப்பிக்குமென நினைத்துப்போ; இத்திருவயோத்தி (ராமாபிஷ்டவஸம்யுக்தா:) என்று படைவீடாக அனுகூலமா யிருக்குமா போல திருவரணியமும் (மங்களாநிப்ரயுஞ்சாநா:)என்று அநுகூலமாயிருக்குமென நினைத்துப்போ. ச—அன்றி, உங்களைப் பிரிந்த ஐய ரினி உளராகார், இனிமேலெல்லா வுறவுமுறையும் பெருமாளென் நினை; (அஸத்ஸமாவிதவா) என்கிறபடி நானுமொருத்தி யுண்டென வெண்ணற்க, அந்த வுறவும் பிராட்டியெனவே நினை; இனிப் படைவீடு மொன்றுண்டென நினைக்கவேண்டா, புல்லென்றொழிந்தன் கொலென்று படைவீடு மின்றே காடெழுந்ததென நினைத்துப்போ. ரு—அன்றி, உங்க ளையர் கைகேயி வார்த்தையைக் கேட்டு உங்களைக் காடேறப் போகவிடுமா போல, ஸ்ரீராமபிரானும் பிராட்டியார் வார்த்தையைக்கேட்டு மாயா மாரீசன் பின் போகத் தொடங்குவர்கிடீர், ஆதலின் ஸ்ரீராமபிரானைத் தசரத மஹாராஜரெனவே நினைத்திரு; நானுன்னை இப்பொழுது போகவிடுமா போலே ஸீதாதேவியும் உன்னை ஸ்ரீராமபிரான் பின் நிர்ப்பந்தித்துப் போக விடுங்கிடீர், ஆதலின் ஸீதையையும் என்னைப்போலவே நினைத்துப்போ; இப்படைவீட்டில் நிற்கப்பெறுமல் காடேறப் போகிறுப்போலே அக்காடு தன்னிலும் நிற்கப்பெறுமல் கடற்கரையிலே போகக்கூடுங்கிடீர், ஆதலின் அடவியையு மிவ்வயோத்தியைப் போலவே நினைத்துப்போ. சு—அன்றி, ஸ்ரீராமபிரான் வெறும் வடிவழகரென்றிராதே ராக்ஷஸரோடே வினையொத்த காலங்களிலே உங்க ளையரைப் போலவே தனிவீரம் செய்யவல்ல ஆண் சிங்கமென நினைத்திரு; ஸீதாதேவியையும் அப்பூசல் நிமித்தம் பயப்படுகை யன்றி

தேவாஸுர யுத்தத்தில் உங்களையருடைய வீரப்பாடு கண்டால் நாங்க ளுகக்குமா போல அவ்வாண்பிள்ளைத் தனங்கண்டால் (தந்த்ருஷ்ட்வா சத்ருஹந்தாரம்) என் கிறபடி மதித்துப் பாரிதோஷிகங் கொடுப்பாளொரு வீரபத்தினியென நினைத்திரு; அப்போ திவளைப் பேணுகைக்கு மதிளுஞ் சிறையுமாயிருப்பதொரு படைவீடில்லை யென நினைத்திராதே, காட்டோடு நாட்டோடு வாசியில்லை, புலிநின்ற தூறென்னுமா போலே நிற்கிறவன் பக்கல் மதிப்பாலே அக்காடுதானே யொருவராலும் மேலிட வொண்ணாதென நினைத்துப்போ. எ—அங்ஙன மன்றி, உங்களைப் பிரிவில் பாடாற்ற மாட்டாதாப்போலே கிடீர், உங்கள் தமையனாரும் (நஜீவேயம்க்ஷணமபி விநாதாமஸிதேக்ஷணம்) என்றும், (அத்யைவாஹங்கமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேநகதாங்கதிம்) என்றும், உங்கள் பிரிவில் பாடாற்ற மாட்டாதாரென நினைத்திரு; நானிப்போதுங் களைப் போகவிட்டு, எற்றுக்கென் பிள்ளையைப் போக்கினேனெல்லே பாவமேயென்று அநுதபிக்கப் போகிறுப்போலே, இவளு முங்களைப்போக்கி யனுதபிப்பாளென்றிரு; இப்படைவீடு உங்களைப்பிரிந்து (அபப்ரஷ்டமனுஷ்யாச தீனநாகதுரங்கமா) (ஆர்த் தஸ்வரபரிக்லானு) என்று படப்போகிறுப்போலே, உங்களோடு பிரிவுண்டானல் (பரிசுஷ்கபலாசாஸி) என்றும், (அபிவ்ருக்ஷாঃ பரிம்லானாঃ) என்றும், அக்காடுதானும் பாடுபடுமென நினைத்துப்போ. அ—அங்ஙனன்றி, ஸ்ரீராமபத்திரனெஞ்ஞான்று மிப் படிப்பாரிழந்து திரியுமோவென்று நினைத்திராதே உங்களைய்யரோ பாதிமுடியுஞ் சூடிப் பத்துத் திசைகளிலும் ஆணையுஞ் செங்கோலும் நடாத்துமென நினைத்திரு; பிராட்டியு மப்படி யுடன் கேடாகத் திரிகையன்றி நான் பட்டமஹிஷியாகி இருக்குமா போலே அபிஷேகங்கொண்டு மஹிஷீபதத்திலே யிருந்து நிர்வாஹஞ்செய்யுமென நினைத்திரு; இப்படிக்குத் திருவபிஷேகம் பண்ணின வனந்தரம் (அமீஜனஸ்தானம போடவிக்னம் லப்த்வாஸமாரப்த்தநவோடஜாஸி | அத்த்யாஸதேசீரப்ருதோயதாஸ்வம் சிரோச்சிதான்யாச்ரமமண்டலாஸி) என்றிக் காடுதானும் படைவீடோ பாதி நிறைகுடி யென்று நினைத்துப்போ. கூ—அன்றி, (ராமந்தசரதம்வித்தி)(பதாதிவர்ஜ்ஜிதச்சத்ரம்) என்றும், "தேரொழிந்து மாவொழிந்து வனமே மேவியென்றும், கலையுங்கரியும் பரிமாவுந் திரியுங் கானங் கடந்துபோய்" என்றும், அநு ஸந்தித்தவர்கள் வயிறு பிடிக்கும்படி, யென்றும் இக்கால் நடையோவென்றிராதே, பத்துத் திக்குகளிலும் புஷ்பகந் தொடக்கமாகிய தேர்களின்மீதேறித் திரிவரென நினைத்திரு; (மாம்வித்தி) "துன்னுவெயில்வறுத்தவெம்பறமேற் பஞ்சடியாள் மன்னனிராமன்பின் வைதேகி யென்றுரைக்கும் அன்னநடையவணங்கு நடந்தனளே" என்று பிராட்டியும் திரிவ தற்கரிய காட்டிலேயென்றுந் திரியுமென நினையற்க; நானுங்களையரருகே தேர்த்தட்டி லிருக்குமாபோலே இருக்குமென நினைத்திரு; இக்காட்டிலே யுருவத்திரிந்துவிடப் புகுகிறதென்றிராதே, இதிலிப்போது நித்தியஸஞ்சாரம்பண்ணப் புகுகிறதென்று நினைத்துப்போ. ய—

ஆக இப்படிப்போகிறவிடத்தில் அஸ்வாஸ்தியதையை யநுஸந்தித்துப் பிற் காலித் திளையபெருமாளோடேற்றி வார்த்தைசொல்லிற்றாக இதே ஆபாதத்திற்றேற்று கிறது; இஃது (ப்ராகேவதுமஹாபாகஸ் ஸௌமித்ரிர்மித்ரநந்தனঃ | பூர்வஜஸ்யா நுயாத்ரார்த்தேத்ருமசீரைரலங்க்ருதঃ) (பாஷ்பபர்யாகுலமுகச் சோகம்வோடு மசக் னுவந்) என்றும், (குருஷ்வமாமனுசரம் வைதர்ம்யந்நேஹ வித்யதே) என்றும், வியதி ரேகத்தில் நிலைமையைப்பிடித் தில்லையாம்படியாய்ப் போகுகைக்கு முற்கோலிநிற் கின்ற இளையபெருமாள் நிலைக்குச்சேராது; இது சேரும்போது இங்ஙனே பொருளாக வேண்டும்;(ராமந்தசரதம்வித்தி)—(அஹந்தாவன்மஹாராஜே பித்ருத்வந்நோபலக்ஷயே) என் றுங்களையரளவில் நீர் நெகிழ்ந்து நிற்கின்ற தொன்றுண்டு அத்தைவிட்டுப் பெரு மாளைப் பெற்றுமென்னு மாகாரத்தாலே யாகிலும், அவரோபாதி இவரு மொருத்த

ருண்டென்று நினைத்திருக்கவேண்டும், என்னையும் அவர் கைபிடித்தாரென்னு மாகாரத்தால் நெகிழ்ந்திராதே பெருமாள் ஸம்பந்தத்தாலே பிராட்டியிடத்தில் பிரதிபத்தி பண்ணியிருக்கின்ற மாத்திரம் அவர் குடற்றுவக்காலே நானு மொருத்தியுண்டென்று நினைத்திரு, (வானம்நகரமேவாஸ்து யேநகச்சதிராகவ:) என்று பெருமாள் விரும்பின காட்டையே படைவீடாக நினைத்து இவ்வூரை நெகிழ்ந்திருக்கின்ற தொன்றுண்டு, அதைவிட்டு அவர் தங்களையர்சொல் மாறுமைக்காகக் காட்டை விரும்பினைப்போலே தம்பிசொல் மாறுமைக்காக இப்படை வீட்டையும் விரும்புவர், இத்தையும் அவரோ பாதி உத்தேசியமென்று நினைத்துப்போ. ௧௧—இப்படி இளைய பெருமாள் திருவுள மிதுவேயானாலும், ராமவாற்சலியத்தாலே கலங்கிச்சொல்லுகின்றாளாகையால், முன்பு சொன்னவையும் பொருளாகக் குறையில்லை; அன்றி நீங்கள் காடேறச் சென்ற பின்னர் உங்களையரை (ராமம்) ஒழிந்தவரெனவுணர்; என்னைக் கணவருமிறந்து மகனும் பிரிந்து பகைமுன் பிழைத்த லரிதாதலால் தந்தை மனை சேர்ந்தவளெனவுணர்; திருவயோத்தி யுங்களையும் பிரிந்து உங்களையரும் நெகிழ்ந்த பின் புல்லெழுந் தடவியாமெனவு முணர்ந்து, இங்கு நிற்கில் இவ்வகையாகத் துன்பமேயன்றி இன்பமுறாதெனத் தேர்ந்து சுகமாக ஸ்ரீராமபிரானுடன் போய்வா. ௧௨—அங்குள்ள குறைகளை நினைத்து நெஞ்சாறற் பட்டிராதே, அவ்வோரிடங்களுக்குத் தக்கபடியே பேணிக்கொண்டு போகப்பார்.

(கச்சதாதயதாசுகம்) நிழலுமடிதாறுமானேனென்று சொல்லுகிறபடியே தொடர்ந்து குற்றேவல் செய்யப்பார். (கச்ச) அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோ டிருந்தமை யென்று சொல்லுகிறபடி இருந்தவிடத்தேயிருந்து கைங்கரியஞ் செய்யவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தமில்லை; பின் சென்ற வில்லியென்று பேர்பெறப் பார். (தாத) பகவான் விஷயத்தில் பத்திதலைக்கொண்டவர்களைக் கௌரவஞ்செய்து வார்த்தை சொல்லக் கடவதென்கிற மரியாதையாலே ஐயரென்று சொல்லுகின்றாள்; அன்றியும் (தாத) உன்னைப்பெற்ற நானும் கைகேயிபடைத்த பேர் படையர்தவாறு பண்ணப் பார் என்று உபசரித்து வார்த்தை சொன்னாளாகவுமாம். (யதாசுகம்) நன்மைகளும் வந்தது வரக்கண்டு போகப்பார். இவர் ஸுகத்துக்குக் குறைவாவது (பவாம்ஸ்துஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸானுஷுரம்ஸ்யதே அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்று அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யப் பார்த்தவருக்கு அது கிடையாதே அம்மிதுனம் அக்கரையும் இக்கரையும் ஆகப்பிரிந்து ஏகதேச கைங்கரியமாகையிறே. அங்ஙனன்றியிலே, (யதாஸுகம்) ஸ்ரீராமபிரானுக்கு எவ்வண்ணம் சுகமாகுமோ அவ்வண்ணம் (பாவஜ்ஞேந க்ருதஜ்ஞேந தாமஜ்ஞேநசலக்ஷ்மண । த்வயரபுத்ரேண தர்மாத்மா நஸம்வ்ருத்த:பிதாமம) என்று அவர் உம்மையுடையவராகையால், யாதொரு விதத்திலும் நெஞ்சிற் குறையற்றிருந் துகக்குமாறு, (யதாஸுகம்) (ஐச்வர்யம் வாபிலோகாநாம் காமயேநத்வயா விநா) என்று பெருமாளைப் பிரியாமையிறே உனக்கின்பம்; அப்பேரின்பம் வழுவா திருக்குமாறு, (யதாஅஸுகம்) சோம்பேறி மெய்வருத்தாது கைங்கரியத்தை நழுவவிடாமல் மெய்வாட்டத்திலும் கைங்கரியருசியால் துன்பங்களைப் பொறுக்குமாறு (கச்சதா) காடேற வெழுந்தருளும் ஸ்ரீராமபிரானுடன் (அத) இடைவிடாது செல்லுக. (ஸுகம்) நல்ல மனமுடைமையை, (யதா) அடவியிலும் திருவயோத்தியிலே போலவே, (கச்ச) அடையக்கடவை.

அன்றியில், (ராமம்வித்தி தசரதம்வித்தி) ஸ்ரீராமபிரானையும் பார், தசரதரையும் பார், உங்களையரைவிட உம் தமையனே மேலல்லரோ? (மாம்வித்தி ஜனகாத்மஜாம்வித்தி) என்னையும் பார், ஸீதையையும் பார், என்னைவிட ஸீதையே மேலல்லளோ? (அயோத்தியாம்வித்தி அடவீம்வித்தி) அயோத்தியையும் பார், அடவியையும் பார், இத்திருவயோத்தியைவிட ஸ்ரீராமனெழுந்தருளுந் திருக் கானகமே மேலன்றோ?

முடையவருமாகிய சுமந்திரர் தேவஸாரதியாகிய மாதலி தேவேந்திரனை நோக்கி விண்ணப்பஞ் செய்வதுபோல, ஸ்ரீராமசந்திரரை நோக்கிக் கைகுவித்து, சக்கரவர்த்தித் திருமகனாரே! இந்தத் திருத்தேர்மீதேறி வீற்றிருந்தலங்காரஞ் செய்தருள்வீர்; தேவர் திருவுளமுகந்தருளிய விடத்தில் விரைவிலெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுபோய் விடுவேன். கைகேயி வரங்கேட்டுக்கொண்டபடி பதினான்குவருஷம் தண்டகாரணியத்தில் தேவர் வாஸஞ்செய் தருளவேண்டுமன்றோ? என்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர். உடனே ஸீதாபிராட்டி தம்மாமனாரளித்த ஆடையாபரணங்களை யலங்காரஞ்செய்துகொண்டு, சூரியன்போலவிளங்குகின்ற அத்திருத்தேரின்மீது திருவுளமகிழ்ந்து முன்னமே ஏறியருளினாள். பின்னர் சக்கரவர்த்திதிருமகனாரும், இளையபெருமாளும் தங்கத்தால் சிங்காரிக்கப்பட்டு, அக்கினிபோல ஜொலிக்கின்ற அத்திருத்தேர்மீதிலேறி வீற்றிருந்தருளினர்கள். இவர்கள் வனவாஸஞ்செய்யும் பதினான்குவருஷத்துக்குக் கணக்கிட்டு மஹாராஜரால் அளிக்கப்பட்ட ஆடையாபரணங்களையும், ஆயுதங்களையும், கவசங்களையுந் தேர்மிசை வைத்துக் கொண்டனர்கள். சுமந்திரர், சிறந்த ஜாதியிற் பிறந்த வாயுவேகமுடைய குதிரைகளை யோட்டித் திருத்தேரை நடாத்தினார்.

இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமபிரான் நெடுந்தூரம் பிரயாணமாகிப் புறப்படுகையில் அதனைக்காணப்பொழுது அங்குள்ள நாட்டார் நகரத்தார்களும், யானை, குதிரை, பசுக்கள் முதலிய மிருகங்களும், பலவகைப் பக்ஷிகளும், துன்பம் மேற்கொண்டு மூர்ச்சையடைந்தன. பின்பு அவர்கள் தெளிந்தெழுந்து, மனமும் புலன்களுங் கலங்கி, துன்பத்தால் பித்தேறிய மதயானைகளின் பிளிறல்களையும், கட்டுவாரற்றுத் திரிகின்ற குதிரைகளின் பூஷண கோஷங்களையும், தங்களுடைய புலம்பலின் கோஷங்களால் பெருகியெழுந் தொலிக்கச் செய்பவர்களாகி, ஆண் பெண் அலி கூன் குருடு முடம் இளைஞர் மூப்பினர்கள் அடங்கலும், முதுவேனிற் பருவத்தில் வெயிலிலடிபட்டு நீர்வேட்கை கொண்டவர்கள், நீரைக்கண் டோடுமாபோலே ஸ்ரீராமபிரானையே பின்தொடர்ந்து, திருத்தேரைப் பக்கங்களிலும் பின்னும் பிடித்துக்கொண்டு ஓடி மிகவும் வருத்த முற்றவர்களாகிக் கண்ணீர் பெருக்கினார்கள். பிறகு சுமந்திரரை நோக்கி, தேர்ப்பாகரே! நீர் குதிரைக் கலினங்களின் கயிறுகளை இழுத்துப் பிடித்து மெல்ல மெல்லத் தேரையோட்டி யருளக்கடவீர்; ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருமுகமண்டலம் இனி எங்களுக்குக் காணற்கரிதாகுமாதலின், யாங்கள் சற்றுநேரங் கண்டு மகிழ்வோம். ஸ்ரீராமபிரானது மாதாவாகிய கோஸலையார் மனம் எஃகினால் செய்யப் பட்டதுபோலும்; இலதாகில், தேவகுமாரன்போன்ற திருமகன் வனவாஸ மெழுந்தருளுகையில், உடனே பிளந்திற்றுச் சிதறுண்டழியாதோ? ஸீதாதேவி யந்தோ! நல்வினையினள். அவள்

(அயோத்தியா ஆம்வித்தி) அயோத்தியின் துன்பத்தையுமுணர், (அடவீ ஈம்வித்தி) அடவின் அழகினையும் உணர், ஸ்ரீராமபிரான் சென்றவிடமே அழகுற்றும், அவர் பிரிந்தவிடமே துன்புற்று மிருக்குமென உணர்ந்து, அவ்வின்பம் குலையாவண்ண முடன் செல்லுக. கரு—என்று சுமித்திராதேவி ஸ்ரீராமபத்திரனிடத்திலுள்ள வாத்சலியத்தாலும், இளையபெருமாளிடத்திலுள்ள ஹிதபரதையாலும், இவ்வண்ண மிதங் கூறி விடைகொடுத்து வாழ்த்தி யனுப்பினரென் றுணர்க.

பதிவிரதா தருமத்தைத் தவறாமல், சூரியன் காந்தி மேருகிரியை விட்டு நீங்காததுபோல ஸ்ரீராமபிரானை விட்டு நீங்காமல் உடன் செல்லுகின்றன ளல்லளோ! ஒப் லக்ஷ்மணா! நீ யொருவனேயன்றோ நல்வினையன்; நீ எப்பொழுதும் இணைபிரியாமல் ஸ்ரீராமபிரானுடன் சென்று, கைங்கரியஞ்செய்து மகிழ்வுற்று வாழ்கின்றனை யன்றோ? நீ ஸ்ரீராமபிரானை விடாது தொடர்ந்து செல்வதென்பதுவே உனக்குச் சிறந்த நற்பேறும், சிறந்த நல்வாழ்வும், சிறந்த நற்கதியும், நல்வழியுமாகின்றதென்று இவ்வண்ணம் புலம்பியழுது கண்ணீர் பெருக்கி, ஸ்ரீராமபிரானைப் பிரிந்து துன்பத்தைப் பொறுத்திருக்கத் திறமையிலர்களாகிப் பின்றொடர்ந்தே சென்றனர்கள்.

தசரத மஹாராஜர் அப்பொழுது மிக வருத்தமுற்றவராகி, மிகத் துயரங்கொண்ட தேவிகளுடன் ஸ்ரீராமபிரானைக் கண்ணாரக் காண்போமென்று வெளியே புறப்பட்டு வந்தனர். புறப்பட்டு வருகையில், யூதபதியான பெரிய யானையைப் பதுங்கு போட்டுப் பிடித்துக் கட்டுகையில், யானைப்பேடுகள் புலம்புமாபோல புலம்புகின்ற வனிதையர்களது புலம்பலைக்கேட்டு, இராகுவினால் பிடிக்கப்பட்ட பூர்ண சந்திரன்போல வொளியிழந்து மகிழ்வழிந்து துன்பக்கடலிலாழ்ந்து வருந்தினர். ஸ்ரீராமபிரான் இவர்களைக் கடாக்ஷித்து இவர்கள் படுந் துன்பத்தைக் கண்டாற்றாதவராகித் தேர்ப்பாகரை நோக்கிக் குதிரைகளைக் கடுக வோட்டுக வெனக்கட்டளையிட்டனர்; அந்த ஜனங்களெல்லோரும், ஐயோ சுமந்திரரே! தேரை நிறுத்து மென்று வேண்டினர்கள். சுமந்திரர் இன்னது செய்வதெனத் தோற்றாது வருத்தமுற்றுத் தவித்து நின்றனர். அப்பொழுது அந்த மகாஜனங்களது திரள்களின் பாத வைப்புகளினாலெழுந்த துகள், அத்திரள்களின் கண்ணீர்ப் பெருக்கால் நனைக்கப்பட்டுச் சேறாகி யழுந்தி யடங்கியது. இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமபிரான் புறப்படுகையில், அந்நகரியெல்லாம் புலம்பலுற்றுக் கண்ணீர் பெருக்கி, ஹாஹாகாரங்கொண்டுமதிமயங்கி மிக வருத்தமுற்றதாகியது. அப்பொழுது வனிதையர்களது கண்களினின்றுங் கண்ணீர்கள், மீனங்களின் கலக்கத்தால் கமலமலர்களினின்றும் ஒழுகும் தேன்போலப் பெருகின. இவ்வாறு புரமெங்கு மொரே தன்மையாமிருப்பதைக் கண்டு மகாராஜர் வேரைவெட்டிச் சாய்த்த மரம்போல வீழ்ந்து மோஹமடைந்தனர். ஸ்ரீராமபிரானைத் தொடர்ந்து செல்லும் ஜனங்களெல்லோரும் அத்தன்மையரான மஹாராஜரைக்கண்டு கூவென்று கூவியழுது, 'ஐயோ ராமா! என்று சிலரும், ஐயோ கோஸலையேயென்று சிலரும் புலம்பி, முன்னமே புலம்பியழுகின்ற அந்தப்புரத்தோரை மேன்மேலும் அழச் செய்தனர்கள். ஸ்ரீராமபிரானும், இவ்வண்ணம் வருந்திப் பின் தொடர்ந்து வருகின்ற தாய் தந்தையர்களைக் கடாக்ஷித்தும், தருமபாஸத்தினால் கட்டுண்டவ ராதலின், வலையிலகப்பட்ட மான்குட்டிபோலாகி, அவர்களைக் கிட்டி இன்புறுவிக்கக் கூடாமையால், மீளவும் அவர்களைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவில்லை. திருத்தேர்மீ தெழுந்தருளத் தக்கவர்களும், சுகத்தை யநுபவிக்கத் தக்கவர்களும், துன்புறத் தகாதவர்களு

மாகிய தாய் தந்தையர்கள் பதாதிகளாகி நடந்து வருவதைக் காணப் பொறு மல், ஸ்ரீராகவன் தேரைக் கடுக ஓட்டும்படி பாகரைத் தூண்டி யருளினர். அப்பொழுது கௌஸல்யையார், பகலில் மேய்வதற்குச் சென்ற கற்று மாலையில் தானீன்ற கன்றினை நினைந்து வீட்டிற்குத் திரும்பி யோடிவருமாபோல ஓடி, ஸ்ரீராமபிரான் திருத்தேரையே நோக்கி, ராமா! ராமா!! என்றும், அடி சீதே! சீதே!! என்றும், லக்ஷ்மணா! லக்ஷ்மணா!! என்றும் கூவிக்கொண்டு கண்ணீர் பெருக்கி, இங்கு மங்கு மலைந்து திரிந்து வருந்தினள். அதைக் கண்டு மஹாராஜர் தேர்ப்பாகரை நில்லும் நில்லுமென்று கூறினர்; ஸ்ரீராம பிரான் செல்லும் செல்லும் என்று கூவிக்கட்டளை யிட்டனர். அதுகேட்ட சுமந்திரர் இரண்டு சக்கரங்களினிடையி லகப்பட்டுக் கொண்டாற்போலத் திகைத்து நிற்கையில், ஸ்ரீராமபிரான் அவரை நோக்கி, சுமந்திரரே! ஒருகால் மஹாராஜர் என் சொற்படி ஏன் கேட்டிலீரென்று கோபங்கொள்ளினும், நான் தேவர் கட்டளையைக் கேட்டிலேனென்று சொல்லக் கடவீரல்லீர். இப் பொழுது இவர்களுடைய துன்பத்தை நான் பொறுப்ப தரிது; ஆதலின் தேரை விரைவாகச் செல்லவிடு மெனத்தூண்டி யுரைசெய்தருளினர். உடனே ஸ்ரீராமபிரான் அருளிச் செயலின்படி சுமந்திரர் பின் தொடர்ந்துவந்த ஜனங்க ளுக்குத் திரும்பிச்செல்ல விடை கொடுப்பித்து குதிரைகள் முன்னமேவிரை வாக ஓடிக்கொண் டிருக்கையிலும் பின்னும் விரைவாக ஓட்டினர். மஹா ராஜரைச்சேர்ந்த ஜனங்க ளெல்லோரும் விடைபெற்றுக்கொண்டு, ஸ்ரீராம பிரானை வலஞ்செய்து சரீரத்தால் திரும்பினவர்க ளாயினும், மனத்தினாலும், துன்பத்தினாலும் மீண்டிலராயினர்கள். அக்காலையில் அமைச்சர்கள் மஹா ராஜரை நோக்கி,

యమిచ్ఛేత్పునరాయాన్తం నైనన్దూరమనువ్రజేత్ ।

யமிச்சேத்புநராயாந்தம் நைநந்தூரமநுவ்ரஜேத் ।

தேசாந்தரஞ்செல்லப் புறப்படுகின்றவனைச் சுகமாக மீண்டு வரவேண்டு மென்று எவர்கள் இச்சிக்கின்றனரோ, அந்த இஷ்டபந்துக்கள் அவனுடன் நெடுந்தூரஞ் சென்று வழிவிடலாகாதென்று இதங்கூறினர்கள். மிக நன்மை விளைக்கத்தக்க அவ்வசனத்தைக் கேட்டு சக்கரவர்த்தியும் இதமெனக் குறித்து மிகத் துன்பமுற்றவ ராயினும், மனைவிகளுடன் நின்றுகொண்டு, ஸ்ரீராமபிரா னையே கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நாற்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தோராவது ஸர்க்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் எழுந்தருளியபின் அயோத்தியி லிருந்தோரும் அவரையே நினைந்து வருந்தியது.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனார் தந் தந்தைதாய்களை நோக்கிக் கைகூப்பிக் கொண்டே இவ்வண்ணம் புறப்பட்டெழுந்தருளி விடுகையில், அந்தப்புரத்தில் மிகப்பரிதாபமான புலம்பல் உண்டாகியது. அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸ்திரீக

ளெல்லோரு மொன்று சேர்ந்து, அந்தோ! திக்கற்ற நம்மெல்லோர்க்கும் யாவ னொருவன் தஞ்சமாயிருந்தனனோ, அவன் இப்பொழுது நம்மை விட் டெங்கே போய்விடுகின்றான்? அவன் தன்னை யொருவர் வன்மையாகச் சொல்லினும் அவர்மேல் கோபங்கொள்ளாதவன்; பிறர் கோபங்கொள்ளத்தக்க செயல் களை யொருபோதும் செய்யாதவன்; சிறியோர்களைச் சமாதானப் படுத்து கின்றவன்; பிறருடைய சுகதுக்கங்களைத் தன்னுடையவையாகவே நினைப்ப வன்; அத்தன்மையனான நமதுகண்மணி இப்பொழுதெங்குச் செல்கின்றான்? அவன் தன்னைப் பெற்றெடுத்த கோஸலையார் பக்கலிற்போலவே நம் பக்க லிலும் பத்தியுடன் பணிவிடை செய்தனனே, அவனிப்போழ் தெங்கேகுகின் றான்? அந்தோ! நமக்கும் இவ்வுலகமனைத்திற்கும் தஞ்சமாயிருக்கின்ற ஸ்ரீராம சந்திரன் இந்தப் பாவி கைகேயியா லேவப்பட்ட மஹாராஜர் சொல்கேட்டுக் கடுங்கானகஞ்சேர்ந்து எங்கு திரிந்து வருந்துவானோ? அந்தோ! மஹாராஜர் மிகவும் மதியற்றவராம்; இலராகில் தருமமுடையவனும், ஸத்தியமுடைய வனும் ஆகிய எம்மபிராமனைக் காடேறச் செல்லவிடுவரோ? என்றிவ்வண்ணம் கன்றினைப் பிரிந்த பசுக்கள்போலத் துன்பத்தால் வருந்திக் கூவென்று புலம்பி யழுது பழித்தனர்கள். முன்னமே புத்திரசோகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட மஹாராஜர் அவர்களி னழுகுரலைக்கேட்டு மிகவருந்தி மருள்கொண்டனர்.

ஸ்ரீராகவன் வநத்திற் கெழுந்தருளியபொழுது வேதியர்கள் அக்கினி ஹோத்திரம் முதலிய வைதிகச் சடங்குகளை செய்திலர்கள்; இல்லறத்தோர் கள் அதிதிகளைப் பூசிப்பதற்காகச் சமைத்தவரல்லர்; மற்றுமுள்ள ஜனங் களும், தந்தமக்குரிய செய்கைகள் ஒன்றையுஞ் செய்திலர்; சூரியனும் இத் துயரத்தைக் கண்டு பொறுதான்போல மறைந்தனன்; மதயானைகளும் கவளங் களைக் கொள்ளாது நின்றன; பசுக்களும் கன்றுகளுக்குப் பால்கொடாமல் உதைத்தன; நெடுநாள் மலடாயிருந்தவள் புதிதாக நற்புதல்வனைப்பெற்றும் அதனால் மகிழ்ந்திலள்; இக்ஷ்வாகு குலத்தலைவனாகி நக்ஷத்திரபதவி பெற்றிருக் கும் திரிசங்குவும், அங்காரகன், புதன், பிருஹஸ்பதி முதலிய கிரஹங்களும், சில ருஜுகதியாலும், வக்கரகதியாலும் சந்திரனுடன் சேர்ந்தும், சில ஏழா மிடத்திலும் மூன்று பத்து நான்கு எட்டு திரிகோணம் என்னு மிவ்விடங்களுள் ஒன்றிலிருந்து சந்திரனைப்பார்த்தும் மிகக்கொடியவைகளாய் உலகத்துக்குத் துன்பத்தை விளைப்பவைகளாகி நின்றன; மற்றுமுள்ள க[illegible]ங்களும் நக்ஷத் திரங்களும் ஒளியற்று மலினமாயின; * இக்ஷ்வாகுகுலத்திற்குரிய நக்ஷத் திரங்களாகிய விசாகைகளும் வழிதப்பித் தூமகேதுவுடன் கூடி ராஜனுக்குத் தீங்கினைத் தோற்றுவிப்பனவாக ஆகாயத்தில் காணப்பட்டன. மழைமாரி யுடன் பெருங்காற்றெழுந்து பெருங்கடலும் மேலெழுந்து கலங்கிப் பொங்கி யதுபோல அத் திருவயோத்தி நடுக்கமுற்றது; பத்துத் திசைகளும் இருள் மூடினபோலத் தோற்றாமல் மலினமாயின; நவக்கிரஹங்களும் நக்ஷத்திரங்க ளும் விளக்கமற்றன; காரணமின்றியே நகரிலுள்ளவர்க ளெல்லோர்க்கும்

* விசாகை இக்ஷ்வாகுகுலத்திற்குரிய நக்ஷத்திரமென்பது யுத்தகாண்டம் 4-ம் ஸர்க்கத்தில் கூறப்பட்டிருப்பதும் காண்க.

பெரும்பயமுண்டாயிற்று; ஒருவரும் உணவிலும் உலாவுதலிலும் மனங்கொண்டிலர். யாவரும் நெட்டுயிர்ப்புக்கொண்டு துன்புற்று மஹாராஜரைக் குறித்தே சோகங்கொண்டனர்கள். ஸகல பரிஜனங்களும் கண்ணுங் கண்ணீருமாயழுது வருந்தி நின்றனர்களே யன்றி ஒருவரும் மகிழ்ந்திலர்; காற்றும் குளிர்ந்து வீசிலது, சந்திரனும் அழகுற்று நிலாவியலன்; சூரியனும் முன்போல ஒளிகொண்டு காய்ந்திலன்; தாய்களைப் புதல்வரும் மூலைபுண்டு மகிழ்வித்திலர்; மனைவியர்களைக் கணவர்களும் இன்பந்தந்து கலந்து மகிழ்வித்திலர்; உடன்பிறந்தோர்க ளுடன்பிறந்தோர்களையும் தத்தமக்குரியபடி நடந்து மகிழ்வித்திலர்கள்; எல்லோரு மெல்லாவற்றையுந்துறந்து ஸ்ரீராமபிரானையே நினைந்து வருந்தினர்கள். ஸ்ரீராமபிரானுக்கு நட்பினர்களாக யாவர் நின்றனர்களோ, அவர்களெல்லோரும் மோஹங்கொண்டு வருத்தமுற்றுப் படுத்த படுக்கையைவிட் டெழுந்திலர். திரிலோகாதிபதியான தேவேந்திரன் நீங்குமளவில் பூமி முழுதும் பர்வதங்களுடன் நடுக்கமுறுமாறுபோல இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமபிரான் நீங்கி எழுந்தருளிவிடுகையில், அத் திருவயோத்தி யானை குதிரை தேர் பதாதிகளுடன் பயத்தாலும், சோகத்தாலும் பீடைகொண்டு நடுக்கமுற்றொலித்தது.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நாற்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

சக்கரவர்த்தி திரும்பிக் கோஸலையார் அந்தப்புரஞ் சேர்ந்தது.

இவ்வாறு ஸ்ரீராமபிரான் புறப்பட்டு நகர்நீங்கிக் கட்புலனாகாது மறைந்தவளவிலும், அவரெழுந்தருளுகையிலெழுந் தூளி எவ்வளவிற் காணப்பட்டதோ அவ்வளவில் மஹாராஜர் வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர். மஹாராஜர் இவ்வளவு ஆதரத்தால் பார்க்கின்றமையாலும், மீண்டவுடன் மிக வருந்துவ ராதலாலும், இன்னும் சில நேரமாயினும் என்னைக் கண்டு மகிழ்வுறக் கடவரென்று எண்ணங்கொண்டதுபோல் பூமியிலெழுந்த தூளி வெகுநேரம் மேன்மேலும் விருத்தியடைந்தது. அத்தூளியும் மறைந்தது கண்டு மஹாராஜர் மூர்ச்சித்துத் தரையில் வீழ்ந்தனர். அதுகண்டு உடனே கோஸலாதேவி அவரது வலதுகையைப் பிடித்துக்கொண்டனள்; பரதனிடத்து அன்புமிகுந்த கைகேயி அவரது இடதுபக்கத்து வந்து நின்றாள். அப்பொழுது நீதியும், தருமமும், விநயமு முடையரான மகாராஜர் கைகேயியைக் கண்டு வெறுப்புக்கொண்டு அவளைநோக்கிக் கூறுகின்றனர். அடி பாவி கைகேயி! கொடியாளே! நீ என்னங்கங்களைச் சாரற்க; உன்னைக் காண்பதிலும் யான் விருப்புற்றிலேன்; நீ எனக்கு மனைவியுமல்லை; பந்துவுமல்லை; உன்னைச் சார்ந்தவர்கள் யாவருளரோ அவர்களும் என்னைச் சார்ந்தவர்களல்லர்; யானும் அவர்களுக் குறவின னல்லேன்; கேவலம் பொருளையே முதன்மையாகக்கொண்டு தருமங்களைத் துறந்த உன்னை யான் இப்போழ்தே துறந்துவிடுகின்றேன்; முன்பு யான் உன் கையைப்பற்றித் தீ வலஞ்செய்து

விவாஹஞ் செய்துகொண்டே னென்பதையும் இம்மை மறுமை இரண்டிலுந் துறந்துவிடுகின்றேன்; பரதனும் ராஜ்ஜியங் கிடைத்ததே யென்று மகிழ்ந்து முன்னோர் முறைமை தவிர்ந்து பெறுவானாகில், அவன் செய்யும் தருப்பணம் என்னைச் சேராதொழியக் கடவது என்றிவ்வண்ண மிகழ்ந்து, தூளியுங் கண்ணுக்குக் காணுமையால் மயல்கொண்டு வருந்தினர். இவ்வண்ணம் தரையில் வீழ்ந்து புரண்டு துகள்படிந்த மஹாராஜரைக் கௌஸல்யாதேவி மஹா சோகங்கொண்டு கைகளா லணைத்தெடுத்து அழைத்துக்கொண்டு திரும்பினள்.

சக்கரவர்த்தியோ மனமறிந்து பிரஹ்மஹத்தி செய்தவன்போலவும், எழுந்தெரியுந் தீயில் கையிட்டவன்போலவும், தந்திருமகன் தவசியாகி வனஞ் சென்றதை நினைந்து மிகவுந் தாபங்கொண்டனர். தேர்சென்றவழியை அடிக்கடி திரும்பித் திரும்பி நோக்கிச் செல்வப்புதல்வனை யுன்னி வருந்தி, ராஹுவினல் பீடிக்கப்பட்ட சூரியன்போலக் காந்தியற்றவராயினர். பிறகு தம் அருமைமகன் நகரங்கடந்து சென்றனனென வுணர்ந்து அந்தோ! என் மகனேறிச் செல்லுகின்ற தேர்க் குதிரைகளி னடிகள்மாத்திரம் வழியில் காணப்படுகின்றனவே; அம்மஹாத்துமா காணப்பட்டிலனே! என்னருமைப் புதல்வன் இதுவரையில் கலவைச்சாந்தணிந்து, இலவம்பஞ்சி மெத்தையில் படுத்து மெதுவாகிய தலையணைகளில் சிரத்தை வைத்துக்கொண்டு, சிறந்த தாதியர்கள் விசிறிகொண்டு வீசத் துயில்கொள்வனே! இனி யவன் காட்டிலோர் மரத்தடியில் ஒரு சிலையையாயினுங் கட்டையையாயினும் தலைக்கணையாக்கிக்கொண்டல்லவோ துயில்கொள்வானந்தோ! இதுகாறுங் குளிர்சாந்த மப்பிக்கொண்ட என் மகன் இனிக் காட்டியானைப்போலப் புழுதிபடிந்த மேனியோடன்றோ துயின்றெழுவான்? லோகநாதனுகிய என் மகன் அநாதன்போல எழுந்து திரியக் காட்டிலுறையும் மனிதர்கள் காண்பார்களே! ஆ! மிகவும் செல்வமாய் வளர்ந்து வனமென்பதையே யறியாத அந்த ஜாநகி கல்லிலும் முள்ளிலும் நடந்து கால் சிவந்து கொடிய மிருகங்களின் தொனியைக் கேட்டு, மிகப் பயமூற்று வருந்துவ ளந்தோ! அடி சண்டாளி கைகேயி! நான் என்னருமை மைந்தனைப் பிரிந்தபின் இனி பிழையேன்; நீ கைம்பெண்ணுகி இவ்விராஜ்ஜியத்தை யாண்டு உன் கோரிக்கை யீடேறி மனங்குளிர்ந்து வாழ்க என்றிவ்வண்ணம் புலம்பியழுதுகொண்டு * மரித்தவர்க்காகத் தலைமூழ்கித் திரும்புகின்றவன்போல, பிரஜைகள் பலரும் புடைசூழ, அமங்களமாய் ஒளியற்றிருக்கும் தனது நகரத்துள் புகுந்தனர். அப்பொழுது அப்புரமெங்கும் மனைவாயில்களும், நாற்சந்திகளும் ஜனங்களின்றி வறியனவாயிருந்தன; கடைகளுந் தேவாலயங்களுந் திறவாமல் மூடிக்கிடந்தன; வாடி வலிமை குன்றித் துன்பத்தால் வருந்திய சிலர்மாத்திரமே ஒவ்வோ ரிடங்களில் அருமையாகக் காணப்பட்டனர். அயோத்தியாபுரியை இத்தன்மையான நிலையில் பார்த்துக்

* ஸ்ரீராமபிரானுக்கு வழிவிட்டுத் திரும்பிய சக்கரவர்த்தியை, மரித்தவர்க்காகத் தலைமூழ்கித் திரும்பியவரோ டொப்பிவெது அமங்களமென்றோ வெனின், சக்கரவர்த்திக் குண்டாகிய துயரமப்பொழுது அத்தன்மையதாயிருந்ததென அவர் கருத்தின்படி கூறியதனுல் குற்றமாகாதென வறிக.

கொண்டு மகாராஜர் ஸ்ரீராமபத்திரனாயே சிந்தித்தவராகிப் புலம்பிக் கதிரவன் மேகமண்டலத்திற் புகுவதுபோலத் தன் அந்தப்புரம் புகுந்தனர். ஸ்ரீராமன் ஸீதை லக்ஷ்மணர் இவர்கள் இல்லாமல் வாளாக்கிடக்கு மந்தப்புரமானது, சிறந்த நாகங்கள் நிறைந்து எவரும் அண்டக்கூடாதிருந்த மிகப் பெரிய மடு அந்நாகங்கள் பிடிபட்டபின்னர் நிற்கும் தன்மைபோல் அவர்க்குத் தோற்றியது. அதுகண்டு சக்கரவர்த்தி பரிதாபமாகப் புலம்பி யருகிலுள்ளோரை நோக்கி, நீங்கள் விரைவாக ஸ்ரீராமபிரானைப் பெற்றெடுத்த கோஸலையி னந்தப்புரத்தி லென்னைக்கொண்டு சேர்க்கக் கடவீர்கள்; வேறெவ்விடத்திலும் என் மனத்துக்குத் தேறுதல் பிறவாதென்று மெதுவாக உரைசெய்தனர். உடனே துவாரபாலர்க ளிவரை யழைத்துக்கொண்டு போய் கோஸலையார் திருமாளிகை சேர்த்தனர்கள். அங்கு மஹாராஜர் கோஸலையார் திருவணையில் படுத்தார். படுக்கினும் மன மின்புறுமல் தம் இரண்டுபுத்திரர்களும் மருமகளுமாகிய மூவரு மின்றிச் சந்திர னழிந்த ஆகாயம்போலத் தோற்றும் அம்மனையைக்கண்டு மிகவருந்திக் கையை மேலெடுத்துக்கொண்டு ஐயையோ ராமா! என்னை விட்டு நீ போய் விடுகின்றனையே! நீ மீண்டு வருமளவும் பிழைத்திருக்கும் புருஷர்களன்றே புண்ணியசாலிகள்! அவர்கள் திரும்பி வரும் உன்னைக்கண்டு ஒருவரோடொருவர் கட்டியணைத்து மகிழ் வெய்துவார்களன்றே? என்று கூவிப் புலம்பி யழுதனர். அங்ஙன மிருக்கையில் பொழுதுபட்டு இராப்பொழுது வந்துவிட்டது. அஃது அம்மகாராஜருக்குக் காள ராத்திரிபோலாகி மிகத்துன்பம் விளைவிப்பதாயிற்று. அப்பொழுது தசரத மஹாராஜர் அர்த்தராத்திரி வேளையில் கோஸலையாரை நோக்கி,—

రామమ్మేనుగతాదృష్టి రద్యాపిననివర్తతే।
నత్వాపశ్యామికౌసల్యే సాధుమాంపాణినాస్పృశ॥

* ராமம்மேனுகதாதிருஷ்டி ரத்யாபிநநிவர்த்ததே ।
நத்வாபச்யாமிகௌஸல்யே ஸாதுமாபாணிநாஸ்ப்ருச ॥

அடி என் பிராணநாயகி! கௌசலி என்னுடைய கண்ணுக்கு (ரூபௌதார்ய குணை:பும்ஸாந் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்) என்கிறபடி அபிராமனாகிய ஸ்ரீராமசந்திரன் பின் சென்று அங்கே நின்று விட்டது; என்னருமை மகன் கட்புலன்கடந்து செல்லினும் இப்பொழுதும் மீண்டிலது; ஆதலின் அருகிலுள்ள உன்னையும் காண்கிலேன்; நீ என்னைக் கரத்தால் நன்கு பற்றிக்கொள் என்றனர். இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமபத்திரனையே நினைந்து வருந்துகின்ற மகாராஜரைக்கண்டு கோஸலைதேவியும் அருகிலுட்கார்ந்து அவரைக் கைகளால் பற்றிக்கொண்டு சோகம் மும்மடங்கு பெருகி நெட்டுயிர்த்து மிகவும் தீனமாகப் புலம்பலுற்றனள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்முற்றிற்று.

---

* (ராமம்மேனுகதாத்ருஷ்டி:) என்பதின் கருத்துரை.

சக்கரவர்த்தியினுடைய கரணங்கள் பெருமாள் பக்கலிலே அநந்யார்ஹ சேஷமானபடியைச்சொல்லுகிறது (ராமம்மேனுகதாதிருஷ்டி: அத்யாபிநநிவர்த்ததே

(ஸமுத்ர இவ காம்பீர்யே)—(ஸமஸ்த கல்யாண குணம்ருதோததி:)—(குணநாமாகரோம ஹான்)—என்று பெருமாளைக் கடலாகச் சொல்லுகையால், கடல்கொண்ட வஸ்து மீளப் பெறலாகுமோ ? (ராமம் மேநுகதா த்ருஷ்டி:)—(ராமோரமயதாம்வர:)—என்கிறபடி சேதநா சேதன விபாகமறத்துவட்டுகின்ற அவர் மினுமினுக்கைக் கொடுபோக்கியது குற்றமோ? (ராமம் + ஷ்டி:)—கண் ரூபமுடையதைக்கிரஹிக்கும்,ரூபமுடையவன் கண் ணைக்கிரஹிப்பதே? (அநுகதா)—ஒருபொருளைக் காண்பதற்குரிய கண், காலின் தொழி லான பின் செல்வதைப் பற்றுவதே, (ராமம் + ஷ்டி:)—பின்செல்வதென்பது ஒருசேத னன் செயலாகி யிருக்க, அசேதனமாகிய கண் செய்வதே, (ராமம் + ஷ்டி:)—கண்ணவா னென்றும், மண்ணோர் விண்ணோர்க்கும் என்றும் சொல்லுகின்ற உலகமனைத்துக்குங் கண்ணாகியது முன் செல்லுகையில், மற்றுள்ள கண்களும் அதன்பின் செல்வது வியப் போ?(திருஷ்டி:)—'திருசிப்பிரேக்ஷணே' என்கிறவினைப்பொருளின்படியே ஸாராஸார விவேகஞ் செய்ய வல்லமையுள்ள தாதலி னன்றோ அவர் பின் தொடர்ந்தது, (மேத் ருஷ்டி:)—அழகியதாக நெடுங்காலம் பழகிய என் கண்ணாகியும், என்னைத்தொடராது ஸ்ரீராமனைத்தொடர்ந்ததேன்?(மேத்ருஷ்டி:)—இதுதான் சுதந்திரமானுலிப்படி செய்ய லாம், என் கண் கண்டீர். (மே)—கைகேயி கண்ணாகி லிப்படி செய்யாதிறே. (மே த் ருஷ்டி:)—சபலனான என்னுடையது, (மேத்ருஷ்டி:)—என் ஸம்பந்தமுள்ள கைகேயி போலக் கருணை யற்றிராமல், சீதாபிராட்டிபோலப் பின் சென்றதே, (மேத்ருஷ்டி:)—(சுந்தரம்புருஷந்த்ருஷ்ட்வா ப்ராதரம்பிதரம்ஸுதம்)—என்கிறபடி என் கண்ணாகியும், என்திருமகன்பின்செல்வதே,(மேத்ருஷ்டி:)—கல்லறை தப்பினுங் கண்ணறை தப்பாது, ராஜத்ருஷ்டி கொடியது என்கிற பழமொழிகள் பொய்யாகுமோ? சக்கரவர்த்தியாகிய என் கண்ணறையே என் திருமகன்மீது தாங்கிற்றே; ஆதலாலன்றோ இத்தீங்கு நேர் ந்தது(த்ருஷ்டி + மேராமம்)—எந்தப் பாவிகண்ணோ என் திருமகன்மீதுதாங்கிற்றே. (மே அத்ருஷ்டி:)—பாவியாகிய என்னுடைய தீவினை ஸ்ரீராமபிரானையும் பின்சென்று வரு த்துகின்றதே, (மேஅத்ருஷ்டி:)—என்னுடைய நல்வினை ஸ்ரீராமபிரான் பின்னே சென்று விட்டது, இனி யான் உய்யேன், (ராமம் கதாத்ருஷ்டி:' மேநு)—ஸ்ரீராம பிரானைப் பின்றொடர்ந்த கண் என்னுடையதா? என்னுடையதாகில், ஸ்ரீராமபிரான் பின் செல்லுமா? (மேத்ருஷ்டி: ராமங் கதாநு)—என் கண் ராமன்பின் சென்றதோ? (மேத்ருஷ்டி:) என் ஞானம், (ராமம் அநுகதா)—ஸ்ரீராமபிரான் பின்னே சென்றது, அநந்தரம் மீளாதோ வென்னில், (அத்யாபிநநிவர்த்ததே)—(அதிக்ராந்தேபிராகவே)—என்று அவர் தங்கரைக் கடந்தெழுந்தருளிய இப்பொழுதும் மீண்டிலது, (த்ருஷ்டி ரத்யாபி நநிவர்த்ததே)—இங்கேவரின் கைகேயி முகத்தில் விழிக்கவேண்டி யிருக்குமே யென்று பயத்தா லிப்போழ்தும் மீளுகின்றிலது,(மேத்ருஷ்டிரத்யாபி நநிவர்த்ததே)—ஒருவர்க் கொருதுன்பம் நேர்ந்தால், அவரைச் சேர்ந்தவர் அருகில்வந் துதவித் தேற்றி யுபகாரஞ் செய்யவேண்டு மிறே; நான் ஸ்ரீராமபிரானது விரஹத்தா லிப்படித் துன்ப முற்ற இவ்வளவிலும் என் கண் மீள வந்தெனக் குதவிசெய்திலதே, (மே + நநிவர்த் ததே)—நெடுங்காலம் பண்ணின வாஸனையெல்லாம் விட்டு விட்டு,(நோபஜனம் ஸ்மரந் நிதம் சரீரம்)—என்கிறபடி நம்மை நேராக மறந்து வாராதொழிவதே. (த்ருஷ்டி + ர்த் ததே)—என் திருமகனை மீட்கமாட்டா தாகிலும்,தான் மீளத்தடையென்ன?(ராமம்மே + நநிவர்த்ததே)—பரப்ரஹ்மமாகிய ஸ்ரீராமபிரான் பின் சென்றமையால்,(புநச்ச நா வர்த் ததே)—என்கிறபடி மீட்சியிலதாயிற்றிறே, (அத்யா + தே)—மீளுங்கால் உன் துன்பத் தைப் பார்த்துப் பொறுக்க ஆற்றலின்றியோ மீள்கின்றிலது; (அத்யாபி + வர்த்ததே)—காமுகியாகிக் கட்டழகன் பின் சென்றவளும் மீளுவளோ? (அத்யாபி + தே)—திருஷ்டி கழியாமையால், கண்ணறை மீளாதிறே. (அத்ருஷ்டி + நநிவர்த்ததே)—தீவினை இப் போழ்துமென்னைக்கொலை செய்யாது மீளாதே; (அத்ருஷ் + த்ததே)—என்நல்வினை

என் திருமகன் மீண்டாலன்றோ அவனுடன் மீள்வது, (த்ருஷ்டி:)—கண்ணும், (அத்யா) சுவைகளை யுணர்விக்கும் ராஸநமும், (அபி)—மற்றுமுள்ள புலன்களும், (ராமமநுகதா நநிவர்த்ததே)—இவையாவும் ஸ்ரீராமபிரான் பின்சென்று மீண்டிலவே, (த்ருஷ் + நநி வர்த்ததே)—என் நினைவு இப்போழ்தும் ஸ்ரீராமபிரானை விட்டு மீண்டிலதே.

மீட்சியில்லையாவதேன்? அஃது உம்மைவிட்டுப்போயிற்றோ? மீளுகைக்கென்ன? அது ராமன்பின் சென்றதற்குக் குறியென்ன, என்று வினவில், அதற்கு விடையுரைக்கின்றார்: (நத்வாபச்யாமி)—கட்புலன் கட்புலனாகாமையாலும், அதன் காரியத்தாலதனை யூஹஞ்செய்யவேண்டுமாதலாலும், அருகிலிருக்கின்ற உன்னைக் காண்கிலேனாதலால், என் கட்புலன் ஸ்ரீராமபிரான் பின் சென்றதென்றேன். (நத்வா)—குனிந்து பார்க்கின்றேனாகிலும், கண் மீண்டு வரக் காண்கிலேன், (நத்வாபச்யாமி)—நமஸ்காரஞ் செய்து தியானஞ்செய்கின்றேனாகிலும் மீளுகின்றிலது. (நது ஆபச்யாமி)—ஒருபொருளையும் நன்றாகக் காண்கிலேனே. (நத்வாபச்யாமி)—காண்கிலேனாகிலும் கேட்கின்றேன்; (வசஸாஜ்ஞாதஸ்வரேணமுக:) என்கிறபடி வார்த்தை சொல்லுகையால், அருகிலிருக்கின்றனை யென்று ஊஹித்தேன்; (நத்வாபச்யாமி)—அவர் முகத்திலே விழிக்கப்பெறாதொழிந்தாலும், அவரைப் பெற்ற உன் முகத்திலே யாகிலும், விழிக்கலாமென்றிருந்தேன், அதுவுங் கிடையாதொழிவதே; (நத்வாபச்யாமி)—"அண்டர்கோனணியரங்கனென்னமுதனைக்கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணுவே" என்னுமாபோலே அவ்விஷயத்திலே ஆழங்கால் பட்டு வேறொன்றைக் காணவைத்தேனென்கிறான்.

இப்படி சக்ஷுரிந்திரியந் தனக் குதவாமையாலே, வாகிந்திரியத்தைக் கொண்டாகிலும் மனந்தேறுவோமென்று அவள் பேரைச் சொல்லி யாறுகின்றான். (கௌஸல்யே) (கௌஸல்யாலோகபர்த்தாரம் ஸுஷுவேயம்மனஸ்வினீ)—என்கிறபடியே நீ நாடுவாழ மனோரதங்கொண்டு பிள்ளை பெற்றபடியும், அதெல்லாங்கிடக்க நாட்டோடு என்னோடு வாசியறக் கெடும்படியாவதே, கௌஸல்யே-(இங்கிதஜ்ஞாச்சகோஸலா:)—என்று அவரவர்கள் கருத்தினைக் கோஸல நாட்டார் இங்கிதத்தினாலே யறிகின்றார்களல்லரோ? ஆதலின், கோஸலநாட்டாரெல்லோர்க்கு மிறைவன் திருமகளாகிய நீ இங்கித மறிந்தவளென்பதிலையமுற லாகுமோ? ஆதலின், என் மனக் கருத்தறிந்த நீ யென்மீது சினமுறாமல் அருள் செய்யக் கடவை. இவரிப்படி தன் தளர்ச்சி தோற்றக் கௌஸல்யே என்றழைத்தவாறே, தியங்கின இவரையும் இழக்கலாகதே என்று கௌஸலியை துணுக்கோடே கிட்டவந்து செய்யவேண்டுவது என்னென்று கேட்க, (ஸாதுமாபாணினாஸ்ப்ருச)—அணிமிகுதாமரைக் கையை யந்தோ! அடிச்சியோந் தலைமிசை நீ யணியாயென்று அவ்விஷயத்தில் சொல்லக்கடவ பாசுரத்தை அது கிடையாமையாலே ததீய விஷயத்திலே சொல்லுகின்றார்: என்னுடைய க்லேசமெல்லாந் தொலையும்படி உன்னுடைய குளிர்ந்த திருக்கையாலே தடவி மகிழ்வுறச் செய்யக்கடவை. (ஸ்ப்ருச)—அருகிலிருக்கின்ற உன்னைக் காணாமையால், கட்புலன் என் திருமகன் பின் சென்றதென்றறிந்தோம்; உன்னுடைய இன்மொழி கேட்கின்றமையால், செவியுளதெனவுணர்ந்தோம்; கௌஸல்யே என்று உன்னுடைய நாமத்தை யுரைக்கின்றமையால், வாய் வாய்த்ததென்று தேர்ந்தோம்; நாற்றமறியாமையால் அவரை உச்சிமோந்த மூக்குப் போய்த்தென்று தெரிந்தோம்; ஸ்பர்சம் உளதோ வென்பதை அறிவோமென்று, விருப்புற்றோம்; அஃதறியலாம்படி என்னை அணைத்துக் காணாய்; கள்ளர் புகுந்துபோன கிருகத்திலே கிடந்ததும் கிடவாததும் ஆராய்வாரைப்போலே வந்து போனவர் தாம் வஞ்சகக் கள்வனிறே, என்னையும் புலனுமெழிலுங் கொண்டிங்கே நெருநல் எழுந்தருளிப்போனபுனிதரென்றாரிறே. (ஸாதுஸ்ப்ருச)—இத்தனைபொழுதும் கைகேயியோடே ஒருமிடறாய் அவனைக் காடேறப்போகவிட்டு இப்பொழுதாகநின்று ஆரோதம்மடியா நின்

நாற்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்.

கோஸலையார் மகாராஜருடன் தம் குறைகளைச் சொல்லிப் புலம்பியது.

அநந்தரம் புத்திரசோகத்தால் மனந்தளர்ந்து மகிழ்வற்றுக் கவலையில் மூழ்கித் திருப்பள்ளியில் ஒடுங்கிப் படுத்து வருந்துகின்ற மஹாராஜரைக் கண்டு கோஸலையாரும் மிகவும் சோகக்கடலி லழுந்தி மஹாராஜரை நோக்கிக் கூறுகின்றனர்: பிராணநாதரே! என் சக்களத்தியாகிய கைகேயி புருஷசிங்கமாகிய என் மகனிடத்தில் கபடமென்னும் விடத்தை விதைத்துத் தோலுரித்த நச்சரவுபோல அச்சமற்றுத் திரிவளே! அன்றியும், என்செல்வ மகனைக் காடேறவோட்டி ராஜ்ஜியத்தையும் பெற்றுக் குறைவற்று மகிழ்வுற்றுக் கொடியபன்னகிபோல இம்மனையிலிருந்து அடிக்கடி என்னையு மச்சமுறச் செய்வளே! ஸ்ரீராமன் பிச்சையெடுத் துண்டாயினும் இந்நகரில் வாஸஞ்செய்து, பரதனுக்கு அடிமை செய்யும்படி நீர் வரந் தந்திருப்பீராயினும் அஃதெனக்கு நலமாகும்; அங்ஙனமுஞ்செய்யாது கைகேயிமூலமாய் என் மகனைக் கெடுத்து நிலைபேர்த்து, பர்வகாலத்தில் ஆஹிதாக்கினி யானவன் தேவர்கட்கு அளிக்கவேண்டிய ஹவிர்பாகத்தை அரக்கர்கட்கு அளிக்குமாறுபோல, ராக்ஷஸர்பால் அளித்து விட்டதே. அந்தோ! இப்பொழுது என் மகன் மதகஜம்போல நடந்து முழங்காலளவும் நீண்டுருண்ட கையில் கோதண்டத்தை யேந்தி, ஸீதாதேவியுடனும், இளையபெருமாளுடனும் வனத்திடை புகுவானே! ஐயோ! கைகேயியின் பொருட்டு உம்மால் காட்டிலோட்டப்பட்ட அவர்கள் இதுவரையில் துன்பமென்பதை யறியாதவ ராதலின் இப்பொழுது எப்பாடுபடுவார்களோ? இன்பமுறுங்காலத்தில் பொருளிழந்து இனந்துறந்து வனமுறைந்து வருந்திக் காய் கனிகளை யுண்டு எவ்வண்ணம் பிழைப்பார்கள்? என் அருமைப்புதல்வன்

றுன் என்று நினைத்திராதே, அவித்யா ஸ்பர்சத்தாலே இக்கலக்கமிவனுக்குவந்தேறியது, இப்பாவி என்செய்வானென்று நெஞ்சிரக்கத்தோடே தொடவேண்டும்; (பாணிஞஸ்ப்ருச)—அன்று அக்கினி ஸாக்ஷிகமாக மங்கள முகூர்த்தத்தில் கௌதுகத்துடன் பிடித்த அக்கையாலே அந்நினைவுடன் தொடு; (பாணிஞஸ்ருப்ச)—எல்லா வவயவங்களாலும் என்னை யணைத்து வெள்ளக்கேடாக்காமல் தணியும்படி கையொன்றினாலே தொடு; (ஸாதுமா பாணிஞஸ்ப்ருச)—பெருமாளை எடுப்ப தொப்பதாய் அவருடைய அங்கஸ்பருசத்தாலே பரிமளிதமான அக்கையாலே தொடவேண்டும்; (மாஸ்ப்ருச)—ராமஸ்ப்ருசம்பெறின் உஜ்ஜீவித்தும், பெருமையில் முடியும்படியும் இருக்கின்ற என்னை அவரைப் பெற்ற உன்னுடைய அக்கையாலே யணை; பெருமாளுடைய திருமேனிஸம்பந்தம் நேராகக் கிடையா தொழிந்தால், அவருடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளின் திருமேனி ஸம்பந்தங்கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கக் கடவதாயிறே யிருப்பது. (தாம்ஸ்ப்ருஷ்ட்வாமாமபிஸ்ப்ருச)—என்றவர்தாமும் மைதிலியைப் பெறுதபோது இப்படி பட்டாரிறே.

வனவாஸந் தீர்ந்து, ஸீதையுடனும் இலக்குமணனுடனும் மீண்டு தூங்கி யெழுந்தவர்போல இத்திருவயோத்திக்கு வருவது கண்டு, நான் சோகந்தீர்ந்து மனமகிழ்ந்து வாழுங்காலமும் நேருங்கொல்லோ? இத் திருவயோத்தியானது மனமகிழ்ந்த ஜனங்களுடையதும், நன்குயர்த்திக் கட்டப்பட்ட துவஜ படங்களை யுடையதும், நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டதுமாகி, அரணியத்தினின்றும் மீண்டுவரும் என்னருமைப் புதல்வர்களை எப்பொழுது மகிழ்விக்குங்கொலோ? என் செல்வமகன் அழகிய தேரின்மீது சீதையை முன்னிட்டுக் கொண்டு, பசுவை முன்னிட்டுவரும் காளைபோல இத்திருவயோத்திக்கு என்ஞான்று வந்து சேருவனோ? என் அருமை மைந்தர்கள் இங்குத்திரும்பி வருகையில், அநேகமாயிரம் ஜனங்கள் ராஜமார்க்கங்களில் பூமலர்களையும் பொரிகளையும் எப்பொழுது தூவுங்கொல்லோ? என் புதல்வர்கள் சிறந்த வாள்களைக் கரத்திலேந்தி முடியுடைய மகீதரங்கள்போலவிளங்கி நின்மலமாகியகுண்டலம் முதலிய வணிகளை யணிந்து இத்திருவயோத்தியில் புகுகையில், நானெப்பொழுது கண்குளிரக் காண்பேன்கொல்லோ? நல்வேதியர்களும் கன்னியர்களும், நன்மலர்களையும் கனிகளையும் மகிழ்ந்து உபஹாரமாகக்கொடுக்க என்னருஞ் செல்வ மைந்தர்கள் அவைகளை யுவகைகொண்டு அங்கீகரித்து ஆனந்தமுற்று, இத்திருவயோத்தியை எக்காலம் வலஞ்செய்வர்கொல்லோ? நல்லறிவு சிறந்தவனும்,வயதினாலும் வடிவழகினாலும் தேவகுமாரன் போன்றவனும், தருமமுணர்ந்த வனுமாகிய என் அருமை மகன் மூன்றுவயதுள்ள குழந்தைபோல என்னை மனமகிழச் செய்பவனாகி, எப்பொழுதிங்கு வந்துசேருவனோ? முற்பிறப்பில் நான் கொடியளாகி, கன்றுகள் பசிகொண்டு தாய் முலையுண்ண முயலுகையில், அவைகளை யுண்ணவிடாமல் தடுத்துப் பிரித்தோட்டினேன் போலும், இவ்விஷயத்தில் சந்தேகமேயில்லை; அன்றேல் சிங்கத்தினால் பசு கன்றைவிட்டுப் பிரிக்கப்படுவது போல, நான் என் செல்வமகனைவிட்டுப் பிரிக்கப்பட்டு வருத்தப்படுவேனோ? கேளீரென் பிராணநாயகரே! கொடிய இக் கைகேயியினால், இளங்கன்றினைத் தாயைச் சேரவிடா தோட்டுவதுபோல என் அருமை மகனும் வலுவிலோட்டப் பட்டனனந்தோ? அளவற்ற நற்குணங்க ளுள்ளவனும், பற்பல கலை கற்றுணர்ந்தவனும், யாவர்க்கும் தண்ணளி யுடையனுமான என் மகனைநீங்கி ஒரு கணப்பொழுதும் உயிர்வாழ்ந்துய்யேன்; ஆஜானுபாகுவாகிப்பகைவர் வெல்லவொண்ணுத் தோள்வலி பொருந்தி யுள்ள என்னருமைமகனைக் கண்ணாரக் காணாது உயிர்வாழுந் திறமை எனக் கெங்குளது? எனக்கிந்த மகனது பிரிவாலுண்டாகிய சோகச் செழுந்தழல், முதுவேனிற் பருவத்தில் கதிரவன் கதிராபிரத்தையும் விரித்து இப்பார் மடந்தையை எரிப்பதுபோல, என்னைப் பற்றி எரிக்கின்ற தந்தோ! என்றிவ்வண்ணம் புலம்பியழுது வருந்தினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நாற்பத்துமூன்றுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம்.

ஸுமித்திராதேவி கௌஸல்யாதேவியைத் தேற்றியது.

இவ்வண்ணம் புலம்புகின்ற கௌஸல்யாதேவியை நோக்கி, தருமத்தில் நிலைகொண்டவளான ஸுமித்திராதேவி தருமநிலை தவறாது இதமுரைத்துத் தேற்றலுற்றனள். கேளாய் மகாதேவி! சிறந்த நற்குணங்கள் நிறைந்த மானிட சிங்கமாகிய உன் அருமை மகன் தருமவழி நோக்கிச் செல்லுகையில், நீயேனிவ்வண்ணம் புலம்பியழுது வருந்துகின்றாய்? அம்மா கோஸலை! உன் செல்வமகன் தன் தந்தையை மெய்ம்மொழியராக்கக் கருதி, ராஜ்ஜியத்திலும் பற்றற்றுத் துறந்து, காடேறச் சென்று நற்செயலையே செய்தனன். இஃது பற்பல நல்லோர்கள் நடந்து தேய்ந்த நல்வழியே யன்றோ? ஆதலின், ஸ்ரீராமனுக்காக நீ ஒருபொழுதும் வருந்தற்க; அன்றியும், என் மகனாகிய லக்ஷ்மணன் ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும், ஸர்வவித கைங்கரியங்களையும் செய்யத் துணிவுகொண்டு பிழையென்பதை யொழித்து எப்பொழுதூக்கத்துடனிருக்கப் பின்றொடர்ந்து சென்றிருக்கின்றனனன்றோ? எல்லாவுயிர்களிலும் அன்புகூர்ந்த இவன் இவ்வண்ணங் குற்றேவல் செய்யப் புகுந்தது, உன் மகனுக்கு நற்பேறன்றோ! இதுவரையில் துன்பமறியாத வைதேகியும், வனவாஸத்தில் மிகத் துயரம் நேருமென்பதையறிந்தும், உன் மைந்தனை இன்புறுவிக்குமாறே பின்றொடர்ந்து சென்றனள். ஆதலின் கீர்த்தியென்னும் பதாகையை மூவுலகிலும் படரச்செய்பவனும், தருமத்தையும் ஸத்திய விரதத்தையுமே தனமாக உடையனுமான உன் செல்வ மகனுக்குக் கிடைக்காத பாக்கியம் யாது உளது? உன் மகனுடைய தூய்மையையும் மகிமையையும் உண்மையாக அறிந்த சூரியனும், அவனது கரிய திருமேனி வாடுமாறு காயான். மிக்க குளிர்மையையும் மிக்க வெப்பமுமின்றி எல்லாக் காலங்களிலும் ஒரு தன்மையாகக் காட்டிலுண்டாகிய மந்தமாருதமுன் மகனின்பமுறுமாறு வீசும்; இரவிற் பல்லவசயனத்திற் பள்ளிகொள்ளும் உன் மகனைத் தண்மதி தந்தைபோலக் குளிர்ந்த கரங்களால் தழுவி யணைத்துச் சந்தோஷமுறச் செய்யும்; உன் குமாரனை ராமசந்திரன்* திமித்துவஜனென்கிற சம்பராஸுரனுடைய மகனைப் படைகளுடன் போர்சலியவடித்து மடித்து வெற்றி கொள்ளுகையில் நான்முகத்தேவன் மகிழ்ந் தெழுந்தருளி, உன் மகனுக்குக் கௌசிகமஹாமுனிவர் உபதேசஞ் செய்யாதொழிந்த பற்பல திவ்வியாஸ்திரங்களையுமுபதேசஞ் செய்தருளி இருக்கின்றனரன்றோ? ஆதலின், உன் மகன் தன்

---

* ஒருகால் ஸ்ரீராமபிரான் தண்டகாரணியஞ் சென்று ஆங்குள்ள வைஜயந்தமென்னும் பட்டணத்தைத் தகைந்து, தசரத சக்கரவர்த்திக்கு விரோதியாய் அங்கிருந்த சம்பராசுரனது மகனைவதைத்தனரென்றும், அதுகண்டு பிரமதேவர் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு திவ்வியமான அஸ்திரங்களை ஸ்ரீராமனுக்கு அளித்தனரென்றும், இதனால் விளங்குகின்றது.

தோள்வலியினாலே தானே பாதுகாக்கப் பட்டவனாகிப் பயமென்ப தின்றிக் கானகத்திலும் தனதகத்திற்போலவே மனமகிழ்ந்து வாழ்வான்; எவ்வகைப் பகைவரும், யாவனுடைய பாணத்துக் கிலக்காகில், வேறு தஞ்சமின்றிக் கெட்டழிந் திறக்கின்றார்களோ, அவ்வகை வலிவாய்ந்த உன் மகனுக்கு இப்பாரிலுள்ளவர் யாவர்தாம் வயப்பட்டு நடவார்கள்? உன் செல்வமகன் அழிவற்ற மேனியழகையும், பிறரை வெல்லுந் திறமையையும், பிறர் வெல்லவொண்ணாத் தோளாண்மையையு முடையவ னாதலால், விரைவில் வனவாஸந் தீர்ந்து, மீண்டிங் கெழுந்தருளித் திருவபிஷேகங் கொள்வான்; உன் செல்வப்புதல்வன் சூரியனுக்குஞ் சூரியனும், அக்கினிக்கும் அக்கினியும், இறைவனுக்கும் இறைவனும், இலக்குமிக்கும் இலக்குமியும், கீர்த்திக்குங் கீர்த்தியும், பொறுமைக்கும் பொறுமையும், தெய்வங்களுக்குச் சிறந்த தெய்வமும், பூதங்களுக்குமுள்ளும் புறமும் நிறைந்துள்ள சிறந்த பூதமும் ஆகின்றனன். அவனுக்கு நாடென்றுங் காடென்றும் வாசியுண்டோ? அவனுக் கெவ்விடத்திலும் பிரதிகூலமானவை யாவையுள்ளன? ஆதலின் நாட்டைவிட்டுக் காட்டுக்கெழுந்தருளிய எவனைநோக்கி அயோத்தியாபுரியிலுள்ள பிரஜைகள் அனைவரும் துயரந்தாங்காதவர்களாகிக் கண்ணீர்விட்டுக் கதறியழுகின்றனரோ, அந்த ஸ்ரீராமசந்திரன் சீக்கிரத்திலேதானே திரும்பிவந்து பார்மடந்தையுடனும், பூமடந்தையாகிய சீதையுடனும், ஜெயலக்ஷ்மியுடனும் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப் பெற்று விளங்குவான்; அன்றியும் ஸ்ரீராமன் மரவுரியுடுத்துச் சென்றனனாயினும், எவராலும் வெல்லுதற்கரியனாய் விளங்குகின்ற அவனைப் பின்றொடர்ந்து சீதாதேவிபோலவே இராஜ்யலக்ஷ்மியும் சென்றிருக்கின்றாளாதலின் அவனுக்குக் கிடைத்தற்கரியது யாது உளது? அன்றியும் கரத்தில் சிறந்த வில்லையும் சரத்தையும் வாளையுமேந்தி லக்ஷ்மணன் தானே முன்னடந்து சென்று பாதுகாக்கின்றமையால், இராமனுக்கு ஆங்கு கிடைத்தற்கரியது யாதுளது? ஆதலின், வனவாஸந் தீர்ந்து மீண்டெழுந்தருளும் உன் மகனை நீ கண்குளிர்க்கண்டு மகிழ்வாய்; இச்சோகத்தையும், மோகத்தையும் விட்டு மகிழ்க; இவ்விஷயத்தில்சந்தேகமில்லை, யான் ஸத்தியமாக உரைக்கின்றேன்; பூர்ணசந்திரனுதித்தாற்போல மீண்டுவந்து நிலாவு முன்மகன் உன் திருவடிகளைத் தொழக்கண்டு சந்தோஷமடைவாய்; உன் மகன் மீளவந்து இவ்வயோத்தியில் அபிஷேகங்கொண்டு செங்கோல் நடாத்தக்கண்டு ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக்கி மகிழ்வாய்; ஸ்ரீராமபத்திரனிடத்தில் சோகமாயினுந் துக்கமாயினுந் தீமையாயினு மொருகாலும் அணுகாது; அம்மகன் விரைவிலே ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடனே திரும்பிவந்துசேரக் காண்பாய்; இங்குள்ள ஜனங்களெல்லோரையும் நீஅன்றோ தேற்றி யருளவேண்டும்; அங்ஙனமாக, நீ யிவ்வண்ணம் மனத்தில் துயரங்கொண்டு வருந்துவதென்னை? இராமனைப் புத்திரனாகப் பெற்ற நீ இவ்வண்ணஞ் சோகமுறுவது தகுமோ? இவ்வுலகினில் ஸ்ரீராமனைவிட நல்வழி தவறாது நடப்பவர் வேறொருவருளரோ? ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் உன்மகன் மீண்டுவந்து உன் திருவடியைத் தொழக்கண்டு மழைக்கால மேகம் மழைபொழியு

மாபோலே நீ ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்குவாய்; மென்மைபொருந்திப் பருத்துள்ள கரங்களால், ஸ்ரீராமன் தண்டம்ஸமர்ப்பிக்கையில் மகிழ்ந்து நீ ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்கி, மேகமாலை யஞ்சனமலையை நனைப்பதுபோல அவனை நனைத்து மகிழ்வுறுவாய்-என்று இவ்வண்ணம் பற்பல வாக்கியங்களால்ஸுமித்திராதேவி கோஸலையாரை யுபசாரஞ்செய்து தேற்றி மௌனமடைந்தனள். அவ்வாக்கியங்களைக்கேட்டவளவில், கௌஸல்யா தேவியினது மனத்திலுள்ள சோகமானது, நீரற்ற சரத்கால மேகம்போலத் தேய்ந்தழிந்துவிட்டது.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நாற்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

பிராஹ்மணர் முதலானோர் ஸ்ரீராமபிரானைப் பின்றொடர்ந்து தமஸாநதீதீரஞ் சேர்ந்தது.

இப்பால் சக்கரவர்த்தித்திருமகன் பிராட்டியுடனும், இளையபெருமாளுடனும் திருத்தேரை யலங்கரித் தெழுந்தருளுகையில், அந்நாட்டார் நகரத்தவர்களெல்லோரும் ஸ்ரீராமசந்திரனைவிட்டுப் பிரியமனமின்றி, அவருடைய திருமேனியழகிலும், திருக்கல்யாண குணங்களிலுமீடுபட்டு, அவரைச் சேர்ந்த சுஹிருத்துக்களும் மகாராஜருங் கூட வலுவில் திருப்பப்பட்டுத் திருவயோத்திக்கு மீண்டுசென்ற காலையிலும், தாங்கள் திரும்பாமல், ஸ்ரீராமன் திருவரணியத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கு மளவும், தாமும் அவருடன் வாழ்ந்தின்பமடைய உறுதிகொண்டு, அத்திருத்தேரைப் பின்றொடர்ந் தோடினர்கள். சிறந்த நற்குணங்களையுடைய ஸ்ரீராமசந்திரன் பூர்ணசந்திரன்போல அத் திருவயோத்திலுள்ளவர் எல்லோர்க்கும் மிகவும் பிரியராக யிருந்தனரன்றோ? ஆதலின் அன்புகூர்ந்த அம்மஹாஜனங்கள் பலவாறாகவருந்தி வேண்டினார்கள். என்னவேண்டியும் ஸ்ரீராமபத்திரர் தம் திருத்தாதையை ஸத்தியவாதியாகச் செய்வதன்பொருட்டு வனமே நோக்கி எழுந்தருளினாரன்றி மீண்டிலர். தம்மைத் தொடர்ந்து வருகின்ற பிரஜைகளைத் தம் பிரஜைகளைப் போல அன்பு கூர்ந்து குளிரக் கடாக்ஷித்து அவர்களை நோக்கிக் கௌஸல்யா தேவி குமாரர், அன்பர்களே! என்மீது உங்களுக்கு எவ்வளவு அன்பும் நன்கு மதிப்பு முளவோ, அவ்வளவும் என் பரதன்மீது வைத்து மீண்டு சென்று மகிழ்வீர்களாயின், அஃதே எனக்கு மிகவும் பிரியமாகும். பரதனும் மிகுந்த நற்குண நற்செய்கை யுடையவனாதலால், உங்களுக்குத்தக்கபடி பிரியங்களையும், இதங்களையும் செய்து பாதுகாப்பான். ஞானத்தால் முதிர்ந்தவனும், வயதினால் பாலனும், பொறுமை யாளனும், சிறந்த தோள்வலியனும் ராஜநீதியறிந்தவனுமாகிய அவனே உங்களுக்குத் தக்க ராஜனாகுவான்; அன்றியும், அவனே யுவராஜனாக மஹாராஜரால் நியமிக்கப்பட் டிருக்கின்றனன். மஹாராஜ

ருடைய கட்டளைப்படி நீங்களும் நாங்களும் செய்யவேண்டுவது கடமையன்றோ? ஆதலின், வனவாஸஞ் சென்ற என்னை நினைத்து மஹாராஜர் வருந்தாத வண்ணம் நீங்களெல்லீரும் அவரருகிலிருந்து தேற்றி யவரைப் பாதுகாப்பீர்களாகில், அதுவே எனக்கு மிகவும் இதமாகும் என்றிவ்வண்ணம் அருளிச்செய்தனர். மஹாஜனங்களும் அவ்வருளிச்செயலைக் கேட்டு ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கி, ஸ்வாமி! மஹாராஜர் முதலில் எங்களை யழைப்பித்து, ஸ்ரீராமபிரானுக்கே இளவரசுப்பட்டங் கட்டுகிறேனென்று அருளிச்செய்தனர்; இதுவும் மஹாராஜருடைய கட்டளை யாதலால், இதனை நீரும் நாங்களும் மற்றெல்லோரும் நிறைவேற்றவேண்டு மன்றோ? ஆதலின், தேவரீரே எங்களுக்கு இறையன்றி மற்றொருவருமாகார்; நாங்கள் உம்மை விட்டுப் பிரியோமென்று உரைத்து, ஸ்ரீராமசந்திரன் பிதாவின் வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்வதிலுறுதிகொண்டாற்போல், இவர்களும் ஸ்ரீராமபிரானைப் பின்றொடர்ந்து செல்வதிலே யுறுதிகொண்டனர்கள். அக்காலையில் கண்களில் சோகநீர்பெருகக் கண்மறைந்து வாடி வருந்துகின்ற அத்திருவயோத்தியா ஜனங்களெல்லோரையும் ஸ்ரீராமனும் இளையபெருமாளும் தம்முடைய திவ்வியகல்யாண குணங்களாகிய கயிற்றினுல்கட்டிப் பற்றி இழுத்தருளினுர் போலும். அவர்களுள் ஜ்ஞானத்தினுலும், வயதினுலும், தவத்திறமையினுலும் முதிர்ந்த வேதியர்கள் மூப்பினுல் தலைநடுங்க வோடிவந்து, ஸ்ரீராமனுடைய திருத்தேர்க் குதிரைகளை நோக்கி, கேளீர் நற்குலத்திற்பிறந்த சிறந்த துரங்கமங்களே! நீங்கள் மீண்டு திருவயோத்திக்கே வரக்கடவீர்கள்; வனம் புகக்கடவீ ரல்லீர்; எல்லா வுயிர்களுக்கும் வாய்திறந்து பேசுந் திறமையில்லையாயினும், செவிப்புலனுளதன்றோ? ஆதலின், எங்களுடைய வேண்டுதலுக் கிரங்கி, உங்களுடைய மஹாராஜருக்கும் இதத்தைச் சிந்தித்து, மிகவுந் தருமசிந்தை யுடையவரும், நின்மலரும், சூரரும், மஹாதீரருமாகிய உங்களுடைய பர்த்தாவை இங்கேதிருப்பி எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வரக்கடவீ ரல்லது, செல்லக்கடவீரல்லீர்-என்றிவ்வண்ணம் பலவாறுகச்சோகத்தால் தீனமாகப்புலம்பிக்கொண் டோடிவந்தனர்கள். அவ்வாறு ஓடிவருகின்ற அந்தணர்களை ஸ்ரீராமசந்திரர் கடாக்ஷித்து, பெரியோர்களாகிய அவ்வேதியர்கள் நடந்தெழுந் தருளுகையில் தாம்திருத்தேர்மிசை எழுந்தருளி விரைவாகச் செல்லலாகாதெனத் திருவுளங்கொண்டு சீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் திருத்தேரினின்றுமிறங்கிக் கிட்டக்கிட்டத் திருவடிசாத்தி நடந்தெழுந்தருளினுர். இவ்வண்ணம் நடந்தெழுந்தருளும் நம்பேருளாளனைக் கண்டு சில அந்தணர்கள் மிகவும் சோகமடைந்து அவரைநோக்கி, ஸ்வாமி, செந்தாமரைக்கண்ணு! ஆழிவண்ணு! எம் கண்ணு! மணி வண்ணு! சிறந்த வேதியர்களின்திரளெல்லாம் தேவரீரைப்பின்றொடர்ந்தே வருகின்றன; கார்ஹபத்தியம், ஆஹவநீயம், தக்ஷிணம் என்னும், மூவகையக்நிகளும், பிராஹ்மணர்களின் * தோளின்மீதிலேறித் தேவரீர்பின் வருகின்றன.

* இவ்வக்நிகள் அரணியில் ஸமாரோபணம் பண்ணப்பட்டவை; இல்லாவிடின் தோளிலேறுவது கூடாமையாம்.

வாஜபேய யாகஞ்செய்து நாங்கள் பெற்ற எங்களுடைய சரத்கால மேகங்கள் போன்ற வெண்குடைகளைக் கடாக்ஷித்தருளீர். ' முச்சகநிழற்று முழுமதித் தனிக்குடையின்றி வெயிலினுல் வாடி வருந்தி எழுந்தருளும் தேவரீருக்கு இக்குடைகளை அடியோங்கள் பிடித்துக்கொண்டுவந்து கிருதார்த்தர் களா கின்றோம். ஸர்வகர்ம ஸமாராத்தியா, ஸர்வலோக சரண்யா, அடியோங் களுக்கு வேதமோதுவதிலும், மந்திரம் ஜபஞ் செய்வதிலும், தவம் புரிவதிலு மிருந்த மனவுறுதி இப்போழ்து தேவர் பொருட்டு தேவருடன் வனவாஸஞ் செல்வதில் நிலைகொண் டிருக்கின்றது; எங்களுக்குப் பொருளென்பது வேத மே யாதலின், அஃது எங்களுடைய இதயத்தில் தானே நிலைத்திருக்கின்றது; எங்கள் பத்தினிகளோ, தங்கள் கற்பினுல் காக்கப்பட்டவர்களாகிக் குடில் களிலே தானே சுகமாக வாழ்ந்திருப்பார்கள்; ஆதலின் அவர்களைப்பற்றிய விசார மெங்களுக்கில்லை. தேவருடன் பின் வருவதில் முன்னமே நாங்கள் நிச்சயங்கொண்டிருக்கின்றமையால், இப்போழ்து தேவர் மீட்கினும் மீளோம்; தேவரைத் திருப்பி எழுந்தருளப் பண்ணவேண்டுமென்று யாங்கள் நிச்சயங்கொண் டிருக்கின்றமையால், தேவர் மீளின் அடியோங்களும் மீள் வோம்; தேவர் தருமத்தைப் பாதுகாக்க வன மெழுந்தருள்வதாயின், அடி யோங்களுக்குத் தேவரே தருமமாதலின், வேறு தருமங்கள் விட்டுவிடக் கட வன வல்லது, செய்யக்கடவனவல்ல. மூப்பினுல் நரைத்த சிரங்களுடனே தரையில் வீழ்ந்து வேண்டுகின்ற அடியேங்களுடைய வேண்டுகோளுக் கிரங்கி மீண்டெழுந்தருளக்கடவீர். மிக விஸ்தாரமான எங்களுடைய யஜ்ஞங்களெல் லாந் தேவரைத் திருப்பும்பொருட்டே நிறுத்தப்பட்டன. ' தேவர் திரும்பி எழுந்தருளாவிடின், அந்த யாகங்கள் தேவராலேயே கெடுக்கப்பட்டன வா கும்; ஜங்கமா ஜங்கமங்களாயுள்ள உயிர்களெல்லாம், தேவரிடத்தில் பத்திதலைக் கொண்டு வருந்துகின்றன; ஆதலின், வேண்டுகின்ற அடியேங்களுடைய பத் திக்கிரங்கித் திரும்பி எழுந்தருளக் கடவீர். காலின்மையால் தேவரைத் தொடர்ந்துவரத் திறமையற்ற பாதபங்களும், வாயுவேகத்தால் நிமிர்ந்து தேவ ரைக் கண்டு கூவி யழுகின்றன போலத் தோன்றுகின்றன; பறவைகளும் உணவுநீங்கி மரத்தின்மீது அசைவற்று உட்கார்ந்து சோகங்கொண்டு, தேவ ரை மீளும்படி யாசனை செய்கின்றனபோலக் காண்கின்றன வென்றனர். இவ்வண்ணம் அவர்கள் ஸ்ரீராமசந்திரனை வேண்டிக்கொண்டே செல்லுகை யில், ஸ்ரீராமபத்திரனை வனவாஸ மெழுந்தருள வேண்டாமென்று தடுப்பது போல நின்மலமாகிய தமஸையென்னும் மஹாநதி குறுக்காகத் தோற்றிற்று. நெடுந்தூரம் நடந்து வாடிய திருத்தேர்க் குதிரைகளை ஸுமந்திரர் ஆங்கு அவிழ்த்துப் புரண்டெழச் செய்து, நீர் குடிப்பித்துக் குளிப்பாட்டித் தேய்த்து இளைப்பாற்றித் தமஸைனருகில் மேய்த்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தாறுவது ஸர்க்கம்.

ஸ்ரீராமபத்திரன் நடுராத்திரியில் யாவரையும் தமஸாதீரத்தில்விட்டுவிட்டு ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் திருத்தேரின்மீதேறிக்கொண்டு காடுபோய்ச் செழுந்தருளி விட்டது.

மிகவும் அழகிய தமஸாநதியின் கரையை யடைந்த சக்கரவர்த்தித் திருமகன் அநந்தரம் பிராட்டியாரைக் கடாக்ஷித்துக் கொண்டு இளையபெருமாளை நோக்கி அருளிச்செய்கின்றனர்: தம்பி! நாம் வனவாஸம் புறப்பட்டபின் முதலில் நமக்குக்காட்டில் நேர்ந்த இராத்திரி இதுதான். படைவீடு விட்டு வந்துவிட்டோமே யென்று நீ இதுகண்டு வருந்தற்க; உனக்கு மங்கலமுண்டாகக்கடவது. இப்பொழுது இங்குள்ள மிருகபக்ஷிகள் தத்தமுறைவிடஞ் சேர்ந்து இவ்வரணிய மெங்குஞ்செயலற்றிருப்பதாலும், இங்குற்ற பறவை முதலியவற்றின் தொனியாலும், நம் துன்பத்தைக் கண்டு எங்கும் கூவியழுவது போலத் தோன்றுகின்றது பார்; இப்பொழுது திருவயோத்தியில், ஆண்பெண்ணடங்கலும் பிரிந்துவந்த நம்மை நினைந்து வருந்தி யழுவார்கள்; இவ்விஷயத்தில் ஐயமிலது; அந்நகரியிலுள்ள யாவரும் மஹாராஜரிடத்திலும், உன்னிடத்திலும், என்னிடத்திலும், பரதசத்துருக்கநர்களிடத்திலும், மிக அன்புகூர்ந்தவர்க ளல்லரோ? மஹாராஜரும், என் மாதாவும், அடிக்கடி என்னை நினைந்தழுது மதிமயங்கி, அந்தகராகிச் சோகக்கடலில் மூழ்கிக் கிடப்பர்களே, அதைநினைக்க எனக்கு மிகவும் சோகமுண்டாகின்றது; துன்பமுறுந் தாய் தந்தையர்களைப் பற்பல நல்வாக்கியங்களால் தேற்றிச் சோகத்தை யாற்றும் பரதனல்லனோ நல்வினையினன்; பரதனுடைய நற்குண நற்செய்கைகளை யடிக்கடி நினைத்துத் தாய் தந்தைகளைக் குறித்த் துன்பமொருவாறு தணிகின்றேன். நீ என்னுடன் வந்தது நற்செயலாயிற்று; இவ்வரணியத்தில் ஜானகியைப் பாதுகாக்கும் விஷயத்தில் எனக்கு உதவி செய்யத்துணை வேண்டுமன்றோ? இவ்விடத்தில் பற்பல கனி காய் கிழங்கு முதலிய நல்லுணவுகள் உள்ளனவாயினும், நீரையேபருகி இன்றிரவைச் சுகமாகப் போக்குவோம்; இஃது புண்ணியக்ஷேத்திர மாகையால் இவ்வண்ணம் க்ஷேத்திரோபவாஸஞ் செய்வதே நலமெனத் தோற்றுகின்றது என்றருளிச்செய்து, ஸுமந்திரரை நோக்கி, ஸாரதி! நீரிவ் வசுவங்களைப் புறப்பாடின்றி ஊக்கத்துடன் பாதுகாத் தளிக்கக்கடவீர் என்று கட்டளையிட்டனர்.

ஸுமந்திரருஞ் சூரியாஸ்தமயமான பின்னர் துரகங்களை ஓரிடத்திற் கட்டி மிகுதியும் புற்குவை கொணர்ந் திட்டு, மாலைப்பொழுதில் செய்யத்தக்க நீர்க்கடன்களை முடித்து, இளையபெருமாளுடன் கூடித் தளிர்களினால் ஸ்ரீராமபத்திரனுக்குத் திருப்பள்ளி யியற்றினர். சக்கரவர்த்தித் திருமகனும் மாலைக்கடன்களைச் செய்தருளிப் பிராட்டியாருடன் அத்தளிர்ப் படுக்கையில், இனிதுபடுத்துத் துயின்றருளினர். ஹம்ஸதூளிகாமஞ்சத்தில் யோகநித்

௧ ஜனங்கள்தாங்குத்ராதன் (ஸ்ரீராமர்) லக்ஷ்மணர்) சீதை) (ஸ்ரீராமர்) லக்ஷ்மணர்) சீதை)

(௧௫.௮௭)

திரை செய்யத்தக்க தம்மையனிப் பல்லவ சயனத்தில் பிராட்டியாருடன் துயுலுவதைக் கண்டு இளையபெருமாள் மிகச் சோகங்கொண்டு, தம்மைய னுடைய பற்பல திருக்கல்யாண குணங்களை ஸுமந்திரருடன் எடுத்துரைத் துப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்திருந்தனர். அங்ஙனம் அவர் துயிலாது விழித்திருக்கை யில், அவருக்கு இரவு கழிந்து பொழுதுவிடிந்து ஆதித்தனுமுதித்தனன்.

பசுக்கூட்டங்கள் நிறைந்த அத்தமஸாதீரத்தில், அம்மஹாஜனங்களுடன் கூடி யோகநித்திரை செய்த ஸ்ரீராமபிரான் நடுப்பொழுதிலெழுந்து ஜனங்கள் துயிலுவதைக் கடாக்ஷித்து இளையபெருமாளை நோக்கி, ஸுமித்திராநந்தன! இம்மஹாஜனங்கள், மண்ணாசை பெண்ணாசை பொருளாசைகளையுந் துறந்து நம்மிடத்தில் பேரன்புகொண்டு மெய்வாட நடந்து வருந்தி, இம்மரத்தடிகளில் படுத்து மெய்ம்மறந்து துயிலுகின்றார்கள் பார்த்தாயோ! இவர்கள் நம்மைத் திருப்புவதில் உறுதிகொண்டு பின்றொடர்கிறார்கள்; உயிரைவிடினு மிவ்வுறு தியை விடார்கள். ஆதலின், இவர்களெழுவதன் முன்னமே நாம் தேரேறி வழிபற்றி விரைந்து செல்வோம்; நம்மெண்ணத்தை யாராயினு மறிவராயின் மீளவு மிவர்கள் தூங்காமல் காத்திருப்பார்கள், இவர்களை நாமுடன்கொண்டு போய் இவ்வண்ணம் வருத்துவது திருத்தமன்று; நாட்டாரைக் காட்டா ராக்கி வாட்டார் வேந்தர்கள் என்றருளிச்செய்தனர். அதனைக்கேட்டு இளைய பெருமாளும், இஃதொக்கும்; அடியேனுக்கு முகப்பாகுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர்.

உடனே ஸ்ரீராமபத்திரன் தேர்ப்பாகனையழைத்து, ஸுமந்திரரே; நாமிப்பொழுதே காடுநோக்கிச் செல்லக்கடவோம்; நீர் விரைவாக ரதத்தைக் கட்டி ஸித்தஞ் செய்யுமென்று கட்டளையிட, ஸூதரும் விரைவாகத் திருத் தேரில் குதிரைகளைக் கட்டி ஸ்ரீராமரிடம் வந்து கைகூப்பித் தண்டம் ஸமர்ப் பித்து, ஸ்வாமி மகாரதிகரே! திருத்தேர் ஸித்தஞ் செய்யப்பட்டு நிற்கின்றது, தேவருக்குச் சுபமுண்டாகக்கடவது; பிராட்டியுடனும், இளையபெருமாளுட னு மிதன்மிசையேறி யலங்கரித் தருளக்கடவீர் என்று விண்ணப்பஞ்செய்த னர். சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரரு மதிலெழுந்தருளி, சுழித்தலைத்துப் பெருகும் அத்தமஸா நதியை விரைந்து தாண்டி அக்கரையில், அச்சமுறுத் தும் கொடியவிலங்குகள் அஞ்சத்தக்க நல்லதோர் பெருவழியிற் சேர்ந்தனர். ஆங்கு ரகுநந்தனன் அந்நாட்டாரை மயக்குதற் பொருட்டு ஸுமந்திரரை நோக்கி, ஸாரதி! நாங்கள் இவ்விடத்தே நிற்கின்றோம்; நகரத்தாருக்கு நாம் சென்றவழி தெரியாதிருத்தற்பொருட்டு நீரித் திருத்தேரை வடக்கு முகமாகச் சிறிதுதூரஞ் செல்லவிட்டு, மீளவுந் திருப்பி விரைவாகத் தென்முகஞ் செலு த்தி, இவ்விடம் கொண்டுவரக்கடவீ ரென்று கட்டளையிட்டருளினர். ஸுமந் திரரும் அவ்வருளிச் செயலைக்கேட்டு அவ்வண்ணமே திருத்தேரை வடக்கே கொண்டு போய் அதுசென்றவழியைப் பிறரறியாவண்ணந் தெற்கே திருப்பி வந்து ஒரிடத்தில் நிறுத்தி, ஸ்ரீராமசந்திரனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்கள், பிராட்டியாருடன் அத்திருத்தேரை யலங்கரித்தருளினர்கள்.

தேசாந்தரஞ் செல்வோர் முதலில் யமதிசைநோக்கிச் செல்லலாகாதென்று ஸுமந்திரர் திருத்தேரைச் சற்று தூரம் வடக்குமுகமாகச் செல்லவிட்டு, மறுபடியுந் தெற்கே திருப்பிக் குதிரைகளைத் தூண்டி யோட்டினர். ஸ்ரீராமன் இவ்வாறு விரைவாக நெடுந்தூர மெழுந்தருளித் தபோவனத்திடை சேர்ந்து திகழ்ந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நாற்பத்தாறுவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று.

நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

ஸ்ரீராமபிரானைத் தொடர்ந்து சென்ற மஹாஜனங்கள் தூங்கியெழுந்து
ஸ்ரீராமனைத் தேடிக் காணுமல் திருவயோத்
திக்குத்திரும்பியது.

இங்கு தமஸாதீரத்தில் துயில்கொண்ட மஹாஜனங்கள் பொழுது விடிந் தெழுந்து, ஸ்ரீராமசந்திரனைக் காணுமல் மிகவுஞ் சோகித்துச் செயலற்று மனம் நொந்து கண்ணீர்பெருக்கி, அங்கு மிங்கு மோடித் தேடித் தேரையாயினுந் தேர்முனையையாயினுந் தேரினுலெழுந் துகளையாயினுங் காண்போமோ வென அல்லாடினுர்கள். அவையாதொன்றையுங் காணுமல் அவர் சென்ற திக்குமுணராமல் முகம்வாடி ஒளியிழந்து மனம் நைந்து, அந்தோ! இப்பாழுந் துயிலன்றோ நம்மைக் கெடுத்தது, கவாடம்போலகன்ற திருமார்பையும், முழங்காலளவு நீண்ட புஜங்களையும், செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களையுமுடைய நீருண்டிருண்ட கொண்டல்வண்ணனை இப்பொழுது காணப்பெற்றிலோமே! தந்தை தன் மக்களைப்போல இதுகாறு மெம்மைப் பாதுகாத் தளித்தருள் செய்த எம்பெருமானும், பக்திகொண்டு தஞ்சமென்று வந்தடைந்த எம்மை விட்டகன்று நெடுந்தூர மெழுந்தருளி விட்டனரே; ஸ்ரீராமனை விட்டுப் பிரிந்த பின் யாமுயிர்வாழ்வது எதுக்கு? இவ்விடத்திலேயே பிராயோபவேசஞ்செய் திறப்போமா? மகாபிரஸ்தானஞ் செய்திறப்போமா? இவ்விடத்தில் உலர்ந்த கட்டைகள் மிகுதியாயுள்ளனவே, அவைகளையீட்டிச் சிதையடுக்கிச் செழுந்தழல் வளர்த்தி, அதில் வீழ்ந்திறப்போம்; யாமிங்கிருந்து திரும்பிப்போவாமாயின், ஸ்ரீராமனெங்கேயென்று நம்மைக் கண்டு கேட்போர்களுக்கு என்ன பதிலுரைப்போம்; பொறுமையின்றி இனியமொழி கூறும் ஸ்ரீராமபிரானைக் காடுசெல்ல விட்டு வந்தோமென்று அவர்களிடம் எவ்வண்ணம் விடுத் துரைப்பது? ஸ்ரீராமபிரானின்றித் தனியே திரும்பிவரும் நம்மைக்கண்டபோதே அத்திருவயோத்தி ஆண்

பெண்ணலி இளைஞர் மூத்தோ ரடங்கலும் மகிழ்வற்று வருந்துவரென் பதி லையமில்லை, அம் மஹாவீரருடன் புறப்பட்ட நாமும் நடுவழியி லவரை யிழந்து, பாழடைந்த வந்நகரி லெவ்வண்ணம் புகுவோம் என்றிவ்வண்ணங் கைகளை யுயரவெடுத்துக் கன்றினைப் பிரிந்த தேநுவைப்போல ஓ வென்று புலம்பினர்கள். மறுபடியும் தேர் சென்றவழி பற்றிச் சிலதூரஞ்சென்று மேலே வழிகாணுமல் மிகவும் வருந்தித் திரும்பி வந்து, அந்தோ! இதென்ன, இனி யாதுசெய்வோம்? தெய்வமெம்மைப் பகைத்துக் கெடுத்ததே யென்று பலவாருகப் புலம்பி வேறுவகை யில்லாமல் சென்றவாறே திரும்பினர்கள். திரும்பி மிக வருந்தும் ஸஜ்ஜனர்களையுடைய திருவயோத்தியை யடைந்து, அந்நகரி எங்குமுறங்கியிருப்பதைக்கண்டு ஆ! கருடனலெடுக்கப்பட்ட பன்னகங் களையுடைய பெருமடுப்போல ஸ்ரீராமசந்திர னில்லாத இந்நகரி மிகத் திகழ்ந் திலதே? சந்திரனற்ற வாகாசம்போலவும், நீரற்ற கடல்போலவு மாயிற்றே என்று சோகங்கொண்டு மோஹித்து மகிழ்வற்றவராயினர். செல்வம் நிறை ந்த தத்தம் மனைகளை யடைந்தும் அவர்கள் இஃது நமதெனவும், இவரினத்தா ரெனவும், இவர் சுற்றத்தாரெனவும், இவர் பிறரெனவுந் தேர்ந்துணரு மறி வற்று, அல்லும் பகலுந் ததேகசிந்தரா யிருந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று.

நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்.

திருவயோத்தியிலுள்ளோர் ஸ்ரீராமனை நினைந்து
வருந்தியது.

ஸ்ரீராமன் பின்சென்று திரும்பி நகரஞ் சேர்ந்தவர்கள் இவ்வண்ணஞ் சோகத்தால் மிகவும் வருந்திக் கண்களில் சோகநீர்ததும்பி இறப்பதினு முறுதி கொண்டு உயிர்கள் மேலெழுந்தனபோல மூர்ச்சையடைந்தனர்கள். அவர் கள் தத்தம் மனை சேர்ந்து புத்திர மித்திர களத்திராதிகளுடன் கூடி, இஷ்ட பந்துவை யிழந்தவர்கள்போலக் கண்ணீர்விட்டழுதனர்கள். வர்த்தகர்களெல் லாரும் மகிழ்வற்று உவகை குன்றிமூடிய கடைகளைத் திறந்தவரல்லர்; இல் லறத்தோரனைவரும் தமதுகிருகங்களில் சமையலுக்காக நெருப்பே மூட்டி ஞரல்லர்; தளிகைசெய்திலர்; நஷ்டமான பொருளைப் பெற்றவர்களும், மிகுந்த லாபமடைந்தவர்களும் சந்தோஷப் பட்டிலர்; புதிதாக நன்மகனைப்பெற் றெடுத்த பெண்பிள்ளையும் மகிழ்ந்திலள். மனைகள்தோறு முள்ள வனிதையர் களும் ஸ்ரீராமனை விட்டுத் திரும்பி வந்த தம் பர்த்தா முதலானோரைக் கண்டு, ஸ்ரீராமபத்திரனைக் கண்டு களிக்காமல் ஏன் மீண்டீர்கள், உங்களுக்கு இம்மனை களினாலாயினும், எம் மனைவியர்களினாலாயினும், இம்மக்களினாலாயினும், இச்

சிற்றின்பங்களினுலாயினு மென்ன பயன்? இவ்வுலகினில் இளையபெருமாள் ஒருவரே யன்றோ ஸத்புருஷர்! அவர் ஸீதையுடன் கூடிய ஸ்ரீராமசந்திரருக்கு ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வவித கைங்கரியங்களையுஞ் செய்யத்துணிந்து, ஸ்ரீராமசந்திரனுடன் மீளா தெழுந்தருளினரன்றோ? காட்டிலுள்ள நதிகளும், தாமரைத் தடாகங்களும், ஆம்பலோடைகளும் நல்வினை செய்தன; அவைகளில், ஸ்ரீராமபிரானிறங்கி நீராடியருளுவரன்றோ! மரங்கள் தழைத் தழகாகிய காடுகளும் புளினங்களையுடைய நதிகளும், தாழ்வரையுள்ள மலைகளும், ஸ்ரீராமபத்திரனுக்கு இன்பமளித்து அவரை மகிழ்விக்குமே; ஸ்ரீராகவன் எவ்விடத்திற் கெழுந்தருளுகின்றனரோ ஆங்குள்ள காடாயினும், மலையாயினும், மற்றுமுள்ள எவ்வஸ்துவாயினும் தமக்குப் பிரியமுள்ள அதிதியாக வரும் ஸ்ரீராமபத்திரனைப் பார்த்து பூஜைசெய்யா திருக்க வல்லனவாகுமோ? விசித்திரங்களாகிய மலர்களென்னும் சிரோ பூஷணங்களையும் பலவகைப் பூங்கொத்துக்களையுமுடையவெறிகொள்வண்டுபண்கள்பாடும்பாதபங்கள் ஸ்ரீராமசந்திரனுக்குச் சிறந்த காட்சியளிப்பனவாகும்; தம்மிடமெழுந்தருளும் ஸ்ரீராமனைக்கண்டு மஹீதரங்களும் அன்பினால் அகாலத்திலும் பூ கனி காய் கிழங்கு முதலியவற்றை யுண்டாக்கியும், அமிழ்தம்போன்ற நற்சுனை நீரைப்பெருக்கியும், ஸ்ரீராமனுக்குப் பூஜைசெய்யும்; மலைமிசையிலுள்ள பாதவங்களும் அழகிய காட்சியளித்து ஸ்ரீராமபத்திரரை இன்புறச்செய்யும். இவ்வண்ணம் அசேதனங்களும் ஸ்ரீராமசந்திரருடைய திருக்கல்யாண குணங்களுக் கீடுபட்டு ஸ்ரீராமபத்திரனுக்கு உபசாரம் செய்யுமாதலின்.

యత్ర రామో భయం నాత్ర నాస్తి తత్ర పరాభవః।
సహి శూరో మహాబాహుః పుత్రో దశరథస్య చ॥

யத்ரராமோபயந்நாத்ர நாஸ்திதத்ரபராபவா: |
ஸஹிசூரோமஹாபாஹு: புத்ரோதசரதஸ்யச ||

ஸ்ரீராமபத்திரர் எழுந்தருளியிருக்கு மிடத்தில், பயமாகிலும், அவமதிப்பாகிலும் உண்டோ? ஒருகாலும் உண்டாகா. அவர் ஒப்பாருமிக்காருமற்ற மஹாவீரரும், மகாசூரராகியதசரதமஹாராஜர் மூத்த திருக்குமாரருமாகி, நமக்கும் மூவுலகினுக்கும் மும்மூர்த்திகளுக்கும் முக்குணங்களுக்கும் மூலமாகின்றனர். நாம் தாமஸஞ் செய்தால் அவர்நெடுந்தூர மெழுந்தருளி விடுவராதலின், நாமெல்லோரும் விரைவாகப்பின் செல்வோம்; அத்தன்மையராகிய மஹாபுருஷருடைய திருவடிநிழலே நமக்குச் சுகந்தருவது, அவரே நம்மெல்லோர்க்கும் இறைவர்; அவரே தஞ்சம்; அவரே அடைக்கலம்; நாங்கள் ஸீதாபிராட்டியார்க்குப் பணிவிடை செய்வோம்; நீங்கள் பெருமாளுக்குக் குற்றேவல் செய்யக்கடவீர்கள், இங்கேன் வந்தீர்கள்? என்று கஜங்களை யங்குசத்தால் இடித்து நல்லறிவு மூட்டுவதுபோல, இவ்வண்ணமாகிய வாக்கியங்களா லிடித்திகழ்ந்து பேசினார்கள். பின்னும் அந்த ஸ்திரீகள் அவர்களை நோக்கி, எம் பிராணநாதரே! உங்களுக்கு ஸ்ரீராமசந்திரரும், எங்க

ளுக்குப் பிராட்டியாரும் யோகக்ஷேமங்களைச் செய்தருள்வர்கள். ஒளியற்றுப் பாழடைந்து சோகங்கொண்ட ஜனங்களையுடைய இவ்வீட்டில் வாழ யாவனுயினும் இச்சைகொண்டு மகிழ்வனோ? இவ்விராஜ்ஜியம் நாதனற்றது போல நீதிதப்பிக் கைகேயிபாலாகிப் பெண்ணரசாகுமாயின், பிறகு நாமுயிர் வைத்திருந்தாவதென்னை? அப்பொழுது இவ்வுயிர்களினாலும், வீட்டினாலும், பொருளினாலும், மக்களாலும் பயன்யாதுளது; பொருளையே பெரிதாக எண்ணி அவள் பர்த்தாவையும், ஸ்ரீராமபத்திரனையுமிழக்கத்துணிந்த குலங் கெடுக்கும்பாவியாகிய அக்கைகேயி மற்றெவரைக் கைவிடத் துணிவுகொள்ளாள்! அவளுடைய ராஜ்ஜியத்தில் அடிமைப்பட்டுக்கூலிக்காரராகிப் பிழைத்திரோம்; அவள் பிழைத்திருக்கு மளவும் நாங்கள் இவ்விராஜ்ஜியத்தில் பிழைத்திரோம்; எங்கள் பிள்ளைகள்மே லாணையிட்டுச் சொல்வோம்; யாவளொருத்தி அத்தன்மையனாகிய சக்கரவர்த்தித் திருமகனைக் காட்டுக் கோட்டினளோ, அப்படிப்பட்ட கொடியபாவியாகிய அவளையடுத்து யார் பிழைத்திருப்பார்கள். கைகேயியின்பொருட்டே இவ்விராஜ்ஜியமெல்லாம்பீடை செய்யப்பட்டு ஆதாரமற்று நாதனின்றி நாசமடையப் போகின்றது. ஸ்ரீராமபத்திரர் வநவாஸமெழுந்தருளிய பின், மஹாராஜர் பிழைக்கப் போகின்றதில்லை; மகாராஜரிறந்த பின் யாவரும் புலம்புவார்களென்பதிலுமையமில்லை. ஆதலின், அன்பர்களே! இங்கிருந்து இவ்வண்ணம் நல்வினை யற்றவர்களாகுவதினும் விஷத்தையுண்டாயினும் இறக்க; ஸ்ரீராமசந்திரனையாயினுந் தேடிப் பின்றொடர்க; சென்ற ஸமாசாரமும் எட்டாத தூரதேசத்திற் காயினும் ஓடிவிடுக; வஞ்சனை செய்து ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடனே ஸ்ரீராமன் காட்டி லோட்டப்பட்டனர். ஊன் விற்போனிடத்தில் பசுவை விட்டுவிட்டாற்போல நாங்கள் பரதனிடத்தில் கொடுக்கப்பட்டோம். பூரணசந்திரன்போன்ற திருமுகமண்டலமும், நீர் கொண்ட மேகம்போன்ற திருமேனியும், எலும்புமறைய பருத்ததோள்களின் ஸந்தியும், பகைகளைக் கொல்லுந் திறமையும், நீண்ட திருக்கைகளும், செந்தாமரை போன்ற திருக்கண்களும், செருக்கின்றி முன்னமே பேசுவிக்கும் நற்குணமும், அணிகளின்றித் திகழுங் கட்டழகும், ஸத்தியமும், சிறந்த தோள் வலியும், யாவர்க்கு மினிமையும், சந்திரன்போன்ற குளிர்ந்த காந்தியும், மதயானைபோன்ற நடையும் பொருந்திய ஸ்ரீராமசந்திரன் இளையபெருமாளுடனும் ஸீதாபிராட்டியாருடனுங் கூடி மதயானைபோல ஸஞ்சரிப்பவராகி அரணியங்களை விளங்கச்செய்வாரென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை; நாமிங்கேன் வாடி வருந்துதல்வேண்டும்—என் றிவ்வண்ணம் புலம்பி, மரணமடையுங் காலையிற்போல மிகத் துன்புற்றுக் கூவி யழுதனர்கள்.

இவ்வாறு இவர்கள ஸ்ரீராமசந்திரனையேநினைந்தழுகையில், கதிரவனுமித் துன்பத்தைக் கண்ணுறப் பொறுதவன்போல அத்தமயகிரியையடைந்தனன். இரவுந் தோன்றிற்று; அப்பொழுது அத்திருவயோத்தியும் ஒருவரும் அக்கினிஹோத்திரஞ் செய்யாமலும், பாகஞ்செய்யாமலும், தீபமேற்றாமலுமிருந்தமையால் விளக்கமற்று வேதகோஷமும் புராணகதைகளு மின்றி இருள்மூண்டு மருள்கொண்டதுபோலாகியது. கடைத்தெருக்கள் மூடப்பட்டு ஜனங்களின்

ஸஞ்சாரமற்றனவாகி விண்மீன்களின் ஒளியற்று மேகங்களா லிருள்கொண்ட ஆகாயம்போலத் தோற்றியது. அவ்வநிதையர்களும் தம்பிள்ளையையுமுடன் பிறந்தார்களையு மோட்டினாற்போல மிக வருந்தி மதிமயங்கிக் கோவென்று கேவியழுதனர்கள். ஸ்ரீராமபத்திரர் அவர்களுக்குப் பிள்ளையைவிடப் பிரிய முள்ளவராக இருந்தன ரல்லரோ? அப்பொழுது ஆட்டம் பாட்டமும் வேதாதிகோஷமுமின்றித் தொனியற்ற அயோத்தியாபுரி ஊழிகாலத்தில் பிரளயகாலாக்கினியால் சோஷிப்பிக்கப்பட்ட நீரையுடைய மஹார்ணவம் போலாயிற்று.

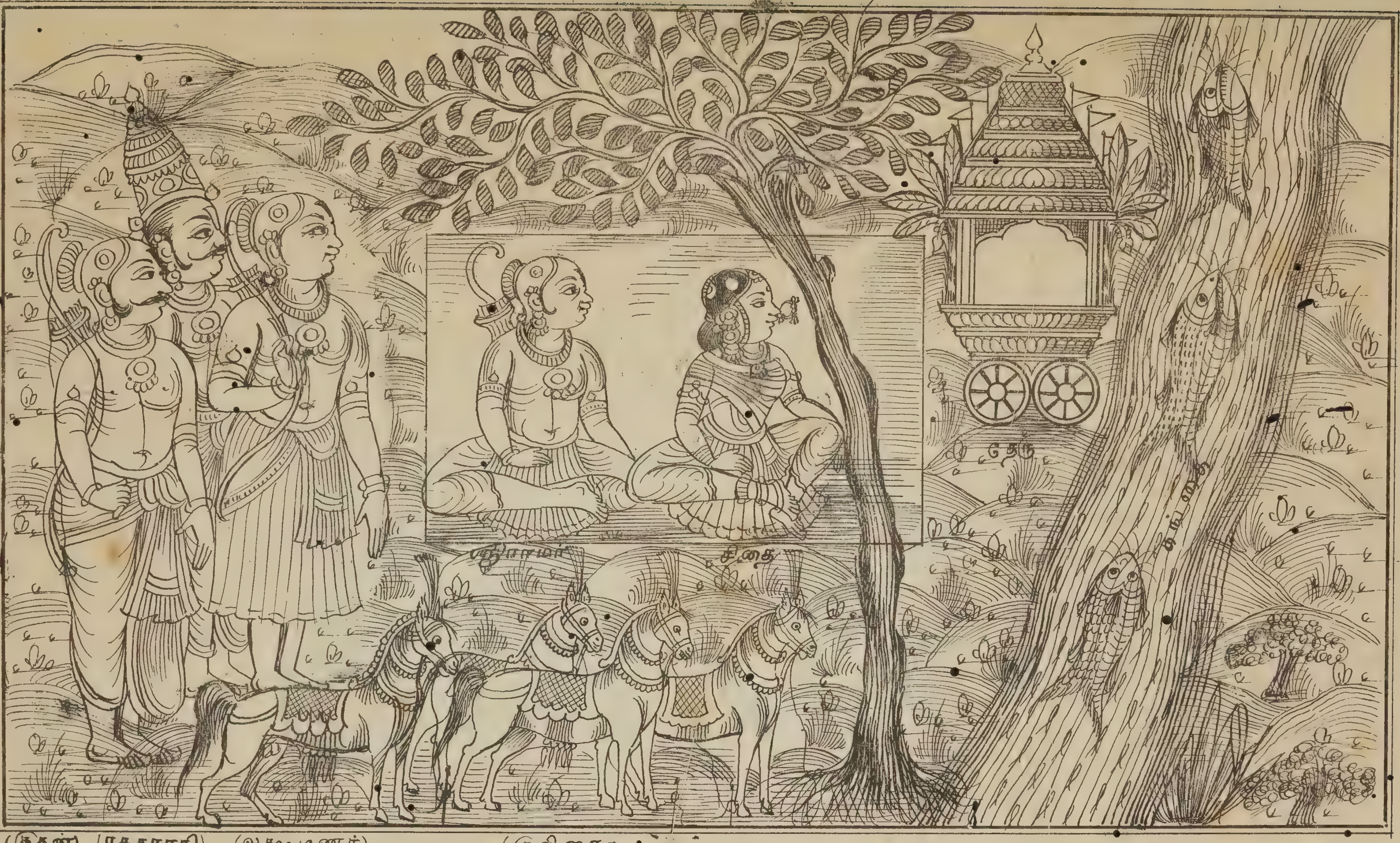
அயோத்தியாகாண்டத்தில் நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

ஸ்ரீராமன் பலநதிகளைக்கடந்து எழுந்தருளியது.

இப்பால் சக்கரவர்த்தித் திருமகன், தந்தை வாக்கியத்தைத் தலைக் கட்டுவதில் உறுதிகொண்டு, பின்றொடர்ந்து வந்தவர்களைத் தமஸாநதி யின் கரையில் விட்டுவிட்டு, அவரறியாவண்ணம் அன்றிரவு கழிந்து பொழுது விடிவதன் முன்னமே நெடுந்தூர மெழுந்தருளினர். உதயமான பின்பு ஒருநதியில் நீராடி நித்தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டு புறப் பட்டு உத்தரகோஸல தேசத்தின் தென்புறத்தெல்லை சேர்ந்து ஆங்குள்ள பற்பல கிராமங்களையும், விதைப்பதன் பொருட் டுழப்பட்ட நிலங்களையும், தளிர்த்து மலர்ந்த வனங்களையும், விரைந்தெழுந்தருளுகையிலும் அவ்வவ்விஷ யங்களின் அழகினில் மூழ்கியமன முடையவ ராதலின், மெல்லெனச் சென்றே மென்றுணருமாறு கடாக்ஷித்துக்கொண்டு எழுந்தருளினர். ஆங்கு அவ்வவ் வூர்களிலுள்ள ஜனங்கள், தசரதமஹாராஜர் மிகவும் காமவிடாய்கொண்டு மதிமயக்கமுள்ளவராயினர்; அந்தோ! பாவி கைகேயியுங் கொடும்பாவஞ் செய்யத்துணிந்து, மரியாதை தப்பிக் கெட்டவளாயினள்; இல்லையாயின், மிகவும்

ஸ்ரீராமர்
சீதை
தேர்
கங்கை
(குகன்)
(ரதசாரதி)
(லக்ஷ்மணர்)
(குதிரைகள்)
(ரு-க-எ)

நல்லறிவினனும், தயாளுவும், புலன்களி னடக்க முடையவனும், தரும சிந்தை யுடையவனுமாகிய இத்திருமகனைக் காடேறச் செல்லவிடுவார்களோ? ஜனகமஹாராஜன் திருமகளாகிய சீதாதேவியும், இதுவரையி லொருதுன்பமு மறியாதவள், இப்பொழுது இக்கானகத்தின் கொடுந்துயரங்களை எவ்வண்ண மனுபவித்து வாழ்வுறுவள்! அந்தோ! யாவர்க்கு மினியனை இத்திருமகனைத் துரத்திவிடவுந் துணிந்த தசரதமஹாராஜர் மிகக் கருணையற்றவர்—என்றிவ் வண்ணம் புலம்பிக் கூவினர்கள். அவ்வாக்கியங்களைத் திருச்செவி சார்த்திக் கொண்டு அக்கோஸல நாட்டைக் கடந்தெழுந்தருளி, வேதசுருதியென்னும் புண்ணிய நதியையுந் தாண்டித் தென்றிசை நோக்கி நெடுந்தூர மெழுந்தருளி னர். ஆங்கு பல பசுக்கூட்டங்கள் கூடிய கரையையுடைய கோமதீநதியையும், அதற்கப்பால் மயூரஹம்ஸஸாரஸாதிகள் கூடிக்களித்துக் கூவப்பெற்ற ஸ்யந்திகா நதியையுந் தாண்டினர். அவ்விடத்து முன்பு மனுமஹாராஜனால் இக்ஷ்வாகு மஹாராஜன்பொருட் டளிக்கப்பட்டுப் பற்பல நாடுகளுடன் கூடி நீர்வள நிலவளங்கள் பொருந்திப் பொருள் மிகுந்துள்ள தேசத்தைக் கண்டு அதனைச் சீதாதேவிக்குங் காண்பித்தனர். பிறகு ஸாரதியை நோக்கி, ஸுமந்திரரே! யான் வனவாஸந் தீர்ந்து மீள வந்து, தாய்தந்தையர்களுடன் கலந்து மகிழ்ந்து, ஸரயூநதியின் தீரத்திலுள்ள மலர்நிறைந்து மணங்கமழ்கின்ற மஹாவனத்தில் வேட்டையாடுங் காலம் எப்பொழுது நேருங்கொலோ? காட்டில் வேட்டை யென்பது மனமகிழ்ச்சியின் பொருட்டும், கொடிய மிருகங்களினா லுண்டாகும் பீடையைப் போக்குவதின் பொருட்டுமே இவ்வுலகத்தில் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? அஃது ராஜ்ஜிய காரியங்களை விட்டு நிரந்தரமாகச் செய்யப்படின், (ஸ்த்ரீத்யூதமிருகயாமத்ய வாக்பாருஷ்யோக்ரதண்டதா:। அர்த்தஸ்யதூஷணஞ்சேதி ராஜ்ஞாம்வ்யஸனஸப்தகம்) என்று நிந்திக்கப் படுகின்றமையால், அதனை நிரந்தரமாக யான் வேண்டுகின்றிலேன். ச்ராத்தாதி காலங்களில் வேதியர்களாலும் வேண்டப்படுவதும், ஓரிடத்திலும் நிலைகொள்ளாத குறிகளை யடிக்குந் திறமை கற்கும் பொருட்டும் கொடிய மிருகங்களின் பீடையை வளரவொட்டாது விலக்குதற் பொருட்டும் அரசர்களால் கோரப்பட்டதுமான அவ்வேட்டையை விநோதமாக யானு மொருகால் வேண்டுகின்றேன்; வேட்டையாடுவதில் விருப்பங்கொள்வது ராஜரிஷிகளனைவராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டதே யன்றோ? என்றிவ்வண்ண மினிதாகப் பலபல வார்த்தைகள் அருளிச் செய்துகொண்டே வழிகடந் தெழுந்தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

ஐம்பதாவது ஸர்க்கம்.

குஹப்பெருமான் சக்கரவர்த்தித் திருமகனைக்கண்டு இனிது அருளிச்செய்தது.

அனந்தரஞ் சக்கரவர்த்தித் திருமகன் ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடனே விரிந்து அகன்றழகிய தக்ஷிணகோஸல நாட்டையுங் கடந்தெழுந்தருளித் திருவயோத்திக்கு எதிராக நின்று கைகுவித்து, காகுத்தர்களினால் பரிபாலனஞ் செய்யப்பட்ட திருவயோத்திமாநகரே! உன்னையும், உன்னைப் பாதுகாக்குந் தேவர்களையும், உன்னிடத்தில் நித்திய வாஸஞ்செய்யுந் தெய்வங்களையும், யான் வனவாஸஞ்சென்று மீண்டு வருவதன்பொருட்டு விடைகேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்; வனவாஸஞ் செய்து தந்தையின் கடனைத்தீர்த்து மீள வந்து தாய் தந்தைகளுடன் கூடி உன்னைக்கண்டு மகிழ்வுறக்கடவே னென்று, தேசாந்தரஞ் செல்வோர் செய்யும் முறைமைப்படி க்ருஹக்ராம நகராதி தேவர்களை வேண்டிக்கொண்டனர். பிறகு தமக்குற்ற துன்பத்தையறிந்து வருந்துகின்ற அந்நாட்டிலுள்ளோரை நோக்கி வலதுகையை யுயரவெடுத்து, நாட்டிலுள்ள நல்லோர்களே! உங்களால் என்மீது அருளு மன்பும் நன்கு செய்யப்பட்டன; இப்பொழுது நீங்கள் என்னை நெடுங்காலம் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பது உங்களுக்கு இன்னும் அதிகமான துன்பத்திற்கிடமாகு மாகையால், உங்கள்செயல்களைச் செய்யச் செல்லக் கடவீர்களென விடைமொழி யருளிச் செய்தனர். அந்நாட்டார்களும் அவ்வருளிச்செயலைக் கேட்டுப் பிரிய மனமின்றி தீனமாகப் புலம்பி ஸ்ரீராமபிரானுக்குத் தண்டஞ் சமர்ப்பித்து அவரது திருத்தேரை வலம்வந்து ஆங்காங்கு நின்று ஸ்ரீராமன் மறையுமளவும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்கள். சக்கரவர்த்தித் திருமகனும் அவர்களிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டு, சூரியன் மாலைப்பொழுதில் மறைவதுபோல அவர்களுக்குக் கட்புலனாகாமல் மறைந்து கோஸல நாட்டி னிடையே யெழுந்தருளினர். அந்நாடெங்கும் தனதானியங்கள் நிறைந்து கொடையாளர்கள் குடிகொண்டிருப்பதும், பயமென்பது சிறிது மின்றிப் பற்பல தேவாலயங்களாலும் யூபஸ்தம்பங்களாலும் விளங்குவதும், பூஞ்சோலை மாஞ்சோலைகள் செழித்துக் குளிர்ந்த நன்னீர்கள் நிறைந்த வாபீகூப தடாகங்கள் பொருந்திப் பிரகாசிப்பதும், துன்பமற்று மின்பமுற்றும் மகிழ்ந்த ஜநங்கள் திகழ்ந்து கற்று நிரைகள் நிறைந்து அரசர்களும் கண்டு அவாவுறத் தக்கதாகி வேதகோஷங்கள் ஒலிக்கப் பெற்று மகிழ்ந்து திகழ்ந்து விளங்குவதுமாகிய அழகிய அக்கோஸலநாட்டின் சிறப்புக்களைக் கடாக்ஷித்துக்கொண்டே அந்நாட்டு நடுவில் நெடுந்தூர மெழுந்தருளிக் கடையில் கங்காநதிபோய்ச் சேர்ந்தனர். அந்நதி யெத்தன்மைத்தெனில்,—நற்பேறளிக்கு நல்நீர் செறியப்பெற்றது; பாசிகளற்றுப் பளிங்கு போல விளங்குவது; மகாரிஷிகளின் ஆசிரமங்களினால் திகழப் பெற்றது; தெய்வப்பெண்களால் மகிழ்ந்து ஜலக்கிரீடை செய்யப்பெற்றது; தேவதானவ கந்தர்வ கின்னர கிம்புருஷோரகாதிகளினால் ஆச்சிரயிக்கப்பட்டது; பற்பல தேவர்களு மின்புறத்தக்க மலைகளினாலுஞ் சோலைகளினாலுஞ் சூழப்பட்டுள்

ளது; வானவர்களின்பொருட்டுப் பொன்னுலகம் மன்னியுள்ளது; தேவர்களுக்குரிய தாமரைகள்மலரப்பெற்றது; சிலைகளி லலைமோதியெழுந்த பேரொலியி னட்டஹாஸத்தால் அச்சந்தருவது; நுரையென்னும் நிர்மலமாகிய புன்னகைபொரிந்தியுள்ளது; மேடுபள்ளங்களில் கூந்தல்களின் பின்னல் போன்ற நீரின் பெருக்குடையது; சிலவிடங்களில் கொப்பூழ் போன்ற ஆழ்ந்த சுழிகள் சுழித்தோடுவது; சிலவிடங்களில் அசைவற்று கம்பீரமாகியும், சிலவிடத்தில் வேகம் பொருந்தியும், சிலவிடத்தில் துவனியுற்றும், சிலவிடத்தில் துவனியற்றும் பெருகுவது; தேவகணங்களால் மூழ்கப்பட்ட மகிமையுடையது; நெய்தல் தாமரை முதலிய பூங்கொடிகள் படர்ந்துள்ளது; சிலவிடத்தில் அகன்ற நொய்யமணற் குன்றுகளும், சிலவிடத்தில் பெருமணற் குவையுந் தோற்றித் துலங்குவது; மதங்கொண்ட ஹம்ஸஸாரஸ சக்கரவாகாதி நீர்ப்பறவைகளால் துவனிசெய்யப்பெற்று மனமகிழ்ச்சி யுண்டாக்குவது; சிலவிடத்தில் இருகரையிலும் முளைத்த மரங்களி னிரைகளால் மாலைபூண்டதுபோல விளங்குவது; சிலவிடத்தில் கமல குமுத கைரவங்களினால் நிறைந்துள்ளது; சிலவிடத்தில் பலவகை மலர்களின் பராகங்கள் படரப்பெற்றுமதங்கொண்டதுபோல மின்னுவது; சிலவிடத்தில் கல்மஷமின்றி வைடூரிய மணிபோல நின்மலமாகிப் பிரகாசிக்கின்றது; மதமேறித்திரிகின்ற திசாகஜங்களினாலும், வனகஜங்களினாலும், தேவவாஹநங்களினாலும், அடிக்கடி தொனி செய்யப்பெற்ற தீரங்களையுடையது; கனிகளாலும், மலர்களாலும், தளிர்களாலும், புதர்களாலும், பறவைகளாலும், நீர் யானைகளாலும், முதலைகளாலும், நீர் நாகங்களாலுஞ் சூழப்பட்டுள்ளது; பலவகை யணிகள் பூண்டு மதங் கொண்ட மத்தகாசினிபோல விளங்குவது.

విష్ణుపాదచ్యుతాన్దివ్యా మపాపాంపాపనాశినీం।
సముద్రమహిషీంగఙ్గాం సారసక్రౌఞ్చనాదినీం।
ఆససాదమహాబాహుః శృంగిబేరపురంప్రతి॥

* விஷ்ணுபாதாச்யுதாந்திவ்யா மபாபாம்பாபநாசிநீம் |
ஸமுத்ரமஹிஷீங்கங்காம் ஸாரஸக்ரௌஞ்சநாதிநீம் |
ஆஸஸாதமஹாபாஹு: ச்ருங்கிபேரபுரம்ப்ரதி ||

---

* சிலர் கங்கை ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் திருவடியினின்றும் பிறந்திலதென்றும், விஷ்ணுபதமென்று லாகாச மாதலால், ஆகாயத்தில் உறைகின்றமையால், அதற்கு விஷ்ணுபதியென்னும் பெயர் வாய்த்ததென்றி முரைக்கின்றனர்கள். அஃது மிகுதியுந் தகுதியற்றது: விஷ்ணுபதமென்று ஆகாசத்துக்கும் பெயருளதாயினும், விஷ்ணுபதீயென்னும் பெயர் அதனடியாகவருவதற்கு ஈகாராந்தமாவது பொருந்தாது; அவ்வண்ணமாவதற் கிலக்கணச் சூத்திரமில்லை. ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் ஸ்ரீபாதத்திலுண்டாகியதென்று பொருள்கொள்ளின், (பாதோங்யதரஸ்யாம்) என்னும் பாணிநிஸூத்திரத்தால், ஏகபதீ - துவிபதீ - என்னுமாபோல விஷ்ணுபதீயென்று ஈகாராந்த மாவதற்குக் குறையில்லை. மேலும் ஆகாசத்திற்கு விஷ்ணுபதமென்று பெயருளதேயன்றி, விஷ்ணுபாதமென்று பெயர் நிகண்டுகளிலு மில்லை, லோக வேதங்களிலு மில்லை; ஆதலின், அவ்வண்ண முரைசெய்பவர்களுக்கு 'விஷ்ணு பாதச்யுதா'மென்று இங்கிருப்பது ஒருபொழுதும் ஒவ்வாது. மற்று மிவ்விஷயத்திலுள்ள சங்கைகளைப் பாலகாண்டத்திலே பரிஹாரஞ் செய்துவிட்டோம்.

மூவுலகங்களையும் மூவடிகளாலளந்து மாவலியையடக்கி வானவர்களைப் பாதுகாத்த ஸர்வலோக சரண்யனான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் திருவடிகளினின் றும் அவதரித்து மிகப் பரிசுத்தமாகிப் பொன்னுலகில்வீழ்ந்து, பிறர்களின் பாவங்களைப் போக்க பகீரதன் பொருட்டாய் மண்ணுலகிலும் பன்னகா லயத்திலும் பெருகி, ஸமுத்திரராஜனுக்கும் பட்டமகிஷியாகி, ஸாரஸக்ரௌஞ் சாதி நீர்ப்பறவைகளால் ஒலிக்கப்பெற்று விளங்குகின்றதுமான அந்தக் கங்கா நதிபோய்ச் சேர்ந்தனர் ஸ்ரீராமன். அவ்விடம் சிருங்கிபேரமென்னும் குஹப் பெருமான் பட்டணத்திற்குச் சமீபம். ஆங்கு பேரலைமோதி யொலிக்கின்ற கங்காநதியைக் கடாக்ஷித்து ஸ்ரீராமபிரான் ஸுமந்திரரை நோக்கி, ஸாரதி! இன்றிரவினை இங்கிருந்து போக்குவோம்; இந்நதியினருகில் தளிர்களடர்ந்து மலர்கள் கயழ்ந்து உயர்ந்து படர்ந்து தழைத்துச் செழித்து இவ்விங்குணமரம் மிகவழகியதாக விருக்கின்றது; இதனடியிலே யிறங்குவோம். யாவராலும் புக ழப்பட்ட இந்நதியையுங் கண்ணுற்று மகிழ்வோம்—என்றருளிச்செய்தனர். இளையபெருமாளும் சுமந்திரரும், அவ்வண்ணமே யாகுகவென்று உடன்பாடு கூறினர். பிறகு சுமந்திரர் அம்மரத்தினடியில் திருத்தேரை நடாத்தி ஸ்ரீராம சந்திரரை இறங்கும்படி விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெருமாளும், பிராட்டியாருட னும் இளையபெருமாளுடனும் திருத்தேரினின்று மிறங்கி அம்மரத்தடியில் வீற்றிருந் தருளினர். சுமந்திரரு மிறங்கிக் குதிரைகளை யவிழ்த்து ஓரிடத் தில் கட்டி, ஸ்ரீராமபத்திரரிடம் வந்து கைகட்டி நின்றனர். அப்பொழுது அந்நகரத்திற்கு இறையவராகிய குஹப்பெருமான், ஸ்ரீராமபிரான் அவ் விடத்தி லெழுந்தருளியதைக் கேட்டுப் பெருமகிழ்வுகொண்டு சிறந்தமந்திரிக ளுடனும் தன்னினத்தார் சுற்றத்தார்களுடனுங் கூடிப் புறப்பட்டு ஸ்ரீராம சந்திரர் வீற்றிருக்கு மிடம் நோக்கி நடந்து வந்தனர். அவர் ஸ்ரீராமனுக்கு உயிர்போன்ற தோழர், வேடுவசாதியிற் பிறந்தவர், சிறந்த பலமுடையவர், ஸ்ரீராமபக்தரென்றும், பரமபாகவதரென்றும் புகழப்பட்டவர். பக்தவத்ஸல ரான ஸ்ரீராமசந்திரர் அவர் வருவதைக்கண்டு எதிர்கொண்டழைத்து வந்து, இளையபெருமாள்போலவே இவருமொரு தம்பியென்னும்படி * நட்புச் செய் தருளினர். குஹப்பெருமானும் ஸ்ரீராமபத்திரருக்குற்ற துன்பங்களை யறிந்து மிகத் துயரமுற்று, ஸ்ரீராமசந்திரரை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு அவரை நோக்கிக் கூறுகின்றனர்:—

(ஹீநப்ரேஷ்யம் ஹீநஸக்யம் ஹீநகேஹ நிஷேவணம்) என்று ஈனருக்கடிமை செய்வதும், அவர்களுடன் நட்புச்செய்வதும், அவர்களின் வீடேறச்செல்வதும் உபபாத கங்களென அருளிச்செய்யப் படுகின்றமையால், புருஷோத்தமனான ஸ்ரீராமபிரான் இழிகுலத்தோனாகிய குஹப்பெருமானுடன் நட்புச்செய்தது தகுமோவென்னின், தகும்: (நிஷாதஸ்தபதிம்யாஜயேத்) என்று, வேடுவராஜனும் யாகஞ் செய்விப்பதற் குரியவ னென் றிருப்பதாலும், (நசூத்ராபகவத்பக்தா விப்ராபாகவதாஸ்ம்ருதா: | ஸர்வவர் ணேஷுதேசூத்ரா யேஹ்யபக்தாஜநார்தநே) என்றிருப்பதாலும், பாகவதர்களல்லாத வேதியர்களே சூத்திரர்கள்போல நட்புக்கொள்ளத் தக்கவர்களல்லர்; பாகவதர்களாகிய சூத்திரர்கள், வர்ணாச்ரம நியதங்களான, கொள்வது கொடுப்பது முதலிய, ஸம்பந்தம் செய்துகொள்ளத் தகாதவர்களாயினும், நட்புக்கொள்ளத் தகுதியுடையராகத் தடை யில்லையிறே. இவ்விஷயத்திலுள்ள பல சங்கைகளையும், ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகன் திருமந்த்ரார்த்தத்தில் கசடறப் பரிஹாரஞ் செய்தருளி யிருக்கின்றார்.

యథాయోధ్యాతథేయంతే రామకింకరవాణితే।
ఈదృశంహిమహాబాహో కఃప్రాప్స్యత్యతిథింప్రియం॥

* யதாயோத்யாததேயந்தே ராமகிங்கரவாணிதே ।
ஈத்ருசம்ஹிமஹாபாஹோ கஃப்ராப்ஸ்யத்யதிதிம்ப்ரியம் ||

ஸ்வாமி, ரகுகுலநந்தனரே! திருவயோத்தி தேவரீருக்கு எவ்வண்ண முரியதோ, அவ்வண்ணமே இந்நகரும் தேவருக் குரியதாம்; இஃது அடியேனுடையதன்று; ஆதலின், தேவர் இங்கபிஷேகங்கொண்டு, அடியோங்களைப் பாதுகாத்தருளக் கடவீர். அடியேனும் தேவரீருக்கு நித்திய கைங்கரியஞ் செய்து, ஆனந்தமடையக் கடவேன்; லோகநாதரான தேவரீரே இவ்வண்ணமருள்செய்து ப்ரியமான அதிதியாக வெழுந்தருளப்பெற்ற பெரும்பாக்கியம் எவனுக்குக்கிடைக்கும் - என்று இனியமொழி கூறினர். பிறகு பற்பல விதமான நல்லுணவுகளையும் அர்க்கிய பாத்யாதிகளையும் விரைவிலழைப்பித்து, மீளவும் ஸ்ரீராமபத்திரரை நோக்கி, இக்ஷுவாகுகுலநந்தனரே! தேவரீர் வரவு நல்வரவாகக் கடவது. அடியேனுடையதென் றபிமானிக்கப்பெற்ற இவ்விராஜ்ஜிய மெல்லாந் தேவரீருடையதே. அடியோங்களெல்லோருந் தேவரீரடியார்களே, தேவரீரே யாவர்க்கும் பர்த்தா; அடியோங்களை யங்கீகரித்து இவ்விராஜ்

---

* யதாயோத்யா என்னும் சுலோகத்திற்குப் பின் வருமாறும் பொருள் உரைத்துக்கொள்க.

ஸ்ரீராம! தேவரீருக்குத் திருவயோத்தி எவ்வண்ணம் ஸ்வாதீனமோ, இந்நகரு மவ்வண்ணமே ஸ்வாதீன முடையது; அடியேன் தேவர்க்குத் தொண்டஞ்கையால், தேவர்க்கு நித்திய கைங்கரியஞ் செய்வதே அடியேனுக்குரியது, தேவரீரை யதிதியாகப் பெற்ற யாவன் தேவரீர்க்கடிமை செய்யாது ராஜ்ஜியத்தை விருப்புறுவான்? இந்நகரிலும் திருவயோத்தியிற்போலக் கைகேயிபோன்றவர்கள் தடைசெய்யாவண்ண மடியேன் அடிமைசெய்து பாதுகாப்பேன்; மஹாராஜர்போல அடியேன் முன்பு ராஜ்ஜியத்தையளித்துப் பின்பு அபகரித்துக் காடேறச்செல்ல விடுவேனென்று ஐயமுறற்க; தேவர் விஷயத்தில் இவ்வண்ணம் யாவன் செய்வான் என்பது ஒருபொருள். உ—(இயம்-யதா-அயோத்யா-ததா-கிங்கரவாணி) என்று அந்வயங்கொண்டு, இயம் - இந்நகர், யதா அயோத்தியா-எவ்வண்ணந் திருவயோத்திபோலாகுமோ, ததாகிங்கரவாணி-அவ்வண்ணமடியேன் செய்யக்கடவேன்; இங்கு இவ்விஷயத்தில் தடைசெய்பவன் யாவனுளன். இதற் காரசனாகிய யானே மகிழ்ந்தளிக்கையில், இதற்குத் தடை செய்பவர் ஒருவருமில்லையென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ௩—தேவரீர் பதினான்கு வருஷம் நகரம் புகாமல் வனவாஸஞ் செய்வேனென்று பிரதிஞ்ஞைகொண்டு எழுந்தருளினமையால், திருவயோத்திபோல இந்நகரமும் புகவொண்ணாத தாயிற்றே, அடியேன் என்ன செய்வேன், இந்த பாக்கியத்தை யாவன் பெறப்போகின்றான்; அடியேனே பெறுமையால், ராஜ்ஜியத்தில் விருப்பமுற்றே நட்புக்கொண்ட சுக்ரீவனும், விபீஷணனும், இந்தப் பாக்கியத்தைப் பெறுவார்களோ? அவர்களும் பெறார்கள் எனவும் பொருள்படும். ௪—

ஜியத்தை நன்குபாதுகாத் தருளக்கடவீர். ஸ்வாமி! இதோ நாநாவிதமான போஜனவகைகளும், பற்பல பக்ஷ்யவகைகளும், பரமான்னங்களும், பான வகைகளும் ஸித்தமாயிருக்கின்றன; தேர்க்குதிரைகளுக்கு வேண்டிய தீனிகளும் இதோ இருக்கின்றன; இரவில் சயனித்துத்திருக்கண்வளரச் சிறந்த சயனங்களுஞ் சித்தஞ்செய்யப்பட்டு இருக்கின்றன; இவைகளையு மங்கீகரித்து அடியேனை யளித்தருளக் கடவீர்-எனவேண்டினர்.

இவ்வண்ணம் பத்திமையால் வேண்டுகின்ற குஹப்பெருமானை நோக்கிச் சக்கரவர்த்தித் திருமகன், தோழனே! நீயென்பொருட்டு நெடுந்தூரம் நடந்து வந்து உனக்குள்ள விசுவாசத்தை வெளிபிட்டு இங்ஙனம் இனியமொழி கூறுகின்றமையாலேயே நாமுன்னால் நன்கு பூசிக்கப்பட்டவர்களாயினோம்; சந்தோஷமுமடைந்தோமென்று அருளிச்செய்து, பிறகு பருத்து நீண்டுருண்ட திருக்கைகளினால் அவரை ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டு, நிஷாதராஜனே! தெய்வாதீனம், பந்துக்களுடனே பிணியற்று மகிழ்வுற்ற உன்னை யான் காணும்படியாயிற்று; உனக்கும், உந்நாட்டுக்கும், நேசர்களுக்கும், பொருள்களுக்குங் குறைவற்று நலம் வளருகின்றதா? என்னிடத்திலுள்ள அன்பினால் நீ ஸித்தஞ் செய்துவந்த இவ்வுபசாரங்களைக் கண்டவளவிலே மிகவுஞ் சந்தோஷமடைந்தேன்; இவையாவையும் உனக்கேயிருக்கக்கடவன. இப்பொழுது யான் தானம் வாங்கிக்கொள்ளும் தருமத்தை மேற்கொண்டிலேன், இப்பொழுது யான் குசசீராஜிநங்களைத்தரித்துக் கந்தமூலபலங்களைப்புசித்து வனத்தில் வசித்து தவசியாகி, பித்ருவாக்கிய பரிபாலனம் பண்ணுவதில் ஊக்கமுடையேனென வுணர்க. இப்பொழுது இக்குதிரைகளுக்கு உணவளிக்கும் விஷய மொன்றில் மாத்திரமே நான் யாசகனாகி யிருக்கின்றேன். மற்றெவ்விஷயத்திலும் யாசகனாகேன்; இவ்வொன்றினாலே யான் பூஜிக்கப்பட்டே னாகுவேன் என்றருளிச்செய்து, குதிரைகளுக்கு நீரு முணவுங் கொண்டளிக்கும்படி கட்டளையிட்டருளினர். குஹப்பெருமாளு முடனே அங்கிருந்து விரைவாக மனிதர்களை யனுப்பி, இக்குதிரைகள் தசரதமஹாராஜருக்கு மிகவும் பிரியமுள்ளன வாதலின் இவைகளை மகிழ்விப்பதே சக்கரவர்த்தித்திருமகனார் திருவுளத்திற்கு உகப்பென்று நல்லுணவுகளைக் கொண்டு வரும்படி கட்டளையிட்டு, ஸ்ரீராமபத்திரர் கட்டளைப்படி செய்வித்தனர். அநந்தரஞ் சக்கரவர்த்தித் திருமகன் மரவுரியை யஜ்ஞோபவீதமாகத்தரித்து, வெய்யோன் அஸ்தகிரியை யடைகையில் ஸந்தியாவந்தனாதிகளைச் செய்தருளி இளையபெருமாள் கொணர்ந்த கங்கோதகத்தையே யமுதுசெய்து கால் கைகளைச் சுத்திசெய்து ஆசமனம் பண்ணிப் பிராட்டியுடன் அம்மரத்தடியில் சயனங்கொண்டருளினர். இளையபெருமாளும் தமக்குரிய கைங்கரியங்களைச் செய்து முடித்து, மற்றொரு மரத்தினடியில் குஹப்பெருமாளுடனும் சுமந்திரருடனுங் கூடி நின்றனர். குஹப்பெருமாளும் வில்லுங் கையுமாக நின்று, இளையபெருமாளுடன் ஸ்ரீராமபிரானது குணங்களையே புகழ்ந்து கொண்டு, தூக்கமின்றி யூக்கத்துடன் ஸ்ரீராமபத்திரரைப் பாதுகாத்து வந்தனர். இன்ப

முறுதற்கே யுரியராய்த் துன்பமென்பதை யென்றுமறியாத மகாத்மாவாகிய சக்கரவர்த்தித் திருமகன் இவ்வண்ணந் துயில்கொண்டிருக்கையில், அவர்களுக்கு அன்றிரவு நெடியதாக வளர்ந்தது.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐம்பதாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம்.

இளையபெருமாளும் குஹப்பெருமானும் ஸ்ரீராமனைக் குறித்து வியாகுலப்பட்டுக்கொண்டே துயில்கொள்ளாமல் விழித்துப் பாதுகாத் திருந்தது.

ஸ்ரீராமசந்திரன் இவ்வண்ணம் திருக்கண்வளர்ந்த போழ்து, உண்மையான பக்தியுடன் விழித்திருந்து அவரைப் பாதுகாத்தருளும் இளைய பெருமாளை நோக்கி குஹப்பெருமான் மிகவுஞ் சோகமடைந்து கூறுகின்றனர்: சக்கரவர்த்தி குமாரா! உமக்காக இவ்விடத்தில் தளிர்களாலும், மலர்களாலும், இனிய படுக்கை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது; இதில் நீர் படுத்துத் துயில் கொள்ளக் கடவீர். அடியோங்கள் காட்டு மனிதர்க ளாதலால், தூங்காமல் விழித்திருப்பது முதலிய வருத்தங்களைப் பொறுப்போம்; நீர் மஹாராஜர் திருமகனுதலாலும், இதுவரையில் துன்புற்றறியீராதலாலும், நீர் இன்புற்று வாழத்தக்கவர்; ஸ்ரீராமபத்திரனைப் பாதுகாப்பதன் பொருட்டு நாங்களெல்லோரும் விழித்திருக்கிறோம்; எனக்கு இவ்வுலகினில் ஸ்ரீராமபத்திரரை விட வேறொருவரும் பிரியமுள்ளவராகார்; இவ்விஷயத்தை நான் ஸத்தியமாகச் சொல்லி ஆணையுஞ் செய்வேன்; நான் ஸ்ரீராமசந்திரருடன் நட்புக்கொண்டு இவரது அநுக்கிரஹத்தால் சிறந்த புகழ்பெறக் கோருகின்றேன்; இவரது அருளினாலேதான் அறம்பொருளின்பம் வீடுகள் கிடைக்கின்றன; ஆதலின் அடியேன் என்னினத்தார்களுடன் வில்லுங் கையுமாகச் சூழ்ந்து நின்று, யோகநித்திரைகொண்டு பிராட்டியாருடன் சயனங்கொண்ட பேரருளாளனை

விழித்துக் காத்திருப்பேன். இவ்வனத்தில் யான் எப்பொழுதுந் திரிந்தலை கின்றமையால், இங்கு யானறியாதது ஒன்று மில்லை ; பிறர் நால்வகைப் படை கொண்டு போர்செய்ய வெதிர்க்கினும், அவர்களை வெற்றி கொள்ள வல்லோம் என்று கூறி இனிமையாக வேண்டினர். அது கேட்ட இளையபெருமாள் அவரை நோக்கி, கேளீர் நிஷாதராஜரே! எம்மைப் பாதுகாக்க நீரும் வல்லீர், இவ்விடத்தில் யாங்களும் பயமுற்றிலோம்; ஆகிலும், நீர் சற்றுத் தருமத்தை ஆராய்ந்து பாரீர்: சக்கரவர்த்தித் திருமகனும், லோகநாதனுமாகிய எம்மையன் ஸீதாபிராட்டியாருடன் தரையில் படுத்திருக்கையிலே, யான் நித்திரையையாயினும், நன்குயிர் வாழ்வையாயினும், இன்பங்களையாயினு மெவ்வண்ணமுறுவேன் ; யாவரொருவர் தேவாசுரர்களெல்லோரு மொன்று சேர்ந்து எதிர்த்திடர் செய்யினும் பின்வாங்காது வெற்றிகொள்ளுந் திறமையுள்ளவரோ, அந்த இவ்வையரும் ஸீதாபிராட்டியாருடன் புல் அணையின்மீது படுத்திருக்கின்றனரே! அந்தோ! அரிய பெரிய பல மந்திரஜபங்களும் தவங்களும் புரிந்து படாதபாடுபட்டுத் தசரதமகாராஜன் எவரை தமக்கு மிகப் பிரியமான முதற்குமாரராகப் பெற்றனரோ, யாவரும் புகழத்தக்க ஸகலலக்ஷணங்களுமமைந்த அவ்வருமை மைந்தனை வனத்திற்கோட்டிவிட்டு, மஹாராஜர் நெடுநாள் வாழ்ந்திரார்; விரைவிலே இப்பார் மடந்தை அரசின்றிக் கைம்பெண் போலாகு மென்பதில் ஐயமில்லை; மஹாராஜர் திருமாளிகையில், வனிதையர்கள் யாவருங் கூவிக் கூவி யழுது மூர்ச்சைகொண்டு ஒழிவார்களென எண்ணுகின்றேன் ; கோஸலையாரும், என் தாயும், மஹாராஜரும், இன்றிரவு பிழைத்திருப்பார்களெனவும் நான் நம்புகின்றிலேன் ; சத்துருக்கனைக்காண்போமென்னு மாசையினால் என் மாதா ஒருகாலுய்யினு முய்வள்; வீரனான ஒரே திருமகனைப் பெற்றிழந்த கோஸலராஜன் திருமகள் இத்துன்பத்தை எவ்வண்ணம் பொறுத் துயிர் வாழ்வாள்? மிகவு மன்புடைய ஜநங்கள் நிறைந்து மிகவுங் கண்ணுறத் தக்கதாக விளங்கும் அத்திருவயோத்தி, மஹாராஜருடைய சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு முற்று மழியும்; முக்கடன்களையுந் தீர்ப்பவரும் தெய்வத்தன்மை யுள்ளவரும், மூத்தவரும், பிரியமுள்ளவருமாகிய எம்மையனைக் காணமல், மஹாராஜருடைய உயிர் அழியுந் தன்மையுடைய அவா திருமேனியில் எவ்வாறு நிலைத்திருக்கும்? இத்துயரம் தாங்காது மஹாராஜர் மரித்த பின்னர் கோஸலையாரு மிறப்பார்; உடனே என் மாதாவும் மரணமடைவள் ; என் தந்தை எம்மையனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்து முடிசூட்டாமல், தங்கோரிக்கை யீடேறாமலே விரைவில் மரணமுறுவா ரந்தோ! நிகழ்ந்தது நிகழ்ந்ததேயன்றி, நிகழுமதாகுமோ? மஹாரஜர் மரணமுறுங்கால், அருகிலிருந்து சரமகைங்கரியஞ் செய்வோர்க ளன்றோ பாக்கியசாலிகள்? யாங்களந்த பாக்கியத்தையு மிழந்து பிரிந்தோமந்தோ! அழகிய நற்சந்தியுடையதும், நன்கு பிரிக்கப்பட்ட ராஜமார்க்க முடையதும், உயர்ந்த மாடமாளிகையுடையதும்,சிறந்த பொதுமகளிர்களால் திகழ்வதும்,ரதகஜதுரகபதாதிக ளடர்ந்துள்ளதும், நிருத்த கீதவாத்திய கோஷங்கள் முழங்குவதும், மங்கலங்களெல்லா

தேர்
கங்காநதி
சீதை ராமர் லக்ஷ்மணர்
ரதசாரதி·குகன் லக்ஷ்மணர்·ஸ்ரீராமர்·சீதை
சீதை(ராமர்)லக்ஷ்மணர்

வற்றாலும் நிறைந்ததும், மகிழ்ச்சியும் செல்வமும் நிறைந்த மஹாஜனங்கள் வசிப்பதும், தோட்டங்களும் உத்தியான வனங்களும் சூழப்பெற்றதும், பலவகை யுத்சவங்கள் நடக்கப்பெற்றதுமான திருவயோத்தியில் நல்வினையோர்களல்லரோ வஸித்து மகிழ்வார்கள்? யாங்கள் மீண்டும் வருமளவும் மஹாராஜா உயிர்வாழ்வரோ? யாங்கள் மீண்டுவந்து அவரைக்கண்டு மகிழ்வுறுவோமோ? பிரதிஜ்ஞை தீர்ந்த எம்மையருடன் திரும்பித் திருவயோத்தி சேர்ந்து வாழ்வோமோ? என்றிவ்வண்ணம் துயரங்கொண்டு பலவாறு புலம்பினர். இங்ஙனம் புலம்பாநிற்கையில் அன்றிரவு நீங்கிப் பொழுது விடிந்தது. இளையபெருமாள் உண்மைகூறிப் புலம்பி யழக்கண்டு, குஹப்பெருமானும் அவர்களிடத்தி லுள்ள நேசத்தாலும், பக்தியாலும் மிகவுஞ் சோகமுற்று, ரோகங்கொண்ட நாகம்போலப் பதைத் திளைத்துக் கண்ணீர்பெருக்கி வாடி வருந்தினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று.

ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் சுமந்திரருக்கு விடைகொடுத்துத் தலைமயிரை ஜடைதிரித்துக்கொண்டு ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் கங்காநதியைத் தாண்டி எழுந்தருளியது.

அன்றிரவுகழிந்து விடியற்காலமானபொழுது சக்கரவர்த்தித்திருமகன் திருப்பள்ளியெழுந்து இளையபெருமாளை நோக்கி, லக்ஷ்மணா! இரவுநீங்கிக் கதிரவ னுதிக்குங் காலை யாயிற்று; குயி லினிமையாகக் கூவுகின்றது; மயில்களின் துவனியுங் கேட்கின்றது; ஆதலின், வேகமான வெள்ளத்தையுடைய இக்கங்காநதியைத்தாண்டிச் செல்லுவோமென் றருளிச்செய்தனர். அதுகேட்டு இளையபெருமாள் உடனே ஓடம் சித்தஞ்செய்யும்படி குஹப்பெருமானுடனும் ஸுமந்திரருடனு மருளிச்செய்து ஸ்ரீராமபிரானருகில் வந்து நின்றனர். குஹப்பெருமானும் அவ்வண்ணமே செய்வேனென்று ஸ்ரீராமபத்திருடைய ஆஞ்ஞையைச் சிரத்தில்கொண்டு, விரைவாகத் தம் மந்திரிகளை யழைப்பித்து, அமைச்சர்களே! திறமையுள்ள * கர்ணதாரனையழைத்து, இன்பந்தருவதும், ஸுகமாகத் தாண்டுவிக்கத் தக்கதுமான திடமுள்ள சிறந்த நாவத்தை துடுப்புமுதலிய உறுப்புகளுடனே விரைவில் துறைமுகத்தில் நிறுத்தத்திட்டஞ் செய்வீர்களெனக் கட்டளையிட்டனர். அவர்களு முடனே யவ்வண்ணம் சித்தஞ் செய்வித்து இவருக்குத்தெரிவித்தனர்கள். அநந்தரம், குஹப்பெருமான் கைகுவித்துக்கொண்டு ஸ்ரீராமசந்திரரை நோக்கி, ஸ்வாமி, ரகுநந்தனா! நாவம் இதோ ஸித்தஞ்செய்யப்பட்டு நிற்கின்றது; மீளவும் அடியேன் செய்யவேண்டுவது யாது? தேவரீர் இத்தரணியில் ஏறியருளக்கடவீர்கள். அடியேனே இந்நதி

* கர்ணதாரன் - படகை யோட்டுகிறவன்.

யைத் தாண்டுவிப்பே னென்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர். சக்கரவர்த்தித் திருமகனும் அவரை நோக்கி, தோழனே! யானும் ஸித்தமாகவே யிருக்கின்றேன்; ஸீதையின் ஆடையாபரணங்களையும், எமதாயுதங்களையும், ஓடத்திலேற்றக்கடவீ ரெனக் கட்டளையிட்டனர். அவர் அங்ஙனமே செய்ய, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் அம்பறாத்தூணீரங்களையும் வாள்களையுங் கட்டிக்கொண்டு கோதண்டங்களையுங் கையிலேந்தி, பிராட்டியாருடன் கங்காநதியின்வழிபற்றி நடந்தெழுந்தருளினர்கள். சுமந்திரர் அப்பொழுது வணக்கத்துடன் கைகுவித்து, ஸ்வாமி! அடியேன் செய்யவேண்டும் வகையேதோ, அதனை யருளிச்செய்யவேண்டு மென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர். சக்கரவர்த்தித் திருமகன் வலது திருக்கரத்தினால் அவர்கரத்தைப் பற்றி அவரை நோக்கி, சுமந்திரரே! நீர் விரைவாக மீண்டு சென்று மஹாராஜரருகில் ஊக்கத்தோடிருந்து அவரைப்பாதுகாக்கக் கடவீர். உடனே மீண்டுசெல்லுக; மஹாராஜர் கட்டளையின்படி நாடுகளைத் தாண்டி எங்களை இவ்விடம்கொண்டு வந்துவிட்டீரன்றோ? இனியாங்கள் ரதமின்றிக்கால்களினாலே கடுங்கானங் கடந்து நடப்போமென் றருளிச்செய்தனர். இவ்வண்ணம் தமக்கு ஸ்ரீராமபத்திரர் விடை கொடுத்து விட்டதையறிந்து, சுமந்திரர் அவரை நோக்கி, ஸ்வாமி! மஹாநுபாவரான தேவரீர் இளையபெருமாளுடனும் சீதாபிராட்டியுடனும் யாரோ அற்பர் போலக் காலால் நடந்து காடுகடந்து திரிவதை இவ்வுலகினில் எவரேனும் நன்கென வுகந்து உடன்படுவரோ? ஸ்வாமி! தேவரீருக்கு இவ்வகைத் துன்பம் நேரிடுவதென்றால், இவ்வுலகில் ப்ரஹ்மசரிய விரதத்தினாலும், வேத மோதுவதனாலும், பொறுமைகொள்வதனாலும், கபட மில்லாத நேர்மையாலும் ஒரு பயனுமில்லையென வுணர்கின்றேன். தேவர் இளையபெருமாளுடனும் பிராட்டியாருடனும் வனத்தி லெழுந்தருளியிருந்து, மூவுலகினிலும் வியாபித்த ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுபோலப் பெரும்புகழ் பெற்று வாழ்வுறுவீர்; அடியோங்களை நெடுந்தூரம் பின் தொடர்ந்தும் தேவரீரை விட்டுப் பிரிந்தவர்களாகி பாவி கைகேயிக்கு வசப்பட்டுத் துன்பமுற்றுக் கெடுவோமென்று, தம்முயிர்க்கு நிகரான ஸ்ரீராமசந்திரர் தம்மை விட்டெழுந்தருளுவதைக் கருதிக் கண்ணீர் பெருக்கி நெடுநேரமழுதார். பின்பு தாமே தேறிக் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு ஆசமனஞ் செய்து சுசியாகிப் பின்னும் சுமந்திரர் ஸ்ரீராமபிரானைத் தொடர்ந்து சென்றனர். அப்பொழுது அவரை நோக்கி ஸ்ரீராமபத்திரர் இனிமையாக மீளவு மருளிச்செய்கின்றனர்: ஸுமந்திரரே! என் தந்தையர்க்கு உம்மைப்போன்ற இஷ்டர் வேறொருவரையுங் காண்கிலேன்; ஆதலின் அவர் என்னை நினைந்து துன்புற்று வருந்தாவண்ணம் நீரே அவரருகிலிருந்து அவரைத் தேற்றவேண்டும்; அவர் சோகத்தினால் மனம் நொந்து மூப்படைந்திருப்பதுமன்றி கைகேயினால் பீடிக்கப்பட்டவருமாகி வருந்துகின்றனர். ஆதலின், நானு மும்மை மீண்டு செல்ல வேண்டுகின்றேன்; மஹாராஜர் கைகேயியைக் களிப்புறச்செய்யும் பொருட்டு எப்பொழுது என்ன கட்டளையிடினும் நீர் தடையில்லாமல் உடனே அதனைச் செய்யக்கடவீர்.

ఏతదర్థంహిరాజ్యాని ప్రశాసతినరేశ్వరాః।
యదేషాంసర్వకృత్యేషు మనోనప్రతిహన్యతే॥

ஏததர்த்தம்ஹிராஜ்யாநி ப்ரசாஸதிநரேச்வரா: |
யதேஷாம்ஸர்வக்ருத்யேஷு மநோநப்ரதிஹந்யதே ||

தங்கள் விருப்பம் எந்தக் காரியத்திலும் தடைப்படாமல் நிறைவேற வேண்டுமென்பதற்காகவே யன்றோ உலகத்தில் அரசர்கள் அரசாட்சி செய்கின்றனர். ஆதலின், சுமந்திரரே! மஹாராஜர் துன்பத்தினால் வருந்தாமலும், பிரியமின்மையுறாமலும், இன்பமுறுமாறு நீர் செய்யக் கடவீர். இதுவரையும் துன்ப மறியாதவரும், மூப்பினரும், யாவரும் பூஜைசெய்யத் தக்கவரும், எங்கள் மீது மிகப் பக்ஷமுடையவருமாகிய மஹாராஜரை என் பொருட்டுத் தண்டம் சமர்ப்பித்து, நான் விண்ணப்பஞ் செய்ததாக இதனை விண்ணப்பஞ் செய்யக்கடவீர். அஃதாவது, 'என் தந்தையரே! திருவயோத்தியை விட்டு வந்தோமே யென்றும், வனத்தில் வாசஞ்செய்கிறோமே யென்றும், யான் சிறிதும் துன்ப முற்றிலேன்; லக்ஷ்மணனும் சோகங்கொண்டிலன்; ஸீதையும் அதனைச் சிந்தை செய்திலள்; பதினான்கு வருஷங்கள் எளிதில் தீர்ந்து மீண்டு வந்த அடியோங்களைக் கண்டு ஆநந்தமடையப் போகின்றீர்' என்றிவ்வண்ணம் தந்தையுடன் விண்ணப்பஞ் செய்து, பின்பு கோஸலை, சுமித்திரை, கைகேயி முதலிய தாய்மார்களெல்லோரையும் நோக்கி எங்களுடைய க்ஷேமத்தைச் சொல்லி, நாங்கள் மூவரும் அடிபணிந்து தண்டன் ஸமர்ப்பித்ததாகவும் சொல்லவேண்டும். மீளவும் மஹாராஜரை நோக்கி, விரைவாகச் சிரஞ்சீவி பரதாழ்வானை யழைப்பித்து அபிஷேகஞ்செய்து பட்டங்கட்டி இளவரசனாகச் செய்தருளக் கடவீரென்றும் விண்ணப்பஞ் செய்க; பரதாழ்வானையும் நோக்கி, அடா பரதா! நீ மஹாராஜரிடத்தில் எவ்வண்ணம் பத்தி விசுவாஸ விநயங்களுடன் நடக்கின்றனையோ, அவ்வண்ணமே நம்மாதாக்களெல்லோர்களிடத்தும் பக்ஷபாத மின்றி ஒரே சீராக நடந்து கொள்ளக் கடவை; உனக்குக் கைகேயி ஸுமித்திரையர்கள் எவ்வண்ணம் அன்புசெய்யத் தக்கவர்களோ, என் மாதாவாகிய கோஸலையாரும் அவ்வண்ணமே அன்புசெய்யத் தக்கவளாம்; மஹாராஜர் கட்டளையின்படி நீ இளவரசுப் பட்டங்கொண்டு, நீதி வழுவாது இராஜ்யத்தைப் பாதுகாத்து வருவையாயின், இம்மை மறுமை இரண்டிலும் உனக் கழியா நன்மையுளதாகுமென் றிவ்வண்ணம் உரை செய்யக் கடவீரென் றருளிச்செய்து, ஸுமந்திரருக்கு விடைகொடுத் தருளினர். இவ்வண்ணம் திரும்பிச் செல்ல விடையளிக்கப்பட்டவராகி ஸுமந்திரர், ஸ்ரீராமபத்திர ரருளிச்செய்த வாக்கியங்களைக் கேட்டும், ஸ்ரீராமசந்திரரிடத்தில் தமக்குள்ள பத்திமையினால் திரும்ப மனமின்றிச் சக்கரவத்தித் திருமகனை நோக்கி விண்ணப்பஞ் செய்கின்றனர்: ஸ்ரீராமசந்திரரே! காகுத்தரே!

యదహంనోపచారేణ బ్రూయాంస్నేహాదవిక్లబః।
భక్తిమానితితత్తావ ద్వాక్యంత్వంక్షన్తుమర్హసి॥

யதஹம்நோபசாரேண ப்ரூயாம்ஸ்நேஹாதவிக்லப: ।
பக்திமாநிதிதத்தாவத் வாக்யந்த்வம்க்ஷந்துமர்ஹஸி ॥

அடியேன் இப்பொழுது ஒரு விண்ணப்பம் பண்ணுகின்றேன்; இஃது ஸ்நேஹத்தினாலன்றி, உபசாரமாகச் சொல்லுகிறேனல்லேன்; ஆதலின், அடியேன் எதிர்த்து உரைக்கின்றேனென்று சீறியருளன்மின்; இவன் நம் பக்கலில் பத்தியுடையவனென்பதைத் திருவுளம்பற்றி, அடியேன் செய்யு மிவ்வபராதத்தைப்பொறுத்தருளக்கடவீர். தேவரீர் பிரிந்தெழுந்தருளினமையால், பிள்ளையைப் பறிகொடுத்தவள்போல வொளிபிழந்து பாழடைந்த திருவயோத்தியில் தேவரீரை விட்டு அடியேன் மாத்திரம் தனியே எவ்வண்ணம் புகுவேன்? புறப்படுங்காலையில் தேவர் வீற்றிருந் தலங்கரித்த இத்திருத்தேர் இப்பொழுது தேவரின்றித் தனியே புகக்கண்டு, சோகத்தால் அத்திருநகரி சிதறுண்டழியாதோ? போர்க்களத்தில் ரதிகனின்றித் தேர்ப்பாகன் மாத்திரம் தேரைத் திருப்பிக்கொண்டு செல்லுகையில், சேனைகள் அதனைக் கண்டு சோகமுறுவதுபோல வறியதாகச் செல்லும் இத்திருத்தேரை நகரியுள்ளோர் கண்டு சோகங் கொண்டிறக்கார்களோ? இப்பொழுது தேவர் நெடுந்தூரமெழுந்தளி யிருக்கினும் எதிரிலிருப்பதுபோல நிரந்தரம் தியானஞ் செய்பவர்களாகிப் பிரஜைகளெல்லோரும் உணவுமின்றி வருந்தி இருப்பார்களென்பதில் சிறிதும் சந்தேஹமில்லை. சக்கரவர்த்தித் திருமகனாரே! தேவரீர் வநவாஸம் புறப்படுகையில், நகரத்திலுள்ளோர் யாவரும் சோகங்கொண்டழுது புலம்பிப் பட்டபாடுகளைத் தேவரே கண்டருளினீரல்லீரோ? முன்பே தேவரீர் பொருட்டுப் புலம்பி யழுத அவர்கள் இப்பொழுது தேவரீரை விட்டுப் பிரிந்து திரும்பிய இத்திருத்தேரைக் கண்ணுற்றால் நூறுமடங் கதிகமாகப் புலம்பியழுது வருந்தார்களோ? நான் மீண்டு திருவயோத்தி சேரின், கோஸலையார் என்னைக் கண்டு, ஸுமந்திரரே! என் பெறலரும் புதல்வனை எங்கே விட்டு வந்தீரென்று வினவுவாராயின், அதற்கு நான் என்ன விடையளிப்பேன்? அம்மா மஹாதேவி! நான் ஸ்ரீராமபத்திரரை மாதுலனாகிய கோஸலராஜனுடைய திருமாளிகையில் விட்டு வந்தேனென்று சொல்லிச் சமாதானப்படுத்தலாமா? ஒருபொழுதும் பொய்யென்பதை யறியாமல் உண்மை பேசிப் பிழைத்த அடியேன் இவ்வண்ணம் பொய்ம்மொழியை எவ்வண்ணங் கூறுவேன்? அம்மா! உன் திருமகனைக் கலையுங் கரியும் பரிமாவுந் திரியுங் கானங் கடக்கச் சொல்லவிட்டு வந்தேனென்று உண்மையுரைப்பேனாயின், அவரக்கணமே அச்சோகத்தைப் பொறாமல், மூர்ச்சைகொண் டிறப்பாரே! அவ்வளவு கொடுமைதங்கிய அம்மொழியை எவ்வண்ண முரைசெய்வேன்? மிகுந்த அறிவுள்ள இச்சிறந்த குதிரைகளும் இதுவரையில் தேவரீரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுவந்து புகழும் மகிழுமுற்று,

இப்பொழுது தேவரீரை விட்டுப்பிரிந்து ஒளியிழந்த இத்திருத்தேரை எப்படி இழுத்துக்கொண்டு மீண்டுசெல்லும்? ஆதலின் ஸ்ரீராமபத்திரரே! தேவரீரை விட்டுப் பிரிந்து அடியேன்மாத்திரம் திரும்பிச் செல்லேன்; வநவாஸஞ்செய்யத் தேவரீரை யடியேனும் பின்றொடர்ந்துவருமாறு யநுஜ்ஞை கொடுத் தருளக்கடவீர். இவ்வண்ணம் அடியேன் வேண்டியும் இரங்காமல் அடியேனை யூருக்குத் திருப்பியனுப்பிக் கைவிடவே திருவுளங்கொண் டிருப்பீராகில், தேவரீர் விட்டுச்சென்ற தக்ஷணமே பெருந்தீயை வளர்த்து இத்திருத்தேருடன் அடியேனு மதில்வீழ்ந்திறப்பேன். அரணியத்தில் தேவரீர் தவமுயற்சிகொண்டு நியமந்தரித்திருக்கப் போகின்றமையால், அடியேன் அருகிலிருந்து தேவரது நியமங்களுக்கு விக்கினஞ்செய்யு முயிர்களைத் தேரினால் தடுத்தடித் தோட்டுவேன். தேவருக்குத் தேர்ப்பாகனாகிக் கிருதார்த்தனாகுவேனென்னு மெண்ணத்தினாலேதானே அடியேன் தேரோட்டுஞ் செயலிற் பழக்கங்கொண்டு, தேவரீர் முன்னோர்களுக்கும் தேர்ப்பாகனாகியிருந்தேன்; இப்பொழுது தேவர்க்குச் சாரதியாயிருக்கும் பேறலரு மின்பத்தைப்பெற்றேன்; இனி தேவருடன் வநவாஸஞ்சென்று மகிழ்ந்துவாழு மின்பத்தைப்பெற விரும்புகின்றேன். அரணியத்திலும் அடியேன் தேவருடன் வந்து பணிசெய்து மகிழுமாறு அருள்செய்க; ஸுமந்திரனே! நீ நமக்குத் துணையாயிருந்து, நமக்குக்குற்றேவல்களைச் செய்துகொண்டு வாவென்று அடியேனுக்கு மகிழ்ந்து அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை செய்கின்றேன்; இத்திருத்தேர்க் குதிரைகளும், அரணியங்களிலும் தேவரீருக்குச் செயற்குரிய கைங்கரியங்களைச் செய்யுமாகில் புகழ்ச்சியும் பெற்று நற்கதியுமடையும்.

తవశుశ్రూషణంమూర్ధ్నా కరిష్యామివనేవసన్।

అయోధ్యాంస్వర్గలోకంవా సర్వథాప్రజహామ్యహం॥

தவசுச்ரூஷணம்மூர்த்னா கரிஷ்யாமிவநேவஸந் ।

அயோத்த்யாம்தேவலோகம்வா ஸர்வதாப்ரஜஹாம்யஹம் ||

அடியேன் தேவர் கட்டளையைச் சிரத்தில் வகித்து வநத்திலுறைந்து ஸர்வவித கைங்கரியங்களையும் செய்துகொண்டிருந்து மகிழ்வேன்; இவ்வண்ணம் மகிழ்கையில், திருவயோத்தியையாயினும் தேவலோகத்தையாயினும் மனத்திலும் நினைந்து வருந்தேன்; இப்பேரின்பத்தை நோக்குங்கால் அவ்வின்பங்களெல்லாம் சிற்றின்பங்களாமாகையால், அவை யற்பமென விட்டுவிடுகின்றேன்; தேவேந்திரனது அமராவதி பட்டணம் பாவஞ்செய்தவனால் புகவொண்ணாததுபோல, தேவரீரை விட்டுப் பிரிந்த அடியேனால் திருவயோத்தி புகவொண்ணாது. வனவாஸம் தீர்ந்தபின்பு இத்திருத்தேரின்மீது தேவரீரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு மீண்டு திருவயோத்தி யுட்புகவேண்டுமென்பதே அடியேனுடைய சிறந்த விருப்பம். தேவருடன் கூடி வாழ்வேனாயின், அடியேனுக் கிப்பதினான்கு வருஷங்களும் ஒரு கணப்பொழுதாகத்தீரும்;

தேவரீரைப் பிரிந்திருக்கின், இப்பதினான்கு வருஷங்களே பலகோடி நூறாயிரம் வருஷங்களாக வளரும். அடிமைப்பட்டோர்களுக் கருள்புரியும் ஆராவமுதே! சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரரே! தேவரீருக்கு பக்தனும், தொண்டனும், தேவரீர் சென்ற நன்னெறி பற்றி நடப்பவனும், தேவரீர் திருவுளத்திற்கு இசைவாக ஒழுகுபவனுமாகிய அடியேனைத் தேவரீர் இவ்விடத்தில் விட்டுவிட் டெழுந்தருளுவது தகுதியன்று; ஆதலின், இவ்வண்ணந் திருவுளம் பற்றக்கூடாதென்றிவ்வாறு பலமுறை பணிந்து வேண்டிக்கொண்டு வருந்தி நின்றனர். சக்கரவர்த்தித் திருமகனாரும் பக்தவற்சலராகையால், அவரைச் சமாதானஞ் செய்யாமல் எழுந்தருளத் திருவுள மின்றிச் சுமந்திரரை நோக்கிக் கூறுகின்றனர். தேர்ப்பாகரே! உமக்கு எம்மிடத்திலுள்ள பத்தியினையும் அன்பினையும் நன்கறிவோம்; ஆயினும், உம்மை இங்கிருந்து திருவயோத்திக்குத் திருப்பியனுப்புங்காரணமுரைக்கின்றோம்; கேளீர். நீர் என்னுடன் வருவீராயின், கைகேயித் தாயார் நான் வனமே சென்றேனென்பதை நம்பாமல், புறநகர்களில் சென்று வாழ்வேனென்றே எண்ணங்கொள்வர்; நீர் மீண்டு செல்வீராயின், உம்மைக்கண்டு, நான் வனவாஸமே சென்றேனென்பதை நம்புவர்; அதனால் மிக மகிழ்வுற்று தார்மிகராகிய மஹாராஜாவரைப் பொய்யரென் றையங்கொள்ளாமலும் துன்பப் படுத்தாலு மிருப்பார்; பரதனால் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்ட சிறந்த ராஜ்ஜியத்தைக் கண்டு சந்தோஷமடைந்து வாழ்வார்; இவைகளே எனது முக்கியமான கோரிக்கைகளாம். ஆதலின், என்னுடைய நன்மையையும், மஹாராஜருடைய நன்மையையும் கருதி நீர் மீண்டு செல்லக்கடவீர். அங்குசென்று நீர் சொல்லவேண்டிய சங்கதிகளை முன்னமே சொல்லியிருக்கின்றேனே, அவ்வண்ணம் அங்கு விண்ணப்பஞ் செய்யக்கடவீரென் றிவ்வண்ணமருளிச்செய்து, பலமுறை தேற்றி யருளினர். பிறகு குஹப்பெருமானை நோக்கி, நிஷாதாதிபதே! நானிப்பொழுது நாட்டார்நகரத்தார்களுடன் வாஸஞ் செய்வது தகுதியற்றது; தவசிபோலத் தனியே காட்டிலுறையும் படியே கைகேயி கட்டளையிட்டது; நானும் அவ்வண்ணமே யாகுக வென்று உடன்பட்டு வந்திருக்கின்றேன்; ஆதலின், நான் இப்பொழுது தந்தைக்கும் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுக்கும் இதத்தைக்கருதி, மாதவத்தோர்க் கணியாகிய ஜடை திரித்துக்கொள்வது முதலிய நியமங்களை மேற்கொண்டு செல்வேன்; ஆதலின் ஜடை திரித்துக்கொள்வதன்பொருட்டு ஆலம்பால் கொண்டுவந்தளிக்கக்கடவாயென்று கட்டளையிட்டருளினர். குஹப்பெருமானு முடனே ஆலம்பாலைக்கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்தனர். நீண்டுருண்ட திருத்தோள்களையுடைய ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க ளிருவரும் அந்தப்பாலினால் ஜடை திரித்துக்கொண்டு மரவுரியுடனே நின்றவளவில், சிறந்த மஹாயோகிகள்போலத் திகழ்ந்தனர்கள். இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமசந்திரர் இளையபெருமாளுடன் வைகாநஸ விரதம்பூண்டு குஹப்பெருமானை நோக்கி, தோழனே! நீ படைகளையும், பொருட்சாலையினையும், அரணையும், நாட்டையும், மிக ஊக்கங்கொண்டு தக்கபடி பாதுகாத்து வருக; ராஜ்ஜியமென்பது மிகத்திறமையுள்ளவர்களுக்கும் எளிதாகப் பாதுகாக்

கத்தக்க தாகாதன்றே என்றருளிச்செய்து, அவரையும் நிற்கும்படி விடை கொடுத்தருளினர். பிறகு ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் விரைவாக வெழுந்தருளி ஸ்ரீராமன் கங்கையின் கரையில் சித்தமாய் நிற்கின்ற சிறந்த ஓடத்தைக் கடாக்ஷித்து, அந்நதியைத்தாண்டி எழுந்தருளுவதன் பொருட்டு இளையபெருமாளை நோக்கி, லக்ஷ்மணா! நீ இந்த நாவத்தில் மெதுவாக ஏறிச் சீதையையும் பற்றி ஏற்றுவிக்கக் கடவை யென்று கட்டளையிட்டருளினர். இளையாழ்வானும் தமையன் கட்டளையின்படி பிராட்டியாரை யந்நாவத்தில் முன்ன மேற்றுவித்துப் பின்பு தாமுமேறி நின்றனர். சக்கரவர்த்தித் திருமகனும் உடனே அம்மரக்கலத்திலேறியருளித் தமக்கு இதத்தைக்கருதி, பிராஹ்மணர்களுக்கும் க்ஷத்திரியர்களுக்கும் உரியவையான நவாரோஹண மந்திரங்களை ஜபஞ் செய்தருளினர். குஹப்பெருமான் அந்நாவத்தைக் கடத்தும்படி தம்பரிஜனங்களுக்குக்கட்டளையிட்டனர். இளையபெருமாள் விதியின்படி யாசமனஞ் செய்து பிராட்டியாருடன் அந்நதியினை மகிழ்ந்து பணிந்தனர். பெருமாள் சுமந்திரருக்கும், பரிவாரங்களுடன் கூடிய குஹப்பெருமானுக்கும், விடை கொடுத்தருளி, ஓடத்தைச் செல்லவிடும்படி நாவிகர்களுக்குக் கட்டளையிட்டருளினர். அநந்தரம் அந்நாவம் நாவிகர்களா லோட்டப்பட்டுச் சிறந்த துடுப்புகளின் வேகத்தினால் விரைவாக அந்நீரினைக் கடந்து சென்றது. ஸீதாபிராட்டி ஆற்றினடுவில் செல்லுகையில், கைகூப்பிக் கங்கையை நோக்கி, தாயே! தசரதமஹாராஜர் திருக்குமாரராகிய என் பிராணநாதர் தந்தையின் வாக்கியத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணுவதன் பொருட்டு வனவாஸஞ் செல்லுகின்றனர்; இவர் சுகமாக வனத்தில் வஸித்து மீளும்படி நீ யருள்செய்து பாதுகாக்கக் கடவை; பதினான்கு வருஷங்களும் சுகமாகத் தீர்ந்து, குறைவின்றி நான் பர்த்தாவுடனும் லக்ஷ்மணருடனும், ஸுகமாக மீண்டு வருவேனாகில், மிக மகிழ்ந்து எல்லாக் கோரிக்கைகளு மீடேறி, உன்னைக் குறித்து யாகஞ் செய்விப்பேன்; நீ மூவுலகங்களிலுஞ் சென்று அங்கங்குள்ள ஜனங்களை வானேற்றிச் சமுத்திரராஜனுக்கு பாரியையாகி மிகப் புகழ் பெற்றிருக்கின்றனை யன்றே? என்கணவர் ஸுகமாக மீண் டெழுந்தருளிப் பட்டாபிஷேகங் கொள்வாராகில், உன்னைப் பலமுறை தொழுது துதிசெய்வேன்; உனக்குப் பிரியஞ் செய்வதின் பொருட்டு, அநேக நூறாயிரம் பசுக்களையும், சிறந்த ஆடையாபரணங்களையும், அறுசுவையுள்ள அன்னங்களையும், வேதியர்களுக்கு அளிப்பேன்; நியமங்கொண்டு ஆயிரம் சாராயக் குடங்களினாலும், மாம்ஸமே முதலாகவுள்ள அன்னங்களினாலும், உன்பொருட்டு யாகஞ் செய்விப்பேன்; உன்னுடைய தீரங்களில் வாழுந் தேவர்கள்பொருட்டும், மற்றுமுள்ள புண்ணிய

தீர்த்தங்களிலும், தேவாலயங்களிலும், * மணிகர்ணிகாதி கட்டங்களிலு முள்ள தேவதைகளின் பொருட்டும் யாகஞ்செய்விப்பேன்; ஆதலின், என் பர்த்தா இளையபெருமாளுடனும் என்னுடனும் ஒரு குறையு மின்றி வனவாஸந் தீர்ந்து திருவயோத்திக் கெழுந்தருளுமாறு அருள்செய்து பாதுகாக்கக் கடவையென் றிவ்வண்ணம் வேண்டிக்கொண்டே அந்நதியின் தென்கரை போய்ச் சேர்ந்தனள். பகைவர்களை வெல்லுந் திறமையுள்ள ஸ்ரீராமபத்திரர் ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடனே கங்கையின் தென்கரை சேர்ந்து, வங்கத்தை விட்டிழிந்து காடேறப் புறப்பட்டெழுந்தருளி இளையபெருமாளைநோக்கிக் கூறுகின்றனர். ஸௌமித்திரா நந்தனு! இக்கானகம் மிகக் கொடிய தாதலின், ஜனங்களிருக்கினும் இல்லாவிடினும் உபேக்ஷயாயிராமல் மிகவும் ஊக்கத்துடன் பாதுகாத்து வரக்கடவை. இதுவரையிலிவ்வநம் நாம் கண்டதன்றாதலின், எவ்விடத்திலென்ன தீங்குநேரிடுமோ? ஆனதுபற்றி அவசியம்ஊக்கமாகக் காத்துச் செல்லவேண்டும். நீ முன்பு செல்லக்கடவை; ஸீதை இடையில் செல்லக்கடவள்; யானுன்னையும் ஸீதையையும் பாதுகாத்துக்கொண்டு பின்றொடர்ந்து வருகின்றேன். இவ்வண்ணம் நாம் ஒருவர்க்கொருவர் பாதுகாத்துச் செல்லவேண்டும்: எஃது எப்பொழுது செய்யத்தக்கதோ அதனை அப்பொழுதேசெய்தல்வேண்டும்; செய்தற்குரியகாலம்கடந்தபின்பு அதனைச்செய்வதுமிக வருத்தமாகும். இப்போழ்துதான் ஸீதை வனவாஸத்திலுண்டாகுந் துன்பமிஃதெனவுணர்வாள்; ஏனெனில், இஃது ஜனஸஞ்சாரமில்லாதது; உத்தியானம்,நன்செய் புன்செய் போன்ற நிலங்கள்ல்லாமல், மேடுபள்ளம் படுகுழிகள் நிறைந்தவிடம்; கோரமாகிய இவ்வனத்தில் இப்பொழுதுதான் இவள் புகப்போகின்றனளென்றருளிச்செய்தனர். இளையபெருமாள் தமையனருளிச்செயலைக்கேட்டு முன்னடந்தனர்; அவரைத்தொடர்ந்து ஸீதாபிராட்டி எழுந்தருளினார்; அவர்களைத்தொடர்ந்து ஸ்ரீராமபத்திரர் எழுந்தருளினர். இவ்வண்ணம் இவர்கள் எழுந்தருளுமளவும்சுமந்திரர் கங்கையின்வடகரையினின்றுபார்த்துக் கொண்டிருந்து, ஸ்ரீராமபத்திரர் கண்ணுக்குக்காணுமல் நெடுந்தூரமெழுந்தருளியபின் கடுந்துயரமடைந்து கண்ணீர் பெருக்கி யழுதனர். சக்கரவர்த்தித் திருமகனே, அம்மஹாநதியைத்தாண்டிய பிறகு பலவகைப்பொருள்கள் நிறைந்து நீர்வளநிலவளம் பொருந்திமகிழும் ஜனங்களுடையதாகிவிளங்கும் வற்சதேசத்தை யடைந்தனர். ஆங்கு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும், மாலைப்பொழுதாகு

* மணிகர்ணிகை என்பது, காசியில் அறுபத்திநான்குபடித் துறையிலொன்று.

மளவும், பிராட்டியாருடன் கூடி வழிநடந்து, க்ஷத்திரியர்களுக்கு உணவாக விதிக்கப்பட்ட சிறந்த வராஹமும், கலைமானும், புள்ளிமானும், கறுப்புக் கலைமானுமாகிய நான்கு மிருகங்களை * அடித்தெடுத்துக்கொண்டு, மாலைப்பொழுதாயினவுடனே பசியதிகரித்தவர்களாகி விரைவாக நடந்து ஓர் மரத்தினடியிலிறங்கி இன்புற்று மகிழ்ந்தனர்கள். †

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று.

ஐம்பத்துமூன்றுவது ஸர்க்கம்.

ஸ்ரீராமபத்திரர் தம் மாதாவின் துயரத்தை நினைந்து தம்மை வெறுத்து வருந்துகையில், இளையபெருமாள் சோகந்தணியத் தேற்றியது.

மரத்தினடியி லெழுந்தருளியபின்னர் சக்கரவர்த்தித்திருமகன் மாலைச் சந்திக்கடன்களைச் செய்தருளி இளையபெருமாளை நோக்கியருளிச் செய்கின்

---

* ஸ்ரீராமபத்திரர் மிகவும் பூததயை யுடையராகியும், தம் பசியின் ஆத்திரத்தால் மிருகங்களைக் கொலைசெய்ய எவ்வண்ணந் துணிந்தனர்; அப்படிக்கொல்வதுந் தருமமாகுமோவெனின், தருமமாகும்; க்ஷத்திரியர்கள் மிருகங்களைப் புசிக்கலாகுமென்று விதியிருக்கின்றமையால். வேதியர்களும் யாகாதிவிதிகளில் அஜத்தைக் கொன்று, ஹோமமுதலியவை செய்கின்றனரன்றே. (சஹஜேகிளஜேவிணிந்தியே ணஹ¬சேகம்ம விவஜ்ஜணீயயே | பசுமாளண கம்மதாளுணே அணுயம்பாமியுயெவ்வ சொத்தியே) என்று ஸ்ரீ காளிதாஸ மஹாகவி சொன்னபடி, விதிப்படி செய்த இக்கொலையினால் ஸ்ரீராமபத்திரர் கொடியரென வெண்ணப்படாரெனவுணர்க.

†இந்த சர்க்கத்தில் இல்லறம் பூண்டிருந்த ஸ்ரீராமபத்திரர் வர்ணப்பிரஸ்தாச்சிரமம் தரித்ததா யிருக்கின்றது; இவர் இல்லறத்தை விட்டே அதனை மேற்கொண்டனரோ, அல்லது, இல்லறத்திலிருந்தே அவ்வறத்திற் குரிய நியமங்களை மாத்திரம் செய்தருளினரோ? மேன்மேலுயர்ந்த ஆச்சிரமத்தை மேற்கொண்டவர், மறுபடியுங் கீழ்மைப்பட்ட ஆச்சிரமத்திற்கு வரலாகாதென்றும், ஒரு சாகையிலுள்ளவன் மற்றொரு சாகையின்படி நடந்தால் சாகாரண்ட னென்னப்படுவதுபோல இவர் ஆச்சிரமரண்டரெனப் படுகின்றாரென்றும் இருப்பதனால், ஸ்ரீராமசந்திரர் மீளவும் இல்வாழ்ந்து அரசுசெய்வதுஒக்குமோ? ஒவ்வாதே; ஆதலின், முதல்பக்ஷமும் இரண்டாவது பக்ஷமுங் கூடாவெனின், அங்ஙனமன்று. ஒரு ஆச்சிரமத்திலுள்ளவர் ஸத்தியபரிபாலனத்தின் பொருட்டாயினும், ஒரு காரியத்தை ஸாதனஞ் செய்துகொள்வதின் பொருட்டாயினும், தமக்கு நேரும் ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்வதன் பொருட்டாயினும், வேறு ஆச்சிரமங்களுக்குரிய வேஷங்களைத்தரிக்க நேரிடுமாயின், மறுபடி அவர்கள் தந்தங் காரியங்க ளீடேறினபின்பு முன்போலத் தமக்குரிய ஆச்சிரமத்திற் புகுவது தருமமே: (ஸம்யக்ஸங்கல்பஜ: காமோ தர்மமூலமிதம் ஸ்ம்ருதம்) என்று, இவ்வண்ண மொக்குமென மநு நூலிலும் ஓதப்படுகின்றது. ஆனதுபற்றியே, தருமபுத்திரரும் அஜ்ஞாதவாஸத்தில் ஸந்யாஸியாயினர்; அர்ஜுநனும் ஸுபத்திரையை விவாகஞ் செய்துகொள்வதன்பொருட்டு யதியாயினன்; நம் அருள் வள்ளலாராகிய ஸ்ரீமத்பாஷ்யகாரரும் வெள்ளைசாத்தி யருளினர். அவ்வண்ணமே இங்கு ஸ்ரீராமசந்திரர் வைகானஸ விரதங்கொள்வதுந் தருமமென்றேயுணர்க.

நனர்: 'கேளடா லக்ஷ்மணா! நாம் நாடுவிட்டுக் காடு சேர்ந்தபின்பு நமக்கு நேர்ந்த முதல் இராத்திரி இதுதான். இப்பொழுது ஸுமந்திரரும் திரும்பி விட்டனரே, நாம் தனியே நின்றோமேயென்று நீ துன்புறற்க; இன்று முதல் நாமிருவருமே விழித்துக் காத்திருத்தல் வேண்டும்; இனி ஸீதையைப் பாது காத் தளிக்கும் பாரம் நமக்கே மிகுந்த தன்றோ? இங்குள்ள புல் முதலிய வற் றைப் படுக்கையாகப் பரப்பிப் படுத்துத் துயின்று எவ்விதமாயினும் இன்றிர வைப் போக்குவோம்' என்றருளிச்செய்து பூமியின்மீது வீற்றிருந்து, இளை யாழ்வானை நோக்கி மீளவும் பற்பல கதைகளை யருளிச் செய்யலுற்றனர். 'லக்ஷ்மணா! இப்பொழுது மஹாராஜர் நம்மைநினைந்து துன்புற்றுப் படுத்திருப் பாரே யன்றி இன்புற்றிரார். கைகேயி மாத்திரம் தம் விருப்ப மீடேறிற்றே யென்று மகிழ்ந்திருப்பாள். அவள் ராச்சியத்தினிடத்திலுள்ள ஆசையினால் மஹாராஜரிடம் சங்கைகொண்டு அவரை வருத்திக் கொலைசெய்யாதிருப் பாளா? பரதனை அழைப்பித்து அவனைக்கண்டு மகிழ்ச்சியுற்றிருப்பாளோ? மஹாராஜ ரிப்பொழுது அநாதராகவும் விருத்தராகவும் என்னைப் பிரிந்தவ ராகவும் இருக்கின்றமையால், கைகேயியினால் பீடிக்கப்பட்டவராகி என்செய் வாரோ? இவ்வண்ணம் நமக்குற்ற துன்பத்தையும், மஹாராஜருக்குக் காமத் தினாலுற்ற மதிமயக்கத்தையும் ஆராயுங்கால், அறம்பொருள்களைவிட இன் பமேவலியுடையதென வெனக்குத்தோற்றுகின்றது; இல்லையாகில், மஹாராஜர் என்னைக் காடேறவிட்டதுபோல, முழு மூடனாயிருப்பவனாயினும் இப்படிப் பெண்புத்திக் கிணங்கி இனிய குமாரனை யோட்டி விடுவானோ? பரதன் மனை யாளுடன் கூடி மகிழ்ந்து, சிறந்து செழித்து மகிழ்ந்த கோஸல தேசங்களை யெல்லாம் மஹாராஜர்போலப் பாதுகாக்கப் போகின்றனனே, அவனொரு வனே யன்றோ நல்வினையினன்! தந்தையும் மூப்பினராகி யானும் காடடைந் தமையால், அவனொருவனே எல்லா ராஜ்ஜியத்திற்கும் முதன்மையனாகு வான்.

అర్థధర్మౌ పరిత్యజ్య యః కామమనువర్తతే।
ఏవమాపద్యతే క్షిప్రం రాజా దశరథో యథా॥

அர்த்ததர்மௌ பரித்யஜ்ய யஃகாமமனுவர்த்ததே |
ஏவமாபத்யதே க்ஷிப்ரம் ராஜாதசரதோயதா ||

தருமத்தையும் அர்த்தத்தையும் கைவிட்டுக் காமத்தை மாத்திரம் யாவ னொருவன் முதன்மையாகக் கொள்ளுகின்றானோ, அவன் நம் தந்தைபோல விரைவில் கடுந்துயரத்தை யடைந்தழிவான்; நம் தந்தை இறப்பதன்பொருட் டும், நாம் காடடைவதன் பொருட்டும், பரதன் அபிஷேக மடைவதன் பொரு ட்டுமே கைகேயி வந்து சேர்ந்தனளென்று நான் நினைக்கின்றேன்; தானே அழகினளென்று மதமேறி மதிமயக்குற்ற கைகேயி கோஸலையையும், ஸுமித் திரையையும், இப்பொழுது வருத்தமுறச் செய்யா திருப்பாளா? அடா லக்ஷ்மணா! ஸுமித்திராதேவியும் என்பொருட்டுத் துன்புறவேண்டுமோ? ஆத

லின், நீ பொழுது விடிந்தது மெழுந்து திருவயோத்திக்குப் போய்ச் சேர்ந்து தாயை மகிழ்விக்கக்கடவை. நானொருவனே ஸீதையை யுடன்கொண்டு தண்டகாவனஞ் செல்வேன்; அநாதைபோல வருந்தும் என் மாதாவுக்கும் நீ தஞ்சமாகக்கடவை. கைகேயி மிகக்கொடியவ ளாதலால், அடிக்கடி காரண மின்றியே பகைகொண்டு மாதாவை வருத்துவள்; அங்ஙனம் அவளை வருத் தாமல் பாதுகாத்தருளென்று, நீ தரும முணர்ந்த பரதனிடத்தில் என் தாயை யடைக்கலங் கொடுக்கக்கடவை. என் தாய் முன்பிறப்பில் பெண்களைப் பிள்ளைகளுடன்கூட விடாமல் பிரித்து வருத்தினள்போலும்; ஆனதுபற்றியே இப்பொழுது அவளுக் கித்துன்பம் நேர்ந்தது; ஐயோ! அவள் நெடுங்காலந் தவம்செய்து என்னைப் பெற்றெடுத்து வளர்த்தாள்; அதன் பயனை அவள் அனுபவிக்கவேண்டிய இக்காலத்தில் (யான் அவளுக்கு உபசாரஞ் செய்ய வேண்டிய காலத்தில்) யான் அவளைவிட்டுப் பிரிந்தேன். என்னைவிடத் தீவினை செய்தவனு முளனோ?—

మాస్మసీమన్తినీకాచి జనయేత్పుత్రమీదృశం।
సౌమిత్రేయోహమంబాయా దద్మిశోకమనన్తకం॥

மாஸ்மஸீமந்திநீகாசிஜ் ஜநயேத்புத்ரமீத்ருசம் ।
ஸௌமித்ரேயோஹமம்பாயா தத்மிசோகமநந்தகம் ॥

ஸௌமித்ரே! நானிப்பொழுது என் அன்னையார்க்கு முடிவில்லாத இவ் வகைத் துயரத்தை விளைத்ததுபோல இவ்வண்ணந் துன்ப முறுவிக்கத்தக்க மகனை யொருத்தியும் பெறக்கடவளல்லள்.

మన్యేప్రీతివిశిష్టాసా మత్తోలక్ష్మణశారికా।
యస్యాస్తచ్ఛ్రూయతేవాక్యం శుకపాదమరేర్దశ॥

மந்யேப்ரீதிவிசிஷ்டாஸா மத்தோலக்ஷ்மணசாரிகா ।
யஸ்யாஸ்தச்ச்ரூயதேவாக்யம் சுகபாதமரேர்தச ॥

லக்ஷ்மண! என் தாயாரால் வளர்க்கப்பட்ட அந்தச் சாரிகைப்பறவை என்னைவிட அதிகமான அன்புடையதென நினைக்கின்றேன்; அஃது கூட்டி லிருந்துகொண்டு பூனை வருவதைக் கண்டு அருகிலுள்ள கிளியை நோக்கி, *அரே கிளியே! நீ பகையாகிய இப்பூனையின் காலினைக் கடியென்று இவ்வண் ணம் கூவி, என் அன்னையார்க்கு அதிகமான அன்பு விளைவிக்குமன்றோ? இவ்வண்ணம் நல்வினையற்றவளாகித் துன்புறுகின்ற அன்னையார்க்கு என்னால் ஒருதவியு மின்மையால் அவளுக்கும் மலடிக்கும் வாசியென்ன? அவள் என் னைப்பிரிந்து சோகக்கடலில் மூழ்கி இருக்கின்றமையின், அவளை விட நல் வினை யற்றவர்களுமுளரோ?—

---

* 'அடா கிளிபோலழகிய ராமா! நீ சத்துருவின் மூலத்தைக் கண்டிக்கக் கடவை யென்று என்னை நோக்கிச் சொல்வி'—என்றும் ஒருபொருள் தோன்றும்.

ఎకోహ్యహమయోధ్యాంచ పృథివీంచాపిలక్ష్మణ।
తరేయమిషుభిఃక్రుద్ధో ననువీర్యమకారణం॥

ஏகோஹ்யஹமயோத்யாஞ்ச ப்ருதிவீஞ்சாபிலக்ஷ்மண |
தரேயமிஷுபி:க்ருத்தோ நநுவீர்யமகாரணம் ||

கேளாய் லக்ஷ்மணா! நான் தருமத்தை விட்டுச் சினங்கொள்வேனாகில், நான் ஒருவனே பாணங்களால் அயோத்தியையும், மற்றுமுள்ள பூமண்டலத்தையும் வென்று அபிஷேகங் கொள்வேன்; இப்பொழுது சினங்கொண்டு வீரஞ்செய்வது தகுதியற்ற தன்றோ? அதருமத்துக்கும், பரலோகத்திற்கும் அஞ்சியே இப்பொழுது யான் அபிஷேகஞ் செய்துகொண்டிலேனேயன்றித் திறமையின்மையாலன்று' என்றிவ்வண்ணம் நிர்ஜனமான அவ்வனத்தில் அவ்விரவிலே பற்பல மொழிகளை யருளிச்செய்து பிறகு கண்ணுங் கண்ணீருமாய் மொழியற்று மவுனியாயினர். இவ்வண்ணம் அழுது வருந்தி, அனலற்ற நெருப்புப்போலவும், அலையினொலியற்ற ஆழ்கடல்போலவும் வீற்றிருக்கின்ற ஸ்ரீராமபத்திரரை இளையபெருமாள் நோக்கி ஆச்வாஸப்படுத்தலாயினர். 'ஸ்வாமி எம்மையனே! இப்பொழுது திருவயோத்தி முழுமதி நீங்கிய இரவுபோலத் தேவரீரை விட்டு நீங்கி ஒளியிழந்து இருள்மூடி யிருக்குமென்பது உண்மையே! ஆயினும், தீரோதாத்த கம்பீர குணகணசாலியான தேவரீர் இவ்வண்ணம்மனந்தளர்ந்து வருந்திப் பிராட்டியாரையும், அடியேனையும், துன்புறச்செய்தல் தகுதியற்றது; தேவரீரை விட்டுப் பிரியுங்கால், பிராட்டியாரும் அடியேனும், நீரினின்று மெடுத்துக் கரையில் போட்ட மீன்கள் போலத் துடிப்போம்; ஒரு முகூர்த்தகாலங்கூடப் பிழைத்திரோம்; தேவரீரைவிட்டு அடியேன் தந்தையையாயினும், தம்பியையாயினும், தாயையாயினுங் காண விருப்புறேன்; வானுலகம் பெறினும் வேண்டேன்' என்றிவ்வண்ணம் விண்ணப்பஞ்செய்து தேற்றி மகிழ்வித்தனர். அநந்தரம் ஸ்ரீஸீதா ராமசந்திரர்களிருவரும், அவ்விடத்தில் இளையபெருமாளால் ஆலமரத்தடியில் தளிர்களா லியற்றப்பட்ட சயனத்தி லெழுந்தருளிப் பள்ளி கொண்டருளினர்கள். இளையபெருமாள் இவ்வாறு விண்ணப்பஞ்செய்த இனிமையான வாக்கியங்களை ஸ்ரீராமபத்திரர் திருச்செவி சார்த்திப் பதினான்குவருஷம் இளையபெருமாளுடன் கூடி இருக்கத் திருவுள்ளம்பற்றித் துயில்கொண்டருளினர். இவர்களிருவரும் மிகவும் தீரரும் வீரரும் சூரரும் ஆதலின், கிரிகந்தரத்தில் வாஸஞ்செய்யும் இரண்டு சிங்கங்கள்போல, அந்தக் கோரமான கானகத்தில் சிறிதும் பயமுறாமல் இனிதாக வாழ்ந்து மகிழ்ந்தனர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐம்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று.

இந்த 53-ம் ஸர்க்கத்து விசேஷார்த்தத்தை இதனடியில் காண்க:—

இந்த ஸ்ரீமத்ராமாயணமென்னும் இதிஹாஸ மஹா காவ்யத்தில் ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்கள் சருக்கங்கள் தோறும், சுலோகங்கள் தோறும், பாதங்கள் தோறும், பதங்கள்தோறு மிருக்கின்றன; ஆகிலும், அவ்வர்த்தங்களையும் விவரித்து எழுதப்புகுந்தால் மிக வளருமென்பதனாலும், அவ்வர்த்தங்கள் குருமுகமாகக் காலக்ஷேபஞ்செய்தே அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்பதனாலும், அவ்விஷயங்களை முதலிலிருந்துமிகுதியாகஉரைத்திலோம்; சிற்சில விடங்களிற் சில விசேஷார்த்தங்களை மாத்திரம் சில துராக்ஷேபங்களுக்கு ஸமாதானமாகக் குறித் துரைசெய் திருக்கின்றோம். இதில் சகல சாஸ்திரங்களினுடைய முக்கியார்த்தங்களும், சகல வேதங்களினுடைய முக்கியார்த்தங்களும், சுருங்க வருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அறம்பொருளின்பம்வீடென்னும்நான்குபுருஷார்த்தங்களும், அவைகளைப் பெறும் வகைகளும், நன்கருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள், ஸர்வதேசங்களிலும், ஸர்வ காலங்களிலும், ஸர்வாவஸ்தைகளிலும், ஸர்வ ஜநங்களுக்கும் ஸுலபமானதும், விரைவில் பயன் தந்தே காப்பதும், நிரந்தரஞ் செய்யத்தக்கதாகி வருத்தாமல், ஒரே தரத்தில் ஒரே க்ஷணத்தில் செய்யத்தக்கதும், ஐந்தங்கங்களையுடையதும், மந்திர விசேஷாநுஸந்தானமடியாக வுள்ளதுமான உபாயமொன்று உண்டு; அஃது பெரிய பிராட்டியாருந் தாமுமொன்றாகிப் பரப்ரஹ்மமென்று ஓதப்பட்ட ஸ்ரீயஃபதியாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடியைச் சரணமடைவதே. இஃது இத்தன்மைத் தென்பது வேதாந்தங்களி லோதப்படுகின்றது; பற்பல மஹாயோகிகளும் அருளிச்செய் திருக்கின்றனர்கள். இதனையே முதன்மையாக மதித்து ஸ்ரீவான்மீகி பகவான் இந்தப் பிரபந்தத்தை யருளிச்செய் திருக்கின்றமையால், இதற்குச் சரணாகதி சாஸ்திரமென்று நம் பூர்வாசாரியர்களால் திருநாமம் சாற்றப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்விசேஷார்த்தத்திலுள்ள நோக்கினாலேதான் சிலவிடங்களில் வெளிப்படத்தோற்றும் பொருள்களில் விரோதம்போலத் தோன்றும்; அதற்கு ஆங்காங்கு லோகரீதியாகவே ஸமாதானமுங் கூறினோம்; முற்றுங் குருமுகமாகவே அறிந்துக் கொள்ள வேண்டுமாயினும், முக்கியமான சில விசேஷார்த்தங்களை மாத்திரம் வந்தவிடங்களில் எடுத்துரைப்போம், எல்லாவிடங்களிலும் இவ்வண்ணமே ஊஹித்துக் கொள்க. இந்த ஸ்ரீமத்ராமாயணம் இதிஹாஸ மென்பதையும், மஹாகாவ்யமென்பதையும், அதனுள்ளும், த்ருச்யகாவ்யங்களிற் சிறந்த மஹாநாடகமாகு மென்பதையும், மற்று மிதற்குள்ள ஆக்ஷேபஸமாதானங்களையும், பிரமாணங்களுடனும், உதாரணங்களுடனும் பெரியோர்கள் பலவிடங்களில் அருளிச்செய் திருக்கின்றமையால், அவ்விஷயங்களை இதிற் கூறுகின்றிலேம்.

ஓ! ஓ!! திகைப்பூண்டை மிதித்து வழிதப்பி நெடுந்தூரஞ்சென்றோம்; இப்பொழுது இச்சருக்கத்திலுள்ள விசேஷங்களை யன்றோ எழுதமுயன்றோம். ஆம் ஆம்; இச்சருக்கத்தில் ஸ்ரீராமசந்திரர் தம் தந்தை தம்மை அநியாயமாகக் காட்டிலோட்டினரென்றும், அவர் மிகவுங் காமாதுரரென்றும் இகழ்ந்திருக்கின்றார். தாமும் பலவாறாகத் துயரங்கொண்டு அற்பர்போலப் புலம்பி யழுகின்றார். ஆதலின், இவர் பரப்ரஹ்மமென்பதும், நிரோதாத்தகுணங்களை யுடையவரென்பதும், எவ்வண்ணம் பொருந்துமெனின்? பொருந்தும்; (ஆத்மானம்மாநுஷம்மந்யே ராமந்தசரதாத்மஜம்) என்று யுத்த

காண்டத்தில் ஸ்ரீராமபத்திரரே பிரஹ்மருத்திரேந்திராதி தேவர்களைப் பார்த் தருளிச் செய்கிறபடி இவர் தம் பரத்துவத்தை வெளிப்படுத்தாமல் மனுஷியபாவனை செய்கின்ற படியால் இவ்வண்ணந் துன்பம் நேருங்கால் ஸாதாரணமாக இதரஜனங்கள் எவ்வண் ணம் துன்பப்பட்டு வருந்துவார்களோ, அவ்வண்ணமே இவர் அபிநயம் செய்தனரென வுணர்க. அன்றியும், இவர் தந்தையை இகழ்ந்து மிலர், தாம் துன்புற்று மிலர், அவ்வி டங்களில் தோன்றும் உண்மையான பொருளை யடியில் எழுதுகின்றோம். ஒவ்வொரு சுலோகத்தின் அர்த்தத்தையும் கணக்கிட்டிருக்கிறபடி முறையே காண்க:—

(ஸதம்வ்ருக்ஷமித்யாதி)—(ரமந்தேயோகிநோநந்தே ஸத்யாநந்தேசிதாத்மநி | இதி ராமபதேநாஸௌ பரம்ப்ரஹ்மாபிதீயதே) என்கிறபடி பரப்ரஹ்மமாகிய ஸ்ரீராம பிரான் (த்வாஸுபர்ணேத்யாதி) ச்ருதியி லோதப்படுகின்றபடி விபவசரீரத்தைத் திரு வுளம் பற்றித் திருவநந்தாழ்வானைநோக்கி, க—(அத்யேயமித்யாதி)—தம்பி லக்ஷ்மணா! சுத்தஸத்வமின்றி இருள்கொண்டிருக்கின்றது இந்தப் பிரகிருதிமண்டலம்; ஆதலின், நாம் வந்த காரியம் முடிவதன் முன்னமே நித்திய விபூதியை யடையவேண்டுமென்று விரும்பற்க. உ— (ஜாகர்த்தவ்ய மித்யாதி)—கோபமின்றிச் சாந்தியுடைய ஸாதுபங்தி யின் யோகக்ஷேமங்கள், (அநந்யாச்சிந்தயந்தோமாம் யேஜநாஃபர்யுபாஸதே | தேஷாம் நித்யாபியுக்தாநாம் யோகக்ஷேமம் வஹாம்யஹம் ||) என்று நான் பிரதிஜ்ஞைசெய்திருக் கிறபடி நம் மதீநங்களாக இருக்கின்றமையால், நாம் மிகவும் ஊக்கத்துடன் விழித் திருக்கவேண்டும்; ௩—(ராத்ரிமித்யாதி)—நாம் கர்மவசிய ரல்லராயினும், என்னுடைய ஸங்கல்பமாத்ராயத்தங்களாகிய போகோபகரண போகஸ்தாநாதிகளை யனுபவித்து, ஸங்கல்பித்த காலத்தை இந்த லீலாவிபூதியிலே போக்குவோம்; ச—(ஸதுஇத்யாதி)— நித்யவிபூதியில் திருமாமணி மண்டபத்தில் திருவநந்தாழ்வான் மேல் யோகநித்திரை கொண் டருளத்தக்கவ ராயினும், பிரகிருதி மண்டலத்தின்மீது வீற்றிருந்தருளி இளையபெருமாளை நோக்கி, மேலும் அருளிச்செய்கின்றனர். ரு—(த்ருவமித்யாதி)— லக்ஷ்மணா! நானிப்பொழுது ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி என்னு மிரண்டு தொழில்களையே செய் தருளுகின்றமையால், மூலப்பிரகிருதியில் லீனமாயிருந்த ஜீவாத்மா இப்போழ்து பூர்வகர்மாநு குணமாகிய பலங்களை யநுபவித்து மயங்கியுறங்கும், எனது மாயை மிக வளர்ந்து மகிழ்ந்துவாழும். சு—(ஸாஹி இத்யாதி)—நல்வினை வாய்ந்ததைக்கண்டும், அதனைச் சேரவிடாமல் என்மாயை ஜீவாத்மாவைப் பொருளாசையின் பொருட்டுத் தீ வினையில் மூழ்கச்செய்து, அழிவுறுமாறு செய்யாதிருக்குமா? எ—(அநாத இத்யாதி)— நானெங்கும் நிறைந் தருகிலிருந்தும் மாயையின் மயக்குக் குள்ளாகி மயங்கி ஜீவாத்மா வானவன் என்னை இழந்து, நெடுங்காலஞ்சுழன்று ஸம்ஸாரவாஸனை மேலிட்டுக் காமத் தன்மையானுகிக் கதியற்றுத் தவிக்கின்றமையால், அவன் யாது செய்வான்? (பரிஹா ரார்த்தம்) என் தந்தை தர்மபாசத்தினல் கட்டுண்டு, கைகேயியின் வசப்பட்டவரும், விருத்தரும், புத்திரப்பிரேம முடையவரு மாதலின், நானிப்போது பிரிந்தமையால் உயிரைவிடாம லென்செய்வார். அ— (இதம்இத்யாதி)—ஜீவாத்மா இவ்வண்ணம் மதி மயங்கித் துன்பமடைகின்றமையால், அறம் பொருள்களைவிடக் காமமே சிறந்ததென வெண்ணுகின்றேன்; மஹாராஜர்பொருளிழக்கினும், தருமந் தவறினும், இவ்வண்ணம்

துன்புறு றென்று எண்ணுகின்றேன்; இவர் என்னைப் பிரிந்ததுபற்றி மிகவுந் துன்ப மடைந்தமையால், மக்களாசையறம்பொருளை விடச்சிறந்ததென உணர்கின்றேன். ௯— (கோஹி இத்யாதி) அகாரவாச்சியமாகிய பிரம்ஹத்தை யறிந்தவனாயிருந்தும் (வித்வாம் ஸமபிகர்ஷதி) என்கிறபடி காமத்தை யடக்க முடியாமல் மாயையிலுழன்று, வேண்டு மவைகளை யருள்செய் தளிக்கு மென்னை யாவன் விட்டுவிடுவான்? எவரும் விடார்க ளன்றோ? இவ்வண்ணம் பற்றாசை மிகவும் சிறந்ததாயிருக்க, என் தந்தை ஸத்திய வாக்கியத்தின் பொருட்டு, மிகவும் பிரியமுள்ள என்னை விட்டு விட்டாரன்றோ? இவ் வண்ணம் யாவன் புத்திரனை விட்டாவது ஸத்தியத்தைப் பாதுகாக்க விரும்புவான்? ௧௦—யாவனொருவன் ஸர்வசேஷியாகிய பரப்ரஹ்மம்போலவே நித்திய முக்தர்க ளுடன் கூடி, உயர்வற உயர்நலம்பெற்று, பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநந்தாநுபவம் பெற்று மகிழ்வானோ, ஆத்மாத்மீயர்களுடன் நம் பக்கலில் பரஸமர்ப்பணஞ் செய்த அந்த மஹாபுருஷனன்றோ ஸுகியாவான். ௧௧—உலகத்தார்களுடைய வயோதிகர்களான தந்தை முதலானோர் சிந்தாகுலர்களாகி, மைந்தர்களுக்கு இம்மையில் நன்மை செய்வதையே முதன்மையாகக் கருதுகின்றமையாலும், யானும் அவர்களது கர் மாநுகுணமான பல ப்ரதான ஸங்கல்ப முடையவனாகி யவர்க ளறியாவண்ணம் வேதா ரணியத்திடை புகுந்து, பரமயோகிகளுக்கும் வாங்மநஸாபரிச்சேத்யனாகி இருக்கின்ற மையாலும், ஸகல சேதநர்களும் விஷயபரர்களாகிப் பேரின்பத்தையிழந்து, பற்பல யோநிகளிற்பிறந்து வருந்துவதைக்கண்டு, அத்துயரம் தமக்கே நேர்ந்ததுபோலெண்ணி யவர்களுக்கு ஜ்ஞாநோபதேசஞ் செய்து நற்கதிபெறச் செய்யும் ஆசிரியனன்றோ, எல்லா வுலகத்திற்கும் முதன்மையாகிப் புருஷகாரஞ் செய்கின்றமையால், துறையா கின்றான். ௧௨—தன் பொருளையும், அஃதடியாக வந்த தருமங்களையும் விட்டு விட்டாயினும், யாவனொருவன் நிருபாதிகமாகிய மோக்ஷகாமத்தை யாவர்க்கு முண்டு பண்ணித் தானும் ஆசரிக்கின்றானோ, அவன் ராஜாதிராஜனாகிய ஸ்ரீகருடவாஹனனைப் போலவே புகழப்படுகின்றான். யாவனொருவன் அறம்பொருளின்பம் மூன்றினையும் விட்டு வீடளித்துக் காக்கவல்ல எம்மை யநுவர்த்தித்து நடக்கின்றானோ, அவன் எம் தந்தைபோலவே புகழப்படுகின்றான். ௧௩—சேதநர் கடை சேர்வதன்பொருட் டும், எம்மைச் சரணமடைவிப்பதன்பொருட்டும், ஆசாரியனுக்குச் சிறப்பு வாய்ப்பதன் பொருட்டும், இம்மாயை பரிணமித்தது. ௧௪—குணங்களின் பரிணாமபேதத்தால் விகாரப்பட்டு மயக்குகின்ற இம்மாயை நம்மால் பேரின்பமளித்தருள்செய் தளிக்கப் பட்ட முக்தர்களது பந்தியையும், ஆசாரிய ரூபமாய் அவதரிப்பித்தளித்த நித்யாம்ச சேதனர்களையும் வருத்தாதன்றோ? ௧௫—நாம் நித்திய விபூதியை விட்டு லீலா விபூதியை யடைந்தோமாதலின், நித்ய ஸூரிகளது குழாமென்பொருட்டு ஒருகால் வருந்தினும் வருந்தும்; ஆதலின், நீயும் அர்ச்சிராதிவழியே சென்று வைகுந்தம் சேர்ந்து அவர்களை மகிழ்விக்கக் கடவை. ௧௬—நானொருவனே பூமகளுடன் இவ் விபூதியில் சில்நாள் வாழ்ந்து மீளுகின்றேன்; இப்பொழுது நாமிங் கிருக்கின்றமை யால், நாதனற்ற நித்யவிபூதிக்கு நீயே நாதனாகிச் செல்லக் கடவை, அன்றியும், நான் லோகாலோகசீரனாகிப் பிராட்டியுடன் சஞ்சரிக்கின்றமையால், என்னுடைய ஸங்கல்பாதீ னமாகிய கர்மாநு குணமாக ஜநநமரணங்களி லுழன்றழியாவண்ணம் நீயே ரக்ஷகனாகிப் பாதுகாக்கக் கடவை. ௧௭—மாயை மிகவும் கொடுமையுடையதாதலின், நம் தொண் டர்களை மேன்மேலும் நீதிதப்பி வருந்தச்செய்யும்; அவ்வண்ணம் வருத்தாமல் நம் அடிய வர்களது திரளை ஆசாரிய யாதீநஞ் செய்து பரஸமர்ப்பணஞ் செய்யும்படி செய்து பாது காக்கக்கடவை. ௧௮—முற்பிறப்பில் நம் தொண்டர்கள் மிகக் கொடிய தீவினைகள் செய்தமையால், இப்பிறவியில் அதன் பயனை யநுபவிக்கின்றனர்கள். ௧௯—நெடுநா

ளாகப் பிறவிகள் தோறும் நம்மைத் தொழுது, நம்மையே நினைந்து நம்பியிருந்தபோதி லும், கர்மசேஷத்தால் பரந்யாஸம் செய்யாமையால், அந்திமஸ்மரணமின்றிப் பலன் கைகூடுங் காலத்தில் நம்மை இழந்தனர்கள்; ஸித்த ஸங்கல்பத்துக்குப் பங்கம் வாரா மைக்காக யான் முத்தி கொடாமல் ஒழிந்தேன்; அதற்காக என்னையே நான் நிந்தனை செய்து கொள்ள வேண்டும். ௨௦—நான் ஸர்வசக்தனாயிருந்தும் அடுத்தவர்களையும் கடைத்தேற்று விக்காமல், ஸத்திய ஸங்கல்பாதீனமாய் கர்மாநுகுண பலன்களை யளித் து, ஏககாலத்தில் ஸர்வர்களுக்கும் முத்திகொடாமல் துன்பத்தையே விளைவிக்கின் றமையால், என்னைப்போன்ற பிள்ளையை இம்மாயை ஆசாரியனாகப் பெறுமால் அன்பு கூர்ந்தவனைப் பெறக்கடவள். ௨௧—அடா லக்ஷ்மணா! (மத்தஃ) என்னைக் காட்டிலும், (சாரிகா) பிரணவமாகிய வில்லினால் ஆத்துமாவாகிய சரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்யும் ஆசிரியர்களது திரளே, பத்த சேதநர்களிடத்தில் மிகவும் அன்பு கூர்ந்ததென்று நம்பு கிறேன்; அஃது எம்மைச் சரணமடைந்து (ஹேசுக) கீரம்போன்ற பசிய திருமேனி யையும், இனிய திருவாய் மொழியையும் உடைய ஸ்ரீமந்நாராயணா! (அரேஃ) பிரஹ்மா நந்தம் பெறவிடாது தடைசெய்து சத்துருவாகின்ற இந்த ஸம்ஸாரத்தினுடைய (பாதம்) வேரை (தச) கண்டித்து நிவ்ருத்தி செய்தருள்க என்று, பரஸமர்ப்பணஞ் செய்யப்பட்ட வாக்கியம் இனிமையாகக் கேட்கப்படுகின்ற தன்றோ? ௨௨—சேதனர் கள் நல்வினையற்று வருந்துகையிலும், நான் அவர்களை நற்கதி யடைவிக்காம லிருக்கின் றமையால், என்னால் இவர்களுக் கென்ன உதவி செய்யப்பட்டதாயிற்று, ஒன்றுஞ் செய்யப்படவில்லையே! ௨௩—தொண்டர்கள் என்னை இழந்து மிக வருந்துகின்றன ராயினும், அவர்களது நல்வினை யற்பமாதலின், அதற்கு நாம் செய்யத்தக்கது யாது? ௨௪—நானொருவனே யாவரையும் முத்தி யடைவிக்கவும், அவர்களது தீவினைகளை மாய்க்கவும் வல்லேன்; ஆயினும், புருஷகார மின்றி ஸித்த ஸங்கல்பத்துக்கும் பங்க முண்டாக்கி, லீலாவிபூதிக்கும் இடையில் அழிவு செய்வது தகுதியன்றன்றோ? ௨௫— ஆதலின், என் ஸங்கல்பத்துக்குப் பங்கம் வராமைக் காகவும், மற்று மநேக காரணங்களுக்காகவும், நானிப்பொழுது யாவரையும் முத்தி யடைவிப்பேனென்று ஸங்கல்பித்திலேன். ௨௬—

இந்த ஐம்பத்து மூன்றாவது ஸர்க்கத்தி லிதில் குறித்த கணக்கின்படி சுலோ கத்தை முறையே பார்ப்பவர்களுக்கு, இக்கருத்து நன்கு பொருந்துமென்று மனமுகக் கும்; இதனால், ஆக்ஷேபத்திற்கும் ஸமாதானம் கண்டு கொள்க. இவ்வண்ணமே மேலும் பொருள் ஊஹித்துக்கொள்க. முன்னும் பின்னும் இவ்வண்ணமே எல்லா விடங்களிலும் பொருள்தோற்றும்; முக்கியமான இடங்களில் மாத்திரம் எடுத்துரைக் கப்படும்; முழுவதும் இவ்வண்ண முரைக்கப்புகின் மிக வளருமெனப் பயந்து மொழி யாது ஒழிந்தனம்.

ஐம்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம்.

சக்கரவர்த்தித் திருமகன் பரத்துவாஜர் ஆச்சிரமத்துக் கெழுந்தருளியது.

அநந்தரம் ஸீதையும் ராம லக்ஷ்மணர்களுமாகிய மூவர்களும், அந்தச் சிறந்த மரத்தடியிலே அன்றிரவைப்போக்கி, மறுநாளுதயமான பின்பு பிர்யாண மாகி கங்கையும் யமுனையும் கூடுகின்ற பிரயாகக்ஷேத்திரத்தை யுத்தேசித்துப்

௧௫.௫௦

(பாதவாஜர்) (ஸ்ரீ ராமாதிகள்)

புறப்பட்டுக் கடுங்கானகத்தி னிடையே சென்று, அதுவரையும் காணுத பற்பல விநோதங்களைக் கடாக்ஷித்துக்கொண்டு, குறையென்பது சிறிது மின்றிச் சூரியாஸ்தமன காலம் வரையும் சுகமாகக் கானகங்கடந் தெழுந்தருளினர்கள். மாலைப்பொழுதில் ஸ்ரீராமபத்திரர் இளையபெருமாளை நோக்கி, 'தம்பி, ஸுமித்திரா நந்தனு! இந்தப் பிரயாகக்ஷேத்திரத்தின் நாற்புறங்களிலும் ஹோமதூமம் மேலெழுந்து சூழ்ந்து விளங்குகின்றதுபார்; ஆதலின், இங்கு மஹாமுனிவர் எழுந்தருளியிருப்பாரென்றுஎண்ணுகின்றேன். கங்காயமுனநதிகளின்ஸங்கமஸ்தானம் வந்துவிட்டோம்; கங்கை யமுனைகளின் பிரவாஹம் ஒன்றேடொன்று தாக்கி மிக வொலிக்கின்ற சத்தம் மிக்க கம்பீரமாகக் கேட்கிறதல்லவா? வனத்திலுள்ள பொருள்களைக்கொண்டு ஜீவிப்பவர்களால் இங்குள்ள விருக்ஷங்களில் இதோ அநேகம் கட்டைகளும் வெட்டப்பட்டிருக்கின்றனபார்; இங்கு பரத்துவாஜர் ஆச்சிரமமென்று கேட்டிருக்கின்றேமே; இம்மரங்கள் அவரது ஆச்சிரமத்தில் சேர்ந்தனவேயாம்' என்றனர். இவ்வண்ண மருளிச்செய்துகொண்டே சூரியாஸ்தமயகாலத்தில் பரத்துவாஜர் ஆச்சிரமத்துக் கருகில் கங்கை யமுனைகளின் ஸங்கமஸ்தானம் போய்ச் சேர்ந்தனர். பிறகு தம்மைக்கண் டங்குள்ள விலங்குகள் அஞ்சும்படியாக அங்கிருந்து அவர்கள் சிறிதுதூர மெழுந்தருளி ஸீதையுடனே அவ்வாச்சிரமத்தி னுட்புகுந்து அம்முனிவரைக் காணவேண்டிச் சிறிது தூரத்திலேயே நின்றூர்கள்.

அப்பால், ஒரு சீஷரை முன்னிட்டுக்கொண்டு அநேக சிஷ்ய ஜனங்களால் சூழப்பட்டு வீற்றிருக்கின்ற அந்தப் பரத்துவாஜமகா முனிவரருகிற் சென்று அவரைக் கண்டு ஸ்ரீராமன் பத்தியுடன் கைகுவித்துக்கொண்டு ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் தண்டம் ஸமர்ப்பித்தனர். அம்முனிவர் தவத்தின் மகிமையால் முக்காலமு முணர்ந்த மஹாயோகி. ஸ்ரீராமபிரான் அவரை நோக்கி, 'மாதவச் செல்வரே! நாங்களிருவரும் தசரதசக்கரவர்த்தியின் குமாரர்கள்; இவள் அடியேனுடைய பத்தினி; ஜனகமஹாராஜர் புதல்வி; அடியேன் தந்தையின் கட்டளைப்படி வனவாஸம் புறப்படுகையில், இவ்விருவரும் என்னைப் பிரியோமென்று உடன்தொடர்ந்து வந்தார்கள்; ஆதலின், நாங்கள் மூவரும் தபோவனஞ் சேர்ந்து, கந்தமூலபலங்களைப் புசித்து, வைகானஸதர்மத்தையே அநுஷ்டித்து வாழ வந்தனம் என்று விண்ணப்பஞ் செய்தருளினர். பரத்துவாஜமஹர்முனிவர் ஸ்ரீராமனது அருளிச்செயலைக்கேட்டு மகிழ்ந்து, அவர்களுக்கு அர்க்கியபாத்யம் முதலியவைகளும், மதுபர்க்கத்திற்காகப் பசுவும், ஆகாரத்திற்காகக் கந்தமூலபலாதிகளும் வரவழைத்து வாஸத்திற்கு விடுதியும் ஏற்படுத்திக்கொடுத்து, அவர்களை யேற்றபடி உபசரித்துப் பூஜித்தனர். மிருகபக்ஷிகளுடனும், மற்றுமுள்ள முனிவர்களுடனும் வீற்றிருந்து அம்முனிவர் அளித்த அப்பூசனைகளை விநயத்துடன் பெற்றுக்கொண்டு சக்கரவர்த்தித் திருமகன் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் அம்மஹாமுனிவரது ஆஜ்ஞையால் வீற்றிருந்தருளினர். பிறகு பரத்துவாஜமஹாமுனிவர் ஸ்ரீராமபிரானை நல்வரவு விசாரித்து 'ஸ்ரீராமசந்திரா! நீ இவ்விடம் வருவது மிகவும் அருமையன்றே? உன்னை அகாரணமாய்க் காட்டுக் கனுப்பிய செய்தியை யான் முன்னமே

கேள்வியுற்றேன். இரண்டு நதிகள் சந்திக்கின்ற இவ்விடம் மிகவும் ஏகாந்தமாயும், மனோஹரமாயும், புண்ணியகரமாயு மிருக்கின்றமையால், இவ்விடத்திலே வஸிக்க விருப்பமாயின், இங்கேயே நீங்கள் சுகமாகவஸிக்கலாம்' என்று அருளிச்செய்தனர். கௌஸல்யா நந்தனரும் அம்மஹாமுனிவரை நோக்கி 'குலபதியாகிய மஹாயோகி! இவ்வாச்சிரமம் நாட்டிற் கருகி லிருக்கின்றமையால், இவ்விடத்திற்கு அடிக்கடி அடியோங்களைக் காண்பதன் பொருட்டு, நாடு நகரத்தோர்கள் வந்து சேர்வார்கள். ஆதலின், இவ்விடத்தில் வாஸஞ் செய்வது உசிதமெனத் தோற்றவில்லை; பிறர் புகவொண்ணாமை லேகாந்தமான விடம் யாதோ அதனை யருளிச்செய்யக்கடவீர். என் மனையாள் மிகவும் சுகமாக வாழ்வுற்றவ ளாதலின், அவ்விடம் இவள் மகிழ்வுறத்தக்கதாக இருக்க வேண்டுகிறேன்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்தருளினர். இவ்வண்ணம் விண்ணப்பஞ்செய்த சக்கரவர்த்தித் திருமகனார் வாக்கியத்தைப் பரத்துவாஜமஹாமுனிவர் திருச்செவிசார்த்தி யவரைநோக்கி, 'ஸ்ரீராமபத்திரா! அங்ஙனமேயாகுக; இவ்விடத்திற் கிரண்டுயோஜனை தூரத்தில் மிகவும் புண்ணியகரமாகி, ரிக்ஷ வாநர கோலாங்கூலாதி மிருகங்களாலும், தேவ கந்தருவ கின்னராதிகளாலும், ஹம்ஸ பரமஹம்ஸ வானப்ரஸ்த்த வைகானஸாதி முனிகணங்களாலும் சூழப்பெற்றுள்ளதாயும், கந்தமாதந மலைபோன்றதாயு மிருக்கின்ற சித்திரகூடமென்னு மோர் மலையிருக்கின்றது; அதில் நீங்கள் ஏகாந்தமாக வாழ்ந்து மகிழ்வுறலாகும். அந்தச் சித்திர கூடத்தின் சிகரங்களை எப்பொழுதொருவன் கண்டு களிக்கின்றனனோ, அது முதல் அவன் நல்வினையையே செய்வா னல்லது, தீவினை செய்யான்; அவன் மனமும் பாவச்செயலில் செல்லாமல் நிலைபெற்றிருக்கும். அவ்விடத்தில் அநேக மகாயோகியர் நெடுங்காலந் தவஞ்செய்து நிர்யாணதசையில் பிரஹ்மநாடிமுகமாய்ப்புறப்பட்டு முத்தியடைந்திருக்கின்றார்கள். அவ்விடம் நீங்கள் வாசஞ்செய்யத்தக்க ஏகாந்தஸ்தலமென்று நினைக்கின்றேன். இல்லையாயின், இவ்விடத்திலேதானே என்னுடன் கூடி வாழ்ந்து மகிழக்கடவையென் றருளிச்செய்து, மிகவும் பிரியமுள்ள அதிதியாதலால், அவர்களுக்குவேண்டும் பதார்த்தங்களைக்கொண்டு பலவிதமாக உபசாரஞ்செய்து கொண்டாடி யருளினர். பிறகு பற்பல கதைகளை மஹாமுனி யருளிச்செய்துகொண் டிருக்கையில், மாலைப்பொழுது கழிந்து இரவு நேர்ந்தது; ஸ்ரீராமசந்திரர் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் அன்றிரவைச் சுகமாக அவ்வாச்சிரமத்திற் போக்கிப் பொழுது விடிந்தவுடன் எழுந்து நித்தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டு, பரத்துவாஜமாமுனிவர்க்குத் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து அவரை நோக்கி, மாதவச்செல்வரே! தேவரீருடைய இந்த ஆச்சிரமத்தில் இன்றிரவைச் சுகமாகப் போக்கினோம்; பொழுது விடிந்தமையால், சித்திரகூடாச்சிரமத்திற்குச் செல்ல அநுஜ்ஞைசெய்தருள்கவென்று விண்ணப்பஞ் செய்தருளினர். பரத்துவாஜ முனிவரும் ஸ்ரீராமசந்திரரை நோக்கி, கௌஸல்யா தேவி குமாரா! தேன் காய் கனி கிழங்குகளுடன் கூடி யழகிய சித்திரகூடத்திற் கெழுந்தருளக்கடவீர்; அஃது நீங்கள் வாஸஞ்செய்வதற்கு ஏற்றவிடமாகும். அஃது தளிர்த்து மலர்ந்து காய்த்துப் பழுத்துச் செழித்த நாநாவித

மான விருக்ஷங்கள் அடர்ந்ததும், கின்னரோரகாதிகள் உறையப் பெற்றதும், யானை புலி சிங்கம் கரடி மான் முதலிய மிருகங்கள் சூழப்பெற்றதும், பற்பல பறவைகள் பாடப் பெற்றதுமாகி மிகவும் அழகிய சிகரங்களை யுடைய தாய்ப்புகழ்பெற்று விளங்குகின்றது; மேலும், அது பாவங்களைத்தீர்ப்பதும், புண்ணியந்தருவதும், கண்ணுறத்தக்க நீர்வளம் நிலவளம் பொருந்தியதுமாம்; யானைக் கூட்டங்களாலும் மான் கூட்டங்களாலும் எங்கும் ஸஞ்சாரஞ் செய்யப்பெற்று, காறு சுனைநீர்பெருகிய தாழ்வரையுடையதாய், கற்பிளவு பள்ளம் குகை முதலிய கம்பீரஸ்தலங்களுடையதாக விளங்குவதைக் கண்டு, ஸீதாபிராட்டியுடன் நீர் சந்தோஷமடைந்து வாழ்வீர். ஆதலின், மகிழ்ச்சி கொண்ட நாரை குயில் முதலிய பறவைகளி னொலிபொருந்தி, மான், மதங்கொண்ட யானை முதலிய விலங்குகளால் சூழப்பட்டுள்ள அந்தச் சித்திரகூட மலைசேர்ந்து, சுகமாக மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருக்கக் கடவீரென்று அருளிச் செய்து அநுமதி யளித்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐம்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தைந்தாவதுஸர்க்கம்.

பெருமாள் பரத்துவாஜாச்சிரமத்தினின்றும் யமுனைத் துறை போய்ச் சேர்ந்தது.

பெருமாளிளையபெருமாளிருவரும், அந்தப்பரத்துவாஜர் ஆச்சிரமத்தில் அன்றிரவு ஸுகமாக வாஸஞ்செய்து, மறுநாளுதயகாலையி லெழுந்து, நித்ய கருமங்களை விதிப்படி முடித்துப் பரத்துவாஜமஹாரிஷிக்குத் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து விடைபெற்றுச் சித்திரகூடகிரியை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். அப்பொழுது அங்குள்ள பல முனிவர்களும் அவர்களுடன் புறப்பட்டனர்; தந்தை தன் மக்களுக்குப் போலப் பரத்துவாஜமஹாரிஷி அவர்களுக்குப் பிரியவசனமருளிச்செய்து வாழ்த்தி விடைகொடுத்துச் சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரர்களை நோக்கி உரைக்கின்றனர்: 'ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களே! இங்கெதிரில் கங்கை யமுனைஇரண்டு நதிகளுங் கூடுகின்றனவே; அங்குச்சென்று யமுனையின் கரை பற்றி, அங்கிருந்து குடதிசை நோக்கி செல்லக் கடவீர்கள். கடையில் பலர் நடந்து தேய்ந்த யமுனைத் துறைசேர்ந்து, தெப்பங்கட்டி அதன்மீ தேறிச் சென்று அக்கரை சேருக; அங்குப் படர்ந் துயர்ந்து பருத்துக் கறுத்துத் தழைத்துள்ள ஆலமரமொன்று உளது; அதனடிசேர்ந்து சீதை அதனை நோக்கிக் கைகுவித்து விருப்பங்களை வேண்டிக்கொள்ளக்கடவள். அவள் நடந் திளைப்பினை யுற்றவளாயின், அதனடியில் உட்கார்ந்து இளைப்பாறலாம்; இலளாயின், முன்வழிபற்றி நடந்து செல்லலாம். அங்கிருந்து ஒரு குரோச தூரத்தில், இருண்டு தழைத்த கானகத்தைக் காண்பீர்கள். அஃது யமுனை நீர் பாய்ந்து வளர்ந்தமையால், மிகக் கறுத்து, பலாசு இலந்தை முதலிய பல

வகை மரங்கள் நிறைந்திருக்கின்றது; அதுவே சித்திர கூடத்திற்குக் கல்கர டற்று மெதுவாயுள்ள நல்வழி; யானும் அவ்வழியால் பலமுறை சென்றிருக் கின்றேன்' என்றிவ்வண்ணம் சிறிதுதூரம் பின்சென்று நல்வழிகாட்டியருளி னூர். அவ்வண்ணமே செய்வோமென்று பெருமாள் தண்டம் ஸமர்ப்பித் துத் திருவுள்ளம் பற்றி விடைகொண்டு அம்முனிவரை திரும்பிச் செல்லும் படி வேண்ட, அவரும் அங்ஙனமே திரும்பி எழுந்தருளினூர்.

பின்பு பெருமாள் இளையபெருமாளை நோக்கி, லக்ஷ்மணு! நமது பாக்கி யமே பாக்கியம்; நாம் முற்பிறப்பில் மிக நல்வினைசெய்தனம்; இம்மஹாமுனி வர் நம்பால் மிக அருள்புரிந்து, இவ்வண்ண மருளிச்செய்தன ரல்லரோ! என் று கூறி மகிழ்ந்து புகழ்ந்து, பிராட்டியாரை முன்னிட்டுத் தாங்கள் பின்னெ ழுந்தருளி, கங்கையின் தடையினுல் தேம்பி மேலெழாமல் விரைவாகப் பெரு கும்அந்த யமுனையின் துறைசேர்ந்தனர். ஆங்கு அந்நதியைத் தாண்டும் வகை யைச் சிந்தைசெய்து, அவ்விடத்தில் முறிந் துலர்ந்துகிடந்த கட்டைகளையும் கோரைநெட்டி முதலியவைகளையும் கொணர்ந்து தெப்பமாகக் கட்டினூர்கள்; நீர் வஞ்சித் தழைகளையும், நாவலின் தழைகளையும் அதன்மீது பரப்பி இலக்கு மணர் பிராட்டிக்கு ஆஸனம் போட்டுச் சித்தஞ்செய்தனர். உடனே பெருமாள் பெரியபிராட்டிபோன்ற பெருமைபெற்றவளாயினும் வெட்கத்தினுல் சற்றுத் தலைகுனிந்து நின்ற ஸீதாபிராட்டியைக் கைபிடித்துத் தெப்பத்திலேற்றினூர். பிறகு பிராட்டியாரருகில் ஆடையாபரணங்களையும் ஆயுதங்களையும் மண்வெட் டி புட்டில் முதலிய கருவிகளையும் வைத்தருளி இளையபெருமாளுடன் கூடி, அந்தத் தெப்பத்தைப்பற்றி ஊக்கத்துடன் நடாத்தி யக்கரைசேர்ந் தரு ளினர். பிராட்டியார் அந்தயமுனூநதியினிடையிற் செல்லுகையில், அந்நதிக்கு வந்தனஞ்செய்து அதனைநோக்கி, அம்மா, காளிந்தி! உன்னை யான் தாண்டிச் செல்லுகின்றேன்; உனக்கு மங்கல முண்டாகக் கடவது. என் பிராணநாதர் எளிதாக விரதத்தை முடித்துக் கரைசேர்ந்து மீண்டெழுந்தருளக்கடவர். என் கணவர் மீண்டு திருவயோத்தி சேர்ந்து மகிழ்ந்து வாழ்வராகில், உன்பொருட்டு யான் ஆயிரம்கோதானம் செய்து, ஆயிரங்குடம் சாராயத்தால் யாகமும் செய்விப்பேன் என்றிவ்வண்ணம் வேண்டிக்கொண்டே சென்றனர்.

அந்நதியின் தென்கரை சேர்ந்தவுடன் தெப்பத்தை விட்டிறங்கி, அக் கரையிலுள்ள கடுங்கானத்திடையே யெழுந்தருளி, பரத்துவாஜமஹாரிஷி சுட்டிக்காட்டி யருளிய செழித்துத் தழைத்துக் குளிர்ந்து கறுத்திருண்டு நீண்ட ஆலமரஞ்சேர்ந்தனர். அதனைப் பிராட்டி நோக்கி, சிறந்தமரங்களுக் கரசே! உன் பொருட்டு வந்தனஞ்செய்கின்றேன்; என்பர்த்தா விரதக்கடலின் கரைசேரக்கடவர். யானும் அவருடன் மீண்டு திருவயோத்தி சேர்ந்து, கோ ஸலையாரையும், ஸுமித்திரா தேவியையும் கண்டு களிப்புறக்கடவேன்; இவ் வண்ணம் நீ யருள்செய்க என்று கைகுவித்து வேண்டி வலம்வந்து நின்ற னர். அப்பொழுது பெருமாள் இளையபெருமாளை நோக்கி தம்பீ! நீ ஸீதைக்கு முன் செல்க; இவளிடையில்வருக; யானிருவருக்கும் பின் நடந்து பாதுகாத்து வருவேன்; நடுவழியி லிவள் தளிர் பூ காய் கனி முதலியவைகளைக்கண்டு

திருச்சித்திரகூடத்தில் ஸ்ரீராமாதிகள்.

விருப்புற்றுக் கேட்பாளாயின், உடனே அவைகளைக் கொணர்ந்து அளிக்கக்கடவையென்று ஆஞ்ஞைசெய்தனர். அவ்வண்ணமே அவ்விருவருக்கு மிடையே பிராட்டி எழுந்தருளுகையில், மதயானைகள் இரண்டினடுவிற் செல்லும் யானைப் பேடுபோல விளங்கினாள். அவ்வாறு செல்லுகையில், பிராட்டி தாம் அதுகாறுங் கண்ணுறாத மரஞ்செடி பூ கனி காய்களைக்கண்டு விரும்புற்றுக் கேட்பாள்; இளையபெருமாள் உடனே அவ்வவ்வஸ்துக்களைக் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்து மகிழ்விப்பார். அன்றியும் ஸீதாபிராட்டியார், பற்பல மணற்குன்றுகளையுடையதும், ஹம்ஸம்ஸாரஸம் முதலிய நீர்ப்பறவைகளொலிக்கப்பெற்றதுமாகிப் பெருகிவருகின்ற காளிந்தி நதியினையும், கரையிலுள்ள பற்பல விநோதங்களையுங்கண்டு மிகவு முளமகிழ்ந்தனர். இவ்விதமாக இரண்டுநாழிகை வழித்தூர மெழுந்தருளி பெருமா ளிளையபெருமா ளிருவரும் தூய்மையுள்ள பலமிருகங்களை யடித்தெடுத்துக்கொண்டு மயிலினங்க ளாடவும், வாநர வாரணாதிகளான விலங்குகள் உலாவவும், மணங்கமழ்ந்து குளிர்ந்துள்ள அந்த யமுனாநதியின் தீரத்தில் மேடுபள்ள மின்றிப் பிராட்டியார்க் குவப்பாயுள்ள ஓரிடத்திலிறங்கி இன்புற்று மகிழ்ந்தார்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தாறுவதுஸர்க்கம்.

பெருமாள் சித்திரகூடத்திற் கெழுந்தருளியது.

அவ்விடத்தில் அன்றிரவு சுகமாக நீங்கியது; பொழுது விடிந்து கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந்தணைகையில் பெருமாள் துயிலெழுந்தனர். துயிலின்றிப் புறத்தில் விழித்துக் காத்திருக்கும் இளையபெருமாள், அப்பொழுது தான் சற்றுக் கண்ணயர்ந்ததுபோ லிருந்தனர். பெருமாள் அவரை மெல்ல, எழுப்பி, லக்ஷ்மணா! இக்கானகத்திலுள்ள பறவை விலங்கு முதலியயாவுந்துயிலுணர்ந்து காலையில் இனிது கூவுகின்றனவே; நாம் புறப்பட்டு வழிநடக்கும் வேளை வந்துவிட்டதல்லவா? நாம் புறப்பட்டுச் செல்வோம்.—என்றனர்.

స సుప్తస్సమయే భ్రాత్రా లక్ష్మణః ప్రతిబోధితః।
జహౌ నిద్రాఞ్చ తన్ద్రీఞ్చ ప్రసక్తఞ్చ పథిశ్రమం॥

* ஸஸுப்தஸ்ஸமயேப்ராத்ரா லக்ஷ்மணஃப்ரதிபோதிதஃ।
ஜஹௌநித்ராஞ்சதந்த்ரீஞ்ச ப்ரஸக்தஞ்சபதிச்ரமம்॥

---

* (ஸஸுப்தஃ) என்னும் சுலோகத்திற்குச் சிலர் இளையபெருமாள் இப்பொழுது துயில் கொண்டதாகவும், பெருமாள் எழுப்ப விழித்துத் துயில்நீங்கிய தாகவும், பொருள் கூறுகின்றனர். அஃது ஒருபொழுதும் ஒவ்வாது: இந்தக் காண்டத்தில் ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கத்தில், குஹப்பெருமாள் இளைய பெருமாளைத் துயிலும்படி வேண்டு

தாம் அவதாரஞ்செய்தருளின பிரயோஜனத்தை மறந்துறங்கிப் பெருமாளுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய முயன்ற இளையபெருமாள், தமது அவதாரத்தின் பிரயோஜனத்தைக் கடுக முடிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றிக் கைகேயியை வியாஜமாகக்கொண்டு திருவயோத்தியை விட்டுக் காடேற வெழுந்தருள நிச்சயங்கொண்டகாலையிலே பெருமாளால் அறிவுறுத்தப்பட்டவராகி, அப்பொழுதே துயிலையும், உணவினையும், மோகத்தையும், சோம்பலையும், கோபத்தையும், வனவாஸத்திற்றோன்றும் புல்லிய வருத்தத்தையும், நிரந்தர கைங்கர்யலாபமாகிய மஹாநந்தக்கடலில்மூழ்கிமகிழப்போகின்றமையால், கனவிலுங் காமுறுது பற்றற விட்டுவிட்டவரன்றோ? ஆதலின், முன்னடக்க ஸந்நத்தராயினர். உடனே எல்லோரும் எழுந்து, யமுனாநதியிலேயே ஸ்நாநஸந்திகளைமுடித்துக்கொண்டு, பரத்துவாஜமஹாமுனிவர் சுட்டிக்காட்டிய நல்வழிபற்றிச் சென்றனர். செல்லுகையில், பெருமாள் பிராட்டியைநோக்கிக் கூறுகின்றனர்: ‘பாரடீ வைதேஹீ! இப்பலாசமரங்கள் நாற்புறங்களிலும் மலர்ந்த பூக்கள் நிரம்பச் சூழ்ந்தொளிர்கின்றமையால், காட்டுத்தீப்பற்றி எரிகின்றவைபோலக் காணப்படுகின்றன; அன்றியும், இவ்விடம் மானிடசஞ்சாரமற்றதாதலின், இங்குச் செராய்மரங்களும் தளிர்த்துப் பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்துத் தழைத்திருக்கின்றன; இக்கனிகளைப் புசித்து யான் காலத்தைப் போக்கிப் பிழைக்கவல்லேன். அன்றியும், மரங்கள்தோறும் இரண்டு மரக்காலளவுள்ள தேனடைகள் தேனீக்களால் கட்டப்பட்டுத் தொங்குகின்றன காணாய். நச்சுக்குருவி இங்குக்கூவுகின்றது; மயிலங்கு அதற்குப் பிரதியாகக் கூவுகின்றது; இவ்வரணியம் எங்கும் மலர்ந்து மணங்கமழ்ந்து வீசுகின்றது; காட்டு யானைக்கூட்டங்கள் சூழ்ந்து, பற்பல பசுபக்ஷி மிருகங்களொலிக்க, உயர்ந்த சிகரங்களுடனே விளங்கும் இந்தச் சித்திரகூடகிரியையுங் கண்ணுற்று மகிழ்வுறுயென் றருளிச்செய்தனர். பிறகு இளையபெருமாளை நோக்கி, இளையோனே! நாம் இம்மலைமிசை மேடுபள்ளமின்றிப் பற்பல மரங்கள் தழைத்துக் குளிர்ந்துள்ள விடத்திலே வாசஞ்செய்வோமென் றருளிச்செய்துகொண்டே நடந்தெழுந்தருளினர்.

அப்பால் அந்தச் சித்திரகூடகிரிசேர்ந்து, அதனழகினைக் கடாக்ஷித்து, மீளவும் இளையபெருமாளைநோக்கிக் கூறுகின்றனர். லக்ஷ்மணா! இவ்விடம் பற்பலசெடி கொடி பூண்டுகள் சூழப்பெற்றதாகி, பலவகைக் காய் கிழங்கு கனிகள் நிறைந்து குளிர்ந்து ருசியுள்ள நன்னீர் பொருந்தி இருக்கின்றமையால், இங்குச் சுகமாக வாழ்ந்து மகிழ்ச்சியுறலாகுமென்று எனக்குத்தோற்று

கையில், அதற்கிவர் (கதந்தாசரதௌ பூமௌ சயாநேஸஹஸீதயா। சக்யா நித்ராமயா லப்த்துஞ் ஜீவிதம்வாஸுகாங்க்ஷிவா) என்று தொடங்கி, பெருமாள் பிராட்டியுடன் தரையில் படுத்திருக்கையில், நானெவ்வண்ணந் துயில் கொள்வேனென்று புலம்பி விழித்திருந்ததாகவே அருளிச்செய் திருக்கின்றமையாலும், பதினான் காண்டு துயிலுணவற்றவனல்லது மற்று யாவராலும் தனக்குக் கொலை நேரற்கவென்று இந்திரஜித்து வரம்பெற்றிருந்ததாகவும், இளையபெருமாள் அவ்வண்ண மிருந்தமையாலே அவனைக் கொலை செய்ததாகவும்மேல் உத்தர காண்டத்தில் இருக்கின்றமையாலும், இந்தச் சுலோகத்திற்கு நாம் எழுதியவண்ணமே பொருள் கொள்ளல் வேண்டுமென்றுணர்க.

கின்றது. இம்மலையில் பல மஹா முனிவர்களும் வாசஞ் செய்கின்றனர் களாதலின், இவ்விடத்திலேயே வாசஞ்செய் தின்புறுவோமென் றருளிச் செய்தனர்.

பின்பு ஸீதா ராம லக்ஷ்மணர்கள் மூவரும், அங்கிருக்கின்ற வான்மீகி மஹா முனியி னாச்சிரமத்தைக் கண்டு கைகுவித்துக்கொண்டு அதனுட்புகுந்து அந்த மஹாரிஷியைக்கண்டு தண்டம் சமர்ப்பித்தனர். வான்மீகி மஹாயோகி இவர்களுக்கு அர்க்கியபாத்யாதியாகவுள்ள உபசாரங்கள் செய்து, ஆஸநம் அளித்து உட்காரும்படி யநுமதி யருளிச்செய்து நல்வரவு வினவி யருளினர். பெருமாளும் அம்மஹாரிஷியை நோக்கி, மாதவச் செல்வரே! அடியேன் தசரத சக்கரவர்த்தியார் குமாரன், இவள் என் பத்தினி, இவன் அடியேனுக் கிளையோன். அடியேன் ஸபத்நீ மாதாவின் வரங்களிரண்டினையும் பூர்த்தி செய்து பிதாவை ஸத்தியவாதியாக்கி, தன்னியனாக வேண்டுமென நினைத்துக் காடேறப் புறப்பட்டேன்; இவர்களும் அடியேனை விட்டுப் பிரிய மனமின்றித் தொடர்ந்து வந்தனர்கள். ஆதலின், அடியே னிவ்விடத்தில் சிலநாள் வாஸஞ் செய்ய விரும்புகின்றேனென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர். அம்மஹாமுனி வரும் அங்ஙனமே அனுமதி யளித்தனர். பிறகு ஸ்ரீராமபிரான் இளைய பெருமாளை நோக்கி,

ల క్ష్మణానయ దారూణి దృఢానిచవరాణిచ।
కురుష్వావసథంసౌమ్య వాసేమేభిరతమ్మనః॥

* லக்ஷ்மணாநய தாரூணி த்ருடாநிசவராணிச |
குருஷ்வாவஸதம்ஸௌம்ய வாஸேமேபிரதம்மந: ||

லக்ஷ்மணா! சிறந்தனவென விதிக்கப்பட்டனவும், வலிமை யுள்ளனவு மாகிய கழிகளைக் கொணர்ந்து பர்ணசாலை யியற்றக்கடவை; பர்ணசாலையில் வாஸஞ்செய்ய என்மனம் விருப்புற் றிருக்கின்றதென் றருளிச் செய்தனர். உடனே இளையபெருமாள் பற்பல மரங்களைக் கொணர்ந்து ஆங்கு முறைப் படி பர்ணசாலை யியற்றினர்: ஆழக் கல்டகால் வெட்டி அஸ்திவாரம் போட்டுச் சுவர் வைத்து, வாசற்கால் தூண் முதலியன நிறுத்திச் சரந்தூலம் முதலியன

* 'லக்ஷ்மணாநய' என்னுஞ் சுலோகத்தின் கருத்துரை.

1. அடா லக்ஷ்மணா! (த்ருடாநிச) வலிமைதங்கி நெடுங்காலம் அழிவற்றிருக்கத் தக்கனவும், (வராணிச) யாவரும் மகிழ்ந்து புகழ்ந்து பணிந்து ஆச்ரயிக்கத்தக்க நல்வினை யுள்ளனவுமாகிய, (தாரூணி) கர்மசேஷத்தால் பிரகிருதியுள் லீனமாய்க் கட்டைபோலச் செயலற் றிருக்கின்ற சேதன விசேஷங்களை, (ஆநய) என் கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்திர மாகும்படி திருத்திக்கொணர்வாய்; (ஆவஸதம்) தத்ததநுகுணங்களான பிரஹ்மக்ஷத்திரிய-வைசிய ஸூத்ராதி பரிணதசரீர விசேஷங்களை, (குருஷ்வ) இயற்று; (மேமந:) என்மனம் (வாஸே) தததநுப்ரவேசத்தில், (அபிரதம்) மிகவும் விருப்புற்றிருக்கின்றது என்பதாம்.

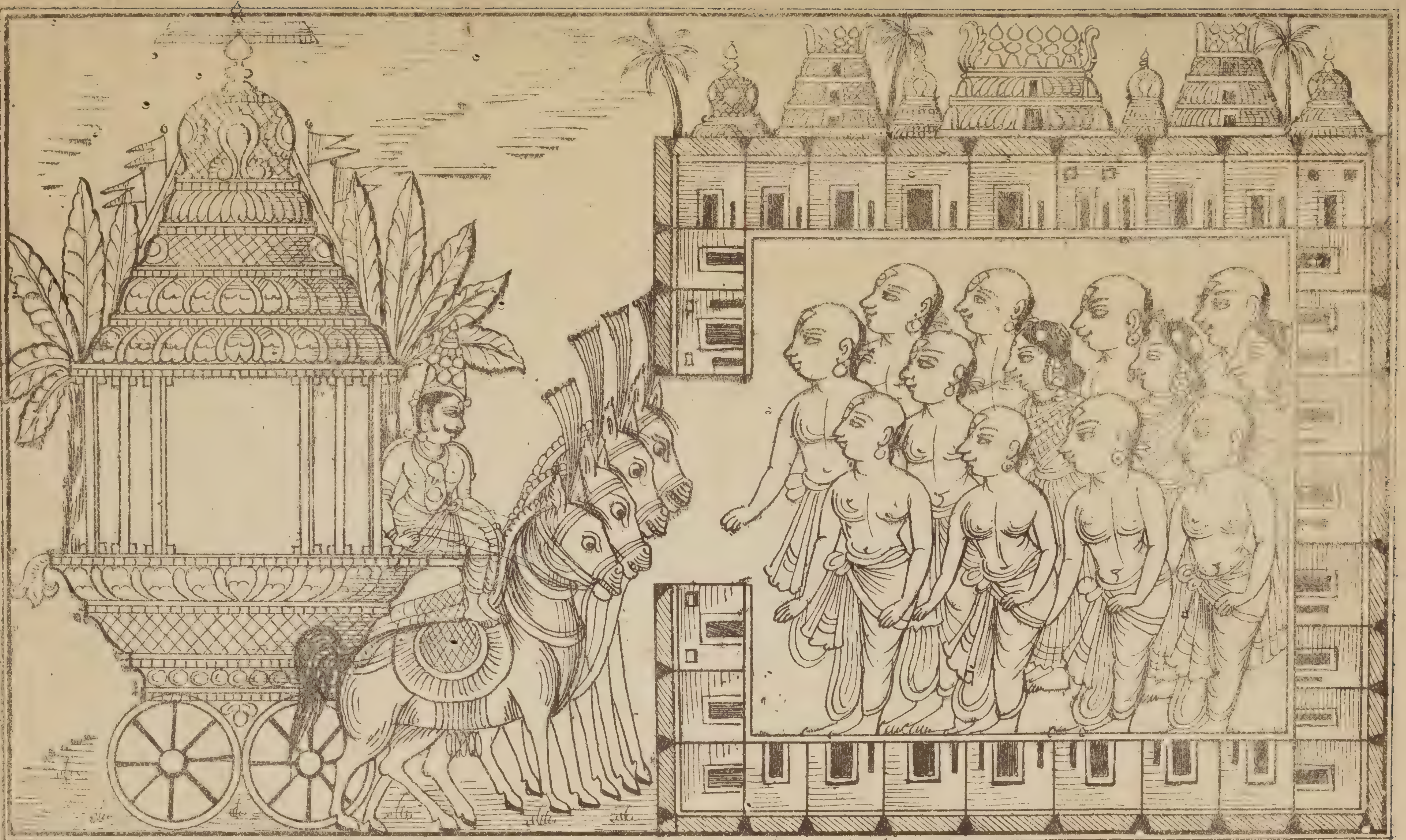
மேலெடுத்து வலிமையாகக் கட்டித் தழை நிறைத்து இலக்குமணர் அதனை நன்கு கட்டிமுடித்தனர். அந்தப் பர்ணசாலையைக் கடாக்ஷித்து மகிழ்ந்து பேரருளாளன் இளையபெருமாளை நோக்கி, தம்பி! வாஸ்துஹோமஞ்செய்ய மான் மாமிசங் கொண்டுவருக; நெடுநாள் வாழ்வுறக் கருதுபவர்கள் வாஸ்து ஹோமஞ் செய்வது கடமையன்றோ? ஆதலின் விரைவாக ஒரு மானை யடித்துக் கொண்டுவா; இவ்வண்ணஞ் செய்யவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட் டிருக்கின்றமையால், இவ்விஷயத்தில் நம்மைப் பாவ மணுகாது; நீயும் முன்னூலை நன்காராய்ந்து உணர்ந்தவனே யன்றோ என் றருளிச்செய்தனர். தம் கட்டளைப்படி உடனே மாம்ஸங் கொணர்ந்த தம்பியை நோக்கி அவர்மீளவும், அடா, லக்ஷ்மணா! நாம் கிருஹப்பிரவேசஞ் செய்வதற் குரிய நல்ல முஹூர்த்தமும் தெய்வ வசமாகக் கூடியிருக்கின்றமையால், விரைவாக இம் மாம்ஸத்தைப் பாகஞ்செய்க; வாஸ்து ஹோமஞ் செய்வோமென் றருளிச்செய்தனர்.

இளையபெருமாள் உடனே தீயைவளர்த்தி அதனிடையில் அந்தக் கறுப்பு மான் மாம்ஸத்தை நன்கு சமைத்தனர். அஃது பக்குவ மானவுடன் ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கி, எம் மையனே, இந்தக் கறுப்புமானினது மாம்ஸம் சிவப்புற்றிருக்கினும், நன்ருகப் பக்குவ மானமையால் முன்போலவே கறுப்புற்று விளங்குகின்றது; தேவரீர் வாஸ்துஹோமஞ் செய்யக்கடவீர்; தேவரீரே அதனை நன் குணர்ந்தவரென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர். பெருமாளும் அம்மொழி கேட்டு, நீராடி நியமந்தரித்து, அதற்குரிய மந்திரங்களை ஜபித்து, சுருக்கமாக அந்தச்சடங்குகளை யெல்லாம் முடித்து, கிருஹ தேவதைகளைக் குறித்து ஹோமஞ்செய்து மன மகிழ்ச்சியுடன் கிருஹப் பிரவேசஞ் செய்தருளினர். பிறகு வைசுவதேவஞ் செய்தருளி, ருத்திரபலியும், வைஷ்ணவ ஹோமமுஞ் செய்து கிருஹபீடைகளைப் போக்கவல்ல சாந்திகளையும், நன்மை பயக்கவல்ல புண்யாஹவசனம் முதலிய மந்திரங்களையும் அநுஸந்தித்து, விதிப்படி ஜபமுஞ் செய்தருளினர். விதியின்படி ருத்திரனைக் குறித்து ஹோமஞ் செய்தமையால், அந்த அசுசி நீங்குமாறு மீளவும் நதியில் ஸ்நாநஞ் செய்தருளி, பாவங்கள் தொலையத்தக்க பலியினையும் நிறைவேற்றி, ஆச்சிரமத்திற்குத் தக்க

இதனல் திருவநந்தாழ்வானை ஸ்ரீபாஷியகாரராக அவதாரஞ்செய்து விசிஷ்டாத்வைதமதஸ்தாபனஞ்செய்து, அநேகம் ஆசிரியர்களை ஏற்படுத்தி, அவர்களிடத்தும் தாம் அநுப்ரவேசித்து, மூடர்களைத் திருத்திப் பணிகொண்டு, பேரின்பமளித்து ஸம்ஸாரக் கடலின் கரைசேர்க்க ஸங்கற்பமுடையவன் பேரருளாளனென்பது நன்குவிளங்கும்.

2. (த்ருடாநி) வலிமையுள்ளனவும், (வராணிச) பின்னமாகாமல் அர்ச்சாரூபமாக வெழுந்தருளப்பண்ணத் தக்கனவுமாகிய, (தாரூணிச) கட்டை சிலை செம்பு வெள்ளி தங்கம் முதலானவைகளையும், (ஆநய) பிரதிமைகளாகச்செய்; (ஆவஸதம்) கோபுரமண்டப ப்ராகார வாபிகூப தடாகாதிக ளடங்கிய கோயில்களையும், (குருஷ்வ) நன்கியற்று; (மேமந:) என்மனம், (வாஸே) பிம்பத்தில் ஸாந்நித்யங்கொண் டிந்த லீலாவிபூதியில் யாவரு மெளிதில் நம்மைச் சேவித்து நற்கதி பெறும்படியாக வாழ்வதில், (அபிரதம்) மிகவும் ஆஸக்தியுடைய தாகின்றது.—என்றும் அர்த்தமாகும்.

இதனல், ஸ்வயம் வ்யக்த திவ்யார்ஷ மாநுஷங்களாகிய அர்ச்சைகளில் பகவத் ஸாந்நித்யம் நிரந்தரமுள தெனவும் தத்ஸேவாதிகள் யாவர்க்கும் விதியெனவும் நன்கு விளங்கும்.

(செ. ந. ரு௨)

வாறு அங்கதேவதைகளுக்கும், முக்கியமான ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கும், சுற்றிலும் ஆலயங்கள் நிருமித்துப் பிரதிஷ்டை செய்தருளினர். பிறகு இளைய பெருமாளுடனும் பிராட்டியுடனும் கூடி, காட்டிலுள்ள மலர்களாலும், கனிகளாலும், கிழங்குகளாலும், பக்குவஞ் செய்யப்பட்ட மாம்ஸங்களாலும், நன்னீர்களாலும், ஜபங்களாலும், தர்ப்பணங்களாலும், ஸமித்துக்களாலும், தூப்புற்களாலும், பூதங்க ளெல்லாவற்றையும் விதிப்படி பூஜித்து மகிழ்வித்து, மற்றுமுள்ள ரிஷிகணங்களுடன் கூடி, தேவதைகளுடன் தேவேந்திரன் ஸுதர்மை யென்னும் தேவஸபையில் பிரவேசஞ் செய்வதுபோல், நன்கியற்றப்பட்ட அந்தப் பர்ணசாலையினுட் புகுந்தனர். பின்பு அவர்கள், பலவகைப் பறவைகளும் மிருகங்களுஞ் சூழப் பலவகைப்பட்ட விநோதமாயுள்ள பூ கனி காய்கள்நிறைந்தமரங்கள்அடர்ந்து, பாம்பு புலி கரடி யானை சிங்கம் முதலியவை தொனிசெய்ய, கோரமாகியும், அழகாகியு முள்ள அக்கானனத்தில் விஹாரஞ் செய்துகொண்டு விநோதமாக வாழ்ந்தனர். ஆங்கு பற்பல நீர்ப்பறவைகள் ஒலிக்கப்பெற்றுக் குளிர்ந்த நன்னீருடையதாகிப் பெருகுகின்ற மால்யவதி நதியில் ஜலக்கிரீடை செய்து கொண்டும், அந்தச் சித்திரகூடத்திலுள்ள விநோதங்களைக் கடாக்ஷித்துக்கொண்டும், பெருமகிழ்ச்சி யடைந்தவராகி, திருவயோத்தியைவிட்டு வந்தோமேயெனச் சிறிதுந் துன்பமுறாமல் அவர்கள் மிகவும் ஆநந்தமடைந்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐம்பத்தாறுவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

ஸுமந்திரர் திரும்பித் திருவயோத்திசேர்ந்து, பெருமாள் தனியே நடந் தெழுந்தருளியதை யுரைசெய்ததும், அதுகேட்டுச் சக்கரவர்த்தி முதலானோர் மிகவுந் துன்புற்றதும்.

குஹப்பெருமாளுக்கும், சுமந்திரருக்கும், பெருமாள் விடை கொடுத்து நிறுத்திவிட்டு, இளையபெருமாளுடனும் பிராட்டியாருடனும் படகேறிக் கங்காநதியைத் தாண்டி எழுந்தருளுகையில், குஹப் பெருமாள் சுமந்திரருடன் கூடிநின்று, பெருமாள் கட்புலன் கடந் தெழுந்தருளுமளவும் இமைக்காமல் கண்ணுற்றுக்கொண்டு, பெருமாளுடைய திருக்கல்யாண குணாதிசயங்களைப் புகழ்ந்து, அவருக்குற்ற துன்பத்தை நினைந்து புலம்பிக் கடுந்துயரங்கொண்டு நின்றனர். பிறகு குஹப்பெருமாள் தேர்ப்பாகரை யுடனழைத்துக்கொண்டு தன்னரண்மனை சேர்ந்து, காட்டி லடிக்கடி ஸஞ்சரிக்கின்றவர்கள் முகமாய்ப் பெருமாள் பரத்துவாஜாச்சிரமத்துக் கெழுந்தருளி யதையும், அங்கிருந்து பிரயாகக்ஷேத்திரஞ் சேர்ந்ததையும், திருச்சித்திரகூடம்வரையி லெழுந்தருளி

யதையுங் கேட்டுணர்ந்து, அல்லும் பகலும் ஸ்ரீராமசந்திரரையே நினைந்து கொண்டிருந்தனர். அதன் பிறகு ஸுமந்திரர், பெருமாள் இனி மீண்டெழுந் தருளாரென நிச்சயித்து நிஷாதபதியினிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, குதிரைகளைத் திருத்தேரில் கட்டி மிகுந்த சோகத்துடனே திருவயோத் திக்குச் செல்லப் புறப்பட்டனர். செல்லும் மார்க்கத்தில் மலர்ந்து மணங் கமழ்கின்ற காடுகளையும் நதிகளையும் தடாகங்களையுங் கடந்து, நாடுகளி லுள்ள கிராம நகரங்களைக் கண்ணுற்றுக் கொண்டு, சிருங்கிபேரபுரம் விட்ட தினத்திற்கு மூன்றாவது தினம் ஸாயங்காலத்தில் திருவயோத்தியை யடைந்தனர். அந்நகரம் அப்பொழுது சூன்னியமாய் மருகாந்தாரம்போலத் தொனியற்றிருக்கக் கண்டு, சக்கரவர்த்தி முதலிய யாவரும் பெருமாளைப் பிரிந்ததனு லுண்டான சோகாக்கினியால் தகிக்கப்பட்டனரோ வென்று ஐய முற்று, விரைவாகக் கோபுரவாயில் கடந் துட்புகுந்து சென்றனர். திருத்தேர் வருவதைக் கண்டு நகரத்தோ ரெல்லோரும் எதிர்கொண் டோடிவந்து, ஸ்ரீராமனெங்கே? ஸ்ரீராமனெங்கே? யென்று வினவினர்கள். சுமந்தி ரர் அவர்களைநோக்கி, கேளீர் நகரத்தோர்களே! நான் கங்காநதியின் தீரத் தில் விடைகொடுக்கப்பெற்று மீண்டெய்தினேன்; அவர் தருமவழிபற்றிக் கங் கையைக் கடந்து காடேற வெழுந்தருளின ரென் றுரைசெய்தனர்.

அவர்கள் அம்மொழிகேட்டுப் பெருமாள் கங்கையையுந் தாண்டி எழுந் தருளி விட்டனரேயென்று கண்ணீர்பெருக்கி, அந்தோ! ஸ்ரீராமா! என்றும், அய்யய்யோ வென்றும் புலம்பினார்கள். அன்றியும் திரள் திரளாய் நின்று, "அந்தோ! ஸ்ரீராமனை விட்டுவந்த வெறுந்தேரைக் கண்டோமே! யாங்கள் நல் வினையற்றுக் கெட்டோம்; தான யஜ்ஞ விவாஹாதி காலங்களிலும், மஹோற் சவங்களிலும் சபைநடுவில் நாயகமணிபோலத்திகழும் தார்மிகரான ஸ்ரீராமனை இனி யொருகாலுங் காணேமோ? 'இவர்க்கு நன்மை பயக்கத்தக்க தியாது? இவர்க்குப் பிரியம் அளிப்ப தியாது? இவர்க்கு ஸுகந்தருவ தியாது?' என்றிவ் வண்ணம் ஒவ்வொருவருக்கும் வேண்டுவதை விசாரித்து அளித்து இந்நகரி லுள்ளயாவரையும் தம்மக்கள்போலவே ஸ்ரீராமன் பாதுகாத்தளித்தனரன்றோ" என்று பலர் புலம்பினார்கள். மாளிகைமேல் ஜாளகத்தினின்று வனிதையர் திருத்தேரைக் கண்டு, ஸ்ரீராமனைக் காணாத விசனத்தினால் வருந்தி யழலாயி னர். அவ்வழுகைக் கூச்சலைக் கேட்டுக்கொண்டே சுமந்திரர் சோகத்தால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு ராஜவீதி வழியாகவே சக்கரவர்த்தி யிருக்குந் திரு மாளிகையைநோக்கியே சென்றனர். அதனைக் கிட்டியவளவில் திருத்தேரை விட்டிழிந்து அரண்மனைக்குள் புகுந்து, ஏழுபிராகாரங்களையுங் கடந்து சென் றனர். ஆங்கு மாடமாளிகை விமானங்களிலுள்ள காந்தையர்கள், ஸ்ரீராமனை விட்டுத் தனியே வந்த சுமந்திரரைக் கண்டு கண்ணீர்பெருக்கி, அந்தோ! அந்தோவென் றழுதார்கள். சக்கரவர்த்தியாரது தேவிமார்களும், மகாராஜர் மிகச் சோக முறுவரே யென்று கூவாமல் மெதுவாகப் புலம்பி யழு தார்கள். 'இராமசந்திரனுடன் புறப்பட்டுப்போன சுமந்திரர் அவனை விட்டுத் தாம்மாத்திரம் வருகின்றன ரந்தோ! என் மகனெங்கே' யென்று கோசலையார்

கேட்பாராகி லதற் கிவரென்ன பதிலுரை செய்வார்? செல்வமகன் காடேற வெழுந்தருளியும், கோஸலையார் உயிரை விடாமல் பிழைத்திருக்கின்றனரே, இஃது மிகவும் அஸாத்தியமான காரியம்; இனிமேலும் அவர் உயிர் வைத்திருப்பாரோ; என்று இவ்வாறு ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு விசன முற்றனர். உண்மையான அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டே சுமந்திரர் சோகாக்கினியால் அனல் பற்றி எரிகின்றதுபோலிருக்கின்ற எட்டாவது பிராகாரத்தினடுவிலுள்ள மகாராஜர் திருமாளிகையை யடைந்து புத்திரசோகத்தாலெரிந்து வருந்தி வாடி வதங்கி இளைத்து வெளுத்துத் தவிக்கின்ற சக்கரவர்த்தியைக் கண்ணுற்று வந்தனஞ் செய்து, ஸ்ரீராமசந்திரர் விண்ணப்பஞ் செய்யும்படி யருளிச்செய் திருந்த வாக்கியங்க ளெல்லாவற்றையும் ஒரு மொழியும் விடாமல் விண்ணப்பஞ் செய்து நின்றனர்.

சக்கரவர்த்தியும் மௌனமாகி யசைவற்று வீற்றிருந்து, அவ்வாக்கியங்களை முற்றுஞ் செவிசார்த்திச் சோகம்பெருகி மனந்தளர்ந்து கண்சுழன்று மூர்ச்சையடைந்து தரையில் வீழ்ந்தனர். அப்பொழுது அந்தப்புரத்திலுள்ள யாவருங் கூக்குரலிட்டுப் புலம்பினர்கள். கோஸலையார் சுமித்திராதேவியுடன் சக்கரவர்த்தியை எடுத் துட்காரவைத்துத் தேற்றி அவரை நோக்கி, எம்பிராணநாதரே! நம் அருமைப் புதல்வனைக் காடேற விட்டுத்திரும்பிவந்து பணிந்து நிற்கின்ற சுமந்திரருடன் ஏன் ஸல்லாபஞ் செய்கின்றிலீர்? ரகுகுல துரந்தரராகிய தேவரீர், ராஜநீதிக்கு விரோதம்போலிருக்கினும், ஸத்தியவாக்கிய பரிபாலனார்த்தமாக ஸ்ரீராமனை வனவாஸஞ் செய்யும்படி கட்டளையிட்டனுப்பி, இப்போழ்தேன் வெட்க முறுகின்றீர்? தேவரீர் செய்தது நற்செயலாகக் கடவதல்லது, வெட்கமுறத்தக்க தீச்செயலாகக் கடவதன்று; ஆதலின், சோகக் கடலில் மனத்தை யமிழ்த்தாமலெழுந்து மனமகிழ்க; பரதனை விட்டு ஸ்ரீராமனிடத்தில் மாத்திரம் இவ்வளவு பக்ஷம்வைத் திருக்கின்றாரே யென்று கைகேயி கோபங்கொள்வாளென்று அஞ்சி, ஸ்ரீராமன் செய்தியைப் பற்றிச் சாரதியைக் கேட்கின்றிலீரோ? அவ்வண்ணம் அஞ்சற்க; அக்கைகேயி இப்போதிங்கிலள்; ஆதலின், அச்சமற்றுச் சுமந்திரருடன் ஸம்பாஷிக்கக் கடவீரெனத்தேற்றினாள். ஆயினும்அவள் தன்சோகத்தையுள்ளடக்கவாற்றலற்றவளாகி உடனே தானும் தரையில் வீழ்ந்து புலம்பலாயினாள். இவ்வண்ணஞ் சக்கரவர்த்தி, கோஸலையா ரிருவரும் கீழேவீழ்ந்து வருந்திப் புலம்புவதுகண்டு அந்தப்புரத்திலுள்ளோ ரனைவரும் கோவென்று கூவியழுதார்கள். அதுகேட்டு அந்நகரத்திலுள்ள பாலவிருத்தர்க ளடங்கலும் கூடிக் கூவியழுதார்கள். அப்பொழுது பட்டணமெங்கும் அந்தப் புலம்பல் நிரம்பி ஸ்ரீராமன் காட்டிற்கெழுந்தருளப் புறப்பட்ட காலத்திலிருந்தவண்ணமாகியது.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்.

சுமந்திரர் சக்கரவர்த்தியாரிடத்தில் பெருமாள் இளையபெருமாள் ஸீதை இவர்களின் வாக்கியத்தை விண்ணப்பஞ் செய்தது.

அநந்தரஞ் சக்கரவர்த்தியார் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து மனந்தேறி, ஸ்ரீராமசந்திரனது சரித்திரத்தைக் கேட்பதன்பொருட்டு ஸூதரை யருகே யழைத்தனர். ஸ்ரீராமபத்திரரையே நினைந்து துன்பமும் சோகமுங்கொண்டு மிகவுந் தாபமடைந்து, அன்றைத்தினமே பிடிக்கப்பட்ட யானைபோலப் பெருமூச்செறிந்து, பிணிகொண்ட யானைபோலத் திகைத்துச் சிந்தை நொந்து மூப்பினனு மிளைத்து வெளுத்து நரைத்து வீற்றிருக்கின்ற சக்கரவர்த்தியை நோக்கி ஸுமந்திரரும் கைகுவித்துக்கொண் டெதிரில் வந்து நின்றனர். தசரதசக்கரவர்த்தியும், புழுதிபடிந்து கண்ணீர்ததும்பத் துன்புற்று நிற்கின்ற ஸாரதியை நோக்கி, ஸுமந்திரரே! என் அருமைமகன் காட்டிடையில் எவ்வண்ண மிருக்கின்றான்? எங்கு வசிக்கின்றான்? இதுவரையில் மஹாராஜ போகங்களை அனுபவித்த என் செல்வமகன் மரத்தடியில் படுத்து எவ்வண்ணந் துயில்கொள்ளுகிறான்? எதனைப் புசிக்கின்றான்? இதுவரையில் அவன் அரண்மனையைவிட்டுப் புறப்படுவானாகில், நால்வகைப்படைகளும் அவனைச் சூழ்ந்து செல்லுமன்றோ? அத்தன்மையனாகிய என்புதல்வன் நிர்ஜ்ஜனமாகிய வனத்தில் எவ்வண்ணஞ் சிற்றடிகள் சிவப்புற நடப்பான்; மலைப்பாம்புகளும் பற்பல கொடிய மிருகங்களும் நிறைந்த கோரமான வனத்திடையில் என் குமாரர்கள் ஸீதையுடன் எவ்வண்ணந் திரிவார்களந்தோ! மிகவும் ஸுகுமாரியான ஸீதையுடன் என் குமாரர்கள் தேரைவிட்டிழிந்து எவ்வண்ணம் நடந்து சென்றனர்கள். மந்தரமலையி னிடையில், அசுவினீ தேவர்கள் சென்றாற்போலக் கடுங்கானகத் திடையில் என் குமாரர்கள் நடந்துசெல்லக் கண்டநீர் ஒருவரே யன்றோ மிகவும் நல்வினையினர்! வனத்திடை புகுகையில், ஸ்ரீராமசந்திரன் என்ன விளம்பினன்? லக்ஷ்மணன் யாது கூறினன்? ஜனகமஹாராஜன் மகள் யாது மொழிந்தனள்? அவர்கள் எவ்வண்ண மிருந்தனர்கள்? எவ்வாறு படுத்தனர்கள்? எவ்வண்ணம் உண்டனர்கள்? இவையெல்லாம் உரைசெய்க. யயாதி வானுலகினின்றும் இந்திரனால் தள்ளப்பட்டும், ஸாதுஜனங்களிடத்தில் விழும்படி இந்திரனை வேண்டிக்கொண்டு அவ்வண்ணமே வீழ்ந்துய்ந்ததுபோல, யான் ஸ்ரீராமனை விட்டுப் பிரிந்தும் ஸ்ரீராமன் சரித்திரங்களைக் கேட்பதனால் மகிழ்ந்துய்வே னென்று கூறினர்.

இவ்வண்ணம் சக்கரவர்த்தியா லேவப்பட்ட ஸுமந்திரர், சக்கரவர்த்தியை நோக்கிக் கூறுகின்றனர்: 'கேட்டருளீர் திருவயோத்தி மன்னரே! தேவரீர் திருமகன் காட்டினிடையில் தேவரீரைக் குறித்துக் கைகுவித்துச்

(சுமந்திரர்) (தசரதர்) (கோஸலை) (சுமித்திரை)

சிரத்தில் வைத்துத் தலைவணங்கித் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து, என்னை நோக்கி யருளிச்செய்ததாவது: "ஸுமந்திரரே! நான் செய்ததாக என் தந்தை யார்க்கு நீர் திருவடிதொழுது வந்தனஞ்செய்யக்கடவீர். அன்றியும், அந்தப் புரத்திலுள்ள யாவரையும்நோக்கி, அவரவர்களுக்குத் தக்கவாறு மரியாதை செய்யக்கடவீர். என் மாதாவை நோக்கிக் குசலம்வினவி வந்தனஞ்செய்து, தாயே! நீர் எப்பொழுதும் ஊக்கத்துடனிருக்கக்கடவீர்; அக்கினிஹோத்திரஞ் செய்யுங் காலங்களில் அங்கிருந்து தருமச்செயல்களைச் செய்யக்கடவீர்; என் தந்தையின் திருவடிகளைத் தெய்வமெனநம்பிப் பணிந்து பாதுகாக்கக் கடவீர்; நாம் உயர் குலத்தின ரென்னுங் கர்வத்தையும், நாம் பட்ட மஹிஷி யென்னும் அஹங்காரத்தையும் விட்டு, எல்லாத் தேவிகளிடத்திலும் அன்பு கூர்ந்திருக்கக்கடவீர்; சக்கரவத்தியாரது திருவுள்ளத்தையும், கைகேயியின் எண்ணத்தையும், அநுஸரித் தொழுகக்கடவீர்; இளவரசனாகிய பரதனிடத்தும், சக்கரவர்த்தியாரிடத்துப்போல மதிப்புக்கொண்டு நடக்கக்கடவீர்.

అర్థజ్యేష్ఠాహిరాజానో రాజధర్మమనుస్మర।

அர்த்தஜ்யேஷ்டாஹிராஜானோ ராஜதர்மமனுஸ்மர।

ராஜர்கள் ஞானம் குலம் வயது புத்தி முதலியவற்றால் சிறியவர்களாயினும், செல்வ மொன்றினாலே யாவரினு முயர்ந்தோ ரல்லரோ? அரச நீதியை நன்காராய்க வென்று யான் உரைத்ததாக விண்ணப்பஞ் செய்யக்கடவீர். பின்பு பரதனை நோக்கிக் குசலம் வினவி, கேகயீ நந்தனா! நீ மாதாக்களெல்லோரிடத்திலும் பக்ஷபாதமின்றிச் சரியாக நடந்துகொள்ளக்கடவை; நீ இளவரசனாயிருப்பினும், சக்கரவத்தியார் திருவுளமுகக்குமாறு நடந்து பாதுகாத்தளிக்கக் கடவை; அவர் மிகவும் மூப்பின ராதலின், அவர் திருவுள்ளத்திற்கு விரோதமாக நடந்து அவரை வருத்தக்கடவையல்லை; அவரது கட்டளையின் படியே நீ இளவரசனாகி யொழுகக்கடவை; என் தாயாரை யுன் தாயார்போலவே எண்ணி நடக்கக்கடவை யென்றும், நான் சொல்லியதாக உரைசெய்யக்கடவீர்" என்று கண்ணீர் ததும்பச் சோகங்கொண் டருளிச்செய்து கண்ணுங் கண்ணீருமாக நின்றருளினர்.

பின்னர் இளையபெருமாள் அருளிச்செய்ததையும் விண்ணப்பஞ் செய்கின்றேன்: அவர் மிகக் கோபங்கொண்டு நெட்டுயிர்ப்புற்றவராகி என்னை நோக்கி, "சுமந்திரரே! எம்மையரிடத்தி லென்ன குற்றத்தைக்கண்டு கொடிய கைகேயியின்புன்மதிகேட்டுச்சக்கரவர்த்தியார் அத்திருமகனைக்காடேறவோட்டினர்? எந்தச்செயலால் யாங்கள் மிக வருத்தமுற்றேமோ, அச்செயல் தீச்செயலேயாயினும், நற்செயலெனவே செய்யப்பட்டதன்றே? வரமென்பதை வியாஜமாகக்கொண்டு, பொருளாசையினாலே எம்மையனை யோட்டினமையால், இஃது எவ்விதத்திலுந் தீச்செயலாகுமல்லது நற்செயலாகாது; சக்கரவர்த்தி தாம் யாவர்க்கும் இறையென்பதுபற்றியே தம் மனம் போனபடி இந்தத் தீச்செயலைச் செய்தார்; எம்மையுரைக் காடேறவிட வேறொரு காரணத்தையுங் காண்கிலேன்;—

అసమీక్ష్యసమారబ్ధం విరుద్ధంబుద్ధిలాఘవాత్ ।
జనయిష్యతిసంక్రోశం రాఘవస్యవివాసనం॥

அஸமீக்ஷ்யஸமாரப்தம் விருத்தம்புத்திலாகவாத் ।
ஜநயிஷ்யதிஸங்க்ரோசம் ராகவஸ்யவிவாஸநம் ॥

நன்காராயாமல் மதியின்மையால் தீச்செயலை நற்செயலென வுணர்ந்து விரைந்து செய்தால், அஃது மிகவுந் துன்பத்தையே தருமன்றோ? அவ்வண்ணமே சக்கரவர்த்தியாரும் ஆராயாமல் எம்மையனைக் காடேறவிட்டு, இப்பொழுது துன்புறுகின்றனர். (குரோரப்யவலிப்தஸ்ய கார்யாகார்ய மஜாநதஃ। உத்பதம்ப்ரதிபந்நஸ்ய பரித்யாகோ விதீயதே॥ என்று,) நீதிதப்பி நடக்கின்ற தந்தையையும் விட்டு விடக் கடவனென விதிக்கப்பட் டிருக்கின்றமையால்,

இந்த ஸர்க்கத்தில் இளையபெருமாள் சக்கரவர்த்தியாரை இகழ்ந்ததாக இருப்பது சரியோவெனின், உலகத்தில் இவ்வகைத் துன்பத்தை யடைந்தவர்கள் இவ்வகையாக இகழ்வார்க ளென்பதைத் திருவுளம்பற்றி, லோகபாவனை செய்தாரென வுணர்க. இதன் உண்மையான கருத் தென்னெனில், உண்மையறியாமல் பகவானைத் துறந்து மண்ணாசை பெண்ணாசை பொருளாசை கொண்டு ஸம்ஸாரக்கடலில் மூழ்கிக் கிடக்கின்ற சேதனர்களை யுஜ்ஜீவிப்பதன் பொருட்டு ஆசிரியன் தத்துவோபதேசஞ் செய்யவேண்டுவதை யருளிச்செய்வதாம். அஃதெங்ஙனமெனில் (கோநாயம் இத்யாதி) ஸர்வாந்தர் யாமியாய், ஸர்வபந்துவாய், ஸர்வஸுலபரா யிருக்கின்ற பெருமாளை என்ன காரணத்தினால் நீ துறந்தனை?—(ராஜ்ஞா இத்யாதி)-தானே கர்த்தாவென்னும் அஹங்காரமுடைய சேதநனால் கைகேயிபோன்ற கொடிய மாயையின் மயக்கிலகப்பட்டு, நாமெல்லோரும் துன்புறத்தக்க செயல்கள் செய்யப்படுகின்றன.—(யதிப்ரவ்ராஜிதஃ இத்யாதி)-பரமாநந்தம் பெறுவிக்கத்தக்க நம்பெருமாளைத் தொழாமல் துறப்பது இம்மையில் புன்மையான பொருளாசையினா லாவதன்றோ? அஃது தீச்செய லாகுமல்லது நற்செயலாகுமோ?—(இதந்தாவத் இத்யாதி) இவ்வண்ணம் பெருமாளைத் துறப்பது தானே சுதந்திரனென்னும் ஆங்காரமடியாக வந்ததேயன்றி யதற்கு நாம் வேறோர் காரணத்தையும் காண்கிலோம்—(அஸமீக்ஷ்ய இத்யாதி) குருகுலவாஸஞ்செய்து வேதாந்தார்த்தங்களை யறிந்து நன்காராய்ந்து விதிப்படி செய்து இகழப்பட்டவைகளைத் துறப்பவர்கள் கடைசியில் பேரின்பம் பெறுவார்கள், தாமே வல்லோமென்று இறுமாப்புற்று நாஸ்திகர்களாகி நம்பெருமாளைத் துறந்து மற்றொரு தெய்வத்தைத் தொழுது தொண்டு செய்பவர்கள் இம்மையிலுங்கெட்டு மறுமையிலும் நரகில் வீழ்ந்து துன்படைவார்க ளென்பதிலும் ஐயமுளதோ?—(அஹந்தாவத் இத்யாதி)—பிரகிருதி ஸம்பந்தத்தால் உறவினராகிய இத் தாய்தந்தை முதலியவர்களைத் தாய் தந்தை முதலானவர்களாக யாம் எண்ணோம்; (பிதாத்வம் மாதாத்வம் என்றபடி) காரணமின்றி யுறவினராகிய பெருமாளையே தாய்தந்தை தமையன் இனத்தார் சுற்றத்தார் முதலிய எல்லா வுறவினராகவும் நினைப்போம்—(ஸர்வலோக இத்யாதி)—நீ இவ்வண்ணம் நாஸ்திகனாகி நம் தெய்வத்தையே துறக்கின், இவ்வகைத் தீச்செயலுள்ள உன்னிடத்தில் யாவர் அன்பு செய்வார்? யாவரும் பகைப்பார்களே!—(ஸர்வப்ரஜா இத்யாதி)-இவ்வண்ணந் தெய்வத்தையுந் துறந்து உலகத்தையும் பகைத்து நிற்கின், நீ எவ்வாறு உயர்ந்தோனாகுவாய்? ஆகாய்; ஆதலின் நீ நம்பெருமாளைச் சரணமடைந்து பெருவீடு பெறக்கடவையென்று ஆசிரியன் உபதேசஞ்செய்ய வேண்டிய முறையினை யருளிச்செய்தனரெனவுணர்க.

நீதிதப்பி எம்மையரைக் காடேறவிட்ட சக்கரவர்த்தியை யான் தந்தையென மதித்தேனல்லேன்; எனக்கு அண்ணன், இறைவன், இனத்தார், சுற்றத்தார், தாய், தந்தை முதலிய யாவரும் ஸ்ரீராமனே! எல்லாவுலகங்களுக்கும் இதஞ் செய்பவரும், பிரியமளிப்பவருமாகிய எம்மையனைக் காடேறவிட்டு, யாவர்க்கும் பகைபோல நின்ற உம்மைக் கண்டு யார்தாம் எவ்வண்ணம் அன்புற்று மகிழ்ந்து, உமது கட்டளையின்படி நடப்பார்கள். நாட்டார் நகரத்தோரெல்லோர்க்குமினியராகிய எம்மையனை யோட்டிவிட்டு,நீரெவ்வண்ணம் அவர்களுக்கிறையாகி யரசாட்சி செய்வீர்" என்று தேவரீருடன் உரைத்ததாக விண்ணப்பஞ் செய்யும்படி யருளிச் செய்தனர்.

ஸீதாபிராட்டியோ, இதுவரையில் தாம் ஒரு துன்பத்தையு மறியாதவராதலின் மிகவும் துன்பமடைந்தவராகி, யான் மீளுவதைக் கண்டும் யாதும் அருளிச்செய்யாமல், பர்த்தாவின் திருமுகமண்டலத்தையேநோக்கிக் கண்ணீர் ததும்ப நின்றனர். ஸ்ரீராமசந்திரர் இளையபெருமாளால் பாதுகாக்கப்பட்டவராகித் திருவயோத்தியை நோக்கிக் கைகூப்பி நின்றருளினர்; பிராட்டியார், திருத்தேரினையும் அடியேனையுங் கண்ணுற்றுக் கண்ணீர்பெருக்கித் துன்புற்று நின்றனர் என்று கூறினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

ஸுமந்திரர் பின்னும் புகன்றதும், அவ்வாக்கியத்தைக்கேட்டுச் சக்கரவர்த்தியார் புலம்பியதும்.

சுமந்திரர் சக்கரவர்த்தியினிடம் பின்னும் விண்ணப்பஞ் செய்கின்றனர்: "கேட்டருளீர் சக்கரவர்த்தி! பெருமாள் காடேற வெழுந்தருளிய பின்பு நான் திரும்புகையில், திருத்தேர்க்குதிரைகளும் கண்ணீர்பெருக்கிக் காலெழாமல் தட்டித்தடுமாறி வந்தனவேயன்றி மகிழ்ந்தில. யானும் பெருமா ளிளைய பெருமா ளிருவர்க்குந் தண்டம் ஸமர்ப்பித்துக் கைகுவித்துக்கொண்டு சோகத்தை யுள்ளடக்கித் திருத்தேர்மீ தேறிப் புறப்பட்டுக் குஹப் பெருமாளுடன் சிருங்கிபேரபுரஞ் சேர்ந்து, பெருமா ளொருகால் மீளவு மென்னை யழைப்பாரோ வென்னு மாசையினால் அவ்விடத்திலே மூன்றுநாளிருந்து பார்த்தேன்; எவ்வளவு கால மிருந்தும் அவரைக் காணமல் திரும்பிவிட்டேன்.

విషయే తే మహారాజ రామవ్యసనకర్శితాః ।
అపివృక్షాః పరిమ్లానాః సపుష్పాంకురకోరకాః ॥

விஷயேதேமஹாராஜ ராமவ்யஸநகர்சிதாঃ ।
அபிவ்ருக்ஷாঃபரிம்லாநாஸ் ஸபுஷ்பாங்குரகோரகாঃ ॥

ஹேமஹாராஜரே, தேவரீருடைய இந்நாட்டில் அசேதனங்களாகிய மரங்களும், சேதனர்கள்போலப் பெருமாளுக் குற்ற வனவாஸ சோகத்தினல் மெலிந்து, தளிர்மொட்டு மலர் காய் கனிகளுடன் வாடி வதங்கிக் கருகிக் குன்றிப் பட்டுப்போயின; ஆறு குட்டை குளங்கள் வெயிலின்றியே வெம்மைகொண்டு கொதிக்கின்ற நீருள்ளனவாயின; காடு தோப்புத் தோட்டங்கள் உலர்ந்த இலைகளுள்ளன வாயின; அவ்வனத்திலுள்ள மான் புலி கரடி யானை சிங்கம் முதலிய ஜந்துக்கள் சஞ்சரிக்கின்றில; கொடிய ஜந்துக்கள் திரிகின்றில; அவ்வனமெங்கும் ஸ்ரீராமவியோகத்தாலுண்டான சோகக்கடலில் மூழ்கித் தொனியற்றதாயிற்று; தாமரை யோடைகள் வாடிய பூமடலுள்ளனவாகவும், கலக்கமுற்ற நீருடையனவாகவும், வெப்பங்கொண்ட தாமரை பொருந்தினவாகவும், அடங்கிக் கிடக்கின்ற நீர்ப்பறவை மீன் முதலியன சூழ்ந்தனவாகவு மாயின; நீரிலுள்ள மலர்களும், நிலத்திலுள்ள மலர்களும், முன்போல மணங்கொண்டு மலர்ந்தில; கனிகள் முன்போல உருசிகொண்டு பழுத்தில; எம்மிறையே! அடங்கிய பறவைகளுள்ளனவாகி இவ்விடத்திலுள்ள தோட்டங்கள் வாடியிருக்கின்றன; முன்போலச் செழிப்பாக ஒரு தோட்டத்தை யாயினும் கண்டிலேன். பெருமாளை விட்டுத் தனியே புகுந்த என்னைக்கண்டு ஒருவராயினும் மகிழ்ந்திலர்; திருத்தேர்மீது பெருமாளைக் காணுமல், எல்லோரும் பெருமூச்சுவிட்டுக் கண்ணீர் பெருக்கி நின்றனர்கள். மாடமாளிகைகளின் மேலிருந்த மங்கையர்களும், வெறுமையாகவந்த இத்திருத்தேரைக் கண்ணுற்று, ஒருவர் முகத்தை யொருவர்நோக்கி, அந்தோ! அந்தோ! வென்றுகூவி யழுதார்கள். இவ்வண்ணம் என்னைக் கண்டு அனைவரும் ஒருதன்மையாகத் துன்புற்று நின்றனர்கள். அவர்களில் இவர் அன்பர், இவர் பகைவர், இவர் உறவினர், இவர் உதாஸீநர், என உணர்தற்கு ஏற்ற குறி யொன்றினையும் யான் கண்டிலேன். எம்மரசே! பெருமாளைப் பிரிந்து கோஸலையார் எவ்வண்ணம் துன்புற் றிருக்கின்றனரோ, அவ்வண்ணமே இத் திருவயோத்தி முழுமையும் மகிழ்வற்ற மனிதர்க ளுடையதும், சோகங்கொண்ட யானை குதிரைக ளுள்ளதும், அந்தோ அந்தோவென்ற தீனமான தொனி எங்கும் பரவியதும், எங்கும் நெட்டுயிர்ப்பி னொலி பொருந்தியதும், அழகு குலைந்ததுமாகி எனக்குத் தோற்றுகின்றது" என்று ஸுமந்திரர் சக்கரவர்த்தியாரை நோக்கி விண்ணப்பஞ்செய்து நின்றனர். இவ்வண்ணம் தசரத சக்கரவர்த்தியார் அவருரைத்த மொழிகளை முற்றுங்கேட்டு மிகவும் மனத்துயரமடைந்து கண்ணீர் ததும்பி வாய்தழதழத்துச் ஸுமந்திரரை நோக்கிக் கூறலாயினர்: கேளாய் ஸாரதி! மிகவும்

கொடிய பாவசிந்தை கொண்ட கைகேயியின் வாக்கியத்தைக் கேட்டு மதி மயங்கி, ஆலோசனையில் திறமை யுடையவர்களும் ஜ்ஞானத்தாலும் வயதினுலும் மூத்தவர்களும் ஆகிய பெரியோர்களுடன் யான் ஆலோசனை செய்தேனில்லை; நட்பினர்களுடனும் அமைச்சர்களுடனும் மற்றும் நாட்டிலுள்ள பெரியோர்களுடனும் நன்காராயாமல், இவ்வண்ணம் பெண்புத்திகேட்டு,மதி மயங்கி விரைந்து தீச்செயல் செய்து மிக்காரையுங் கெடுத்து நானுங் கெட்டழிந்தேன்; இதுவரையிலும் ஆராயாமல் யாதொரு செயலும் செய்யாத யான் இக்குலம் முழுதும் அழியத்தக்க இத்தீச்செயலை இப்பொழுது ஆராயாமல் செய்தது தெய்வச் செயலெனவே நம்பல்வேண்டும். ஸுமந்திரரே! இதுகாறும் யான் உமக்குச் செய்த நன்றியை யறிந்து நீர் என்மீது அன்புடையீராகில், என்னை விரைவில் என் செல்வமக னிருக்குமிடங் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கக்கடவீர்: விரைந்து செல்லுகவென் றுரைக்கின்றன போல் என் பிராணன்கள் துடிக்கின்றன. இப்போழ்தும் என்கட்டளையே பயன் படுவதாகில், என் கட்டளையின்படி என் மகனைத் திருப்பி யழைத்துக்கொண்டு வரக்கடவீர்; என் அருமைப் புதல்வனைவிட்டு ஒரு முகூர்த்தகாலமும், யான் பிழைத்திரேன்; என் குமாரன் இதுவரையில் நெடுந்தூரஞ் சென்றிருந்து மீளானாகில் என்னையே இத்தேர்மிசை ஏற்றிக்கொண்டு என் பெறலரும் புதல்வ னிருக்குமிடங் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கக்கடவீர்; அரும்பு போன்ற பற்களை யுடையவனும், ஒப்பாரு மிக்காரு மில்லாத தனி வில்லியும், இளையோனுடனும் சீதையுடனுங் கூடி மகிழ்பவனுமாகிய என் மகன் எவ்விடத்தி லிருக்கின்றான்? அவனை யான் கண்குளிரக் காண்பேனாகில் உய்வேன்; செந்தாமரை யிதழ் போன்ற கண்களையும், அற்புதமான மணி குண்டலங்களையு முடையவனும், மஹாபாகுவுமாகிய என் மகனை யான் கண்ணுறேனாகி லிப்பொழுதே யமலோகம் போய்ச் சேர்வேன். இவ்விதமான ஆபத்தை யடைந்திருக்கையிலும் யான் இக்ஷ்வாகு நந்தனனான இராமனை இங்கே காண்கிலே னென்றால், இதனைவிடக் கடுந்துயரம் வேறென்றுளதோ? ஆ ராமா! ஆ லக்ஷ்மணா! ஆ வைதேஹி! நீங்கள் நெடுந்தூரத்தி லிருக்கின்றமையால், கடுந் துன்பமடைந்து அநாதனாகி யான் மரணாவஸ்தைப் படுவதை நீங்கள் காண்கிலீர்-என்றிவ்வண்ணம் பலவாறு புலம்பினார். பின்னும் துயரத்தினால் மனந் தவிப்புண்டு கரை காண்பதற்கரிதான துக்கக்கடலில் மூழ்கினவராகிக் கோஸலையை நோக்கிக் கூறுகின்றனர்: ஓ என் பிராணநாயகி! இராமனைப் பிரிந்த துயரமாகிய பெருங்கடலில் யான் மூழ்கிப்போயினேன். இவ்விசனமாகிய பரந்த பெருங்கடல் சீதாவிரஹமாகிய கரையளவு மெட்டியது; இஃது நெட்டுயிர்ப்புக்க ளென்னும் சுழிகளையும், கண்ணீரென்னும் நுரைஜலங்களையும், கைகளை யசைப்பதென்னும் மீன்களையும், புலம்பலென்னும் பேரொலியினையும், அவிழ்ந்த கூந்தல்க ளென்னும் பாசியையும், கைகேயியென்னும் படபாக்கினியையும், மந்தரையின் வாக்கியமென்னும் பெரிய முதலையையும், கொடிய கைகேயியின் வரங்களென்னும் பெருக்கையு முடையதாகி, என் கண்ணீரென்னும் மாரிக்குப் பிறப்பிடமாயிருக்கின்றது. இந்தச் சோகஸாகரமானது ஸ்ரீராமனாகிய ஓடமின்றித் தாண்டுதற்கு

அரிதாதலின், யானிப்பொழுது அக்கடலில் மூழ்கி யழுந்தி யிறப்பேனந்தோ! இத்தருணத்தில் நான் கண்ணுற விருப்புற்றும், லக்ஷ்மணனுடன் கூடிய என் அருமைமகனைக் காண்கிலேனே! இனி யான் எவ்வண்ண முய்வேன்-என்றிவ் வண்ணம் அழுது வருந்தி யுடனே மூர்ச்சைகொண்டு தரையில் வீழ்ந்தனர். ஸ்ரீராமசந்திரன் பொருட்டுச் சோகமதிகரித்து இவ்வண்ணம் புலம்பி மோகங் கொண்டு சக்கரவர்த்தி மொழிந்த மொழிகளைக்கேட்டுக் கோஸலையாரும் இனி யிவருயிர் வாழாரெனத் தேர்ந்து மிகவும் பயங்கொண்டு வருந்தினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

அறுபதாவது ஸர்க்கம்.

சோகமடைந்து புலம்புகின்ற கோஸலையாரை

ஸுமந்திரர் தேற்றியது.

அநந்தரம் கோஸலையார் பேய்பிடித்தவர்போல அடிக்கடி நடுக்குற்று உயிர் மாய்ந்தவர்போலத் தரையில் வீழ்ந்து, தேர்ப்பாகரை நோக்கி, ஸுமந் திரரே! என் மகன் ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் எவ்விடத்தி லிருக்கின்றானோ, அவ்விடத்தில் என்னைக் கொண்டுபோய்விடக் கடவீர்; அவர்களை விட்டுக் கணப்பொழுதும், நான் உயிர்வாழ்ந்திரேன்; ஆதலின் இத்தேரை மீளவும் திருப்பி என்னைத் தண்டகாவனத்திற் சேர்க்கக் கடவீர். இப்போழ்து யான் அவர்கள்பின் செல்லேனாகில், யமலோகம் போய்ச் சேர்வேன் என்று வேண் டிப் புலம்பினர். ஸுமந்திரர் அதுகேட்டு மிக்க சோகங்கொண்டு அவரை நோக்கி, அம்மா கோஸலராஜன் திருமகளாரே! சோகத்தையும், மோகத்தை யும், துன்பத்தாலாகிய இந்தப் படபடப்பையும் விட்டு மகிழக் கடவீர்; இராக வன் ஸந்தாபம் சிறிதுமின்றி யரணியத்தி லினிது வாழ்வுறுவர்; இலக்குமண ரும் தருமமுணர்ந்தவ ராதலின், அல்லும்பகலு மிடைவிடாது, தேவர் திரு மகன் திருவடிகளைப் பணிந்து குற்றேவல்கள் செய்து, உயர்வற உயர்நல மடையத்தக்க நல்வினையினராகி மகிழ்கின்றார். ஸீதாதேவியும், தம்பர்த்தாவினி டத்திலே நிலைகொண்ட மனமுடையவ ராதலின், கோரமாகிய காட்டிடையி லும் தந்திருமாளிகையிற் போலவே இன்புற்று வாழ்ந்து, அச்சமென்பதின்றி விசுவாஸம் பூண்டிருக்கின்றனர். இவர் கடுங்கானகத்திடையே புகினும்,

நெடுநாள் கானந்திரிந்து பழக்க முடையவர்போல மகிழ்வுடன் சென்றனரே யன்றிச் சிறிதேனும் சிந்தை சலக்கமுற்றிலர். முன்பு வீதை இந்நகரில் பூந்தோட்டத்திலே சென்று எவ்வண்ணம் மகிழ்ந்தனரோ, அவ்வண்ணமே நிர்ஜனமான கடுங்கானகத்திலும் மகிழ்ந்து சஞ்சரிக்கின்றனர். தம் நாயகனருகி லிருக்கின்றமையால், *அவ்விராமனிடமே மனப்பற்றுடையராகி, முழுமதிபோன்ற முகமுடையரான பிராட்டி † பாலப்பருவ முடையவர்போல மகிழ்ச்சிகொண் டிருக்கின்றனரே யன்றிச் சிறிதேனும் அச்சங்கொண்டிலர்; இவர் மனமும் பெருமாளைச் சேர்ந்தது, இவராவியும் அவரதீனம்; ஆதலின், ஸ்ரீராமனை யிழந்து பாழடைந்த இத் திருவயோத்தி யவருக்கும் கடுங்கானகமே, அக்கானகமும் இப்பொழுது திருவயோத்தியே யன்றோ? இவர் வழியில் ஊர்களையும், நகரங்களையும், ஆறுகளையும், பலவகை மரங்களையுங் கண்டு, பெருமாளை யாயினும் இளையபெருமாளை யாயினும் நோக்கி, இஃது எத்தன்மையது, என்னபெயருடைய தென்று கேட்டுணர்ந்து, மகிழ்ந்தே எழுந்தருளுகின்றனர். இத்திருவயோத்தி தாண்டி இரண்டு நாழிகைவழித் தூரத்திலேயே பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு சென்றனர். ஆதலின் நீர் அவர்களைக் குறித்துத் துன்புறற்க-என் றுரைசெய்தனர். பிறகு கைகேயி விஷயமாகப் பிராட்டி யருளிச்செய்த வாக்கியம் கோஸலையாரை மகிழ்விக்கு மென்றெண்ணிச் சூதர் மொழியலுற்றுப் பின்பு, அவ்வாக்கியம் இவரை மிகவும் துன்புறச் செய்யுமல்லது மகிழச் செய்யாதென்றறிந்து, 'அம்மா கௌஸல்யாதேவி! சீதாதேவி விரைவாகக் கூறிய ‡அவ்வாக்கியத்தை இப்போழ்து மறந்துவிட்டேன்; அஃது இப்போது எனக்குத் தோற்றவில்லை' யென்று சலம் கூறிக் கூறத் தொடங்கிய அந்த வாக்கியத்தை நிறுத்தி விட்டு, கோஸலையாரை மகிழ்விக்கத்தக்க மதுரமான வாக்கியங்களை மொழியலாயினர். "கேளீர் கோஸலராஜன் திருமகளாரே! வழிநடப்பதனாலாயினும், பெருங்காற்று வீசுவதனாலாயினும், புலி முதலிய கொடிய ஜந்துக்களைக் கண்ணுறுவதனாலாயினும் சந்திரவனது விரிகதிரின் வெப்பத்தினாலாயினும், மைதிலியினுடைய முழுமதிபோலத் திகழுந் திருமுகச்சோதி சிறிதும் சிதைவுற்றிலது; மலர்ந்த தாமரை

* ஸ்ரீராமனுகிய உத்தியானவனத்தில் விஹரிக்க விருப்பமுற்றவராகி எனவும் பொருள்படும்.

† பாலப்பருவமுடையவரை உவமையாக்கி யதனால், துன்பமுணராமையும், விளையாட்டிலேயே விருப்பமுடைமையும் கூறப்பட்டனவாயின.

‡ இவ்விடத்தில் பிராட்டி கைகேயியை இகழ்ந்த வாக்கியத்தைச் சூதர் சொல்லத் தொடங்கி, பின்பு அதனைக் கூறுதொழிந்ததாக விருக்கின்றது; முன்பெங்கும் பிராட்டியார் கைகேயியை இகழ்ந்ததாகக் கவி யருளிச்செய்திலர். ஆயினும், முன்பு இளையபெருமாள் மஹாராஜனை இகழ்ந்ததாகக் கூறுவிடினும், பிறகு ஸுமந்திரர் வாக்கியத்தால் அவ்வண்ணம் முன் யிகழ்ந்ததை வெளியிட்டனரன்றோ? அவ்வாறே இதனால் பிராட்டியும் முன்பு கைகேயியை இகழ்ந் திருப்பரென வுடன்படுக. இவ்வண்ணம் முன்பு கூறாது பின்பு கூறலாகுமோ வெனில், இஃது நாடகசைலியை யனுஸரித் திருக்கின்றமையால், நாடகலக்ஷணப்படி இவ்வண்ணம் மொழிவது மொக்குமென்க. இவ்வாறே பலவிடங்களிலும் வரும். பிராட்டியார் வாக்கியத்தை இங்குங் கூறுதொழிந்தமையால்

அஃது இஃதென் றெவ்வண்ண மறியலாகுமெனின், கேட்க: யுத்தகாண்டத்தில்(விஜகர் ஹேத்ரகைகேயீம் க்ரோசந்தீக்ருரீயதா)என்றுதொடங்கி, (ஸகாமாபவகைகேயி ஹதோயங் குலநந்தந:)அடி கைகேயி! ரகுகுல நந்தனரான இந்த ஸ்ரீ ராமன் கொலைசெய்யப்பட்டன ராதலின், உன் கோரிக்கை யீடேறிற்று, இனி நீ சந்தோஷ மடைகளென்று,கைகேயியைப் பிராட்டியார் இகழ்ந்ததாக வருளிச்செய்கின்றமையால், அவ் வாக்கியத்தினலே இங்கும் கைகேயியைப் பிராட்டியார் அவ்வண்ணமே இகழ்ந்தார் என் றுணர்க. பரதனுக்கு ராஜ்ஜிய மளிக்கும்படி வரங்கேட்பதினலேயே கைகேயிக்குத் தன்பயன் கிடைத்திருக்கப் பெருமாளைக் காடேற வெழுந்தருளும்படி வரங் கேட்டதற்குக் கருத்தென்னெனில், ஸ்ரீராமன் வனம்புகின், ஸீதையும் அவர் பிரிவை யாற்றுமல் உடன் புகுவள்; இவள் மிகவுங் கட்டழகி யாதலின், யாவனேனு மோரரக்க னிவளைப்பறித்தோடிவிடுவன்; மனைவியை யிழந்தபின், ஸ்ரீ ராமன் இறப்பனல்லதுய்யான்; அவனிறந்தபின் பரதனுக்கு ராஜ்ஜியம் நிலைத்துவிடும்; ஸ்ரீராமன் பிழைத்திருப்பனுகில், எக்காலத்திலாயினும் ராஜ்ஜியத்திற்குத் தீங்கு நேருமல்லது, அஃது நிலைபெருது; யாவரும் ஸ்ரீராமனுடைய திருக்கல்யாண குணத்தி லீடுபட்டு, அவனிடத்தி லன்புகூர்ந்திருக்கின்றமையால், அவனிறந்தாலல்லது சனங்கள் பரதனிடத்தில் அன்புள்ளவராகார்; ஆதலின், ஸ்ரீராமன் அழிந் திறக்கும்படியாகக் காட்டி லோட்டிவிடக் கடவதென்பதே யாகும். இக்கருத்தினையே பெருமாள் ஆரணியகாண்டத்தில் (கச்சித்ஸகாமா கைகேயீ ஸுகிதாஸா பவிஷ்யதி | யாநதுஷ்யதி ராஜ்யேந புத்ரார்த்தே தீர்க்கதர்சிநீ ||) என்றும், (யதபிப்ரேதமஸ்மாஸு ப்ரியம்வரவ்ருதஞ்சயத் | கைகேய்யாஸ்தத் ஸுஸம்வ்ருத்தம் க்ஷிப்ரமத்யைவ லக்ஷ்மண ||) என்றும் அருளிச்செய்கின்ருர். முன்சருக்கத்தின் கடையில் பிராட்டியார், ஸுமந்திரர் திரும்புங்காலையில் அழுதும், மௌனமடைந்தும், முகவொளி குன்றியும், பெருமாளையும் ஸுமந்திரரையும் கண்ணுற்றுக் கண்ணீர் பெருக்கி நின்றனரென் றருளிச்செய் திருக்கின்றமையால், பிராட்டியார் பெருமாளுக் கஞ்சி, மெல்லெனக் கைகேயியை இகழ்ந்திருக்கின்ருரென்று தோற்றுகின்றது; அங்கே பிராட்டியார் பெருமாளுக்குக் கேளாதபடி இகழ்ந்தமையால், கவியுமங்கு அருளிச்செய்யா தொழிந்தனர். அதைப்பற்றியே ஸாரதியும், யாதும் உரைசெய்திலள் என்றனர். கோஸலையார் மிகத் துன்புறுவ ரென்பதைப் பற்றியே இங்கும் மறைத்தனர்; யுத்தகாண்டத்தில் பிராட்டியார் பெருமாளைவிட்டுத் தனியேயிருந்தமையால், அங்கு வெளிப்பட வருளினரென் றுணர்க.

பிராட்டியார் இவ்வண்ணங் கைகேயியை யிகழ்ந்து வருந்தலாகுமோ வெனில், லோக பாவனையென்று முன்னமே சொல்லினேமிறே? அன்ருயின், (கைகேயி) கொடிய மாயையே !, (அயம்) இந்த, (குலநந்தந:) நல்வழிபற்றிக் குலமுயக்குமாறு நற்பிறவி பூண்ட சேதனன், (ஹத:) உன்னல் மீளவும் இடுகுழியி லிழிந்து மாயோனை மறந்து கெட்டலையுமாறு செய்யப் பட்டனன்; ஆதலின், கோரிக்கை யீடேறிற்றென்று நீமகிழ்வுறுக-என்று சேதனர்கள் நற்கதிபெறுமல் மாயைக்குள்ளகப்பட்டுக் கெட்டலைவதைக் கண்டு, லோகமாதா வாதலின் மிகச் சோகங்கொண்டு கண்ணீர்பெருக்கி, இவர்களையொரு விரகால் மீட்டு நற்கதி தந்தருள வேண்டுமென்று (யத்ப்ப்ரூபங்கா: ப்ரமாணம் ஸ்த்திரசரரசநா தாரதம்யேமுராரே:) என்கிறபடி பெருமாளைக்கடாக்ஷித்து, மாயையையு மிகழ்ந்து, உபதேசஞ் செய்யும் விதத்தை இளையபெருமாளே அருளிச் செய்துவிட்டமை யுணர்ந்து, யாவரையும் பேரின்ப முறுவிக்குங்கால மெப்பெழுதோவென்று சிந்தைகொண்டு திகைத்து நின்றனள் என்பது முன் சருக்கத்தின் கடையிலுள்ள பிராட்டியைப் பற்றிய சுலோகங்களுக்கு உண்மையான பொருளெனத் தேர்க.

போலவும் முழுமதிபோலவும் திகழ்கின்ற அவரது திருமுகமண்டலம் சிறிதும் வாட்டமுற்றிலது;செம்பஞ்சிரஸம் பூசாவிடினும், பூசியனபோலவே திகழ்கின்ற அவரது திருவடிகளும், செந்தாமரை மலர்போல் அழகுவாய்ந்து விளங்குகின்றன; * இப்பொழுதும் ஜாநகி அணிகளை யணிந்து கொள்வதி லாசையினால் தண்டைகளையு மணிந்துகொண்டு, அவை கல் கல் என்று ஒலிக்க விநோதமாக நடக்கின்றனர். ஸீதாதேவி ஸ்ரீராமனுடைய திருத்தோள்களைப் பற்றியவராகி, யானையை யாயினும், சிங்கத்தையாயினும், புலியையாயினும் கண்ணுறினும், சிறிதேனும் அச்சமுற்றிலர். ஆதலின், தேவரீர் அவர்களைக் குறித்தும், எங்களைக் குறித்தும், மஹாராஜாவைக் குறித்தும் சிறிதும் சோகமுறக் கடவீரல்லீர்; இந்த ஸ்ரீராம சரிதம் யாவருங்கேட்டுய்யும்படி மூவுலகங்களிலும் நிலைபெற்று அழிவற்றிருக்கப் போகின்றது; அம்மூவர்களும் சோகமென்பதை விட்டு மனமகிழ்வுற்றுப் பெருந்தவச் செல்வர்கள் சென்றவழியே நடந்து, வனவாஸம் பூண்டு காய் கனிகளை யுண்டு தந்தையின் வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்து, பதினான்காண்டுகள் சென்ற பிறகு மீண்டிங்கெய்தி மகிழ்வுறுவர்கள்-என்றிவ்வண்ணம் உரை செய்து மனந்தேறச் செய்தனர். கோஸலையா ரிவ்வண்ணம் தேர்ப்பாகரால் தேற்றப்பட்டவராயினும், புத்திரசோகத்தை யடக்க ஆற்றலற்று, அடா என்னன்பா! அடா என் குழந்தாய்! அடா ரகுகுல நந்தனா! என்று கூவி யரற்றலாயினர்; புலம்பலைவிட் டொழிந்தாரில்லை.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் அறுபதாவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று.

அறுபத்தோராவது ஸர்க்கம்.

கௌஸல்யாதேவி சக்கரவர்த்தியை யிகழ்ந்து புலம்பியது.

யாவர்க்கு மினியரான பெருமாள் காடேற வெழுந்தருளினரெனக் கேட்டுக் கோஸலையார் வருந்தி யழுது பர்த்தாவை நோக்கிக் கூறலாயினர்: என் பிராணநாதரே! தேவரீர் அருளுடையவரெனவும், பச்சாத்தாப முடையவரெனவும், கொடையாளரெனவும், பிரிய வாக்கியங்களையே அருளிச்செய்பவரெனவும், ரகுகுல துரந்தரரெனவும், மூவுலகிலும் தேவரீருக்குப் புகழ் மிக வளர்ந்து பரவி யிருக்கின்றது; இதுவரையில் சுகமாக வளர்க்கப்பட்ட ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்க ளிருவரும் ஸீதையுடன் இப்போது வனத்திடையில் துன்பங்களை எவ்வண்ணம் பொறுத் துய்வார்கள்? முதிர்ந்த யௌவன முடையவளும், மிகவும் ஸுகுமாரமான மேனி யுடையவளும், எப்பொழுதும் துன்பமென்பதை யறியாதவ ளாதலின் ஸுகமுறுவிப்பதற்கே தகுதியுடையவளும், ஜனகமஹாராஜன் மகளுமாகிய ஸீதை வனத்தில் வெம்மை தண்மைகளை

---

* பெருமாளுடன் விரைவாகப் பின் செல்லவேண்டு மென்னு மாசையினால் பிராட்டி சிலம்புத் தண்டைகளை யணிந்து கொள்ளாமல் நடப்பவராயினும், அவற்றை யணிந்து கொண்டவர்போலவே விநோதமாக நடக்கின்றன ரெனவும் பொருள் கூறுவர்.

எவ்வண்ணம் பொறுத்துய்வள்! இதுவரையி லறுசுவையுள்ள நல்லுணவுகளை யுண்ட அவள் இப்பொழுது காய் கிழங்குகளை எவ்வண்ணம் புசிப்பாள்! இதுவரையில் மிகவும் செவிக்கினிய கீதவாத்திய கோஷங்களைக் கேட்டு இன்புற்ற அவள் இப்போழ்து மிகக் கொடிய புலி கரடி யானை சிங்கம் முதலிய விலங்குகளி னொலிகளை எவ்வண்ணங் கேட்பள்! மஹேந்திரனது துவஜம் போன்றவனும், நீண்டுருண்ட புஜங்களை யுடையவனும், சிறந்த பலமுடையவனுமாகிய என் அருமைமகன் இப்போழ்து தன் கையையே தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு எங்கே துயில்கொண் டிருக்கின்றானோ! தாமரையிதழ் போன்ற வண்ணமுடையதும், மிக வழகிய அளங்களை யுடையதும், தாமரைபோல மணம்வீசுகின்ற உயிர்ப்பினையுடையதும், தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையதுமாகிய என் மகனது முகமண்டலத்தை இனி நான் கண்டு களிப்பதெக்காலம்? என்னுடைய இந்த இதயம் வச்சிரம்போன்ற வலிமையுடையது, இஃது நிச்சயம்; என் செல்வமகனைக் காணாதிருக்கையிலும், ஆயிரமாச் சிதறுண்டுபட் டழியாம லிருக்கின்றதன்றோ! என்று புலம்பினார். மறுபடியும் சக்கரவர்த்தியை நோக்கிக் கூறுகின்றனர்: என் பிராணநாயகரே! ஸகலமான போக பாக்கியங்களையு மனுபவிக்கத்தக்க என் மைந்தர் தேவரீரால் காட்டிலோட்டப்பட்டவர்களாகி ஓடி யலைந்து திரிகின்றனர்களே! இவ்வண்ணஞ் செய்தது மிகக் கருணையற்ற செயலன்றோ? என்மகன் பதினான்காண்டுகள் வனத்திலுறைந்து பதினைந்தாவதாண்டில் இங்குமீண்டு வருவானாகிலும், பிறகு பரதன் தான் நெடுநாள் அனுபவித்த ராஜ்ஜியத்தையும் பொருளையும் விட்டுவிட விரும்பானே; ஒருகால் விடுவானாயினும், ஸ்ரீராமன் அதனை அங்கீகரியான். எங்ஙனமெனில், உலகத்தி லொருவர் ஞானங் குலம் வயது நல்லொழுக்கம் இவைகளிற் சிறந்த வேதியர்களைச் சிராத்தத்தில் நிமந்திரணஞ் செய்து, பின்பு தம் முறவினர்களைக் கண்டு, அவர்களிடத்தில் பக்ஷத்தாலிவர்களைத் துறந்து அவர்களை முன்பு புசிப்பித்து சிராத்தத்தை முடித்து, பின் பிவர்களை இஷ்டபந்தியில் புசிக்கும்படி வேண்டி, அமிர்தம்போன்ற நல்லுணவுகளை யிடினும், இஃது தமக்கிகழ்வென வுணர்ந்த இப் பெருந்தன்மையினர்கள், அவருடன் கலந் தவ்வுணவுகளை யுண்ணார்களன்றோ? மற்றொன்றினால் மேயப்பட்டு * நுனிகளின்றிக் கட்டையாயுள்ள புற்களை நல்ல ரிஷபங்கள் மேயுமோ? மூத்தோனும் திறமை யுள்ளோனுமாகிய என்மகன் அவ்வண்ணமே, தனக்கிளையோனால் புசிக்கப்பட்ட இந்த ராஜ்ஜியத்தை இகழாது ஏற்றுக்கொள்வனோ? நாய் நரிமுதலியன உண்டு மிகுந்த மாம்ஸங்களைப் புலி பசியுறினும் புசிக்க விருப் புறாமைபோல என்மகனும் மற்றொருவனால் அனுபவிக்கப்பட்ட ராஜ்ஜியத்தை நன்கு மதியான். நாய் முதலியவற்றால் தீண்டப்பட்ட ஹவிஸ்ஸு நெய் புரோடாசம் (மாவினால் செய்யப்பட்டது) யூபஸ்தம்பம் முதலிய வைகளைப் பெரியோர்கள் யாகத்தில் உபயோகப் படுத்து

* தம்கொம்பை வெட்டுவதாகிய தமக்கு மானக்கேடான செய்கையை நல்ல ரிஷபங்கள் ஸகிக்காமை போல் எனவும் பொருள்படும்.

வார்களோ? ஒருவனால் சுவைபெறவுண்ணப்பட்ட ஸுரையை மற்றொரு சூரன் உண்பானோ? ஸோமயாகத்தில் தாழ்ந்தோனால் முன்புண்ணப்பட்ட ஸோமரஸத்தை யுயர்ந்தோர் பின்பு உண்பார்களோ? உண்ணார்களன்றோ, அவ்வண்ணமே என்மகன் இவ்வவமதிப்பைப் பொறுத்து, பரதனால் அனுபவிக்கப்பட்ட இந்த ராஜ்ஜியத்தைக் காமுறான். தன் வாலை யொருவன்பற்றி யிழுப்பதை வீரமுள்ள வேங்கைப்புலி பொறுத்திராமை போல, ராமனும் இவ்விகழ்வைப் பொறான்; இவன் போர்செய்ய முயலுவனாகில், பதினான்குலகிலுமுள்ள தேவாஸுரர்கள் முதலிய வெல்லா வுயிர்களு மொன்று சேர்ந்தாலும், இவனை வென்று வெற்றிகொள்ளுந் திறமையின ராவார்களோ? ஆகிலும், நாமே அதர்மஞ் செய்து தருமத்தை யழித்து உலகினைக் கெடுப்பது தகுதியற்றதென வெண்ணி யன்றோ, என் மகன் இவ்வவமதிப்பையும் பொறுத்துக் காடேறச் சென்றனன். இல்லாவிடின், சிறந்த வீரமும் தீரமும் வலிமையும் கொண்ட என் புதல்வன் தங்கப் பூணணிந்த சிறந்த பாணங்களால், ஊழிகாலத்திற் போலவே எல்லாப் பூதங்களையும் ஏழுகடல்களையும் எரித் தழித்து விடானோ? சிங்கம்போன்ற பலமும், காளைபோன்ற நோக்குமுடைய அத்தன்மையனாகிய என் மகன், பெருமீனாகிய தன் தந்தையாலேயே சிறுமீன் கொல்லப்படுதல் போல, தந்தையான உம்மாலேயே 'யழிக்கப் பட்டனனே!' தருமவழி தவறாத நற்புதல்வன் தேவரீரால் இவ்வண்ணம் காட்டிலோட்டப் பட்டனனென்றால், தேவரீரிடத்திலும் உலக நீதி யுளதோ?—

గతిరేకాపతిర్నార్యా ద్వితీయాగతిరాత్మజః।
తృతీయాజ్ఞాతయోరాజన్ చతుర్థీనేహవిద్యతే॥

கதிரேகாபதிர்நார்யா த்விதீயாகதிராத்மஜ꞉ ।
த்ருதீயாஜ்ஞாதயோராஜன் சதுர்த்தீநேஹவித்யதே ॥

ஸ்திரீகளுக்குப் பதியே முதலாவது கதி; இரண்டாவது பிள்ளை; மூன்றாவது தாய் தந்தைகள்;*நான்காவது இங்கில்லை. தேவரீர் இளையாளுக்கு ஆளாகி என்னைப் பாதுகாவாமையால், எனக்கு முதலாவது கதியுமில்லை; இராமன் வனஞ் சென்றமையால், இரண்டாவது கதியுமில்லை; தாய் தந்தையர்களும் அருகி லின்மையால், மூன்றாவது கதியுமில்லை; தேவரீரிங் கிருக்கின்றமையால், தேவரீரை விட்டு வனம்புகவும் விருப்புற்றிலேன்; ஆதலின், யான் ஒருகதியு மின்றிப் பல வகையாலும் தீவினையினளாகி யழிந்தேன். அடியாள் ஒருத்திமாத்திரமே யன்று; தேவராலே நாட்டுடன் கூடிய இவ்விராஜ்ஜியமும் அழிக்கப்பட்டது; மந்திரிகளுடன் தேவரீருமழிந்தீர்; என் மகனுடன் யானும் அழிந்தேன்; இந்நகரத்தோர்களு மழிந்தனர்கள். தேவரீருடைய பிள்ளையும் மனையாளுமாகிய

---

* பிள்ளை முதலிய பந்துக்க ளில்லாவிடின் சுதந்தரமாக வலிப்பது. (பிதாரக்ஷதி கௌமாரே பர்த்தாரக்ஷதி யௌவநே। வார்த்தகேதநயோரக்ஷேத் நஸ்த்ரீஸ்வாதந்த்ர்ய மர்ஹதி ॥) என்று வசன மிருப்பதும் காண்க.

இருவருமே மகிழ்ந்தனர்கள் - என்றிவ்வண்ணந் துன்பமடங்காமல் புலம்பி யிகழ்ந் தழுதனர். சக்கரவர்த்தி மிகக் கொடியவையான இவ்வன்மொழி களைக் கேட்டு மிகத் துன்புற்று, ஆராயாது தாம் செய்த தீச்செயலை நினைந்து சோக மதிகரித்து மயல்கொண்டு திகைத்து மயங்கினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் அறுபத்தோராவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

தாமுரைத்த வன்மொழிகேட்டு வருந்திய சக்கரவர்த்தியை நோக்கி அதனைப் பொறுத்தருளும்படி கோஸலையார் வேண்டிக்கொண்டது.

இவ்வண்ணஞ் சினமுஞ் சோகமுங்கொண்டு கோஸலையாரால் உரைக்கப் பட்ட வன்மொழிகளைச் சக்கரவர்த்தியார் செவியுற்றுச் சிந்தைகொண்டு மூர்ச் சை யடைந்தனர். நெடுநேரத்திற்குப் பிறகு மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து, உஷ்ணமாகவும் தீர்க்கமாகவும் உயிர்த்துக் கோஸலையாரை யருகிற் கண்டு மீளவுஞ்சிந்திக்கலாயினர். அங்ஙனஞ் சிந்திக்கையில், சப்தத்தைக்கேட்டுச் சப் தம் உண்டாகுமிடநோக்கி அம்பு எய்கிற திறமுடைய தாம் முன்பு தெரியாமை யாற் செய்த பாபச்செயல் மகாராஜருக்கு நினைவு வந்தது. அந்த விசனத்தினு லும் ராமசோகத்தினுலும் மனங்கலங்கித் தவிப்புற்று எரிக்கப்பட்டவராகி நடுக் குற்று, கோஸலையினது கோபத்தைத் தணிக்கும்பொருட்டு அவளை நோக் கிக் கைமுகிழ்த்துத் தலை குனிந்து கூறுகின்றனர்: அடி என் பிராணநாயகி! யானுன்னைக் கைகுவித்துப் பணிந்து வேண்டுகின்றேன்; நீ கைகேயிபோல ன்றி விரோதிகளிடத்திலும் அன்பு கூர்ந்தவளும், கொடுமையற்றவளு மாகின் றனையன்றோ?—

భర్తాతుఖలునారీణాం గుణవాన్నిర్గుణోపివా।
ధర్మంవిమృశమానానాం ప్రత్యక్షందేవిదైవతం॥
సాత్వంధర్మపరానిత్యం దృష్టలోకపరావరా।
నార్హసేవిప్రియంవక్తుం దుఃఖితాపిసుదుఃఖితం॥

பர்த்தாதுகலுநாரீணாம் குணவாந்நிர்குணோபிவா ।
தர்மம்விம்ருசமாநாநாம் ப்ரத்யக்ஷந்தேவிதைவதம் ॥
ஸாத்வந்தர்மபராநித்யம் த்ருஷ்டலோகபராவரா ।
நார்ஹஸேவிப்ரியம்வக்தும் துஃகிதாபிஸுதுஃகிதம் ॥

நற்குண முடையவனுயினும், துர்க்குண முடையவனுயினும், தரும முணர்ந்த வநிதையர்களுக்குப் பர்த்தாவேயன்றோ கட்புலனுகிய தெய்வம்? ஆதலின் நீ, என்றும் தருமத்திலேயே நிலைகொண்டவளும், ஜனங்களின் ஏற்றத் தாழ்ச்சிகளை நன்குணர்ந்தவளுமாதலின், இப்பொழுது துயரமுற்றிருந்தாலும், மிகுந்த துன்பக்கடலி லழுந்தி வருந்துகின்ற என்னை நோக்கி இவ்வண்ணம் பிரியமற்ற வன்மொழி மொழிவது தகுதியன்று. இவ்வண்ணம் வன்மொழியா லென்னை வருத்தற்க-என்று வேண்டி வுரைசெய்தனர். சக்கரவர்த்தி இவ்வாறு தீனமா யுரைசெய்த நன்மொழியைக் கேட்டுக் கோஸலையார் அநுதாபங் கொண்டு, தூம்பினின்றும் மழைநீர் தாரை தாரையாகப் பெருகுவதுபோலக் கண்ணீர் பெருக்கி யழுதுகொண்டே தம் பர்த்தாவை நோக்கிச் சிரத்தில் தாமரை மொக்குப்போன்ற அஞ்சலியைவைத்துப் பணிந்து, பர்த்தாவி னிடத்தில் இவ்வாறு அபசாரப் பட்டேனேயென மனக் கவலையினுல் பதைத்து நடுங்கி வாய் தழுதழுத்துக் கூறுகின்றனள்: என் பிராணநாதரே! தேவரீர் என் பிழையைப் பொறுத்தருளக் கடவீர். தரையில் வீழ்ந்து தண்டம் ஸமர்ப்பித்து வேண்டுகின்றேன்; தேவரீர் இப்படி வேண்டும்படி அவ்வளவு பாவியாயினேனே! ஆ, கெட்டேன்; மீளவும் வேண்டி என்னைப் பாவியாக்கற்க; இனியென்னை யடித்தல்லவோ தண்டிக்கவேண்டும்?

నైషాహిసాస్త్రీభవతి శ్లాఘనీయేనధీమతా।
ఉభయోర్లోకయోర్వీర పత్యాయాసంప్రసాద్యతే॥

நைஷாஹிஸாஸ்திரீபவதி ச்லாகநீயேநதீமதா ।
உபயோர்லோகயோர்வீர பத்யாயாஸம்ப்ரஸாத்யதே ॥

யாவளொருத்தி மிகப் புகழத்தக்க சிறந்த புத்தியும், வீரமும், நல்லொழுக்கமு முடைய பர்த்தாவைத் தான் நல்வார்த்தை சொல்லி வேண்டுவதை விட்டு, அவனுல் வேண்டி நன்மொழி கூறப்படுகின்றனளோ, அவள் இம்மை மறுமை யிரண்டிலும் இன்பமற்று அழிவாளன்றோ? இவ்வகைப்பட்ட தருமங்களையும் அறிவேன்; தேவரீர் ஸத்தியவாதி யென்பதையும் அறிவேன்; ஆகிலும், நான் புத்திரசோகம் பொருமல், மொழிதற்கரிய மொழிகளை மொழிந்தேன் :—

శోకోనాశయతేధైర్యం శోకోనాశయతేశ్రుతం।
శోకోనాశయతేసర్వం నాస్తిశోకసమోరిపుః॥

சோகோநாசயதேதைர்யம் சோகோநாசயதேச்ருதம் ।
சோகோநாசயதேஸர்வம் நாஸ்திசோகஸமோரிபுః ॥

சோகமே தைரியத்தையும் அழிக்கின்றது; சோகமே பல சாஸ்திரங்களையுங் கற்றுத் தேர்ந்த நல்லுணர்வினையும் அழிக்கின்றது; சோகமே மற்றுமுள்ள வெல்லாவற்றையும் அழிக்கின்றது; ஆதலின், உயிர்களுக்குச் சோகத்திற்கு நிகரான பகை வேறொன்றுமில்லை; சத்துரு சினத்தோடு நோக்கி யடித்த காயத்தைப் பொறுத்தாலும் பொறுக்கலாகும்; ஒருவர்க்கு நேருஞ்

சோகம் மிகவும் அற்பமாயினும் அதனைப் பொறுப்பது மிகவும் அரிதாகும். என் மகன் வனவாஸஞ் சென்று இன்றைத் தினத்திற்கு ஐந்து நாளாயினும், மிகச் சோகங்கொண்ட வெனக்கு ஐந்து வருஷங்களானதுபோ லிருக்கிறது; அல்லும் பகலும் அவனையே நினைந்துகொண்டிருக்கின்ற எனக்குச் சோகம், நதிகளின் பிரவாஹத்தினது வேகத்தினால் கடல்நீர் மேலெழுந்து பெருகுவதுபோலப் பெருகுகின்றது-என்று பலவிதமாகக்கூறித் தம் பிழையைப் பொறுத்தருளுமாறு வேண்டினார். அப்பொழுது கதிரவனும் வெப்பமற்ற கதிருடையவனாகி மறைந்தனன்; சந்தியும் நீங்கி இரவும் தோன்றிற்று. கோஸலையார் வாக்கியத்தினால் தேற்றப்பட்ட சக்கரவர்த்தியும் மிக்க சோகத்தினால் வருத்தப்பட்டவராகிக் கண் துயின்றனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

இந்தச் சருக்கத்தில் (வனவாஸாயராமஸ்ய பஞ்சராத்ரோத்யகண்யதே என்று) சக்கரவர்த்தித் திருமகன் வனத்திற் கெழுந்தருளி, ஐந்துநாளே யானதா யிருக்கின்றது. ஐம்பத்தேழாவது சருக்கத்தில் (பரத்வாஜாபிகமனம் ப்ரயாகேசஸஹாஸநம்| ஆகிரேர்கமனந்தேஷாந் தத்ரஸ்தைருபலக்ஷிதம்) என்றும், (ததஸ்ஸாயாஹ்நஸமயே த்ருதீயேஹநிஸாரதி:| அயோத்யாம்ஸமநுப்ராப்ய நிராநந்தாந்ததர்சஹ) என்றும், ஸுமந்திரர் பெருமாள் திருச்சித்திர கூடம் வரையில் எழுந்தருளியதை யறிந்து, பின்பு புறப்பட்டு மூன்றாவது தினம் திருவயோத்தி சேர்ந்ததா யிருக்கின்றது. இவை எவ்வண்ண மொக்குமெனில், சொல்லுகிறோம்: பெருமாள் 'கங்காநதியைத் தாண்டி எழுந்தருளின தினந்தான் வனவாஸத்திற்கு முதல்; முதல் ராத்திரி பெருமாள் கங்கையின் தென்கரையில் மரத்தடியி லெழுந்தருளி யிருந்தது, இரண்டாவது பிரயாகத்தில் பரத்துவாஜாச்சிரமத்தில், மூன்றாவது யமுனாநதி தீரத்தில், நான்காவது சித்திரகூட மெழுந்தருளியது; நான்காவது தினம் உதயத்திலே பெருமாள் சித்திரகூட மெழுந்தருளுவதை யறிந்து சுமந்திரர் புறப்பட்டுச் சாயங்காலம் திருவயோத்தி சேர்ந்தது; ஆகவே இங்கு கோஸலையார் வாக்கியப்படி ஐந்தாவது தினமென்பதற்கு விரோதமில்லை; (த்ருதீயேஹநிஸாரதி:) என்பதற்குச் சுமந்திரர் புறப்பட்ட மூன்றாவது தினம் மாலையில் திருவயோத்தி சேர்ந்தாரென்றுபொருளன்று; புறப்பட்டதினம் பகல் மூன்றாவது யாமத்தில் திருவயோத்தி சேர்ந்தாரென்று பொருள்; என்று சிலர் கூறுகின்றனர்கள். வேறு சிலர் பெருமாள் திருவயோத்தியை விட்டுப் புறப்பட்ட தினம் முதலாகவே வனவாஸத்தின் கணக்கென்றும், ஸுமந்திரர் வந்ததினம் ஐந்தாவது தினமென்று கோஸலையார் சொல்லினால் ஏற்படுகின்றமையால், அக்கணக்கின்படி நான்கு தினங்களாகின்றனவே யன்றி ஐந்துதினமாகவில்லை யென்றும் மறுத்துரைத்து, பெருமாள் திருவயோத்தியை விட்டுப் புறப்

தசரதர் ரிஷிகுமாரன்.

அறுபத்துமூன்றுவது ஸர்க்கம்.

சக்கரவர்த்தி தாம் முன்பொரு ரிஷிபுத்திரனைக் கொலை செய்ததைக் கோஸலையாருக் குரைத்தது.

இராமலக்ஷ்மணர்கள் அரணியஞ்சென்ற ஆறுவது நாள் இராத்திரி இவ்வாறு விசாரமுற்றுத் துயில்கொண்ட தசரதசக்கரவர்த்தி புத்திர சோகத்தினுல் மனம் தவிப்புண்டு ஒரு முகூர்த்தகாலத்தில் துயிலொழிந்து அர்த்தராத்திரியில் கண் விழித்துக்கொண்டு பலவாறு சிந்திக்கலாயினர். இராமலக்ஷ்மணர்களை வனத்திற்குச் செல்லவிடுத்த விசனத்தினல், சூரியனை இராகு பற்றுதல்போல, அவர் மனத்தைப் பெருந்துயர மொன்று சூழ்ந்துகொண்

பட்டு முதல்ராத்திரி தமஸாநதியின் கரையிலும், இரண்டாவது ராத்திரி கங்கைக் கரையில் குஹப்பெருமா ளருகிலும், மூன்றுவது ராத்திரி தென்கரையின் மரத்தடியிலும், நான்காவது ராத்திரி பரத்துவாஜாச்சிரமத்திலும், ஐந்தாவது ராத்திரி யமுனைக் கரையிலும், ஆறுவது ராத்திரி திருச்சித்திரகூடத்திலும் எழுந்தருளி யிருந்தார். நான்காவது தினம் பரத்துவாஜாச்சிரமத்திலே பெருமாள் எழுந்தருளிய பொழுதே சித்திரகூட மெழுந்தருளப் போகின்றுரென்பதை யறிந்து, ஐந்தாவது தினங் காலையில் பெருமாள் அப்படியே புறப்பட்டதையும் அறிந்து, குஹனது தூதர்கள் வந்துரைத்தனர்கள். ஸுமந்திரர் மூன்று ராத்திரி யங்கிருந்து மருநாளுதயத்திற் புறப்பட்டு ஸாயங்காலத்தில் திருவயோத்தி சேர்ந்தனர். இஃது ஆறுவது தினமாதலின், கோஸலையார் ஐந்து ராத்திரிகள் ஆயினவென் றுரைப்பதற்கு விரோத மில்லையென்று பொருளுரைக்கின்றனர்கள். (ததஸ்ஸாயாஹ்நஸமயே த்ருதீயேஹநிஸாரதி:) என்பதில், (அஹநித்ருதீயே) என்பதற்குப் பகல் மூன்றுவது யாமம் என்று பொருள் கூறின் (ஸாயாஹ்நஸமயே) என்னும் பதம் பயனற்றதாகின்றது; ஆதலின், அதற்குப் புறப்பட்ட மூன்றுவது தினமென்றே பொரு ளுரைக்க வேண்டும்; சோகத்தால் குதிரைகளை இவர் தூண்டாமையால், குதிரைகளும் சோகங்கொண்டு மெல்ல நடந்தமையால், வர மூன்றுநாளாகுவதும் பொருந்தும்; அன்றியிலே (திவஸாந்) என்னும் பதம் மாத்திர மிருக்குமாயின், கபிஞ்சலாதிகரணத்தால் மூன்றுதினமேயென்று பொருள் கூறலாகும்; (பஹூந்) என்றிருப்பதால் அந்நியாய மிங்குப் பொருந்தாது; ஆதலின், ஸாரதி பெருமாள் திருச்சித்திர கூடத்திற் கெழுந்தருளியதையுந் தெரிந்துகொண்டே நாலைந்து தினம் அங்கிருந்து புறப்பட்டதாகவே பொருள் கூறவேண்டும்; ஆதலின், பெருமாள் ஸுமந்திரரை விட்டுப் பிரிந்து கங்கையைத் தாண்டி முதல் ராத்திரி மரத்தடியில், இரண்டாவது ராத்திரி பிரயாகையில், மூன்றுவது ராத்திரி யமுனைக் கரையில், நான்காவது ராத்திரி சித்திரகூடத்தி லெழுந்தருளி யிருந்தனர். ஐந்தாவது தினம் தூதர்கள் வந்து குஹப்பெருமாளுக்கு அந்தச் செய்தியை யுரைத்தது; ஆக ஐந்துதினம் வரையில், ஸுமந்திரர் அங்கிருந்து, ஆறுவது தினம் புறப்பட்டு அதற்கு மூன்றுவதாகிய எட்டாவது தினம் மாலையில் திருவயோத்தி சேர்ந்தது; அன்றைத்தினமே கோஸலையார் ஸ்ரீராமபிரான் வனவாஸம் ஐந்துநாளாயிற்றென்றுரைத்தது; அஃது பெருமாள் திருச்சித்திரகூடஞ் சேர்ந்த தினம் முதல் கணக்கிட்டுரைக்கப் பட்டனவே யன்றிப் புறப்பட்ட தினம் முதலன்று; ஆகப் பெருமாள் திருவயோத்தியை விட்டுப் புறப்பட்டுப் பத்துநாளாயிற்றென்றுஞ் சிலர் மொழிகின்றனர். இதில் கூறிய இரண்டாவதுபக்ஷமே மேலாகும்.

டது. அத்துயரத்தினால், அவர் பலவிதமாகச் சிந்திக்கையில், அவர்க்குத் தாம் முன்பு செய்த தீவினை யொன்று நினைவுவந்தது. அப் பாவத்தொழிலை நினைந்ததும் மஹாராஜர், புத்திரசோகத்தினால் வருந்துகின்ற கௌஸல்யா தேவிக்கு அதனை யுரைக்க வெண்ணி, அவளை நோக்கிக் கூறலாயினர் :

యదాచరతికల్యాణి శుభంవాయదివాశుభం।
తదేవలభతేభద్రే కర్తాకర్మజమాత్మనః॥
గురులాఘవమర్థానా మారంభేకర్మణాంఫలం।
దోషంవాయోనజానాతి సబాలఇతిహోచ్యతే॥

யதாசரதிகல்யாணி சுபம்வாயதிவாசுபம் ।
ததேவலபதேபத்ரே கர்த்தாகர்மஜமாத்மந: ||
குருலாகவமர்த்தாநா மாரம்பேகர்மணம்பலம் |
தோஷம்வாயோநஜாநாதி ஸபால இதிஹோச்யதே ||

ஓ கலியாணி, என் பிராணநாயகி! யாவனொருவன் நல்வினையையோ, தீவினையையோ, எதனைச் செய்கின்றனனோ, அவ்வவ்வினையின் பலனையே யவனடைவ னல்லது, வேறு பலனை யடையா னன்றோ? யாவனொருவன் தான் செய்ய முயன்றவினைப்பயன்களின் ஏற்றத்தையும் தாழ்மையையும், அவ்வினையின் எளிமையையும் வலிமையையும், அதனால் விளையும் நன்மையையும் தீமையையும், முதலிலே நன்காராய்ந் துணராமல் செய்கின்றனனோ, அவன் மூடனெனவே கூறப்படுகின்றனன். எவனாயினும் மாஞ்சோலையை யழித்துவிட்டுப் பலாசமரங்களுக்கு நீர் பாய்ச்சி வளர்ப்பனோ? முதலில் பலாசுகளின் பூவினைக்கண்டு இதற்குத்தக்க நல்லகனியும் உண்டாகுமென்றெண்ணி யொருவன் வளர்ப்பனே யாயினும், கடையில் அவன் கனியைக் காணாமல் துன்புறுவானன்றோ? அதுபோலவே, விளையும் பயனை யறியாமல் ஒருவினையைச் செய்பவன் கடைசியில் துன்பத்தையே யடைவான். அங்ஙனமே யானும் ஆலோசனை செய்யாமல் என்மகனைக் காடேறச் செல்லவிட்டு இப்பொழுது சோகங்கொண்டு வருந்துகின்றேன்; மாமரத்தை வெட்டிப் பலாசினையே வளர்த்தவனாயினேன்.

இத்துயர மனுபவிக்கும்படி யான் முன்புசெய்த பாபமொன்றுண்டு, அதனை உரைக்கின்றேன் கேள்: யான் இளமையில் பற்பல அஸ்திர சஸ்திரங்களையுங்கற்று சப்தவேதியென்னும் அருமையான பாணத்தையும் பெற்றேன். அதனால் 'இவ்விளங்குமாரன் ஒருருவையும் கண்ணுறாவிடினும், சப்தத்தைச் செவியுற்றே கட்புலனாகாதவுருவைக் கொல்லவல்ல சப்தவேதியென்னும் பாணத்தையுடையவன்' என்று யாவராலும் புகழப்பட்டவனாயினேன். அதனால் யான் செருக்குக்கொண்டு ஒருகொடிய பாவஞ் செய்தேன். சிறுவன் அறியாமையால் தானே விஷத்தையுண்டு வருந்துமாறு, யான் சுயமே கொடிய பாவஞ்செய்து (அத்யுத்கடை: புண்யபாபை ரிஹைவபலமச்நுதே) என்கிறபடி அதன்பயனை இம்மையிலேயே யநுபவிக்கலாயினேன்; அற்ப மனிதனொருவன் பின்வரும் பயனையுணராது பலாசின் பூவினைக்

கண்டு மோகங்கொள்வது போலவே, யானும் பின் விளைவதை யறியாது ஒரொலியைக் கேட்டு மோஹங் கொண்டு, கட்புலனுகாத பொருளைத் தொனி கேட்டடிப்பதாகிய தீமைசெய்தேன்; அத்தீவினையின் பயன் இங்கு வாய்த்தது. அஃதென்னவெனில், ஓ தேவி! முன்பு ஒருகால் உனக்கு விவாஹமாவதற்கு முன்னர் யான் பாலகுமாரனுகி இளவரசா யிருக்கையில், மதத்தையும் காமத்தையும் பெருக்கவல்ல மழைகாலம் நேர்ந்தது; கதிரவனும் கதிர்களினுல் நீர்களை வற்றச்செய்து, மாண்டோர்கள் திரியத்தக்க கொடிய தென்றிசையினை யடைந்தனன். உடனே வெம்மை யென்பது உள்ளடங்கிற்று; கறுத்திருண்ட நீருண்ட கொண்டல்கள் விண்டல மெங்கும் நிறைந்து திகழ்ந்தன; மண்டூகங்களும், சாதகங்களும், மயில்களும் மகிழ்ந்தன; பறவைகள் மழையினுல் நனைந்த சிறகுடையனவாகி, மூழ்கினபோல மிக வருந்தி, காற்று மழையினு லசைத்து நனைக்கப்பட்ட மரங்களி லடங்கின; பொழிந்தனவும், பொழிகின்றனவுமாகியுள்ள மழைநீர்களினுல் நனைக்கப்பட்ட மதயானையும், மலைபோலசைவற்றுக் கடல்போலக் கறுத்துத் திகழ்ந்து நின்றது; மலைகளினின்றும், சில விடங்களில் வெண்மையுள்ளனவாகியும், சில விடங்களில் செம்மையுள்ளனவாகியும், சில விடங்களில் கலக்கமற்றனவாகியும், சில விடங்களில் துகள் படிந்து கலக்கமுற்றனவாகியும் அருவிகள் பலவகைப்பட்ட பாம்புகள்போலப் பெருகின. மிகவும் இன்பந்தருவதான அக்காலத்தில் யான் வேட்டமாட விருப்புற்று வில்லும் கணையும் எடுத்துக்கொண்டு தேர்மீதேறிச் சரயூநதியின் கரையிற் சென்று, ஐம்புல ஆசையை அடக்காதவனுகி, அங்குத் துறைகளில் நீர் குடிக்க வரும் மஹிஷங்களையும், மதயானைகளையும், மற்றுமுள்ள புலி கரடி பன்றி முதலிய கொடிய விலங்குகளையும், அடித்துக் கொல்ல நினைத்து, அவ்வண்ணமே யடித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

அப்பொழுது இரவுமாகி இருள் மூடியது. அவ்வேளையில், ஒரு ரிஷிகுமாரன் அங்குவந்து குடத்தில் நீரை மொள்ள, அஃது யானை நீர்குடிக்குந் தொனிபோ லொலித்தது; உடனே யான் அஃது யானையென்றே எண்ணி அவ்வொலியுண்டாகிய இடத்தையும் அவன் தூரத்தையும் ஊஹித்துக் குறியிட்டுச் சரந்தொடுத்து விடுத்தேன்; இவ்வண்ணம் யான் யானையே இலக்கென வெண்ணி விடநாகத்திற் கொப்பான வாளியை விடுத்தவுடன் அவ்விடத்தில் ரிஷியின் தொனி யொன்று கேட்டது; அந்த ரிஷி மார்பில் பாணத்தினு லடிக்கப்பட்டு; ஐயையோ வென்று கூவி நீரிலேயே விழுந்தனன். பின்பும் அங்கிருந்து, அந்தோ! என்போன்ற அஜாத சத்துருவான தவசியின்மீது கூரிய கணை வந்து வீழ்வதற்குக் காரணம் யாது? நான் இரவில் நீர்கொண்டு போவதன் பொருட்டே இங்கெய்தினேனே! என்னை யடித்தவன் யாவன்? ஏனடித்தனன்? யார்க்கு நான் என்ன தீங்கு செய்தேன்? யான் தவம் பூண்டு புலன்களை வென்று காட்டில் காய் கிழங்குகளைப் புசித்துப் பிழைத்துக் கொண்டிருக்கின்றேனே! என்னைப் போன்றவர்களையும் கொலை செய்யும்படி விதி யுளதோ? ஜடைதிரித்து மரவுரியுடுத்துப் பிழைக்கின்ற என்னைக் கொல்வதினுல் யார்க் கென்ன பயன்? யான் அவர்க்கென்ன பிழை செய்தேன்!

ஒரு பயனுமின்றித் தீமை விளைவிக்கத் தக்க இக்கொலையினை யார்தான் நல மென வுகப்பர்கள்! குருவின் பத்தினியைப் புணர்ந்த கொடும்பாவியை யாவ ராகிலு முகப்பரோ? என் உயிர் போனாற்போகிறது; யான் உயிர்மாய்ந் திறக் கின்றேனே யென்று சிறிதுந் துன்புற்றிலேன்; என் தாயினையும் தந்தை யினையும் நினைந்தே மிகத் துன்புறுகின்றேன். என் தாய் தந்தைக ளிரு வரும் மூப்பினர்களாகி, என்னால் நெடுநாளாகப் பாதுகாத் தளிக்கப்பட்டனர் களே! இப்பொழுது யானொரு கணையினால் அடிபட்டு இறக்கின்றேனே! யானிறந்த பின்னர் அவர்கள் எவ்வண்ணம் பிழைத் துய்வார்கள்? மதிகெட்ட வனும் பாவியுமாகிய யாவன் இவ்வண்ணம் யாங்கள் மூவரும் இறக்குமாறு செய்தனனோ! என்று கூவிப் புலம்பி யழுதனன்.

மிகப்பரிதாபமான அம்மொழி கேட்டவுடனே, பிரம்மஹத்திசெய்தேனே யென்று யான் மிகுந்த பயமும் துயரமுங்கொண்டு நடுங்கி வருந்தித் திகைத்துநின்றேன்; எனது கையினின்றும் கணையுடன் கோதண்டமும் நழுவித் தரையில் வீழ்ந்தது; யானும் சோகத்தினால் மதிமயங்கி மகிழ்வுகுன்றி ஒளி யிழந்து வருந்தி அவ்விடத்திற்குச் சென்றேன். ஆங்கு ஸரயூநதியின் கரையில் பாணத்தினா லடிபட்டு ஒரு ரிஷி குமாரன், ஜடை யவிழ்ந்து புரளவும், தண் ணீர்க்குடம் நீர் கொட்டுண்டு கவிழ்ந்து கிடக்கவும், உடம்பு துகளினாலும் இரத்தத்தினாலும் பூசப்பட்டு வருந்தவும், மிகப் பீடைகொண்டு படுத்திருக்கக் கண்டேன். அவனும் என்னைக்கண்டு யான் மிக நடுக்கங்கொண்டு வருந்து வதை யறிந்து, என்னை நோக்கினாலே எரிப்பவன்போல நோக்கி, 'ஓய் ராஜ னே! இவ்வனத்தில் வாழ்கின்ற என்னால் உனக்கென்ன தீங்கு செய்யப் பட் டது? என் தாய் தந்தையர்கள் கட்புல னழிந்தவர்களும், திறமை யற்றவர்க ளும், மூப்பினர்களும், மிக நீர் வேட்கைகொண்டவர்களும், என்னை யொருவ னையே தஞ்சமாக வுடையவர்களுமாகி யிருக்கின்றனர். அவர்களுக்குத் தண் ணீர்கொண்டு போவதன்பொருட்டே நானிங்கெய்தினேன்; யான் உன்னாலடிக் கப்பட்ட வளவில், அவ்விருவர்களும் கூட அடிக்கப்பட்டவர்க ளாயினர்களே! யானிறந்த பின்னர் அவர்களை யார் பாதுகாத் தளிப்பார்கள்? ஐயோ! அவர் கள் நீர் வேட்கையினால் மிக வருந்தி, குமாரன் தீர்த்தங்கொண்டு வருவா னென்று என்வரவை நெடுநேரமாய் எதிர்பார்த் திருப்பார்களே! ஐயோ! தாகத்தினால் அவர்கள் என்ன தவிக்கிறார்களோ! யானிவ்வண்ணம் சரத்தினா லடிபட்டுப் படுத்திருப்பதை என் தாய் தந்தையர்கள் உணராமல் மிகத்துன் புறுவ ரென்றால், சிறந்த தவத்திற்கும், பற்பல நூல்களைக் கற்றதற்கும் பயன் யாது மிலதன்றோ? அவர்கள் இச்செய்கை யறிந்தனராயினும், நடக்கக் காலும் காணக் கண்ணும் தேகத்தில் சக்தியுமில்லாத அவர்கள் என்செய்வார்? காற்று முதலியவற்றால் முறிக்கபபட்ட ஒரு மரத்தை மற்றொரு மரம் கண்ணுறினு மென்செய்யும்? ஓ ரகுகுலத்தரசே! ஆகலின், நீயே விரைவாகச் சென்று இச் செய்தியை என்தந்தையிடம் பணிந் துரைசெய்க; உரைக்கின் உன்மீது அவர் கோபங் கொள்ளார்; இல்லாவிடின், காட்டுத்தீ வனத்தைப்பற்றி எரிப்பது போல உன்னைக் கோபங்கொண் டெரிப்பர், இங்கெதிரில் ஒரு கொடி வழி

யிருக்கின்றதே, அதனைப் பற்றிச் செல்வாயாகில், எம்மாச்சிரமம் போய் சேர்வாய்; அங்கெய்தி இச்செய்தியை யுரைத்து அவரை நல்வார்த்தை சொல்லி வேண்டுக; இல்லாவிடின் அவர் உன்னைச் சபித்து விடுவார். என் மார்பில் புதைந்த இந்தபாணம், நதியின் வேகம் மணற்குன்றினில் தாங்கி யதனையறுத் தழிப்பதுபோல, என் இதயத்தை உபத்திரவப்படுத்து கின்றது; ஆதலின், இக்கணையினை மேலெடுத்து என்னை வருத்த மற்றவனாகச் செய்து செல்வாய்' என்று மொழிந்து வருந்தினன்.

அடி என் பிராணநாயகி! யான் அம்மொழியைக்கேட்டு மிகத் துயரங் கொண்டு, கணையை எடுக்கின் இவன் இறப்பான்; இவ்வண்ணமே செல்வேனாகில், மிகவும் அவஸ்தைப் படுகின்றான்; யாது செய்வோ மென்று மிகவும் சிந்தைகொண்டு முடிவு பெறாமல், சோகக் கடலில் மூழ்கித் திகைத்து நின்றேன். யானவ்வண்ணஞ் சிந்தையுற்றதை முனிகுமார னறிந்து, மொழிவதற்குந் திறமையின்றி மரணாவஸ்தை யடைந்திருந்தபோதிலும், தீரங் கொண்டு மிகுந்த வருத்தத்துடன் என்னை நோக்கி, சக்கரவர்த்தி! நீ என்னைக் கொலைசெய்தேனே யென்று துன்புறற்க; தீரத்தினால் சோகத்தை யுள்ளடக்கி மனந்தேறுக; பிரஹ்மஹத்தி செய்துவிட்டேனே யென் றஞ்சற்க; பிரஹ்மஹத்திதோஷம் உனக்குறாது; யான் அந்தண னல்லேன்; நீ மனக்கவலை யுறற்க; யான் சூத்ரஸ்திரீயிடத்தில் வைசியனுக்குப் பிறந்தவன்-என்றுரைத்து, அத்துயரத்தைப் பொறுக்க ஆற்றலற்றுத் தவித்தனன். யானும் அதுகேட்டுக் கிஞ்சித்துச் சோகந்தணிந்து, அந்தப் பாணத்தை யவன் மார்பினின்றும் மேலிழுத் தெடுத்தேன்; உடனே யவன் என்னைக் கண்ணுற் றஞ்சி யுயிரை விட்டனன். அவ்வண்ண மவன் மார்பினில் கூரிய கணையினாலடிபட்டு நீரினாலும் குருதியினாலும் நனைந்தவனாகி, நெடுநேர மழுது அடிக்கடி நெட்டுயிர்ப்பு விட்டு வருந்தியதைக் கண்ணுற்று யான் மிகுந்த விசனமடைந்தவனாயினேன் என்று மொழிந்து புலம்பினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் அறுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்துநான்காவதுஸர்க்கம்.

சக்கரவர்த்தி கோஸலையார்க்குத் தமது சாபத்தை யுரைத்துச் சோகமடங் காமல் தம் மகனையே நினைந்து வானுலக மடைந்தது.

தவசியைக் கொலைசெய்தேனே யென்று மிக வருந்தி இவ்வண்ணம் புலம்பிய சக்கரவர்த்தியார் கோஸலையாரை நோக்கி மீளவும் உரைக்கலாயினர்: கேளடி என் பிரியநாயகி! யானறியாமையால் அக்கொலை செய்து மிக வருந்தி மயங்கி, இனி யாதுசெய்யின் நலமுளதாகுமென்று மிகச்சிந்தைகொண்டு பிறகு அந்த ரிஷிகுமாரன் கொணர்ந்த குடத்தை யெடுத்து நீரை நிறைத்துக்

கொண்டு, அவனுரைத்தவழியே சென்று அவ்வாச்சிரமஞ் சேர்ந்தேன். அங்கு அக்குமாரனது மாதாபிதாக்கள் மிக மூப்பினர்களும், கட்புல னழிந்தவர் களும், திறமை யற்றவர்களும், தஞ்ச மற்றவர்களுமாகி, சிறகொடிந்த பறவை கள்போல மிக வருந்தித் தம் குமாரன் இதுவரையில் ஏன் வந்திலனோ வென்று அவனது கதைகளையேபேசி அவனையே எதிர் பார்த்துக்கொண்டு, அவன் குணங்களையே புகழ்ந் துரைத்துக்கொண் டிருந்தனர். எழுந்திருக்கவும் சக்தியற்றவர்களாய், என்பொருட்டாகத் தம் புத்திரனைக்காணும் ஆசையு மொழிந்து நாதனற்றவர்களா யிருக்கின்ற அவர்களை யான் கண்ணுற்று அரு கிற் சென்று, அவர்களது நிலையைநோக்கி, இவர்கள் எவ்வண்ணம் உய்வார் களோ? எவ்வண்ணம் துன் புறுவார்களோ? எவ்வண்ண மென்னைச் சபிப் பார்களோ? என்று, இருமடங்கு அச்சமும் சோகமுங் கொண்டு, மெல்ல மெல்ல அவரைக் கிட்டிச் சென்றேன்.

என் காலடி யோசையைக் கேட்டு அந்த ரிஷி தன் மகன் வருவதாகவே நினைத்து என்னை நோக்கி, அடா என்னருமைப் புதல்வா! நீ இதுகாறும் ஏன் தாமஸஞ் செய்தனை? விரைவாக நீர் கொணர்ந்து தருக; நீர்விளையாட்டுக் கொண்டு இதுவரையில் தாமஸஞ் செய்தனையோ? உன் மாதா இங்கே நீர் விருப்புற்று மிக வருந்துகின்றனளே, விரைவாக வந்து நீர் கொடு; யாங்கள் மூப்பினர்களும், திறமையற்றவர்களு மாதலால், ஒருகால் உன் தாயாயினும் யானுயினும் வன்மொழி மொழிந் திருக்கினும், சினமுறாது பொறுத் தகமகிழ் வாய்; கதியற்ற வெங்களுக்கு நீயே கதி; கட்புலனற்ற வெமக்கு நீயே கண்ணு கின்றனை; எம்முயிர்கள் உன்மீதே ஆயத்தங்களாயின; இனியன மொழிந்து எனெம்மை 'மகிழ்விக்கின்றிலை என்று கூவி வேண்டி யழைத்தனர். அது கேட்ட யான் மிக்க பயங்கொண்டு பதிலுரைக்க வாயெழாமல் மயக்குற்றேனு யினும், தீரங்கொண்டு அம்முனியை நோக்கி, தவச் செல்வரே! அடியேன் தேவரீர் குமாரனல்லேன்; தசரதனென்னும் அரசன்; பக்வானே!' நல்லோர் பழிக்கத் தீச்செயல்செய்து, சுயங்கிருதாநர்த்தமான துன்பமடைந்தேன். யான் வில்லெடுத்துக்கொண்டு கொடிய விலங்குகளை யடிப்பதன் பொருட்டுச் சரயூநதியின் கரையில் வந்து பற்பல விலங்குகளை அடித்து வருகையில், துறைமுகத்தில் தேவரீர்குமாரன் குடத்தில் நீர்மொள்ளுந் தொனியைக் கேட்டு, யானை நீர் குடிப்பதாக வெண்ணி, ஓர் கணையைத் தொடுத் தெய்தேன்; உடனே யங்கெய்திப் பார்க்கையில், தேவரீர்குமாரன் அக்கணையினுல் மார்பில் அடிக்கப்பட்டுத் தரையில் வீழ்ந்து கிடந்தனன்; யான் அறியாமல் தொனி யைக் கேட்டே யானையென் றெண்ணி யடித்தே னல்லது, மனம்றிந் தடித்தி லேன்; அநந்தரம் தேவரீர் குமாரனது வாக்கியத்தினுலேயே யான் அக்கணை யினை மார்பினின்றும் பேர்த்தேன்; உடனே யவனங்கே உயிர்நீத்துப் பொன் னுலக மடைந்தனன். நீங்க ளிருவரும் கட்புல னழிந்தவர்களே யென்றும், மூப்பினரே யென்றும், இனி எவ்வண்ண முய்வீர்களோ வென்றும் அவன் புலம்பி யிறந்தனன். யானறியாம லிப்பிழை செய்தேன், தேவரீர் பொறுத் தருள்க என்றிவ்வண்ணமுரைத்து வேண்டினேன். அம்முனியும் எனது

கேட்டவுடனே கண்ணீர் விட்டுப் புலம்பிச் சோகத்தை யடக்கத் திறமையின்றி, என்னை நோக்கி, அடா தசரதா! நீயே நேராகவந்து இச்செய்தியையுரைத்திராயாகின், உன்தலை யாயிரஞ் சிதறுண்டு வெடித்துவிடும், க்ஷத்திரியன் வானப்பிரஸ்தனைக் கொலைசெய்த தென்பது, அவன் தேவேந்திரனாகிலும், அவனை யவ்வதிகாரத்தினின்றும் வீழ்வித் தழிக்கும்; பிரஹ்மாதியாகிய சிறந்த தவமுடைய ரிஷியை யாவனொருவன் கொலைசெய்யக் கருதி, மனமறிந்து, ஆயுதத்தை யெய்கின்றானோ? அவன் சிரம் பல சிதறுண்ண வெடிக்கு மென்பதி லையமில்லை; நீயும் அறியாமல் இக்கொலை செய்தமையால், பிழைக்கின்றனை; அறிந்து செய்திருப்பாயாகில், இப்பொழுதே இக்ஷ்வாகுவின் குலமே யழிந்துவிடும்; நீ யழிவா யென்பதில் கேட்கவேண்டுமோ? என்று, முனிந் துரைத்து, மீளவு மென்னை நோக்கி, அடா வேந்தா! எங்களை என் மகன் எங்கே இறந்திருக்கின்றனனோ? அவ்விடத்திற் கழைத்துக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கக் கடவை. அவ்விடத்தில் பாணத்தா லடிபட்டுக் குருதியில் நனைந்து அவிழ்ந்து பரவி யசைந்த மரவுரி கூந்தல்களை யுடையவனும், லோகாந்தர மடைந்தவனுமாகிப் புவியில் படுத் திறந்து கிடக்கின்ற எம்மைந்தனைக் கண்ணுற விரும்புகின்றோமென்று மொழிந்தனர். உடனே யானவர்களை யழைத்துக்கொண்டுபோய் அந்தக் குமாரனருகி லுட்காரவைத்து, அவர்கள் கைகளைப் பிடித்து, அக்குமாரனைத் தடவக் காட்டினேன்; உடனே யவ்விருவரும் பிள்ளையைத் தடவிப் பார்த்து, அவ்வுடலின்மேல் வீழ்ந் தழுது புலம்பினர்கள். அப்பொழுது அவன் தந்தை யப்பிணத்தை நோக்கி, அடா எம்மருமைத் திருக்குமாரா! இப்பொழு தெம்மைக் கண்டு, நீ ஏன் பாதம் பணிந்திலை; ஏன் இன்மொழி மொழிந்திலை; அடா புதல்வா! தரையில் படுத் துறங்கு கின்றனையோ? அன்றி, சினங்கொண்டு பேசுகின்றிலையோ? யானுனக்குப் பிரியமுண்டயே னல்லனாகிலும், தாயையாயினுங் காண்; அடா என்னருமை மைந்தா! ஏனென்னைத் தழுவிக் கொள்ளுகின்றிலை; இனிமையாக மொழியாய்; இவ்வண்ணம் நீ பேசாம லிருப்பையாகில், மற்று யாவன் பற்பல கலைகளைப் பயிலவுஞ் செவியுற்று மகிழ்வோம்? யாவன் காலையி லெழுந்து நீரிலாடி நித்திய கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு, புத்திர சோகத்தினால் வருந்துகின்ற எம்மைப் பணிவிடைசெய்து மகிழ்விப்பன்? ஒரு செயலுஞ் செய்யத் திறமையற்ற என் பொருட்டு யாவன் காய் கனி கிழங்கு முதலிய நல்லுணவுகளைக் கொணர்ந் தளித்துப் பசியாற்றுவான்? உன்மீது மிக வன்புடையவளும், கட்புலனற்றவளும், திறமை குன்றியவளு மாகிய இந்த உன் மாதாவை யான் எவ்வண்ணம் பாதுகாத் தளிப்பேன்? அடா என் மகனே! நீ இப்பொழுது என்னை விட்டு யமன் வீடு செல்லற்க நிற்க; நாளைத் தினம் என்னுடனும், தாயுடனுங் கூடியே மகிழ்வுற்றுச் செல்வாய்; யாங்க ளிருவரும் காட்டிடையில் திக்கற்றவ ராதலின், நீ சென்றவுடனே உன்னைத் தொடர்ந்து யமலோகம் சேர்வோ மல்லது,

இங்குத் துன்புற் றுய்யோம்; அங்கு யமதர்மராஜனையுங் கண்டு தர்ம தேவா! எம்மீ தருள் செய்வாய், இப்புதல்வன் எம்மைப் பாதுகாத் தளிக் கக் கடவன். நீயே இவ்வுலகினுக் கிறைவ னாதலின், இப்பிள்ளையை எமக் களிக்க; இத்தன்மையனாகிய எனக் கிவ்வொரு வரமளித் தருள்க; என்று வேண்டிக் கொள்வேன்; என்றிவ்வண்ணம் பலவாறாகப் புலம்பி மீளவும், மகனை நோக்கி, அடா என் புத்திரா! பாவச் செயலினனாகிய இந்த க்ஷத் திரியனால் நீ கொல்லப் பட்டமையால், முற்பிறப்பில் நீ ஏதேனும் பாவஞ் செய் திருக்கினும், அப்பாவமுந் தீர்ந்து தூய்மையனாயினை; ஆதலின், எனது ஸத்தியத்தினால் போர்முகத்தில் படையெடுத்துப் பின் செல்லாது போர்செய் திறந்தவர்க ளெவ்வுலகினை யடைகின்றனர்களோ? அவ்வுல கினையே நீயும் அடைந்து மகிழ்ச்சியுற்று நெடுநாள் வாழ்வுறக் கடவை. அன்றியில், ஸகரமஹாராஜன், சைப்பியன், திலீபன், ஜனமேஜயன், நஹு ஷன், துந்துமாரன், இவர்கள் எக்கதியினை யடைந் தனர்களோ? வேத மோதி யொழுகிய நல்லோர்க்கும், சிறந்த தவஞ்செய்தோர்க்கும், எக்கதி வாய்க்கின்றதோ? பூதானஞ் செய்தவர்களும், எப்பொழுதும் அறாமல் செந்தீவளர்ப்போர்களும், பரத்தையரைக் கனவிலும் காமுறாது, தம்மனைவி யரை யன்புடன் மகிழ்விப்பவர்களும், எக்கதி பெறு கின்றனர்களோ? ஆயிரங் கோதானஞ் செய்தோர்க்கும், தாய் தந்தைகளுக்குப் பணிவிடை செய்து பாதுகாத் தளிப்போர்க்கும், பிரயாகம் முதலிய தீர்த்தங்களிலும், அக்கினியிலும், ஒரு விருப்பத்தினா லுயிரை விடுபவர்களுக்கும், எக்கதி விதிக்கப் படுகின்றதோ? அவ்வக் கதிகளை யடையக் கடவை. எமது குலத்திற் பிறந்தோன் நரகில் விழான்; யாவனொருவன் உன்னைக் கொலை செய்தனனோ? அவனே நரகில் வீழ்வான்; என்றிவ்வண்ணம் பலமுறை யுரைத் தழுது புலம்பினர். பின்னர் தேர்ந் தெழுந்து, பத்தினியுடன் அக் குமாரனுக்குச் செய்யத்தக்க கடன்களைச் செய்து முடித்தனர். அப் பொழுது அக்குமாரன் திவ்விய தேஹந் தரித்து, தேவேந்திரனுடன் திவ்விய விமானமேறி, வானுலகம் செல்ல முயன்று, இந்திரனுடன் கூடித் தாய் தந்தைகளை நோக்கி, மனந்தேற்றி, எந் தந்தையர்களே! தேவர்களுக் கடியேன் பணிவிடை செய்த நற்செயலினால், அடியேன் சிறந்த நற்கதி யடைந்தேன்; தேவர்களும் விரைவில் என்னருகில் வந்து சேர்வீர்க ளென்று உரைசெய்து, அவ்விமானத்துடன் இந்திராதியர்களால் பூஜிக்கப் பட்டவனாகி, தேவலோகம்போய்ச் சேர்ந்தனன். அம்முனியும், பாரியை யுடன் நீர்க் கடன்களையும் முடித்து விட்டு, பயபத்தியுடன் கைகுவித்து நிற்கின்ற என்னை நோக்கி, அடா தசரத ராஜனே! என் மகனை ஒரு கணை யினா லடித்துக் கொலைசெய்தனை யாதலின், என்னைக் கொலை செய்யக் கடவை. இப்பொழு திறப்பதில் சிறிதுந் துன்புற்றிலேன்; என் மகனை நீ யறியாமல் கொன்றமையால், யானும் உன்னைச் சபிக்கப் போகின்றேன்; அடா யானிப்பொழுது புத்திரசோகத்தினால் மரணமுறும்படி நீ செய்த்

மையால், நீயும் புத்திர சோகத்தினால் மரணமுறக் கடவை. க்ஷத்திரியனாகிய உன்னால் அறியாமையால், என் குமாரன் கொலைசெய்யப் பட்டமையால், உனக்குப் பிரஹ்மஹத்தி நேர்ந்திலது; இத் தன்மையதாகிய சோகம் உனக்கும், கொடையாளனுக்குக் கொடையென்பது விளைவில் நேர்வதுபோல நேரும்; என்றிவ்வண்ணம் தீனமாகப் புலம்பிப் பத்தினியுடன் சிதையில் படுத்தெரிந்து பொன்னுலக மடைந்தனர். இப்பொழுது யான் மிகத் துன்பமுற்றுச் சிந்தைகொண் டிருக்கையில், இஃது என் நினைவில் தோற்றியது; அடி என் பிராணநாயகி! யான் இளமையில் செய்த அத்தீச்செயலின் பயன் இப்பொழுது நேர்கின்றது; அபத்தியஞ் செய்து கொண்டு நல்லன்னத்தை யுண்ணினும், பிணி வளரு மல்லது, நீங்குமோ? அவ்வண்ணம் யான் முன் னித்தீச்செயலைச் செய்துவிட்டுப் பின் யாது செயினும், அப்பயன் வாய்த் தனுபவிக்காமல் தீருமோ? யானிப்பொழுது புத்திரசோகத்தின லிறக்கப்போகின்றமையால், அம்மஹாமுனியின் சாபம் பலிக்கின்றது; அடி கோஸலையே! யானுன்னையும் கண்களால் நன்கு காண்கிலேன்; கைகளா லென்னை நன்கு பற்றிக் கொள்ளா யென் றுரைத் தழுது; மீளவும் கௌஸலையாரை நோக்கி, அடி என் பிரிய மனைவி! மிகவுங் கொடிய யான் என்னரும் புதல்வனைக் காடேறச் செல்லவிட்டேனென்பது எனக்கு மிகத் தகும்; என் திருமகன் என் மொழி கேட்டு மறுமொழி கூறாமற் சென்றன னென்பதும் அவனுக்கே தகும்;—

దుర్వృత్తమపికఃపుత్రం త్యజేద్భువివిచక్షణః
కశ్చప్రవ్రాజ్యమానోవా నాసూయేత్పితరంసుతః॥

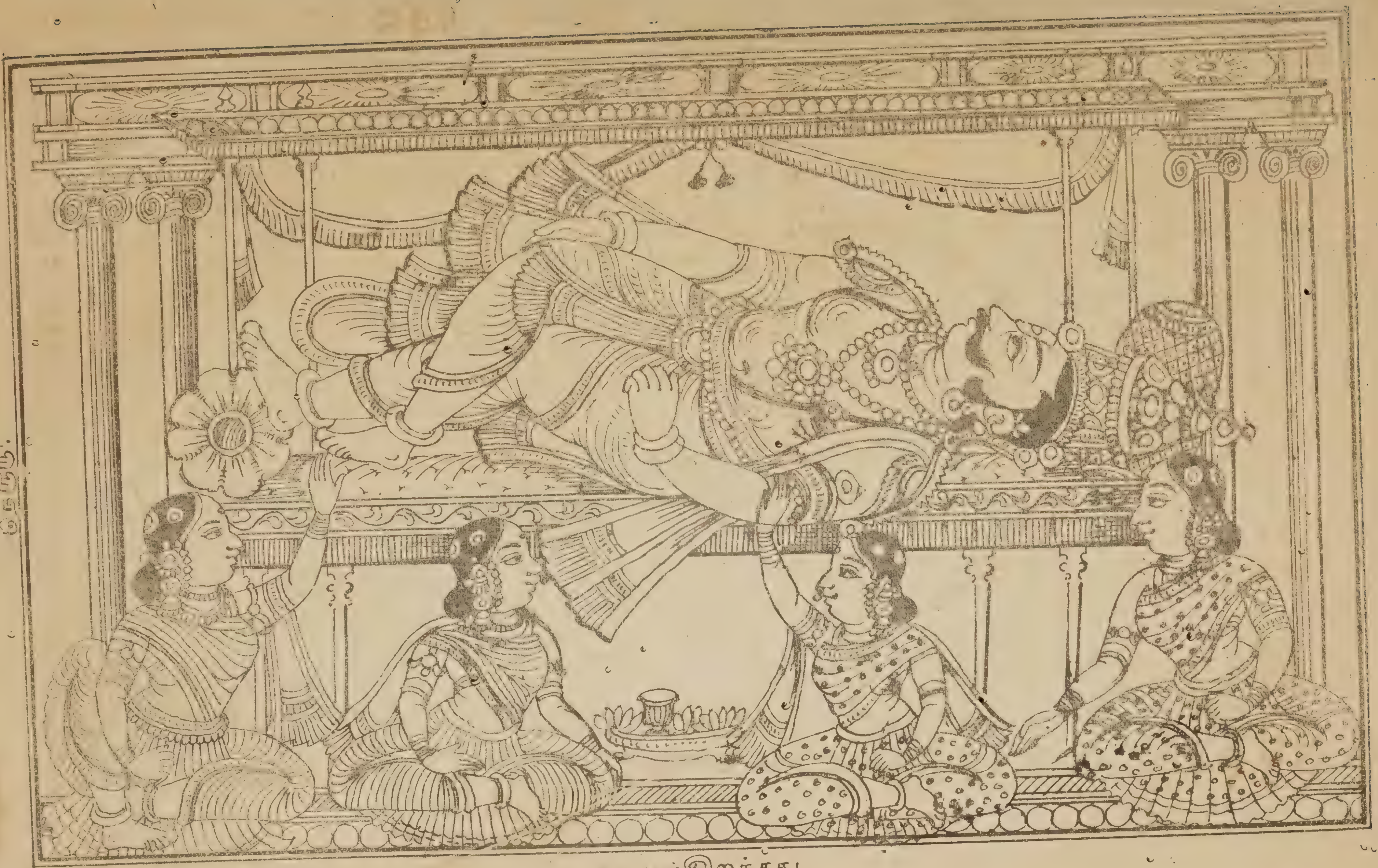
துர்வ்ருத்தமபிகஃபுத்ரந் த்யஜேத்புவிவிசக்ஷணஃ
கச்சப்ரவ்ராஜ்யமானோவா நாஸூயேத்பிதரம்ஸுதஃ.

அறிவுள்ள யாவனாயினும், என்னைப்போல மகன் மிகத் தீச்செயலினனாயினும், அவனைக் காடேறச் செல்ல விடுவனோ? தந்தையால் காடேறச் செல்ல விடப்பட்ட எந்தப் புத்திரனாயினும், தந்தையினிடத்தில் அஸூயை கொண்டு மறுத் துரையானோ? இப்பொழுது என் திருமகன் இங்கெய்தி என்னைத் தடவித் தழுவிக் கொள்வானோ? கனவிலாயினும் வாய்ப்பனோ? யமலோகஞ் சென்ற மனிதர்கள் என் திருமகனை எப்படி காண்பார்கள்? காணார்களோ? அடி கோஸலையே! யான் உன்னைக் காண்கிலேன்; எனக் குணர் வழிகின்றது; இந்த யமதூதர்களும் வந்தென்னைத் துரைப்படுத்து கின்றனர்கள். யானிவ்வண்ணம் இறக்குங் காலையிலும், தருமமறிந்தவனும், ஸத்திய முடையவனும், உண்மையாகிய தோளாண்மை யுடையவனுமாகிய என் திருமகனைக் காணப் பெற்றிலேனே? இதைவிட எனக்குத் துன்பமென்பது முளதோ? என் திருமகனைக் காணாமையா லுண்டாகிய சோகத்தீயென் னுயிரினை முதுவேனிற் பருவத்தில், வெயில் நீரைச் சோஷிக்கச்

செய்வதுபோலச் சோஷிக்கச் செய்கின்றது ; பதினன்காண்டுந் தீர்ந்து, பதினைந்தாவ தாண்டில் திரும்பி எழுந்தருளிய என் திருமகனுடைய அழகிய காதணி விளங்குவதும், தாமரை யிதழ்போன்ற திருக்கண்களை யுடையதும், மிக வழகிய புருவ முடையதும், குருக்கத்தி முகிழ்போன்ற பற்களையும், எள்ளுப்பூப் போன்ற நாசியையும் உடையதும், புன்னகை யுடையதுமாகிய திருமுக மண்டலத்தை யாவர் காண்பார்களோ ? அவர்கள் மனிதர்க ளல்லர் ; தேவர்களே யாவார்கள். முழுமதிபோலத் திகழ்ந்தும், தாமரைபோல மலர்ந்து, மணங் கமழ்ந்து முள்ள என் திருமகன் திருமுக மண்டலத்தைக் கண்டு மகிழ்வுறுவார்க ளல்லரோ ? மிக நல்வினையினர்கள். வனவாஸந் தீர்ந்து மீண்டெழுந் தருளி வக்ரகதியினை விட்டு, நல்வழி சேர்ந்த சுக்கிரனைப்போலத் திகழ்ந்து, திருவயோத்தி சேர்ந்த என் திருமகனைக் கண்டவர்க ளல்லரோ ? இன்புறுவார்க ளென்று நினைந்து நினைந் தழுது, மீளவுங் கோஸலையாரை நோக்கி, அடி என் பிராண நாயகி ! என் மனம் மோஹங்கொண்டு மிக வருந்துகின்றது ; தொனி, பரிசம், உருசி, உருவம், மணம், இவைகளி லொன்றினையு முணர்கின்றிலேன் ; புலன்க ளைந்து மழிந்தன ; எண்ணெயற்ற பின்னர்த் தீபத்தின் ஒளிகள் முன்போலத் திகழுமோ ? நதியின் வேகம் கரையினைக் கரைப்பதுபோல இத்துன்பம் என்னைக் கரைத் தழிக்கின்றதென் றுரைத்துத் தன் திருமகனை யுத்தேசித்து, அந்தோ ? ராகவா ! அந்தோ ? நீண்டுருண்ட திருத்தோளா ! அந்தோ ? என் துயரந் தீர்த்தருளவல்ல கோமானே ! அந்தோ ? தந்தை யிடத்தில் மிகப் பிரிய முடையோனே ! அடா எனக்குத் தஞ்சமாகியவனே ! அடா என் திருமகனே ! யானிப்பொழு திறக்குங் காலையில் இங்கிராமல், எங்கெய்தியிருக்கின்றனையென்று கூவிப் பின்னும் அடி கோஸலராஜன் திருமகளே ! யானிப்பொழு திறக்கின்றேன் ; அடி ஸுமித்திரை ! இறந்து விடுகின்றேன் ; அடி பாவி சண்டாளி கைகேயி ! குலத்தைக் கெடுத்த கொடும்பாவீ ! உன்னால் இறக்கின்றே னென்று புலம்பிக் கோஸலையார் ! ஸுமித்திராதேவி ! இருவரருகிலும், உயிர் வாழ்வின் முடி வடைந்தனர். சக்கரவர்த்தியார் இவ்வண்ணந் தம் சாபத்தை யுரைத்துத் திருமகனை நினைந்து புலம்பி, அன்றிரவு இரண்டுயாமம் சென்றபின், மொழியற் றெப்பொழுது ஒழிந்தனரோ ? அப்பொழுதே யவர் உயிரை விட்டுத் துயில் கொண்டவர்போலப் படுத்திருந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் அறுபத்துநான்காவது சருக்கம் முற்றிற்று.

வைசியனுக்குச் சூத்திரப் பெண்ணிடத்தில் பிறப்பவன் கரணனென்னும் ஜாதியுடையவனுகின்றான். அவனுக்கு வேதாதிகள் ஓதவிதியின்மையால், அவன் நித்தியகருமம் செய்ததாகவும், ஹோமம் பண்ணியதாகவு மிருக்கின்ற தொக்குமோ

தசாதர்இறந்தது

அறுபத்தைந்தாவதுசருக்கம்.

சக்கரவர்த்தியார் இறந்ததை யுணர்ந்து யாவரும் புலம்பியது.

அநந்தரம் இரவு நீங்கிப் பொழுது விடிந்த பின்னர், மறுநாளுதயத்தில் ஸூத மாகதவந்திகளும், மங்கள பாடகர்களும், பாடுவோர்களும், சக்கரவர்த்தியார் திருமாளிகை சேர்ந்து, வெவ்வேறாக சக்கரவர்த்தியைப் புகழ்ந்து பாடித் துதி செய்கையில், அவ்வொலி எங்கும் பரவி யொலித்தது ; தாளமுறையின்படி கைகளினால் பலவகை வாத்தியங்களை வாதிக்க வல்லவர்களும், யாவரும் வியப்புறத்தக்க நற்செயல்களைக் கவியாகப் பாடினர்கள் ; அவ்வொலியாலும், அவ்வரண்மனையுள் கூடுகளிலும், நீடங்களிலும், மரங்களிலு மிருக்கின்ற பறவைகளெல்லாந் துயிலுணர்ந்து தொனி செய்தன ; பிராஹ்மணர்கள் புண்ணிய கதையும், காயகர்கள் வீணாநாதமும், சக்கரவர்த்தியார் விஷயமாகிய பதங்களின் கானதொனியும், ஒன்று சேர்ந்து அவ்வரண்மனை யெங்கும் நிறைந்தன ; உடனே பெண்கள் அலி கூனர் குறளர் முதலிய அரண்மனையுள் புகத்தக்க பரிசாரகர்கள் தூய்மையராகிப் பொற் குடங்களில் நிறைந்துள்ள ஹரிசந்தனஞ் சேர்ந்து, மணங்கமழு நன்னீர்களையும், மற்றும் மங்கள வஸ்துக்களையும், சித்தஞ்செய்து நின்றனர்கள். இவ்வண்ணஞ் சக்கரவர்த்திக்குச் சித்தஞ் செய்யத்தக்க மங்களத் திரவியங்கள் யாவும், எல்லா லக்ஷணங்களையு முடையனவும், விதியின்படி பூஜிக்கப்பட்டனவும், நற்குணங்களை யுடையனவாகித் திகழ்கின்றனவுமாக விளங்கின ; அப்பொழுது யாவரும் வெய்யோ னுதயமாகு மளவுங் காத்திருந்தும், சக்கர

வெனின், அவனுக்கு வைதிக மந்திரங்களால், நித்திய கருமங்களும், ஓமமு மில்லையாயினும், தாந்திரிகமாக உளதென வுணர்க. (நமஸ்காரேணமந்த்ரேண பஞ்சயஜ்ஞான்ஸஹாவயேத்) என்று, சூத்திரனுக்கும், ஹோமாதிகாரம், தாந்திரிகமாயுளதென விதியிருக்கின்றமையால், அவனை விடச் சிறந்த கரணனுக்கு அவ்வதிகாரம் உளதென்பதில் ஐயமென்ன? .

ரிஷி குமாரன் ரிஷி யிருவரும், பிரஹ்மஜ்ஞானிகளா யிருக்க ; இக்குமாரன் ஆயுதப்பயிற்சி யுற்றவர்களது கதியை யடையும்படி கோரிய தென்னெனில், (த்வாவிமௌபுருஷௌலோகே ஸூர்யமண்டலபேதிநௌபரிவ்ராட்யோகயுக்தச்ச சரேணபிமுகோஹத:) என்று, யோகியும், போரில் இறந்தவனும், ஒரே லோகத்தை யடைகின்றனர்கள். என வசன மிருப்பதால் விரோத மில்லை.

இதில் ஜனமேஜய னடைந்த கதியையும் அடைகவென்றிருக்கின்றது; ஜனமேஜயன், பரீக்ஷித்து மஹாராஜன் குமார னாதலால், அவன் கலியுகாதியிலேயே யிருந்தமையால், இவனை முன் திரேதா யுகத்தில், எவ்வண்ணங் கவி கூறினரெனில், இவன் வேறொருவனே யன்றி, யவனல்லனென வுணர்க.

வர்த்தியார் விழித்திலராதலின், ஏனினும் சக்கரவர்த்தியா ரெழுந்திலர்? துயிலே கொண்டனரோ ? மயலே கொண்டனரோ ? நெடுந் துயிலே கொண்டனரோ ? என்று, சங்கை கொண்டனர். அப்பொழுது சக்கர வர்த்தியா ரருகில் படுத்திருந்த வனிதையர்கள் வந்தும், விநயத்தினாலும், நீதியினாலும், தூரநின் றெழுப்பினர்களே யன்றி, இவர் படுக்கையைக் கிட்டித் தொட் டெழுப்பி யிலர் ; ஆயினும், இவர் துயில்கொண்டனர்போ லிலரோ ? இறந்தனரோவென் றவர்க ளையமுற்று, அலைகள் மோதுந் தோறும், புல்லின் நுனி நடுங்கி யசைவதுபோல நடுக்குற்று வருந்தினர் கள். உடனே யவர்கள் மஹாராஜனை நன்றாகக் கண்ணுறுகையில், எவ் வண்ணஞ் சங்கை கொண்டனரோ ? அதன் நிச்சயம் பிறந்து புலம்பினர் கள். கோஸலையார் ! சுமித்திராதேவி ! இருவரும், புத்திர சோகத்தால் நெடுநேரம் விழித்துத் துயின்றமையால், அக்காலையில் அவர்களும் விழித் திலர் ; அப்பொழுது கோஸலையார் சோகத்தால் மிக வருந்தி, முகவொளி குன்றி, இளைத்து, உற்பாத காலையில் தோற்றுந் தூமகேதுவால் மறைக் கப்பட்ட விண்மீன்போலத் திகழ்ந்திலர் ; மற்ற ஸ்திரீக ளெல்லோரும், மஹாராஜரருகில் கோஸலையாரும், அவரருகில் ஸுமித்திரா தேவியும் படுத்து, முக வொளியற்றுத் துயில்வதையும், சக்கரவர்த்தியார் துயின் றவராகியே நெடுந்துயில் கொண்டதையு மறிந்து, கூவி யழுதனர்கள். காட்டிடையில் யூதபதி யிறக்கையில், யானைப்பேடுகள் கூவிச் சூழ்வது போலச் சூழ்ந்து கூவுகின்ற அவர்களது அழுகுரலைக் கேட்டுக் கோஸலை யார் ஸுமித்திரையா ரிருவரும் கண்விழித்து, மஹாராஜனைக் கண்ணுற் றும், தொட்டெழுப்பியும், எழுந்திராம லிறந் திருப்பதை யறிந்து, ஹா பிராணநாதா ! என்று, கூவித் தரையில் வீழ்ந்து, புரண்டு, துகள் படிந்து, விண்ணினின்றும் வீழ்ந்த விண்மீன்கள் போலத் திகழ்ந் திலர் கள். இவ்வண்ணம் இவர்கள் வீழ்ந் தழுவதையுங் கண்டு, கைகேயி முத லிய தேவிகளும் வீழ்ந்து, மயல்கொண் டழுதனர்கள். இவ்வாறு தேவிக ளெல்லோருங் கூடி யழுகையில், அவ்வொலியால் அவ்வரண்மனை முழு தும் பிரதித்தொனி பொருந்தி யொலிக்கச் செய்கையில், வானுலக மடைந்த சக்கரவர்த்தியாரது திருமாளிகை முழுதும், அச்சங்கொண்டும், நடுக்குற்றும், தீனமாகப் புலம்பியும், வருந்தியும், இறந்த மஹாராஜனைச் சூழ்ந்து, ஒருவர்க் கொருவர் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு, சக்கரவர்த்தி தேவிகள் யாவரும் அநாதைகளாகிக் கூவிக் கேவிப் புரண் டுருண் டழுது புலம்பினர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் அறுபத்தைந்தாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

அறுபத்தாறுவது சருக்கம்.

சக்கரவர்த்தியார் தேவிகள் முதலிய் வனிதையர்க ளெல்லோரும் புலம்பியது.

அநந்தரம் அணைந்த அக்கினி போலவும், நீரற்ற பெருங்கடல் போலவும், ஒளிகுன்றிய வெய்யோன் போலவும், பொன்னுலக மடைந்து, திகழ்வற்றுக் கிடக்கின்ற சக்கரவர்த்தியாரைக்கண்ணுற்றுக் கோஸலையார் பர்த்தாவின் சிரத்தை யெடுத்து, மடியில் வைத்துக் கொண்டு, கண்ணீர் பெருக்கிக் கைகேயியை நோக்கி, அடி பாவி கைகேயீ ! இப்பொழுது உனது கோரிக்கை யீடேறிற்று ? இனிப் பகையற்றுக் கைம்பெண்ணாகி, இவ்விராஜ்ஜியத்தை யாண் டின்புற்று மகிழ்க ; அடி கொடியாளே ! தீச் செயலினளே ! நீ ஒரே பிடிவாத முடையளாகி, பர்த்தாவையுந் துறந்து கொன்றனையே ? என் திருமகன் என்னை விட்டுக் காட்டுக் கெழுந்தருளி விட்டனன். பர்த்தாவோ வானுலக மடைந்தனர். ஆதலின், கொடிவழி யில் துணையற்றவள்போல யான் ஒரு பொழுதும் உயிர்வாழ விருப் புறேன் ;—

భర్తారంతంపరిత్యజ్య కా స్త్రీ దైవతమాత్మనః
ఇచ్ఛేజ్జీవితుమన్యత్ర కైకేయ్యాస్త్యక్తధర్మణః||

பர்தாரந்தம்பரித்யஜ்ய காஸ்த்ரீதைவதமாத்மனஃ
இச்சேஜ்ஜீவிதுமந்யத்ர கைகேய்யாஸ்த்யக்ததர்மணஃ.

கற்புடைய யாவள் தனக்குத் தெய்வமாகிய பர்த்தா! இறந்த பின்னர், அவருடன் அநுமரணஞ் செய்யாமல், அவரை விட்டு விட்டுப் பிழைத் திருக்க விருப்புறுவள் ? தருமத்தை முற்றுந் துறந்த இந்தக் கைகேயி யொருத்தியே பர்த்தாவைத் துறந்து, உயிர்வாழ விருப்புற்றன ளந்தோ ? பொருளாசை கொண்டவன் விஷந் தீண்டிய அன்னத்தையும், எறிய மனம் வராமல், அதைத் தின்பதினால் வருந் தீங்கினையும் அறியாமல், அதைப் புசிப்பது போலவும், எட்டியைத் தின்றவன் விஷத்தினா லுண் டாகுந் தோஷங்களை யறியாமல், விஷ மேறுமையால், பயமற் றிருப்பது போலவும், இக்கைகேயியும், கூனியினால் பொருளாசைகொண்டு, இதனால் விளையுந் தீங்குகளையு மறியாமல், பயமு மின்றி, இந்த ரகுகுலத்தையே கெடுத்தனளே பாவீ ? முன்பு கைகேயீ ! இவ்விரண்டு வரங்களையும், கேட்டுக் கொள்ளாம லிருக்கையிலே, இப்பொழுது இவைகளையே வர மாகக் கொடுத்து, சக்கரவர்த்தியார் என் திருமகனைக் காடேற வோட்டின ரந்தோ ? இச்செய்தியை ஜனக சக்கரவர்த்தியுங் கேட் டென்போலவே

துன்புறுவாரோ ; செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களை யுடையவனும் தருமநிலை தவறுதவனுமாகிய என் திருமகன் இவ்வண்ணம் அரசிழந்து காடு செல்ல நிகழ்ந்தமையால், யானிவ்வண்ணம் அநாதையாகி வருந்து வதை யறியானோ ? ஜனகராஜன் திருமகளாகிய ஸீதையும், இதுகாறுந் துன்புறுதவளாதலின், காட்டில் கொடிய மிருகங்களைக் கண் டஞ்சுவளோ ? அவள் இரவில் கொடுமையாகக் கூவுகின்ற பசு பக்ஷிகளி னொலியைக் கேட்பளாயின், மிக நடுங்கி என் திருமகனையே தஞ்சமென வடைந் தணைத்துக் கொள்வள் ; புத்திரனற்றவரும், மூப்புடையவரும், மிக வன் பினருமாகிய அந்த ஜனக சக்கரவர்த்தியும், இத்துன்பத்தைப் பொறுமல் உயிரை விடுவா ரல்லது, உய்யார் ; ஆதலின், யானு மிப்பொழுதே இந்த என் பர்த்தாவின் திருமேனியை யாலிங்கனஞ் செய்துகொண்டே சிதை யில் படுத்து, இறப்பேனே யல்லது, உயிர் வாழேனென் றிவ்வாறு புலம்பினர். இவ்வண்ணஞ் சக்கரவர்த்தியாரைத்தழுவியழுகின்ற கோஸலை யாரை யங்குள்ள காந்தையர்களுள் தலைமையானவர்கள் வந்து தேற்றி விடுவித்துத் தனியே நிறுத்தினர்கள். உடனே மந்திரி முதலானோர்கள் யோசனை செய்து, மஹாராஜர் சரீரத்தை எண்ணெய்க் கொப்பறையி லிடு வித்துப் புத்திரனில்லாமல் மஹாராஜரை தஹனஞ் செய்வது தகுதியற்ற தென்று, அந்தச் சரீரத்தை யழுகாமலும், நாறுமலும் பாதுகாத்தனர்கள். சக்கரவர்த்தியின்தேவிகள் அப்பொழுதும் அந்த எண்ணெய்க்கொப்பறை யைச் சுற்றிக்கொண்டு, கைகளை யுயர்த்திக் கூவி, அந்தோ ? மஹாராஜரோ! ஸத்திய ஸந்தனும், இனிய மொழியனும், உருவ மழகியவனுமாகிய ஸ்ரீராமசந்திரனை விட்டுப் பிரிந்து வருந்திய எங்களைத் தேவரும் விட்டுச் செல்லு கின்றீரோ ? குமாரனையும் விட்டுத் தேவரையும் விட்டுப் பிரிந்து, அநாதையர்களாகிய யாங்கள் பர்த்தாவையுங்கொன்று, திருமகனை யுங் காடுறச் செய்து, மிகப் பாவியாகிய கைகேயியுடன் எவ்வண்ணம் வாழ்ந் துய்வோம் ? எங்களுக்குந் தேவர்க்குந் தஞ்சமாகிய ஸ்ரீராமன் ராஜ்ஜியத்தையுந் துறந்து காடுறைந்தனன். அவனாலும், தேவராலும், பிரிக்கப்பட்டவர்க ளாகியும், கைகேயியினு லிகழப்பட்டவர்க ளாகியும், எப்படி பிழைப்போம்? ஸ்ரீராமன், ஸீதை, இலட்சுமணன், இவர்களையே துறந்த கொடும்பாவி யாகிய இந்தக் கைகேயி ! எம்மையுந் துறப்பதி லைய முளதோ ? என்றிவ்வகையாகப் புலம்பி, மகிழ்வு குன்றி, மோகங் கொண்டு, வருந்தித் துடித்தனர்கள். அத்திருவயோத்தியும் சக்கரவர்த்தி யார் இறந்தவுடன் மதிமறைந்த இராப்போலவும், கணவனிறந்த பெண் போலவும், கண்ணீர் பெருக்கி யழுகின்ற ஜனங்கள் நிறைந்ததும், ஐயையோ வென்று கூவுகின்ற குலமகளிர்களுடையதும், செயலற்றிருக் கின்ற ஜனங்களுடையதும், ஜனஸஞ்சாரமற்ற நற்சந்தி தலைவாயில்களை யுடையதுமாகி முன்போலத் திகழ்ந்திலது ; இவ்வண்ணஞ் சக்கரவர்த்தி யும் பொன்னுலக மடைந்து, தேவிகளுஞ் சூழ்ந் தழுது புலம்பிக்கொண்

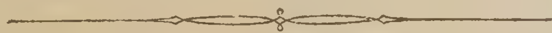
டிருக்கையில், மாலைப்பொழுதாகி, வெய்யோனும் கிரணவொளி சுருங்கி மறைந்து, இரவுந்தோன்றி வளர்ந்தது; அங்குக் கூடிய அன்பர்களும் புத்திரனை விட்டுச் சக்கரவர்த்திக்கு தஹநஸம்ஸ்காரஞ் செய்யக்கூடா தென்று தடுத்து, மஹாராஜனை எண்ணெய்க் கொப்பறையிலேயே வைத்துப் பாதுகாத்து வந்தனர்கள். அந்நகரிலுள்ள ஆண் பெண் ணடங்கலும், கும்பு கும்பாகக் கூடிக் கைகேயியை யிகழ்ந்தும், ஸ்ரீராமபிரான் குணங்களைப் புகழ்ந்தும், கண்ணீர் சொரிந்து அழுது ஒடுங்கி நின்றமையால், கதிரவன் மறைந் தொளி யிழந்த வாகாசம் போலவும், விண்மீன்கள் திங்களொன்று மின்றி, இருள்கொண்ட இரவுபோலவும், அத்திருவயோத்தி விளங்கியது; அப்பொழுது எல்லோருந் துன்புற்றனர்களே யன்றி, இன்புற்றிலர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் அறுபத்தாறுவது சருக்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தேழாவது சருக்கம்.

எல்லோரும் பரதாழ்வானை யழைப்பிக்க வேண்டு மென்று வசிஷ்டமஹாரிஷியுடன் விண்ணப்பஞ் செய்தது.

அநந்தரம் கண்ணீர் பெருக்கி யழும் மஹாஜனங்களின் சோகத்தினால் வளர்ந்த இரவு நீங்கி, ஸூரியோதய காலத்தில் ராஜகாரியங்களை நடாத்தவல்ல மார்க்கண்டேயர், மௌத்கலியர், வாமதேவர், காசியபர், காத்தியாயனர், கௌதமர், ஜாபாலி முதலிய வேதியர்களும், மந்திரிகளும் கூடி வசிஷ்டமஹாமுனிவரை நோக்கிக் கேட்டருளீர் நான்முகன் திருக்குமாரரே! சக்கரவர்த்தியார் புத்திர சோகத்தால் விண்ணுலக மடைந்தமையால், நமக்கு நூறுவருடம்போல வளர்ந்த இன்றிரவு கழிந்தது; சக்கரவர்த்தியார் வானேறினர்; ஸ்ரீராமபிரான் காடேற வெழுந்தருளினர்; இளையபெருமாளு முடனே சென்றனர்; பரத சத்துருக்கர்க ளிருவரும், தம்மர்தா மகன் திருமாளிகையி லிருக்கின்றனர்கள்; இப்பொழுதே இந்த ராஜ்ஜியத்திற்கு ஒருவன் அரசனாக விதிக்கப்படக் கடவன். நமதிவ்விராஜ்ஜியம் அரசனற்றதாகி யழிந்து கெடவேண்டா; அரசனற்ற தேசத்தில் மழையும் பொழியாது; விதையும் நம்பி விதையார்கள்; தந்தைக்கு மக்களும், பர்த்தாவுக்குப் பத்தினியும், வசப்பட்டு நடவார்கள்; ஒருவருக்கும் பொருள் நிலைபெற்றிராது; இவனுக்கு இவள் மனையாளென்றும் ஒருத்தியும் நிலைத்திராள்; இவ்வண்ணம் நீதியழிந்துவிடின், சத்திய

மெங்குள தாகும்? அரசனற்ற தேசத்தில் மனிதர்கள் சிறந்த சபாமண்ட பத்தையும், மாஞ்சோலை, பூஞ்சோலைகளையும், சிறந்த மாட்மாளிகை களை யும், கட்டுவியார்கள். வேதியர்களும் வேதமோதார்கள், யாகமுஞ் செய் யார்கள், விரதாநுஷ்டானங்களும் செய்யார்கள், யாகஞ் செய்வோர்களும், யாகங்களில் தக்கபடி தக்ஷிணைகொடுத்து மரியாதை செய்யார்கள். நாடு செழிக்கத்தக்க நல்லுற்சவங்களும், நல்லாலோசனை சபைகளும், நடநர்த்த காதியவையும் செழிப்புறா; வியாபாரஞ் செய்வோர்களும், அச்சமற்றுப் பண்டங்களை மாறார்கள். பௌராணிகர்கள் புராண கதைகளும், சிந்தையற் றுளைசெயார்கள். பெண்களும் சிறந்த ஆடையாபரணங்களை யணிந்து, மாலைப்பொழுதில் விநோதமாக விளையாடுவதன் பொருட்டு, உத்தியானங் களுக்குச் செல்லார்கள். காமுகர்களும் காமினியர்களுடன் கூடி விரைவாகச் செல்லத்தக்க வாஹநங்களின்மீதேறிச் செல்லார்கள். மிகுந்த செல்வ முடையவர்களும், வாயிலைத் திறந்து கொண்டு பயமற்றுத் துயில்கொள் ளார்கள். அறுபது வயதுள்ளனவும், சிறந்த தந்தங்களை யுடையனவும், சிறந்த மணிகளை யுடையனவு மாகிய மதயானைகள் ராஜவீதிகளில் கண கணவென்று நடவா? சூரர்கள் ஆயுதப்பயிற்சி செய்யுழித் தோன்றும் ஒலியும் கேட்கப் படாது; பலவகைப் பண்டங்களையுடைய வர்த்தகர் களும், நெடுந்தூரஞ்சென்று க்ஷேமமாகக் களவு கொடாமல் திரும்பிவந்து சேரார்கள். அரசனற்ற தேசத்தில் ஐம்புலன்களையு மடக்கி, நிரந்தரம் பராமாத்துமாவையே சிந்தை செய்து கொண்டு மாலைப்பொழுதான விடத் தில் படுத்து, ஒருதினமும் ஓரிடத்தில் தங்காமல் செல்லத்தக்க யோகியும், உபசாரஞ் செய்வோர் அகப்படா ராதலின், தனிவழி நடவான்; அரச னிலனாகில், நன்மை பெறுவதற்கும், தீமையை நீக்குவதற்கும், ஒருவ ராலும் முடியாது; சேனையும் பகைவரை வெல்லத் திறமையுளதாகாது? மனிதர்களும், யானை தேர் பரிமா இவைகளின்மீது பல கலன்களை யணி ந்து மகிழ்ந்து வீதிகளிற் செல்லார்; கல்விகற்ற நுண்ணறிவாளர்களும், வனங்களிலாயினும், உபவனங்களிலாயினும், கல்விப்பயிற்சிசெய்து காலம் போக்கார்கள். ஜனங்களும் நியமங்கொண்டு நன்மலர்களாலும், நல்லுணவு களாலும், தேவபூசை செய்யார்கள். ராஜகுமாரர்களும், அலங்காரஞ்செய்து கொண்டு வஸந்தகாலத்தில் விருக்ஷங்கள்போலத் திகழார்கள். நீரற்ற ஆறு கள் போலவும், புல் செடி கொடிகளற்ற காடு போலவும், கோபாலனற்ற பசுக்கள் போலவும், அரசனற்ற ராஜ்ஜியமும், செழிப்புற்று விளங்காது; தேர்க்குத் துவஜங் குறியாகும், அக்கினிக்குப் புகை குறிப்பாகும், அவ் வண்ணம் நம்மெல்லோர்க்கும் அரசனே குறிப்பாகும்; அத்தன்மைய னாகிய அரசர் இப்பொழுது பொன்னுலகமெய்தி விட்டனர்; அரசனற்ற தேசத்தில் ஒருவனுக்கும் ஒரு வஸ்துவும், இப்பொருள் என்னுடைய தென்று சொல்லும்படி நிலைபெற்றிராது; பெருமீன் சிறுமீன்களையே கொன்று பக்ஷிப்பதுபோலப் பலவான்களும் எளியோரைக்கொன்று பக்ஷிப்

பார்கள். ராஜா தண்டனை செய்வா ரென்னும் பயத்தா லிதுவரையி லடங்கி யிருந்த நாஸ்திகர்களும், சங்கையின்றி யுலகினைப் பீடைசெய்ய முயற்சி செய்வார்கள். கண்ணானது தீவழியை யகற்றி நம் சரீரத்தை நல்வழியிலேயே செல்லும்படி செய்வது போலவே, அரசனும் தீமைகளை யகற்றி, நன்மை களைச் செய்விக்கின்றன னன்றோ?—

రాజాసత్యఞ్చధర్మశ్చ రాజాకులవతాంకులం
రాజామాతాపితాచైవ రాజాహితకరోనృణాం॥

ராஜாஸத்யஞ்சதர்மச்ச ராஜாகுலவதாங்குலம்
ராஜாமாதாபிதாசைவ ராஜாஹிதகரோந்ருணாம்.

பிரஜைகளுக்கு இதஞ்செய்யும் ராஜனே ஸத்தியம், அவனே தருமம், அவனே நற்குலத்தோர்க்கு நற்குலம், அவனே தாய், அவனே தந்தையு மாகின்றான். குற்றவாளிகளைத் தண்டனை செய்வதினாலும், ஏற்போர்க்குக் கொடை கொடுத்தலாலும், உலகினைப் பரிபாலனஞ் செய்வதினாலும், ஜனங்கள் நல்லொழுக்கந் தவறாது நடக்கும்படி செய்தலாலும், எப்பொழு துந் திரிந்துகொண்டு அங்கங்கே நடக்குஞ் செய்திகளை யறிதலாலும், சிறந்த ஞான முடைமையாலும், வேந்தனொருவனே யமன், குபேரன், இந்திரன், வருணன், வாயு, சிவன், இவர்களைத் தாழ்மை யாக்குகின்றான். இவ்வுலகினில் ராஜன் என்பவன் ஒருவனிராணுகில், ஜனங்கள் ஒன்றினையு மறியாமல், இருள் மூண்டனபோலாகும்; ஸ்வாமி வஸிஷ்ட பகவானே! சக்கரவர்த்தியார் பிழைத்திருக்குங் காலையிலும், தேவருடைய கட்டளை யையே யாங்கள் முதன்மையாகக்கொண்டு தவறியிலோ மாதலின், அரச னில்லாமல் ராஜ்ஜியம் நிலைகொள்ளா தென்பதை நன்காராய்ந்தருளி, மிகுந் குணசாலியான பரதாழ்வானையே யழைப்பித்து, தேவரீர் அவருக் கபிஷேகஞ் செய்தருள வேண்டுமென்று வேண்டி யுரை செய்தனர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் அறுபத்தேழாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தெட்டாவது சருக்கம்.

வஸிஷ்டமஹாமுனி பரதாழ்வானுக்குத் தூதனுப்பியது.

அநந்தரம் வசிஷ்டபகவான் அவர்கள் வேண்டி யுரைத்த வாக்கியத் தைக்கேட்டு, அவர்க ளெல்லோரையும் நோக்கிக் கேளீர் அன்பர்களே! இப்பொழுது பரதாழ்வான் சத்துருக்கனழ்வானுடன் தன் மாதாமகனுகிய

கேகயமஹாராஜன் திருமாளிகையில், இன்புற்று வாழ்கின்றமையால், அவர்களை யழைத்து வரும்படித் தூதர்கள் மிக வேகமுள்ள பரிமாக்களின்மீ தேறிச் செல்லக் கடவர்கள். நாமிங் கொருவர்க் கொருவர் வீண் யோசனை செய்வதி லென்ன பயனென் றருளிச் செய்தனர். அவர்களும் அவ்வண்ணமே தூதர்கள் செல்லக் கடவர்கள். தேவர் கட்டளை செய்யத் தடையாதென மொழிந்தனர்கள். உடனே வசிஷ்டபகவான் சித்தார்த்தன் விஜயன், ஜயந்தன், அசோகன், நந்தனன் என்னும் ஐந்து தூதர்களை யழைத்துக் கேளீர் தூதர்களே ! நீங்கள் விரைவுள்ள வாஜிகளின்மீதேறி விரைந்து சென்று, கேகயமஹாராஜ னரண்மனை சேர்ந்து, பரதாழ்வானைக் கண்டு அவனை நோக்கிப் பரதாழ்வானே ! வஸிஷ்டபகவானும், மற்றுள்ள மந்திரிகளும், உம்மைக் குசலங் கேட்டனர்கள் ; தேவர் திருவயோத்திக்கு வந்து செய்யத்தக்க செயல்கள் வெகுவா யிருக்கின்றன ; ஆதலின், தேவர் உடனே புறப்படக் கடவீரொன் றுரைத்து, உடனே யழைத்துவரக் கடவீர்கள். ஸ்ரீராமபிரான் வனவாஸ மெழுந்தருளியதையும், சக்கரவர்த்தியார் பொன்னுலக மடைந்ததையும், பரதாழ்வானுக்கு அறிவிக்கக் கடவீரல்லீர்கள். சிறந்த ஆடையாபரணங்களைச் சக்கரவர்த்தியார் கொடுத்தனுப்பியதாக எடுத்துக்கொண்டு விரைவாகச் செல்லக் கடவீர்களென்று கட்டளையிட்டு வழிச் செலவுக்குங் கொடுப்பித் தருளினர். அவர்களு மதை வாங்கிக் கொண்டு சிறந்த குதிரைகளின்மே லேறித் தந்தம் மனைகள் சேர்ந்து வேண்டிய வஸ்துக்களை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு அபரதாலமென்னும் மலைக்கும், பிரலம்பமென்னும் மலைக்கும் நடுவில், மாலினீ நதியின் கரை வழியாக வடக்கு முகமாகச் சென்று, ஹஸ்தினபட்டணத்தி னருகில், கங்காநதியைத் தாண்டி மேற்குமுகமாகச் சென்று, பாஞ்சாலதேசஞ் சேர்ந்து, அதற்குங் குருஜாங்கல தேசத்திற்கும் நடுவாக நடந்து, பற்பல வாபீ தடாகநத நதிகளைக் கண்ணுற்றுக்கொண்டு காரிய வசத்தால் மிகவும் விரைவாகச் சென்று, பற்பல நீர்ப்பறவைகளும், அநேகஜநங்களும் நிறைந்த சரதண்டை யென்னும் நதியினையுந் தாண்டி யக்கரையிலுள்ள தெய்வத் தன்மை பொருந்தித் தன்னை வணங்கி வலஞ்செய்வோர் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றவல்ல சத்தியோபயாசனமென்னும் விருக்ஷத்தை வலஞ்செய்து, குளிங்கை யென்னும் நகரிசேர்ந்து, அபிகாளம்போதி பவனமென்னும் கிராமங்கள் வழியாக வந்து, இக்ஷுமதிநதியினையுந் தாண்டிக் கைகொண்ட நீரைமாத்திரம் உண்டு, உணவு நீங்கித் தவஞ்செய்கின்ற வேதியர்களையுங் கண்டு, பாஹ்லீகதேசத்தி னடுவே சென்று, ஸுதாமமென்னும் பருப்பதத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணனையும் ஸேவித்து, விபாசை யென்னும் நதியினையும், இலவமரத்தையும், மற்றுமுள்ள நதிகளையும், தடாகங்களையும், வாபிகளையும், குட்டை குளங்களையும், பற்பல சிங்கம் புலி மான் முதலிய விலங்குகளையும், கண்ணுற்றுக்கொண்டே விரைவாக நடந்து, பர்த்தாவுக்குப் பிரியஞ் செய்வதன் பொருட்டும், குலத்தை ரக்ஷிப்

பதன் பொருட்டும், இக்ஷுவாகு வம்சத்திற்குப் புகழுண்டாவதன் பொருட்டும், அநாதரவு செய்யாதவர்களாகி, அன்றியதினம் ராத்திரியே கிரிவ்வ்ரஜமென்னும் அந்தப் பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்தனர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் அறுபத்தெட்டாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தொன்பதாவதுசருக்கம்.

பரதாழ்வான் கெட்ட கனுக் கண்டது.

இந்தத் தூதர்கள் போய்ச் சேர்ந்த தினம் ராத்திரியே பரதாழ்வான் கொடிய கனவுகண்டு துயிலுணர்ந்து, மறுநாளுதய காலத்தில் மிகச் சோகங்கொண்டு வருந்துவதை நட்பினர்கள் கண்டு பற்பல நன்மொழிகளுரைத்தும், பற்பல கதைகள் கூறியும், துஸ்ஸ்வப்நம் சாந்தியாகும்படி வேதியர்களைக் கொண்டு மந்திரங்களை யோதுவித்தும், வாத்தியங்களை முழக்குவித்தும், வேசியர்களை யாட்டுவித்தும், நாடகங்களைப்பார்ப்பித்தும், ஹாவியங்கள் செய்வித்தும், மகிழச் செய்தனர்களாயினும், பரதாழ்வான் மனஞ் சிறிதும் மகிழ்ந்திலது; அப்பொழுது தோழனொருவனிவனை நோக்கித் தோழா! நாங்களெல்லோரும் கூடி விநோதமாயிருக்கையில், நீ மாத்திரம் ஏன் மகிழ்ச்சி கொண்டிலை, அதனை யுரைசெய்கவென வினவினன்; பரதாழ்வானும் அவர்களை நோக்கிக் கேளீர் தோழர்களே! யான் ராத்திரி கனவில் என் தந்தை தலை விரித்துக் கொண்டு, மலை முனையினின்றும் கோமூத்திரக் குட்டையில் வீழ்ந்து மூழ்கினர், அடிக்கடி நகைத்தும், கைகளினால் எண்ணெயை யள்ளியள்ளி யுண்டும், எள்ளோரையைப் புசித்தும், தலை முதல் கால் வரையில் எண்ணெயை வழிய வார்த்துக் கொண்டும், தலை கீழாக எண்ணெய்யுள் மூழ்கினர்; கடல் வற்றியது, சந்திரன் தரையில் வீழ்ந்தனன், உலகமெல்லாம் இருளால் மூடப்பட்டது, சக்கரவர்த்தியின் பட்டத்து யானைக்குத் தந்தம் முறிந்தது, சூழ்ந்தெரிந்த ஹோமாக்கினி யுடனே யணைந்து விட்டது, பூமி யமுழ்ந்தியது, பலவகை மரங்களும் உலர்ந்து பட்டுப் போயின, மலைகளும் புகை சூழ்ந்து அசைவுற்றுச் சிதறி வீழ்ந்தன, என் தந்தை கரிய வஸ்திரந் தரித்து, எஃகினால் செய்யப்பட்ட பீடத்தில் வீற்றிருக்கையில், கருமை நிறமும், செம்பட்டை நிறமு முடைய பெண்கள் சூழ நின்று, நகைக்கின்றனர்கள்; செஞ்சாந்து பூசிச் செம்மலர் மாலை சூடிக் கழுதை கட்டிய தேர்மீதேறித் தென்றிசை நோக்கி, என் தந்தையர் விரைந்து சென்றனர்; மிகவும் விகாரரூபமுடைய ஓரரக்கிச் செம்மலர் சூடி மஹாராஜனைப் பற்றி நகைத் திழுத்தனள்.

யானிவ்வண்ணங் கொடிய கனவு கண்டமையால், யானோ ? ஸ்ரீராமனோ ? சக்கரவர்த்தியோ ? லக்ஷ்மணனோ ? நால்வரி லொருவர் விரைவில், மரண மடையவேண்டும் ;—

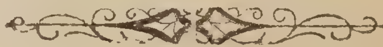
నరోయానేనయస్స్వప్నే ఖరయుక్తేనయాతిహి
అచిరాత్తస్యధూమాగ్రం చితాయాంసంప్రదృశ్యతే ॥

நரோயாநேநயஸ்ஸ்வப்நே கரயுக்தேநயாதிஹி
அசிராத்தஸ்யதூமாக்ரஞ் சிதாயாம்ஸம்ப்ரத்ருச்யதே.

எந்த மனிதன் கழுதை கட்டிய வாஹனமேறிச் செல்வதாகக்கனவில் காணப்படுகின்றனனோ ? விரைவிலேயே அவனைச் சிதையில் கொளுத்த அப்புகை காணப்படும் ; இந்தப்படி யான் கனவு கண்டமையால், என் மனம் மகிழ்ந்திலது ; உங்களையும் இனிய மொழிகளால், மகிழ்வித்து மிலேன் ; என் கண்டம் சோஷிக்கின்றது போலும், மனமும் நிலைகொண் டிலது ; இக்கனவுக்குத் தக்க துன்பம் வருவதற்குக் காரணம் யாதுங் காண்கிலேன் ; இக்கனவும் பயனற்றதாகாது ; எனக்குத் தொனியும் ஒடுங் கிற்று ; ஒளியும் குன்றிற்று ; என்னை நானே வெறுத்துக் கொள்ளுகின் றேன் ; இதற்குக் காரணத்தையோ காண்கிலேன் ; இவ்வண்ணங் கோர மாகிய கனவைக் கண்டும், எம் தந்தையரை நினைந்தும், மிகவும் பயமானது என் மனனை விட்டு நீங்கிற்றிலது ; என்று உரை செய்து துன்புற்று சிந்தை கொண் டிருந்தனர்.

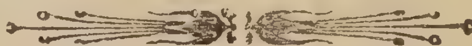
அயோத்தியாகாண்டத்தில் அறுபத்தொன்பதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

எழுபதாவது சருக்கம்.

பரதாழ்வான் தூதர்கள் வார்த்தையைக்கேட் டுடனே சத்துருக்க னாழ்வா னுடன் திருவயோத்திக்குப் புறப்பட்டது.

இவ்வண்ணம் பரதாழ்வான் தாம் கண்ட கனவினைத் தோழர்களுடன் சொல்லிக்கொண் டிருக்கையில், தூதர்கள் இளைப்பாறிச்சிறந்த அகழை யுடைய அவ்வரண்மனையுள் சென்று, கேகயமஹாராஜனையும், அவர் குமார னாகிய யுதாஜித்தையும் கண்டு, அவர்களால் பூஜிக்கப் பட்டவர்களாகி, பரதாழ்வானிடம் வந்து வந்தனஞ் செய்து, அவரை நோக்கிச் சக்கரவர்த்தி குமாரா ! வஸிஷ்டமஹாயோகியும், மற்றுள்ள மந்திரிகளும், உமக்குக்

௭௫.௫௲.

பாதர்வந்தது.

குசல முரைத்தனர்கள். இந்த ஆடையா பரணங்களை வாங்கிக்கொண்டு அம்மானுக்குக் கொடுப்பித்து, அவர்களிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு உடனே புறப்படக்கடவீர். அவ்விடத்தில் தேவர் வந்தே செய்யத்தக்க காரியங்கள் வெகுவாயுள்ளன; இதில் இருபதுகோடி வராகன் விலையுள்ள ஆடையாபரணங்கள் மாதா மஹனுக்கும், பத்துக்கோடி வராகன் மதிப் புள்ள ஆடையாபரணங்கள் அம்மானுக்கும், கொடுக்கும்படி கட்டளையிடப் பட்டிருக்கின்றனவென் றுரைத்து, அவைகளைக் கொடுத்தனர்கள். பரதாழ் வானும், தூதர்களுக்கும் மரியாதை செய்து, அவர்களை நோக்கித் தூதர் களே! எம் தந்தை சக்கரவர்த்தியார் குசலமுற் றெழுந்தருளி யிருக்கின்ற னரா? எம்மையரான ஸ்ரீராமசந்திரர் பிணியற் றிருக்கின்றனரா? இளைய பெருமாளும் க்ஷேமமுற் றிருக்கின்றனரா? மிகவும் தரும சிந்தையுள்ள கோஸலையாரும், ஸுமித்திராதேவியாரும், இன்புற்றிருக்கின்றனர்களா? எப்பொழுதும் பொருளாசைகொண்டவளும், காமவேட்கை யுடையவளும், எப்பொழுதுஞ் சினமுற்றவளும், செருக்குற்றவளுமாகிய கைகேயி யென் னும் என் மாதா! சினமற் றிருக்கின்றனளா? யாது கூறினள்; இவை களுக்கு விடை யுரையீ ரென்று வினவினர். தூதர்கள் இவ்வண்ணம் வினு வப் பட்டவர்களாகிப் பரதாழ்வானை நோக்கிச் சக்கரவர்த்திக் குமாரா! தேவர் யாவர் யாவர்களுக்குக் குசலம் உளதாக வேண்டுமென்று வினவு கின்றீரோ? அவரெல்லோரும் குசலமுற்றே யிருக்கின்றனர்கள். தேவர்க் கிப்பொழுது நற்செல்வம் வாய்த் திருக்கின்றது; தேவர் இந்தக்ஷணமே தேரை யலங்கரித்துப் புறப்படக் கடவீரென் றுரைசெய்து துரைப்படுத்தி னார்கள். பரதாழ்வானும் இவர்களை நோக்கி, மாதாமஹனிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு வருகின்றேனென் றுரைத்து, விரைவாக மாதாமஹ னருகிற் சென்று, அவரை நோக்கி, மஹாராஜரே! இந்தத் தூதர்கள் என்னைத் துரைப் படுத்து கின்றனர்கள். ஆதலின், யான் திருவயோத்திக் குச் செல்வேன்; மறுபடியும், தேவர் கருதும்பொழுது வருவேன்; விடை கொடுத் தருளவேண்டுமென்று வேண்டி யுரைசெய்து விடை கேட்டனர்.

இவ்வண்ணம் பரதாழ்வானல் வேண்டி யுரைசெய்யப்பட்ட மாதா மஹராகிய கேகயமஹாராஜரும், பரதாழ்வானை யாலிங்கனம் செய்து, உச்சிமோந்து அவரை நோக்கி, அட்டா சக்கரவர்த்தி குமாரா! யான் விடை கொடுக்கின்றேன்; நீ சுகமாகப் போய்வரக் கடவை. உன் மாதாவுடனும், பிதாவுடனும், புரோஹிதராகிய வஸிஷ்டமஹாயோகியுடனும், மற்றுமுள்ள வேதியர்களுடனும், அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களுடனும், யான் குசலங்கேட்ட தாகப் பலமுறை யுரைசெய்யக் கடவையென்று கட்டளையிட்டுச் சிறந்த யானைகளையும், சித்திரமுள்ள கம்பளங்களையும், மான்தோல் புலித்தோல் முதலிய அஜினங்களையும், இரண்டாயிரம் மொகராமாலைகளையும், ஆயிரத் தறுநூறு குதிரைகளையும், மிகப் பொருள்களையும், வெகுமதியாகப்

பரதாழ்வானுக் களித்துத் தமக்கு மிகவும் இஷ்டர்களாகிய மந்திரிகளையுந் துணைகூட்டி யனுப்பினர். மேலும் ஐராவதத்தின் குலத்திற் பிறந்த யானைகளையும், இந்திரசிரமென்னும் பர்வதத்திலும், இராவத்தென்னும் பர்வதத்திலும் பிறந்த யானைகளையும், மிகவும் விரைவாகச் செல்லத்தக்க ஒண்டைகளையும், கோவேறு கழுதைகளையும், அரண்மனையிலேதானே வளர்க்கப்பட்டுப்புலிபோன்ற வீரமும் பலமும் பொருந்தியும், கோரப்பற்களையும் உற்றும், பயங்கரமாகியும், நீண்டிருண்டுயர்ந்து முள்ள வேட்டைநாய்களையும், அம்மானாகிய யுதாஜித்து ராஜன் வெகுமதியாகக் கொடுத்தனன். பரதாழ்வா னிவைகள் யாவற்றையும் பெற்றும் மனமகிழ்ந்திலர்; கனாக் கண்டது முதல் மஹாராஜருக்கு என்ன தீங்குற் றிருக்கின்றதோவென்று அதனையே நினைந்து சிந்தைகொண்டு வருந்துவதினாலும், தூதர்கள் துரைப்படுத்துவதினாலும், விரைவாகப் புறப்படுவதிலேயே உறுதிகொண் டிருந்தனர். உடனே பரதாழ்வான் நால்வகைப் படைகள் நிறைந்துள்ள தன் திருமாளிகையை விட்டுப் புறப்பட்டு, நால்வகைச் சேனைகளும் நிறைந்துள்ள ராஜமார்க்கத்தில் சென்று, அந்தப்புரத்தைக் கண்டு, அதனுள் புகுந்து, மாதாமஹனாகிய கேகயமஹாராஜனையும், அம்மானாகிய யுதாஜித்தையும், மறுபடியும் கண்டு விடை பெற்றுக்கொண்டு, சத்துருக்கனாழ்வானுடன் கூடித் திருத்தேர்மீ தேறிப் புறப்பட் டெழுந்தருளினர். உடனே பரிவாரங்களும் தேர்களிலும், வில்வண்டிகளிலும், ஒண்டைகளிலும், கானைகளிலும், குதிரைகளிலும், கோவேறு கழுதைகளிலும் ஏறிக்கொண்டு பின் சென்றன. இவ்வண்ணம் பரதாழ்வான் சேனைகளாலும், கேகய மஹாராஜர்க்கு மிகவும் இஷ்டர்களாகிய மந்திரிகளாலும், பாதுகாக்கப்பட்டவராகிச் சத்துருக்கனாழ்வானுடன் திருத்தேர்மீ தேறிக்கொண்டு சித்த தேவன் தேவவிமானத்தி லேறிக்கொண்டு தேவலோகத்தினின்றும் புறப்பட்டுச்செல்வதுபோல அம்மா நகரினின்றும் புறப்பட்டுச்சென்றனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எழுபதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

எழுபத்தொன்றாவது சருக்கம்.

பரதாழ்வான் திருவயோத்திக்கு வந்து சேர்ந்தது.

அனந்தரம் பரதாழ்வான் கேகயமஹாராஜர் திருமாளிகையினின்றும் புறப்பட்டுக் கிழக்குத்திசை நோக்கிச் சென்று, ஸுதாமையென்னும் நதியைக் கண்டு அதனையுந் தாண்டி மிகவும் விசாலமாகிய ஹ்லாதினியென்னும் நதியினையுந் தாண்டிப் பச்சிமவாஹினியாகியசதத்துருவென்னும்நதியினையும்,

ஏலாதான மென்னும் பட்டணத் தருகில் தாண்டி அப்பரபர்ப்பட மென்னுந் தேசஞ் சேர்ந்து, சிலேகளேயு முருட்டிக்கொண்டு போகத்தக்க வேகமுள்ள சிலாவஹையென்னும் நதியினையும், அக்கினிமூலேயிலுள்ள சல்லியகர்த்தன மென்னும் பட்டணத்தினருகில் தாண்டி, பெரியமலேகளேயுங் கடந்து, சைத்திர ரதமென்னும் பெருங்கானகஞ் சேர்ந்து, சரசுவதிநதி சிந்துநதி இவ்விரண்டின் சங்கமவழியால் சென்று, வீரமச்சிய தேசத்திற்கு வட திசையில், பாருண்டமென்னும் காடுசேர்ந்து, வேகமுடையதும், மகிழச் செய்வதும், மலேகள் சூழ்ந்ததுமாகிய குளிங்கையென்னும் நதியினைத் தாண்டி, உடனே யமுனைநதியினையுந் தாண்டிச் சேனைகளே இளேப்பாறச் செய்து, குதிரைகளேயும் குளிப்பாட்டுவித்து மேய்வித்துத் தேற்றித் தாமும் ஸ்நாநபாநங்கள் செய்து, தீர்த்தமும் எடுப்பித்துக்கொண்டு, ஈ காக்கையு மின்றிக் கோரமாகிய காட்டிடையே சென்று, பத்திரமென்னும் சிறந்த யானையின்மீதேறி வாயு ஆகாயத்தை விரைவில் தாண்டிச் செல்வது போல அவ்வரண்யத்தைத் தாண்டிச்சென்று, பாகீரதியென்னும் மஹாநதி, அம்சுதான மென்னும் நகரினருகில் தாண்டிச் செல்வது வருத்தமாதலின், பிராக்வடமென்னும் சிறந்த நகரம் வரையில் கரைவழியே வந்து, அங்கு அந்நதியினைத் தாண்டிக் குடி கோஷ்டிகை யென்னும் நதியினைக் கண்டு அதனையும் அவ்விடத்திலேதானே தாண்டித் தர்மவர்த்தனமென்னும் கிரா மஞ் சேர்ந்து, அங்கிருந்து தோரணமென்னும் கிராமத்தின் தென்புற மாகச் சென்று, ஜம்பூ ப்ரஸ்தமென்னும் கிராமத்தை யடைந்து, அங்கிரு ந்து வருதமென்னும் அழகிய கிராமஞ் சேர்ந்து, அன்றிரவு அங்கிருந்து மறுநாளுதயத்தில் புறப்பட்டுக் கிழக்கு முகமாகச் சென்று, உஜ்ஜிஹானை யென்னும் பட்டணத் தருகிலுள்ள உத்தியானஞ் சேர்ந்து, குதிரைகளேத் திருத்தேரில் கட்டியதி லேறிக்கொண்டு சேனைகளே மெதுவாக வரும்படி கட்டளேயிட்டுத் தாம் வேகமாகச் சென்று, ஸர்வதீர்த்தமென்னும் கிராமத் தில் அன்றிரவு தங்கி, மறுநாளுதயத்தி லெழுந்து உத்தானிகையென்னும் நதியினைத்தாண்டி மற்றும் பற்பல அற்பநதிகளேயும், காட்டுக் குதிரைகளி னல் தாண்டி ஹஸ்திபிருஷ்டக மென்னும் கிராமத்தினருகில் குடிகை யென்னும் நதியினையுந் தாண்டி, லௌஹித்தியமென்னும் பட்டணத்தின் சமீபத்தில் கபீவதியென்னும் நதிதன்னைத் தாண்டி, ஏகஸாலமென்னும் பட்டணத்தில் ஸ்தாணுமதியென்னும் நதியினையும், விநதமென்னும் பட்டணத்தில் கோமதியென்னும் நதியினையும் தாண்டிக் களிங்கநகரத்தின் சமீபத்தில் ஸாலவனத்தை யடைந்து, அங்குச் சிறிதுநேரம் இளேப்பாறி அன்றிரவிலேயே அவ்வனத்தைக் கடந்து சென்று, அருணோதயகாலத்தில் முன்பு வைவஸ்வத மனுவினல் இயற்றப்பட்டுப் பரம்பரையாகப் படை வீடாயுள்ள திருவயோத்தியைக் கண்டனர். இவ்வண்ணம் ஏழுராத்திரி வழியில் தங்கி, எட்டாவதுநாளுதயத்தில் பரதாழ்வான் திருவயோத்தியை எதிரில் கண்டு சாரதியை நோக்கித் தேர்ப்பாகரோ ! இப்பொழுது இத்திரு

வயோத்தியானது மிக மகிழ்ச்சியுள்ளதாகக் காணப்படுகின்றிலது ; முன்பு இத்திருவயோத்தியில் ஆண்பெண்ணடங்கலும் மிக மகிழ்வுகொண்டு பேசுகையில், அவ்வொலி எங்கும் பரவி யொலிக்கும் ; இப்பொழுது அத்தன்மைய தாகிய அவ்வொலியினையுங் கேட்கின்றிலேன் ; முன்பு உத்தியானவனங்களில் காமிகள் சென்று, கேளிவிலாசமாக விருந்து, நிரந்தரம் வண்டி தேர் யானை குதிரைகளின்மீதேறித் திரிவார்கள் ; இப்பொழுது ஒருவருமின்மையால், அவ்வுத்தியானங்களே அழுகின்றனபோலும், இத்திருவயோத்தியே எனக்குக் காடுபோலத் தோற்றுகின்றது ; இப்பொழுது முன்போலச் சிறந்த பெரிய மனிதர்கள் யானைகளின்மேலும், குதிரைகளின்மேலும், சிவிகைகளின்மேலும் ஏறிக்கொண்டு, போகவும் வரவுங் காண்கிலேன் ; முன்பு உத்தியானங்கள் தோறும் காமினியர்களுடன் காமிகள் நிறைந்து கலவி இன்பத்தை யனுபவித்து மகிழ்ந்து வாழ்வார்களே ? இப்பொழுது ஒருவரு மின்றிப் பாழடைந் திருக்கின்றது ; வழிகளிலும் மரங்கள் இலைகளை யுதிர்த்துத் துன்புறுகின்றனபோலும், பொழுதுவிடிந்தும் மிருக பக்ஷிகளின் தொனி கேட்கப் படுகின்றிலது ; முன்போல மாடமாளிகைகளில் அகிற்புகை கமழ்கின்றிலது ; வீதிகள்தோறுஞ் சந்தனச்சாந்தந் தெளித்த மணங்கமழ்ந்த வாயுவும் வீசுகின்றிலது ; பேரீ பட்ஹ வீணை வேணு முதலிய வாத்திய கோஷங்களும், முன்போலப் பரவி யொலியாமல் அடங்கி யிருக்கின்றன ; பற்பல அபசகுனங்களேயுங் காண்கின்றேன் ; அதனால் என் மனம் மிக வருந்துகின்றது ; எவ்விதத்திலும் என் பந்து ஜனங்களுள் யார்க்கோ கடுந்துயரம் நேர்ந்திருக்கின்ற தென்பதில் சிறிதுமையமில்லை ; நன்மைகாண்ப தரிது ; துயரமுறத்தக்க காரணமின்றியே என் மனம் மிகத் துயரமுறுகின்றது ; என்றிவ்வண்ண முரைத்துக் கொண்டே மிகத் துன்பங்கொண்டு வருந்தி, இளைப்புற்றுப் புலன்களொடுங்கிச் சிந்தைகொண்டே திருவயோத்தியின் மேல்திசையிலுள்ள வைஜயந்த மென்னுந் துவாரமார்க்கமாகச் சென்று, அங்குள்ள வாயில்காப்போர் முதலியவர்களால், ஜயவிஜயீபவவென்று வாழ்த்தப்பட்டவராகி, அவர்களுடன் கூடி யுள்ளே சென்று, தம்முடன் புகுந்த வாயில்காப்போரைத் திருப்பிவிட்டு, சஞ்சலசித்த முடையராகி, இளைப்புற்ற கேகயமஹாராஜர் மந்திரியை நோக்கி, ஸசிவரே ! யான் தூதர்களால் அதிசீக்கிரமாக அழைத்துக்கொண்டு வரப்படவேண்டியதற்குக் காரணம் யாதோ தெரியுமா ? காரணமின்றி இவ்வளவு துரையாக அழைப்பிக்கார்கள் ; இந்நகரில் அரசர் இறந்துவிடின், இந்நகர் எவ்வண்ண மிருக்குமென்று யான் கேட்டிருக்கின்றேனே ? இப்பொழுது அவ்வண்ணமே யிருக்கின்றது ; ஆதலின் என் மனம் அசுபத்தையே சிந்திக்கின்றது ; எனது சீலம் கெடுகின்றது போலும், புரமெங்கும் முன்போல விளக்கஞ் செய்திலர் ; கோபுரவாயில் கதவுகளையு மெப்பொழுதுந் திறந்திருக்கின்றனர்கள் ; தேவதாபூஜை முதலியவற்றையுஞ் செய்திலர் ; தூபங் கமழ்வித்திலர் ; மனைகள் தோறும்

௨ ந.௫ன.

சத்துருக்கன். பரதன் · கைகேயி.

ஒருவரும் நன்குண்டிலர்; ஒருவரும் மகிழ்வும் ஒளியும் கொண்டு திகழ்ந்திலர்; எல்லாவீடுகளும் பாழடைந்தனபோலாகித் திகழ்ந்தில; ஒருவருந் தத்தம் வீடுகளைச் சுத்தி செய்திலர்; தேவாலயங்களும் பாழடைந் திருக்கின்றனவே யன்றி, முன்போல விளங்குகின்றில; தேவபூஜைகளும், யஜ்ஞயாகாதிகளும் செய்யப்படுகின்றில; கடைகளும் முன்போலப் பரப்பப்படுகின்றில; வைசியர்களும் முன்போலத் திரிகின்றிலர்; எல்லோருஞ் சிந்தைகொண்டு செயலற் றிருக்கின்றனர்கள்; பசுபக்ஷிகளும் அவ்வாறே உறங்கிக் கிடக்கின்றன; ஆண்பெண்ணடங்கலும் கண்ணீர் பெருக்கிப் புலம்பி யழுகின்றனர்கள்; என்ன தீங்குற் றிருக்கின்றதோ? அறிகின்றிலேன்;' என்றிவ்வண்ண முரைத்துக்கொண்டே பாழடைந்த நற்சந்தி மாடமாளிகை ராஜவீதிகளை யுடையதும், துகள் படிந்து மலினமாகிய துவாரக்வாடங்களை யுடையதுமாகி யிருக்கின்ற அமராவதி போன்ற அத்திருவயோத்தியைக் கண்ணுற்று, மிகச் சிந்தைகொண்டு, சக்கரவர்த்தி திருமாளிகை நோக்கிச் சென்று, முன்பொருக்காலுங் கண்ணுறாத அநிஷ்டங்கள் பலவற்றையுங் கண்டு மகிழ்வு குன்றித் தலை வணங்கிக்கொண்டே மனந்தளர்ந்து வருந்தித் தன் தந்தையின் திருமாளிகைக்குச் சென்றனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எழுபத்தொன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்திரண்டாவது சருக்கம்.

கைகேயி பரதாழ்வானுக்கு ஸ்ரீராமன் காடேற வெழுந்தருளியதையும், சக்கரவர்த்தியார் பொன்னுலக மடைந்ததையும், மகிழ்ந் துரைசெய்தது.

அநந்தரம் பரதாழ்வான் தந்தையை அவர் திருமாளிகையில் காணாமல், மாதாவைக் கண்டு விசாரிப்போமென்று அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தன் தாயின் மாளிகைக்கு வந்து, தாயைத் தூரத்தி லிருந்தே கண்டு விரைவாகவந்தனர். கைகேயியும் நெடுநாளாய்த் தேசாந்தரம்போயிருந்து வந்த மகனைக் கண்டு பெருமகிழ்வுகொண்டு, பொன்மணிகளாற் செய்யப்பட்ட ஆஸநத்தைவிட் டெழுந்து எதிர்கொண்டு வந்தனள். பரதாழ்வானும் அருகில் வந்து மாதாவுக்குத் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து நின்றனர். அந்தக் கைகேயியும் அம்மைந்தனைத் தழுவி உச்சிமோந்து மடியி லுட்கார வைத்துக் கொண்டு அவனை நோக்கி, அடா என்னருமைத் திரு

மகனே ! நீ யுன் மாதாமகன் திருமாளிகை விட்டுப் புறப்பட்டு எத்தனை தினங்களாயின ; வழிநடந்ததினால் இளைப்புற்றிலையா ? உன் மாதாமகனும், அம்மானாகிய யுதாஜித்தும், குசலமுற்று வாழ்கின்றனர்களா ? நீ இங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போனது முதல் சுகமுற்று வாழ்ந்தனையோ ? இவை யாவையும் உரைக்கக் கடவை என்றிவ்வண்ணம் வினவினள். பரதாழ்வா னதுகேட்டுத் தாயை நோக்கி, அம்மா ! யான் புறப்பட்டு இன்றையதினத்திற்கு ஏழுநாளாகின்றது ; உம்முடைய தந்தையரும், உடன் பிறந்தாரும், இன்புற்று வாழ்கின்றனர்கள். அவர்கள் எனக்குக் கொடுத்த வெகுமதிகளெல்லாம் வழியில் வருகின்றன ; சேனைகள் இளைப்புற்றமையால் மெதுவாக நடந்து வருகின்றன ; யான் மாத்திரம் முன்னடந்து விரைவாக வந்தேன் ; தூதர்கள் என்னைத் துரைப் படுத்தினமையால், யான் முன்பு வந்தேன் ; யான் கேட்க விருப்புற்றதை நீ ரருளிச் செய்யக் கடவீர். தேவருடைய படுக்கையும், என் தந்தையரின்றிச் சூனியமா யிருக்கின்றது ; இங்குள்ள ஜனங்களும் மகிழ்வுகுன்றி யிருக்கின்றனர்கள். சக்கரவர்த்தியார் தம் திருமாளிகையி லிலராயின், இங்கேயே பெரும்பாலும் எழுந்தருளி யிருப்பாரன்றோ ? சக்கரவர்த்தியை அவர் திருமாளிகையில் காணும லிங்கிருப்பா ரென்று அவரைக் காண்பதன் பொருட் டிங்கெய்தினேன் ; என் தந்தையின் திருவடிகளில் தண்டம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும் ; அவர் எங்கெழுந்தருளி யிருக்கின்றனரோ ? அதனை யருளிச்செய்யக் கடவீர். ஒருகால் கோஸலையார் திருமாளிகையி லெழுந்தருளி யிருக்கின்றாரோ ? என்றிவ்வண்ணம் வினவினர். கைகேயி அதுகேட்டுப் பரதாழ்வானுக்குப் பிரியமாகாததைப் பிரியமெனக் கருதி, அவரை நோக்கி, அடா என் பெறலரும் புதல்வா ! ஸர்வபூதங்களுக்குங் கடையில் எந்தக்கதி வாய்க்கின்றதோ ? உன் தந்தையரும் அந்தக் கதியினையே யடைந்தனர். உன் தந்தை மஹாத்துமாவும், புகழுடையவரும், தோள்வலி பொருந்தியவரும், சிறந்த யாகங்கள் செய்தவரும், பெரியோர்களுக்குந் தஞ்சமாகியவரு மாதலின், அவர்க்கு நற்கதி கிடைப்ப தரிதோ ? என்றுரைத்தனள். பரதாழ்வா னவ்வாக்கியத்தைக் கேட்டவுடனே பித்ருசோகத்தால் பிடிக்கப்பட்டவராகி, அந்தோ? அந்தோ? கெட்டேனென்று தீனமாக மொழிந்து, கைகளை யுயர வெடுத்துக் கொண்டு தரையில் வீழ்ந்து புரண்டு மூர்ச்சை யடைந்து, பின்பு தெளிந்தெழுந்து மதிமயக்குற்றுச் சோகத்தால் விகாரமுற்று, அந்தோ ? இந்தச் சயநமானது முன்பு என் தந்தையினால் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டதாகி, முழுமதியினால் திகழும் ஆகாசம்போல விளங்குமே ? இப்பொழுது அந்தத் திருப்பள்ளி யறையே சக்கரவர்த்தியால் சூனியமாகி, முழுமதி நீங்கிய வானம் போலவும், நீர் வற்றிய அலைகடல் போலவும், திகழ்கின்றிலது ; என்று புலம்பிக் கண்ணீர் பெருக்கி, வஸ்திரத்தால் திருமுக மண்டலத்தை மறைத்துக்கொண்டு, காட்டிடையில் கோடாலியால் வெட்

டப்பட்ட ஸாலமரத்தின் கிளைபோலத் தரையில் வீழ்ந்து, சாபவசத்தால் வீழ்ந்து கிடக்கின்ற தேவகுமாரன்போல வாடி வருந்திக் கிடந்தனர். மதயானை போலவும், திங்கள் போலவும், கதிரவன் போலவும் திகழ்கின்ற தன் திருக்குமாரனைக் கைகேயி ! தரையினின்றும் அணைத் தெடுத்து, அவனை நோக்கி, அடா என்னருமைத் திருக்குமாரா ! எழுந்திரு ? எழுந் திரு ? ஏன் தரையில் படுத்திருக்கின்றனை ? உன்னைப்போன்ற விவேகிகள் எவ்வளவு துன்பம் நேரினும் இவ்வண்ணம் சோகங்கொண்டு வருந்துவார் களோ ?' வருந்தார்களே ; உன்னுடைய புத்தியானது மிகக் கொடை கொடுப்பதற்கும், சிறந்த யஜ்ஞயாகங்கள் செய்வதற்கும் உரியது, சீலமறிந்தது, சுருதிமொழிகளைத் தொடர்ந்தது, கதிரவனுக்குக் காந்தி போல உன்னைவிட்டு எப்பொழுதும் பிரியாததுமன்றே ? என்று நன் மொழி மொழிந்து தேற்றினள். பரதாழ்வானும் நெடுங்காலம் தரையில் புரண்டழுது மனந்தேறி எழுந்து கைகேயியை நோக்கி, அம்மா ! சக்கர வர்த்தியார் எம்மையருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்விப்பாரெனவும், பிறகு சிறந்த யாகஞ் செய்விப்பாரெனவும், எண்ணி மனமகிழ்ச்சி கொண்டு யான் யாத்திரை போயினனே யன்றி வேறில்லையே ? இப் பொழுது என்னுடைய எண்ணம் மாறி வேறாக விளைந்ததே ? எப்பொழு தும் பிரியமும் இதமும் செய்கின்ற என் தந்தையரையே இப்பொழுது காண்கிலேனே ? அம்மா மாதாவே ! யான் வருவதன் முன்னமே என் தந்தையர் என்ன வியாதியினால் மரண முற்றனர். என் தந்தையர் மரண முறுங்காலையி லருகிலிருந்து ஸம்ஸ்காரஞ்செய்த ஸ்ரீராமபத்திரன் முதலானோர்க ளல்லரோ ? நல்வினையினர்கள். யானிப்பொழுது விரைவாக வந்ததையும், என்பிதா அறிந்திலரோ ? யான் வந்ததை யறிவாராகில், என்னை யணைத்தெடுத்து உச்சி மோந்து மகிழ்வா ரன்றே ? என் தந்தை யின் திருக்கரத்தை மீளவும் நான் எங்கே காண்பேன் ? என் தந்தையர் புழுதிபடிந்த என் மெய்யினைத் தன் திருக்கரத்தால் தடவி மகிழ்வாரோ ? எனக்கு யாவரொருவர் அண்ணனும், தந்தையும், உறவும், ஆகின்றனரோ? யாவரொருவர்க்கே யான் நித்தியதாஸ னாகின்றேனோ ? அத்தன்மைய ராகிய ஸ்ரீராமசந்திரர் எங்கே எழுந்தருளி யிருக்கின்றனரோ ? அதனை எனக் குரைசெயீர் ; மூத்தோரோ இளையோர்களுக்குத் தந்தையாகின்றன ரல்லரோ ? ஆதலின், தருமமுணர்ந்தவரும், எனக்குத் தந்தையருமாகிய எம்மையர் திருவடியிணைகளையே இப்பொழுது தண்டம் சமர்ப்பித்து மகிழ்வேன் ; இப்பொழுது அவரொருவர்தானே எனக்குத் தஞ்சமாகின் றனர் ; தருமமுணர்ந்தவரும், தருமவழிப்படியே நடப்பவரும், ஸத்திய வாதியும், அழியாவிரதம் பூண்டவருமாகிய என் தந்தையர் பொன்னுலக மடையுங் காலையில், என்னவாக்கிய மருளிச் செய்தனர் ; அவர் கடையி லருளிச்செய்த கட்டளையைக் கேட்க விருப்புறுகின்றேனென்று வினவி னர். இவ்வண்ணம் வினவப்பட்ட கைகேயியும் பரதாழ்வானை நோக்கி,

அடா என் பெறலரும் புதல்வா ! உன் தந்தை கடையில், அந்தோ ராமா வென்றும், அந்தோ ஸீதாபிராட்டியென்றும், அந்தோ லக்ஷ்மணு வென்றும், உரை செய்துகொண்டே லோகாந்தர மடைந்தனர். ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன், திரும்பித் திருவயோத்திக் கெழுந்தருளும் ஸ்ரீராமனைக் கண்குளிரக் கண்டு சேவிப்பவர்க ளெல்லரோ ? நல்வினையினர்கள் ளெனவும் புலம்பி, உன் தந்தை இறந்தனரென்று கூறினள். பரதாழ்வான் இவ்வாக்கியத்தைக் கேட்டவுடனே ஸ்ரீராமாதிகளு மிங்கிலரென்றறிந்து, இருமடங்கு சோக மதிகரித்து வருந்திப் புலம்பி, மீளவும் தாயை நோக்கி, என் மாதாவே ! கோஸலையார் திருமகனுரும், மிகவும் தருமாத்துமாவுமாகிய என்னையர் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் இப்பொழுது எங்கெய்தி யிருக்கின்றனர் ; இதனை யருளிச்செய்யக் கடவீரென்று வினவினர். கைகேயியும் அதுகேட்டு இவருக்குத் துன்பந்தரும் வாக்கியத்தையே இன்பந்தருவதாக நினைத்து, இவரை நோக்கி, அடா பரதா ! ராமன் ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் மரவுரி யுடுத்துத் தவசிபோலத் தண்டகாவன மேறச் சென்றனனென்றனள். பரதாழ்வான் அதுகேட்டவுடனே தம்மையர் ஏதேனும் தீச்செயல்செய்து காட்டிலோட்டப்பட்டனரோ வென்றெண்ணி, அச்சங் கொண்டு, மீளவுந் தாயை நோக்கி, அம்மா ! ஸ்ரீராமர் வேதியர்களின் பொருளைப் பறித்துக் கொண்டனரோ ? செல்வமுடையோனையாயினும், பொருளற்றோனையாயினும், குற்றமின்றியே கொலைசெய்தனரோ ? ஒருக்கால் பரத்தையலாரை பலாத்காரஞ் செய்தனரோ ? அன்றியில், கோஹத்தி, பெண் கொலை, சிசுவின் கொலை முதலிய மஹாபாதகஞ் செய்தனரோ ? என்னகாரணத்தினுல் என்னையன் தண்டகாவனத்திற் கோட்டப்பட்டனர். அக்காரணத்தை யுரைசெய்ய வேண்டுமென்று வேண்டினர். இவ்வண்ணம் பரதாழ்வான் துன்புற்று வினவுகையிலும், இவரது மனோபாவத்தை யறியாமலே மடமையால் தான் செய்ததையே நலமெனக் கருதி இவரை நோக்கி, அடா என் மைந்தா ! ஸ்ரீராமனுல் வேதியர் பொருளும் பறிக்கப்பட்டிலது ; குற்றமற்ற வொருவரையுங் கொலை செய்து மிலன் ; ஸ்ரீராமன் பரத்தையலார்களைக் கண்களாலும் பார்த்திலன் ; மற்று மொரு வகைக் குற்றமும் ஸ்ரீராமன் செய்திலன் குற்றத்தினுல் காட்டி லோட்டப்பட்டு மிலன் ; சக்கரவர்த்தியார் ஸ்ரீராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்யும்படி நிச்சயஞ் செய்தனர். அதனை யானறிந்து உன் தந்தை எனக்கு முன் கொடுத்திருந்த இரண்டு வரங்களையும், உனக் கபிஷேகஞ் செய்து பட்டங் கட்டவேண்டு மென்றும், ஸ்ரீராமன் காட்டி லுறையவேண்டு மென்றுங் கேட்டுக் கொண்டேன் ; உன் தந்தை சத்தியவாதி யாதலின், அவ்வண்ணமே யாகுகவென்று ஸ்ரீராமனைக் காட்டிற் கனுப்பி விட்டனர். ஸ்ரீராமன் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் காடேறச் சென்ற பின்பு, புத்திரசோகம் பொறுமல் உன் தந்தை லோகாந்தர மடைந்தனர். ஆதலின், நீயே இப்பொழுது அரசனுகக்

கடவை. உன் பொருட்டே யானிவ்வண்ணம் செய்து, ராஜ்ஜியத்தை உன்பாலாக்குவித்தேன் ; ஆதலின், நீ சோகத்தையும், ஸந்தாபத்தையும் உறற்க ; தீரத்தை மேற்கொண் டுளமகிழ்க ; இந்நாடு நகரமெல்லாம் உன்னதீனமாயின ; ஆதலின், நீ விரைவாக வஸிஷ்டபகவான் முதலிய வேதியர்களுடன் சக்கரவர்த்தியாருக்கு ஸம்ஸ்காரஞ் செய்துவிட்டுப் பட்டாபிஷேகங்கொண்டு இவ்விராஜ்ஜியத்தைக் கைப்பற்றி யாண்டு மகிழ்வுறக் கடவையென்று மடத் தன்மையால் மகிழ்ந் துரைசெய்தனள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எழுபத்திரண்டாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்துமூன்றாவது சருக்கம்.

பரதாழ்வான் தாயை யிகழ்ந்தது.

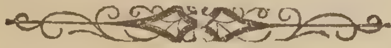
பரதாழ்வான் இவ்வண்ண முரைத்த மாதாவின் வாக்கியத்தால் தந்தை யிறந்ததையும், ஸ்ரீராமாதிகள் வனவாஸஞ் சென்றதையு மறிந்து, மிகத் துன்புற்றுத் தாயை நோக்கி, அடி ! தந்தையையுமிழந்து, தந்தைக்கு நிகராகிய ஐயனையுந் துறந்து, மிகப் பாவியாகிய எனக்கு இந்த ராஜ்ஜியத்தால் உண்டாகும் பயன் யாது ? ஸ்ரீராமனையுங் காட்டிலோட்டித் தந்தையையு மிறக்குமாறு செய்தா யென்பது, இரணத்தின்மேல் உப்புநீர் பூசியதுபோல மிக வருத்துகின்றது ; அடி நீ இக்குலம் முழுதும் அழியும் பொருட்டே காளராத்திரிபோல நின்றனை ; செழுந்தீயென்பதை யறியாமல் நனையுமென்று மயங்கியன்றோ ? என் தந்தை யுன்னைத் தழுவியிருந் தழிந் தொழிந்தனர். அடி பாவி ! என் தந்தை யுன்னாலேதானே மரண முறுவிக்கப் பட்டனர். நீயும் மோகங்கொண்டு இக்குலத்திற்குச் சுகமென்பதை யழித்துவிட்டனை ; அடி குலத்தைக்கெடுத்த கொடும்பாவி ! உன்னை மணஞ் செய்து கொண்டே என் பிதா ! மரண மடைந்தனரோ ? அடி பாவி ! ஸ்ரீராமசந்திரனை ஏன் காட்டிலோட்டினை ; அவர்தான் ஏன் காடேற வெழுந்தருளினர் ; அடி பாவி ! கோஸலையார் ஸுமித்திராதேவி இருவரும் உன் பொருட்டுப் புத்திரசோகத்தினால் உய்யார்களே ? அடி பாவி ! நீ எனக்குத் தாயாய் நின்றனையே ? அடி பாவி ! தர்மாத்துமாவாகிய எம்மையர் தம்மாதா விடத்திற் போலவே உன்னிடத்திலும் மிகப் பத்திகொண்டு பணிவிடைசெய்து வந்தனரன்றோ ? பட்டமகிஷியாகியும், கோஸலையாரும் உன்னிடத்தில் உடன்பிறந்தாளிடத்திற்போலவே ஆதரஞ் செய்து வந்தன ரல்லரோ ? அடி பாவி ! அத்தன்மையராகிய கோஸலையார் திருக்குமாரரும், அத்தன்மைய ராகியவருமாகிய எம்மையனை

மரவுரியுடுத்துக் காடேற வெழுந்தருளும்படி செய்நும் துன்புற்றிலே யன்றோ? நாணமும் தோன்றிற்றிலதா? அடி பாவி! மிகவுஞ் சூரரும், தர்மாத்துமாவுமாகிய அவரைக் காட்டிலோட்டத்தக்க காரணம் யாதுளது? அடி பொருளாசை யுற்றவளே! எனக்கு ராஜ்ஜியம் வாய்க்கவேண்டு மென்னு மொரு பிடியால், எம்மையன் திருக்கல்யாண குணங்களையும் மறந்து, நாணத்தையுந் துறந்து, இவ்வண்ணஞ் செய்தனையென் றெண்ணு கின்றேன்; அடி பாவி! மிகச் சூரர்களாகிய ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களைக் காணுமல், என்ன திறமைகொண்டு இவ்விராஜ்ஜியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்வேன்? சக்கரவர்த்தியாரும் ஸ்ரீராமர் தோள்வலியினுல் பாதுகாக்கப் பட்டவராகி, மேருகிரி தன்னிலுள்ள வனத்தினுல் பிறர் புகவொண்ணுது, பாதுகாக்கப் படுவதுபோலத் திகழ்ந்து மகிழ்ந் திருந்தனரோ? மிகத் திறமையுள்ள என் தந்தையினுல் பரிக்கப்பட்ட இந்த ராஜ்ஜிய பாரத்தைப் பரிக்கப் பெருங்காளையினுல் பரிக்கப்பட்ட சுமையைக் கன்றுக்குட்டி சுமக்கத் திறமையற்றதுபோலத் திறமையற்றவ னுகுவே னல்லது, எவ் வண்ணம் பரிப்பேன்; அடி பாவி! உபாயங்களினுலும், புத்தி பலத்தி னுலும், ஒருகா லிவ்விராஜ்ஜியத்தைப் பாதுகாக்க யான் திறமையுடையே னுகிலும், ஒருகாலும் உன்னுடைய கோரிகையை யீடேற்றி இவ்விராஜ்ஜி யத்தைப் பெற்றுப் பாது காவேன்; அடி பாவி! எம்மையர் உன்னிடத் தில் மாதாவினிடத்திற்போலப் பத்தி செய்திலராகில், யானும் உன்னைத் துறந்து விடுவேன்; அவர் திருவுள்ள மறியாமல் உன்னைத் துறக்க மனங் கொண்டிலேன்; அடி பாவி! உனக்கு மித்தன்மைத்ததாகிய புத்தி எவ் வண்ணந் தோன்றிற்று; இனி நீ யாவராலும் இகழப்படுவா யன்றோ? அடி பாவி! எமது குலத்தில் மூத்தோர் அபிஷேகஞ் செய்யப் படுகின் றனர்கள்; இளையோர்கள் அவர்க்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கின்றனர்கள்; இதுதானே குலமுறை; இதனை நீ கெடுத்தமையால், நீ ராஜநீதியினையும், எமது குலமுறையினையும், அறிந்திலையென்றே எண்ணுகின்றேன்; மூத் தோர்க்கு அபிஷேகஞ் செய்வதென்பது அரசர்க ளெல்லோர்க்கும் பிரிய மாகும்; எமது குலத்தோர்க்கு மிகப் பிரியமாகும்; இவ்வண்ணம் குல முறை வழுவாமல் முறை முறையே வந்த நல்லொழுக்க மானது, உன்னு லிப்போழ்து கெடுக்கப்பட்ட தந்தோ? நீ பிறந்த குலத்திலும், மிகவும் புத்தி யுடையோர்களாகவும், நல்லொழுக்க முடையோர்களாகவும், நற் புகழ் பெற்றோர்களாகவும், பிறந்திருக்கின்றனர்களே? உனக்குமாத்திரம் இக்கொடும்புத்தி எங்குளதாயிற்றோ? அடி பாவி! நான் உயிர்விடத்தக்க துன்பத்தை எனக்கு விளைத்தனையே? அடி சண்டாளி! யான் உன்னு டைய கோரிக்கையை யொருபொழுதும் நிறைவேறச் செய்யேன்; அடி பாவி! உன் கோரிகையைக் கெடுப்பதன் பொருட்டே யானிப்படியே தண்டகாவனஞ் சென்று, எம்மையனை நல்வார்த்தை சொல்லி எழுந்தரு ளப் பண்ணிக்கொண்டு வருகின்றேன்; அநந்தரம் அவருக்குத் திருவடி

(சத்துருக்கா)
(பரதர்)
(கைகேயி)

ஷேகஞ் செய்வித்துப் பட்டங் கட்டுவித்து, அவர் மஹாராஜராகி யரசாட்சி செய்கையில், யான் அவர்க்குத் தாஸபூதனுகிப் பெருமகிழ்வுகொண்டு பணி விடை செய்து வருவேன் ; என்றிவ்வண்ணம் வன்மொழிகளால் மாதாவை யிகழ்ந்தும், மலைக் குகையிலுள்ள சிங்கக்குட்டிபோல கர்ஜ்ஜனை செய்து, சோகக் கடலில் மூழ்கிப் புலம்பினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எழுபத்துமூன்றுவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்துநான்காவது சருக்கம்.

பரதாழ்வான் மீளவுஞ் சினமுஞ் சோகமுங் கொண்டு தாயை யிகழ்ந்தது.

பரதாழ்வான் தாயை இவ்வகையா யிகழ்ந்தும் சினமாறுமல், சோக மும் சினமும் பெருகி, மீளவுந் தாயை நோக்கி, அடி கைகேயி! கொடியளே! தீச்செயலினளே ! நீ இப்பொழுதே இவ்விராஜ்ஜியத்தை விட்டுச் செல்லக் கடவை. அடி சண்டாளி ! என்னை இறந்தவனென வெண்ணி யழுது புரண்டு வருந்துக ; அடி பாவி ! சக்கரவர்த்தியாயினும், என்னையனுயினும், உன்னை எப்போழ்தாயினு மிகழ்ந்தனரோ ? நீ ஏன் ஒருவரிறக்கவும், ஒருவர் வனம்புகவுஞ் செய்தனை யந்தோ ? அடி பாவி ! நீ இக்குலத்தைக் கெடுத்தமையால், கருவை யழித்த பாவத்தை யடைந்தவளாகின்றனை ; ஆதலின், கொடிய நரகத்தையே யடைக ; பர்த்தா அடைந்த பொன்னுல கினை யடையாய் ; அடி பாவி ! நீ இவ்வண்ணம் மிகக் கொடிய செயல் செய்தமையால், ஸ்ரீராமபிரானைத் துறந்த எனக்கும் மிகப் பயந் தோற்று கின்றது ; அடி பாவி ! உன் பொருட்டு என் பிதாவு மிறந்தனர் ; என்னைய ரும் அரண்யத்தை யடைந்தனர் ; உன்னு லெனக்கு இவ்வுலகினில் அழி யாப் பழியும் நேர்ந்தது ; அடி பொருளாசை கொண்ட பாவி ! நீ எனக்குத் தாயென்னும் பெயரை யுடையவளே யன்றித் தாயல்லை ; பகையே யாகின் றனை ; அடி பாவி ! நீ பர்த்தாவையே கொலை செய்தமையால், இனி யுன் னுடன் பேசுவதும் மிகப் பாவத்துக் கிடமாகும் ; அடி பாவி ! உன்னுல் கோஸலையார் சுமித்திராதேவி முதலிய மாதாக்க ளெல்லோரும் துன்ப மடைந்தனர்களே ? அடி பாவி ! மிகவுந் தருமசிந்தை யுடைய கேகயமஹா ராஜருக்குப் பிறந்திலை ; குலத்தைக் கெடுக்கத் தக்க ராக்ஷஸியே ! அக் குலத்தில் பெண்போலத் தோன்றினை ; உன்னுல் மிகவுந் தார்மிகராகிய என்னையரைக் காட்டிலோட்டி, என் தந்தையுங் கொலைசெய்யப் பட்டன

ரன்றோ ? அடி எனக்குப் பிரியமல்லாச் செயல் செய்து, என்னைப் பழிக்கா ளாக்கினவளே ? நீ பாவச் செயல் செய்வதிலே தானே உறுதிகொண்டு செய்த உன் பாவம் என்னையும் பற்றி வருத்து கின்றதே ? அடி நரகத்தை யடைபவளே ? ஓரே பிள்ளையை யுடைய கோஸலையாரை அந்தப் பிள்ளை யையும் விட்டுப் பிரியும்படி செய்து, எந்த லோகத்தை யடைவாயடி பாவி, ஸ்ரீராமசந்திரர் பந்துஜனங்க ளெல்லோர்க்கும் மிகப் பிரிய முடைய ரெனவும், அவர் எனக்கு மூத்தோ ராதலின், என் தந்தைக்கு நிகரானவ ரெனவும், அறிந்திலேயோ ? பிள்ளை யென்பவன் தாயின் அங்கங்களின் ஸாராம்சங்களை யுடையவனாகப் பிறக்கின்றமையால், தாய்க்கு மகனைவிட வேறொருவரும் பிரியமுடைய ராகா ரன்றோ ? ஆதலின், கோஸலையார் புத்திர சோகத்தை எவ்வாறு பொறுத் துயிர் வாழ்வார் ; ஒருகால் நடுப் பகலில் ஒரு கேதாரத்தில் பயிரிடுவோ னொருவ னிரண்டு காளைகளை ஏரில் கட்டி யுழுதுகொண்டு வருகையில், அக்காளைகள் நெடுநேர முழுததி னாலும், வெயிலினாலும், மிகவும் இளைப்புற்றிருக்கையிலும், அந்த உழவினன், அக்காளைகளை இளைப்பாற விடாமல் மேன் மேலு முழுது கோல்கொண் டடித்து வருத்தினன் ; அப்பொழுது ஆகாயத்திற்சென்ற காமதேனு இதனைக் கண்ணுற்று, அந்தோ ? என் பிள்ளைகள் இவ்வண்ணம் வருத்தமுறுகின்றனவே யென்று சோகநீர் பெருக்கி யழுதது ; அந்தக் கண்ணீர்க் கணங்கள் அப்பொழுது தற்செயலாய் அதன் கீழேசென்ற தேவேந்திரன்மேல் வீழ்ந்தன ; தேவேந்திரனும் அந்த நீர்க்கணங்கள் மிகவும் பரிமளங்கொண்டு தன்மேல் வீழ்கையில், இக்கண்ணீர்த் துளிகள் காமதேனுவி னுடையனவே யென்றெண்ணி, நிமிர்ந்து ஆகாயத்தில் பார்க் கையில், காமதேனுவைக் கண்டு அதனை நோக்கி, அம்மா காமதேனு ! நீயே னிவ்வண்ணம் கண்ணீர்விட் டழுகின்றனை ; எமக் கேதேனுந் தீங்கு நேர்ந் துளதோ ? எனக் கொன்றுந் தோன்றிற் றிலதே ? உளதாயின், உரைசெய்க வென்று வினவினன். அந்த வாக்கியத்தைக் காமதேனு கேட்டுத் தேவ ராஜனை நோக்கி, விண்ணவர் கோமானே ! உமக் கொன்றுந் தீங்கு நேர்ந் திலது ; யான் என் பிள்ளைகள் இவ்வண்ணம் உழுது வருந்துவதைக் கண்டு சோகங் கொண்டு கண்ணீர்விட் டழுகின்றேனே யன்றி வேறில்லை ; மக்களுக்கு நிகரானவ ரொருவரு மில ரன்றோ ? என்றுரை செய்தது ; வானவர் கோமானும், காமதேனு வுரைத்த அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு, இக்காமதேனுவுக்கு அநேகமாயிரம் பிள்ளைகள் அளவற் றிருக்கின்றன ; இவைகளினாலேதானே உலகமெங்கும் நிறைந்துளது ; அத்தன்மையதாகிய இக்காமதேனுவும், இவ்விரண்டு பிள்ளைகள் வருந்துவதையும் பொறாமல், இவ்வண்ணம் கண்ணீர்விட் டழுகின்ற தன்றோ ? ஆதலின், மகனுக்கு நிகராகியவ ரொருவரு மிலரென்று தானும் மனத்தினுள் தேர்ந்து, இஃ தொக்குமென் றெண்ணிச் சென்றனன். இவ்வண்ண மநேகமாயிரம் பிள்ளை களை யுடையதும், மேன்மேலும் நினைத்தவாறு பிள்ளைகளை யுண்டுபண்ணத்

தக்க திறமையுடையதும், தெய்வத் தன்மை பொருந்தியதும், நல்ல விவேக முடையதுமாகிய காமதேனுவே இவ்வண்ணந் துன்புற்றுக் கண்ணீர்விட்டழுத தெனின்; ஒரே பிள்ளையை யுடைய கோஸலையார் அப்பிள்ளையை விட்டுப் பிரிந்து வருந்துவா ரென்பதி லைய முளதோ? அடி பாவி! இவ்வண்ணம் கோஸலையாரை நீ துன்புறச் செய்தமையால், நீ இம்மை மறுமையிரண்டிலும், அழியாத் துன்பத்தை யடைவாய்; யானோ? உன்னெண்ணத்தின்படி யொருபொழுதுஞ் செய்யேன்; என் தந்தையும், என்னையரும், மகிழ்வுறுமாறு செய்து, அவர்களுக்குப் பூஜைசெய்து நற்புகழினை வளர்ப்பேன்; யானிப்பொழுதே சென்று, என்னையரை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு வந்து, அவருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்துப் பாராளச் செய்து, யானே அவர்க்குப் பதிலாக வனவாஸஞ் செல்வேன்; அடி பாவி! நீ செய்த கொடும்பாவத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டு கண்ணீர் பெருக்கி யழுகின்ற நாட்டார் நகரத்தார் முகத்தில் விழித்து, நாணமற் றுய்யேன்; அடி பாவி! நீ தீயில் விழினும், விழுந் தெரிக; தண்டகாவனம் புகினும், புகுந் தலைக; கழுத்தில் உள் சுருக்குப் போட்டுக் கொள்ளினும், போட்டுக் கொண் டிறக்க; உனக் கிவற்றை விட்டு, வேறு தஞ்சங் கிடைப்ப தரிது; யானும் எம்மையரை யழைப்பித்துப் பாராளச்செய்து, பழி நீங்கி மகிழ்ந்து வாழ்வேன்; என்றிவ்வண்ண மிகழ்ந்து, காட்டிடையில் ஈட்டியினல் குத்தப்பட்ட குஞ்சரம்போலச் சினங்கொண்டு தரையில் வீழ்ந்து நெட்டுயிர்த்துக் கண் சிவந்து, வஸ்திர மவிழ்ந்து, அணிகள் சிதறி, உற்சவத்தின் முடிவில் இந்திரன் துவஜம்போலச் சாய்ந்து புரண்டு மூர்ச்சை கொண்டனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எழுபத்துநான்காவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்தைந்தாவது சருக்கம்.

பரதாழ்வான் கோஸலையாரைக் கண்டு ஸமாதான முரைத்தது.

அநந்தரம் பரதாழ்வான் நெடும்பொழுது சென்று, மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து, கண்களில் நீர்த்துளி ததும்பி வருந்தித் தீனையாகிச் சிந்தையுற்று நிற்கின்ற தாயை நோக்கி, மந்திரிகள் முதலானோர் சூழ நிற்கையிலும், கோபத்தினல் இகழ நினைத்து, அடி பாவி கைகேயி! யான் ஒருகாலும் இராஜ்ஜியம் வேண்டுமென்று விருப்பங் கொண்டுமிலேன்; இவ்விஷயத்தைப் பற்றி, உன்னுடன் ஒரு மொழியும் மொழிந்து மிலேன்; சக்கரவர்த்தியார் என்னையருக்கு அபிஷேகஞ் செய்ய முயற்சி செய்ததையும் யானறிந்திலேனே? சத்துருக்கனுடன் கூடி யான் நெடுந்தூரத்தி லிருந்

தேனே? எம்மையன் வனவாஸ மெழுந்தருளுவதையும் யானறிந்திலேனே? ஸீதாபிராட்டியும், லக்ஷ்மணனும், எம்மையருடன் சென்றதையும் யானறியேனே? இவ்வண்ணம் யானொரு சங்கதியினையும் அறியா திருக்கையில், இப்பாவி கைகேயி! எனக்கு அழியாப் பழியினை விளைத்தனளே? என்றிவ்வகையாகப் புலம்பித் தாயை இகழ்ந்துகொண் டிருந்தனர். கோஸலையார் இவர் கண்டத்தொனியை யறிந்து, ஸுமித்திரா தேவியை நோக்கி, அடிகொடியளாகிய கைகேயியின் குமாரனாகிய பரதன் வந்தான் போலும், யானிப்பொழுதே அவனைக் காண விருப்புறுகின்றேனென் றுரைசெய்து, அவளுடன் கூடிப் பரதாழ்வா னிருக்குமிடம் நோக்கிப் புறப்பட்டனர். பரதாழ்வானும் தன் மாதாவைப் பலவாறாக இகழ்ந்து, கோஸலையாரைக் கண்டு தேற்றவேண்டு மென்று, சத்துருக்கனாழ்வானுடன் கூடிப் புறப்பட்டுக் கோஸலையார் திருமாளிகைக்கே வந்தனர். அப்பொழுது எதிராக வருகின்ற கோஸலையாரை இவர்கள் கண்டு, சோகத்தைப் பொறுக்க வாற்றலற்று, அவரைத் தழுவிக்கொண்டு கண்ணீர் விட்டு நெடுநேர மழுதனர்கள். கோஸலையாருந் துன்புற்றுப் பரதாழ்வானை நோக்கி, அப்பா கைகேயி குமாரா! உன் மாதாவினால் உனக்குப் பகையற்ற ராஜ்ஜியம் நிலையுற்றதாக வாய்த்தது; உலகினில் யாவர்க்கும் பொருளாசை யுளதாகு மாதலின், இவ்விஷயம் ஒக்குமென உடன்படுகின்றேன்; என் திருக்குமாரனை மரவுரியுடுத்துத் தவசியாக்கிக் காட்டி லோட்டினளே உன்தாய்; அதனா லிவளுக்கென்ன பயன் வாய்த்ததோ? கைகேயி என்னையும், என் திருமக னிருக்குமிடத்திற் கோட்டி விடுவளாயின், எனக் குகப்பாகும்; அன்றியில், யானே ஸுமித்திரையுடன் கூடி, அக்கினிஹோத்திரத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு, என் திருமக னிருப்பிடம் போய்ச் சேர்வேன்; அன்றியில், நீயே யாயினும், என்னை யழைத்துக் கொண்டுபோய் என் திருமக னிருக்கு மிடத்தில் விட்டு விட்டு வரக் கடவை. நால்வகைப் படைகளை யுடையதும், தனதான்னியம் முதலிய நற்செல்வம் நிறைந்ததும், அளவற்றதுமாகிய இவ்விராஜ்ஜியம் உன்தாயினால் உன்பாலாக்கப்பட்டது; என்று, இவ்வண்ணம் வன்மொழிகளால், கோஸலையார் பரதாழ்வானை இகழ்ந் துரை செய்கையில், புண்ணை யூசியினால் குத்திக் கிளறினாற்போல மிகவும் வேதனை யுற்று வருந்தி, மதிமயங்கிக் கோஸலையார் திருவடிகளில் வீழ்ந்து, நெடுநேரம் புலம்பி மோக மடைந்து, பின்னர் தெளிந் தெழுந்து, மிகத் துயரங்கொண்டு துன்புறுகின்ற கோஸலையாரை நோக்கித் தாயே! நானொரு பாவத்தையும் அறியா திருக்கையில், தேவரும் ஏன் என்னை இவ்வண்ண மிகழ் கின்றீர்; ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில் எனக்குள்ளசிறந்தபத்திதன்னைத்தேவரறிந்திலீரோ? ஸத்தியவாதியும், பெரியோர்களுள் சிறந்தவருமாகிய எம்மையர் வனவாஸமெழுந்தருளியதை யானறிந் திருப்பே னாயினும், அதனைக் கேட்டு யானுகப்புற்றே னாயினும், பல நூல்களை யோதி யுணர்ந்து தெளிந்த நற்புத்தி எனக்குக் கெட்டழிந்து விடக் கடவது.

ప్రేష్యంపాపీయసాంయాతు సూర్యఞ్చప్రతిమేహతు
హన్తుపాదేనగాంసుప్తాం యస్యార్యోనుమతేగతః ॥

ப்ரோஷ்யம்பாபீயஸாம்யாது ஸூர்யஞ்சப்ரதிமேஹது
ஹந்துபாதேநகாம்ஸுப்தாம் யஸ்யார்யோநுமதேகதஃ.

தேவர் திருக்குமாரர் வனவாஸ மெழுந் தருளியதை யாவனொருவ னறிந் துந்தானோ? அவன் மிகவும் பாபிகளுக்குத் தொண்டாகக் கடவன். ஸூரியனுக் கெதிராக மல மூத்திரங்களை விடக் கடவன். இளைத்துப் படுத்துத் துயில்கொண்ட பசுவினைக் காலிஞ லுதைத் தெழுப்பக் கடவன். யாவ னொருவன் வேலை செய்வோ னிடத்தில் மிகவும் வேலை வாங்கிக் கொண்டு அவனுக்குக் கூலி கொடாமல் மோசஞ் செய்து விடுகின்றானோ? அவனுக் குற்ற பாவத்தையும் அடையக் கடவன். பிள்ளைகளைப் போலப் பரிவுடன் பிரஜைகளைப் பாதுகாக்கின்ற நல்ல வேந்தனுக்கே துரோஹஞ் செய்கின்றவர்கள் அடையும் பாவங்களையும் அடையக் கடவன். பிரஜைக ளிடத்தில் ஆறிலொரு பங்கு கப்பம் வாங்கிக் கொண்டும், பிரஜைகளை நீதிப்படி பாது காவாமல் உபேக்ஷை செய்கின்ற ராஜனுடைய பாவத்தையு மடையக் கடவன். யாகத்தில் முனிவர்களுக்கு ஒன்றினைத் தக்ஷிணையாகக் கொடுப்பேனென்று முன்பு பிரதிஜ்ஞை செய்து, பின்பு அதனைக் கொடா மல் மோசஞ் செய்வோருடைய பாவத்தையும் அடையக் கடவன். க்ஷத் திரிய குலத்திற் பிறந்து, நால்வகைச் சேனைகளும் நிறைந்த போர்க்களத்தில் பகையாளிக் கெதிராகப் போர் செய்யும்படி நின்று, பின்பு பயந் தோடிப் போகின்றவனுடைய பாவத்தையு மடையக்கடவன். குருவினால் உபதேசஞ் செய்யப்பட்ட ரஹஸ்யார்த்தங்களை யெல்லாம் மறந்து, அபார்த்தத்தை யுண்மையெனக் கொள்ளக் கடவன். தோழனென்னும் நம்புதலால் ஒருவனாலுன்னாக்கப்பட்ட கோளினை வெளியிட்டு, அவனுக் காபத்தை விளைப் பவனுடைய பாவத்தையும் அடையக்கடவன். சந்திரன்போன்ற காந்தியும், ஸூரியன்போன்ற பிரதாபமு முடைய என்னையன் திருவயோத்திக் கெழுந் தருளிப் பட்டாபிஷேகஞ் கொண்டு சிங்காஸநத்தில் வீற்றிருக்கையில், கண்குளிரக் கண்டு களிப்புறாமல், தீவினையனாகி யாவராலும் பழிக்கப் படக் கடவன். அவன் பாயஸத்தையும், எள்ளோதனத்தையும், மாம்ஸத்தை யும், மற்றுமுள்ள நல்லுணவுகளையும், தேவதாதிகளுக்கு நிவேதனஞ் செய்யாமலே புசிக்கக் கடவன். ஆசிரியர்களையும் அவமானஞ் செய்யக் கடவன். அவன் பசுக்களையும் காலிஞ லுதைக்கக் கடவன். ஆசிரியர்களை யும் பழிக்கக் கடவன். நட்பினர்களையும் வஞ்சனை செய்யக் கடவன். அவன் நன்றியற்றவனும், பெரியோர்களால் பழிக்கப்பட்டவனும், நாணமற்ற வனும், யாவர்க்கும் பகையினனு மாகக் கடவன். பிள்ளை பெண்டாரியை தாய் தந்தை பிருத்தியர்கள் முதலானோர்கள் புசிக்கும்படி யுட்கார்ந் திருக்

கையில், அவர்களை வஞ்சனை செய்து தானொருவனே நல்லுணவைப் புசிக்கக் கடவன். அவன் நல்ல மனையாளைப் புணராமலும், நன்மக்களைப் பெறுமலும், நற்செயல்களைச் செய்து முடிக்காமலும், அற்பாயுவாக இறக்கக் கடவன். அவன் தன் மனையாளிடத்தில் நற்புதல்வரைப் பெறுமல், நல்ல பருவத்திலேயே இறந்துவிடக் கடவன். அவன் ராஜன் மனையாளைக் கொலை செய்த பாவத்தையும், பாலகர்களைக் கொலைசெய்த பாவத்தையும், மூப்பினர்களைக் கொலைசெய்த பாவத்தையும், நல்ல பிருத்தியனைப் பாது காவாமல் கைவிட்டவன் பாவத்தையும் அடையக் கடவன். அவன் * லாக்ஷா லவண மாம்ஸங்களை விற்றதனால் கிடைத்த லாபத்தைக் கொண்டு தாய் தந்தை முதலானோர்களைப் பாதுகாத் தளிக்கக் கடவன். மிகவும் கோரமாகிய போர்க்களத்தில் பயந்தோடிப் போகின்றவனை யாவனொருவன் பிடித் தடிக்கின்றனனோ ? அவன் பாவத்தையும் அடையக் கடவன்.

కపాలపాణిః పృథివీం అటతాం చీరసంవృతః
భిక్షమాణో యథోన్మత్తో యస్యార్యోऽనుమతే గతః ॥

கபாலபாணிஃப்ருதிவீம் அடதாஞ்சீரஸம்வ்ருதஃ
பிக்ஷமாணோயதோன்மத்தோ யஸ்யார்யோऽநுமதேகதஃ.

எம்மையன் வனவாஸ மெழுந்தருளியதை யாவ னொருவன் உகந்தனனோ ? அவன் காபாலிக மதத்தில் சேர்ந்து, மண்டையோட்டைக் கையிலேந்தி யழுக்குத் துணி யுடுத்துப் பித்தேறினவன் போலப் பார்முழுதும் பிக்ஷமெடுத்துத் திரியக் கடவன். அவன் மத்திய பானத்திலும், பரத்தையல்க ளிடத்திலும், சூதாடுவதிலும், மிக விருப்புற்றவனாகி, காமமும் சினமு மூற்றுக் கெட்டழியக் கடவன். அவன் தருமத்தைத் துறந்து, தீச்செயல் புரிந்து, அபாத்திரத்தில் கொடை செய்து தீயனாகக் கடவன். அவன் மிகவும் சேர்த்துவைத்த பொருள்களை யெல்லாம் கள்ளர்களுக்குப் பறிகொடுத்துத் துன்புறக் கடவன். காலைமாலை இரண்டு சந்தியிலும், யாவனொருவன் படுத்திருக்கின்றனனோ ? அவன் பாவத்தையும், அவனடையக் கடவன். அவன் பிறர் வீட்டில் கொள்ளிவைத்தவன் பாவத்தையும், குருபத்தினியுடன் புணர்ந்தவன் பாவத்தையும், நட்பினனை வஞ்சனை செய்தவன் பாவத்தையும், அடையக் கடவன். அவன் தேவதைகளுக்கும், பிதிரர்களுக்கும், தாய்தந்தைகளுக்கும், பணிவிடை செய்யக்கடவனல்லன்; அவன் ஸத்புருஷர்களது லோகத்து நின்றும் விழக்கடவன், நற்புகழினை யிழக்கக் கடவன். நற்செயல்களைத் துறக்கக் கடவன். அவன் மாதாவின் பணிவிடையை விட்டுப் பயனற்றன செய்யக் கடவன். அவன் அநேகம் பிள்ளைகளை யுடையவனாகியும், செல்வமற்றவனும், பிணிகளால் பீடிக்கப் பட்டவனும், எப்பொழுதும் துன்புற்றவனுமாகக் கடவன்.

---

* லாக்ஷை என்பது, அரக்கு.

ఆశామాశంసమానానాం దీనానామూర్ధ్వచక్షుషాం
అర్థినాంవితథాంకుర్యా ద్యస్యార్యోనుమతేగతః ||

ஆசாமாசம்ஸமாநாநாம் தீநாநாமூர்த்வசக்ஷுஷாம்
அர்த்திநாம்விததாங்குர்யாத் யஸ்யார்யோநுமதேகதஃ.

யாவனெருவன் எம்மையன் வனவாஸமெழுந்தருளியதற் குகப்புற்றனனே! அவன் ஒரு பயனைக்கோரித் தன்னை நெடுநாளா யடுத்துவந்த அதிதிகளுக்கு ஆசைகாட்டிப் பின்பு அவ்வாசையைப் பயனற்றதாகச் செய்யக்கடவன். அவனெப்பொழுதும் வஞ்சனைசெய்பவனுகியும், கோளுரைப்பவனுகியும், அரசன் தண்டனைக்கு அஞ்சி யொளித்துப் பிழைக்கக் கடவன்.

ఋతుస్నాతాంసతీంభార్యాం ఋతుకాలానురోధినీం
అతివర్తేతదుష్టాత్మా యస్యార్యోనుమతేగతః ||

ருதுஸ்நாதாம்ஸதீம்பார்யாம் ருதுகாலாநுரோதிநீம்
அதிவர்த்தேததுஷ்டாத்மா யஸ்யார்யோநுமதேகதஃ.

அவன் கற்புடைய தன்மனையாள் ரிதுஸ்நாடி யருகி லிருக்கையில் அவளைப் புணராமல், துர்ப்புத்தியுடையவனுகி அவளை யிகழ்ந்தழியக்கடவன். அவன் தர்மபத்தினியைத் துறந்து பரத்தையலைப்புணரக்கடவன். அவன் தன்மக்கள் மரணமுற்றுத்துன்புறுகின்ற அந்தணனுடைய கொடிய பாவத்தை யடையக்கடவன். அவன் நன்னீரையுண்டு பின்பதனை யிகழ்ந்தவன் பாவத்தையும், உணவில் விஷமிட்டுக்கொலைசெய்தவன்பாவத்தையும் அடைந்து நரகத்தில்வீழ்ந் துழலக்கடவன். அவன் வேதியர்க்குச் செய்ய முயன்ற பூசையைச் செய்யவிடாமல் தடைசெய்தழிக்கக்கடவன். இளங்கன்றினை யுடைய பசுவினைப் பால்கறந் துண்ணக்கடவன். ஒருவன் மிகப் பிரயாசமுற்றுப் பானீயமளிக்கும்படி. கேட்கையில், பானீயமிருக்கையிலும் அதனைக்கொடுத்து அவன் தாகத்தைப் போக்காமல் வஞ்சனை செய்கின்றனனே? அவன்பாவத்தை யடையக்கடவன். இருவர் ஒரு சங்கதியைக் குறித்து விவாதப்படுகையில் யாவனெருவன் ஒருவரிடத்தில் பக்ஷபாதத்தினல் அவன் ஜயமுறவேண்டு மென்று உண்மை கூறுமல் மொழியற்று மௌனிபோல இருக்கின்றனனே? அவனது பாவத்தையுமடையக்கடவன் என்றிவ்வண்ணம் கொடிய ஸத்தியஞ்செய்து, பதியினையுமிழந்து, புத்திரனையுந் துறந்து வருந்துகின்ற கோஸலையாரைத் தேற்றித் தாமும் சோகத்தைப் பொறுக்கத் திறமையற்றுத் தரையில் வீழ்ந்தனர். பரதாழ்வான் இவ்வண்ணங் கொடிய சபதங்கள்செய்து துன்புறுகின்ற பரதாழ்வானை நோக்கிக் கோஸலையார், அடா என் புதல்வா! நீ

இவ்வண்ணம் துன்புறுகின்றமையால், எனக்குத் துன்பம் மேன்மேலும் வளர்கின்றது. இவ்வண்ணம் கொடிய பிரதிஜ்ஞைகளினால் என் பிராண னைத் தடைசெய்து நிறுத்துகின்றனை; நல்வினையினால் உன் மனம் தரு மத்தினின்றும் வழுவாமல் நிலையுற்றிருக்கின்றது; லக்ஷ்மணன்போலவே ஸத்தியஸந்தனாகி என் திருமகனிடத்தில் பத்தியுள்ளவனாகின்றனை; ஆதலின், நீ நெடுநாள் வாழ்ந்து நற்கதி பெறுவாயாக; என்றுரைத்துப் பரதாழ்வானை மடியின்மீது ட்கார வைத்துக்கொண்டு புலம்பி யழுதனர். பரதாழ்வானும் பலவாறாகப் புலம்பி யழுது, அடிக்கடி மோஹமடைந்து மதிமயங்கித் தரையில் வீழ்ந்து, வெம்மையாக நெட்டுயிர்ப்பு விட்டுத் துன்புற்று வருந்துகையில், அவரது சோகத்துடனே யன்றிரவு கழிந் துதயமாயிற்று.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எழுபத்தைந்தாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்தாறுவது சருக்கம்.

வஸிஷ்டபகவான் பரதாழ்வானைத் தேற்றிச் சக்கரவர்த்திக்கு விதிப்படி ஸம்ஸ்காரஞ் செய்வித் தருளியது.

மறுநாளுதயத்தில் வஸிஷ்டபகவா னெழுந்தருளிச் சோகக்கடலில் மூழ்கிக் கிடக்கின்ற பரதாழ்வானைக் கண்டு அவரை நோக்கிக் கேளாய் ராஜகுமாரா! இனி நீ துன்புறற்க; உனக்கு நலமுண்டாகக் கடவது; சக்கரவர்த்திக்கு ஸம்ஸ்காரஞ் செய்யவேண்டிய காலம் நிகழ்ந்து விடுகின் றது; ஆதலின், அச்சடங்குகளைக் குறைவறச் செய்க; என்றருளிச் செய்தனர். இவ்வண்ண மருளிச்செய்த வசிஷ்டபகவான் வாக்கியத்தைக் கேட்டுப் பரதாழ்வான் துன்பத்தையடக்கிச் சக்கரவர்த்திக்குச் செய்யத் தக்க சடங்குகளை முற்றும் செய்ய யத்தனஞ் செய்து, தைலகடாஹத்தி னின்றும் எடுத்துப் பூமியில் இடப்பட்டுத் துயில் கொண்டவர்போ லிருக் கின்ற மஹாராஜரை நவமணிக ளிழைத்துச் சிறந்த சயனத்தில் படுப் பித்துச் சோகமடங்காமல் சக்கரவர்த்தியாரை யுத்தேசித்து, எம் தந்தை யரே! உமது திருவுளம் யாதோ? யானும் தேசாந்தரஞ் சென்று வராம லிருக்கையில், எம்மையனையும், லக்ஷ்மணனையும், காட்டிலோட்டிவிட்டு இவ்வண்ணந் துன்புற்ற என்னையும் விட்டுவிட்டு எங்கே யெழுந்தருளு கின்றீர்; யான் உம்மையு மிழந்து, எம்மையனையுந் துறந் தெவ்வண்ண முய்வேன்; இனி இத்திருவயோத்தியின் யோகக்ஷேமங்களைச் செய்து

(ரு. ரு. கூ)

(தசரதர்குலமஸ்காரஞ்செய்யச்சென்றது)

பாதுகாக்க வல்லவர் யாவர் ? தேவரும் வானுலகஞ் சேர்ந்து, எம்மையரும் வனத்திற் கெழுந்தருளிவிட்டமையால், இந்தப் பூமி மங்கல நாணிழந்தவள் போலத் திகழ்கின்றிலது ; முழுமதி மறைந்த இரவுபோல ஒளியிழந்திருக்கின்றது; என்றிவ்வண்ணம்புலம்பியழுதனர். அப்பொழுதுவசிஷ்டபகவான் மீளவும் அவனைநோக்கிச் சக்கரவர்த்திதிருக்குமாரா!நீ இவ்வண்ணம் வருந்தற்க ; இப்பொழுது மஹாராஜர்க்குச் செய்யத்தக்க சடங்குகள் மிக வுள்ளன ; ஆதலின், நீ அவைகளை யூக்கத்துடன் செய்யக் கடவை யென்று தேற்றி யருளினர். பரதாழ்வானும் அவ்வண்ணமே யாகுக வென்று சோகத்தை யுள்ளடக்கி எழுந்து ரித்துவிக்குகள் புரோஹிதர் ஆசிரியர் முதலானோர்களைத் துனைப் படுத்தினர். உடனே ரித்துவிக்குகளும், மஹாராஜருடைய மனையில் பிண மிருக்கின்றமையால், வெளியில் இடப்பட்டிருந்த அக்கினிகளைக் கொணர்ந்தனர்கள். அநந்தரம் மஹாராஜனைச் சிவிகையில் ஏற்றிக்கொண்டு பரிசாரகர்கள் கண்ணீர்பெருக்கி யழுது கொண்டே அவனை முதுகாட்டிற்கு வஹித்தனர்கள். பொன் தங்கம் பல வகைப்பட்ட ஆடைகள், இவைகளை வழியிலிறைத்துக்கொண்டே சிலர் சக்கரவர்த்திக்கு முன் சென்றனர்கள். சிலர் சந்தனம் அகில் குக்குலு முதலிய வாஸனைத் திரவியங்களைப் பொடி செய்து இருபுறத்திலும் தூபம் போட்டுக்கொண்டு சென்றனர்கள். சிலர் சந்தனம் முதலிய வாஸனையுடைய மரங்களின் காஷ்டங்களைச் சிதை யடுக்கினர்கள். அநந்தரம் சக்கரவர்த்தியை ரித்துவிக்குகள் சிதையி லிடுவித்து, தீயை வளர்த்து மந்திரங்களை ஜபித்து சாஸ்திரப்படி ஸாமங்களையுங் கானஞ் செய்தனர்கள். சக்கரவர்த்தியின் தேவிகளும் சிவிகைகளிலும் மற்றும் பற்பல வாஹனங்களிலும் ஏறிக்கொண்டு நகரத்தினின்றும் புறப்பட்டுப் பற்பல மூப்பினர்களாலும் சூழப்பட்டவர்களாகி மயானஞ் சேர்ந்து, அக்கினி சயனம் முதலிய யாகங்கள் செய்திருக்கின்ற சக்கரவர்த்தியையும், ரித்துவிக்குகளையும், பிரதக்ஷிணமாகவும், அப்பிரதக்ஷிணமாகவும் சுற்றி வந்து, கிரௌஞ்சபக்ஷியின் பேடுகள்போலப் புலம்பி யழுதனர்கள். அவ்வொலி எங்கும் பரவி யொலித்தது ; அநந்தரம் கோஸலையார் முதலிய தேவிகள் அவ்வண்ணம் புலம்பி யழுது, மீளவும் வாஹனங்களி லேறிக்கொண்டு ஸரயூநதியின் கரைசேர்ந்திறங்கிப் பரதாழ்வான் மந்திரி புரோஹிதர் முதலியவர்களுடன் தருப்பணஞ்செய்து நீர்க்கடனையும் முடித்து நகரஞ்சேர்ந்து ஆசௌசமுடைய பத்துத் தினங்களையும் தரையில்படுத் துன்பத்தினல் வருத்தப்பட்டுப் போக்கினர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எழுபத்தாறுவது சருக்கம் முற்றிற்று.

இவ்விடங்களில் சவம் ஆசந்தியிலிருக்கையிலேயே பிள்ளைகள் முதலிய இனத்தார் மாத்திரம் சுற்றி வருகின்றனர்கள்; பெண்கள் சுற்றுவதில்லையே யெனில், தேசாசார

எழுபத்தேழாவது சருக்கம்.

பரதசத்துருக்கர்கள் மீளவும் சோகம் பொறுமல் புலம்பியது.

அநந்தரம் பத்துநாள்சென்று பதினொன்றாவதுதினத்தில்பரதாழ்வான் திட்டைக்கழித்து, ஏகாஹஸ்ராத்தஞ்செய்து பன்னிரண்டாவது தினத்தில் ஷோடசஸ்ராத்தம் ஸபிண்டீகரணஸ்ராத்தம் முதலிய சடங்குகளை நிறைவேற்றி, அந்தணர்களுக்கு நவமணிகள், பொருள், அன்னம், சிறந்த வஸ்திரங்கள், பலவகை மணிகள், அளவுகடந்த வெள்ளாடுகள், அநேகமாயிரம் பசுக்கள், தாதிகள், வாஹனங்கள், சிறந்த வீடுகள், இவை முதலிய வற்றைக் கொடை செய்து, சக்கரவர்த்தியின் சரம கைங்கரியங்களை முடித்துப் பதின்மூன்றாவது தினத்தில் உதயகாலத்தில் தந்தையின் எலும்புகளைப் பெறுக்கிச் சேர்த்துச் சிதையைச் சுத்தி செய்வதன்பொருட்டு முதுகாட்டிற்கு வந்து சோகம் அடங்காமல் கண்ணீர் ததும்பத் துன்புற்றுத் தந்தையைக் குறித்து இவ்வண்ண முரைத்துப் புலம்பலுற்றனர். எந்தந்தையரே! எனக்கு எம்மையரோ தஞ்சமென் றென்னை யவர்பொருட் டளித்து விட்டு, அவரையும் காட்டி லனுப்பி என்னைக் கதியற்றவனுக்கித் தேவரும் என்னை விட்டு விட்டுப் பொன்னுலக மடைந்தீ ரல்லீரோ ? எம்மையர் வனவாஸஞ் சென்றமையால், தஞ்சமற்றுத் துன்புற்ற கோஸலையாரையும் விட்டுப் பிரிந்

பேதங்களாலும், கற்பஸூத்திர பேதத்தாலும், அவ்வண்ணஞ் செய்வதும் முறையேயென வுணர்க. அவ்வண்ணமே பெண்கள் தருப்பணஞ் செய்வதுமென வுணர்க. ஆகையாலே தானே வேணீஸம்ஹார நாடகத்தில் தர்மபுத்திரர் தம்முடன் திரௌபதியையும் தருப்பணஞ் செய்யும்படி யுரைத்ததாகக் கவி யுரைத் திருக்கின்றனன் ; ஆசௌச முடையார்கள் தனித்தனியே தரையில் படுக்கவேண்டுமென்னும் விதி எல்லோர்க்கும் பொதுவே ? (ஷோடசாஹேநபூபாலா) என்று ராஜர்களுக்குப் பதினறு தினம் வரையில் ஆசௌசமுளதென்று வசன மிருக்கையில், (பூமௌதசாஹம் வ்யனயந்தசோகம்) என்று பத்துத்தினமே இவர்கள் ஆசௌசங்கொண்டிருந்ததாக இருப்பது ஒக்குமோவெனில், ஒக்கும் ; (க்ஷத்திரியஸ்துதசாஹேந ஸ்வகர்மநிரதச்சுசி꞉) என்று க்ஷத்திரியவம்சத்திற் பிறந்து, தன் தருமத்தை வழுவாமல் செய்து வந்து தூய்மைகொண் டிருப்பவனுக்குப் பத்துநாளே ஆசௌசமென்று விசேஷவசன மிருப்பதால் தசரதசக்கரவர்த்தி அத்தன்மையரா தலால், இவர்களுக்குப் பத்துநாளே தீட்டென்ப தொக்குமென வறிக ; பரதாழ்வான் வருகிறவரையில் சக்கரவர்த்தியார் வானேறிப் பத்துத்தினம் ஆயினமையால், அதுவரையில் வீட்டில் சவமிருக்கையில், கோஸலையார் முதலானோர் எப்படி யுண்டனர்கள். உண்ணுவிடின் எவ்வண்ணம் பிழைத்தனர்கள் எனில், அக்காலத்தவர்கள் மிகத் திறமையுள்ளவர்களாகி நெடுநாள் போஜன மின்றிப் பிழைக்க வல்லவர்க ளாதலின், உண்ணுமலே யிருப்பார்களென வுணர்க ; திறமையற்ற பாலவிருத்தாதுரர்களுக்குச் சவமிருக்கையிலும், நித்தியகருமாதிகளுக்குப்போல அசக்தவிஷயத்தில் போஜனத்திற்கும் தத்காலஸூத்தியுளதென வுணர்க.

தெங்கெய்தி யருளினீர்; என்று புலம்பி நீருகிக் கிடந்த தந்தையின் சிதை யினைக் கண்ணுற்று மிகப் புலம்பித் துன்பமடைந்து, கப்பிக்கயிறுகளினால் மேலெடுத்துக் கட்டப்படுகிற இந்திரனுடைய துவஜம் யந்திரம் சாய்வதி னால் சாய்ந்து வீழ்வதுபோலத் தந்தை யிறந்தமையால், தரையில் வீழ்ந்து புலம்பினர் பரதாழ்வான். அப்பொழுது இனத்தாரெல்லோரும் அவனைக் கண்டு நல்வினை நீங்கி, வானினின்றும்நழுவிவீழ்ந்த யயாதியை யவனுக்குத் தௌஹித்திரர்களாகிய ரிஷிகளும் உடன் வீழ்ந்து வருந்துவதுபோலப் பர தாழ்வானைச் சுற்றி வீழ்ந்து வருந்தினர்கள். சத்துருக்கனாழ்வானும், பர தாழ்வான் சோகிப்பதையும் கண்டு, தந்தையினையும் நினைந்து, சோகங் கொண்டு தரையில் மூர்ச்சைகொண்டு விழுந்து வருந்தினர். அப்பொழுது மந்தரையினின்று முன்டாகியதும், மிகக் கொடியதும், கைகேயியென்னும் முதலையை யுடையதும், வரதான மென்னப்படுகின்ற சோக ஸாகரமானது சத்துருக்கனாழ்வானை மூழ்த்தி வருந்தச் செய்தது; பின்பு அவர்கள் மிக வருந்தித் தந்தையை யுத்தேசித்து என் தந்தையரே! மிகவும் ஸுகுமார ரும், இளமைப்பருவம் நீங்காதவரும், எப்பொழுதுந் தேவரால் அன்பு செய்யப்பட்டவரும், இப்பொழு திவ்வண்ணம் புலம்புகின்றவருமாகிய பரதாழ்வானை விட்டு விட்டு எங்கே எழுந்தருளினீர்; தந்தையரே! உணவு களிலும், பானங்களிலும், சிறந்த ஆடையாபரணங்களிலும், எம்மெல்லோ ரையும் நோக்கி, உங்களுள் எவரெவர்க்கு எதெது கோரப்படுகின்றதோ? அவரவர் அதனைப் பெற்றுக் கொள்ளுக வென்று அருளிச்செய்து மகிழ்வீரோ? இனி யவ்வண்ணம் யாவர் செய்வார்கள். இந்தப் பூமியானது மிகக் கடினமாகியது; தேவர் பொன்னுலக மடைந்திருக்கையிலும், இஃது பிளப்புற்றிலதன்றோ? தந்தையரும் வானடைந்து, எம்மையரும் காட்டி லுறைகையில், யானுய்வ தெவ்வண்ணம்? உய்யேன்; தீயில் வீழ்ந் திறப் பேன்; தந்தையரையு மிழந்து, எம்மையரையுந் துறந்து விட்டுப் பனை வீடாகிய இத்திருவயோத்தியு ளொருபொழுதும் புகேன்; இங்கிருந்தே தபோவனம் புகுவேன்; என்றிவ்வண்ணம் துன்பக்கடலின் கரைகாணு மல் புலம்பி வருந்துகையில், கூடவந்தோர்களும் மிகச் சோகமுற்று வருந் தினர்கள். இவ்விருவரும் இவ்வகையாகப் புலம்பி வருந்தி முறிக்கப்பட்ட கொம்புகளையுடைய காளைகள்போலத் தரையில் வீழ்ந்து புரண்டு வேதனை யுற்று வருந்தினர்கள். அப்பொழுது மிகவும் தத்துவமுணர்ந்த வஸிஷ்ட பகவான் பரதாழ்வானை யணைத்தெடுத்து அவனை நோக்கி, ராஜகுமாரா! உன் தந்தையருக்கு ஸம்ஸ்காரஞ் செய்து இன்றைத்தினத்திற்கு பதின் மூன்றுநாள், அவருடைய அஸ்தி ஸஞ்சயனாதி சடங்குகள் முடிந்தில; அவை முடிவதன் முன்னமே நீ இவ்வண்ணந் துயரமடைந் தேன் தாம ஸஞ் செய்கின்றனை; பூதங்களுக்குப் பசிதாகம், சோக மோகம், மூப்பு மரணம் என்னும் மூன்றிரட்டைகள் பரிஹாரஞ் செய்ய வரியன; அவ் விக்ஷயதில் நீ இவ்வண்ணந் துன்புறுவது தகுதியற்றது; என்றருளிச்

செய்து தேற்றி யருளினர். ஸுமந்திரும் சத்துருக்கனை எடுத்தணைத்து உலகின் தன்மையினையும், தத்துவத்தையும் உரைசெய்து, சோகத்தைப் போக்கித் தேற்றினர். உடனே பரத சத்துருக்கர்க ளிருவரும் எழுந்து, சோகம் தெளிந்து, மழை வெயி லிவைகளினுல் வலிகுன்றச் செய்த இந்திரத் துவஜங்கள்போல வாடி வருந்தித் திகழ்வுற்றுக் கண்ணீர்களைத் துடைத்துக்கொண்டு சிவப்புற்ற கண்களை யுடையவர்களும், தீனமாக மொழிபவர்களுமாகி, மற்றுள்ள சடங்குகளையும் விரைவாக முடிப்பதன் பொருட்டு மந்திரிகளைத் துரைப் படுத்தினர்கள். *

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எழுபத்தேழாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்தெட்டாவது சருக்கம்.

சத்துருக்கனுழ்வான் மந்தரையைக் கூந்தலைப்பற்றி யிழுத்துப் சீர்பாதங்களினு லுதைத்துப் பரதாழ்வான் கட்டளை யினுல் விட்டு விட்டது.

அநந்தரம் பரதாழ்வான் எல்லாச் சடங்குகளையும் குறைவற முடித்து விட்டுத் திருவரணியஞ் சென்று ஸ்ரீராமசந்திரனை நல்வார்த்தைசொல்லி எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வரவேண்டுமென்று கருத்துக்கொண்டனர். அப்பொழுது சத்துருக்கனுழ்வானும் அவனைநோக்கி, என்னையனே!

---

* இக்காலத்தி லெங்கும் எல்லோரும் அஸ்திஸஞ்சயனம், (எலும்பு பெறுக்குதல்) தஹனஞ்செய்த மறுநாளே செய்கின்றனர்கள்; தசரதசக்கரவர்த்திக்குப் பதின்மூன்றுவது தினம் ஸஞ்சயனஞ் செய்ததாக மொழிந்திருப்ப தொக்குமோ வெனில், ஒக்கும்; தீமுற்று மணைந்து சிதை நீருகிய பின்பே எலும்பைப் பெறுக்க வேண்டு மென்று விதிக்கப்பட் டிருக்கின்றது; திரோதா யுகமாகிய அக்காலத்தில் மனிதர்கள்; இக்கால மனிதர்களை விட மிகவும் உயரமும், பருமனும், வலியும், கொழுப்பு முடையவர்களாதலின், அவர்களுடைய சிதை மிகவும் பெரியதா யிருக்குமாதலின், அந்தத்தீ முற்று மணைந் தாறி நீருவதற்கு ஏறக்குறைய ஏழெட்டு நாளுக்குக் குறையாமல் பிடிக்கும், அப்பொழுது கர்த்தாகிரியையைத் தொடங்கிச் செய்து கொண் டிருக்கையால், நடுவில் வேருகிய இந்த ஸஞ்சயனக் கிரியையைச் செய்யக் கால மின்மையால், ஸபிண்டீகரண மளவும் செய்து அந்தக் கிரியையை முடித்து விட்டுப் பதின்மூன்றுவது தினத்திலேயே ஸஞ்சயனம் செய்வது அக்காலவழக்கமாகுமென வுணர்க. இக்காலத்திற்குத் தக்கபடி முனிவர்கள் கல்பஸூத்திரங்கள் செய்தருளி யிருக்கின்றமையால், இக்காலத்தோர் இரண்டாவது தினமே ஸஞ்சயனஞ் செய்கின்றனர்களென வுணர்க.

எல்லாப் பூதங்களுக்குந் துன்பம் நேருங்காலையில், அவர்களுக்குத் தஞ்சமாகியவர் துன்பத்தைப் போக்கவல்ல ஸ்ரீராமபத்திரர் தமக் குற்ற துன்பத்தைப் போக்கிக் கொள்ளாரோ ? அத்தன்மையராகிய அவரும் ஒரு பெண்ணினால் காட்டிலோட்டப்பட்டன ரென்பது மிக வியப்புறத் தக்கது ; பலமும் வீரமு முடைய இளையபெருமா ளாயினும், தந்தையை நிராகரித்து, ஸ்ரீராமசந்திரரை அத்துன்பத்தினின்றும் ஏன் விடுவித் திலரோ ? சக்கரவர்த்தியார் பெண்மதிகேட்டு தீச்செயல் புரிய எப்பொழுது முயலுகின்றனரோ ? அதைக்கண்டு முன்னமே அவரை நிக்கிரஹஞ்செய் தடக்கவேண்டும் ; என்றிவ்வண்ண முரைசெய்து கொண் டிருக்கையில், கீழ்வாயிலில் மந்தரை யென்னுங் கூனி பலகலனு மணிந்து, சிறந்த செஞ்சாந்தம் பூசி, ராஜ வஸ்திரங்களையே யுடுத்து, மற்றும் சிறந்த பூஷணங்களையும் பூண்டு, ஒட்டியாணம், அரைஞாண், இவைகளால் கட்டப்பட்டு, கயிற்றினால் கட்டப்பட்ட பெண் குரங்கு போன்றவளாகி வந்தனள். அவளைக்கண்டு வாயில்காப்போர்கள் அவளைப் பிடித்து வந்து சத்துருக்கனாழ்வானை நோக்கி, ராஜகுமாரா ! இவளே ஸ்ரீராமபத்திரர் காடேறச் செல்லும்படி செய்தவளும், சக்கரவர்த்தியார் பொன்னுலக மடையும்படி செய்தவளுமாதலின், இவளைப் பிடித்துவந்து தேவரெதிரில் விட்டோம், இவள் மிகப் பாவியுங் கொடியவளு மாகின்ற னள் ; ஆதலின், திருவுள்ளப்படி செய்யக் கடவீரென் றுரைசெய்தனர் கள். அப்பொழுது சத்துருக்கனாழ்வான் கடுஞ் சினமும், துன்பமுங் கொண்டு, அவ்வந்தப் புரத்திலுள்ள யாவரையும் நோக்கி, எனக்கும், என் னையர்களுக்கும், என் தந்தையருக்கும், மிகத் துன்பஞ் செய்தவ ளிக் கொடிய கூனியே யாதலின், அத்தீச்செயலுக்குத் தக்க பயனை யனுப விக்கக்கடவள். என்றுரைத்துத் தோழிகளால் சூழப்பட்ட அக்கூனியைப் பிடித்துக்கொண்டு தரையில் புரட்டி யிழுக்கையில், அவள் தோழிமார்கள் எல்லோரும் மிக வருந்தி, சத்துருக்கருக் கஞ்சி யோடிச் சத்துருக்கனாழ் வான் மிகச் சினமுற் றிருக்கின்றமையால், நம்மெல்லோரையுங் கூட இவர் கொலைசெய்வார்போலும் ; ஆதலின், இவரைத் தடுத்து நம்மைப் பாது காத் தருளும்படி மிகவுந் தருமமறிந்த கௌஸல்யாதேவியையே சரண மடைவோமென் றொருவர்க் கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு சென்றனர் ; சத்துருக்கனாழ்வானும் கடுஞ்சினத்தால் கூவென்று கூவி யழுகின்ற கூனி யைக் கூந்தலைப் பற்றிக்கொண்டு தரையில்புரட்டி யிழுத்துத் திருத்தாள் களாலு முதைத்து நிற்கையில், அவளணிந் திருந்த அணிகள் சிதறுண்டு

அந்தப் பூமியெங்கு முதிர்ந் திறைந்து திகழ்ந்தன ; அதனால் அவ்வந்தப் புரம் சரத்காலத்தில் விண்மீன்களுடன் கூடிய ஆகாயம்போலத் திகழ்ந்தது ; சத்துருக்கனாழ்வான் இவ்வண்ணங் கூனியைப்பற்றி யிழுக்கையில், தடுக்கவந்த கைகேயியை நோக்கி, மிக வன்மொழி மொழிந்து அவளை வெருட்டி யிகழ்ந்தனர். கைகேயி அம்மொழிகளைக் கேட்டு மனக்கவலை பூண்டு இவர் என்னையுங் கொலைசெய்வாரோவென்றஞ்சி, மிகவுந் தார்மிகராகிய பரதாழ்வானையே தஞ்ச மடைந்தனள். பரதாழ்வான் கைகேயி தஞ்சமடைந்ததைக் கண்டு சினமுற்ற சத்துருக்கனாழ்வானை நோக்கி, அடா தம்பி ! ஒருவரும் பெண்கொலை செயலாகாதென்று விதியிருக்கின்றமையால், பெண்கள் கொலை செய்யத்தக்கவ ரல்லர் ; ஆதலின், பொறுத்தருள் ;—

హన్యామహమిమాం పాపాం కైకేయీం దుష్టచారిణీం
యదిమాం ధార్మికో రామో నాసూయేన్మాతృఘాతకం॥
ఇమామపిహతాం కుబ్జాం యదిజానాతి రాఘవః
త్వాంచమాంచహిధర్మాత్మా నాభిభాషిష్యతేధ్రువం॥

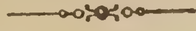
ஹந்யாமஹமிமாம்பாபாம் கைகேயீந்துஷ்டசாரிணீம்
யதிமாந்தார்மிகோராமோ நாஸூயேன்மாத்ருகாதகம்
இமாமபிஹதாங்குப்ஜாம் யதிஜாநாதிராகவஃ
த்வாஞ்சமாஞ்சஹிதர்மாத்மா நாபிபாஷிஷ்யதேத்ருவம்.

எம்மையன் என்னைத் தாய்க்கொலை செய்தேனென்று சினமுற்று என்மீது திருவுளங் கலங்காராகில், யானும் மிகப் பாவியும், தீச்செயலினளுமாகிய இக்கைகேயியைக் கொலைசெய்வேன்; அவருக்காகவே இப்பொழு திவளைக் கொன்றிலேன் ; இக்கூனியை நீ இவ்வண்ணம் அடித்ததையும் எம்மைய னறிவாராகில், திருவுளங் கலங்கி உன்னுடனும் என்னுடனும் ஸம்பாஷணஞ் செய்யார் ; என்றிவ்வண்ணம் ஸமாதானஞ் செய்தனர். உடனே சத்துருக்கனாழ்வான் சினந்தீர்ந்து அக்கூனியை விட்டுத் துரத்திவிட்டனர். அவள் கைகேயியி னிடஞ்சென்று பெருமூச்செறிந்து, மிகத் துன்புற்றுப் புலம்பி யழுதனள். இவ்வண்ணம் சத்துருக்கனாழ்வானால் புரட்டி இழுத் துதைத் தடிக்கப்பட்டுக் கண்சுழன்று மதிமயங்கி வலையி லகப்பட்ட கிரௌஞ்சபக்ஷியின் பேடுபோல வருந்தி யச்சங்கொண்ட மந்தரையைக் கைகேயி தேற்றிச் சமாதானஞ் செய்து சோகத்தைத் தணித்தனள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எழுபத்தெட்டாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

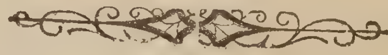
ஸ்ரீபரதாழ்வான் தம்மை யபிஷேகங் கொள்ளும்படி யுரைத்தவர்களுடன் யானே காட்டிலுறைவேன்; என்னையனே அபிஷேகங் கொள்ளவேண்டுமென் றுரைத்துப் பிரயாணப் பட்டது.

அநந்தரம் பதினான்காவது தினம் உதயத்தில் மந்திரி, புரோஹிதர், நாட்டார், நகரத்தார் முதலிய முதன்மையாயினோர்கள் ஒன்று சேர்ந்து, பரதாழ்வானை நோக்கி, மஹாராஜர் திருக்குமாரரே ! சக்கரவர்த்தியார் இளையபெருமாளுடன் பெருமாளையும் காட்டிலோட்டி விட்டுத் தாமும் விண்ணுலகினை யடைந்தனர்; ஆதலின், நீரே எங்களெல்லோர்க்கும் இறையாகக் கடவீர். இவ்விராஜ்ஜியம் அரசனற்றதாகித் தெய்வகதியால் அழிந்துவிடக் கடவதிலது; ஆதலின், அபிஷேகத்திற்குரிய பதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் சித்தஞ் செய்துகொண்டு யாவரும் உம்மை எதிர் பார்த்து நிற்கின்றனர்கள்; ஆதலின், தாதை மூதாதைகளால் பாதுகாக்கப்பட்ட இவ்விராஜ்ஜியத்தைப் பெற்று அபிஷேகம்பூண்டு எம்மைப் பாதுகாத் தருள்க வென் றுரை செய்தனர்கள். பரதாழ்வான் அம்மொழி கேட்டு அபிஷேகத்திற்குரிய அப்பதார்த்தங்களை யெல்லாம் வலம் வந்து அவர்களை நோக்கிக் கேளீர் மஹாஜனங்களே ! எமது குலத்தில் மூத்தோர் ராஜராகி யிருப்பதே தகுமல்லது, இளையோர் அரசனாவது தகுதியற்ற தன்றோ? நீவிர் எமக்கு இஷ்டராகியும், இவ்வண்ண முரைசெய்வது தகுமோ? ஸ்ரீராமசந்திரரோ எங்களுள் மூத்தோ ரல்லரோ? ஆதலின், அவரே ராஜராகத் தக்கவர்; யானே அவர்க்குப் பதிலாகப் பதினான்கு வருஷம் வனத்தி லுறைவேன்; ஆதலின், நால்வகைப்பட்ட சேனைகள் சித்தஞ்செய்யக் கடவன; யானே நேரிற்சென்று என்னையராக்கண்டு தண்டம் சமர்ப்பித்து வேண்டி வனத்தினின்றும் திருவயோத்திக் கெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வருவேன்; இந்த அபிஷேக பதார்த்தங்களையும் உடன் கொண்டு சென்று, அரண்ணியத்திலேதானே எம்மையருக் கபிஷேகம் செய்வித்து, யாகத்தினின்றும் அக்கினியைப்போல எம்மையரை எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வருவேன்; இந்த என் தாயென்னப்படும் கைகேயியின் கோரிக்கையை யொருகாலு மீடேற்றேன்; யானே வனவாஸஞ் செய்வேன்; என்னையரே ராஜனாகக் கடவர். சிற்பிகள் முன் சென்று காட்டு வழிகளைச் செவ்வைப் படுத்தக் கடவர்கள். காப்பவர்களும் அவருடன் சென்று காட்டில் காத்திருக்கக் கடவர்களென்று இனியையாக மொழிந்தனர். மஹாஜனங்களெல்லோரும் அம்மொழி

கேட்டு மனமகிழ்ந்து அவரை நோக்கி, ராஜகுமாரரே! வலுவில் வாய்த்த ராஜ்ஜியத்தை ஸ்ரீராமபத்திரர் பொருட் டளிக்க விரும்புகின்றீ ராதலின், உமக்குப் பெருஞ்செல்வ முண்டாகக் கடவதென் றுரைத்து, ஆநந்த நீர்த்துளிகளைக் கண்களினின்றும் சொரிந்து, மீளவும் பரதாழ்வானை நோக்கிச் சக்கரவர்த்தி குமாரரே! உமது கட்டளையின்படி சிற்பிகள் வழியைச் செவ்வைப் படுத்துவதன் பொருட்டும், காப்பவர்கள் காட்டில் காத்திருப்பதன்பொருட்டும், கட்டளை செய்யப்பட்டனர்களென மொழிந்தனர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எழுபத்தொன்பதாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எண்பதாவது சருக்கம்.

சிற்பிகள் ஸ்ரீபரதாழ்வான் ஸ்ரீராமசந்திரரிடம் செல்வதன்பொருட்டுக் காடுகளைத் திருத்தி வழி செவ்வைப் படுத்தியது.

அநந்தரம் பூமியின் தாரதம்மியங்களை யறிந்தவர்களும், சிற்பசாஸ்திரங்களை முற்று முணர்ந்தவர்களும், ஸுரங்கை முதலியவற்றை இயற்றுபவர்களும், சிறந்த யந்திரங்கள் செய்பவர்களும், இட்டவேலைகளைச் செய்து கூலிக்குப் பிழைப்பவர்களும், ஸ்தபதிகளும், யந்திரங்களை யறிந்தவர்களும், மரம் முதலிய வற்றைச் செதுக்க வல்லவர்களும், மேடுபள்ளங்களை நிரவ வல்லவர்களும், மரங்களை வெட்ட வல்லவர்களும், கிணறெடுக்க வல்லோர்களும், மாட மாளிகை கட்ட வல்லோர்களும், மூங்கில் களினால் பாய் புட்டி கூடை முதலியவற்றை முடையவல்லவர்களும், அவ்வழியை முன்புணர்ந்தவர்களும், காப்போர்களும் புறப்பட்டு முன்சென்று மிக மகிழ்வினால் மேன்மேலும் செல்லுகையால், பர்வகாலத்தில் கடல்போலப் பொங்கி யொலித்துத் திகழ்ந்தது; முன் சென்ற சிற்பிகளும் மண்வெட்டி புட்டி கோடாலி வாள் உளி ரம்பம் கல்லுளி முதலிய தத்தங் கருவிகளைக்கொண்டு செடி கொடி புதர் கட்டை கல் மரம் முதலிய வற்றை வெட்டி வழியை யொழுங்காகச் செய்தனர்கள். சிலர் மரமற்ற விடங்களில் மரங்களை வைத்தனர்கள்; சிலர் கோடாலிகளாலும், கல்லுளிகளாலும், வாள் களாலும், பற்பல விடங்களில் வெட்டினர்கள்; மற்றும் சிலர் விலா முச்சி முதலிய புதர்களைத் தீயினு லெரித்தனர்கள்; வேறு சிலர் வழியிலுள்ள பாழ்ங் கிணறுகளையும், பெரிய பள்ளங்களையும், மண்களைப்போட்டுத் தூர்த்தனர்கள்; சிலர் மேடுபள்ளங்களை நிரவிச் சம

மாக்கினர்கள்; சிலர் அணைகட்டியே செல்லத்தக்க விடங்களில், அணைகள் முதலியன கட்டினர்கள்; சிலர் பொடி செய்யத்தக்க சிறுகற்கள் முதலியவற்றைப் பொடி செய்தனர்கள்; சிலர் பிளந்தே செல்லத்தக்க பெருங்கற்களைப் பிளந்தனர்கள்; சிலர் பலவகைப்பட்டுப் பெருகி வருகின்ற நன்னீர்களை யுடைய வாய்க் கால்களைப் பலவாறாக வினாவி லியற்றினர்கள்; சிலர் நீருள்ள வாபீ கூப தடாகங்களிலும், ஆறுகளிலும், படித் துறை முதலியன கட்டிச் சுகமாக இறங்கும்படிச் செய்தனர்கள்; நீரற்ற விடங்களில் பற்பல சுனைகளையும், ஊற்றுண்டாக்கி நன்னீர் மிகுகச் செய்தனர்கள்; இவ்வண்ண மிவர்களாலியற்றப்பட்ட அவ்வழியானது சுண்ணும்புபோட்டுக் கட்டனைசெய்யப்பட்ட தளைவரிசைப் பூமியை யுடையதும், மலர்கள் மலர்ந்த பலவகை மரங்களை யுடையதும், மதமேறிக் கூவுகின்ற பறவைகளை யுடையதும், பதாகைகளினுல் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டதும், சந்தன நீரால் நனைக்கப்பட்டதும், பலவகை மலர்கள் இறைக்கப்பட்டதும், மிகவு மழகியதுமாகி, தேவலோக மார்க்கம் போலத் திகழ்ந்தது; அவர்களுக் கெல்லாம் தலைவர்களாகிய அதிகாரிகள் இவ்வண்ணம் வழியைச் செவ்வைப் படுத்தும்படி யாஜ்ஞை செய்து, ஸ்ரீபரதாழ்வா னிறங்கத்தக்க விடங்களில் தங்கக் கலசங்களை யுயர்த்தியும், மகர தோரணங்களைக் கட்டியும், மேல் கட்டுகளைக் கட்டியும், துவஜங்களை நாட்டியும், மற்றும் பலவகைப்பட்ட அலங்காரங்களைச் செய்தும், சிங்காரஞ் செய்வித்து விளங்கு வித்தனர்கள். சிறந்த நக்ஷத்திரங்களில், நன்முகூர்த்தங்களில், வாஸ்து நூலறிந்தவர்கள் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குக் கூடாரங்களை யடித்தனர்கள்; சில விடங்களில் மாட மாளிகைகளையு மியற்றினர்கள்; அந்த மாளிகைகள் நொய்ய மணல்களையுடைய அகழ்களால் சூழப்பட்டனவும், இந்திர நீலமலைக்கு நிகராயினவும், ராஜவீதிகளால் திகழப்பட்டனவும், மேல் மாளிகைகளாலும், பிராகாரங்களாலும், திகழ்கின்றனவும், பதாகைகளினுல் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டனவும், நன்கியற்றப்பட்ட சிறந்த வழிகளை யுடையனவும், மேல் மாளிகைகளினுல் ஆகாயத்திற் செல்லுகின்றன போன்றனவும், பலவகை மணிகளிழைத்துத் திகழ்ந் தொளிவிடுகின்றனவுமாகியிருந்தமையால், ஸ்ரீபரதாழ்வானிறங்கத் தக்க விடங்களெல்லாம் அமராவதிபோல விளங்கின; இவ்வண்ணம் அழகியதாகச் சிறந்த சிற்பிகளா லியற்றப்பட்ட அவ்வழி இரவில் நக்ஷத்திரங்களாலும், சந்திரனுலும், அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆகாயம்போலத் திகழ்ந்து, பல மரங்களை யுடைய காடுகளடர்ந்தும், குளிர்ந்து நின்மலமாகிய நன்னீர் பொருந்தியும், பருத்த மீன்கள் நிறைந்தும், பெருகி வருகின்ற கங்காநதி யளவுஞ் சென்று விளங்கிற்று.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எண்பதாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எண்பத்தொன்றுவது சருக்கம்.

வஸிஷ்டபகவான் ஸபை சேர்த்தது.

அநந்தரம் ஸ்ரீராமசந்திரனை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வருவதன் பொருட்டு, மங்கல காரியங்கள் செய்யப்பட்டும், துன்பங்கள் தீரும்படி நற்செயல் செய்யப்பட்டுமுள்ள அவ்விரவு கழிந்து விடியற்காலையில் ஸூதமாகத வந்திகள் வந்து ஸ்ரீபரதாழ்வானை நற்கவிகளால் துதிசெய்து புகழ்ந்தனர்கள்; தங்கக் கோலினு லடிக்கப்பட்ட பேரியின் ஒலியும் ஒலித்தது; சங்குகளும் ஊதப்பட்டன; இவ்வொலிகள் கலந்து பரவி யுலகமெங்கு மொலிக்கச் செய்தன; இவ்வொலி பரதாழ்வானையும் விழிக்கச் செய்து வருத்தியது; உடனே ஸ்ரீபரதாழ்வான் விழித்தெழுந்து, யானரசனல்லேன், எம்மையனே அரசன்; இவ்வாத்தியாதிகள் எனக்குரியனவல்ல என்று அவைகளைத் தடுத்து நிறுத்தி விட்டு, சத்துருக்கனுழ்வானை நோக்கிப் பாராய் சத்துருக்கா! கைகேயி இவ்வுலகினுக்கு மிகவும் அபகாரஞ் செய்தனள்; சக்கரவாத்தியார் என்னிடத்தில் துக்கங்களை வைத்து விட்டு வானுலக மடைந்தனர்; மிகவும் தார்மிகராகிய அவருடைய தருமமூலமாகிய இந்த ராஜ்ஜிய லக்ஷ்மி ஆற்றிடையில் தள்ளுகோலற்ற ஓடம் போலச் சுழலுகின்றது; நம்மெல்லோர்க்கும் யாவரொருவர் நாதரோ? அந்த நம்மையர் என் தாயினல் தருமத்தைத் துறந்து, கொடுமை பூண்டு, காட்டி லோட்டப் பட்டனர்; என்றிவ்வண்ணம் புலம்பி யழுவதைக் கண்டு, அந்த அந்தஃபுரத்திலுள்ள காந்தையர்களெல்லோரும் தீனமாகப் புலம்பினர்கள்; அப்பொழுது வசிஷ்டபகவான் தசரதமஹாராஜருடைய ஸபாமண்டபத்தை யடைந்து, தங்கத்தாலும், நவமணிகளாலும் இயற்றப்பட்டு, ஸுதர்மையென்னுந் தேவஸபைபோன்ற அம்மண்டபத்தில் தங்கத்தினு லியற்றப்பட்ட சிறந்த ஆஸனத்தில் மஹாஜனங்களுடன் உட்கார்ந்து தூதர்களை யழைத்து அவர்களை நோக்கித் தூதர்களே! நீங்கள் விரைவாகச் சென்று அந்தணர்களையும், க்ஷத்திரியர்களையும், வைசியர்களையும், அமைச்சர்களையும், அவரவரினத்தோர் தலைவர்களையும், அழைத்துவரக் கடவீர்கள். செயற்குரிய செயல்கள் மிகுந் துள்ளன; அரண்மனை யுள்ளும் ஸ்ரீசத்துருக்கனுழ்வான், ஸ்ரீபரதாழ்வான், யுதாஜித்து, ஸுமந்திரர், மற்றுமுள்ள இஷ்டர்களையும் அழைத்துவரக் கடவீர்களென்று கட்டளையிட் டனுப்பினர்; உடனே தேர்களின்மீதும், குதிரைகளின் மீதும், யானைகளின் மீதும், எல்லோரும் வந்து சேர்கையில், அவ்வொலி மிகப் பரவி யொலித்தது; கடையில் ஸ்ரீபரதாழ்வான் வருவதைக்கண்டு தேவர்கள் தேவேந்திரனைக் கண்டது போலவும், தசரதசக்கரவர்த்தியைக் கண்டதுபோலவும், ஜனங்களெல்லோரும் மகிழ்ந் தெழுந் தெதிர்கொண்டு மரி

(ஒ.ந.௬0)

யாதைசெய்தனர்கள்; அப்பொழுது ஸ்ரீபரதாழ்வானால் அலங்காரஞ்செய்யப்பட்ட அந்த ஸபை தசரதசக்கரவர்த்தியால் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டதுபோலத் திகழ்ந்து, மகரத்தாலும், நீர் யானையாலும் விளங்கி, அசைவற்ற நீருடையதும், மணிகள் சங்கங்கள் நிறைந்துள்ளதுமாகிய கடல்போலத் தோன்றியது.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எண்பத்தொன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எண்பத்திரண்டாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் வஸிஷ்டபகவான் முதலிய ஸபையோர்களுடன் தான் அபிஷேகங் கொள்ளேனென்றும், ஐயனை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வருவேனென்றும், முடிவுகூறிப் பிரயாணமாகியது.

அநந்தரம் ஸ்ரீபரதாழ்வான் விண்மீன்கள் திகழ்ந்து விளங்குகின்ற ராத்திரியைப் பூர்ணசந்திரன் காண்பதுபோலப் பெரியோர்களால் நிறைந்த அந்த ஸபையைக் கண்டு தமக்குரிய ஆஸநத்தில் வந்து வீற்றிருந்தனர். அந்தச் சபையார்களது ஆடையாபரணங்களுடைய காந்தியினால் திகழ்ந்து, பண்டித ஜனங்களால் நிறைந்த அந்தச் சபையானது மழைகாலம் நீங்கி, சரத்காலத்தில் பூர்ண சந்திரனையுடைய இரவுபோல விளங்கிற்று; அப்பொழுது வஸிஷ்டபகவான் யாவரும் வீற்றிருக்கக் கண்டு ஸ்ரீபரதாழ்வானைநோக்கிச் சக்கரவர்த்திகுமாரா!உன் தந்தையாகிய தசரத சக்கரவர்த்தி பொன்னுலகஞ் சேர்ந்தனர்; தனதான்னியங்கள் நிறைந்து செழிப்புற்ற இவ்விராஜ்ஜியத்தை யுனக் களித் திருக்கின்றனர்; ஸ்ரீராமசந்திரனும் பித்ருவாக்கிய பரிபாலன மென்னும் சிறந்த தருமத்தையே சிறந்ததென நினைந்து, சந்திரன் காந்தியை யொருபொழுதும் கைவிடாததுபோலத் தந்தையின் கட்டளையைக்கைவிட்டிலன்; அவனும் இவ்விராஜ்ஜியத்தை யுன்பொருட்டளித் திருக்கின்றனன்; ஆதலின், தந்தையினாலும், தமையனாலும் அளிக்கப்பட்டுப் பகையற்று மகிழ்ந்த மந்திரிகளையுடைய இவ்விராஜ்ஜியத்தை யனுபவிக்கக் கடவை; விரைவாக அபிஷேகஞ் செய்துகொள்ளக் கடவை; நாலு திசைகளிலு முள்ள எண்ணிறந்த வேந்தர்கள் உன் பொருட்டுச் சிறந்த மணி முதலிய வஸ்துக்களைக் கப்பமாகக் கொணர்ந்தளிக்கக் கடவர்களென்றருளிச்செய்தனர். ஸ்ரீபரதாழ்வானம்மொழியைக் கேட்டு மிகத் துன்புற்று மிகவுந் தருமசிந்தையின ராத

லின், மனத்தில் ஸ்ரீராமபிரானையே தியானஞ்செய்து அன்னப்புள்போன்ற தொனியுடையவரும், யௌவன முடையவருமாயினும், ராஜ்ஜியத்தையும் விரும்பாது, போகத்தையுந் துறந்தவருமாகிக் கண்ணீர்பெருக்கிச் சபை நடுவிலேதானே புலம்பி யழுது வஸிஷ்டபகவானை நோக்கி, ஆசிரியரே! தேவர் யாவுமறிந்தவரும், என் கருத்தை யுணர்ந்தவருமாகியும், என்னை நோக்கித் தேவர் இவ்வண்ணம் அருளிச்செய்தது தகுமோவென்று இகழ்ந்து, பின்னரும் அவரை நோக்கி, ஸ்வாமி! வழுவுத லின்றிச் செய்யப்பட்ட பிரஹ்மசரிய முடையவரும், கல்விகளை முற்று முணர்ந்தவரும், சிறந்த புத்தி யுடையவரும், தருமத்திலேயே முயற்சி யுடையவருமாகிய எம்மையருடைய இராஜ்ஜியத்தை என்னைப்போன்றவன் எப்படி பறித்துக் கொள்வான்?—

కథందశరథాజ్జాతో భవేద్రాజ్యాపహారకః
రాజ్యంచాహంచరామస్య ధర్మంవక్తుమిహార్హసి॥

கதந்தசரதாஜ்ஜாதோ பவேத்ராஜ்யாபஹாரகஃ
ராஜ்யஞ்சாஹஞ்சராமஸ்ய தர்மம்வக்துமிஹார்ஹஸி.

யான் கைகேயியி னிடத்திற் பிறந்தே னாயினும், எனக்குத் தந்தை தசரதமஹாராஜரே யல்லரோ? அவர் எம்மையர் விரஹத்தையே பொறாமல் உயிரை விட்டன ரல்லரோ? யான் அவர் குமாரனாகிப் பிறந்து, எம்மையர் விரஹத்தையும் பொறுத்து, அவர்க்குரிய இவ்விராஜ்ஜியத்தையும் எவ்வண்ணம் பறித்துக் கொள்வேன்? இந்த ராஜ்ஜியம் யாம் இருவரும் எம்மையர்க் குரியோமே யல்லது, யான் ஒருபொழுதும் ஸ்வதந்திரனல்லேன்; ஆதலின், தேவர் இவ்விஷயத்தில் தருமத்தை யருளிச் செய்யக் கடவீ ரல்லது, பிறர் போலத் தருமல்லன மொழியற்க; எனக்கு மூத்தோரும், என்னைவிடத் திறமையுடையோரும், தருமாத்துமாவும், திலீப நஹுஷர்கள் போன்றவருமாகிய எம்மையரே என் தந்தையர் போல இவ்விராஜ்ஜியத்திற் குரியவராகுவரன்றி, யானுரியவனாகுவேனோ? நீசர்கள் செய்வதற் குரியதும், நற்கதியற்று நரகினை யடையத் தக்கதும், மிகப் பாவந் தருவதுமாகிய இந்த ராஜ்ஜியத்தைப் பறித்துக் கொள்வதென்னுஞ் செயலினை யான் செய்வேனாகில், இக்ஷ்வாகு குலத்தில் யானொருவனே யல்லனோ? குலமுறை கெடுத்த கொடும்பாவி யாகுவேன்;

యద్ధిమాత్రాకృతంపాపం నాహంతదపిరోచయే
ఇహస్థోవనదుర్గస్థం నమస్యామికృతాంజలిః॥
రామమేవానుగచ్ఛామి రాజాసద్విపదాంవరః
త్రయాణామపిలోకానాం రాజ్యమర్హతిరాఘవః॥

யத்திமாத்ராக்ருதம்பாபம் நாஹந்ததபிரோசயே
இஹஸ்த்தோவனதுர்க்கஸ்த்தம் நமஸ்யாமிக்ருதாஞ்சலிঃ
ராமமேவாநுகச்சாமி ராஜாஸத்விபதாம்வரঃ
த்ரயாணுமபிலோகாநாம் ராஜ்யமர்ஹதிராகவঃ.

எனக்குத் தெரியாமல் என் தாயினுல் செய்யப்பட்ட தீச்செய் லிலேயும் யானுகந்திலேன்; யானிங் கிருக்கினும் காட்டிடையி லெழுந் தருளி யிருக்கின்ற எம்மையனையே கைகுவித்துத் தண்டம் ஸமர்ப்பிக் கின்றேன்; எம்மையனையே பின்றொடர்ந்து செல்வேன்; அவரோ எனக் கிறை; மூவுலகங்களையும் ஆள்வதும் அவர்க்கே தகுதியாகும்; இவ்விராஜ் ஜியத்தை யாள்வதற்கும் யான்தகுதியாகேனென்று யாவரும்கேட்டு வியப் பும் மதிப்பும் மகிழ்வுமுறுமாறுமொழிந்தனர். சபையாரெல்லோரும் அம் மொழியைக்கேட்டு ஆநந்தநீர்பெருக்கி, ஸ்ரீபரதாழ்வானை போரவுகந்தனர் கள். ஸ்ரீபரதாழ்வானும் மறுபடியும் அவர்களை நோக்கிக் கேளீர் பெரியோர் களே! யானிப்பொழுது புறப்பட்டு வனஞ்சேர்ந்து, எம்மையனைப் பலவித மாகவேண்டித் திருப்பி எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுவரும்படி முயற்சி செய்கின்றேன்; ஒருவேளைத் திருப்பி எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வரத் திறமையற்றவனுகுவேனுகில், லக்ஷ்மணனைப்போலவே யானும் அவ்விடத்திலேயே வாஸஞ்செய்வேன்; தேவர்களுடைய முன்பாகவே எம்மையனைத் திருப்பப் பல முயற்சியும் செய்வேன்; சிற்பிகளையும், காப் பவர்களையும் வழியைச் செவ்வைப்படுத்தும்படி யான் முன்னமே கட்டளை யிட்டனுப்பியிருக்கின்றேன்; ஆதலின், இப்பொழுது நாம் பிரயாணமாகிப் புறப்பட வேண்டுமென்பதே எனக்குத் தோற்றுகின்றது; என்றிவ் விண்ணப்பஞ்செய்து, அருகிலுள்ள ஸுமந்திரனை நோக்கி, ஸுமந் திரரே! நீர் என்னுடைய கட்டளையினுல் விரைவாகச் சென்று சேனுதி பதிகளை யழைப்பித்துப் பிரயாண மாகும்படி கட்டளை செய்து மற்று முள்ள யாவர்க்கும் இவ்வண்ணந் தெரிவித்து வரக்கடவீரென் றுரை செய்தனர். ஸுமந்திரரும் உடனே மிக மகிழ்வுகொண்டு ஸ்ரீபரதாழ்வான் கட்டளையின்படிச் செய்து வந்தனர். அநந்தரம் ஸ்ரீராமசந்திரனை எழுந் தருளப்பண்ணிக்கொண்டுவரும்படி ஸ்ரீபரதாழ்வான்கருத்துக்கொண்டன ரென்பதை யறிந்து, மிக மகிழ்ந்து பிரயாணம் புறப்படச் சித்தமாயினர்க ளனைவரும்; யோதர்களுடைய மனைவிகளும் இதனை யறிந்து தத்தம் பர்த் தாக்களை விரைவாகச் செல்லும்படி துரைப் படுத்தினர்கள். ஸேநாபதி களும் குதிரைகளின் மீதும், வண்டிகளின் மீதும், தேர்களின் மீதும் ஏறிக்கொண்டு, படர்களுடன் கூடிய படைகளைப் புறப்படும்படி ஏவினர் கள்; சேனை சித்தமாகியதை யறிந்து, ஸ்ரீபரதாழ்வான் வஸிஷ்டபகவா னெதிரில் ஸுமந்திரனை நோக்கி, என்னுடைய தேரையும் ஸித்தஞ் செய்து வாருமென்று கட்டளையிட்டருளினர். சுமந்திரரும் உடனே அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு மிக மகிழ்ச்சி கொண்டு சிறந்த குதிரைகளைக்

கட்டிக்கொண்டு தேஹா ஸன்னத்தஞ் செய்து கொண்டு வந்தனர். நற்குணங்கள் நிறைந்த ஸ்ரீபரதாழ்வானும் கானகத்திடை யெழுந்தருளியிருக்கின்ற தம்மையனை நல்வார்த்தை யுரைத் தெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வரவேண்டுமென்று நிச்சயங்கொண்டு ஸுமந்திரனைநோக்கித் தேர்ப்பாகரே ! நீர் விரைவாகச்சென்று சேனைகளைச் சித்தஞ் செய்வதன் பொருட்டுச் சேனுபதிகளுக்குக் கட்டளை செய்யக் கடவீர். ஸ்ரீராமபத்திரனை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு வரக் கோருகின்றேனென்று கட்டளையிட்டருளினர். சூதரும் உடனே மகிழ்ந்து புகழ்ந்துசென்று நாட்டார் நகரத்தோர்களுள் தலைவர்களுடனும், ஸேனுபதிகளுடனும், இஷ்டஜனங்களுடனும், இனத்தார் சுற்றத்தார்களுடனும், கோஸலையார் முதலிய தேவிகளுடனும், ஸ்ரீபரதாழ்வான் கட்டளையை யுரைசெய்து பிரயாணப் படுத்தினர். அநந்தரம் மனைகள் தோறும் பிரஹ்ம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர்கள் முதலிய பலவகைச் சாதியோர்களும் ஒண்டை கோவேறு கழுதை தேர் யானை குதிரை முதலிய வாஹனங்களைக்கட்டி, அவைகளிலேறிக்கொண்டு புறப்பட்டு மகிழ்ந்து திகழ்ந்தனர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எண்பத்திரண்டாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

வஸிஷ்டபகவான் நிகழ்ந்தனவும், நிகழுகின்றனவும், நிகழ்வனவும், நன்குணரவல்ல யோக மஹிமை யுடையவ ராதலின், அவர் ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி, ஸ்ரீராமபிரானை யழைத்துவரப் புறப்படவேண்டுமென மொழியாது ? அபிஷேகம் பூண்டு அரசாக்ஷிசெய்யென வருளிச் செய்ததற்குக் காரணம் யாதெனில், ஒருவனுக்கு ராஜ்ஜியம் வருங்கால் யாவனுயினும் அதில் ஆசைகொள்ளாமல் வேண்டுவதில்லையென் றுரைப்பானே ? ஸ்ரீபரதனுக்கும் தம் தாய் செய்தது உகப்பாகவே யிருக்கும்; தம் பழியைக் கழித்துக் கொள்வதன் பொருட்டும், பிரஜைகளுக் கிஷ்டமிரா தாதலின், அபிஷேகங் கொண்டாலும் இராஜ்ஜியம் ஒருவழிப்பட் டிராதென்பதன் பொருட்டும், மேலுக்குத் தமக்கு ராஜியத்தில் விருப்பில்லாததுபோலப் பாவனைசெய்கிறுரென்று சிலர் நினைப்பார்கள்; ஆதலின், இவருடைய மனுேபாவத்தை வெளியிட்டு எல்லோர்க்கும் மெய்ப்பிக்கவேண்டுமென்று அவ்வண்ண மருளிச்செய்தனரென வுணர்க. (ஜீவதோர்வாக்கியகரணுத் ப்ரத்யப்தம்பூரிபோஜநாத், கயாயாம்பிண்டதாணுச்ச த்ரிபிஃபுத்ரஸ்யபுத்ரதா) என்று, தந்தையின் கட்டளையின்படி செய்யவேண்டுமென்று விதி யிருப்பதால், தந்தையினுல் அளிக்கப்பட்ட இந்த ராஜ்ஜியத்தை ஸ்ரீபரதாழ்வான் பெற்றுக் கொள்ளாமல் போவது, தருமத்தைத் துறந்ததாகு மன்றோவெனில், தந்தை யுரைத்த நற்செயல்களைச் செய்யவேண்டு மென்று அவ்வசனத்திற்குத் தாற்பரியமேயன்றித் தீச்செயலுஞ் செய்யவேண்டுமென்று பொருளன்று; சக்கரவர்த்தியும் கைகேயி நிர்ப்பந்தததா லுரைத்தனரே யன்றி, ஆந்தரமாக வுரை செய்திலர்; நேராகவுங் கட்டளை செய்திலர்; (குரும்ரஹஸிபோதயேத்) என்று, ஆசிரியர்கள் தப்புரைக்கினும் ஏகாந்தத்தில் தப்பென வுரைசெய்வது ஒக்குமாயினும், ஸபையி லிகழ்ந்த தொக்குமோ வெனில், இவர்க்குச் சோகாதி சயத்தால் கணப்பொழுது ஸபையெனு முணர்வு கெட்டதென வுணர்க.

(௭ந.சூக)

சேனைகள் (சுமந்திரர்) (சத்துருக்நர்) (பரதர்) (குஹன்)•

எண்பத்துமூன்றுவது சருக்கம்.

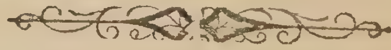
ஸ்ரீபரதாழ்வான் புறப்பட்டுக் கங்காநதியை யடைந் திறங்கியது.

அநந்தரம் ஸ்ரீபரதாழ்வான் மறுநாளுதயகாலத்தி லெழுந்து ஸ்ரீராம சந்திரரைக் காணவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தால் திருத்தேரின்மே லேறிக்கொண்டு புறப்பட்டனர். அவர்க்கு முன் மந்திரி புரோஹிதர்க ளெல்லோரும் குதிரைகள் கட்டி, ஸூரியன் தேர்போலத் திகழ்கின்ற தேர்மேலேறிச் சென்றனர்கள். ஒன்பதினுயிரம் யானைகளும், அறுபதி னுயிரம் படர்களும், கோடி குதிரைகளும் பின் சென்றன; யானை குதிரைகளின்மேலேறிய படர்களும், நடக்கின்ற படர்களும், வில் வாள் முதலிய பலவகை யாயுதங்களையும் தாங்கிச் சென்றனர்கள். கைகேயி ஸுமித்திராதேவி கோஸலையார் இவர்களும் மகிழ்ந்து வாஹனங்களி லேறிக்கொண்டு சென்றனர்கள். மற்றுமுள்ள நாட்டார் நகரத்தார் வர்த்த கர்கள் சுற்றிலு முள்ள வேந்தர்கள் முதலிய யாவரும் மகிழ்ந்து நீருண்ட கொண்டல்போன்ற திருமேனி யுடையவரும், முழங்கா லளவும் நீண்ட திருத்தோள்களை யுடையவரும், சிறந்த தோள்வலி யுடையவரும், அழியா விரத முடையவரும், உலகங்களின் சோகத்தையெல்லாம் போக்க வல்ல வருமாகிய ஸ்ரீராமசந்திரரை நாமெப்போழ்து கண்டு மகிழ்வோமோ? கதிரவன் உதயமாகும் பொழுதே உலகங்களி லெங்கு மடர்ந்த இருளை நீக்குவதுபோலவே ஸ்ரீராமபத்திரரும் கண்டபொழுதே நம்மெல்லோ ருடைய சோகங்களையும் நீக்கி இன்பமுறுவித் தளிப்பார்; என்றிவ்வண் ணம் ஸ்ரீராமபிரானுடைய குணங்களையே எடுத்துப் புகழ்ந்து கொண்டு சென்றனர்கள். இரத்தினவேலை செய்வோர்களும், குயவர்களும், குவிந் தர்களும், படைகள் செய்வோர்களும், மயிலிறகினுல் குடை முதலியன செய்வோர்களும், ரம்பத்தினுல் கட்டைகளை யறுத்துப் பிழைப்போர் களும், சாணைவேலைசெய்வோர்களும், மணி முதலியவற்றில் தொளைசெய் வோர்களும், தந்த வேலை செய்வோர்களும், சன்னகாரை வேலை செய் வோர்களும், சந்தனம் முதலிய பரிமள வஸ்துக்களை விற்போர்களும், தங்கவேலை செய்பவர்களும், கம்பளம் முதலியவற்றைத் தோய்த் தழுக் கெடுப்பவர்களும், எண்ணெய் தேய்த்து ஸ்நாநம் செய்விப்போர்களும், உடம்பைப் பிடித்து நோயைத் தீர்ப்பவர்களும், வைத்தியர்களும், தூபம் செய்வோர்களும், சாராயம் விற்போர்களும், வண்ணுர்களும், தையற் காரர்களும், ஊர்களில் தலைவர்களும், இடைச்சேரியில் தலைவர்களும், வேஷங்கட்டி யாடுவோர்களும், பாடுவோர்களும், மனையாளைக் கூட்டிக் கொடுத்துப் பிழைப்போர்களும், வலை காரர்களும், சிறந்த பற்பல வேதி யர்களும், இவர் முதலிய பலபேர்களும் வண்டிகளில் சென்றனர்கள்.

எல்லோரும் மகிழ்வுற்று நீரிலாடித் தூய்மைகொண்டு நல்ல வேஷம் பூண்டு, நற்சாந்தம்பூசி, நன்மலர்சூடித்திகழ்ந்தவர்களாகி, ஸ்ரீபரதாழ்வான் பின் சென்றனர்கள். எல்லோரும் இவ்வண்ணம் பற்பல வாஹனங்களிற் சென்று குஹப்பெருமாள் பட்டணமாகிய சிருங்கிபேரபுரத்தில் கங்கையின் கரைசேர்ந்தனர்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீபரதாழ்வான் அர்தக்கங்காநதியைக்கண்டு மந்திரிகளைநோக்கி, அமைச்சர்களே! சேனைகளெல்லாவற்றையும் இவ்விடத்திலேதானே யிறக்கக்கடவீர்கள்; இன்றைத்தின மிங்கிளைப்பாறி நாளைத்தினம் கங்கையைக் கடந்து செல்வோம்; இந்நதியில் ஸ்நானம் செய்து பொன்னுலக மடைந்த என் தந்தையின் பொருட்டுத் திருப்பணிசெய்ய விரும்புகின்றே னென்று கட்டளை செய்தருளினர். மந்திரிகளும் அம்மொழிகேட்டு அவ்வண்ணமே யாகுக வென்று அந்தச் சேனைகளைத் தக்கபடி தனித்தனியேயிறக்கினர்கள். ஸ்ரீபரதாழ்வானும் ஸ்ரீராமசந்திரனைத் திருப்புவதையே சிந்தைசெய்துகொண்டு வாஸஞ்செய்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எண்பத்துமூன்ருவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

எண்பத்துநான்காவதுசருக்கம்.

ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வானைக் கண்டது.

அநந்தரம் சிருங்கிபேரபுரத்திற் கிறையாகிய ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பரதாழ்வான் சேனைகள் வந்திறங்கி யிருப்பதைக் கண்டு தம்மினத்தோரை யழைத்துப் பாரீர் கிராதர்களே! இப்பொழு திங்கிறங்கிய இச்சேனை கடல்போலவே எவ்வளவுதூரம் பார்க்கினும் முடிவுபெறுமல் பரவியிருக்கின்றது; இதனது கடையை யானறிகின்றிலேன்; இச்சேனைகளுக்கு ராஜன் தசரதசக்கரவர்த்தியார் பிள்ளையாகிய பரதாழ்வானை யிருக்கவேண்டும்; அவனொருவனே சிமை யத்திமரத்தைத் துவஜத்தில் குறியாகவுடையவன்; அக்குறி இத்தேர்மீது காணப்படுகின்றது; அவனொருவேளை துர்ப்புத்திகொண்டு வந்திருப்பான்; இவன் வலைகாரர்களைக் கட்டிச் சிறையி லாக்குவானே? அன்றியில், எம்மையே கொல்வானே? அன்றியிலே, தன் தந்தை ஸ்ரீராமசந்திரனைக் காட்டிலோட்டித் தனக்கு ராஜ்ஜியத்தை யளித்திருக்கினும், ஸ்ரீராமபத்திரர் வனவாஸந் தீர்ந்து வந்து விடுவாராகில், மீளவும் ராஜ்ஜியத்தை யவர்பொருட் டளிக்கவேண்டும்; ஆதலின், இப்பொழுதே காட்டிடையில் தண்டுகளுடன் சென்று அவனைக் கொலை செய்துவிடின், ராஜ்ஜியம் நிலைத்துவிடுமென்னு மெண்ணங்கொண்டு அதன்பொருட்டே வந்தனனே?—

భర్తాచైవసఖాచైవ రామోదాశరథిర్మమ
తస్యార్థకామాస్సన్నద్ధా గంగానూపేప్రతిష్ఠత॥

பர்த்தாசைவஸகாசைவ ராமோதாசரதிர்மம
தஸ்யார்த்தகாமாஸ்ஸன்னத்தா கங்காநூபேப்ரதிஷ்ட்டத.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனுராகிய ஸ்ரீராமபத்திரர் எனக்குப் பர்த்தாவும் தோழரும் ஆகின்றனர்; ஆதலின், நீங்களெல்லீரும் அவர்க்கு நலம் செய்வதன்பொருட்டுக் கங்காநதியின் கரைசேர்ந்து ஊக்கங்கொண்டிருந்து பாது காத்திருக்கக்கடவீர்கள்; தாசர்களெல்லோரும் கங்கையின் கரையிலிருந்து இங்குள்ள நமது ஐந்நூறு படவுகளையும் ஒவ்வொரு படவுக்கு நூறு நூறு பேர்கள் வீதம் சுற்றி யிருந்து பாதுகாத்து நிற்கக் கடவர்கள்; இந்தப் படவுகளைக்கொண்டு சேனைகள் இந்தக் கங்கையைக் கடந்து செல்லாவண்ணம் காக்கக் கடவர்கள்; பரதாழ்வான் கெட்ட எண்ணங்கொண்டு வந்திலனுகில், அதனை யறிந்து கொண்டு பின்பு இவர்களை நாமே தாண்டுவிப்போமென்று கட்டளையிட் டனுப்பிப் பரதாழ்வானைக் காண்பதன்பொருட்டு ஆடையாபரணம் தேன் முதலிய உபஹாரங்களை எடுத்துக்கொண்டு பரதாழ்வா னிறங்கியிருக்கு மிடத்திற்கு வந்தனர்; ஸுமந்திரர் இவர் வருவதைக் கண்டு ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கிச் சக்கரவர்த்தி குமாரரே! இவ்விடத்தில் அநேகமாயிரம் பந்து ஜனங்களுடன் கூடியவரும், இவ்விடத்திற்கிறையும், இந்தத் தண்டகாரணியத்தில் திரிந்து அங்கங்குள்ள விசேஷங்களை யறிந்தவரும், மூப்பினரும், பல நூல்களைக் கற்றவரும், ஸ்ரீராமசந்திரருக்குத் தோழரும், வேடர்களுக்கு ராஜருமாகிய குஹப்பெருமாளென்பவரொருவ ரிருக்கின்றனர்; அவரே தேவரைக் காண்பதன்பொருட்டு வந்திருக்கின்றனர்; ஆதலின், அவர் தேவரைக் காணக்கடவர். ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்க ளெழுந்தருளி யிருக்கு மிடத்தையும் இவர் நன்குணர்ந் திருப்பரென் றுரை செய்தனர். ஸ்ரீபரதாழ்வா னிவ்வாக்கியத்தைக் கேட்டவுடன் ஸாரதியை நோக்கி, ஸுமந்திரரே! குஹப்பெருமாளென்னை வந்து காண்க என்றனர்; உடனே ஸுமந்திரர் குஹப்பெருமாளுக் கறிவிக்க, குஹப்பெருமாளும் அநுமதிபெற்று மகிழ்ந்து இனத்தாருடன் வந்து ஸ்ரீபரதாழ்வானைக் கண்டு விநயத்துடன் அவரை நோக்கிச் சக்கரவர்த்தி குமாரரே! தேவ ரெழுந்தருளுவதை யடியேனுக்கு முன்பே யறிவித்தால் எதிர்கொண்டு வந்து எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வாரோமே? தெரியாமலே இவ்வண்ணம் வந்திறங்குவது தகுதியோ? எம்மை வஞ்சனைசெய்து இவ்விடத்தை யுத்தியான வனமாகச் செய்தருளினீர்; அடியோங்கள் தேவர்க்குத் தொண்டர்களாதலின், எமது மனை தேவருடையதே யாதலின், இங்கு வாஸஞ் செய் தருள்க; வேடர்களால் கொண்டு வரப்பட்ட வேர் கிழங்கு கனி காய்களும், புதிய மாம்ஸமும், பழைய மாம்ஸமும், மிகவும் மிகுதியா

யிருக்கின்றன; ஆதலின், தேவருடைய இந்தத் தானை இவைகளை நன்குண்டு இன்றிரவை இங்குத் துயின்று போக்கக் கடவதெனக் கோருகின்றேன்; என்னால் இஷ்டப்படி பூஜை செய்யப்பட்டவராகி நாளைத்தினம் சேனைகளுடன் எழுந்தருளக் கடவீரென்று வேண்டி யுரை செய்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எண்பத்துநான்காவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எண்பத்தைந்தாவது சருக்கம்.

குஹப்பெருமாள் வருந்துகின்ற ஸ்ரீபரதாழ்வானைத் தேற்றியது.

ஸ்ரீபரதாழ்வானிவ்வண்ணங் குஹப்பெருமாளாலுரைக்கப்பட்டவராகி யவரை நோக்கி, நிஷாதராஜரே! எம்மையர் தோழரே! நீரொருவரோ என்னுடைய மிகுந்த ஸேனையைப் பூஜிக்க மிக விருப்புறுகின்றீரோ? இவ்வண்ண மாதரஞ் செய்வதினாலேயே யான் பூஜைசெய்யப்பட்டே னென்று உபசாரமாகவுரைத்து மீளவும் அவரை நோக்கி, வேடர் வேந்தரே! இவ்விடம் மிகவும் மரங்களடர்ந்து புகுவதற் கரியதா யிருக்கின்றதே? இக்கங்காநதியும் தாண்டற் கரிதாகிக் காணப்படுகின்றது; ஆதலின், இந்நதியினை எவ்வண்ணந் தாண்டி எவ்வழியால் பரத்துவாஜர் ஆசிரமத்திற்குச் செல்வேன்; இதனை யுரைசெய்கவென்று வினவினர். குஹப்பெருமாள் அதுகேட்டு அவரை நோக்கி, ராஜகுமாரரே! வில்லைக் கையிலேந்திய வேடர்கள் தேவருடன் வழி காட்டுவதன் பொருட்டு வருவார்கள்; யானுந் தேவருடன் பின்றொடர்ந்து வருவேன்; ஆதலின், தேவர் ஒன்றுக்குஞ் சிந்தையுறற்க; அடியேன் ஒன்று கேட்கின்றேன்; அதனைச் செவியுற்றுச் சீற்றமுறாது மகிழ்ந்து விடை யுரைசெய்க; மிகவும் நற்செயலின்ராகிய ஸ்ரீராமசந்திரரிடத்தில் பகைகொள்ளாது பத்திகொண்டு செல்லுகின்றீரோ? தேவருடைய மிகுந்த இச்சேனையைக் கண்டதனா லெனக்குச் சங்கை தோற்றுகின்றது; ஆதலின், யான் வினவினேனேயன்றி வேறில்லை என்று கைகுவித்து விநயமாக வினவினர். இவ்வண்ணம் வினவிய குஹப்பெருமாளை ஸ்ரீபரதாழ்வான் நோக்கி, ஆகாயம்போல நின்மலமாகியவ ராதலின், பற்றற்று மொழியலுற்றனர்.

మాభూత్సకాలోయత్కష్టం నమాంశంకితుమర్హసి
రాఘవస్సహిమేభ్రాతా జ్యేష్ఠఃపిత్రుసమోమతః॥

மாபூத்ஸகாலோயத்கஷ்டம் நமாம்சங்கிதுமர்ஹஸி
ராகவஸ்ஸஹிமேப்ராதா ஜ்யேஷ்ட்டஃபித்ருஸமோமதஃ.

கேளீர் நிஷாதாதிபரே ! எக்காலத்தில் நீ ஐயமுற்றபடி துன்பம் வாய்க்கின்றதோ ? அக்காலம் ஒருபொழுதும் நேரவேண்டா ; நீர் என் விஷயத்தில் இவ்வண்ணம் ஐயமுறற்க ; ஸ்ரீராமசந்திரர் எனக்கு மூத்தோ ராதலின், தந்தைக்கு நிகராயினவ ரல்லரோ ? அவரைத் திருப்பி எழுந் தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வருவதன்பொருட்டே யான் செல்லுகின்றேன் நீர் வேறெண்ணங் கொள்ளற்க ; யான் உம்முடன் ஸத்தியமாக வுரைக்கின் றேனென் றுரை செய்தனர். குஹப்பெருமாளும் அவ்வாக்கியத்தைக் கேட்டு மிக மகிழ்ந்து புளகாங்கிதராகி, ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கிச் சக்கர வர்த்தி குமாரரே !—

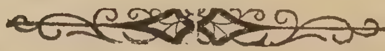
ధన్యస్త్వంనత్వయాతుల్యం పశ్యామిజగతీతలే
అయత్నాదాగతంరాజ్యం యస్త్వంత్యక్తుమిహేచ్ఛసి॥

தன்யஸ்த்வம்நத்வயாதுல்யம் பச்யாமிஜகதீதலே
அயத்நாதாகதம்ராஜ்யம் யஸ்த்வந்த்யக்துமிஹேச்சஸி.

முயற்சியின்றி வலுவில் வந்த ராஜ்ஜியத்தைத் துறந்துவிட நீர் இச்சை கொண் டிருக்கின்றமையால், இவ்வுலகினில் நீ ரொருவரோ நல்வினையினர் ; இவ்வுலகில் வேறொருவரையும் உமக்கு நிகரானவரைக் கண்டிலேன் ; உமக்குச் சிறந்த புகழ் மூவுலகிலும் அழிவற்று நிற்கும் ; கானகத்திடை சேர்ந்து துன்புறுகின்ற ஸ்ரீராமசந்திரரைத் திருப்பி எழுந்தருளப் பண் ணிக்கொண்டு வரக் கோருகின்றீ ரல்லீரோ ? என்றிவ்வண்ணம் மகிழ்ந்து புகழ்ந் துரைசெய்துகொண் டிருக்கையில், கதிரவனும் ஒளிகுன்றி மறை ந்து இரவும்வுளர்ந்தது; ஸ்ரீபரதாழ்வானும் சேனைகளை யவ்விடத்திலிறக்கிக் குஹப்பெருமாளால் புகழப்பட்டவராகிச் சத்துருக்கனழ்வானுடன் சயனத் தில் படுத்துத் துயில்கொள்ளாமல் ஸ்ரீராமபிரானுடைய சிந்தையென்னும் சோகாக்கினி உள்ளே பற்றிய காட்டுத் தீயினால், செழித்து வளர்ந்த மரம் எரிக்கப் படுகின்றதுபோலச் சுட்டெரிக்கப்பட்டவராகி வருந்தினர். அப் பொழுது அவருடைய அவயவங்களினின்றும் புழுக்கநீர் கதிரவன் கிரணங் களா லுருக்கப்பட்ட இமயமலையினின்றும் பனிநீர் பெருகுவதுபோலப் பெருகிற்று ; சிந்தையென்னும் குஹையற்ற சிலைகளை யுடையதும், பெரு மூச்சென்னும் தாதுக்களையுடையதும், தீனமென்னு மரங்க ளடர்ந்ததும், சோகாயாஸமென்னு முயர்ந்த சிகரத்தை யுடையதும், மோஹமென்னும் சிறந்த ஜந்துக்களை யுடையதும், ஸந்தாபமென்னும் ஒஷதி மூங்கில் இவை களை யுடையதுமாகிய துக்கமென்னு மலையினால் மோதப்பட்டவராகி, ஸ்ரீபர

தாழ்வான் பெருமூச்செறிந்து மிக வருந்தி மோஹமடைந்து மிகவும் ஆபத்தையுற்றுத் துன்பக்கடலின் கரைகாணுமல் தன்னினத்தை விட்டுப் பிரிந்த ரிஷபம்போல மனக்கவலைபூண்டு தவித்தனர்; அப்பொழுது குஹப்பெருமாள் பலவிதமாகச் சமாதான முரைத்துத் தேற்றினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எண்பத்தைந்தாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எண்பத்தாறுவது சருக்கம்.

குஹப்பெருமாள் இளையபெருமாள் துன்புற்றுப் புலம்பியதை யுரைசெய்தது.

அநந்தரம் குஹப்பெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வானைநோக்கி, இளையபெருமாளுடைய நற்குணங்களையும், ஸ்ரீராம பத்தியையும் மொழியலுற்றனர்; கேளீர் சக்கரவர்த்தி குமாரரே! இவ்விடத்தில் ஸ்ரீராமபத்திரர் எழுந்தருளியிருக்கையில், இரவில் பெருமாள் திருப்பள்ளியில் படுத்தருளியபின் னிளையபெருமாள் துயிலற்று, வில் முதலிய படைகளைக்கையிலேந்தி, உலாவிக்கொண்டு பெருமாளைப் பாதுகாத் திருக்கையில், யான் அவரைநோக்கி இளையபெருமாளே! தேவர்பொருட் டிங்குப் படுக்கை யியற்றுவித் திருக்கின்றேன்; இதில் படுத்துத் துயில்க; யாங்கள் இரவிலும் கண்விழித்து வருந்தத் தக்கவர்க ளாதலின், கண்விழித் தூக்கத்துடன் பாதுகாக்கின்றே மென்று வேண்டினேன்; அதற்கு இளையபெருமாள் எம்மை நோக்கி, நிஷாதாதிபரே! எம்மையர் பிராட்டியாருடன் பூமியில் படுத்திருக்கையில், எனக்குத் துயிலாயினும், உயிர்வாழ்க்கையாயினும், ஸுகமாயினும், எவ்வண்ணம் நேரும்; இவர் தேவா ஸுராதி ஸகல பூதங்களாலும் போரில் வெற்றிகொள்ள வொண்ணுத சூரராயிருந்தும், தருமத்தினுல் கட்டுண்டு புற்களால் செய்த படுக்கையில் பிராட்டியாருடன் படுத்திருக்கின்றனர் பாரீர்; இவர் மிகுந்த தவத்தினுலும், விரதோபவாஸாதி நியமங்களினுலும் அவதரித்தனர்; இவர் வனவாஸ மெழுந்தருளியபின் எம் தந்தை நெடுநாள் உய்யார்; விரைவில் அவர் பூமி கைம்பெண்ணுகும்; இன்றிரவில் யாவரும் புலம்பி யலுப்புற்று வருந்துவார்கள்; கோஸலையார் என் மாதா என் தந்தை இம்மூவரும் இன்றைத்தினம் பிழைத்திரார்கள்; என் தாய் சத்துருக்கனிடத்தில் அன்பினுல் பிழைக்கினும், கோஸலையார் எவ்வண்ணம் பிழைப்பர்; நிகழ்ந்தது நிகழ்ந்ததே யன்றி, நிகழுமதாகுமோ? என் தந்தை எம்மையருக் கபிஷேகஞ் செய்விக்காமலே தம் விரு

ப்ப மீடேருது இறப்பரந்தோ ? என் தந்தையார் இறக்குங்காலையில் அருகி லிருந் தவருக் தச் சரமகைங்கரியம் செய்பவர்க ளல்லரோ நல்வினையினர்; மிகவும் செழிப்புள்ள திருவயோத்தியில் இன்புற்றனர்க ளல்லரோ வாழ் வார்கள்; எம்மையர் வனவாஸந் தீர்ந்து மீளவும் திருவயோத்தி சேருங் காலமும் நேருங்கொலோ? என்றுரைத்துப் புலம்பினர். இவ்வண்ண மிவர் புலம்பி நிற்கையிலே இரவும் கழிந்து பொழுதும் விடிந்தது; மறுநா ளுத யத்தில் ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்க ளிருவரும் ஜடை திரித்துக்கொண்டு என் னாலேதானே இக்கங்காநதியினைத் தாண்டுவிக்கப் பட்டவர்களாகி எழுந் தருளினர்கள்; உடனே யவர்கள் பிராட்டியாருடன் தென்திசை நோக்கிச் செல்லுகையில், சிறந்த ஆயுதங்களை யுடையவர்களும், ஜடை யுடையவர் களும், மரவுரி யுடுத்தவர்களும், சிறந்த மத்தகஜம் போன்றவர்களும், சிறந்த தோள்வலி யுடையவர்களுமாகி எமக்கு விடைகொத்து மிக வூக்கத் துடன் எழுந்தருளினர்கள். *

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எண்பத்தாறுவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எண்பத்தேழாவது சருக்கம்.

குஹப்பெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வானால் வினவப்பட்டு, அவ்விடத்தில் ஸ்ரீராமசந்திரர் எழுந்தருளியிருந்த வகையை யுரைசெய்தது.

என்றிவ்வண்ண முரைக்கப்பட்ட குஹப்பெருமாளுடைய வாக்கியத் தைக் கேட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வான் அவ்விடத்திலேதானே திகைத்துச் சிந்தை கொண்டு மிகவும் ஸுகுமாரரும், சிறந்த தோள்வலி யுடையவரும், நீண்ட புஜமுடையவரும், தாமரை யிதழ்போன்ற திருக்கண்களை யுடையவரும், யௌவன முடையவரும், கண்ணிற் கினியவரு மாதலின், மிக வருந்திக் கணப்பொழுது சென்று தாமே தேர்ந்து, அங்குசத்தினாலடிக்கப்பட்ட மத யானைபோல்த் தரையில் வீழ்ந்து வருந்தினர். அருகிலுள்ள ஸ்ரீசத்துருக்க னாழ்வான் அவரைக் கண்டு மிகச் சோகங் கொண்டு தாமும் தரையில் வீழ் ந்து அவரைக் கட்டிக்கொண்டு புலம்பி யழுகையில், அந்த அழுகுரல்

---

* இச்சருக்கத்தில் ஐம்பத்தொன்றுவது சருக்கத்திலுள்ள சுலோகங்களே பல வாக அருளிச்செய்து, இளையபெருமாளுடைய வாக்கியத்தை யநுவாதஞ்செய் திருக் கின்றமையால், இதில் சில சுலோக தாற்பரியம் விட்டிருக்கினும், ஐம்பத்தொன்றுவது சருக்கத்தில் காண்க.

கேட்டுக் கோஸலையார் முதலிய தேவிகளெல்லோரும் அவ்விடத்தில் வந்து இஃதென்னவென ஐயமுற்று, உபவாஸத்தாலும், சோகத்தாலு மிளைப்புற்று, எல்லோரும் அவ்விருவரையுஞ் சூழ்ந்து தழுவிப் புலம்பினர்கள். அப்பொழுது கோஸலையார் ஸ்ரீபரதாழ்வானைத் தம் திருமகனைப்போலத் தழுவிக்கொண்டு அழுது கடையில் ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி, அடா அரும் புதல்வா ! நீயே னிவ்வண்ண மிப்போழ் ததிகமாக வருந்து கின்றனை ; உனக்கேதேனும் பிணி தோன்றிற்றோ ? இப்பொழுது எம்மெல்லோருடைய வாழ்வும் உன்னுதீனமன்றோ ? என் திருமகன் தம்பியுடன் வனவாஸஞ் சென்றிருக்கையிலும், உன்னைக் கண்ணுற்றே பிழைக்கின்றேன் ; உன் தந்தையர் பொன்னுலக மடைந்து விட்டமையால், இப்பொழுது எமக்கு நீ யொருவனே கதியாகின்றனை ; லக்ஷ்மணனுக்காயினும், என் திருமகனுக்காயினும், ஸீதைக்காயினும், ஏதேனும் ஆபத்து நேர்ந்ததாகக் கேட்டனையோ ? ஏனிவ்வண்ணம் துன்புறுகின்றனை என்று வினவி யழுதனர். ஸ்ரீபரதாழ்வானும் முஹூர்த்தகாலஞ்சென்று சோகத்தை யடக்கி மனந்தேர்ந்து, கோஸலையாரையுந் தேற்றி, குஹப்பெருமானை நோக்கி, கிராதராஜரே ! என்னையர் இங்கிரவில் எங்கு வாஸஞ்செய்தனர் ; ஸீதாதேவியாரும் எங்கிருந்தனர் ; லக்ஷ்மணன் எங்குறைந்தனன் ; எம்மையர் என்ன வுணவை யுண்டனர் ; எங்கு துயின்றனர் ; இவைகளை யுரைசெயீரென்று வினவினர். குஹப்பெருமாளும் மகிழ்வுகொண்டு ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி, ராஜகுமாரரே ! ஸ்ரீராமபத்திர ரிங்கெழுந் தருளியதை யறிந்து நான் சென்று ஸேவித்து, சிறந்த அன்னம் முதலிய பற்பல உணவுகளைக் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்தேன் ; அவைகளை வேண்டுவதில்லையென்று ஸ்ரீராமசந்திரர் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டு என்னை நோக்கி,—

ననహ్యస్మాభిః ప్రతిగ్రాహ్యం సఖేదేయన్తు సర్వదా,
ఇతి తేనవయం రాజన్ ననునీతా మహాత్మనా॥

நஹ்யஸ்மாபி:ப்ரதிக்ராஹ்யம் ஸகேதேயந்துஸர்வதா
இதிதேநவயம்ராஜன் னநுநீதாமஹாத்மநா.

தோழா ! நாம் க்ஷத்திரியர்க ளர்தலின், எங்களுக்கு ஒருவரிடத்துமின்றும், கொடை வாங்கிக்கொள்வது தகுதியற்றது ; நாங்கள் நிரந்தரம் ஏற்போர்க்குக் கொடை கொடுப்பதே தகுதியாகியுள்ளது ; என்றருளிச்செய்து, எம்மைச் சமாதானஞ் செய்தருளினர். பின்னர் பெருமாள் இளையபெருமாள் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்த தீர்த்தத்தையுண்டு பிராட்டியாருடன் வீற்றிருந்தனர். இளையபெருமாளும் பெருமாள் பிராட்டிகள் உண்டு மிகுந்த தீர்த்தத்தையே யுண்டு மகிழ்ந்தனர். பின்பு மூவரும் மௌனவிரதம்பூண்டு ஸந்தியாவந்தன ஜபாதிகள் செய்து முடித்தனர்கள். பின்பு இளையபெருமாள்

பெருமாளுக்குத் தாமே இளம்புற்களையும், தளிர்களையுங் கொணர்ந்து திருப்பள்ளியியற்றி விண்ணப்பஞ்செய்து, பெருமாள் பிராட்டிகளை யதிலெழுந்தருளப்பண்ணி, அவர்கள் திருவடித்தாமரையிணைகளைச்சுத்திசெய்து துடைத்துவிட்டுப் புறமேசென்று வில்லுங் கையுமாக நின்று துயிலற்றுக் காத்திருந்தனர். பெருமாள் பிராட்டிகள் திருப்பள்ளிகொண்ட இங்குண மரத்தினடியிதுவே? இதுவே அவர்கள் படுத்த திருவணை? இதனைச் சுற்றியே இளையபெருமாள் வில்லில் கணையைத் தொடுத்து ஸித்தஞ் செய்துகொண்டு, துயிலின்றி வலஞ்செய்துகொண்டு, மிக ஊக்கத்துடன் இராமுழுதும் பாதுகாத்து நின்றனர். யானும் இனத்தார்களுடன் வில்லை ஏந்திக்கொண்டு இளையபெருமாளுடன் விழித்திருந்து பெருமாளைப் பாதுகாத்து நின்றேனென்று ஸ்ரீபரதாழ்வான் வினவியதைச் சுட்டிக்காட்டி நிகழ்ந்தவண்ணம் மொழிந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எண்பத்தேழாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எண்பத்தெட்டாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் பெருமாளுக்குற்ற துன்பத்தை நினைந்து புலம்பியது.

ஸ்ரீபரதாழ்வா னவ்வண்ண முரைத்த குஹப்பெருமாளுடைய வாக்கியத்தைக்கேட்டு, மந்திரி முதலானோர்களுடன் அந்த இங்குண மரத்தடிசேர்ந்து, அந்தப் புல்லணையையுங்கண்ணுற்று, தம் தாய்களெல்லோரையும் நோக்கி, என் மாதாக்களே! எம்மையர் சிறந்த ராஜகுலத்திற் பிறந்தும் இவ்விடத்தில் தரையில் படுத்துத் துயின்றனர். சிறந்த ஹம்ஸதூலிகா மஞ்சத்தில் படுத்துத் துயில்கொண்ட என்னையர் இந்தத் தரையில் எவ்வண்ணந் துயில்கொண்டனரோ? சிறந்த மான்தோல் புலித்தோல் முதலியவற்றை யடியில் பரப்பி மேலே விலையுயர்ந்த வஸ்திரங்களை விரித்து அதன்மேல் துயில்கொண்டவ ரல்லரோ? என்னையர் மேல் மாளிகையிலும், விமானங்களிலும், அதன் மேற்புறங்களிலும், பொன் வெள்ளி தங்கம் இவைகளா லியற்றப்பட்ட விடங்களிலும், நன்மலர்கள் தூவி, நன்மணங் கமழ்வித்துள்ளதும், வெண்மைநிறமுடைய மேகம்போன்றதும், சுகசாரிகை முதலிய பறவைகளி னொலிபொருந்தியதும், குளிர்ந்தும், மணங்கமழ்ந்துமுள்ள மேன் மாடங்களில் திருப்பள்ளிகொண்டு, தேவாத்திய கோஷங்களாலும், நல்லணிகளினொலியாலும், ஸூதமாகதவந்திகளது துதியாலும், துயி

லுணர்ந்த என்னையர் 'இவ்விடத்தில் படுத்திருந்தனரென்பது நம்பத்தக்க தன்று; இஃது எனக் குண்மையாய்த் தோற்றுகின்றிலது; என் மனம் மயல்கொண்டிருக்கின்றது; இஃது கனவெனவே யானெண்ணுகின்றேன்;

నసూనందైవతంకించి త్కాలేనబలవత్తరం
యత్రదాశరథీరామో భూమావేవశయీతసః॥

நநூநம்தைவதம்கிஞ்சித் காலேனபலவத்தரம்
யத்ரதாசரதீராமோ பூமாவேவசயீதஸஃ.

காலத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த தெய்வமொன்றுமில்லை; சக்கரவர்த்தி திருமகனாராகிய எம்மையரும் காலமகிமையினால் தரையிலேதானே துயில் கொண்டனரல்லரோ? ஜனகசக்கரவர்த்தி திருமகளாரும், யாவர்க்கு மினிய வரும், சிறந்த உருவ முடையவரும், தசரதசக்கரவர்த்திக்கு மருமகப் பெண்ணுமாகிய ஸீதாபிராட்டியாரும், அவ்வண்ணமே தரையில் துயில் கொண்டன ரல்லரோ? எம்மையர் திருமேனியால் வாட்டப்பட்ட புல்லணை யிஃது; எம்மையர் நித்திரையில் புரண்டு திரும்பிய விடமிஃது; இப்புல் லனைத்தும் எம்மையர் திருமேனியால் மர்த்தனஞ் செய்யப்பட் டிருக்கின் றது; பிராட்டியார் இவ்விடத்தில் திருவாபரணங்களைப் பூண்டவராகியே துயின்றவர்போலும், இத்திருவணையில் தங்கத் துகள்கள் பற்றித் திகழ் கின்றனவன்றோ? இவ்விடத்தில் பிராட்டியாரது உத்தரீயம் பற்றியது போலும், வெண்பட்டின் நூல்கள் இங்கிழுக்கப்பட்டு அறுபட்டிருக்கின்றன வன்றோ? பிராட்டியார் மிகக் கற்புடைய ராதலின், துன்பத்தைச் சிறிதும் பாராட்டாமல் பர்த்தாவின் திருவுள்ளத்திற் கிசைந்து மகிழ்ந்து துயில் கொண்டனரென வெண்ணுகின்றேன்; அந்தோ? அந்தோ! யான் மிகக் கொடிய னாயினேன்; என்பொருட்டன்றோ? எம்மையர் பிராட்டியாருடன் புறப்பட்டு நாதனற்றவர்போல இத்தன்மையதாகிய சயனத்தில் படுத்துத் துயின்றனர். என்னையர் சக்கரவர்த்தி குலத்திற் பிறந்தும், எல்லாவுயிர்களு க்கும் இனியராயிருந்தும், ராஜியத்தையும், ஸுகத்தையுந் துறந்து, கரும் குவளைபோன்ற திருமேனி யுடையவரும், செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக் கண்களை யுடையவரும், இன்புறுவதற்கே உரியவருமாயிருந்தும், இவ்வண் ணந் துன்புற்றுத் தரையில்படுத்துத் திருக்கண் வளர்ந்தனரோ?—

ధన్యఃఖలుమహాభాగో లక్ష్మణశ్శుభలక్షణః
భ్రాతరంవిషమేకాలే యోరామమనువర్తతే॥

தன்யஃகலுமஹாபாகோ லக்ஷ்மணச்சுபலக்ஷணஃ
ப்ராதரம்விஷமேகாலே யோராமமநுவர்த்ததே.

இந்த ஆபத்துக் காலத்திலும் என்னையரை விட்டு விடாமல் உடன் சென்று பணிவிடை செய்துகொண்டு மகிழ்ந்து வாழ்கின்ற லக்ஷ்மண னொருவனே யன்றோ? மிகவும் நல்வினையினன்; பதியை விட்டுப் பிரியா மல் வனத்திலு முடனெழுந்தருளிய பிராட்டியாரோ நல்வினையினர்; நாங் கள் எம்மையரை விட்டுப் பிரிந்து இவ்வண்ணம் உயிர்வாழ்க்கையும் நிலை யின்றி வருந்துகின்றோம்; இப்பொழுது இந்தப்பூமி நாவிகனற்ற வோடம்போலத் தோற்றுகின்றது; என் தந்தையரும் வானடைந்து எம் மையரும் வனம் சென்றிருக்கையில், இப்பூமியை யாவன் கோருவன்; இப்பொழுது இத்திருவயோத்தி பாதுகாப்பவரின்றியும், கட்டுவோரற்ற யானை குதிரைகளை யுடையதும், எப்பொழுதும் திறக்கப்பட்ட கோபுரத் துவார கவாடங்களை யுடையதும், மகிழ்வற்ற சேனைகளை யுடையதும், ஸஹாய மற்றதும், பெருங்கவலை பூண்டதும், வெளியில் காப்பவ ரற்ற தும், திக்கற்றதுமாகி யிருக்கினும், எம்மையர் வனத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கினும், அவரது தோள்வலியை நினைந்தே யன்றோ? பகையாளிகள் இதனைக் கைப்பற்றிக்கொள்ள விருப்புறாமல் நஞ்சுகலந்த நல்லுணவினைப் போலத் துறந் திருக்கின்றனர்கள்; ஆதலின், இப்போழ்தும் இவ்வயோ த்திமாநகர் எம்மையராலேதான் காக்கப்பட்டிருக்கின்றது; யானும் இன்று முதல் எம்மையரைப்போலவே தரையிலேயாயினும், புல்லணை யிலேயாயினும் படுத்துத் துயில்வே னல்லது, ராஜசயனத்தில் படுக் கேன்; காய் கனிகளையே யுண்பேன்; ஜடை திரித்து, மரவுரி யுடுத்துத் தவசியாகுவேன்; யானிவ்வண்ண மிருந்து எம்மையருடைய பிரதிஜ்ஞை யை யானேற்றுக்கொண்டு பரிபாலனஞ் செய்வேன்; ஆதலின், என் தந் தையர் வாக்கியமும் பொய்யாகாது; இப்பொழுது எம்மையருக்கு லக்ஷ் மணன் உடன் சென்று பணிவிடை செய்வதுபோலச் சத்துருக்கனே என்னுடனிருந்து பணிவிடை செய்வான்; எம்மையர் லக்ஷ்மணனுடன் திருவயோத்தியைப் பரிபாலனஞ் செய்வார்; அயோத்தியிலுள்ள வேதி யர்களே எம்மையருக்குத் திருவபிஷேகஞ் செய்யக் கடவர்கள். இவ் வண்ணமாகிய என்னுடைய கோரிக்கையைத் தேவதைகள் நிறைவேற்று வார்களா? யான் பலவகையாலும் எம்மையரை மீண்டெழுந்தருளும்படி தண்டம் ஸமர்ப்பித்து வேண்டுகின்றேன்; ஒருவிதத்திலும் மீண்டெழுந் தருளாராகில், யானும் திருவரணியத்திலேயே என்னையர் மீண்டெழுந் தருளு மளவும் உடனிருந்து பணிவிடைசெய்து மகிழ்வேன்; லக்ஷ்மண னைப்போலவே தம்பியும், தாஸனும், பத்தியுள்ளவனுமாகிய என்னைமாத் திரம் உடனிருக்கக்கடவை யல்லையென்று மறுத் துபேக்ஷைசெய்வரோ? ஒருபொழுதுஞ் செய்யார்; என்றிவ்வண்ணம் புலம்பி யுளைத்து வருந்தினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எண்பத்தெட்டாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எண்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் சேனைகளுடன் கங்காநதியைத் தாண்டிச் சென்றது.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் அன்றிரவு கங்காநதியின் வடகரையிலேயேயிருந்து மறுநாளுதயத்திலெழுந்து சத்துருக்கநனை நோக்கி, அடா சத்துருக்கநா! ஏனின்னுந் துயிலுகின்றனை; விரைவாக வெழுந்து நிஷாதாதிபதியாகிய குஹப்பெருமாளை யழைப்பிக்கக்கடவை. உனக்கு மங்கல முளதாகக் கடவது. அவரோ நம் சேனைகளை நாவங்களினால் தாண்டுவிப்பாரென்றுரை செய்கையில், ஸ்ரீசத்துருக்கநாழ்வானும் ஸ்ரீபரதாழ்வானைநோக்கி, ஐயரே! யான் எம்மையரை நினைந்துகொண்டே விழித்திருக்கின்றனனே யன்றித் துயில்கொண்டிலேனென்றனர். இவ்வண்ணம் இவ்விருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் சம்வாதஞ் செய்துகொண் டிருக்கையில், குஹப்பெருமாள் தாமே வந்து ஸ்ரீபரதாழ்வானைக்கண்டு கைகுவித்து அவரைநோக்கிச் சக்கரவர்த்திகுமாரரே! தேவர் ராத்திரி இந்நதியின் கரையில் சுகமாக வாழ்ந்து மகிழ்ந்தீரோ?சேனைகளுடன் தேவர்க்குக் குசலமுளதாயிற்றா?என்று வினாவினர். ஸ்ரீபரதாழ்வான் அந்த வாக்கியத்தைக்கேட்டு அவரை நோக்கி, குஹப்பெருமாளே! இரவும் எமக்கு சுகமாகக் கழிந்தது; யாங்களும் உம்மால் பூஜிக்கப்பட்டோம்; இப்பொழுதே வலையர்கள் பற்பல நாவங்களைக்கொணர்ந்து எம்மை இக்கங்காநதியின் அக்கரை சேர்க்கக் கடவர்களென்று கட்டளையிட்டனர். உடனே குஹப்பெருமாள் விரைவாகச் சென்று தம்மினத்தா ரெல்லோரையும் எழுந்திரீர்; கண்விழியீர்; உங்களுக் கெப்பொழுதும் மங்கல முளதாகக் கடவது; நாவங்களை விரைவாக இழுத்துக்கொண்டு வரக்கடவீர்கள்; எல்லோரையும் தாண்டுவிப்போமென் றெழுப்பி யுரைத்தனர். உடனே யவர்க ளெல்லோரும் எழுந்து ஐஞ்ஞூறு நாவங்களை யங்கங்கிருந்து விரைவாக இழுத்துக்கொண்டு வந்து ஸித்தஞ் செய்தனர்கள். இவை யன்றியும், ஸ்வஸ்திகமென்னும் பெயருடையனவும், சிறந்த கண்டைகளையுடையனவும், பதாகைகளினால் விளங்குகின்றனவும், பல கைகளினால் சுவர்வைத்து நடுவில் கவாக்ஷங்கள் வைத்திருப்பதினால் வேண்டு மளவும் காற்றினை யுபயோகஞ் செய்துகொள்ளத் தக்கனவுமாகியுள்ள பெரிய படகுகளும் சித்தஞ்செய்யப்பட்டன; கடையில் ஸ்வஸ்திகமென்னும் பெயருடையதும், வெண்மை நிறமுள்ள கம்பளங்களால் சுற்றப்பட்டதும், சுற்றிலும் சிறுகண்டைகள் கட்டி யொலிப்பதும், அரசர்கள் ஏறத்தக்கதும், மிக வழகியதுமாகிய மிகச் சிறந்தபெரிய நாவத்தைக் குஹப்பெருமாளே கொணர்ந்து சித்தஞ்

செய்தனர். இந்த நாவத்தில் ஸ்ரீபரதாழ்வானும் ஸ்ரீசத்துருக்நாழ்வானும் கோஸலையார் முதலிய தேவிகளும், வஸிஷ்டபகவானும், மற்றுமுள்ள வாமதேவாதி முனிவர்களும், வேதியர்களும் ஏறிக்கொண்டனர்கள். பின்பு, உடன் வந்த வண்டிகளும், கடைச் சாமான்களும் ஏற்றப்பட்டன; அநந்தரம் புறப்படுகையில், ஸேநாநிவேசத்தில் * தீயிட் டெரிப்பவர்கள், நீராடுவோர்கள், படகேறுவதன்பொருட்டு நீரிலிறங்கி மூழ்குவோர்கள், தத்தம் பொருள்களைப் படவிலேற்றுவதன்பொருட்டெடுப்போர்கள், இவர்களது கூக்குரல் விண்ணுலகினை யணுகியொலித்தது; இவ்வண்ணம் மிகுந்துள்ள ஜனங்களேறிய அந்த நாவங்கள் யாவும் வலையர்களால் செலுத்தப்பட்டனவாகி விரைவாக நீரில் சென்றன; சில நாவங்கள் பெண்களாலும், சில குதிரைகளாலும், சில வண்டி முதலிய வாஹனங்களாலும், சில காளை முதலியவற்றாலும், சில பொருள்களாலும், நிறைந்திருந்தன; அவையெல்லாம் அக்கரை சேர்ந்து, அவர்களை இறக்கிவிட்டு மீண்டு வந்தன; பதாகைகளுடன் கூடிய கஜங்கள் கங்கையி லிறங்கித் தாண்டி வருகையில், துவஜங்களுடன் கூடிய மலைகள்போலக் காணப்பட்டன; சிலர் படவிலேறினர்; சிலர் தெப்பத்திலேறித் தாண்டினர்கள்; சிலர் பானைகளை வைத்துக்கொண்டு நீந்தித் தாண்டினர்கள்; சிலர் கைகளினாலேதானே தாண்டினர்கள்; இவ்வண்ணம் எல்லோரும் அந் நதியைத் தாண்டினர்கள். அநந்தரம் ஸ்ரீபரதாழ்வான் நதியைத் தாண்டியதனு லிளைப்புற்ற சேனைகளைச் சுகமாக இளைப்பாறும்படி கட்டளையிட்டு நிறுத்திவிட்டு, மைத்திரமென்னும் பகல் மூன்றுவது + முஹூர்த்தத்தில் ரித்துவிக்குகளுடன் கூடிப் பரத்துவாஜமஹாரிஷியைக்கண்டு தண்டம் ஸமர்ப்பிப்பதன்பொருட்டுச் சென்று, மிக வழகிய பர்ணசாலைகளாலும், பலவகை மரங்களாலும் அழகாய அம்முனிவருடைய ஆச்சிரமத்தைக் கண்ணுற்றனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எண்பத்தொன்பதாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

---

* சேனைகள் ஓரிடத்திலிறங்கி யங்கிருந்து புறப்படுகையில், அவ்விடத்தில் தீயிட்டு எரித்துவிட்டுச் சென்றால் செல்வம் பெருகுமென்று அவ்வண்ணஞ் செய்வ துலக வழக்கம் முற்காலத்தில் ஆதலின், கவி யவ்வண்ணமே கூறினர்.

+ முகூர்த்தமென்றால் இரண்டிரண்டு நாழிகை காலம், பகல் முப்பதுநாழிகை யாதலின், பதினைந்து முகூர்த்தம், அவற்றின் பெயர் பிருஹஸ்பதியினால் கூறப்பட்டுள்ளன; அவையாவன, ரௌத்ரம் - க, ஸார்ப்பம் - உ, மைத்ரம் - ங, பைத்ரம்-ச, வாஸவம் - ரு, ஆப்யம்-சு, வைஶ்வம்-எ, ப்ராஹ்மம்-அ, ப்ராஜேசம்-கூ, ஐந்த்ரம்-ய, ஐந்த்ராக்னம் - யக, நைருதம் - யஉ, வாருணம் - யங, ஆர்யமம் - யச, பகி - யரு, என்பவையேயாம்.

தொண்ணூறுவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் பரத்துவாஜமஹாமுனியைக் கண்டு ஸேவித்தது.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் இரண்டுநாழிகை வழித் தூரத்திலேயே ஸ்ரீபரத்துவாஜர் ஆச்சிரமத்தைக் கண்டு அவ்விடத்திலேயே சேனைகளை நிறுத்திவிட்டு, ஆயுதங்களையும், வெண்குடை வெண்சாமரை முதலிய விருதுகளையும் வைத்துவிட்டு, வெண்பட்டுடுத்துத் தூய்மையராகி, வேதியர்களுடனும், மந்திரிகளுடனுங் கூடி, ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானை முன்னிட்டுக்கொண்டு கால்களாலேயே நடந்து சென்று, நெடுந்தூரத்திலேதானே பரத்துவாஜ முனியைக்கண்டு மந்திரிகளையு மங்கு நிறுத்தி விட்டு, வஸிஷ்டபகவான் பின்றொடர்ந்து கிட்டிச் சென்றனர். பரத்துவாஜமஹாமுனியும், ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானைக் கண்டவுடன் பெருமகிழ்வுகொண்டாஸநத்தை விட்டெழுந்து எதிர்கொண்டுவந்து சீடர்களை நோக்கி, அர்க்யம், அர்க்யம் என்று, கட்டளையிட்டுக்கொண்டே ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானருகில் வந்து, ஸ்ரீபரதாழ்வானால் தண்டம் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டவராகி, இவரைத் தசரத குமாரனெனவுணர்ந்து, ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானுக்கும், ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கும், அர்க்யம், பாத்யம், ஆசமனீயம், கனிகள் முதலாகியுள்ள உபசாரங்கள் செய்து, இவரை நோக்கிப் பரதாழ்வானே! உமது திருமாளிகையிலும், திருவயோத்தியிலும், சேனைகளிலும், பொருண்மனையிலும், நட்பினர்களிலும், அமைச்சர்களிலும், மங்கலம் வளர்கின்றதாவென வினவி யருளினர். யோகமகிமையினால் தசரதசக்கரவர்த்தி பொன்னுலக மடைந்ததை யுணர்ந்திருக்கின்றமையால், சக்கரவர்த்தி குசலமுற்றிருக்கின்றனரோ வென்று வினவியிலர்; இவ்விருவரும் அவரை நோக்கி, மாதவரோ! தேவரது திருமேனிக்கும், அக்கினிகளுக்கும், விருக்ஷங்களுக்கும், சீடர்களுக்கும், மான் முதலிய விலங்குகளுக்கும், பறவைகளுக்கும், பிணியொன்று மின்றிக் குசலம் வளர்கின்றதாவென்று வினவினர்கள். இவ்வண்ணம் ஒருவர்க் கொருவர் யோகக்ஷேமம் விசாரித்துக் கொண்டபின், பரத்துவாஜமஹாமுனி ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கிச் சக்கரவர்த்தி குமாரா! நீ அரசாக்ஷிசெய்வதைவிட்டிங்கே வந்ததற்குக் காரணம் யாதோ அதனை யுரைசெய்யக் கடவை. அக்காரணம் எமக்குத் தோன்றிற்றிலது; அதனால் என் மனம் தெளிவுற்றிலது; கோஸலையார் திருக்குமாரராகிய ஸ்ரீராமசந்திரன் உன் தாயின் வாக்கியத்தால் கட்டுண்ட உன் தந்தையினால் பதினான்குவருஷம் வனவாஸஞ் செய்யக்கடவை யென்று காட்டிலோட்டப்பட்டு, இளையபெருமாள்

பிராட்டிகளுடன் வனத்தில் வாஸஞ் செய்துகொண் டிருக்கின்றன ரல்லரோ? அவர் விஷயத்தில் ஏதேனும் தீங்குசெய்ய நினைத்துச் செல்லுகின்றனையோ? அவரையு மிப்பொழுதே தம்பியுடன் கொலைசெய்து விட்டால் ராஜ்ஜியம் அழிவற்று நிலைத்துவிடு மென்றும் கருத்துக் கொண்டனையோ என்று வினவினர். ஸ்ரீபரதாழ்வான் அவ்வாக்கியத்தைக் கேட்டவுடன் கண்ணீர் பெருக்கி யழுது, பரத்துவாஜமஹாமுனியை நோக்கி, முக்காலப் பொருள்களையு முணரவல்ல மாயோகியே! தேவருமடியேனை நோக்கி, இவ்வண்ண மருளிச்செய்வ தொக்குமோ? யான் கொடும்பாவியாகிக் கெட்டழிவே னல்லேனோ? இவ்விஷயத்தில் யான் சிறிதும் பிழை செய்திலேன்; அடியேனை நோக்கி, இவ்வண்ணம் அருளிச் செய்யற்க; என்னை யறியாமல் என் தாய் இக்கொடிய செயல் செய்தனள்; அதற்கு யான் மனமிசைந்தனனே யன்றி யுகந்திலேன்; என் தாயின் வாக்கியத்தையும், யான் நன்கென உடன்பட்டுச் செய்யேன்; அடியேன் என்னையரைக் கண்டு தண்டம் ஸமர்ப்பித்துச் சரணமடைந்து வேண்டித் திருவயோத்திக்குத் திருப்பி எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போவதன் பொருட்டே வந்தேனே யன்றி, வேறெண்ணங்கொண்டு வந்திலேன்; ஆதலின், தேவர் அடியே னிடத்தில் அருள் செய்து, எம்மையர் இப்பொழுது எங்கே எழுந்தருளி யிருக்கின்றனரோ? அதனை யருளிச் செய்க என்று வேண்டி வஸிஷ்டபகவான் முதலானோரைக் கொண்டும் வேண்டச்செய்து பணிந்தனர். பரத்துவாஜமஹாயோகியும் அதுகேட்டு உளமகிழ்ந்து, ஸ்ரீபரதாழ்வானைக் குளிரக் கடாக்ஷித்து அவரை நோக்கி, மஹாராஜர் திருமகனே!—

త్వయ్యేతత్పురుషవ్యాఘ్ర యుక్తం రాఘవవంశజే
గురువృత్తిర్దమశ్చైవ సాధూనామనుయాయితా ॥
జానే చైతన్మనస్థం తే దృఢీకరణమస్త్వితి
అపృచ్ఛం త్వాం తథాత్యర్థం కీర్తిం సమభివర్ధయన్ ॥

த்வய்யேதத்புருஷவ்யாக்ர யுக்தம்ராகவவம்சஜே
குருவ்ருத்திர்தமச்சைவ ஸாதூநாமனுயாயிதா
ஜாநேசைதந்மநஸ்தந்தே த்ருடீகரணமஸ்த்விதி
அப்ருச்சந்த்வாந்ததாத்யர்தம் கீர்திம்ஸமபிவர்தயன்.

தமையனுக்குத் தொண்டு பூண்டிருப்பதும், ஐம்புலன்களையு மடக்கிப் பெண்ணாசை பொருளாசை மண்ணாசைகளைத் துறப்பதும், பெரியோர்கள் சொற்படி நடப்பதும், ரகுகுலத்தில் பிறந்த உனக்கே இம்மூன்றுந் தகும்; கசடற்ற உன் மனோபாவத்தையும், யான் யோகமகிமையா லறிவேன்; ஆகிலும், அஃது மாறாமல் நிலையுறுவதற்காகவும்,

உனக்கு மெய்ப்புகழ் வளர்வதற்காகவும், அவ்வாறு வினவினேன்; ஸ்ரீராமசந்திரர் பிராட்டியாருடனும், இளையபெருமாளுடனும், இப்போழ்து திருச்சித்திரகூடத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கின்றார்; நாளைத் தினம் அவ்விடத்திற்குச் செல்லக்கடவை; இன்றைத்தின மிவ்விடத்திலேயே வாழ்க; இந்த என் கோரிக்கையை யீடேற்றிச்செல்க என்றருளிச் செய்தனர். ஸ்ரீபரதாழ்வான் அம்மொழி கேட்டு அவ்வண்ணமே ஆகுக வென் றுடன்பட்டு அன்றிரவும் அவ்வாச்சிரமத்திலேயே வாஸஞ்செய்ய நிச்சயஞ் செய்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொண்ணூறுவது சருக்கம் முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றொன்றுவது சருக்கம்.

பரத்துவாஜமஹாமுனி ஸ்ரீபரதாழ்வான் சேனைகளுக்கு விருந்துசெய்து எல்லோரும் பரமாநந்த முறச்செய் தருளியது.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் அன்றிரவு அவ்விடத்திலே யிருக்க உடன்பட்ட பின்னர், பரத்துவாஜமஹாமுனி ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி, ராஜகுமாரா! யான் உனக்கு ஆதித்தியம் செய்ய விரும்புகின்றேன்; அதனைப் பெற்றுக் கொள்க என்று அருளிச் செய்தனர். ஸ்ரீபரதாழ்வா னதுகேட்டு அம் முனிவரை நோக்கி, மாதவர் சீமானே! தேவர் அடியேனுக்கு அர்க்கியம் பாத்தியம் காட்டிலுள்ள காய் கிழங்கு முதலியவற்றால் ஆதித்தியஞ் செய் தருளினீ ரல்லீரோ? இதன்மேலும் செய்யத்தக்கது யாதுளது என்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர். பரத்துவாஜமஹாமுனி யதுகேட்டுப் புன்னகையுடன் ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கிச் சக்கரவர்த்தி குமாரா! நீ மிகவும் என்னிடத்தில் சந்தோஷ முடையவனென்றும், யானளித்த காய் கனிகளினும் மகிழ்வுற்றனை யென்றும், யான் நன்கறிவேன்; ஆகிலும், யான் இந்த உன்னுடைய மிகுந்துள்ள சேனைகளுக்கு விருந்து செய்ய நினைக்கின்றேன்; நீ பூஜை பெற்றுக்கொள்ளத் தக்கவனாதலின், இவ்விஷயத்தில் எமக்கு மிக விருப்ப முளது; நீ இங்கு வருகையில் சேனைகளுடன் வாராமல் ஏன் சேனைகளைத் தூரத்தில் நிறுத்திவிட்டு வந்தனை என்றருளிச் செய்தனர். ஸ்ரீபரதாழ்வான் அம்மொழிகேட்டுக் கைகுவித்துக்கொண்டு அவரை நோக்கி, முனிவர் கோமானே! சேனைகளுடன் யானிங்கெய்தின் தேவர் சீற்றங்கொண்டருளுவீ ரென்றஞ்சிச் சேனைகளை நிறுத்திவிட்டு வந்தேன்; ராஜனாகிலும், ராஜகுமாரனாகிலும், மாதவர் வாஸஞ்செய்யு

.பாத்துவாஜாயிருந்துசெய்தது.

(உ. சு. ந.)

மிடத்தில் ஆடம்பரத்துடன் செல்லக்கூடா தன்றே ? பகவானே ! யானை கள் குதிரைகள் காலாள்கள் என்னு மிவை யடங்கிய மிகுந்துள்ள சேனை பூமி முழுதும் நிறைந் தென்னைத் தொடர்ந்து வந்திருக்கின்றது ; அந்தச் சேனை யிங்கெய்தின், மரங்களை முறித்தும், நீர்களைக் கலக்கியும், பர்ண சாலைகளை யழித்தும், பூமியை மிதித்தும், இவ்வாச்சிரமத்திற்குப் பீடை செய்யுமென்று அடியே னொருவனே வந்து தண்டம் ஸமர்ப்பித்தேன் என்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர். உடனே பரத்துவாஜமஹாமுனியால் சேனைகளெல்லா மிங்கழைப்பிக்கக் கடவனவெனக் கட்டளைசெய்யப்பட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வான் அவ்வண்ணமே அனைவர்களையும் வரவழைத்தனர். பரத்துவாஜமஹாமுனியும் உடனே அக்கினி சாலைக்குள் சென்று கால் கைகளைச் சுத்திசெய்துகொண்டு ஆசமனஞ் செய்து ஆஸநத்தின்மீ துட் கார்ந்து தியானஞ் செய்து யோகத் திறமையினால் இவர்களுக்கு விருந்து செய்வதன்பொருட்டு மந்திர பூர்வமாக விசுவகர்மா, துவஷ்டா, இந்திரன், யமன், வருணன, குபேரன், அக்கினி முதலிய தேவர்கள், இவர்களை யழைப்பித்து அவர்களை நோக்கி, யான் செய்யு மிந்த விருந்துக்குச் சஹாயஞ் செய்யக் கடவீர்களென்று ஆஜ்ஞைசெய்து, குணதிசையை நோக்கியும், குடதிசையை நோக்கியும், பெருகி வருகின்ற நதிகளையும் அழைத்து, பூமியிலும், ஆகாயத்திலும், நாற்புறத்திலிருந்தும் பெருகி வரக் கடவீர்கள். உங்களுள் சிலர் கர்ஜூரத்தின் மத்தியத்தையும், சிலர் கௌடீ, பைஷ்டீ, மாத்துவி யென்று மூவகைப்பட்ட சுரைகளையும், வேறு சிலர் கருப்பின் சாற்றுக்கு நிகராகிய தண்ணீரையும் பெருக்கக் கடவீர்களென்று ஆஜ்ஞைசெய்து, விசுவாவஸு ஹாஹா! ஹூஹூ! முத லிய தேவகந்தர்வர்களையும், தேவவநிதையர்களையும், கந்தர்வப்பெண்களை யும், கிருதாசீ, விசுவாசீ, மிஸ்ரகேசீ, அலம்புஸா, நாகதந்தை, ஹேமை, ஹிமை, அத்ரிக்ருதஸ்தலே இவர்களையும், மற்றும் இந்திரனையும், பிரஹ் மாவையும் அடுத் திருக்கின்ற அப்ஸரப்பெண்களையும், தும்புரு நாரதர் களையும், வேணு வீணா தாள மிருதங்காதி வாத்தியகாரர்களுடன் அழைப் பித்து, ஆடவும் பாடவும் கட்டளையிட்டு, ஆடையாபரணங்களென்னும் இலைகளை யுடையதும், தேவவனிதையர்களென்னுங் கனிகளையுடையதும், உத்தரகுரு க்ஷேத்திரத்தி லிருக்கின்றதுமாகிய சைத்திரரதமென்னும் குபேரனுடைய உத்தியானவன தேவதையையும் அழைத்து, நீ இவ்விட த்திலேயே இன்றைத்தின மிருந்து பரதன்சேனையை மகிழ்வித்துச்செல் லுகளென்று ஆஜ்ஞைசெய்து, ஸோமதேவனையும் உத்தேசித்துப் பகவா னாகிய ஸோமதேவனும் என் கட்டளையின்படி சிறந்து மிகுந்துள்ள அன் னத்தையும், பலவகைப்பட்ட அபூபம் முதலிய பக்ஷ்யத்தையும், ஓதனம் முதலிய போஜ்யத்தையும், வற்றல் முதலிய சோஷ்யத்தையும், ரஸாயனம் முதலிய லேஹ்யத்தையும், மிகுதியாக வளிக்கக் கடவன். விசித்திரங்க ளான, மாலைகளையும், ஸுரா முதலிய பேயங்களையும், பலவகைப்பட்ட

மாம்ஸங்களையும் அளிக்கக் கடவனென் றனிசெய்தனர். இவ்வண்ணம் கிழக்கு முகமாகக் கைகுவித்துக்கொண்டு பரத்துவாஜமஹாமுனி தியானஞ் செய்கையில், உடனே அந்தத் தேவதைக ளனைவர்களும் தனித் தனியே வந்து சேர்ந்தனர்கள். அநந்தரம் மலயமலையையும், தர்துரயலை யினையுஞ் சார்ந்து வருகின்ற மந்தமாருதமானது எல்லோர்க்கு மினிதாக வீசிற்று; விண்ணினின்றும் தூமலர் மழை பொழிந்தது; தேவதுந்துபி முழங்கிற்று; சிறந்த காற்றுக்கள் வீசின; தேவப் பொதுமகளிர்க ளாடி னர்கள்; தேவகந்தர்வர்கள் பாடினர்கள்; வீணை முதலிய வாத்தியங் களும் முழங்கின; இவ்வொலி விண்ணிலும் மண்ணிலும் மூவுலகிலுள்ளோர் செவிகளிலும் பரவி யெழுந் தொலித்தது; இவ்வுண்ண மொலித்த அவ்வொலி யடங்கியவுடன் ஸ்ரீபரதாழ்வான் சேனைகளால் விசுவகர்மாவி னால் செய்யப்பட்ட திறமை காணப்பட்டது; நாற்புறங்களிலும் ஐந்து யோஜன தூரம் பூமி மேடுபள்ளங்களின்றிச் சமமாகச் செய்யப்பட்டு நீல வைடூர்யங்கள் போன்ற இளம்புற்களால் நிறைந்து திகழ்ந்தது; அவ்விட த்தில் இலவம், விளா, பலா, மாதளை, நெல்லி, மா முதலிய மரங்கள் தளிர்த்துப் பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்துத் தழைத்து விளங்கின; உத்தர குரு க்ஷேத்திரத்தினின்றும், சைத்திரரதமென்னும் வனமும் வந்து திக ழ்ந்தது; இருபுறங்களிலும் பலவகை மரங்கள் சூழ்ந் தடர்ந்த தேவநதி யும் வந்து பெருகிற்று; நாற்புறங்களிலும் தாழ்வாரங்கட்டிய வெண்மை நிறமுள்ள மாளிகைகளும், யானை குதிரைகள் கட்டத்தக்க உயர்ந்த மண்ட பங்களும், மேல் மாளிகைகளில் தோரணங்கள் நாட்டிக் கட்டப்பட்டன வும், நீரற்று வெண்மை பொருந்திய மேகம்போன்றனவும், கற்பக மலர் மாலைகளினால் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டனவும், நற்சந்தனநீர் தெளிக்கப் பட்டனவுமாகிய வேந்தர்களது மாளிகைகளும், பலவகை யலங்காரங்கள் நிறைந்த சயனம், ஆஸநம், வாஹன மிவைகளும், திவ்வியமாகிய அறு வகைச் சுவைகளை யுடைய நல்லுணவுகளும், விலையுயர்ந்த ஆடையா பரணங்களும், பலவகைப்பட்ட பாத்திரங்களும், அளவுகடந்து நிறைந்து திகழ்ந்தன; பரத்துவாஜமஹாமுனி இவ்வண்ணம் எல்லாப்பண்டங் களையும் நிறைத்து, ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி, அனைவர்களுடனும் அங் கெய்தி, விருந்துண்ணும்படி கட்டளைசெய்தருளினர். ஸ்ரீபரதாழ்வானும் மந்திரிகள் புரோஹிதர் முதலியவர்களுடன் தமக்காக வியற்றப்பட்ட சிறந்த மாளிகையினுட்புகுந்து அங்குள்ள செல்வங்களைக்கண்டு களிப் புற்று அங்கு ஸபாமண்டபத்தி லிடப்பட்டிருந்த ராஜாஸநத்தையும், வெண்சாமரை வெண்குடை முதலியவற்றையும் கண்டு, அவை எம்மைய ருக் குரியனவே யன்றி, எமக்குத் தகாவென்று எண்ணி மந்திரிகளுடன் அவ்வாஸநத்தின்மீது ஸ்ரீராமபத்திரர் வீற்றிருப்பதாகத் தியானஞ்செய்து கொண்டு அவைகளை வலஞ்செய்து அவ்வாஸனத்திற்குத் தண்டம்ஸமர்ப் பித்துத் தாம் ஸ்ரீராமதாஸனென்பது யாவர்க்கும் வெளிப்படும்படி

வெண்சாமரைக் கையிலேந்திக்கொண்டு அருகிலுள்ள மந்திரிக்குரிய ஓராஸனத்தில் வீற்றிருந்தனர். பின்பு முறைப்படி புரோஹிதர்கள் மந்திரிகள் சேனபதி படைத்தலைவர் முதலிய யாவரும் உட்கார்ந்தனர்கள். உடனே பரத்துவாஜமஹாமுனிவரது ஆஜ்ஞையினால், பாயஸங்களையே சேறாகவுடைய பாலாறுகள் பெருகின; அவற்றின் இருகரைகளிலும் வெண்களிமண்பூசி யழகிய சிறந்த மாடமாளிகைகளுந் தோற்றின; உடனே சிறந்த ஆடையாபரணங்களை யணிந்து சிறந்த உருவம்பொருந்தி யழகிய இருபதினாயிரம் பெண்கள் வந்தனர்கள்; இப்பெண்களை அடைந்த மனிதர்கள் பித்தர்போல மயல் கொண்டனர்கள்; இவை யாவும் திசைமுகத் தேவனால் அருள்செய் தனுப்பப் பட்டன; நந்தன வனத்தினின்றும் இருபதினாயிரம் பொதுமகளிர்கள் வந்தனர்கள்; நாரதர், தும்புரு, கோபன் முதலிய கதிரவன்போன்ற காந்தியுள்ள கந்தர்வராஜர்கள் ஸ்ரீபரதாழ்வானெதிரில் கானஞ்செய்தனர்கள்; அலம்புஸை, மிஸ்ரகேசீ, புண்டரீகை, வாமனை, இவர் முதலியவர்க ளாடினர்கள்; தேவர்க ளிடத்திலும், சைத்திரரத வனத்திலுமுள்ள மலர்மாலைகள் யாவும் பிரயாகத்தில் காணப்பட்டன; அங்குள்ள பில்வமரங்களே மர்த்தளகாரர்களாயின; தானிமரங்கள் தாளம்போடுகிறவர்களாயின; அரசுமரங்கள் நர்த்தகர்களாயின; பின்பு தேவதாரு பனைமஞ்சாடி புங்கம் முதலிய மரங்கள் மகிழ்வுகொண்ட கூனர்களும், குறளர்களுமாகக் காணப்பட்டன; சிம்சுமை நெல்லி நாவல் முதலிய செடிகளும், மாலதி மல்லி ஜாதி முதலிய கொடிகளும், பெண்ணுருக்கொண்டு அங்கு விருந்துண்போர்களை நோக்கி, மஹாஜனங்களே! சுரை வேண்டியவர்கள் ஸுரையைப் பானஞ்செய்க; பசி யுடையவர்களே! பாயஸத்தை யுண்க; மாம்ஸம் வேண்டியவர்களே! மாம்ஸத்தைப் புஜித்து மகிழ்க என்றுரைசெய்தன; ஒவ்வொரு மனிதர்களுக்கு ஏழு எட்டுப் பெண்கள் வீதம் வந்து சூழ்ந்துகொண்டு அழுக்குத் தேய்த்து நதிகளில் ஸ்நானஞ் செய்வித்தனர்கள்; சிலர் ஸ்நானஞ் செய்தவர்களின் உடம்புகளைத் துடைத்து நல்லுணவுகளை யுண்ணச் செய்தனர்கள்; யானைகள் குதிரைகள் ஒண்டைகள் கோவேறு கழுதைகள் காளைகள் முதலியவற்றையும், அவ்வவற்றைக் காப்போர்கள் அவைகளுக்குத் தக்க உணவுகளைப் போட்டுக் கருப்பின் சாறுகளையும், தேன்களையும் குடிப்பித்தனர்கள்; சிலர் கரும்புகளையும், தேன்கலந்த பொரிகளையும் தின்பித்தனர்கள்; இவ்வண்ணம் எல்லோரும் மஹாநந்தமுற்றுத் தேவபோகங்களை யனுபவித்து மதிமயங்கினமையால், குதிரைக்காரன் குதிரையையு முணர்ந்திலன்; யானைக்காரன் யானையையு மறிந்திலன்; அந்தச் சேனை முழுதும் மதங்கொண்டும், மயல்கொண்டும், களிப்புக்கொண்டும், கோரிக்கைக ளெல்லாவற்றையும் பெற்றுச் செஞ்சாந்த மப்பித் தெய்வப் பொதுமகளிர்களுடன் புணர்ந்து பரமாநந்தமடைந்து,—

నైవాయోధ్యాంగమిష్యామో నగమిష్యామదండకాన్
కుశలంభరతస్యాస్తు రామస్యాస్తుతథాసుఖం ||

நைவாயோத்யாம்கமிஷ்யாமோ நகமிஷ்யாமதண்டகான்
குசலம்பரதஸ்யாஸ்து ராமஸ்யாஸ்துததாஸுகம்.

யாங்கள் அயோத்திக்குஞ் செல்லோம், தண்டகாவனத்திறகுஞ் செல்லோம், ஸ்ரீபரதாழ்வான் எங்கேயாகிலும் சென்று குசலமுற்று வாழ்க; ஸ்ரீராமசந்திரரும் இன்புற்று எங்கேயாகிலும் வாழ்க; யாங்கள் மாத்திரம் இவ்விடத்திலேதானே இவ்வண்ணம் ஆனந்தங்கொண்டு வாழ்வோமென்று கூவி யுரைசெய்தனர்கள். ஸ்ரீபரதாழ்வானைப் பின் தொடர்ந்து வந்த எல்லோரும் இதுதான் விண்ணுலக மென்றனர்கள்; சிலர் ஆநந்தக் கடலில் மூழ்கி மதிமயங்கி ஆடினர்கள்; சிலர் நகைத்தனர்கள்; சிலர் பாடினர்கள்; சிலர் நாற்புறங்களிலும் ஓடினர்கள்; சிலர் எல்லாச் சேஷ்டைகளையுஞ் செய்தனர்கள்; அங்கே மூக்களவும் குறைவற உண்டவர்களும், நிறைந்துள்ள தேவபோஜனங்களைக்கண்டு ஆசைகொண்டு மேன்மேலும் புஜிக்கவே நினைத்தனர்கள். வேலைக்காரர்கள் தாதிகள் குலமகளிர்கள் ராஜர்கள் வேதியர்கள் மற்றும் சேனையிலுள்ளோர்கள் யானை குதிரை முதலிய வாஹனங்கள் மற்றுமுள்ள பசு பக்ஷி மிருகங்கள் முதலிய எல்லோரும் பரத்துவாஜமஹாமுனியினலளிக்கப்பட்ட நல்லுணவுகளை யுண்டே மகிழ்ந்தனர்களே யன்றி, ஒருவராயினும் வேறுணவை யுண்டிலர்; அப்பொழு தங்கே வெண்பட்டுடுக்காதவரும், பசிதாக முற்றவரும், ஸ்நாநஞ்செய்யாம லழுக்குடம்பினரும், அழுக்குற்ற கூந்தலுடையவரும், ஒருவரு மில்லர்; ஆட்டு மாம்ஸங்களாலும், வராஹமாம்ஸங்களாலும், சிறந்த வியஞ்சனங்களாலும், ரஸாயனங்களாலும், நன்கு சமைத்த பருப்பு வகைகளாலும், வெண்மை நிறமுள்ள அன்னங்களாலும், நிறைக்கப்பட்ட பொற்கலங்களும், நன்மலர் நற்சாந்தம் முதலியவைகள் நிறைந்த தங்க பாத்திரங்களும், அளவற்றனவாகக் கிட்டப்பதைக் கண்ணுற்று, எல்லோரும் வியப்பும் மகிழ்வும் கொண்டு திகைத்து நின்றனர்கள். அந்த வனத்தின் பக்கங்களில் பாயஸத்தையே சேறுகவுடைய கிணறுகளும் காணப்பட்டன; அங்குள்ள பசுக்களே காமதேனுப்போல வேண்டு மளவும் பால் கொடுப்பன வாயின; அங்குள்ள மரங்களே நிரந்தரம் தேன் பொழிந்தன; வாபிகளும் மிகுந்துள்ள. நல்ல மாம்ஸங்களுடன் கூடிய மத்தியங்களினுல் நிறைந்து விளங்கின; அன்னம் நிறைந்த ஆயிரம் பாத்திரங்களும், கறிகள் நிறைந்த அநேகலக்ஷம் ஸ்தாலிகளும், அநேகம் கோடி போஜன பாத்திரங்களும், பெரிய சொம்புகளும், பானஞ்செய்யத்தக்க சிறு சொம்புகளும், வாயகன்ற தயிர் நிறைந்த பாத்திரங்களும் விளங்கின; நடுத்தர மாதலின், கொஞ்சம் புளித்தும், வெண்மை நிறமுடையதும், விளங்கனியின் பரிமளமுள்ள கபித்த-

மென்னும் மோரால் சில மடுக்களும், இளந்தேய்ச்சலைக் கடைந்து சுக்குத் திப்பிலி மிளகுப் பொடிகளுடன் கூடியதும், ஏலம் லவங்கம் தக்கோலம் நாகபுஷ்பங்களுடனும், சர்க்கரை இஞ்சி இவைகளுடனுங் கூடிய ரஸால மென்னும் மோரால் சில மடுக்களும், தயிர்களினால் சில மடுக்களும், பால்களினால் சில மடுக்களும் நிறைந்து திகழ்ந்தன; சர்க்கரைகளின் குவைகளும் விளங்கின; அரைத்த நெல்லி சீக்காய் முதலியவைகளும், உழுத்தமா முதலிய சூர்ணங்களும், காய்ச்சின சீக்காய் முதலிய கஷாயங்களும், வெந்நீர்களும், பாத்திரங்களில் நிறைந்து காணப்பட்டன; பல்லுக்குச்சிகளும் சித்தஞ் செய்யப்பட்டன; சந்தனக் குழம்புகளும் தொன்னைகளில் வைக்கப்பட்டன; சிறந்த கண்ணாடிகளும், நிர்மலமாகிய வஸ்திரங்களும், பாதுகைகளும், பாதரக்ஷைகளும், மைச்சிமிழ்களும், சீப்புக்களும், ஆஸநங்களும், பலவகை ஆயுதங்களும், வில்லுகளும், கவசங்களும், படுக்கைகளும், பீடங்களும் விளங்கின; யானை குதிரை முதலியவைகள் நீர் குடிக்கத்தக்க மடுக்களும், நெய்தல் தாமரை முதலிய மலர்கள் மலர்ந்த ஸ்நாநம் பண்ணத்தக்க ஓடைகளும், நீலம் வைடூர்யம் போன்ற இளம்புற்களின் கட்டுகளும், பசுக்களின் பொருட்டுச் சித்தஞ் செய்யப்பட்டன; இவ்வகையாக எங்கும் கண்டு, அங்குள்ள யாவரும் இஃது கனவோ என்று ஐயுற்றுத் தேர்ந்து, மிகவும் வியப்புற்றுத் தேவர்கள் நந்தன வனத்திற் போலப் பரத்துவாஜாஶ்ரமத்தில் மிக வின்புற்று வாழ்ந்து அன்றிரவினைக் கணப்பொழுதாகப் போக்கினார்கள். இவ்வண்ணம் அங்கெய்திய தேவ நதிகளும், கந்தர்வர்களும், தெய்வப்பெண்களும், மற்றுள்ள யாவரும் ஸ்ரீபரதாழ்வான் சேனையை யாநந்தக்கடலில் மூழ்த்துவிட்டுப் பரத்துவாஜமஹாரிஷி யிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு வந்தவாறு சென்று தத்தமிடஞ் சேர்ந்தனர்கள். இவ்வண்ணம் அச்சேனையி லுள்ளவர்களும் மத்தியபானஞ் செய்து மதமேறித் திவ்வியமாகிய அகரு சந்தனங்களைப் பூசி இன்புற்று அவ்வாறே படுத் திருந்தனர்கள். அவர்க ளணிந்திருந்த நன்மலர் மாலைகளும் புணர்ச்சியில் துவைக்கப்பட்டனவாகி வாடி மலர்கள் உதிர்ந்து தனித் தனி யவிழ்ந்து வீழ்ந் திருந்தன;—

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொண்ணூற்றொன்றாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

பரத்துவாஜமஹாமுனி பெருமா ளெழுந்தருளி யிருக்குங்கால், அவர்க்கு இவ்வண்ணம் விருந்து செய்யாமல் ஸ்ரீபரதாழ்வான் ஸேனைக்கு இவ்வண்ணம் விருந்து செய்த தென்னெனில், (ஆராதநேஷு ஸர்வேஷு விஷ்ணோராராதனம் வரம், தஸ்மாத்பரதரம்ப்ரோக்தம் ததீயாராதனம்பரம்) என்கிறபடி பகவதாராதனத்தைவிடப் பாகவதாராதனமே சிறந்த தென்பதை யறிவிப்பதற்காகவும், தவத்திறமையைவிட அரசாண்மை யொரு பெரிதன் றாதலின், ஸ்ரீராமபிரான் காட்டிலுறை

தொண்ணூற்றிரண்டாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் பரத்துவாஜமஹாரிஷி யிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு திருச்சித்திரகூடத்திற்குப் புறப்பட்டது.

ஸ்ரீபரதாழ்வா னிவ்வண்ணம் ஸ்ரீபரத்துவாஜமகாமுனியால் பூஜிக்கப் பட்டவராகி, மகிழ்ந்த பரிஜன பரிவாரங்களுடன் அன்றிரவை யங்குப் போக்கி, மறுநாளுதயத்தி லெழுந்து பரத்துவாஜமஹாமுனியைக் கண்டு தண்டம் ஸமர்ப்பித்தனர். அம்மஹாமுனியும் இவரை நோக்கி, மஹாராஜர் திருக்குமாரா! நம்முடைய இந்த ஆஸ்ரமத்தில் இரவு ஸுகமாக நீங்கிற்று? சேனைகளும் நாஞ்செய்த விருந்துண்டு மகிழ்ந்தனவா? என்று வினவினர். ஸ்ரீபரதாழ்வானும் அவரை நோக்கிப் பணிந்து மாதவர் சீமானே! தேவருடைய திருவருளினால் என் சேனையிலுள்ள யாவரும் மிக நல்லுணவுகளையும், நற்போகங்களையு மடைந்து மிக மகிழ்ச்சியுற்று வாழ்ந்தனர்கள். அடியே னிப்பொழுது எம்மைய ரெழுந்தருளி யிருக்கு மிடத்திற்குப் புறப்பட்டவனாகித் தேவரை விடை கேட்கின்றேன்; அடியேனுக்கு விடைமொழி கூறிக் குளிரக் கடாக்ஷித் தருள்க; எம்மையருடைய ஆஸ்ரமம் எங்கிருக்கின்றது? அதற்குச் செல்லும் வழியாது? எவ்வளவு தூரத்திலிருக்கின்றது? இவைகளை யருளிச் செய்க என்று வினவினர். அம்முனிவரும் இவரை நோக்கி, ராஜகுமாரா! இங்கிருந்து இரண்டரையோஜன தூரத்துக்கு மேலே மிகவும் அழகிய கானகத்தை யுடைய திருச்சித்திரகூட மென்னும் மலை யிருக்கின்றது; அதனது வடபுறத்தில் மந்தாகினி யென்னு மோர் நதியிருக்கின்றது; அந்நதிக்கும் அத்திருச்சித்திரகூடத்திற்கும் நடுவில் பர்ணசாலை கட்டப்பட் டிருக்கின்றது; அதில் பெருமாள் முதலானோர்கள் வாஸஞ் செய்கின்றனர்கள்; இங்கே நம்முடைய ஆஸ்ரமத்திற்குத் தென்புறத்தில் ஒரு கொடிவழி செல்லுகின்றதே? இந்த வழியிலே சிறிதுதூரம் சேனைகளுடன் செல்வாயாகில், நடுவில் தென்மேற்காகக் கிளைவழி பிரிகின்றது; அந்த வழியைச் சார்ந்து செல்வாயாகின், ஸ்ரீராமசந்திர னெழுந்தருளி யிருக்குமிடஞ் சேர்ந்து அவரைக் கண்டு மகிழ்வாய்

தலால் குறைவொன்று மில்லை யென்பதையும், ஸ்ரீபரதாழ்வான் இந்த எண்ணத்தை விட்டு மீளவும் தாமே ராஜராவதனும் மேன்மை விளையாதென்பதையும், கைகேயி முதலானோர்க்கு நன்கறிவிப்பதற்காகவும், இவ்வண்ணம் மஹாரிஷி செய்தனரென வுணர்க.

பெருமாள் தாபஸவிரதங் கொண்டிருந்தமையால், அவர் நல்லுணவை யுண்ணாரென்பதாலும், (பத்ரம்புஷ்பம் பலம்தோயம்) இத்யாதிப்படி யவர் காய் கனிகளினாலேயே திருப்தியடையுந் தன்மையராதலாலும், பெருமாளுக்கிவ்வண்ணம் விருந்து செய்திலரெனவு மறிக.

என்றருளிச் செய்தனர். தசரதசக்கரவர்த்தியார் தேவிகளும் பிரயாணம் புறப்படுவதை யுணர்ந்து வாஹனங்களை விட்டிழிந்து பரத்துவாஜமஹா முனியைச் சூழ்ந்து பணிந்தனர்கள். அவர்களுள் கோஸலையார் சுமித்திரா தேவியுடன் வந்து முன்பு முனிவருக்குத் தண்டம் ஸமர்ப்பித்தனர். பின்பு கைகேயியும் யாவரு மிகழ்வதினுல் நாணமுற்றுப் பணிந்தனள். அப்பொழுது அம்முனிவர் ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி, ராஜகுமாரா! இவர்களைத் தனித்தனியே இவரின்னுரெனக் கேட்டுணர விரும்புகின்றேன்; இவரெல்லோரும் உன் தாய்களென்பதை யானறிவேன்; ஆதலின், தனித்தனி யுரைசெய்க வென்று வினவினர். ஸ்ரீபரதாழ்வானும் இங்கே மிக வாடி வருந்தி நிற்கின்றனரோ? இவரோ கோஸலையாரென்னுந் திருநாம முடையவரும், எம் தந்தையருக்குப் பட்டமஹிஷியரும், எம்மையைப் பெற்றெடுத்த பொற்கொடியாரு மாகின்றனர். இவரது வலது தோளினைச் சார்ந்து நிற்கின்றனரோ? இவருடைய குமாரர்களே மிகவுஞ் சூரர்களும், உருவமழகியவருமாகிய லக்ஷ்மண சத்துருக்கனர்கள். இங்கே நிற்கின்றனளே? இவள்தான் சீற்ற முடையாள், புன்மதியினள், கட்டழகியென்னுஞ் செருக்குடையாள், பொருளாசை யுற்றவள், மிகக் கொடியவள், கைகேயியென்னும் பெயருடையாள், இவளாலேதான் எம்மையர் சீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் கொடிய கானகஞ் சேர்ந்து துன்பமடைந்ததும், என் தந்தையர் பொன்னுலக மடைந்ததும் நேர்ந்தன; இக்கொடியவளே என் தாய், யானிவ்வண்ணம் இகழ்வுறுவதற்கு மிவளே காரணம், என்றிவ்வண்ணம் விண்ணப்பஞ்செய்து கோபத்தாலும் துன்பத்தாலும் சினமுற்ற நாகம்போலப் பெருமூச் செறிந்து கண்ணீர் பெருக்கித் துன்புற்று நின்றனர். பரத்துவாஜ மஹாமுனி யதுகேட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி,—

నదోషేణావగన్తవ్యా కైకేయీభరతత్వయా
రామప్రవ్రాజనంహ్యేతత్సుఖోదర్కంభవిష్యతి ॥

நதோஷேணவகந்தவ்யா கைகேயீபரதத்வயா
ராமப்ரவ்ராஜனம்ஹ்யே தத்ஸுகோதர்க்கம்பவிஷ்யதி.

கேளாய் பரதாழ்வானே! இவ்விஷயத்தில் கைகேயியே தோஷமுடையவளென்று நீ எண்ணற்க; கைகேயி ஸ்ரீராமனை இவ்வண்ணம் வனவாஸஞ் செய்யும்படி செய்தனளென்பது தேவ தானவ கந்தர்வ கோப்ராஹ்மணாதிகளுக்கு மிகச் சுகந் தருவதற்கே ஆகப்போகின்றது; இஃது தெய்வச் செயலே யன்றி, இவள் செயலன்று; என்றருளிச் செய்தனர். ஸ்ரீபரதாழ்வானும் அதைக்கேட்டு மகிழ்ந்து பரத்துவாஜமஹாமுனிக்குத் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து வலஞ்செய்து விடைபெற்றுக்கொண்டு சேனைகளைப் புறப்படும்படி கட்டளையிட்டுத் தாமும் சிவிகைமீ தேறிக்கொண்டு புறப்பட்டனர். உடனே யாவரும் தத்தமக்குரிய வாஹனங்களி லேறிக்

கொண்டு சென்றனர்கள். காலாள்கள் மாத்திரம் நடந்து சென்றனர்கள். இவ்வண்ணம் அந்தச் சேனைகள் மஹாமேகம்போலத் திகழ்ந்து தென்திசையினை நோக்கிச் சென்று பலவகைப் பறவைகளும் விலங்குகளும் நிறைந்த காடுகளைக் கடந்து அங்கங்குள்ள ஜந்துக்களைப் பயமுற்றோடும்படியாக விரைந்து சென்று விளங்கிற்று ;—

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொண்ணூற்றிரண்டாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றுமூன்றாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் திருச்சித்திரகூடத்தைக் கண்டு ஸ்ரீராமபிரானெழுந்தருளி யிருக்கு மிடத்தைத் தேடியது.

இவ்வண்ணஞ் செல்லுகின்ற அந்தச் சிறந்த சேனையைக் காட்டிலுள்ள யானைக் கூட்டங்களுங் கண்டு அச்சங்கொண்டு நெடுந்தூரமோடின ; மற்றுமுள்ள மான் புலி கரடி முதலிய ஜந்துக்களும், காடுகளிலும் மலைகளிலும் ஆறுகளிலும் காணப்பட்டன ; இவ்வகையாக ஸ்ரீபரதாழ்வானும் மகிழ்வுடன் சென்றனர் ; மழைகாலத்தி லாகாயம் மேகங்களால் நிறைந்து மறைக்கப் படுவதுபோல மிகுந்துள்ள சேனையால் மறைக்கப்பட்ட பூமி அப்பொழுது காண்பதற் கரியதாயிற்று ; ஸ்ரீபரதாழ்வா னிவ்வண்ணம் நெடுந்தூரஞ் சென்று ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானை நோக்கி, ஆசிரியரே ! ஸ்ரீபரத்துவாஜமஹாமுனி எந்தவிடத்தி லெம்மைய ரெழுந்தருளி யிருப்பதாக வருளிச் செய்தனரோ ? இந்த விடம் அதுவென்றே யான் குறிகளா லுணர்கின்றேன் ; இதுவே திருச்சித்திரகூடம், இதுதான் மந்தாகினிநதி, கருமுகில்போலக் கறுத்த வனமிதோ விளங்குகின்றது ; இவையே சித்திரகூடமலையின் சிகரங்கள், இங்குள்ள மரங்கள் நமது சேனையிலுள்ள யானைகளால் முறிக்கப்பட்டனவாகி மலர்களைச் சொரிகின்றன என்றுரைத்து, சத்துருக்கனாழ்வானையும் நோக்கி, தம்பி ! இந்தச் சித்திரகூடகிரியானது தேவகணங்களுக் குறைவிடமும், மான்கள் நிறைந்ததுமாகி ஸாகரம் மகரங்களால் நிறைந் திருப்பதுபோலத் திகழ்கின்றது ; இந்த மான் கூட்டங்களும் மழைகாலத்தில் வானில் வாயுவினால் மோதப்பட்ட மேகங்கள்போல் விரைவாக வோடுகின்றன ;—

కుర్వన్తి కుసుమాపీడాన్ శిరస్సు సురభీనమీ
మేఘప్రకాశైః ఫలకైః దాక్షిణాత్యా యథా నరాః॥

குர்வந்திகுஸுமாபீடான் சிரஸ்ஸுஸுரபீநமீ
மேகப்ரகாசைஃப்லசைஃ தாக்ஷிணாத்யாயதாநராஃ.

இங்குள்ள படர்களும் மேகம்போலக் கறுத்த கூந்தல்களை மேலெடுத்துக் கட்டித் தென்னாட்டு மனிதர்கள்போல மிகப் பரிமளமுள்ள மலர் மாலைகளை அவற்றில் சுற்றி யலங்காரஞ்செய்துகொள்ளுகின்றனர்கள். கோரமாகிய இந்த வனம் முன்பு ஒளியற்றிருந் திப்பொழுது ஒளிகொண் டிருக்கின்றமையால், ஜனங்கள் நிறைந்த திருவயோத்தியைப்போல எண்ணுகின்றேன்; சிறந்த பரிமாக்கள் கட்டிய நமது சேனையிலுள்ள தேர்களும், விரைவாகச் செல்லுகின்றன பாராய்; இங்குள்ள மயில்களும் அஞ்சிச் செல்லுகின்றன; பறவைகளுங் கூடி யுறைகின்றன; இவ்விடம் மிக வழகியதும், வானுலகம் போன்றதும், மாத்வர்களுக் குறை விடமு மாதலின், மிகச் சிறந்ததாகத் தோற்றுகின்றது; மான் முதலிய பலவகை விலங்குகளும் தத்தம் பேடுகளுடன் கூடி மகிழ்ந்து திரிகின்றன என்றுரைசெய்து, சேனைகளையும் நோக்கி, அன்பர்களே! இவ்விடத்தில் முற்றும் சுற்றித் தேடக் கடவீர்கள். ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களை யாம் விரைவில் கண்டு ஸேவிக்குமாறு தேடக் கடவீர்க ளென்று கட்டளை யிட்டனர். அவர்களும் ஸ்ரீபரதாழ்வான் வாக்கியத்தைக் கேட்டு அந்தக் காடுமுழுதுந் தேடி யொருவரையும் காணமல் தூரத்தில் மேலெழுகின்ற புகைதன்னைக் கண்ணுற்று விரைவாக வந்து ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி, எம்மிறையே! மனிதரற்ற விடத்தில் நெருப்புளதாகா தன்றே? ஆதலின், அவ்விடத்தில் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள் எழுந்தருளியிருப்பார்கள்போலும், ஒருவேளை யவர்க ளிராவிடினும், அவர்களைப் போன்ற யோகிக ளிருப்பார்க ளென்பதில் ஐயமிலதென் றுரைத்தனர்கள். ஸ்ரீபரதாழ்வானும் அதுகேட்டுச் சேனைகளை நோக்கி, நீங்களிவ்விடத்திலே தானே யிருக்கக் கடவீர்கள். இதற்குமேல் செல்லற்க; யானும் வஸிஷ்ட பகவானும் ஸுமந்திரரும் ஆகிய யாங்களே முன் சென்று எம்மையரைக் காண்போமென்று கட்டளையிட்டுத் தாம் அந்தப் புகை எங்கு தோற்றுகின்றதோ? அதனையே நோக்கிக்கொண்டு சென்றருளினர். அச்சேனைகளும் ஸ்ரீபரதாழ்வான் கட்டளையின்படி யவ்விடத்திலேயே சுற்றி நின்று, அந்தப் புகையினை நோக்கி, ஸ்ரீராமபிரா னங்கிருப்பதாகவே நிச்சயங்கொண்டு ஸ்ரீபரதாழ்வான் முதலிய தங்களுக்கும், ஸ்ரீராமபத்திரருக்கும் தடையின்றிச் சமாகமம் நேருமெனவும், நாம் பெருமாளைக் கண்டு தண்டம் ஸமர்ப்பித்துத் தன்னிய ராகுவோமென்றும் நினைத்து மகிழ்ந்து பார்த்துக் கொண்டே யிருந்து திகழ்ந்தன.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொண்ணூற்றுமூன்றாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றுநான்காவதுசருக்கம்.

பெருமாள் பிராட்டியார்க்குத் திருச்சித்திரகூடத்தின் அழகினைக் காட்டி மகிழ்ந்தது.

அங்கே பெருமாளும் திருச்சித்திரகூடத்தில் சேர்ந் தொருமாஸம் வாழ்ந்து அதிலுள்ள வியப்புக்களைக் கண்டு களிப்புற்றவ ராயினும், அதிலுள்ள விநோதங்கள் பலமுறை கண்டோர்க்கும் புதுமைபோலக் களிப்புந் தருவதாதலால், பிராட்டியாரையும் மகிழ்வித்துத் தமது திருவுளத்தையும் மகிழ்விப்போமெனத்திருவுளங்கொண்டு, பிராட்டியார்க்கு அந்தத் திருச்சித்திரகூடத்தைச் சுற்றிலுங் காட்டி அவளை நோக்கி, அடி என் பிராண நாயகி! யானிந்த மலையிலுள்ள விநோதங்களைக் கண்ணுற்றபின், ராஜ்ஜியத்தை இழந்தோமேயென்றும், நட்பினர்களை விட்டுப் பிரிந்தோமேயென்றும், துன்பஞ் சிறிதேனுந் தோன்றி என் மனத்தை வருத்துகின்றிலது; பலவகைப் பறவைகளையுடையதும், பலவகைத் தாதுக்கள் நிறைந் துயர்ந்த சிகரங்களை யுடையது மாகிய இம்மலையைப் பாராய்; இம்மலையில் சில விடங்கள் வெள்ளி போன்றனவும், சில விடங்கள் உதிரம் போன்றனவும், சில விடங்கள் பசுமையுள்ள மஞ்சிட்டை போன்றனவும், சில விடங்கள் நீலமணி போன்றனவும், சில விடங்கள் புஷ்யராகம் போன்றனவும், சில விடங்கள் படிகம் போன்றனவும், சில விடங்கள் தாழைமடல் போன்றனவும், சில விடங்கள் விண்மீன் போன்றனவும், சில விடங்கள் பாதரஸம் போன்றனவுமாகி விளங்குகின்றன; இந்த விடம் பலவகை மிருகங்களின் கூட்டங்களாலும், வேங்கைப் புலிகளாலும், சிறுபுலிகளாலும், கரடிகளாலும், மற்று முள்ள விலங்குகளாலும் சூழப்பட்டிருக்கினும், அவைகள் அங்குள்ள யோகிகளின் மஹிமையால் கொடுமையும் பகையும் நீங்கியிருக்கின்றமையால், மிக வினிதாகி விளங்குகின்றது; மா, நாவல், வேங்கை, வெள்ளலத்தி, முள்ளம், பலா, கொன்றை, அழிஞ்சில், தினிசம், பில்வம், தும்பை, மூங்கில், குமிழம், வேம்பு, மாவலிங்கம், இருப்பை, மஞ்சாடி, இலந்தை, நெல்லி, கடம்பு, பரம்பு, இந்திரம், மாதளை முதலிய மரங்கள் தளிர்க ளடர்ந்தும், மலர்கள் மலர்ந்தும், பழங்கள் பழுத்தும், தழைத்தும், நிழல் நிறைந்தும், குளிர்ந்தும், மணங்கமழ்ந்து மிருப்பதால் இம்மலை மிகவு மழகுற்றிருக்கின்றது; அடி விதேகராஜன் திருமகளே! இம்மலையின் தாழ்வரைகளில் கின்னர மிதுனங்கள் இன்புற்று விஹாரஞ் செய்கின்றன; கண்ணுறுக; வித்தியாதரர்கள் வாள் முதலிய தம்படைகளையும், சிறந்த வஸ்திரங்களையும், கிளைகளில் தொங்கவிட்டு மனைவிகளுடன் கிரீடைசெய்யுமிடங்களையுங் காண்க; தரையைப் பிளந்து பெருகுகின்ற அருவிநீர்கள் சில விடங்களில் தேங்கியும், சில விடங்களில் பெருகியும் வருகின்றமை

யால், இம்மலை மதமுற்ற களிறுபோலத் திகழ்கின்றது ; மணங்கமழ்ந்து குளிர்ந்து வீசுகின்ற இங்குற்ற காற்று எந்தமனிதனைத்தான் மகிழச் செய்யாது ? இவ்விடத்தில் உன்னுடனும், தம்பியுடனும், பலநூறுண்டு வாழ்வேனாயினும், சிறிதுந் துன்புறேன் ; பலவகை மலர் மணங்கமழ்ந்தும், பலவகைப் பறவைகளின் ஒலி பரவியும், மிக வழகிய சிகரங்கள் பொருந்தியுமுள்ள இம்மலையில் மிகவும் விருப்பங்கொண்டு மகிழ்வுற்று வாஸஞ்செய்தேன் ; நான் செய்த இந்த வனவாஸத்தால் இரண்டு பயன்கள் கிடைத்தன ; அதிலொன்று பிதாவின் வாக்கியத்தைப் பரிபாலநஞ் செய்வது, இரண்டாவது பரதனுக்குப் பிரியஞ்செய்வது, அடி ஜனகராஜன்திருமகளே! இந்தச் சித்திரகூடத்தில் என்னுடன் வாஸஞ்செய்து இன்புற்றிருக்கின்றனையா ? மனோவாக்காயங்களையு மடக்கிப் பலவகை விநோதங்களையுங் கண்டனையா ?—

ఇదమేవామృతంప్రాహూ రాజ్ఞీ రాజర్షయఃపరే
వనవాసంభవార్థాయ ప్రేత్యమేప్రపితామహాః ॥

இதமேவாம்ருதம்ப்ராஹூ ராஜ்ஞிராஜர்ஷயஃபரே
வனவாஸம்பவார்த்தாய ப்ரேத்யமேப்ரபிதாமஹாஃ.

கேளாய் ராஜகுமாரி ! இந்த வனவாஸ மிவ்வண்ண மிம்மையி லின்பந் தருவது மாத்திரமே யன்று, எம்முன்னோர்களும், மற்று முள்ள ராஜரிஷிகளும், மறுமையிலும் இது வானுலகையாயினும், மோக்ஷத்தையாயினும் பயக்குமெனக் கூறினர்கள். இந்த மலையின் சிலைகளும், பற்பல நிறமுள்ளனவாக விளங்குகின்றன; இம்மலையில் இரவில் எரிகின்ற கொடிகள் அக்கினிஜ்ஜுவாலைபோலத் தோற்றுகின்றன ; இம்மலையில் சில விடங்கள் மாளிகைபோலவும், சில விடங்கள் உத்தியான வனம் போலவும், சில விடங்கள் கல்லுகள் நிறைந்தனவாகவும் விளங்கு கின்றன ; இம்மலையின் நடுவிலுள்ள சிகரமானது பூமியைப் பிளந்து மேலெழுந்ததுபோ லிருக்கின்றது ; கிழாநெல்லி புன்னை மலர் தகரமலர் பூர்ஜ்ஜமரவுரி இவைகளினுலியற்றி, அதன்மேல் தாமரை யிதழ்களைப் பரப்பிச் செய்யப்பட்ட படுக்கைகள் விளங்குகின்றன ; காமிகளினால் தரிக்கப்பட்ட மாலைகளும் வாடி வதங்கி எறியப்பட்டுக் கிடக்கின்றன ; இந்த மலை இந்திரன் நகரியையும், அளகா புரியையும், மானஸமென்னும் ஸரோவரத்தையும் விடச் சிறந்து விளங்குகின்றது; அடி என் பிராணநாயகி ! உன்னுடனும் தம்பியுடனு மிங்கு வாழ்ந்துகொண்டு முன்னோர்கள் சென்றவழியைக் கைவிடாதவனும், சிறந்த நியமங்கொண்டவனுமாகி இதுவரையில் மிகவும் மகிழ்வுற்று வாழ்ந்தேன் ; இனிமேலும் மிக மகிழ்வேனென் றருளிச்செய்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொண்ணூற்றுநான்காவது சருக்கம் முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றைந்தாவதுசருக்கம்.

பெருமாள் பிராட்டியார்க்கு நதியிலுள்ள விநோதங்களைக் காட்டி மகிழ்வித்தது.

அநந்தரம் பெருமாளந்தத் திருச்சித்திரகூடத்தினின்றும் புறத்திற் சென்று மிகவு மழகுடையதாய்ப் பெருகி வருகின்ற மந்தாகினியென்னும் நதியைப் பிராட்டியார்க்குக்காட்டி அவளைநோக்கிப் பாராய் ஜனகமகாராஜன் திருமகளே! இந்த மந்தாகினிநதியானது மிகவும் அழகிய மணற்குன்றுகளை யுடையதும், ஹம்ஸம்ஸாரஸம் முதலிய நீர்ப்பறவைகளா லொலிக்கப் பட்டதும், தாமரை செங்குவளை கருங்குவளை முதலிய மலர்களால் மிக வழகியதும், இருகரையிலும் வளர்ந்துள்ள பலவகை மரங்களாலும் சூழப் பட்டதும், குபேரனுடைய மானஸஸரோவரம் போன்றதுமாகித் திகழ் கின்றது; இப்பொழுது இந்த நதியின் நீர் விலங்குகளின் நிரைகளினு லுண்டு கலக்கப்பட் டிருக்கின்றது; இஃது மிகவும் வியக்கத்தக்கதாகின்ற மையால், எனக்கு மிக வேட்கையை வளரச்செய்கின்றது; மரவுரி மரையுரி களையு முடுத்துச் சடைதிரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற மாமுனிவர்கள் இந் நதியில் மூன்றுகாலங்களிலும் நீரிலாடுகின்றனர்கள்; சில முனிவர்கள் கைகளை யுயர்த்திக் கதிரவனை நோக்கித் தவஞ்செய்கின்றனர்கள்; இந் நதியி னிருபுறங்களிலும் காற்றினு லசைக்கப்பட்டு இலை மலர் கனிகளை யுதிர்க்கின்ற மரங்களினால் இம்மலை யாட்டமாடுவதுபோலும், இந்நதி சில விடத்தில் முத்துப்போலத் தெளிவுற்ற நீருடையதும், சில விடங்களில் மணற்குன்றினை யுடையதும், சில விடங்களில் ஸித்தஜனங்களால் நிறைந் ததுமாகி விளங்குகின்றது; பாரிலும் நீரிலும் மலர்கள் காற்றினு லுதிர்ந்து வீழ்ந்து திகழ்கின்றன; அம்மலர்களின் மீது சக்கரவாகப் பறவைகள் செவிக் கினிமையாக வொலி செய்துகொண்டு படுத்திருக்கின்றன; அடி என் பிராணநாயகி! இந்தத் திருச்சித்திரகூடம் ஏகாந்தமாகிப் புணர்ச்சி இன்பம் இடைவிடாது அனுபவிக்கத்தக்கதாகி யிருக்கின்றமையால், இதுவே திருவயோத்தியிலுஞ் சிறந்ததெனவும், இந்நதியும் மிகவும் காம த்தை யுத்தீபனஞ் செய்கின்றமையால், இதுவே உன்னிலும் சிறந்த தென வும் யான் அறிகின்றேன்; மிகத் தூய்மையினர்களாகிய மஹர்ஷிகளும் இங்கு வாஸஞ்செய்து நீரிலாடி மகிழ்கின்றமையால், நீயும் இந்த மந்தா கினியில் மூழ்கி மகிழ்வாயாக; செந்தாமரை வெண்டாமரைகளும் மலர்ந் திருக்கின்றன; அடி சீதையே! இங்குள்ள ஜந்துக்களை நாட்டார்களாகவும், இம்மலையைத் திருவயோத்தியாகவும், இந்நதியினையே ஸரயூநதியாகவும் எண்ணிக்கொண்டு களிப்புறுவாயாக; லக்ஷ்மணனும் பணிவிடை செய்து

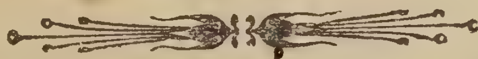
கொண்டு நிரந்தரம் இடைவிடா திருக்கின்றனன்; நீயும் எனக்கு அநுகூலையாகி யிருக்கின்றனை; ஆதலின், நீங்களிருவரும் எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியை யுறுவிக்கின்றீர்கள் ;—

ఉపస్పృశం స్త్రిషవణం మధుమూలఫలాశనః
నాయోధ్యాయైనరాజ్యాయ స్పృహయేద్యత్వయాసహ ||

உபஸ்ப்ருசம்ஸ்த்ரிஷவணம் மதுமூலபலாசனஃ
நாயோத்யாயைநராஜ்யாய ஸ்ப்ருஹயேத்யத்வயாஸஹ.

அடி வைதேஹி! யானுன்னுடன் இந்நதியில் தினந்தோறும் மூன்று காலங்களிலும் ஸ்நாநம் செய்து, தேன் வேர் கிழங்கு கனி காய்களை யுண்டு மகிழ்ந் திருக்கின்றேன்; இப்பொழுது திருவயோத்திக்குச் செல்லவும் விருப்புறேன்; அரசாட்சிசெய்யவும் கோரேன்; பறவைகள் ஒலித்தும், மலர்கள் மலர்ந்தும், குளிர்ந்தும், மணங் கமழ்ந்தும் பெருகிவருகின்ற இந்நதியினைக் கண்டு எவன்தான் இளைப்புத் தீர்ந்து மனமகிழ்ந் தின்புறான்; கண்டோரெல்லோரும் மகிழ்வார்கள்; ஆதலின், யானும் மிக மகிழ்கின்றேன்; என்றிவ்வண்ணம் பிராட்டியார் மகிழும்படி யருளிச் செய்து கொண்டே திருச்சித்திரகூடத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொண்ணூற்றைந்தாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

தொண்ணூற்ருருவது சருக்கம்.

இளையபெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வானைக் கண்டு பகைகொண்டு வருவதாக எண்ணிப் பெருமாளுடன் அவர்களைக் கொலை செய்வேனென்று முனிந்து கூறியது.

பெருமாள் பிராட்டியார்க் கிவ்வண்ணம் அந்த மந்தாகினிநதியைக் கண்ணுறுவித்து, அந்த மலையின் தாழ்வரையில் எழுந்தருளியிருந்து பிராட்டியாரை மாம்ஸத்தைப் புஜிப்பித்துக்கொண்டு அவரை நோக்கி, அடி நாயகி! இந்த மாம்ஸம் மிகத் தூய்மை யுடையது; மிகவும் உருசியுற்றது; அக்கினியில் நன்கு சமைக்கப்பட்டது; என்றருளிச் செய்துகொண் டிருக்கையில், அருகில் வருகின்ற ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய சேனைகளின் தூளிகள் மேலெழுந்து திகழ்ந்தன; ஒலியும் மிகப் பரவி யொலித்தது; காட்டி

லுள்ள யானைக்கூட்டங்களும் அச்சங்கொண்டு மூலைக்குமூலை குவை குவை யாக வோடின; பெருமா ளவைகளைக் கண்டு இளையபெருமாளுக்குங் காட்டி அவரை நோக்கி, அடா லக்ஷ்மண ! ராஜனே ராஜன் போன்றவனே யாவனோ வொருவன் வேட்டை யாடுவதன்பொருட்டு இங்கு வருகின்றனன் போலும், அல்லது வேறே துஷ்டமிருகமாயினும் இங்கு வந்திருக்கின்றது போலும், இல்லையாகில், இவ்வண்ணம் ஒலியும் தூளியும் தோற்றுமோ ? ஆதலின், இதனை நீ நன்குணர்க; இம்மலை பறவைகள் பறப்பதற்கும் அரியதாதலின், இதனை நீ நன்குணர்க; என்றருளிச் செய்தனர். இளைய பெருமாளும் இவ்வாக்கியத்தைக் கேட்டு அருகிலுள்ள உயர்ந்ததோர் ஸால மரத்தின்மேலேறி நாற்புறங்களையும் சுற்றிப் பார்த்துக் கீழ்த்திசையில் வட கிழக்காகத் திரும்பி சிறந்த சேனைகள் அடர்ந்து நிற்பதையுங்கண்டு பெரு மாளை நோக்கி, எம்மையரோ ! கேட்டருளீர் ஸந்தானஞ் செய்யப்பட் டிருக் கின்ற அக்கினியை யாற்றுக; பிராட்டியாரும் குஹையைப் புகுக; வில்லை நாண்கட்டிக் கணைதொடுத்துச் சித்தஞ் செய்க; கவசத்தை யணிந்து கொள்க; என்றுரை செய்தனர். பெருமாளும் அதுகேட்டு இளையபெரு மாளை நோக்கி, அடா லக்ஷ்மண ! இந்தச் சேனையை யாருடையதாக நினைக் கின்றனை; நன்கு பாராயென் றருளிச் செய்தனர். இளையபெருமாளும் அதுகேட்டுக் கண்ணுற்றுப் பெருமாளை நோக்கி, எம்மையரோ ! கைகேயி மகனாகிய பரதன் அபிஷேகங்கொண்டு நாமிருவரும் வாழு மளவும் தனக்கு ராஜ்ஜியம் நிலைப்ப தரிதெனவெண்ணி, அது நிலைப்பதன்பொருட்டு நம்மைக் கொலைசெய்யக் கருதியே சேனைகளுடன் வருகின்றனன்போலும், அவனுடைய தேர்க்குக் குறி மலையத்தித் துவஜமன்றோ ? அஃது வருகின்ற தேரின்மீது காணப்படுகின்றது; இந்தப் படர்கள் குதிரைகளின்மேலேறி வருகின்றனர்கள்; யானைக் காரர்களும் யானைகளின்மேலேறி மகிழ்கின்றனர் கள்; ஆதலின், நாமிருவரும் வில்லைக் கையிலேந்தி மலையி னுச்சியிலேறி நிற்போம்: அல்லது, படைகளைச் சித்தஞ் செய்து கொண்டு இங்கேயாயி னும் நிற்போம்; பரதன் இப்பொழுது நம்முடைய வசத்தி லகப்படுவானோ? அவனை யான் கண்ணுறுவேனோ ? அவனாலன்றோ நமக் கிவ்வண்ணம் துன் பம் நேர்ந்தது; ஆதலின், நமக்குப் பகையாகிய இந்தப் பரதன் கொலை செய்வதற் குரியவனே ? அவனைக் கொலைசெய்வதினால் பாவஞ் சிறிது மணு காது; முன்பு அபகாரஞ் செய்தவர்களைக் கொன்றால் பாவமும் விதிக்கப் பட்டிலது; பரதனும் நம் விஷயத்தில் அபகாரஞ் செய்தவனேயல்லனோ ? பரத னிறந்த பின்பு இந்தப் பார் முழுதும் ஆண் டின்புறக் கடவீர். இப பொழுது மிகப் பொருளாசைகொண்ட கைகேயி யானையினால் முறிக்கப் பட்ட மரம்போலப் போரில் என்னா லடிக்கப்பட்ட மகனைக் காணக்கடவள். கைகேயியையும் இனத்தார் சுற்றத்தார்களுடன் கொலை செய்வேன்; இப் பொழுது பூமி மிகுந்த பாரங் கழிந்து மகிழக் கடவது. இப்பொழுது அவர்கள் பேரிலுள்ள கோபத்தைப் புதரில் நெருப்பைவைத் தெரிப்பது

போலப் பகைகளின்மேல் பரவச்செய்து கொலைசெய்வேன்; இப்பொழுது கூரிய கணைகளினால் பகைகளின் காயங்களைப் பிளந்து இந்தத் திருச்சித்திரகூடத்தின் காட்டைக் குருதியால் நனைந்ததாகச் செய்வேன்; என்னால் அடிக்கப்பட்டுக் கிடக்கின்ற யானை குதிரை காலாள்களை நாய் நரி கழு முதலியவை பற்றி யிழுக்கக் கடவன. இப்பொழுது போரில் சேனைகளுடன் பரதனைக் கொலைசெய்து வில்லின் கடனையும், பாணங்களின் கடனையும், தீர்த்துக்கொள்வேனென்று மிக முனிந்து கூறியருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொண்ணூற்றாறுவது சருக்கம் முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றேழாவதுசருக்கம்.

பெருமாள் இளையபெருமாளைத் தேற்றி, ஸ்ரீபரதாழ்வான் தம்மிடத்தில் பத்திகொண்டு வந்திருப்பதாக நிச்சயித் தருளியது.

இளையபெருமா ளிவ்வண்ணம் மிகக் கோபமுற் றுரைசெய்ததைப் பெருமாள் கேட்டு அவரை நோக்கி, அடா லக்ஷ்மணா! மிகவும் சூரனும், மிகவும் புத்தியுடையவனுமாகிய பரதன் தானே இங்கே வருகையில், வில்லினாலாயினும், வாளினாலாயினும், இப்பொழுது செய்யத்தக்க பயன் யாது?—

పితుస్సత్యంప్రతిశ్రుత్య హత్వాభరతమాగతం
కింకరిష్యామిరాజ్యేన సాపవాదేనలక్ష్మణ ॥
యద్ద్రవ్యంబాంధవానాంవా మిత్రాణాంవాక్షయేభవేత్
నాహంతత్ప్రతిగృహ్ణీయాం భక్ష్యాన్విషకృతానివ ॥
ధర్మమర్థంచకామంచ పృథివీంచాపిలక్ష్మణ
ఇచ్ఛామిభవతామర్థే ఏతత్ప్రతిశృణోమితే ॥

பிதுஸ்ஸத்யம்ப்ரதிஸ்ருத்ய ஹத்வாபரதமாகதம்
கிங்கரிஷ்யாமிராஜ்யேந ஸாபவாதேநலக்ஷ்மண
யத்த்ரவ்யம்பாந்தவாநாம்வா மித்ராணாம்வாக்ஷயேபவேத்
நாஹந்தத்ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாம் பக்ஷான்விஷக்ருதாநிவ
தர்ம்மர்த்தஞ்சகாமஞ்ச ப்ருதிவீஞ்சாபிலக்ஷ்மண
இச்சாமிபவதாமர்த்தே ஏதத்ப்ரதிஸ்ருணோமிதே.

அடா லக்ஷ்மணா! நான் பதினான்காண்டு தேவர் கட்டளையின்படி வனவாஸஞ் செய்வேனென்று தந்தைக்கு பிரதிஜ்ஞை செய்து கொடுத்து அதையும் நிறைவேற்றாமல், தானே வந்த பரதனையுங் கொலைசெய்து யாவரும் பழிக்கும்படி இந்தப் பாரை யாளுவதினா லென்ன பயன்?யாது ஸுகம்?இனத்தாரைக் கொலைசெய்தாயினும், சுற்றத்தாரைக் கொலைசெய்தாயினும், நட்பினர்களைக் கொலைசெய்தாயினும், யாதொரு செல்வம் வாய்க்கின்றதோ?அதனை விஷங்கலந்தஅன்னத்தைப்போலவெண்ணித்துறப்பேனல்லது, கைக்கொள்ளேன்; அறம்பொருளின்பம் ராஜ்ஜியம் இவைகளையுங்கள் பொருட்டு யான் கோருகின்றே னல்லது வேறில்லை; இவ்வண்ணம் யான் உனக்குச் சத்தியஞ் செய்து கொடுப்பேன்; என் சகோதரர்களெல்லோரும் பொருளுடையோ ராவதன் பொருட்டும், இன்புற்றோ ராவதன் பொருட்டுமே யான் இந்த ராஜ்ஜியத்தையும் கோருகின்றேன்; இது விஷயத்தில் ஸத்தியமாக ஆயுதத்தைக் கையிலேந்தி யாணையிடுவேன்;—

నేయమ్మమమహీసౌమ్య దుర్లభాసాగరాంబరా
నహీచ్ఛేయమధర్మేణ శక్రత్వమపిలక్ష్మణ ॥

நேயம்மமமஹீஸௌம்ய துர்லபாஸாகராம்பரா
நஹீச்சேயமதர்மேண சக்ரத்வமபிலக்ஷ்மண.

அடா லக்ஷ்மணா! யான் நினைத்தேனாகில், கடல் சூழ்ந்த இம்மண்ணுலகமும் எனக்கு பெறற்கரிய தாகுமோ? ஒருபொழுது மாகாது; ஆகிலும், தருமத்தைத் துறந்து தீமையினால் தேவேந்திரன் பட்டங் கிடைக்கினும் அதனை யான் விரும்பேன்; அடா தம்பி! உன்னை விட்டாவது, பரதனை விட்டாவது, சத்துருக்கனை விட்டாவது, எனக்குச் சிறிதும் ஸுகமுளதாகாது; ஒருகாலுளதாயின், அதனைத் தீபற்றி எரிக்கக்கடவது; அடா லக்ஷ்மணா! பரதன் இப்பொழுது திருவயோத்திக்கு வந்து யான் உன்னுடனும், ஸீதையுடனும், தவசியாகக் காடடைந்ததைச் செவியுற்று மிகச் சோகமடைந்து நம்மீதுள்ள நேசத்தினால் நம்மைக் கண்டு வேண்டியழைப்பதன் பொருட்டு வந்தனனே யன்றி, வேறெண்ணங் கொண்டு வந்திலன்; தன் தாயாகிய கைகேயிமீது மிகச் சினமுற்று வன்மொழியும் மொழிந்து, நம் தந்தையரையும் ஸமாதானஞ் செய்து, ராஜ்ஜியத்தை என் பொருட் டளிக்கக் கோரி வருகின்றனன்; இப்பொழுது பரதன் இவ்வெண்ணங்கொண்டு வருவதற்கே தக்க காலம்; அடா லக்ஷ்மணா! பரதன் நம்மேல் தீங்கு செய்ய மனத்திலுங் கருதான்; அடா பரதன் நம் விஷயத்தில் எப்பொழுதாயினும் சிறிதேனும் தீங்குசெய்திருக்கின்றனனோ?செய்திலனே?தீங்குசெய்திருக்கின்றனனாகில், அதனைக் கூறுக; அத்தன்மையனாகிய அவன் விஷயத்தில் நீயேன் இவ்வண்ணம் பகை நினைக்கின்றனை;

నహితేనిష్ఠురంవాచ్యో భరతో నాప్రియంవచః
అహంహ్యప్రియముక్తస్స్యాం భరతస్యాప్రియేకృతే ॥

நஹிதேநிஷ்டுரம்வாச்யோ பரதோநாப்ரியம்வச:
அஹம்ஹ்யப்ரியமுக்தஸ்ஸ்யாம் பரதஸ்யாப்ரியேக்ருதே.

அடா லக்ஷ்மணா ! நீ பரதனைக் கண்டு சிறிதும் வன்மொழி மொழியற்க ; பரதனுக்கு நீ வன்மொழி மொழிந்து தீமை செய்வாயாகில், யானே உன்னால் தீமை செய்யப்பட்டேனாகுவேன் ; அடா லக்ஷ்மணா ! ஒருவன் தன்னுயிர்க்கு நிகராகிய தந்தையை யாயினும், உடன் பிறந்தோனை யாயினும், எவ்வண்ணங் கொலை செய்வான் ? ஒருகால் ராஜ்ஜியத்தின் பொருட்டே நீ இவ்வண்ண முறைசெய்வாயாகில், யான் பரதனுடன் அடா பரதா ! நீ ராஜ்ஜியத்தை இந்த லக்ஷ்மணனுக்கு அளிக்கக் கடவை யென்று உரை செய்கின்றேன் ; யானிவ்வண்ண முரைத்தவுடன் அவன் அவ்வண்ணமே யாகுக வென்றே மகிழ்ந் துரைசெய்வா னல்லது, சிறிதும் மறுமொழி கூறானென் றருளிச் செய்தனர். இவ்வண்ணம் அருளிச் செய்த பெருமாள் வாக்கியத்தைக் கேட்டு இளையபெருமாள் வெட்கமுற்றுத் தம்முள்ளே தாமே யடங்கி யருளினர். பின்பு பெருமாளை நோக்கி, ஸ்வாமி ! நம் தந்தையரோ தேவரைக் காண்பதன் பொருட்டு வருகின்றார் போலு மென்று நாணமுற் றிளையபெருமா னுரைசெய்தனர். பெருமாளும் இளையபெருமாள் நாணமுற்றதை யறிந்து அவரை நோக்கி, அடா லக்ஷ்மணா ! பரதன் நம்மைக் காண்பதன் பொருட்டே வருகின்றானென்று யானெண்ணுகின்றேன்; அன்றியும், நாம் துன்புறத் தகாதவர்க ளென்றும், இன்புறத் தக்கவர்க ளெனவு மெண்ணி, நம்மை யழைத்துக்கொண்டு போவதன் பொருட்டு வருகின்றான் ; அல்லது, இந்தச் சீதையை மாத்திர மாயினும், என் தந்தை திருவயோத்திக் கழைத்துக்கொண்டு போகுவார் ; வாயுவேக முள்ள சிறந்த எம் தந்தையரது இரண்டு குதிரைகளும் விளங்குகின்றன ; சேனைக்கு முன்பு எம் தந்தையரது சத்துருஞ்சயமென்னும் யானை வருகின்றது ; இவ்வண்ணம் எம் தந்தையரது வாஹனங்களைக் காண்கின்றேனாயினும், அவருடைய வெண்குடையினைக் காண்கின்றிலேன் ; ஆதலின், எனக்கு மிகவும் ஐயந் தோற்றுகின்றது ; அடா லக்ஷ்மணா ! நீ மரத்தின் நுனியினின்றும் இழிக; எனது வாக்கியத்தின்படி கேட்க என்றருளிச் செய்தனர். இளையபெருமாளும் பெருமாளுடைய வாக்கியத்தைக் கேட்டு, ஸாலமரத்தினின்றும் கீழேயிறங்கிக் கைகுவித்துக்கொண்டு பெருமாளருகில் நின்றனர். அங்கு ஸ்ரீபரதாழ்வானால் எல்லீரும் குவைவயாகிப் பீடைசெய்யக் கடவீரல்லீரென்று கட்டளையிடப்பட்ட சேனைகளும், அந்தத் திருச்சித்திரகூடகிரியைச் சுற்றியிருந்தன; இவ்வண்ணம் ஸ்ரீபரதாழ்வானால்மதமின்றி வினயம்பூண்டு

தருமத்தையு முணர்ந்து, பெருமாளைச் சமாதானஞ் செய்வதன் பொருட்டு நிறுத்தப்பட்ட அந்தச் சேனை அந்தத் திருச்சித்திர கூடத்தைச் சுற்றி யிருந்து திகழ்ந்தது.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொண்ணூற்றேழாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றெட்டாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் பெருமா ளெழுந்தருளி யிருக்கின்ற ஆஶ்ரமத்தை யறிந்து வாஹனத்தினின்று மிறங்கிக் கால்களால் நடந்து சென்றருளியது.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் சேனைகளை நிறுத்தி விட்டுக் கால்களாலேயே நடந்துபோகக் கருதிச் சேனைகள் தம் கட்டளையின்படி நின்றவுடன் சத்துருக்கனாழ்வானை நோக்கி, அடா தம்பி ! நீ விரைவாகப் பல ஜனங்களுடன் மிகவும் புகற்கரிய இவ்வனத்தில் நம்மைய ரொழுந்தருளி யிருக்கு மிடத்தைத் தேடக் கடவை. குஹப்பெருமாளும் தன்னினத்தார்களுடன் தேடக் கடவர். யானும் அமைச்சர்களுடனும், ஆசிரியர்களுடனும், வேதியர்களுடனும், நகரத்தார்களுடனும் தேடுகின்றேன் ; எம்மையரையாயினும், லக்ஷ்மணனையாயினும், பிராட்டியையாயினும் காணு மளவும், என் மன மின்புறாது ; முழுமதிபோன்ற எம்மையர் திருமுக மண்டலத்தைக் காணேனாகில், நானின்புறேன் ; ராஜலக்ஷணங்களையுடைய எம்மையருடைய திருவடித் தாமரை யிணைகளைப் பணிந்து சிரத்தில் தரிக்கேனாகிலும், யானின்புறேன் ; எம்மையர் எதுவரையில் தாதை மூதாதை முறைப்படி வாய்த்த ராஜ்ஜியத்தில் திருவபிஷேகங்கொண்டு அரசாக்ஷி செய்கின்றிலரோ ? அதுவரையில் என் சித்தம் நிலை கொள்ளாது ; முழுமதிபோல நின்மலமான திருமுக மண்டலத்தையும், செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களையுமுடைய எம்மையரை நிரந்தரம் சேவித்துப் பணிவிடை செய்யும் லக்ஷ்மண னொருவனே யல்லனோ நல்வினையினன் ; இந்தப் பூமி முழுதும் பாதுகாத் தளிக்கவல்ல எம்மையரை விட்டுப் பிரியாமல் அடவிக்கு முடன் சென்ற வைதேஹி யல்லளோ பெண்களுள் நல்வினையினள்.

సుభగశ్చిత్రకూటో஽సౌ గిరిరాజోపమో గిరిః
యస్మిన్ వసతి కాకుత్స్థః కుబేర ఇవనందనే ॥

(நெ: சுரு)

(பரதாதிகள் பெருமானைக்கண்டது)

ஸுபகச்சித்ரகூடோஸௌ கிரிராஜோபமோகிரிஃ
யஸ்மின்வஸதிகாகுஸ்த்தஃ குபேரஇவநந்தநே.

மிகவும் ஸந்தோஷ முறுவிக்கத்தக்க சைத்திரரதமென்னும் உத்தியானத்தில் குபேரன் வீற்றிருப்பதுபோல எம்மையர் மிக வழகிய இந்தத் திருச்சித்திரகூடத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கின்றமையால், இஃது மிக வொளியுற்றதும், இமயகிரிபோலச் சிறப்புற்றதுமாகித் திகழ்கின்றது; இவ்வநத்தி லெம்மையர் எழுந்தருளி யிருக்கின்றமையின், இஃதொன்றுமே நல்வினை யுற்றது ; என்றிவ்வண்ண முறைசெய்து விட்டுத் தாம் கால்களினாலேயே நடந்து அந்த வனத்தினிடை புகுந்து, அங்குள்ள மரங்களின் நிரையையும், லதைகளின் வரிசையினையும் பார்த்துக் கொண்டே அதனிடையிற்சென்று ஸ்ரீராமபத்திரருடைய ஆஸ்ரமத்தில் மேலெழுகின்ற புகையைக் கண்டு மிக மகிழ்ந்து, இவ்விடத்தில் பெருமா ளெழுந்தருளி யிருக்கின்றாரென்றறிந்து, கடலைக்கடந்து செல்ல விரும்பி நீரில் வீழ்ந்து மூழ்கி வருந்திக் கடையி லதின் அக்கரையைச் சார்ந்தவன் போலமிகக் களிப்புற்று, மீளவும் சேனைகளுக்குக் கட்டளையிட்டு நிறுத்தி விட்டு ஸுமந்திரர் குஹப்பெருமாள் முதலியவர்களுடன் கூடி விரைவாகச் சென்று மிக மகிழ்ந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொண்ணூற்றெட்டாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றொன்பதாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் பெருமாளைக் கண்டு தண்டம் ஸமர்ப்பித்தது.

அநந்தரம் ஸ்ரீபரதாழ்வான் சேனைகள் நின்ற பின்பு, ஸ்ரீராமசந்திரனை எப்போழ்து காண்பேனென்று பேரவாக்கொண்டு ஸ்ரீசத்துருக்கனாழ்வானுடன் புறப்பட்டு அவருக்கு ஸ்ரீராமாச்சிரமத்திலுள்ள விநோதங்களைக் காட்டிக்கொண்டு, ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானை நோக்கித் தம் மாதாக்களையும் விரைவாக அழைத்துக்கொண் டெழுந்தருளும்படி விண்ணப்பஞ் செய்து, தாம் விரைவாக முன்னே சென்றனர். ஸுமந்திரரும் ஸ்ரீசத்துருக்கனாழ்வானைச் சார்ந்து சென்றனர். அவர்க்குப் பெருமாளைக் காண வேண்டு மென்னும் ஆசை ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குப் போலவே மிகுதியாயிருந்தது ; ஸ்ரீபரதாழ்வான் நடந்து கொண்டே பெருமா ளெழுந்தருளியிருக்கின்ற பர்ணசாலையைக் கண்ணுற்று, அதற்கெதிரில் முடிக்கப்பட்ட

கட்டைகளையும், பறிக்கப்பட்ட புஷ்பங்களையுங் கண்டு மகிழ்ந்து, பர்ணசாலையினின்று மந்தாகினிநதிக்குப் போய்வரும் வழியில் இடையிடையில் மரங்களில் தூப்புல் மரவுரிகளா லிடப்பட்ட குறிகளையும், குளிர் காய்வதன் பொருட்டுக் குவை குவையாக ஈட்டப்பட்ட ஆடு மாடுகளின் எரிமுட்டைகளையுங்கண்டு, ஸ்ரீசத்துருக்கனுழ்வானையும், மற்றுமுள்ள மந்திரிகளையும் நோக்கிப் பாரீர் அன்பர்களே! ஸ்ரீபரத்துவாஜமஹாமுனி யருளிச்செய்த எம்மைய ரெழுந்தருளி யிருக்கின்ற இடத்தையே யாம் வந்து சேர்ந்தோமென்று எண்ணுகின்றேன்; இவ்விடத்திற்கு மந்தாகினி யாறும் அருகி லிருக்கின்றது போலும், இங்கு மரங்களினுனியில் கட்டப்பட்ட மரவுரிகளும் லக்ஷ்மணனாலேயே கட்டப்பட்டனபோலும், இக்குறிகளினால் இரவிலும் வழி தப்பாமல் போய் வருவா ரன்றோ? நீண்ட தந்தங்களை யுடையனவும், வேகமுள்ளனவும், மதமேறினவுமாகிய காட்டியானைகள் ஒன்றுக் கொன்று பகை கொண்டு போர் செய்து கர்ஜ்ஜனை செய்துகொண் டிருக்கின்றன; லக்ஷ்மணன் இக்குறியிடானாகில், போய் வரும் வழி இந்த யானைகளால் மிதிக்கப்பட் டழிந்துவிடு மன்றோ? ரிஷிகள் இவ்விடத்தில் ஆதானஞ் செய்கின்றனர் போலும், அவர்களால் வளர்க்கப்பட்ட தீயின் புகை மேலெழுந்து தோன்றுகின்றதே? பிதிருவாக்கிய பரிபாலனஞ் செய்துகொண் டிருக்கின்ற ரிஷிபோன்ற எம்மையனை இவ்விடத்திலே தானே கண்டு தண்டம் ஸமர்ப்பித்து மகிழ்வேனென் றுரை செய்துகொண்டே சிறிது தூரம் நடந்து மந்தாகினி நதி சேர்ந்து, மீளவும் அவர்களை நோக்கி, நேசர்களே! எம்மையர் மனிதரற்ற கானகத் திடை சேர்ந்து தரையிலேயே வீராஸனத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கின்றனரோ? என்னுடைய பிறவியையும், என்னுடைய பிழைப்பையும், மிக விகழ்கின்றேன்; என்னாலன்றோ எம்மையர் எல்லாப் போகங்களையுந் துறந்து காடுறைந்து வருந்துகின்றனர். இவ்வண்ணம் யான் உலகத்தவராலும் பழிக்கப் படுகின்றேன்; ஆதலின், யான் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் கூடிய எம்மையர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து நன்மொழிகளால் வேண்டிக் கொள்வேன்; என்றிவ்வண்ணம் புலம்பி வருந்தி நடந்து மிகப் புண்ணியகரமாகிய பெருமாளுடைய பர்ணசாலையைக் கண்டனர். அஃது ஸாலம்பனை, அசுவகர்ணம் இவைகளின் தழைகளால் நிறைக்கப்பட்டிருக்கின்றது; அதனுள் இந்திரன் வில் போன்ற சிறந்த கோதண்டங்கள் திகழ்கின்றன; ஸூரிய கிரணங்கள் போன்ற அம்பறாத் தூணிகளில் நிறைந்துள்ள கணைகளாலும், அஃது நாகங்களால் போகவதி பட்டணம் போல விளங்கிற்று; தங்கத்தாற் செய்யப்பட்ட உறையுடைய வாள்களினாலும், தங்கத்தினால் அழகின்பொருட்டு பூண்போட்டலங்காரஞ்செய்யப்பட்ட கேடயங்களினாலும், உடும்புத் தோல்களால் செய்யப்பட்டு, தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கைவிரல்களின் கவசங்களாலும் திகழ்கின்றதும், பகைவர்கள் பீடைசெய்ய வொண்ணாததும், வடகிழக்குப் பாகத்தில்

முறையே தாழ்ந்துள்ளதும், எரிகின்ற அக்கினியை யுடையதும், மிகத் தூய்மையதுமாகிய வேதியையுங் கண்டனர். ஸ்ரீபரதாழ்வா னிவ்வண்ணம் முறையே பார்த்துக்கொண்டு அருகில் வருகையில், பர்ணசாலையில் வீற்றிருக்கின்றவரும், ஜடாமண்டலத்தை யுடையவரும், மானுரி யுடுத்தவரும், அக்கினிபோலத் திகழ்கின்றவரும், சிங்கத்தினதுருப்போன்ற தோளினை யுடையவரும், நீண்டிருண்ட புஜங்களை யுடையவரும், செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களை யுடையவரும், உலகமனைத்துக்கும் நாதரும், தருமம் தவறாதவரும், இசைமுக தேவன் போன்றவரும், தூப்புல்லினால் பரப்பப்பட்ட பூமியின்மேல் எழுந்தருளி யிருப்பவரும், பிராட்டியாருடனும், இளையபெருமாளுடனும், திகழ்பவருமாகிய பெருமாளைச் சேவித்து மிகத் துன்பமடைந்து ஓடி வந்து கண்ணீர் பெருக்கி வாய் தழுதழுத்து அத்துன்பத்தை யடக்க வாற்றலற்று, அந்தோ ? அந்தோ ? யாவரொருவர் சபைநடுவில் எல்லோருந் தொழும்படியாகத் திருவயோத்தியில் சிங்காஸனத்தி லெழுந்தருளி யிருந்தனரோ ? அந்த என்னையரோ இப்பொழுது காட்டிடையில் பசு பக்ஷிகளினால் சூழப்பட்டவராகி, வீற்றிருக்கின்றனரோ ? யாவரொருவர் விலையுயர்ந்த மிகச் சிறந்த பீதாம்பரத்தை யுடுத்தனரோ ? அந்த எம்மையரோ மரவுரி யுடுத்திருக்கின்றன ரந்தோ ? யாவரொருவர் மிக மணமுள்ள பலவகை மலர் மாலைகளை யணிந்தனரோ? அந்த எம்மையரோ ஜடை தரித்துக்கொண்டு வீற்றிருக்கின்றனரோ ? யாவரொருவர்க்குச் சிறந்த தருமத்தின் திரள் விதிப்படி செய்யப்பட்ட யாகங்களுடன் கூடினவோ ? அந்த எம்மையரோ தருமத்தைத் தேடுகின்றனரோ ? மிகச் சிறந்த சந்தனங்களால் யாவருடைய திருமேனி பூசப்பட்டதோ ? அந்த எம்மையருடைய திருமேனியே இப்பொழுது துகள் படிந்து மலினமாகிய தந்தோ ? எம்மையர் என் பொருட்டே யன்றோ ? இவ்வண்ணம் மிகத் துன்புற்றனர். மிகப் பாவியும், கொடியனுமாகிய என் உயிர் வாழ்க்கையையும், பிறப்பினையும் இகழ்க ; என்றிவ்வண்ணம் மிகவும் தீனமாகப் புலம்பித் திருமுகத்தில் வேர்வை நீருற்று அழுதுகொண்டே பெருமாள் திருவடியில் விரைவாக வீழ்கையில், அத்திருவடிகளைப் பற்றாமலே தரையில் வீழ்ந்து மிகத் துன்பத்தினால் அந்தோ ? எம்மையரோ ! என்றொருதர முரைத்துப் பின் பொன்றுங் கூறாது திகைப்புற்றுப் பின்னரும், பெருமாளது திருமுக மண்டலத்தைக் கண்ணுற்றும், எம்மையரோ வென்று கூவினரோ யன்றி, வேறு மொழிவதற்குத் திறமையுற்றிலர்; உடனே ஸ்ரீசத்துருக்கனாழ்வானும் அவ்வண்ணமே துன்புற்று வந்து வீழ்ந்து பெருமாள் திருவடிகளில் தண்டம் ஸமர்ப்பித்தனர். பெருமாளும் இவ்விருவர்களையும் ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டு கண்ணீர்பெருக்கி வருந்தினர். அநந்தரம் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க ளிருவரும் சுமந்த்ரருடனும், குஹப்பெருமாளுடனும் சேர்ந்து, ஆகாயத்தில் சூரியசந்திரர்களிருவரும் சுக்ரப்ருஹஸ்பதிகளுடன் கூடினாற்போலத் திகழ்ந்தனர்கள். இவ்வண்ண

மிவர்கள் கூடி எல்லோரும் வருந்துவதைக் கண்டு அக்காட்டிலுள்ள யாவரும் கண்ணீர் பெருக்கி யழுதனரே யன்றி, மகிழ்ந்திருந்தவ ரொருவருமிலர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொண்ணூற்றொன்பதாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

நூறுவது சருக்கம்.

பெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கிக் குசலம் வினவியருளியது.

அநந்தரம் பெருமாள் தம்மைப் போலவே ஜடைதிரித்து மரவுரியுடுத்துக் கைகுவித்துக்கொண்டு தரையில் வீழ்ந்து வருந்தி யூழிகாலத்திலுள்ள சூரியன்போல வொளியற்றுக் கிடக்கின்ற ஸ்ரீபரதாழ்வானைக் கடாக்ஷித்து, மிகவும் இளைத்து வேற்றுமுகம் பட்டிருக்கின்றமையால், முதன்முத லிவனோ பரதனென் றையுற்றுக் கடையில் பரதனென வுணர்ந்து தம் திருக்கரங்களினால் பற்றி மேலெடுத்துத் தழுவிக்கொண்டு உச்சிமோந்து தமது மடியி லுட்கார வைத்துக்கொண்டு தேற்றித் தாமுந் தேர்ந்து, அவ்வனை நோக்கிக் குசலம் வினவலுற்றருளினர். அடா என்னருமை இளையோனே ! என் திருத்தந்தையார் எங்கெழுந்தருளினர் ; பொன்னுலக மடைந்தனரோ ? அவர் பிழைத்திருக்கையில், நீ இவ்வண்ணந் தனியே இவ்வரணியத்திற் கெய்தா யன்றோ ? உன்னை யான் கண்ணுற்று நெடுநாளாயினவே ? நெடுநாளைக்குப்பின் நெடுந்தூரத்திலிருந்து வந்த உன்னை இன்று கண்டு மகிழ்ந்தேன் ; இப்பொழுது நீ இந்தக் கானகத்திற்கு ஏன் வந்தனை ; என் தந்தையர் சோகத்தினால் தீனமுற்று லோகாந்தரமடையா திவ்வுலகினைத் திகழ்விக்கின்றனரா ? அடா என் தம்பி ! நீ பாலனாதலின், உனக்குற்ற ராஜ்ஜியம் அழியாமல் நிலையுற் றிருக்கின்றதா ? மிகவும் ஸத்தியவாதியும், உண்மையான தோள்வலியு முடைய தந்தையருக்குப் பணிவிடை செய்கின்றனையா ? எந்தந்தையர் துன்புறா தின்புற்று வாழ்கின்றனரா ? ராஜஸூயம் அஶ்வமேதம் முதலிய யாகங்களை யெல்லாம் செய்விக்கின்றவரும், தருமத்தில் நிலைகொண்டவரும், மிகப் புலவரும், இக்ஷ்வாகு முதல் நங்குலத்திற்கு உபாத்தியாயருமாகிய ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானும் குசலமுற்று வாழ்ந்து நும்மால் பூஜைசெய்யப் படுகின்றனரா ? அடா பரதா ! என் மாதாவாகிய கோஸலையாரும், ஸுமித்திரையாரும், உயிர்வாழ்ந் திருக்கின்றனரா ? உனது மாதாவாகிய கேகயியாரும் மகிழ்கின்றனரா ? மிக வினய முடையவரும், பல நூல்களைக்

கற்றுணர்ந்தவரும், நற்குல முடையவருமாகிய உன்னுடைய புரோஹிதரும் பணியப் படுகின்றனரா? அவர் உன்னுடைய கார்ஹபத்யாஹவநீய தக்ஷிணக்கினிகளில் ஹோமஞ் செய்யத்தக்க காலமறிந்து ஹோமஞ் செய்கின்றனரா? அடா தம்பி! தேவர்களையும், பிதிரர்களையும், மாதாக்களையும், ஆசிரியர்களையும், தந்தைக்கு நிகராயுள்ள பெரியோர்களையும், மூப்பினர்களையும், வைத்தியர்களையும், பண்டிதர்களையும், வேதியர்களையும் கணிசித்து, அவரவர்களுக்குத் தக்கவாறு நடந்து மகிழ்விக் கின்றனையா? நமக்குத் தநுர்வேதத்தை யுபதேசஞ் செய்த மிகவும் நீதிசாஸ்த்ர முணர்ந்த ஸுதன் வா என்னும் உபாத்தியாயனையும் பணிந்து மகிழ்விக் கின்றனையா? அடா பரதா! உனக்கு நிகரானவர்களும், சூரர்களும், நூல்களை யுணர்ந்தவர்களும், புலன்களை வென்றவர்களும், நற்குலத்தவரும், இங்கித முணர்பவர்களுமாகிய சிறந்தவர்களை யமைச்சராக வைத்துக்கொண்டு அரசாட்சி செய்கின்றனையா? அடா பரதா! ராஜர்களுக்கு ஆலோசனை யென்பதே ஜயம் பெறுவதற்கு முதற்காரண மன்றோ? அஃது மந்திரிகளால் நன்காராய்ந்து யாரு மறியாவண்ணம் அடக்கப்பட்டுப் பயன் படுவதாகின்றதா? காலமல்லாக் காலங்களில் துயில்கொள்ளா திருக்கின்றனையா? தக்க காலங்களில் கண்விழிக்கின்றனையா? அபரராத்திரியில் எழுந்து ராஜ்ஜிய காரியங்களைச் சிந்தை செய்கின்றனையா? நீ தனியே யாலோசனை செய்யாமலும், பலர்களுடனும் ஆலோசனை செய்யாமலும், தக்க மந்திரிகளுடன் மாத்திரம் ஏகாந்தமாய் ஆலோசனை செய்கின்றனையா? நீ யாலோசனை செய்திருக்கின்ற விஷயத்தைப் பிறருணர்ந்திலரா? அற்ப முயற்சியால் மிகப் பொருள் விளையத்தக்கதாக வாலோசனை செய்து தாமஸஞ் செய்யாமல் விரைவாக அச்செயல் செய்ய முயற்சி செய்கின்றனையா? அடா என்னருமைத் தம்பி! உன்பகைவர்கள் நீ யாலோசனை செய்து முடித்துப் பயனுற்ற செயலினை மாத்திரம் அறியவல்லராகி, செய்கின்ற செயலினையும், செய்யப்படுஞ் செயலினையும், அறியா திருக்கின்றனர்களா? நும்மால் யோசனை செய்யப்பட்ட வொரு செயலினை நீங்கள் கூறுமலே இங்கிதங்களினாலாயினும, யுக்தியினாலாயினும், பிறருணர்ந்திலரா?—

కచ్చిత్సహస్రాన్మూర్ఖాణా మేకమిచ్ఛసిపండితం
పండితోహ్యర్థకృచ్ఛ్రేషు కుర్యాన్నిశ్శ్రేయసంమహత్ ॥
సహస్రాణ్యపిమూర్ఖాణాం యద్యుపాస్తేమహీపతిః
అథవాప్యయుతాన్యేవ నాస్తితేషుసహాయతా ॥

கச்சித்ஸஹஸ்ரான்மூர்க்காணா மேகமிச்சஸிபண்டிதம்
பண்டிதோஹ்யர்த்தக்ருச்ரேஷு குர்யான்னிஶ்ரேயஸம்மஹத்.
ஸஹஸ்ராண்யபிமூர்க்காணாம் யத்யுபாஸ்தேமஹீபதிঃ
அதவாப்ய்யுதான்யேவ நாஸ்திதேஷுஸஹாயதா.

ஆயிர மூர்க்கர்களைவிட ஒரு பண்டிதனே சிறந்தவனென்பதை யுணர்ந்து, அவனையே கோருகின்றனையா ? பண்டிதனே ஸங்கட காலங்களில் நன்காராய்ந்து நலம் விளையுமாறு செய்வானன்றோ ? அநேகமாயிர மூர்க்கர்களை யாயினும், அநேகம் பதினாயிர மூர்க்கர்களை யாயினும், அரசன் சஹாயத்தின் பொருட்டுச் சேர்த்துக் கொள்வானாயினும், ஸஹாயம் செய்யவேண்டும் காலங்களில் அவர்களால் ஒருதவியு முளதாகாது ? நற்புத்தியுள்ள ஒருமந்திரியிருப்பானாயினும், அவனொருவனே ராஜர்களுக்கு மிகப் பொருள் விளையுமாறு பேருதவி செய்து பார்து காப்பான் ; முதன்மையா யுள்ளவர்களை முதன்மையாயுள்ள காரியங்களிலும், நடுமையானவர்களை நடுமையாயுள்ள காரியங்களிலும், கடையானவர்களைக் கடையாயுள்ள காரியங்களிலும் ஏவுகின்றனையா ? கபட மற்றவர்களும், பரம்பரையா யுள்ளவர்களும், சிறந்த புத்தி யுள்ளவர்களும், பரிசுத்தர்களுமாகிய மந்திரிகளைச் சிறந்த காரியங்களில் ஏவுகின்றனையா ? அடா கைகேயி குமாரா ! நீ கொடிய தண்டனை செய்து பிரஜைகளைப் பயமுறச் செய்யா திருக்கின்றனையா ? ஒருகால் நீ செய்யினும் மந்திரிகள் அதற்குடன் படாது மறுக்கின்றனர்களா ? தகாதாரிடத்தில் கப்பம் வாங்குவதினாலும், கொடிய தானங்களை வாங்கும்படி செய்வதினாலும், யாசகர்கள் உன்னை இகழாதிருக்குமாறு நடக்கின்றனையா ? விருப்பற்ற காமினியர்கள் விருப்புற்று காமியை யிகழ்ந்து அலக்ஷியஞ் செய்வதுபோலப் பெரியோர்கள் உன்னை யிகழ்ந் தலக்ஷியஞ் செய்யா திருக்கின்றனர்களா ? ஸாமதான பேததண்டங்கள் செய்வதில் திறமை யுற்றவனும், கபடநூல்களை யுணர்ந்தவனும், பிருத்யர்களிடத்தில் மித்திரபேதஞ்செய்து பகைக்கச் செய்பவனும், அச்சமற்றவனும், பொருளாசை யுள்ளவனுமாகிய கொடியவனை யரசன் தண்டனை செய்யாமல் உபேக்ஷையாயிருப்பானாகில், பின்பு அவனாலேதானே இவன் கொலை செய்யப் படுவான் ; தீரமுடையவனும், சூரனும், முதுமையுடையவனும், ராஜபத்தியுள்ளவனும், நற்குலத்தவனும், பாவத்தொழிலில் அச்ச முடையவனும், மிகத் திறமை யுள்ளவனு மாகியவனைச் சேனாபதியாகச் செய்திருக்கின்றனையா ? சூரர்களும், பலமுறை போரில் வெற்றி கொண்டவர்களும், இஷ்டர்களுமாகிய முதன்மையானவர்கள் உன்னால் மரியாதை செய்யப் படுகின்றனர்களா ?—

కచ్చిద్బలస్యభక్తంచ వేతనంచయథోచితం
సంప్రాప్తకాలందాతవ్యం దదాసినవిళంబసే ॥

கச்சித்பலஸ்யபக்தஞ்ச வேதநஞ்சயதோசிதம்
ஸம்ப்ராப்தகாலம்தாதவ்யம் ததாஸிநவிளம்பஸே.

சேனைகளுக்குக் கொடுக்கத்தக்க காலங்களில் நல்லுணவும், வேதனமும், விளம்பஞ் செய்யாமல் கொடுக்கின்றனையா ? விளம்பஞ் செய்வதி

னுல் பிருத்யர்கள் வருத்தமுற்று ராஜர்களின்மேல் பகைகொள்வார்கள்; ஒருகால், பகைவரைச்சேர்ந் தெதிர்ப்பார்கள்; அதனுல் மிகவும் தீங்கு விளையுமன்றே? குல புத்திரர்களும், சூரர்களுமாகிய படர்கள் உன்னிடத்தில் மிகப் பத்தி விசுவாஸங்கொண்டு உன்பொருட்டுப் போரில் உயிரை விடவும் ஸித்தமா யிருக்கின்றனர்களா? நமது தேசத்திற் பிறந்தவனும், பிறர்களது இங்கிதங்களை யறிபவனும், மிகத் திறமையுள்ளவனும், காலத்துக்குத் தக்கவாறு ஊஹை செய்யவல்ல புத்தி யுடையவனும், சொன்ன வண்ணமுரை செய்பவனும், பண்டிதனு மாகியவனைத் தூதாக வைத்துக்கொண் டிருக்கின்றனையா? அடா பரதா! பகையாளிகளுடைய மந்த்ரி, புரோஹித, யுவராஜ, ஸேனாபதி, தௌவாரிக, அந்தர் வம்சிக, காராகாராதிக்ருத, அர்த்தாஸஞ்சயக்ருத், கார்யநியோஜக, ப்ராட்விவாகாஸேநாநாயக, நகராத்யக்ஷ, கர்மாந்திக, ஸப்ய, தர்மாத்யக்ஷ, தண்டபால, துர்க்கபால, ராஷ்ட்ராந்த பாலர்களென்னும் பதினெட்டிடங்களிலும், உன்பக்ஷத்தில் ஸேநாபதி முதலிய பதினைந்து இடங்களிலும், அவரவர்களுடைய கருத்தினை யறியவல்ல மாறு வேஷங்கொண்டு செல்லத்தக்க சாரர்களை ஒவ்வொருவர்க்கு மூன்றுமூன்று சாரர்கள்வீதம் காவலிட்டு எல்லோர்களுடைய எண்ணங்களையும் நன்குணர்ந்துகொண் டிருக்கின்றனையா? முதலில் உன்னுல் துரத்தப்பட்டுப் பின்பு வந்து சேர்ந்த ராஜர்களிடத்தில் அலக்ஷ்யமாயிராமல் ஊக்கத்துட னிருக்கின்றனையா?—

కచ్చిన్నలోకాయతికాన్ బ్రాహ్మణాంస్తాతసేవసే
అనర్థకుశలాహ్యేతే బాలాఃపండితమానినః ॥
ధర్మశాస్త్రేషుముఖ్యేషు విద్యమానేషుదుర్బుధాః
బుద్ధిమాన్వీక్షికీంప్రాప్య నిరర్థంప్రవదన్తితే ॥

கச்சின்னலோகாயதிகான் ப்ராஹ்மணாம்ஸ்தாதஸேவஸே
அநர்த்தகுசலாஹ்யேதே பாலாஃபண்டிதமானினஃ.
தர்மசாஸ்த்ரேஷுமுக்யேஷு வித்யமானேஷுதுர்புதாஃ
புத்திமான்வீக்ஷகீம்ப்ராப்ய நிரர்த்தம்ப்ரவதந்திதே.

நாஸ்திகர்களாகிய பௌத்த சார்வாகர்களை யருகிற் சேரவிடாமல் உபேக்ஷை செய்கின்றனையா? இவர்கள் மூர்க்கர்களாயினும் தம்மைப் பண்டிதர்களாகத் தாமே நினைத்துக்கொண்டு மிகவும் அநர்த்தங்களை விளைக்கின்றனர்க ளல்லரோ? மூர்க்கர்களாகிய அவர்கள் தருமத்தை யுணர்த்துகின்ற வேதம் ஸ்மிருதி சாத்துவிக புராண இதிஹாஸாதிகள் முதலிய சிறந்த நூல்க ளிருக்கையிலும் நிலையுருத கேவல தர்க்க யுக்திகளைக்கொண்டு பயன் சிறிதுமின்றிப் பலவாகப் பேசி மூடர்களை மயக்குவார்கள்; மிகவும் சூரர்களான நம் முன்னோர்களால் பாதுகாக்கப் பட்ட

தும், பகைவர்கள் வெல்லவொண்ணுதாதலின், அயோத்தியை யென்னும் யதார்த்த நாம முடையதும், மிக வலிய துவாரங்களை யுடையதும், நால் வகைப் படைகள் நிறைந்துள்ளதும், தத்தம் கருமங்களை வழுவதலின்றிச் செய்கின்ற பிரஹ்ம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்ரர்களால் மகிழப்பட்டதும், பல்வகை மாடமாளிகைகளா லழகுற்றதும், மிகச் செழிப்புற்றதும், சிறந்த செல்வம் நிறைந்துள்ளதுமாகிய திருவயோத்தியைக் குறைவறப் பாதுகாத்து வருகின்றனையா? யாகசாலைகளினுலும், தேவாலயங்களாலும், தண்ணீர்ப்பந்தல்களினுலும், வாபீகூப தடாகங்களினுலும் திகழ்வுற்றும், மிக மகிழ்ந்த ஜனங்கள் சூழ்ந்தும், நன்குழப்பட்ட நிலங்கள் பொருந்தி யும், மிகுந்த பசுக்கள் நிறைந்தும், பிடையென்பது நீங்கியும், ஆற்றுநீர்ப் பாய்ச்சலுற்றும், கொடிய ஜந்துக்களற்றும், ஒருவகை யச்சமு மின்றியும், புதையல்கள் நிறைந்தும், தீமையுள்ள ஜனங்களைத் துறந்தும், நம் முன் ஞேர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டும், நீர்வளம் நிலவளமுற்றும், செல்வம் நிறைந்து செழிப்புற்று மிருக்கின்ற நங்கோஸலநாடு இன்புற்றிருக்கின்ற தா? எல்லோரும் உன்னிடத்தில் அன்புகூர்ந் திருக்கின்றனர்களா? வியா பாரஞ் செய்பவர்களும் லாபமடைந் தின்புறுகின்றனர்களா? அவர்களுக் குத் துன்பத்தைப் போக்கி இன்பத்தை யளிப்பதினுல் அவர்களை நன்று பாதுகாத்தனையா? ராஜர்கள் தம் நாட்டில் வாஸஞ்செய்யும் அனைவர்களை யும் தருமமாகப் பாதுகாக்கவேண்டு மென்பது கடமையன்ருே?—

కచ్చిత్‌స్త్రియస్సాంత్వయసి కచ్చిత్తాశ్చసురక్షితాః
కచ్చిన్నశ్రద్ధధాస్యాసాం కచ్చిద్గుహ్యన్నభాషసే ॥

கச்சித்ஸ்த்ரியஸ்ஸாந்த்வயஸி கச்சித்தாஶ்சஸுரக்ஷிதாঃ
கச்சின்னஶ்ரத்ததாஸ்யாஸாம் கச்சித்குஹ்யந்நபாஷஸே.

மனைவிகளைத் துன்புறுத்தாது நன்மொழி மொழிந்து பாதுகாக் கின்றனையா? அவர்களிடத்தில் நம்புதலுற்று அவர்களுடன் ரஹஸ்யங் களை யுரையாமலிருக்கின்றனையா? மிகுந்துள்ள யானைகளை நன்கு பாதுகாக் கின்றனையா? உனக்கு மிகுந்த பசுக்களுளவா? தாதி குதிரை யானை முதலியவைகளைச் சேர்ப்பதன் பொருட்டுத் திருப்தியடையாமல் மேன் மேலும் வளர்க்க முயற்சி செய்கின்றனையா? சிறந்த வணிக லணிந்து கொண்டு தினந்தோறும் மனிதர்களுக்குத் தரிசனங் கொடுக்கின்றனையா? காரியமுள்ளவர்களை நிரந்தர மருகி லழைக்காமலும், தரிசனங் கொடா மலும், அவர்கள் காரியத்தை விசாரிக்கு மளவே தரிசனங்கொடுத்து மரி யாதை குன்ருமல் பெருமதிப்புடன் இருக்கின்றனையா? உனது கோட் டைகளெல்லாம் தனம், தான்யம், ஆயுதம், உதகம் இவைகளாலும், யந்தி ரங்களாலும், சிற்பிகளாலும், வில்லாளிகளாலும் நிறைந்திருக்கின்றனவா?

நீ செய்த முயற்சியை விடப் பயன் மிகுந்திருக்கின்றதா ? லாபத்தை விடச் செலவு குறுகி யிருக்கின்றதா ? அடா பரதா ! அபாத்திரங்களில் கொடை கொடா திருக்கின்றனையா ? உன்னுடைய செலவென்பது தேவதைகளின் பொருட்டும், பிதிரர்களின் பொருட்டும், அதிதிகளின் பொருட்டும், வேதியர்களின் பொருட்டும், படர்களின் பொருட்டும், நட்பினர்களின் பொருட்டும் செல்லுகின்றதா? மிகத் தூய்மையுள்ள நல்லோரை யபவாதத்தினால் வருத்துவோன் நன்கு விசாரணை செய்யாமலே கொல்லப்படுகின்றிலனோ ? கள்ளனைப் பிடித்துக் கொண்டுவந்து விசாரணைசெய்து ருஜுவாகிக் குற்றஞ் சார்த்தப்பட்டுத் தண்டனைசெய்யவேண்டுங்காலத்தில் பொருளாசையால் அவனை விட்டு விடாமல் தண்டனை செய்கின்றனையா ? பொருளுடையோனுக்கும், பொருளற்றவனுக்கும் விவாதம் நேருகையில், உன்னுடைய மந்திரிகள் பொருளாசை யற்றவர்களாகி விசாரணை செய்து பக்ஷபாத மின்றி நடக்கின்றனர்களா ?—

యానిమిథ్యాభిశస్తానాం పతన్త్యస్రాణిరాఘవ
తానిపుత్రపశూన్ఘ్నన్తి ప్రీత్యర్థమనుశాసతః ॥

யானிமித்யாபிசஸ்தாநாம் பதந்த்யாஸ்ராணிராகவ
தாநிபுத்ரபசூன்க்னந்தி ப்ரீத்யர்த்தமனுசாஸதஃ.

யாவனொருவன் நன்கு விசாரணை செய்யாமல் பிழையொன்று மற்றவர் பேரில் மதியின்மையால் குற்றஞ்சார்த்தித் தண்டனை செய்கின்றனனோ ? தருமத்தைத் துறந்து தான் இன்புறுவதன் பொருட்டே அரசாட்சி செய்கின்ற அந்தக் கொடிய ராஜனுடைய பிள்ளை பெண்சாதி பசு முதலிய நற்செல்வங்களும் மிகத் துயரங்கொண்டழுகின்ற அந்தப் பிழையற்றுப் பொய்யான குற்றத்திற் காளான அவர்களுடைய கண்ணீர்த் துளிகளினால் அழிக்கப்படுகின்றன ; மூப்பினர்களையும், பாலர்களையும், புலவர்களையும், மனோவாக்காயங்களினாலும், வேண்டுவன கொடுத்தும், அன்புசெய்தும், இனிமை கூறியும் மகிழ்விக்கின்றனையா ? ஆசிரியர்களையும், பெரியோர்களையும், முனிவர்களையும், தேவதைகளையும், அதிதிகளையும், தெய்வத் தன்மையுள்ள நற்சந்தி மரங்களையும், வேதியர்களையும் வணங்குகின்றனையா? பொருளினால் தருமத்தையும், தருமத்தினால் பொருளையும், மகிழ்ச்சி யுறுவிக்கத்தக்க இன்பத்தினால் அறம்பொரு ளிரண்டினையும் தடைசெய்யாமல் அந்தந்தனுக்குத் தக்க காலங்களில் அதனதனைக் குறைவறச்செய்து, மூவகைப்பட்ட புருஷார்த்தங்களையும் அனுபவிக்கின்றனையா ? நாட்டார் நகரத்தார்களுடன் பல நூல்களையும் கற்றுணர்ந்த வேதியர்கள் உன்பொருட்டு நன்மையினையே கோருகின்றனர்களா ? தெய்வம் பரலோகம் ஒன்றுமில்லையென்று நாஸ்திகவாதம் செய்வதும், பொய்ம்மொழி மொழிவதும், பெரி

யோர்க ளிடத்திலும் சினமுறுவதும், ஊக்கமற்றிருப்பதும், விரைவில் முடியாச் செயலுடைமையும், பெரியோர்களைக் காணுது இறுமாப்புற்றிருக்கையும், கள் முதலியவற்றைக் குடித்து மயக்குறுவதும், ஐம்புலன்களையு மடக்காமல் அதன் வழியே செல்லுகையும், அமைச்சர்களை இகழ்ந்து தானொருவனே ஆராய்ந்தொரு செயலைச் செய்வதும், நன்மை யுணராமல் தீமை விளைவிக்கத்தக்க மூடர்களுடன் ஆராய்வதும், ஆலோசனையில் செய்யும்படி நிச்சயஞ்செய்யப்பட்டதைச் செய்யாமல் தாமஸஞ் செய்வதும், தாம் செய்த ஆலோசனையை யடக்காமல் வெளிவிட்டு அதனைக் கெடுத்தலும், நன்மைவிளையுஞ் செயல்களைச் செய்யாமையும், நல்லோர் தீயோர் இருவர்களுக்கும் சரியாக மரியாதை செய்கையும், அல்லது பல விடங்களில் ஏககாலத்தில் போர் செய்ய முயற்சி செய்வதுமாகிய இப்பதினன்கு ராஜ தோஷங்களையும் நீ துறந்திருக்கின்றனையா ? வேட்டையாடுதல், சூதாடல், பகலில் துயில்கை, பழித்தல், எப்பொழுதும் வனிதையர்களுடன் வாழ்தல், கள் முதலியவற்றைக் குடித்தல், ஆட்டம் பாட்டு வாத்தியங்களிலேயே ருசிகொள்கை, பயனின்றித் திரிதல் என்னும் தசவர்க்கமென்பவைகளையும், (காமம், க்ரோதம், ஆலஸ்யம், பொய், ஊக்கமின்மை, அச்சம், மனத்தளர்ச்சி, மடமை, நீதியின்மை, பிறரை யவமதித்தல் என்னும் பத்துவர்க்கங்களென்பவைகளையும்) ஜல துர்க்கம், கிரி துர்க்கம், வன துர்க்கம், இரிண துர்க்கம், மரு துர்க்கம் என்னும் ஐந்துவர்க்கங்களையும், (பகைவரா லுண்டாகிய பகை, பெண்ணு லுண்டாகிய பகை, பொருளா லுண்டாகிய பகை, சொல்லினு லுண்டாகிய பகை, குற்றத்தினு லுண்டாகிய பகை என்னும் ஐந்துவிதமாயுள்ள பகையென்னும் ஐந்துவர்க்கங்களையும்) ஸாமம், தானம், பேதம், தண்டம் என்னும் நான்குவர்க்கங்களையும், (தேஹஸம்பந்தமுடையோர், பொருள் ஸம்பந்த முடையோர், குலபரம்பரையாகவே ஸம்பந்த முடையோர், ஆபத்தில் காக்கப்பட்டோரென்னும் நால்வகை நேசர்களென்னும் நான்குவர்க்கங்களையும்) அரசன், அமைச்சர், நாடு, கோட்டை, பொருள், சேனை, நட்பினர் என்று ஸப்தாங்கமென்கிற ஏழுவர்க்கங்களையும், (தன்னினத்தோன், நட்பினனைச் சேர்ந்தோன், பிழைக்கவந்து சேர்ந்தோன், சுற்றத்தாரைச் சேர்ந்தோன், வேதநம்வாங்கிப் பிழைப்பவன், வேண்டுமவைகளைக் கொடுத்துப் பாதுகாக்கப் பட்டோனென்னும் எழுபக்ஷங்களெனப்படுகின்ற ஏழுவர்க்கங்களையும்) (ஶ்யேனம், ஸூசீ, வச்சிரம், சகடம், மகரம், தண்டம், பதுமம் என்னும் முதன்மையாயுள்ள ஏழுவகை யணி வகுப்புக்களெனப்படும் ஏழுவர்க்கங்களையும்) க்ருஷி, வாணிஜ்யம், கோட்டை, அணை, யானைத்தறி, புதையல், கப்பம் வாங்குதல், பயனற்றவர்களைச் சேர்த்தல் என்னும் எட்டுவர்க்கங்களையும், (கோளுரைத்தல், ஸாஹஸம் செய்தல், வஞ்சனை, பிரணயகோபம், பொறாமை, பொருளையிகழ்தல், வன்மொழிகூறல், கடுந்தண்டனைசெய்தல் என்னும் எட்டுவர்க்கங்களையும்) தர்மார்த்தகாமங்க ளென்னும் மூன்று வர்க்கங்களையும், (உற்சாஹப் பிரபு,

மந்திர சத்திகளென்னும் மூன்றுவர்க்கங்களையும்) பிறர்களுடைய குறைதல் வளர்தல் இருத்தலென்னும் மூன்றுவர்க்கங்களையும், (செயற்கரிய செயல் செய்ய முயலுதல், செயற்குரிய செயல்களைத் துறத்தல், செயற்குரிய செயலைக் காலமல்லாக் காலத்தில் செய்கை யென்னும் மூன்றுவர்க்கங்களையும்) சுருதி வார்த்தை தண்டநீதி யென்னும் மூன்றுவித்தைகளையும், ஐம்புலன்களை யடக்கலையும், ஸந்தி போர் செல்லல் இருத்தல் பிரிதல் சேர்த லென்னும் ஆறு குணங்களையும், தீ நீர் பிணி க்ஷாமம் இறப்பு என்னும் ஐவகைத் தெய்வத் துன்பங்களையும், அதிகாரிகள், கள்ளர், பகைவர், அரசனுக்கு இஷ்டர், அரசர் என்னு மிவர்களிடத்து நின்று முண்டாகும் ஐந்து மானுஷ வியஸனங்களையும், மித்திரபேதம் முதலிய செயல்களையும், பாலன், மூப்பினன், தீராப்பிணியாளன், இனத்தாரால் துறக்கப்பட்டவன், அச்ச முற்றவன், அச்சமுற்ற ஜன முடையோன், பொருளாசை யுற்றவன், பொருளாசை கொண்ட ஜன முடையோன், ஆசையுற்ற ஜன முடையோன், விஷயங்களில் மிகவும் ஆசையுடையோன், பலவகைப்பட்ட யோசனை யுடையோன், தேவர்கள் வேதியர்கள் இவர்களை நிந்தை செய்பவன், பெரியோர்களால் சபிக்கப் பட்டோன், தெய்வத்தின்மேல் பாரம் வைத்துத் தான் ஒரு முயற்சியும் செய்யா திருப்பவன், மழை யின்மையால் துன்புற்றவன், சேனைகள் மடிந்தவன், தேசாந்தரம் சென்றவன், அநேகம்பேர்களுடன் பகைகொண்டவன், கொடிய கோசார முடையவன், சத்தியம் தர்மம் இரண்டையும் துறந்தவன் என்னும் ஸந்திசெய்யாமல் போர் செய்யத்தக்க இருபது வர்க்கங்களையும், (ராஜ்ஜியம், பெண், ஸ்தானம், தேசம், இனத்தார், பொருள், இவைகளைப் பறித்துக் கொள்வது, மதம், மானம், விஷயபீடை, மதியின்மை, சக்தியின்மை, குணமின்மை, தெய்வத்தையிகழ்தல், நேசரையிகழ்தல், பொருளை யிகழ்தல், சுற்றத்தாரைக் கொலை செய்தல், கருணையின்மை, தேசத்தை யிகழ்தல், பொருளொன்றிலேயே மிக விருப்புறுதல், தான் கோரிய விஷயத்திலேயே ஆசையுற்றிருத்தல் என்னும் இருபது வர்க்கங்களையும்) மந்திரி தேசம் கோட்டை கோசம் தண்டம் என்னும் பிரகிருதிகளையும், நடுவில் அரசன், முன்னர் அவனுக்குச் சத்துரு, தன் மித்திரன், சத்துருவின் மித்திரன், தன் மித்திரனுக்கு மித்திரன், சத்துருவின் மித்திரனுக்கு மித்திரன் என்னும் ஐவர்கள், பின்னர் பார்ஷ்ணி க்ராஹன், ஆக்ரந்தன், பார்ஷ்ணி க்ராஹாஸாரன், ஆக்ரந்தாஸாரன் என்னும் நால்வர்கள், பக்கத்திலிருப்பவன், மத்தியமன், புறத்திலிருப்பவன், உதாசீனனென்னும் பன்னிரண்டு மண்டலங்களையும் பகைத்துச் செல்லுதல், நேசித்துச் செல்லுதல், பலர்களுடன் கூடிச் செல்லுதல், வஞ்சனை செய்து செல்லுதல், அலக்ஷியஞ்செய்து செல்லுதலென்னும் ஐந்துவித யானங்களையும், இரண்டுவகைகளாயுள்ள சந்தி விக்கிரஹங்களையும் நன்காராய்ந்து, செய்யத்தக்கன செய்தும், துறக்கத்தக்கன துறந்தும் இருக்கின்றனையா? நால்வர் அல்லது, மூவர்களாகி யிருக்கின்ற மந்திரிகளுடன் தனித்தனி

யாகவும் கூடியும் ஆலோசனை செய்கின்றனையா? நீ யோதி யுணர்ந்த வேதங்களும், நீ செய்த செயல்களும், உன் மனைவியர்களும், நீ கற்ற நூற்பயிற்சியும் பயன்படுவன வாயினவா? அடா என் தம்பி! யானுரைத்தவண்ணம் நற்புத்தி யுடையவனாகி நம் தந்தையரும், முன்னோர்களும் நடந்தவாறு நீயும் நல்வழி துறவாமல் நடக்கின்றனையா? நல்லுணவுகளை நீ யொருவனே யுண்ணாமல் மித்திரர்களுக்கும் கொடுக்கின்றனையா? ராஜன் தருமப்படி பூமியைப் பாதுகாப்பானாகில், இம்மையிலும் மிக வின்புற்று, மறுமையிலும் நற்கதிபெற்று மகிழ்வான்; என்றிவ்வண்ணம் சக்கரவர்த்தித் திருமகன் ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கிக் குசலம் வினவி யருளினர். *

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூறுவது சருக்கம் முற்றிற்று.

நூற்றொன்றுவது சருக்கம்.

ஸ்ரீப்பரதாழ்வான் பெருமாளுக்குச் சக்கரவர்த்தியார் விண்ணுலக நண்ணியதைத் தெரிவித் துரை செய்தது.

இவ்வண்ணம் சக்கரவர்த்தித் திருமகனு ரருளிச்செய்த வாக்கியத்தை ஸ்ரீபரதாழ்வான் கேட்டுத் துன்பமடைந்து பெருமாளை நோக்கி, எம்மையரே! சிறந்த தருமங்களை யெல்லா மிழந்த எனக்கு ராஜதருமம் யாது பயன் செய்ய வல்லது? நம் குலத்தில் மூத்தகுமார ரிருக்கையில், இளையோன் அரசனாகுவதில தென்னும் சிறந்த தருமம் நிகழ்ந்துளதன்றோ? ஆதலின், அந்தத் தருமத்தைப் பாதுகாப்பதன்பொருட் டிப்போழ்தே

* மந்திரி - அமைச்சன், புரோஹிதன் - உபாத்தியாயர், யுவராஜன் - இளவரசு, ஸேனாபதி - படைத்தலைவன், தௌவாரிகன் - வாயல் காப்போர்களுள் தலைவன், அந்தர் வம்சிகன் - அரண்மனையிலுள்ள காரியங்களை நிறைவேற்றுபவன், காராகாராதிக்ருதன் - சிறைச்சாலைக் கிறைவன், அர்த்தஸஞ்சயக்ருத் - பொருள்களுக் கிறைவன், கார்ய நியோஜகன் - அரசன் கட்டளையைப் பிரசுரஞ் செய்பவன், ப்ராட்விவாகன் - நியாயத்தைக் கேட்பவன், ஸேநாநாய்கன் - ஸேனைகளுக்கு வேதனங் கொடுப்பவன், நகராத்யக்ஷன் - நகரசோதனை செய்பவன், கர்மாந்திகன் - வேலைக்காரர்களுக்குக் கடையில் கூலிவாங்கிக் கொடுப்பவன், ஸப்யன் - ஸபையை யலங்காரஞ் செய்து வரத் தக்கவர்களை வரவழைத்துப் பிறர்களைத் தடைசெய்ய வல்லவன், தர்மாத்யக்ஷன் - நியாயாதிபதி, தண்டபாலன் - குற்றவாளிகளைக் காப்பவர்களுக் கிறைவன், துர்க்கபாலன் - கோட்டையைக் காப்பவர்களுக் கிறைவன், ராஷ்ட்ராந்த பாலன் - தம் நாட்டின் எல்லையின் கடையில் பிறர் சேனைகளை யுட்புகவிடாமல் காத்திருக்கும் சேனைகளுக் கிறைவன்.

அயோத்தியாகாண்டம்.

ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் தமதந்தைக்கு மந்தாகினி நதியில் தர்ப்பணஞ்செய்தது. NO. 64.

(గు. జె. వెంకటప్పరాయరాజా వ్రాసినది.)

శ్రీరామలక్ష్మణులు తండ్రికి మందాకిని నదిలో తర్పణము విడుచుట.

அடியேனுடன் புறப்பட்டுத் திருவயோத்திக் கெழுந்தருளி யபிஷேகங் கொண்டு உலகினைப் பரிபாலனஞ் செய்தருள்க:—

రాజానంమానుషంప్రాహు ర్దేవత్వేనమతోమమ
యస్యధర్మార్థసహితం వృత్తమాహురమానుషం ||

ராஜாநம்மாநுஷம்ப்ராஹுர்தேவத்வேநமதோமம
யஸ்யதர்மார்த்தஸஹிதம் வ்ருத்தமாஹுரமாநுஷம்.

உலகத்தில் யாவரும் ராஜனை மனிதனெனக் கூறுகின்றனர்கள்; யான் அவனைத் தெய்வமெனவே கூறுவேன்; தர்மார்த்த யுக்தமாகிய ராஜன் செயல் தெய்வச் செயலாகவே தோற்றுகின்ற தன்றோ? யான் கேகயநாட்டி லிருக்கையில், தேவரும் திருவரணியத்துக் கெழுந்தருளி விடுகையில், நம் தந்தையர் துன்பமடைந்து சோகத்தினால் பொன்னுலகை யடைந்தனர்; ஆதலின், தேவரெழுந்து தந்தைக்குத் தருப்பணஞ் செய்தருள்க; யானும் இந்தச் சத்துருக்கனனும் முன்னமே தருப்பணாதிகள் செய்திருக்கின்றோம்;

ప్రియేణఖలుదత్తంహి పితృలోకేషురాఘవ
అక్షయ్యంభవతీత్యాహుః భవాంశ్చైవపితుఃప్రియః ||

ப்ரியேணகலுதத்தம்ஹி பித்ருலோகேஷுராகவ
அக்ஷய்யம்பவதீத்யாஹுஃ பவாம்ஶ்சைவபிதுஃப்ரியஃ.

தேவரோ தந்தையர்க்கு மிகவும் பிரியமுடையவ ராதலின், தேவரே தருப்பணஞ் செய்யக் கடவீர். பிரியமுடைய புத்திரனால் கொடுக்கப்பட்டதே பித்ருலோகத்தில் பிதிரர்களுக்கு அக்ஷயமாகின்றதென மொழிகின்றனர்களே? நம் தந்தையர் தேவரைக் கர்ணமலே துன்புற்றுத் தேவரையே நினைந்துகொண்டு பிழைக்க வாற்றலற்றுப் பொன்னுலகை யடைந்தன ரன்றோ? ஆதலின், தேவரே தந்தையருக்குப் பிரியமுடையரென்பதற் கையமுளதோ என்று மொழிந்து வருந்தி யழுதனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றொன்றாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

நூற்றிரண்டாவது சருக்கம்.

சக்கரவர்த்தித்திருமகனார் சக்கரவர்த்திக்குச் செயற்குரியகடன்களைச் செய்தருளி எல்லோருடனுங் கூடிப் புலம்பியது.

அநந்தரம் ஸ்ரீபரதாழ்வா னுரைசெய்த வாக்கியத்தால் சக்கரவர்த்தி லோகாந்தர மடைந்ததைப் பெருமாளுணர்ந்து மிகத் துன்பமடைந்து

மூர்ச்சைகொண்டு வச்சிராயுதத்தினல் அடிபட்டவர்போல வருந்திக் கைகளை மேலெடுத்துக் கோடாலியால் வெட்டுண்ட வனத்திடையில் தழைத்து மலர்ந்த மரம்போலச் சாய்ந்து தரையில் வீழ்ந்து தவித்தனர். களைகொந்தி வருந்திக் கிடக்கின்ற குஞ்சரம்போலப் படுத்திருக்கின்ற பெருமாளைக் கண்டு ஸ்ரீலக்ஷ்மண பரத சத்துருக்கனர்களும் பிராட்டியாருடன் புலம்பிக் கண்ணீர் பெருக்கிப் பெருமாளை நனைத்தனர்கள். பெருமாளும் மூர்ச்சைதெளிந் தெழுந்து கண்களில் நீர்த்துளிததும்பப் புலம்பியழ முயன்றனர். சக்கரவர்த்தியார் வானேறியதைக் கேட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி, அடா தம்பி! நம் தந்தையர் விண்ணுட்டை நண்ணிய பின்னர், யான் திருவயோத்திக்குச் சென்றுதான் பயன் யாது? அங்கு யான் யாது செய்வேன்? ராஜாதி ராஜனாகிய நம் தந்தையின்றிப் பாழடைந்த அப் படை வீட்டைப் பாதுகாக்க வல்லவன்தான் யாவன்?—

కిన్నుతస్యమయాకార్యం దుర్జాతేనమహాత్మనః
యోమృతోమమశోకేన మయాచాపినసంస్కృతః॥
అహోభరతసిద్ధార్థో యేనరాజాత్వయానఘ
శత్రుఘ్నేనచసర్వేషు ప్రేతకృత్యేషుసత్కృతః॥

கிந்நுதஸ்யமயாகார்யம் துர்ஜாதேநமஹாத்மநঃ
யோம்ருதோமமசோகேந மயாசாபிநஸம்ஸ்க்ருதঃ.
அஹோபரதஸித்தார்த்தோ யேநராஜாத்வயாநக
சத்ருக்நேநசஸர்வேஷு ப்ரேதக்ருத்யேஷுஸத்க்ருதঃ.

என்பொருட்டே மரணமடைந்த என் தந்தையர்க்கு யான் சரமகைங்கரியமும் செய்திலே னாதலின், இகழத்தக்க பிறப்பினையுடைய என்னால் மஹாத்துமாவாகிய என் பிதா யாது பயனை யடைந்தனர்; அந்தோ? அடா என் தம்பி! என் தந்தையர்க்குச் சரமகைங்கரியங்களைக் குறைவறச்செய்து முடித்த நீ சத்துருக்கனன் என்னு மிருவரு மல்லீரோ? நல்வினை யுடையீர்; அரசனற்றதும், ஆகுல மடைந்ததுமாகிய திருவயோத்திக்கு யான் வனவாஸம் தீர்ந்த பின்னரும், திரும்பிவர விருப்புறுகின்றிலேன்; அந்தோ? தந்தையர் லோகாந்தர மடைந்து விட்டமையின், யான் வனவாஸந்தீர்ந்து வந்த பின்னர், இஃது நன்மை, இஃது தீமை யென்று இதமுரைப்பவர் யாவருளர்; முன்பு நம் தந்தைய ருரைசெய்த செவிக்கினிய இன்மொழிகளை இனி யாருரைசெய்யக் கேட்டு மகிழ்வேன்; என்றிவ்வண்ணம் ஸ்ரீபரதாழ்வானுட னுரைசெய்து புலம்பி பிராட்டியாரிடம் வந்து அவரை நோக்கி, அடி வைதேஹி! உன் மாமனர் மரண முற்றனரென்று கூவிப் புலம்பியுரைத்து, இளையபெருமாளையும் நோக்கி, அடா லக்ஷ்மணா! நீ தந்தையற்றவனாயினை; இவ்வண்ணம் பரதன் மொழிகின்றனனென் றுரைசெய்தரு

ளினர். அநந்தரம் எல்லோரும் தாரைதாரையாகச் சோகநீர்பெருக்கியழுது, கடையில் மற்றெல்லோரும் பெருமாளைத் தேற்றி வானேறிய தந்தையின் பொருட்டுத் தருப்பணம் செய்யும்படி யுரைத்தனர்கள். பிராட்டியாரும் மாமனாரிறந்தன ரென்பதை யுணர்ந்து சோகநீர் பெருக்கிப் பதியைக் கண்களால் கடாக்ஷிப்பதற்குந் திறமையற்று வருந்தினர். பெருமாளும் அவரைத் தேற்றி, மிகத் துன்புற்றிருக்கின்ற இளையபெருமாளை நோக்கி, அடா லக்ஷ்மணா ! விரைவாக மரவுரியையும், இங்குணப் புண்ணாக்கையும், விரைவிற் கொணர்க ; நந்தந்தையருக்குத் தருப்பணஞ் செய்வதன் பொருட்டுச் செல்வேன் ; ஸீதை முன்னே செல்லக் கடவள் ; நீ யவளைப் பின்றொடர்ந்து செல்லுக ; யான் உங்களிருவர்க்கும் பின் புறத்தில் வரு கின்றேன் ; இந்த வழி மிகக் கொடியதன்றோ என்றருளிச் செய்தனர். அநந்தரம் பரம்பரையாகத் தொண்டு பூண்டவரும், மிகவு முணர்ந்தவரும், சிறந்த புத்தி யுடையவரும், புலன்களை வென்றவரும், பத்தி யுடையவரு மாகிய ஸுமந்திரரும் அந்த ராஜகுமாரர்களுடன் கூடிப் பெருமாளைத் தேற்றி எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்து, மந்தாகினிநதியில் இழிந்து நீரிலாடும்படி சேர்த்தனர். பெருமாள் முதலானோர்களும் தாமரை மலர்ந்து மணங்கமழ்ந்து குளிர்ந்து தெளிந்து விரைந்து பெருகி வருகின்ற அந்த மந்தாகினிநதியில் ஸ்நாநஞ்செய்து இந்த நீர் வானுலகை யடைந்த தேவர் பொருட் டாகக்கடவதென்று தந்தையைக் குறித்து மொழிந்து தர்ப் பணஞ் செய்தனர்கள். பெருமாளும் தென்முகமாக நின்று அஞ்சலியில் நீரை நிறைத்துக்கொண்டு தந்தையை யுத்தேசித்து, என் பிதாவே ! இப் போழ் தென்னா லளிக்கப்படுகின்ற இந்த நீர் தேவருக்குப் பித்ருலோகத் தில் அக்ஷயமாகக் கடவதென மொழிந்து தருப்பணஞ் செய்தருளி, அனைவ ருடனும் அந்நதியின் கரையேறித் தீர்த்திலுட்கார்ந்து எலந்தைக் கனிக ளுடன் கூடிய இங்குணப்பொடியைப் பிண்டம் செய்து தரையில் தருப்பத் தைப் பரப்பி யதன்மேல் அந்தப் பிண்டத்தை வைத்துச் சக்கரவர்த்தியை யுத்தேசித்து ;—

ఇదం భుఙ్క్ష్వ మహారాజ ప్రీతో యదశనా వయం
యదన్నః పురుషో భవతి తదన్నాస్తస్య దేవతాః ॥

இதம்புங்க்ஷ்வமஹாராஜ ப்ரீதோயசதனாவயம்
யதன்னஃபுருஷோபவதி ததன்னஸ்தஸ்யதேவதாஃ.

மஹாராஜரே ! யாங்க ளிப்போழ்து உண்ணுகின்ற இவ்வுணவையே தேவர் பொருட்டு வைத்திருக்கின்றேன் ; இதனையும் தேவர் மகிழ்ந் துண்ணக் கடவீர் ; உலகத்தில் யார் எந்த உணவை யுண்பார்களோ ? அவர் தெய்வங்களும் அந்த உணவையே யுண்டு மகிழ்கின்றன வல்லவோ ?

என்றுரைசெய்து, விதியின்படி ஸபிண்டீகரணஞ்செய்து முடித்துப் பின்பு வந்தவழியாலேயே திருச்சித்திரகூடஞ் சேர்ந்து தம் பர்ணசாலையின் வாயிலில் ஸ்ரீபரத லக்ஷ்மணர்க ளிருவரையும், தந் திருத்தோள்களால் தழுவிக்கொண்டு புலம்பினர். இவ்வண்ணம் பிராட்டியாருடன் இவரெல்லோரும் புலம்பி யழுகையில், சிங்கத்தின் தொனிபோன்ற இவர்களது தொனியினால் மலையில் பிரதித்தொனி யுண்டாகித் திசைகளெங்கும் பரவி யொலித்தது; ஸ்ரீபரதாழ்வான் சேனையிலுள்ள யாவரும் இந்தத் தொனியைக் கேட்டு அச்சங்கொண்டு கேளீர் நேசர்களே! ஸ்ரீபரதாழ்வான் சக்கரவர்த்தித்திருமகனைக்கண்டு பணிந்தனர்போலும், அவர்களது புலம்பலே இங்குக் கேட்கப் படுகின்ற தென்று ஒருவர்க் கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு உடனே புறப்பட்டு அந்தத் தொனி தோன்றிய இடத்தைக் குறிப்பிட்டுக் குவையாகி யோடி வந்தனர்கள். அவர்களுள் சிலர் யானைகளிலும், சிலர் குதிரைகளிலும், சிலர் தேர்களிலும் ஏறிக்கொண்டும், சிலர் கால்களால் நடந்தும், பெருமாளைப்பிரிந்து சிலநாள்களே யாயினவாயினும், பலகோடி வருஷங்கள் பிரிந்துள்ளவர்கள்போல மிகவும் அவாவுற்று ஓடி வருகையில், மழைகாலத்தில் வானம் முழங்குவதுபோலப் பூமியும் தொனியுற்று முழங்கிற்று; அதனால் அச்சமுறுத்தப்பட்ட யானைகளும், பிடிகளுடன் ஓடி வேறுவனஞ் சேர்ந்தன; அக்காட்டிலுள்ள பன்றி, பசு, காளை, எருமை, மஹிஷம், புலி, கரடி, பாம்பு, குரங்கு, மான் முதலிய விலங்குகளெல்லாம் பயந்தோடின; சக்கரவாகம், நாரை, ஹம்ஸம், கலஹம்ஸம், கொக்கு, குயில், க்ரௌஞ்சம் முதலிய பறவைகளும் பறந்தோடின; அப்பொழுது ஆகாயம் பறவைகளாலும், பூமி மனிதர்களாலும் நிறைந்து விளங்கின; உடனே எல்லோரும் அருகிற்சென்று தரையில் வீற்றிருக்கின்ற பெருமாளைக்கண்டு மிகத் துன்புற்றுக் கைகேயியையும், கூனியையு மிகழ்ந்து கொண்டு கண்ணீர்விட் டழுதனர்கள். பெருமாளும் அவர்களைக்கண்டு தாயர்போலும், தந்தையர்போலும், ஆதரஞ்செய் தருகிலழைத்துத் தழுவிக்கொண்டு மகிழ்வித்தனர். அப்பொழுது அந்த ஜனங்களுள் சிலர்களை யணைத்து மகிழ்வித்தனர்; சிலரைத் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து மகிழ்வித்தனர்; இவ்வா றெல்லோரையும் அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி மரியாதைசெய்து பெருமாள் தாமும் மகிழ்ந்து அவர்களையும் மகிழ்வித்தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றிரண்டாவதுசருக்கம்
முற்றிற்று.

பெருமாள் சக்கரவர்த்தியார் விண்ணுடுநண்ணியதைக் கேட்டவுடன் மூழ்கி ஸபிண்டீகரணம் செய்ததாக விருக்கின்றது; இச்சருக்கத்தில் மாதா பிதாக்கள் இறந்து போனதைப் பிள்ளைகள் எப்போது கேட்கினும், அது முதல் பத்துநாள் தீட்டிருந்து பின்பே ஸபிண்டீகரணஞ் செய்யவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது;

நூற்றுமூன்றுவது சருக்கம்.

கோஸலையார் முதலிய தேவிகள் பெருமாள் இளையபெருமாள் பிராட்டியார் இவர்களைக் கண்டு மிகவும் துன்பமடைந்து புலம்பியது.

அநந்தரம் ஸ்ரீவஸிஷ்ட பகவானும் கோஸலையார் முதலாயுள்ள சக்கரவர்த்தியார் தேவிகளை யழைத்துக்கொண்டு பெருமாளை எப்போழ்து காண்பேபோ மென்னும் ஆவலுற்று விரைவாக வருகையில், வழியில் மந்தாகினிநதியின் கரையில் பெருமாளால் தந்தையின்பொருட்டு வைக்கப்பட்ட பிண்டத்தைக் கோஸலையார் மற்றுள்ளவர்களோடு கண்டு ஸுமித்திரா தேவியை நோக்கி, பாராய் ஸுமித்திராய்! காடேறச் செல்லவிட்ட நம் திருக்குமாரர்கள் இங்கே இறங்கி ஸ்நாநஞ்செய்யுந் துறைபோலும், இங்கிருந்தே உன் புத்திரனாகிய லக்ஷ்மணன் என் திருமகன் பொருட்டு தினந்தோறும் நீர் கொண்டு செல்வான்; உன் மைந்தன் இவ்வண்ணம் செயற்கரிய செயல்களைச் செய்யினும், இகழ்வுறுகின்றிலன்; தந்தைக்கு நிகராகிய தன் தமையன் பொருட்டுச் செய்யும் செயல்களும், இகழத்தக்கன வாகுமோ? அவனுக்குத் தகாத இந்தச் செயல்கள் இப்போழ்தாயினும் நீங்குங்கொலோ என்று சோகத்தினுல் உரை செய்துகொண்டே செல்லுகையில், அந்தப் பிண்டத்தையுங்கண்டு சக்கரவர்த்தியின்பொருட்டுப் பெருமாளால் வைக்கப் பட்டதெனத் தேர்ந்து, மற்றுள்ள தேவிகளை நோக்கிப் பாரீர்கள் ஸகிகளே! தெற்கு நுனியாகப் போடப்பட்ட தூப்புல்லின்மேலே இங்குணத்தாற் செய்யப்பட்ட பிண்டம், இக்ஷ்வாகு குலத்திற்கு நாதராகிய

இவ்விதிக்குப் பெருமாள் செய்தருளியது பொருந்துமோவெனில், யாகதீக்ஷையிலும், விவாஹம் முதலிய தீக்ஷைகளிலும் தீட்டில்லையென்று விசேஷவிதி யிருக்கின்றமையால், பெருமாளும் பித்ருவாக்கிய பரிபாலன ரூபமாகிய சிறந்த தீக்ஷைகொண்டிருந்தமையால், தீட்டில்லையென்பதை யுணர்ந்தும், ஸ்ரீபரதாழ்வானுல் எல்லாச் சடங்குகளும் நிறைவேற்றப்பட் டிருந்தமையின், தாம் முக்கியமாயுள்ள தருப்பணத்தையும், ஸபிண்டீகரணத்தையும், செய்தருளினுற் போதுமென்று திருவுளங்கொண்டும், தீட்டுக்கொண். டிராவிடினும் இகழ்வில்லதென வுணர்க. அன்றியின், பெருமாள் தீட்டுக்கொண் .டிருந்தில ரென்பதற்கு ப்ரமாண மொன்றுமில தாதலின், தீட்டுக்கொண்டிருந்ததாகக்கொள்ளினும் விரோதமில்லை; தீட்டில் ஸபிண்டீகரணஞ் செய்ததாக விருப்பது விரோதமன்றோ வெனில், நைவாபமென்று மூலத்தி லிருப்பதற்கு வியாக்கியானத்தில் சபிண்டீகரணமென்று பொருள் கூறப்பட்டுளதேயன்றி, மூலத்தி லில்லை; ஆதலின், நைவாபமென்னும் பதத்திற்கு நித்யவிதியில் செய்யத்தக்க பிண்டமென்று பொருள் கூறக் குறையில்லை; அஃது தீட்டிலேயே செய்யப்படுகின்றது; தீட்டில்லையெனக்கொண்டு வியாக்கியானத்தில் சபிண்டீகரணமெனப் பொருள் கூறப்பட்டுளதெனவும் கொள்க. இந்தப் பக்ஷத்தைக்கொண்டே பட்டமுராரியும், அநர்க்கராகவ நாடகத்தில் பெருமாள் தீட்டுக்கொண் டிருந்ததாகவே கூறி இருக்கின்றனன்.

நம் பதியின்பொருட்டு என் திருமகனால் வைக்கப்பட்டுளது ; சிறந்த நல் லுணவுகளை யுண்டு பார் முழுதும் ஆண்டு பாதுகாத்த மஹாராஜர்க்கு இஃது தகுமென யான் கருதுகின்றிலேன் ; பார் முழுதும் பாதுகாத்து நல்லுணவையுண்ட மஹாராஜர் இந்தப் பிண்டத்தை எவ்வண்ணம் புசித்து மகிழ்வாரோ ? மிகச் செல்வங்களை யடைந்து பாராளவல்ல என் திருமக னும் தந்தைக்கு இந்தப் பிண்டத்தை யிட்டன னென்றால், இதைவிடத் துன்பமென்பது மொன்றுளதோ ? இதனை யான் கண்ணுறுகையிலும், எனது இதயம் ஆயிரஞ் சிதறாக ஏன் பிளந்திலதோ ? எந்த மனிதன் எவ் வுணவை யுண்கின்றானோ ? அவ்வுணவினையே அவன் தெய்வங்களும் உண் பார்களென்னும் யாவராலும் அறியப்பட்ட சுருதி யுண்மையெனவே இப் போழ்து தோற்றுகின்றது ; என்றிவ்வண்ணம் புலம்புகையில், மற்றுள்ள தேவிகளும் இவளைத் தேற்றி யழைத்துக் கொண்டுபோய் ஆஶ்ரமத்தில் சாபத்தினால் வானுலகினின்று வீழ்ந்த வானவன்போலவும், போகங்களை முற்றுந் துறந்து தவம் பூண்டவன்போலவும் எழுந்தருளியிருந்த பெரு மாளைக் கண்டவுடனே சோகம் பெருகிக் கண்ணீர்விட்டுக் கூவி யழுதனர் கள். பெருமாளும் அவர்களைக்கண் டெழுந்து எல்லோர்களையும் தனித்தனி திருவடி தொழுது நிற்கையில், அவர்களும் தமது மெதுவாயுள்ள பாணி தலங்களினால் பெருமாள்மீது படிந்துள்ள துகள்களைத் துடைத்துக் கண் குளிரக் கண்டு மகிழ்ந்தனர்கள். இளையபெருமாளும் அவர்களைக் கண்டு பலமுறை பணிந்து நின்றனர். அவர்களும் பெருமாளிடத்திலேபோல இவரிடத்திலும் மிகவும் அன்புகூர்ந்து தழுவி மகிழ்ந்தனர்கள். பின்பு பிராட்டியாரும் முறையே யவர்களைப் பணிந்து துன்பத்தினால் கண்ணீர் ததும்ப எதிரில் நின்றனள். அப்போழ் தவளைக் கோஸலையார் தாய் மகளைப் போலத் தழுவிக்கொண்டு அந்தோ ? ஜனகசக்கரவர்த்தியின் திருமகளும், தசரதசக்கரீவர்த்தியின் மருமகளும், ஸ்ரீராமசந்திரன் தருமபத்தினியு மாகிய ஸீதாதேவியும் இவ்வண்ணந் துன்புறமாறு நேர்ந்ததந்தோ ? அடி என் மருமகளே ! வெயிலினால் வாட்டப்பட்ட கமலம்போலவும், அழுக் கடைந்த கண்ணாடிபோலவும், மேகங்களினால் மறைக்கப்பட்ட சந்திர பிம்பம்போலவும், ஒளிகுன்றிய உன் திருமுக மண்டலத்தை காண்கையில், சோகம் தீப்போல என்னைப் பற்றி எரிக்கின்றதே ? என்றிவ்வண்ணம் புலம் பிக்கொண் டிருக்கையில், ஸ்ரீராமசந்திரர் அக்கினிபோலத் திகழும் ஸ்ரீவசி ஷ்டபகவானை இந்திரன் பிருஹஸ்பதியைப்போலப் பணிந்து, அவரை ஓரா ஸனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கச்செய்து, மற்றுள்ளோரையும் உட்காரும்படி நியமித்துத் தாமும் வீற்றிருந்தருளினர். நாட்டார் நகரத்தார் சேனைகள் அமைச்சர்கள் முதலிய யாவருடனும் வந்த ஸ்ரீபரதாழ்வானும் யாவருடனும் பெருமாளுக் கருகில் வீற்றிருந்தனர். அப்பொழுது ஸ்ரீபரதாழ்வான் அநேக தேவகந்தர்வாதிகளுடன் திசைமுகத் தேவனருகில் வீற்றிருந்த தேவேந்திரன்போலத் திகழ்ந்து கைகுவித்துப் பெருமாளை நோக்கி இருந்

தனர். அப்பொழு தெல்லோரும் இப்பரதாழ்வான் பெருமாளைப் பணிந்து மரியாதைசெய்து யாதுரைக்கப்போகின்றனரோவென்று மிகவுங்குதூஹலத்துடன் எதிர்நோக்கி யிருந்தனர். எதிர் நோக்குகின்ற காலையில் பெருமாளிளையபெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வான் இவர்கள் மூவரும் நட்பினர்களால் சூழப்பட்டவர்களாகி, யாகசாலையில் சபையார்களால் சூழப்பட்ட கார்ஹபத்திய ஆஹவநீய தக்ஷிணம் என்று மூன்று அக்கினிகள்போல விளங்கினர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றுமூன்றாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

நூற்றுநான்காவதுசருக்கம்.

பெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வானால் வேண்டப்பட்டு யான் வனவாஸமே செல்வேனென்பதற்குக் காரண மருளிச்செய்வது.

அநந்தரம் பெருமாள் இளையபெருமாளைப்போலவே ஸ்ரீபரதாழ்வானைத் தம்மிடத்தில் பத்தியுள்ளவனென வுணர்ந்து அவனை நோக்கி, அடா பரதா! யானென்று நீ கூறக் கேட்டுணரக் கோருகின்றேன்; நீ இப்பொழுது அரசாட்சிசெய்வதையும் விட்டு ஜடைதிரித்து மானுரி மரவுரிகளை யுடுத்துக்கொண்டு இவ்விடத்திற்கு வந்த காரணம் யாது? அதனை நீ யுரை செய்கவென்று வினவி யருளினர். என்றிவ்வண்ணம் அன்புகூர்ந்து தழுவி யுரைசெய்யப்பட்ட ஸ்ரீபரதாழ்வானும் மீளவும் பெருமாளை நோக்கிக் கைகுவித்துக்கொண்டு எம்பெருமானே! நம் தந்தையர் தேவரைக் காடேற வனுப்பிச் செயற்கரிய செயல்செய்து புத்திரசோகத்தினால் வானேறி விட்டனர். அவர் என் தாயாகிய கொடிய கைகேயியினாலேவப்பட்டவராகித் தம் புகழையுங்கெடுத்து, என்னையும் இகழ்வுறச்செய்து, தாமும் கெடும்படியான இப்பாவத் தொழிலைச் செய்தனர். அத்தன்மையளாகிய என் தாயும் தன் கோரிகை யீடேறாமல் கைம்பெண்ணாகி நரகில் வீழ்ந்தனள்; ஆதலின், தேவர்க்கே தொண்டனாகிய அடியேனிடத்தில் அருள் பூண்டு இப்போழ்தே தேவேந்திரன்போலத் திருவபிஷேகங்கொண்டு இந்த நாதனற்ற பிரஜைகளையும், நம் மாதாக்களையும் மகிழ்வித் தருள் செய்து, பரம்பரையாக வாய்த்ததும், தேவர்க்கே தக்கதுமாகிய இந்த ராஜ்ஜிய பாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டருள்க; நட்பினர்களையும் மகிழ்வித் தருள்க; ஸரத்காலத்தில் இரவு முழுமதியினால் திகழ்வதுபோல இந்தப் பூமியும் அரசனாகிய தேவரால் திகழக்கடவது. இந்தச் சாமந்த மந்திரி புரோஹிதாதிகளுடன் கூடித் தேவர்க்குச் சேடனும், தொண்டனுமாகிய அடியேனால் தண்டம் ஸமர்ப்

பித்து வேண்டப்பட்டவராகி யடியேனிடத்தில் அநுக்கிரஹஞ் செய்தருள்க; நாட்டிலுள்ள எல்லோரும் இவ்வண்ணம் தேவரீர் என் முகமாக வேண்டுகின்றனர்கள்; ஆதலின், மரியாதை செய்யத்தக்க அவர்களது வாக்கியத்தை யிகழற்க; என்றிவ்வண்ணம் மொழிந்து மறுபடியும் பெருமாளுடைய திருவடித் தாமரைகளில் தலைவணங்கித் தண்டம் சமர்ப்பித்தனர். இவ்வண்ணம் வணங்கி மதமேறிய யானைபோல அடிக்கடி பெருமூச் செறிந்து வருந்துகின்ற ஸ்ரீபரதாழ்வானைப் பெருமாள் தழுவிக்கொண்டு அவரை நோக்கி, அடா என்னருமைத் தம்பி!—

కులీనస్సత్త్వసంపన్న స్తేజస్వీచరితవ్రతః
రాజ్యహేతోఃకథంపాప మాచరేత్త్వద్విధోజనః ||

குலீநஸ்ஸத்வஸம்பன்ன ஸ்தேஜஸ்வீசரிதவ்ரதஃ
ராஜ்யஹேதோஃகதம்பாப மாசரேத்வத்விதோஜனஃ.

நற்குலத்திற் பிறந்தவனும், ஸத்துவகுண முடையவனும், தோள்வலியுடையவனும், பற்பல விரதங்கள் செய்து நற்புகழ் பெற்றவனுமாகிய உன்னைப் போன்றவன் அற்பமாகிய ராஜ்ஜியத்தின்பொருட்டு ஏன் பாவத் தொழில் செய்வான், ஒரு பொழுதும் செய்யான்; ஆதலின், உன்னிடத்தில் யான் சிறிதேனும் தோஷத்தைக் காண்கின்றிலேன்; பாலத்தன்மையால் நீ தாயையும் இகழற்க;—

కామకారోమహాప్రాజ్ఞ గురూణాంసర్వదానఘ
ఉపపన్నేషుదారేషు పుత్రేషుచవిధీయతే ||

காமகாரோமஹாப்ராஜ்ஞ குரூணாம்ஸர்வதாநக
உபபன்னேஷுதாரேஷு புத்ரேஷுசவிதீயதே:

அடா நற்புத்தி யுடைய பரதா! சீடர்களிடத்தில் ஆசிரியர்களுக்கும், தொண்டர்களிடத்தில் காப்பவர்களுக்கும், மனைவிகளிடத்தில் பர்த்தாக்களுக்கும், மக்களிடத்தில் தாய் தந்தையர்களுக்கும், எப்பொழுதும் தம்மிச்சையின்படி கட்டளை செய்ய விதியுள தன்றே? அவ்வாறே நாமும் மஹாராஜர் தம் திருவுளத்தின்படி கட்டளைசெய்யத்தவர்க ளல்லோமோ? ஆதலின், இவ்விஷயத்தில் மாறுபாடு கொள்ளாமல் உடன்பட்டு மகிழ்க;

వనేవాచీరవసనం సౌమ్యకృష్ణాజినాంబరం
రాజ్యేవాపిమహారాజో మాంవాసయితుమీశ్వరః ||
యావత్పితరిధర్మజ్ఞ గౌరవంలోకసత్కృతం
తావద్ధర్మభృతాం శ్రేష్ఠ జనన్యామపిగౌరవం ||

வநேவாசீரவஸநம் ஸௌம்யக்ருஷ்ணஜிநாம்பரம்
ராஜ்யேவாபிமஹாராஜோ மாம்வாஸயிதுமீஸ்வர:
யாவத்பிதரிதர்மஜ்ஞ கௌரவம்லோகஸத்க்ருதம்
தாவத்தர்மப்ருதாம்ஸ்ரேஷ்ட ஜனன்யாமபிகௌரவம்.

மஹாராஜர் என்னைச் சீர ஜடாஜினதாரியாகித் தண்டகவனத்தில் வாஸம் செய்விக்கவாயினும், பீதாம்பர மணிமகுடதாரியாகி ராஜ்ஜியத்தில் வாஸம் செய்விக்கவாயினும் வல்லவர்; அடா தருமமுணர்ந்தவர்களுள் சிறந்த பரதா! தந்தையினிடத்தில் எவ்வளவுக் கௌரவம் உலகத்தில் புகழப்படுகின்றதோ? அவ்வளவுக் கௌரவம் மாதாவினிடத்திலும் இருக்க வேண்டுமென்றும் கூறப்படுகின்றதன்றோ? ஆதலின், அவ்விருவர்களாலும், அடா ராமா! நீ காட்டேறச் செல்க என்று கட்டளையிடப்பட்ட யானும் அதைத் தவிர்ந்து எவ்வண்ணம் வேறு செய்வேன்; நீ திருவயோத்தியிலும், யான் தண்டக வனத்திலும், இப்போழ்து வாஸஞ் செய்ய வேண்டுவதே கடமை; இவ்வண்ணமே மஹாராஜர் சபைநடுவில் நம்மிருவருக்கும் நியமஞ்செய் தளித்துவிட்டுப் பொன்னுலகமடைந்தனர். உலகத்தோர்க்கும், எமக்கும் பிரபுவாகிய மஹாராஜர் நமக்குப் பிரமாணமே யல்லது, வேறொருவரும் பிரமாண மாகார்; ஆதலின், தந்தையினால் பகிர்ந் தளிக்கப்பட்ட பாகத்தையே நீ யநுபவிக்கத் தக்கவன்; பதினான்குவருஷம் தண்டகவனத்தில் வாஸஞ்செய்து என் பொருட்டளிக்கப்பட்ட பாகத்தை யானும் அநுபவித்து மகிழ்வேன்; யாவராலும் புகழப்பட்டவரும், மஹாத்துமாவும், தேவேந்திரனுக்கு நிகரானவருமாகிய என் பிதா! என்னை நோக்கி, எதனைச் செய்யும்படி கட்டளை யிட்டனரோ? அதனையே யான் நன்கு மதிப்பே னல்லது, அதனைத் துறந்து இந்திரன் பட்டம் வாய்க்கினும் விருப்புறே னென்று அருளிச்செய்து ஸ்ரீபரதாழ்வானைத் தேற்றி யருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றுநான்காவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

நூற்றைந்தாவ்து சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குப் பெருமாள் இத மருளிச் செய்தது.

அநந்தரம் நட்பினர்களுடன் கூடிய பெருமாள் முதலிய யாவரும் துன்பப்பட்டுக்கொண் டிருக்கையிலேயே அன்றிரவு நீங்கிப் பொழுது

விடிந்தது ; உடனே யாவரும் மந்தாகினிநதியில் நீராடி ஜபம் ஹோமம் முதலிய நித்தியகருமங்களைச் செய்து முடித்துப் பெருமா ளெழுந்தருளி யிருக்குமிடஞ் சேர்ந்து சுற்றிலு முட்கார்ந்து மௌனமடைந் திருந்தனர் கள். அப்போழ்து ஸ்ரீபரதாழ்வான் பெருமாளை நோக்கி, ஸ்வாமி எம் மையரே ! தேவர் அருளிச்செய்தபடியே என் மாதாவும் வரதானத்தால் ஸம்மானஞ் செய்யப்பட்டனள்; ராஜ்ஜியமும் எனக்கு அளிக்கப்பட்டது; அந்த ராஜ்ஜியத்தையே அடியே னிப்பொழுது தேவர் பொருட்டு ஸமர்ப் பிக்கின்றேன் ; தேவரருள்செய்து இதனை யங்கீகரித்துப் பகை யின்றிப் பரிபாலனஞ் செய்க ; மிகப் பெரிய இந்த ராஜ்ஜியமானது மேன்மேலும் பெருகி வருகின்ற நதியின் வேகத்தினல் பிளக்கப்பட்ட அணைபோலத் தேவரைத் தவிர வேறொருவராலும் கட்ட முடியாது ; குதிரையின் வேகத்தைக் கழுதை போலவும், பெரிய திருவடியின் வேகத்தை மற் றுள்ள பறவைகள் போலவும், தேவருடைய சக்தியைத் தொடர்ந்து பின் செல்லவும் அடியேனுக்குச் சிறிதும் சக்தியிலது ; யாவனொருவன் பிறர் களால் அடையப்பட்டு அவர்களையும் அளித்துப் பாதுகாக்கின்றனனோ ? அவன் பிழைப்பே யன்றோ ? நல்ல பிழைப்பு ; யாவனொருவன் பிறரை யடைந்து பிழைக்கின்றனனோ ? அவன் பிழைப்பே யன்றோ ? கெட்ட பிழைப்பு ; ஆதலின், தேவர் இந்த ராஜ்ஜியத்தை யங்கீகாரஞ்செய்து எம்மைப் பாதுகாத்தளித்து மகிழ்விக்காமல், காடேற வெழுந்தருளுவது தகுதியாகுமோ ? ஒருவனல் வைத்து நீர் வார்த்து வளர்க்கப் பட்டுக் குறளர்க ளேறவொண்ணும லுயர்ந்து வேரூன்றித் தழைத்துச் செழித்த பெரிய மரம் பூத்துப் பழுக்காமலும், தன்னை வளர்த்தவனுக்கு மகிழ்ச்சியை யுண்டு பண்ணமலும் போயிற்றாயின், அந்த மரமே தேவ ருக்கு உவமையாகும்; இதனைத் தேவரே ஆராய்ந் துணர்க ; எம்மையரே அபிஷேகங்கொண்டு ஜொலிக்கின்ற சூரியன்போலத் திகழ்கின்ற தேவரை நாட்டார் நகரத்தோ ரெல்லோரும் கண்டு மகிழ்க ; தேவர் திருவயோத் தியில் மதமேறிய களிறுகளும், தேவர் பின் சென்று பிளிறக் கடவன. அந்தப்புரத்திலுள்ள காந்தையர்க ளெல்லோரும் மகிழ்வுறக்கடவர்கள். என்றிவ்வண்ணம் ஸ்ரீபரதாழ்வான் பெருமாளைப் பணிந்து வேண்டினர். அவருடன் வந்த ஜனங்க ளெல்லோரும் அதற் குடன்பாடு கூறிப் புகழ்ந் தனர்கள். இவ்வண்ணம் வேண்டி வருந்திப் புலம்புகின்ற ஸ்ரீபரதாழ் வானை நோக்கிப் பெருமாள் தேற்றி யருளலுற்றனர். அடா ப்ரதா !—

నాత్మనః కామకారో౽స్తి పురుషో౽యమనీశ్వరః
ఇతశ్చేతరతశ్చైనం కృతాన్తః పరికర్షతి ॥
సర్వే క్షయాన్తా నిచయాః పతనాన్తాః సముచ్ఛ్రయాః
సంయోగా విప్రయోగాన్తా మరణాన్తం చ జీవితం ॥

நாத்மனஃகாமகாரோஸ்தி புருஷோயமநீஸ்வரஃ
இதஸ்சேதரதஸ்சைநம் க்ருதாந்தஃபரிகர்ஷதி.
ஸர்வேக்ஷயாந்தாநிசயாஃ பதனாந்தாஸ்ஸமுச்ச்ரயாஃ
ஸம்யோகாவிப்ரயோகாந்தா மரணாந்தஞ்சஜீவிதம்.

உலகினில் யாவரும் தெய்வத்திற் காட்ப் பட்டவர்களே யன்றி, சுதந்த்ரரல்ல ராதலின், ஒருவன் தற்செயலாகச் செய்யத்தக்க தொன்று மிலது; தெய்வமே இவனைத் தன் தேசத்தினின்றும் தூரதேசத்திற்கும், மீளவும் அங்கிருந்து தன் தேசத்திற்கும் செல்லும்படி இழுக்கின்ற தன்றோ ? ஆதலின், தாய் தந்தைகளின்மேல் நீ சிறிதும் சினமுறற்க ; தெய்வச் செய லாதலின், துன்பமும் உறற்க ; மேன்மேலு மீட்டப்பட்ட பொருள்களின் குவைகளும் அழியுமளவு மிருக்குமே யல்லது, அழிவற் றிரா ? எவ்வளவு மேன்மையும், தாழ்மையுறுமளவே யாமல்லது, தாழ்மை யின்றியேயிராது; புத்ர மித்ராதிகளுடன் கூடலென்பது பிரியுமளவே யாகு மல்லது, பிரிதலேயின்றியிராது; நல்வாழ்வும் சாகுமளவே யாகுமல்லது, சாவற்றிராது; ஆதலின், நீ தந்தையர் விண்ணுலகமடைந்தனரோயென்றும் சிறிதுந் துன்புறற்க ; மரத்து நுனியில் பழுத்திருக்கின்ற கனிகளுக்குத் தரையிலிற்று வீழ்வதைவிட வேறு பயம் எவ்வண்ண மிலதோ ? அவ் வண்ணமே பிறப்புற்ற மனிதனுக்கு மரணத்தை விட வேறுபய மிலது ; மரணமென்பது தவிர்த்தற்கரியது; ஒரு வீடு எவ்வளவு வலிய தூண்களை நிறுத்தி வலிமையாகக் கட்டப்படினும், நாள் செல்லச் செல்லப் பழைய தாகி வலிமைகுறைந் திடிந்து வீழ்கின்றதோ ? அவ்வண்ணம் மனிதன் எவ்வளவு திறமையினனாயினும், மூப்புற்றுத் திறமையொடுங்கி மரண முறுவான் ; மனிதர்க்கு யாதொரு இரவு நிகழ்ந்ததோ ? நிகழ்ந்தது நிகழ்ந்ததே யன்றி, நிகழும தாகுமோ ? யமுனாநதியின் வெள்ளம் பெரு கிற்றாயின், அஃது பெருகிக் கடலையே போய்ச் சேருமல்லது, மீண் டெதிர்த்துப் பெருகுமோ ? இராப்பகல்கள் மனிதர்களது ஆயுளைக் கழி த்துக்கொண்டே செல்லுகின்றனவே யன்றி, வாளாச் செல்லுகின் றனவோ ? ஆதலின்,

ఆత్మానమనుశోచత్వం కిమన్యమనుశోచసి
ఆయుస్తేహీయతేయస్య స్థితస్యచగతస్యచ ॥

ஆத்மானமனுசோசத்வம் கிமன்யமனுசோசஸி
ஆயுஸ்தேஹீயதேயஸ்ய ஸ்த்திதஸ்யசகதஸ்யச.

நீ யுன்னைக் குறித்தே சோக முறுக; பிறரைக் குறித்தேன் துன் புறு கின்றனை ; நீ நிற்கினும், செல்லினும், உட்காரினும், படுக்கினும்,

ஆயுள் குறைகின்றதே யன்றி, வளர் கின்றதோ ? மனிதன் எங்கேகினும் ம்ருத்யுவும் உடனே யேகின்றது ; உட்காரின் உடனே உட்கார்கின்றது ; யமலோகம் போகு மளவும், உடனே சென்று, பின்பு திரும்பு மல்லது, முன்பு திரும்பிச் செல்லுமோ ? மனிதன் மூப்புற்று, மெய் நலிந்து, மயிர் நரைத்து, திறமை குன்றி, மதி மயங்கியபின் யாது செய்து பிழைப்பன் ; ஆதலின், முன்னமே தான் உய்யுமுபாயத்தைத் தேடிக்கொள்ளக் கடவன்.

నన్దన్త్యుదితఆదిత్యే నన్దన్త్యస్తమితేరవౌ
ఆత్మనో నావబుధ్యన్తే మనుష్యాజీవితక్షయం ॥

நந்தந்த்யுதிதஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதேரவௌ
ஆத்மனோநாவபுத்யந்தே மனுஷ்யாஜீவிதக்ஷயம்.

எல்லோரும் வெய்யோனுதிப்பதையும், மறைவதையும் கண்டு வியப்புற்று மகிழ்கின்றனர்களே யன்றித் தமதாயுள் குறைந் தழிவதை யொருவரும் அறிந்தில ரந்தோ ? பருவங்கள்தோறும் அவற்றின் அழகினைக் கண்டு எல்லோரும் மகிழ்கின்றனர்களே ? அந்தோ ? அப்பருவங்கள் அவர்களது ஆயுள்களைக் குறைத்துக்கொண்டே செல்லுகின்றனவே ? அலைகடலில் தனியேயுள்ள இரண்டு கட்டைகள் அலையினால் கூட்டப்பட்டுப் பின்பு பிரிக்கப் படுகின்றனபோலக் காலத்தினால் தாய் தந்தை மக்கள் முதலானோர்கள் கூட்டப்பட்டும், பிரிக்கப்பட்டும் அலைகின்றனர்கள். ஆதலின், இவர்கள் கூடுவதரிதேயன்றிப் பிரிவ தரிதன்று ; பிரிவதே நிச்சயம் ; இந்த ப்ரஹ்மாண்டத்தினுள் பிரஹ்மா முதலாகியுள்ள உயிர்களெல்லோரும் தத்தம் முன் வினையின்படி நடப்பவர்க ளாதலின், ஒருவராயினும் தம் மனத்தின்படி யொருவருடன் சேரவும், பிரியவும், வல்லரல்லர் ; ஆதலின், ஒருவரிறந்ததைப்பற்றி மற்றொருவர் கண்ணீர் பெருக்கி யழுவதினால் அவரை மீட்கு முபாய முளதாகுமோ ? ஆகாது ; தூரஞ்செல்வோ னொருவன் துணையாகச் செல்வோனை நோக்கி, யானுமுடன் வருவேனென் றுரைத்துப் பின்றொடர்ந்து சென்று எவ்வண்ணமின்புறுவானோ ? அவ்வண்ணமே தம் முன்னோர்கள் சென்றவழியே சென்று நடப்பவன் எப்படி துன்புறுவான் ? ஒருகாலும் துன்புறான் ; ஆற்று வெள்ளம்போல மீளாது செல்லுகின்ற ஆயுளை நோக்கி, விவேகமுடையோன் நன்மை விளைபத்தக்க தருமச்செயலிலேதானே முயலக் கடவன். உயிர்களெல்லோரும் இன்பத்தையே கோருகின்றனர்களல்லரோ? ஆதலின், தருமாத்துமாவாகிய நம் தந்தையரும், சிறந்த யாகங்கள் செய்வதினாலும், பாதுகாத்தளிக்கத் தக்கவர்களைக் காத்தளித்தமையாலும், உலகினை நீதிவழுவாது பரிபாலனஞ் செய்தமையாலும், தருமமாகவே கப்பம்வாங்கி வேதியர்களுக் களித்தமையாலும், பொன்னுலகமே யடைந்

தனர். இருக்கையிலும் தானதருமங்கள் செய்து நெடுநாள் வாழ்ந் தின்புற் றிருந்தனர். ஆதலின், அவரைக் குறித்துத் துன்புறத்தக்க காரணம் சிறிது மிலது; அத்தன்மையராகிய நம் தந்தையர் மூப்புடைய, இந்த மானிட சரீரத்தை ஒழித்து விட்டுப் பிரஹ்மலோகத்தில் இன்புறத்தக்க திவ்விய சரீரத்தைப் பெற்று மகிழ்கின்றமையின், விவேகமுடையோனயின், ஒருவனும் அவரைப்பற்றித் துயருருன்; நீயும் பற்பல நூல்களைக் கற்றவனும், சிறந்த புத்தி யுடையவனு மாதலின், நீ நம் தந்தையரைப் பற்றித் துயருறற்க; தீரமுடையவன் ஒருகாலும் ஒன்றைக் குறித்தும் சிறிதும் துன்புறுனன்றே? ஆதலின், நீ துயரற்க; தீரமுறுக; நந்தந்தையர் உன்னைத் திருவயோத்தியில் அபிஷேகம்பூண்டு அரசாட்சிசெய்யும்படி கட்டளையிட் டிருக்கின்றமையின், நீ திருவயோத்திக்குச் சென்று அங்கு வாழ்க; எம் தந்தையர் எனக்குக் கட்டளையிட்டபடி யானும் வனத்தி லுறைவேன்; நீயும் தந்தையின் கட்டளைப்படி நடக்கக் கடவை யல்லது, அதனைத் தவறற்க; யான் தந்தையின் கட்டளையைத் துறப்பது ஒருபொழுதும் நீதியன்று; வனவாஸஞ் செய்வதிலேயே துன்பமின்றித் தந்தையாரது வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்து மகிழ்வேன்; தரும முணர்ந்தவனும், கொடுமை யற்றவனுமாகிய புத்திரன் தந்தையின் வாக்கியத்தைச் செய்யாது துறப்பானே? அவ்வண்ணந் துறப்பவன் நற்கதி பெறுவானே? பெறுன்; ஆதலின், நீயும் தரும நுட்பத்தை யாராய்ந்து அபிஷேகங்கொண்டு வாழ்க; நம் தந்தையின் சரிதத்தைப் பார்; அவர் சிறிதேனும் தருமத்தைத் துறந்து நடந்தனரோ? ஆதலின், நீ துன்பத்தை விட்டு மகிழ்ச்சியுற்றுத் திருவயோத்திக்குச் செல்க; என்றிவ்வண்ணம் பெருமாள் பித்ருவாக்கிய பரிபாலனஞ் செய்வதன் பொருட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு இதோபதேசஞ்செய்து மவுன மடைந் தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றைந்தாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

நூற்றாறுவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் பெருமாளை மீளவும் தனியே வேண்டியது.

பெருமா ளிவ்வண்ணம் முடிவுகூறி முடித்தபின்பு, ஸ்ரீபரதாழ்வான் மந்தாகினிநதியின் தீரத்தில் தனியே எழுந்தருளியிருக்கின்ற பெருமாளை நோக்கி, ஸ்வாமி எம்மையரே! தேவனைப்போல இவ்வுலகினில் யாவர்

பற்றற்றிருப்பார்கள்; தேவரைத் துன்பமும் வருத்தாது; இன்பமும் களிப்பிக்காது; பிறப்பிலும், உய்விலும், இறப்பிலும், பொருளுடைமையிலும், பொருளின்மையிலும், எவன் புத்தி மாறுபாடுறுகின்றிலதோ? அவன் எதனால் வருத்த முறுவான்? தேவர் மஹாயோகி போன்றவராதலின், தேவர்க்குத் துன்பமென்பதே திருவுளத்தி லிலது; ஆயினும், தேவர் இவ்வண்ணம் துன்பத்தை யடைந்து வருந்துவது தகுதியற்றது; தேவர் தேவர்க்கு நிகரான தோள்வலி யுற்றவரும், மஹாத்துமாவும், உண்மையாயுள்ள பிரதிஜ்ஞை யுடையாரும், யாவும் உணர்ந்தவரும், யாவற்றையும் அறிபவரும், சிறந்த புத்தி யுடையாரு மாகின்றீர்; ஆதலின், தேவர்க்கும் இத்தன்மையதாகிய கொடிய துன்பம் வாய்த்தது மிகத் தகுதி யற்றது; யான் தேசாந்தரத்தி லிருக்கையில், என் மாதா! என் பொருட்டே மிகக் கொடிய பாவஞ் செய்தனள்; அதற்கு யான் சிறிது முடன் பட்டிலேன்; ஆதலின், தேவர் அடியேன்மீது சீற்றமுறாது அன்புகூர்ந் தருள் செய்யக் கடவீர். என் தாய் மிகப் பாவியும், கொலைக் குரியவளு மாகின்றனளாயினும், தாய்க்கொலை சால்புடைத்தன் றாதலின், தருமபாசத்தினால் கட்டுண்டு தாயைக் கொலை செய்கின்றிலேனேயன்றி, அன்பினால் விட்டிலேன்; நின்மலமாகிய குலத்திற் பிறந்த தசரதசக்கரவர்த்திக்கு யான் பிள்ளையாகவும், தேவர்க்குத் தம்பியாகவும் பிறந்து, தருமங்களையு முணர்ந்து, தருமமல்லாத இந்தத் தாய்க் கொலையை எவ்வாறு செய்வேன்?—

గురుః క్రియావాన్వృద్ధశ్చ రాజా ప్రేతః పితేతిచ
తాతం న పరిగర్హేయం దైవతం చేతి సంసది ॥

குருஃக்ரியாவான்வ்ருத்தச்ச ராஜாப்ரேதஃபிதேதிச
தாதம்நபரிகர்ஹேயம் தைவதஞ்சேதிஸம்ஸதி.

சக்கரவர்த்தி குருவென்பதினாலும், யஜ்ஞயாகாதி நற்செயல்கள் செய்தவ னென்பதினாலும், ஜ்ஞானத்தினாலும், வயதினாலும், வித்தையினாலும், முதிர்ந்தவனென்பதினாலும், நீதிவழுவாமல் யாவரும் மகிழ்வுறும்படியரசாட்சி செய்த ராஜனென்பதினாலும், எம்மைப்பெற்ற தந்தை என்பதினாலும், நமக்குத் தெய்வ மென்பதினாலும், இப்பொழுது இறந்து விட்டனனென்பதினாலும், அவரை இப்போழ்து யான் இகழ்கின்றிலேன்; அறம் பொரு ளிரண்டு மின்றி, இவ்வண்ணம் கொடிய பாவச் செயலை ஒரு பெண்ணின் பிரியத்தின் பொருட்டு மற்றெவன் செய்வான்? மரண முறுங் காலையில் எல்லோரும் மதிமயக் குறுகின்றன ரென்னும் பழமொழி நம் தந்தையிடத்தி லிப்போழ்து காணப்பட்டது; ஆதலின், என் தாயிடத்தில் சினத்தினாலும், மோஹத்தினாலும், ஆராயாமையினாலும்,

நம் தந்தையால்செய்யப்பட்ட தீச்செயலை வழிப்படுத்துவதற்காகத் தேவர் திரும்பி எழுந்தருள்க. தந்தை யொரு தீச்செயல் செய்து விடினும், யாவனொருவன் அதனைத் திருத்தி நலமாக்கு கின்றனனோ ? அந்தப் புத்திரனே யன்றோ ? சற்புத்திரனாகுவான் ; அவ்வண்ணம் செய்யாதான் கொடியமகனாகின்றனன் ; ஆதலின், தேவர் தந்தைக்குச் சற்புத்திரராகக் கடவீரல்லது, கொடியராகக் கடவீரல்லீர் ; இந்த வனவாஸமெங்கே ? தேவர்க்குரிய க்ஷத்திரதர்மமெங்கே ? இந்த ஜடையெங்கே ? உலகாண்மை யெங்கே ? ஆதலின், தகுதியற்ற இந்த ரிஷி தர்மத்தைத் துறந்து ராஜ தர்மத்தையே செய்யக் கடவீரல்லது, தகுதியற்ற இச்செயல்களைச் செய்யற்க ; இவ்வண்ணம் அரசராகிக் கைகேயியையும், அடியேனையும், தந்தையினையும், நட்பினர்களையும், சுற்றத்தார்களையும், இனத்தார்களையும், நாட்டார் நகரத்தார்களையும், இகழ்வுறா தின்புறுமாறு காத்தருள்க. எம்மையரோ ! அபிஷேகம்பூண்டு பிரஜைகளை நீதிப்படி பாதுகாப்ப தென்பதே யன்றோ ? ராஜர்களுக்கு முதன்மையான தருமம் ;—

కశ్చప్రత్యక్షముత్సృజ్య సంశయస్థమలక్షణం
ఆయతిస్థం చరేద్ధర్మం క్షత్రబంధురనిశ్చితం ॥

கச்சப்ரத்யக்ஷமுத்ஸ்ருஜ்ய ஸம்சயஸ்த்தமலக்ஷணம்
ஆயதிஸ்த்தம்சரேத்தர்மம் க்ஷத்ரபந்துரநிஶ்சிதம்.,

க்ஷத்திரியனாகிய வொருவன் நன்மை தருவதென்று ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்பட்ட க்ஷத்திரியதருமத்தைத் துறந்து இம்மையின் துன்பந் தருவதும், மறுமையில் இன்பந் தருமோவென ஐயுறத்தக்கதும், குறியற்றதும், காலாந்தரத்தில் பலனைத்தருவதும், அரசன் செய்யத்தகுமென வொரு விதியினாலும், நிச்சயஞ் செய்யப்பட்டிலதுமாகிய ரிஷி தருமத்தைச் செய்வானோ ? தேவர்க்கு மெய் வருத்த முறத்தக்க தருமமே செய்யவேண்டு மென்னும் உறுதி யுளதாயின், அரசாட்சிசெய்தே மெய் வருந்தி யுலகினைப் பாதுகாத் தருள்க.—

చతుర్ణామాశ్రమాణాం హి గార్హస్థ్యం శ్రేష్ఠమాశ్రమం
ప్రాహుర్ధర్మజ్ఞ ధర్మజ్ఞాః స్త్వం కథం త్యక్తుమర్హసి ॥

சதுர்ணுமாஶ்ரமாணும்ஹி கார்ஹஸ்த்யம்ஶ்ரேஷ்ட்டமாஶ்ரமம்
ப்ராஹுர்த்தர்மஜ்ஞதர்மஜ்ஞா: ஸ்தங்கதம்த்யக்துமர்ஹஸி.

தருமங்களை முற்று முணர்ந்த எம்மையரோ ! தருமமறிந்தோர்கள் நான்காஶ்ரமங்களுள் இல்லறமே சிறந்ததெனக் கூறுகின்றனர்கள் ;

தேவர் அதனைத் துறப்ப தொக்குமோ? கல்வியினாலும், தகுதியினாலும், வயதினாலும், தேவர்க்கு அடியேன் இளையோனாகுகின்றேன்; ஆதலின், தேவர் எழுந்தருளி யிருக்கையில், அடியேன் எவ்வண்ணம் பூமியைப் பாதுகாப்பேன்; மதியின்றிப் பண்பற்று, இளமையுற்றுத் தகுதியற் றிருக்கின்ற அடியேன் தேவரை விட்டு வாழ்வுறவும் விரும்பேன்; ஆதலின், தேவரோ பரம்பரையாயுள்ள இந்த ராஜ்ஜியத்தை யங்கீகரித்துப் பந்து ஜனங்களுடன் கூடி வாழ்ந்து தருமந் தவறாமல் பரிபாலனஞ் செய்தருளக்கடவீர். இவ்விடத்திலேயே தேவர்க்குப் பிரகிருதிகளெல்லோருந் திருவபிஷேகஞ் செய்யக் கடவர்கள். பின்பு திருவயோத்திக் கெழுந்தருளிப் பகைவர்களை வெற்றிகொண்டு தேவேந்திரன்போல அரசாட்சி செய்தருளி முக்கடன்களையுந் தீர்த்து, தெவ்வேந்தர்களை வென்று, நட்பினர்களைப் பாதுகாத்து அடியேனுக்கும் செய்யவேண்டுவன கட்டளை செய்தருளக் கடவீர். எம்மையரே! இப்போழ்தே தேவர்க்குத் திருவபிஷேகஞ் செய்கையில், நட்பினர்கள் கண்ணுற்று மகிழ்க; பகைவர்களும் அச்சங்கொண்டு பத்துத் திசைகளிலும் ஓடி யொளித்துக் கொள்ளுக; என்னுடைய தாய்க்குற்ற இகழ்வினையுந்தீர்த்து, தந்தையினையும் பாவத்தினின்றும் பாதுகாத் தருள்க; இவ்வண்ணம் அருள்செய் தருளவேண்டுமெனத் தலை வணங்கி வேண்டு கின்றேன்; பெருமாள் பூதங்க ளெல்லாவற்றினிடத்திலும் அன்புசெய் தருள்வதுபோல அடியேன்மீதும் அன்புசெய் தருள்க; இவ்வண்ணம் அடியேன் வேண்டியும் அருள் செய்யாமல் அடியேனுடைய வேண்டுதலைப் பின்புறத்திலிட்டு, தேவர் திருவரணியத்திற்கே எழுந்தருளுமாயின், அடியேனும் தேவருடன் வனமே வருவேனல்லது, மீளேன்; என்றிவ்வண்ணம் பலவாறாக வேண்டிப் பலமுறை தண்டம் ஸமர்ப்பித்து வாடி வருந்துகையிலும், பெருமாள் பித்ருவாக்கிய பரிபாலனஞ் செய்வதிலேயே உறுதி கொண்டனரே யன்றி, மீண்டேகத் திருவுளம் பற்றிலர்; அங்குள்ள ஜனங்களெல்லோரும் பெருமாள் திரும்பி எழுந்தருளத் திருவுளங்கொண்டிலரோயென்று துன்பத்தையும், பிரதிஜ்ஞை தவறாமல் ஓரே பிடியாக உறுதிகொண் டிருக்கின்றனரோ யென்று மகிழ்வினையும், வியப்பையு மடைந்து திகைத் திருந்தனர்கள். அப்பொழுது மந்திரியர், புரோஹிதர், நாட்டார், நகரத்தார், தேவிகள் முதலிய யாவரும் நன்கு நன்கென ஸ்ரீபரதாழ்வானைப் புகழ்ந்தும், பெருமாளைத் தலைவணங்கி வேண்டியும் வருந்தினர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றாறுவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

நூற்றேழாவது சருக்கம்.

பெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வானைத் தேற்றி யருளியது.

மீளவும் ஸ்ரீபரதாழ்வான் அவ்வண்ணமே யுரை செய்து வணங்கி வேண்டுகையில், பெருமாள் அவரை நோக்கி, அடா தம்பி! நீ சக்கரவர்த்திக்குக் கைகேயியிடத்திற்பிறந்தமையினால், நீ இவ்வண்ணமுரைசெய்வது தகும்; ஆகிலும், நம் தந்தை யுன் மாதாவை விவாஹஞ் செய்து கொள்ளுங் காலையில், உன் மாதா மஹனாகிய கேகயமஹாராஜர் என் பெண் வயிற்றில் பிறக்கும் பிள்ளைக்குப் பட்டங் கட்டுவிப்பீராகில், யான் பெண்ணை விவாஹஞ் செய்து கொடுப்பேனென்று கூறினர். நம் தந்தையரும் அவ்வண்ணமே யாகுகவென்று பிரதிஜ்ஞை செய்து கொடுத்துத் திருமணஞ் செய்துகொண்டருளினர். அன்றியும், தேவாஸுரயுத்தத்தில் சக்கரவர்த்தி மகிழ்ந் திரண்டு வரங்களையும் உனது மாதாவுக்களித்திருந்தனர். உன் மாதாவும் யான் காட்டி லுறையும்படியும், நீ யரசாளும்படியும், அவ்விரண்டு வரங்களையே கேட்டனர். சக்கரவர்த்தியும் ஸத்தியந் தவறாமைக்காக அவ்வண்ணம் வரமளித்து, எனக்கும் காடேகும்படி கட்டளையிட்டருளினரேயன்றி, காமத்தினாலாயினும், மோஹத்தினாலாயினும், இவ்வண்ணஞ் செய்திலர்; ஆதலின், நீ தாய் தந்தையர்களை இகழற்க; யானும் அவ்வண்ணமே பதினான்குவருஷம் வனவாஸஞ் செய்யும் பொருட்டு, ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுட னிங்கெய்தினேன்; நீயும் அபிஷேகம் பூண்டு பிதாவின் கடனைத் தீர்த்து, அவரை ஸத்தியவாதியாகச் செய்தருள்க; என் பொருட்டு இவ்வண்ணம் தந்தையினையும் பாதுகாத்து, தாயினையும் மகிழ்விக்கக் கடவை. முன்பு கயாக்ஷேத்திரத்தில் பிதிரர்கள் பொருட்டு யாகஞ் செய்துகொண் டிருந்த கயனாலே யுரைசெய்யப்பட்டதொரு சுலோக முளதன்றோ? அதனையும் கூறுகின்றேன் கேள்;—

పున్నామ్నోనరకాద్యస్మా త్పితరం త్రాయతేసుతః
తస్మాత్పుత్రఇతిప్రోక్తః పితౄన్యత్పాతివాసుతః॥
ఏష్టవ్యాబహవఃపుత్రా గుణవన్తోబహుశ్రుతాః
తేషాంవైసమవేతానా మపికశ్చిద్గయాంవ్రజేత్॥

புன்னாம்னோநரகாத்யஸ்மா த்பிதரந்த்ராயதேஸுத:
தஸ்மாத்புத்ரஇதிப்ரோக்த: பித்ரூன்யத்பாதிவாஸுத:.
ஏஷ்டவ்யாபஹவ:புத்ரா குணவந்தோபஹுஶ்ருதா:
தேஷாம்வைஸமவேதானா மபிகஶ்சித்கயாம்வ்ரஜேத்.

பிள்ளையானவன், 'தந்தையையாயினும், பிதிரர்களையாயினும், அவர்கள் பொருட்டுத் தான் செய்த நற்சடங்குகளினால் நரகில் விழ்ந் தழுந்தாமல் நற்கதியேற்றிக் காக்கின்றமையின், புத்ரனென்னப் படுகின்ற னன்; 'ஆதலின், நற்குணமுடையவர்களும், பல நூல்களை யறிந்தவர்களு மர்கத் தக்க பல பிள்ளைகள் உண்டாகக் கடவர்களென்று யாவராலும் கோரப்படுகின்றனர்கள். அவர்களுள் ஒருவனாகிலும் கயைக்குச் செல் வானோ வென்பதே அவர்களது கருத்து; என்றிவ்வண்ண முனைத்த கயன் சுலோகங்களையும் நீ கேட்டுணர்ந்திலையோ? இவ்வண்ணமே ராஜ ரிஷிகளெல்லோரும் பித்ருவாக்கிய பரிபாலனஞ்செய்து புகழ் பெற்றனர் கள். ஆதலின், நீயும் தந்தையை நரகத்தி னின்றும் பாதுகாக்கக்கடவை. நீ இங்கிருந்து திருவயோத்தி சேர்ந்து, பிரஜைகளையும் மகிழ்வித்து, சத்துருக்கனுடனும், வேதியர்களுடனும் வாழ்ந்து மகிழ்வாயாக; யானும் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் தாமஸமின்றித் தண்டகாவனஞ் சேர்வேன்; நீ நாட்டார்களுக்கு ராஜனாகுக; யான் காட்டார்களுக்கு ராஜனாகுவேன்; நீ இப்போழ்து படைவீடு செல்க; யானும் காடு செல்வேன்; நீ ராஜ னாகி வெண்குடை நிழலைச் சார்க; யானும் தண்மர நிழலைச் சேர்வேன்; சத்துருக்கனன் உனக்குத் துணையாகின்றனன்; லக்ஷ்மணன் எனக்குத் துணையாகின்றனன்; ஆதலின், நாம் நான்கு குமாரர்களும் தந்தையை ஸத்தியந்தவறாது பாதுகாத்துக் காப்போம்; நீ வாளாத் துயருறற்க; என்றருளிச்செய்து தேற்றி யருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றேழாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

(யதிகஸ்ச்சித்கயாம்வ்ரஜேத்) 'என்றிங்குக் கூறப்பட்டமையாலும், கயா மாஹாத்ம்யத்தில் கயாஸ்ராத்தஞ் செய்தவர்களது பிதிரர்களெல்லோரும் நற்கதி பெறுகின்றனர்களெனக் கூறப்பட்டமையாலும், கயையில் ஸ்ராத்தஞ்செய்தவர்கள் பின்பு ஸ்ராத்தஞ் செய்யவேண்டுவதில்லையென்று சிலர் கூறுகின்றனர்கள். சிலர் ஸ்ராத்தத்தையுந் துறந்தனர்கள். இஃதொக்குமோவெனில், ஒருகாலும் ஒவ்வாது; கருமங்கள், நித்யம், நைமித்திகம், கேவல காம்யமென மூவகைப்பட்டிருக்கின்றன; நித்யங்களாவன - ஸந்தியா வந்தனம் முதலியன; நைமித்திகங்களாவன - ஸ்ராத்தம் முதலியன; கேவல காம்யங்களாவன - நோம்பு முதலியன; அவைகளுள் முதலினுள்ள இரண்டும் செய்யா தொழியின் பாவத்தை விளைக்கும்; கேவல காம்ய மென்பது செயின், தன் பயனைத்தரும்; செய்யா தொழியின் பயனை விளைக்காதே யன்றிப் பாவத்திற் கிடமாகாது: ஆதலின், கேவலகாமியந் தவிர மற் றிருவகைக் கருமங்களும் யாவராலும் செய்யத் தக்கனவே யன்றி, விடத்தகாவென முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளன; ஆங்காயின், பிரபன்னர்களுக்கு மோக்ஷங் கிடைப்பது நிச்சய மாதலின், அவர்கள் நித்ய கருமாதிகளை ஏன் துறந்திலர்; ஆதலின், அவ் வண்ண முனைப்பவர்களும், ஸ்ராத்தங்களைத் துறந்து வேண்டியவாறுண்டு திரிபவர் களும், கெடுவார்களேயன்றிக் கடையேறுர்கள்; ஆதலின், நித்திய நைமித்திகங்களை யாவருஞ் செய்யவே வேண்டுமெனத் தேர்க.

நூற்றெட்டாவது சருக்கம்.

ஜாபாலிமஹாமுனி பெருமாளை நோக்கிச் சார்வாகவாதம் மொழிந்தது.

இவ்வண்ணம் ஸ்ரீபரதாழ்வானைத் தேற்றி யருளுகின்ற பெருமாளை நோக்கி, ஜாபாலி யென்னும் மஹாரிஷி மொழியலுற்றனர். கேளீர் சக்கரவர்த்தித் திருமகனாரே! தேவர் இப்போழ்து கொண்டிருக்கின்ற எண்ணம் பயனற்றது; ஆதலின், அது நலந்தருவ தாகாது; அவ்வெண்ணத்தைத் துறக்கக் கடவீர்; மூடனன்றோ? இவ்வண்ணம் நினைப்பான்; யார்க்கு எவன் பந்துவாகின்றனன்? யார்க்கு எவனால் என்னபயன்? ஒருவன்தான் தனியே பிறக்கின்றனன்; தனியே இறக்கின்றனன்; ஆதலின், எவன் தாய் தந்தை பிள்ளை முதலானோர்களிடத்தில் பாசம் வைக்கின்றனனோ? அவன் பித்தனெனவே கூறப்படுகின்றனன்; ஒருவர்க்கொருவர் ஒருறவு மிலர்; வழி நடப்பவன் ஒருநாள் ஓரூரிலிறங்கி யன்றைத்தின மங்கிருந்து மறுநாள் வேறிடஞ் செல்வதுபோல மனிதனும் ஒருவர்க்கு மகனென்று பிறந்து சரீரத்திலுறைந்து கடையில் அதனை விட்டு வேறொருவர்க்கு மகனெனப் பிறந்து வேறு சரீரத்தி லுறைகின்றனன்; ஆதலின், தாயென்பதும், தந்தை யென்பதும், பொருளென்பதும், வீடென்பதும், பெயர் மாத்திரமே யன்றி, உண்மை யாகா; ஆதலின், உணர்ந்தோர்கள் அவைகளை நம்பி மதிப்புக் கொள்ளார்கள்; ஆதலின், நீர் கிரமமாக வாய்த்த ராஜ்ஜியத்தைத் துறந்து கொடியதும், துன்பந் தருவதும், பல பீடைகளுடையதுமாகிய அல்வழியைச் சார்ந்து செல்லற்க; மிகச் செல்வம் நிறைந்த திருவயோத்திக்குச் சென்று அபிஷேகங் கொள்க; கணவனை விட்டுப் பிரிந்த கற்புடையாளைப்போலவே திருவயோத்தியும் ஒரு வேணி யுடையதாய் உம்மை எதிர் பார்த்துக்கொண் டிருக்கின்றது; ஆதலின், நீர் திருவயோத்தி சேர்ந்து சிறந்த ராஜபோகங்களை யனுபவித்து மகிழ்க; புருஷனுக்குத் தந்தை நிமித்த மாத்திரமே யன்றி, முதற் காரண மாகான்; ரிது நீராடியுள்ள தாயினால் தரிக்கப்பட்ட சுக்ல சோணிதங்களே முதற்காரணமாகும்; உன் தந்தை எங்கே செல்வது தகுமோ? அவ்விடமே போய்ச் சேர்ந்தனர். பிறப்புடையோர்க் கிறப்பும் நிச்சயமன்றோ? நீர் மாத்திரம் தாய் தந்தையர்களென்று பொய்யாயுள்ள பற்றையெண்ணி வாளா வருந்திக் கெடுகின்றீர்; அறம்பொருளிரண்டிலுமே எவரெவர் விருப்பங்கொண் டிருக்கின்றனர்களோ? அவர்களைக் குறித்தே யான் மிகத் துயர முறுகின்றேன்; அத்தன்மையர்கள் இம்மையிலும் துன்புற்று மரணமுற் றழிந்தனர்க ளல்லரோ? ஸ்ரீராமசந்திரரே! மனிதர்கள் அஷ்டகையென்றும், அன்வஷ்டகையென்றும், இறந்ததின

மென்றும், ஶ்ராத்தஞ்செய்ய முயன்று வீணுகத் தனக்குள்ள அன்னத்தை யழித்துக் கொள்ளுகின்றனர்கள் ; பாரீர் இறந்த பின்னர், எவன் எதனை யுண்பான் ? ஒருவனுலுண்ணப்பட்ட அன்னம் மற்றொருவனைச் சேர்ந்து பசியைத் தணிப்ப துண்மையாயின், தேசாந்தரஞ் சென்ற ஒருவன் பொருட்டு இங்கு மற்றொருவனுக்கன்னமிட்டால் அவ்வன்னமும் தூரத்தி லிருப்பவன் சரீரத்தையடைந்து அவன் பசியைத் தணிக்கக்கடவதாமோ? பொருளற்ற மதியுடையோர் பலர் கூடிப் பொருளுடையவனைத் தானஞ் செய்யும்படி செய்து, அப்பொருள்களைத் தாம் கைக்கொள்வதன் பொருட்டு யாகஞ் செய்யெனவும், தானஞ் செய்யெனவும், தீக்ஷை கொள்ளென வும், தவஞ் செய்யெனவும், பொருளாசையை விட்டுவிட்டு ஏற்போர்க் களியெனவும், வசனங்களை யுண்டுபண்ணிப் பெரிய புத்தகமாகச் செய் திருக்கின்றனர்களே யன்றி, உண்மையாகச் சிறந்த புத்தி யுடைய ஸ்ரீராம பத்திரரே!இம்மையேயன்றி,மறுமையில்வேறுலகமிலதென நன்குணர்ந்து மறுமையைத் துறந்து பிரத்தியக்ஷ மாகியுள்ள ராஜ்ஜிய போகாதிகளையே யனுபவிக்கக் கடவீர். இவ்வண்ணம் நீர் நன்கு தேர்ந்து ஸ்ரீபரதாழ் வானல் வேண்டி யளிக்கப்பட்ட ராஜ்ஜியத்தைப் பெற்று இன்புற்று வாழ்க வென்று ஜாபாலிமஹாரிஷி மொழிந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றெட்டாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

நூற்றொன்பதாவது சருக்கம்.

பெருமாள் ஜாபாலி மொழிந்த சார்வாக வாதத்திற்குச் சீற்றங்கொண்டு ஸமாதான மருளிச் செய்தது.

உண்மையான புத்தி யுடையவர்களுள் சிறந்த பெருமாள் ஜாபாலி யுரைசெய்த வாக்கியத்தைக் கேட்டுச் சினமுற்று, வைதிக தருமங்களி லுள்ள சிரத்தையினலும், இயல்பாகவே கெடுதியுறாது நிலைத்திருக்கின்ற தன் புத்தியினலும், அவரை நோக்கிக் கேளீர் ஜாபாலி மஹாமுனிவரே !, தேவர் எனக்குப் பிரியஞ் செய்வதன் பொருட் டுரைசெய்த வாக்கியம் செயற்குரிய தாகாதாயினும், செய்தற் குரியதுபோலவும் ; 'இதமளிப்ப தாகாதாயினும், இதமளிப்பதுபோலவும் காணப்படுகின்றது ; மரியாதை தப்பிப் பாவச்செயல் புரிந்து நல்லொழுக்கத்தைக் கெடுத்த மானிடன் பெரியோர்களிடத்தில் மரியாதை பெற்றுப் புகழ்ச்சியுறுன் ;—

కులీనమకులీనం వా వీరం పురుషమానినం
చారిత్రమేవ వ్యాఖ్యాతి శుచిం వా యది వాశుచిం ॥

குலீநமகுலீனம்வா வீரம்புருஷமானினம்
சாரித்ரமேவவ்யாக்யாதி சுசிம்வாயதிவாசுசிம்.

உயர் குலத்தோனுயினும், இழி குலத்தோனுயினும், வீர முடையோனும், தீர முடையோனும் ஆயினும், தூய்மை யுடையோ னுயினும், தூய்மை யற்றவனுயினும், ஒருவன் தன்னை நன்னடக்கையே புகழுற்று விளங்கச் செய்யும் ; தீயொழுக்கமோவெனின், இகழ்வுற்றழியச்செய்யும் ; யானே நல்லோர் போன்றவனுகியும், தீயோனுகவும் ; தூய்மையர் போன்றவனுகியும், தூய்மையற்றவனுகவும், நல்லோர்களது குறியுடையோன் போன்றவனுகியும், தீக்குறி யுடையோனுகவும் ; நல்லொழுக்கமுற்றேன் போன்றவனுகியும், தீயொழுக்க முடையோனுகவும் ; கெட்டழியும்படியாக உலகிலெல்லோரும் நிலை தப்பிக் கெடுவதற் கிடமாகியதும் ; நற்செயல்களைத் துறந்ததும், நல்விதியைக் கடந்ததுமாகிய உம்மா லுரைசெய்யப்பட்ட இந்த தருமமல்லாச் செயலை தருமச் செயலெனவே கொண்டு நன்மையைத் துறந்து செய்வேனுகில், இவ்வண்ணந் தீச்செயல் புரிந்து உலகங்களைக் கெடுத்த என்னை யறிவுடைய எவன்தான் நன்கு மதிப்பான் ? யான் பிரதிஜ்ஞையையுந் துறந்து நும்மா லுரை செய்யப்பட்ட தீச்செயலை யாது பயனைத் தருவதாக நினைத்துச் செய்வேன் ; யான் நற்கதி எவ்வாறு பெறுவேன் ;—

కామవృత్తస్త్వయం లోకః కృత్స్నస్సముపవర్తతే
యద్వృత్తాస్సన్తి రాజానః తద్వృత్తాస్సన్తి హి ప్రజాః ॥

காமவ்ருத்தஸ்த்வயம்லோகஃ க்ருத்ஸ்னஸ்ஸமுபவர்த்ததே
யத்வ்ருத்தாஸ்ஸந்திராஜாநஃ தத்வ்ருத்தாஸ்ஸந்திஹிப்ரஜாஃ.

ராஜர்கள் எவ்வண்ண மிருக்கின்றனர்களோ ? பிரஜைகளும் அவ்வண்ணமே யிருப்பார்களாதலின், யான் நீருரைத்தவண்ணம் செய்யின், ஜனங்களெல்லோரும் நிலைகடந்து தத்தம் இச்சையின்படி செய்வார்க ளன்றே ? ஆதலின், வேந்தர்களுக்கு ஸத்தியமும், கொடுமையின்மையும் முதன்மையாகிய தருமமாம், ராஜ்ஜிய மென்பதே ஸத்திய முடையது, இவ்வுலகங்களும் ஸத்தியத்திலேதானே நிலைத்திருக்கின்றன ; ரிஷிகளும், தேவர்களும், ஸத்தியத்தையே யன்றே ? முதன்மையாக வெண்ணி யிருக்கின்றனர்கள் ; ஸத்தியவாதியாகியவனே நற்கதி பெறுகின்றனன் ; எல்லோரும் பொய் யுரைப்பவனைக் காணின், நச்சரவத்தைக் கண்ணுற்றுப்போல அச்சமுற்று

நடுங்குகின்றனர்க ளல்லரோ ? ஸத்தியமே சிறந்த தருமம் ; அதுவே நற்கதிக்குக் காரண மாகக் கூறப் படுகின்றது ; உலகினில் ஸத்தியமே ராஜனும், தெய்வமுமாகும் ; செல்வமும், ஸத்தியத்திலேதானே நிலைகொண்டிருக்கும் ; ஆதலின், யாவும் ஸத்தியத்தையே காரணமாகவுள்ளன ; ஸத்தியத்தை விட்டு வேறு சிறந்த தொன்று மிலது ; தானம், யாகம், ஹோமம், தவங்கள், வேதங்கள் இவையெல்லாம் ஸத்தியத்திலேயே நிலைத்திருக்கின்றன ; ஆதலின், யாவரும் ஸத்தியந்தவறு திருக்கக் கடவர்கள். ஒருவன் உலகினை யாளுகின்றான் ; மற்றொருவன் குலத்தைப் பாதுகாக்கின்றனன் ; ஒருவன் நரகில் அழுந்திக் கிடக்கின்றனன் ; ஒருவன் வானேறி மகிழ்கின்றனன் ; இவைகளுக் கெல்லாங் காரணம் அவரவர்களது முன் வினைகளே யல்லவோ ? ஆதலின், யான் பித்ருவாக்கிய பரிபாலனமென்னும் சிறந்த தருமத்தை ஏன் செய்யா தழிவேன் ; பொருளாசையாலாயினும், மதிமயக்கத்தினாலாயினும், மதியின்மையாலாயினும், யான் ஸத்தியத்தின் மரியாதையைத் தவிர்ந்து செல்லேன் ; ஸத்தியந் தவிர்ந்தும், மதிநிலை கொள்ளாமலு மிருப்பவனுக்குத் தேவர்களும், பிதிரர்களும் அருள் செய்யார்களென்று கேட்டிருக்கின்றேன் ; இந்தப் பித்ருவாக்கிய பரிபாலனதிரூபமான தருமம் எல்லா வுயிர்களையும் குறித்து விதிக்கப்பட்டதென யானுணர்ந்தே யதனை யாசரிக்கின்றேன் ; அற்பர்களாலும், கொடியர்களாலும், மூவகைப் பற்றுடையோர்களாலும், நன்கு மதிக்கப்பட்ட க்ஷத்திர தருமத்தை யானிப்போழ்து துறக்கின்றேன் ; அஃது தருமம்போலத் தோற்றுமே யன்றி, ஆராயுங்கால் அதருமமேயாகும் ;—

కాయేనకురుతేపాపం మనసాసంప్రధార్యచ
అనృతంజిహ్వయాచాహ త్రివిధంకర్మపాతకం ॥

காயேநகுருதேபாபம் மனஸாஸம்ப்ரதார்யச
அந்ருதம்ஜிஹ்வயாசாஹ த்ரிவிதம்கர்மபாதகம்.

மனதில் கெடுதியைச் செய்ய நினைப்பதும், காயத்தினால் அதனைச் செய்தலும், வாயினால் பொய்யுரைப்பதுமாகிய இம்மூன்றும் மூவகைப் பாதகங்களெனப் படுகின்றன ; பூமி கொடையாளனென்னும் புகழ், சூரனென்னும் புகழ்ச்சி நிறைந்த செல்வம், இவையே ஸத்தியமுள்ள புருஷனைக் கோருகின்றன ; அவனை யடைந்து வானுலகினை யடைபவனையுந் தொடர்கின்றன ; ஆதலின், யாவரும் ஸத்தியத்தையே மேற்கொள்ளக் கடவரல்லது, அதனை துறக்கக் கடவரல்லர் ; தேவர் இதுவே சிறந்ததென வுணர்ந்து அடியேனுக்கு எதனைச் செய்யும்படி கேவல யுக்திவாதஞ் செய்திரோ ? அஃது மிகவுந் தாழ்ந்ததாகுமல்லது, உயர்ந்ததாகாது ; யான் தந்தையின் வாக்கியத்தையே பரிபாலனஞ் செய்வேனென்று பிரதிஜ்ஞை செய்து விட்டு இப்போது அதனைத் துறந்து பரதனுடைய வாக்கியத்தின்

படி எவ்வண்ணம் செய்வேன்; முன்பு யான் பிரதிஜ்ஞை செய்ததைக் கேட்டுக் கைகேயியாரும் மிக மனமகிழ்வுற்றிருந்தனர். ஆதலின், யான் அவ்வண்ணமே வனவாஸஞ்செய்து கந்தமூல பல புஷ்பங்களினால் தேவர்களுக்கும், பிதிரர்களுக்கும், திருப்திசெய்வித்து மகிழ்ந்து கபடற்று விஸ்வாஸமுற்றுச் சிரத்தையுடன் விஹித கருமங்களைச்செய்து காலத்தைக்கழிப்பேன்; இந்தக் கர்மபூமியில் எவனெவன் எந்தெந்தக் கருமத்தைச்செய்கின்றானோ? அந்தந்தக் கருமங்களுக்குத்தக்க பலன்களே வாய்க்கும்; அக்கினி, வாயு, சந்திரன், சூரியன், பிரமன், இந்திரன், அரன் முதலிய எல்லோரும் தத்தஞ் செயல்களுக்குத் தக்க பலன்களாகவே தத்தமதிகாரங்களைப் பெற்றனர்கள். நூறுயாகஞ் செய்தவனே தேவேந்திரனாயினான்; சிறந்த தவங்கள் செய்தே மஹாரிஷிகள் விண்ணுலகை நண்ணினர்கள்; ஆதலின், சார்வாக வாதம் ஒருகாலும் நிலையுறாதென்று ஸமாதான மருளிச் செய்கையிலும், ஜாபாலி மறுத்துரைசெய்தமையின், மீளவும் கடுஞ்சினங்கொண்டு அவரை நோக்கிக் கேளீர் ஜாபாலி! ஸத்தியம், தருமம், பராக்ரமம், உயிர்களிடத்திலருள், இனியமொழி மொழிதல் என்னு மிவைகளையும், தேவப் ப்ராஹ்மணாதிதி பூஜைகளையும், விண்ணுலகஞ் செல்லும் வழியெனப் பெரியோர்க ளுரைக்கின்றனர்கள். ஆதலின், வேதியர்க ளெல்லோரும் இவ்விஷயத்தில் மதபேதமின்றி யொன்று சேர்ந்து நற்கதி பெறுவிக்கத் தக்க இத்தருமத்தைச் செய்கின்றனர்கள். யான் என் தந்தையர் செய்த செயல்களுள் ஒரு செயலினையே யிகழ்கின்றேன்; கெடுமதிகொண்டு ஆஸ்திகர்போலிருந்து நாஸ்திகவாதஞ்செய்து உலகினை யழிக்கின்ற உம்மையும் ஆஸ்திகர்களுள் சேர்த்து என் தந்தையர் ஆதரஞ்செய்து வைத்துக்கொண்டிருந்தன ரல்லரோ?—

యథాహిచోరస్సతథాహిబుద్ధః తథాగతంనాస్తికమత్రవిద్ధి
తస్మాద్ధియశ్శంక్యతమఃప్రజానాంన నాస్తికేనాభిముఖోబుధస్స్యాత్ ॥

யதாஹிசோரஸ்ஸததாஹிபுத்தஃ ததாகதம்நாஸ்திகமத்ரவித்தி
தஸ்மாத்தியஶ்ஶங்க்யதமஃப்ரஜாநாம் நநாஸ்திகேநாபிமுகோபுதஸ்யாத்.

புத்தர், சார்வாகர்க ளிருவரையும், கள்ளர்களெனவே யுணர்க. பிரஜைகளுக்குச் சோரர்க ளிடத்தினின்றும் போலவே இவர்க ளிடத்தினின்றும் அச்சமுளதாகின்றது; ஆதலின், உணர்ந்தவன் அவர்கள் முகத்தில் விழியான்; உம்மைவிட ஜ்ஞானத்திலும், வயதிலும், வித்தையிலும், புத்தியிலும், சிறந்தவர்களெல்லோரும் ஆஸ்திக கருமங்களையே செய்து இம்மை மறுமை இரண்டினையும் பெற்றுச் சோதியுருக்கொண்டு திகழ்கின்றனர்களல்லரோ? ஆதலின், வேதியர்கள் யஜ்ஞயாக ஜபதப தான தர்மாதிகளைச் செய்கின்றனர்கள். தயா, ஸத்தியம், தமம், தவம் முதலிய சிறந்த குணங்

களா லல்லவோ ? வேதியர்கள் முனிவர்களெனப் புகழப் படுகின்றனர்கள். என்றிவ்வண்ணமாகப் படபடவென் றருளிச்செய் தருளினர்.

ஜாபாலி யதுகேட்டுப் பெருமானை நோக்கிக் கேளீர் ரகுகுல துரந்தரரோ ! யான் நாஸ்திகவாதஞ் செய்பவனு மல்லேன்; நாஸ்திகனு மல்லேன்; பரலோகாதிகளொன்றும் இல்லையென்பது மில்லை; யாவு முள்ளனவே ? யான் காலத்திற்குத் தக்கபடி யாஸ்திகனும், நாஸ்திகனுமாகுவேன்; இப்பொழுது நாஸ்திகவாதஞ் செய்யத்தக்க காலமாதலின், நாஸ்திக னுயினேன்; நாஸ்திகவாதஞ் செய்தாயினும், உமக்குத் திருவயோத்திக் கெழுந்தருள வேண்டுமென்னும் புத்தியை யுண்டுபண்ணி ஸமாதானப் படுத்தித் திருப்பி உம்மை யழைத்துக் கொண்டு போவதன் பொருட்டே இவ்வண்ண முரைசெய்தேனே யன்றி, வேறே கருத் தொன்றுமிலது; நீர் மதிமயங்காமல் ஒரே பிடியாக யிருக்கின்றமையின், இப்போது ஆஸ்திகனே யாயினேன்; நீர் சீற்ற முறற்க என்று இனியமொழி மொழிந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றொன்பதாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

தெய்வம், பாவம், புண்ணியம், சுவர்க்கம், நரகம் என்னும் இவைகளுள் ஒன்று மிலது;—க. கல்லினையும், உலோகத்தையும், தெய்வமெனத் தொழுவது பயனற்றது;—உ. இறந்தவர்கள் லோகாந்தரங்களிலிருந்து இங்குச்செய்யும் தருப்பணாதிகளினால் திருப்தியடைகின்றனர்க ளென்பது மடமை;—ந. யாவரும் கடவுளினு லியற்றப்பட் டிருக்கையில், யாவரிலும் வேதியர்க ளுயர்ந்தோர்க ளென்பது தகுதியற்றது;—ச. என்று யுக்திவாதஞ் செய்யும் நாஸ்திகர்கள் முக்கியமாக நம்மைக் கேட்கும் கேள்விகள் இந்நான்கே ? இதற்கு விடை என்னெனில், தெய்வமிலதென்னில், படைப்பவரில்லாமையின், இவ்வுலகே இல்லாதிருக்கவேண்டி வரும்; யாமே படைப்பவர்களெனில், கடல் மலை முதலியன செய்யவும், மழை பொழிவிக்கவும், யாம் வல்லோமா ? யாமே கடவுளர்களாயின், யாமெண்ணும் எண்ணங்கள் ஏன் நிறைவேறு கின்றில; மரம் மலை முதலிய வளருந் தன்மை யுடையன; மனிதர் பிறந்து வளருந் தன்மையர்; நீர் பெருகுந் தன்மையது, நெருப்புச்சுடுந் தன்மையதென் றிவ்வண்ணம் தன்மையே கடவுளெனக் கூறுவோமெனில், ஒன்றுக்கு ஒரேதன்மை யியல்பாகுமல்லது, இரண்டு மூன்று தன்மைகளில; ஆதலின், வளருந் தன்மையுடையது, வளரா தொழிவதற்கும், பிறக்குந் தன்மையுடைய திறப்பதற்கும், பிரமாணம் யாதுளது; ஒரேகாலத்தில் பிறந்த பலர் வெவ்வேறு காலங்களில் அழிவதேன்; ஆதலின், தெய்வத்தையுளதென உடன்படுக. பாவ புண்ணியங்க ளிலவாயின், ஒருவர் சிவிகையேறவும், மற்றொருவன் அவனைச் சுமக்கவும் காரணம் யாது; ஆதலின், நல்வினை தீவினைகளையு முடன் படுக. இதனால் உயிர்கள் இதற்கு முன் பிறந்திலவொன்னும் வாது மழிந்தது; பரலோக மில்லையெனில், அவர்களைக் கொலைசெய்பவர்களை யரசர்களும் தண்டனை செய்யாது விட்டு விடுவார்கள். அப்போழ்து கொலை செய்யா

மைக்கே தண்டனையெனவும், கொலைக்கே வெகுமதியெனவும், சட்டம் பிறக்கவேண்டு மன்றோ ? ஆட்டின் கொலை, மாட்டின் கொலைகள்போலாகாது ; மானிடர்களது கொலைமாத்திரம் தண்டனைக் கிடமாக வேண்டுவதேன் ; ஆதலின், பரலோக முள தெனவே கொள்க;—க. கல்லினையும், உலோகங்களையும், தெய்வமெனத் தொழுவது பயனற்றதன்றோவெனில், அவர்கள் தம்மைப் பணிந்துகொண் டிருந்தவர்களுக்குத் தமக்குமேற்பட்ட அதிகாரம் வாய்க்குங்கால் அவர்களைத் தாமே ஏன் பணிந்து கீழ்ப் படிந்து நிற்கின்றார்களந்தோ ? ராஜன் அஜ்ஞையினால் அவ்வண்ணம் செய்கின்றோ மெனில், ஆ ! ஆ ! பாமரனாகிய ஒருவன் அஜ்ஞையினாலேயே தாழ்ந்தவனையும் பணி யும்படி நேர்கின்றதாயின், ஸ்ரீபகவானுடைய கட்டளையின்படி மந்திரங்களால் பிர திஷ்டை செய்யப்பட்ட பிரதிமைகளைத் தொழுவதொன்றுமோ ? பயனற்றதாக வேண்டும் ; ஆயினும், நடக்கவும், பேசவும் திறமையற்ற அதனைப் பூஜிப்பதினால் பகவானுக் கென்ன சந்தோஷமெனில், மூடர்களே நீங்கள் உங்கள் படங்களையெழுதி உயரக்கட்டிச் சிங்காரித்து வைத்திருப்பவர்கள்மேல் ஏன் அன்பு செய்கிறீர்கள் ; அந் தப் படத்தைக் காலினாலுதைத் தசைத்தவர்கள்மேல் சினமுறு திருப்பீர்களா ? ஆத லின், பகவானே யதனுள் ஆவிர்ப்பாவஞ் செய்திருக்கையில், பிரதிமையை ஏன் பூஜைசெய்யா தொழியவேண்டும் ; இறந்தவர்கள் தருப்பணாதிகளால் எவ்வண்ணம் மகிழ்வார்களெனில், கனம்பொருந்திய மஹாராணிகள் லண்டன் பட்டணத்தி லிருக் கையிலும், அவர்க்கு இந்தியா சக்கரவர்த்தினியென்னும் பட்டங் கட்டியது முதலா யுள்ள நாள்களில் புறநகர்களில் குண்டுகள் ஏன் போடப்பட்டன ; இவ்வொலி யவள் காதில் புகுமோ ? புகாதே ; இந்தத் தினத்தில் நம் கட்டளையின்படி யாவரும் செய் திருப்பார்களென்னும் எண்ணம் மாத்திரத்தினாலன்றோ ? அவருக்கு மகிழ்வு ; இதை யுடன்பட்ட நீங்கள் பிதிரர்கள் கடன்கள் செய்யும் நாள்களில் கட்புலனாகாமல் எதி ராக வந்து தம்பொருட் டளித்தவைகளை யனுபவித்துச் செல்வார்களெனக் கூறப் பட்ட விதியின்படி செய்யப்பட்ட வைதிக சடங்குகள் மாத்திரம் பயனற்றனவென ஏன் எண்ணுகின்றீர்கள் ; அது மடமையோ ? யாம் செய்வது மடமையோ ? ஆராய்ந் துணர்க. சாதிகளுள் உயர்வு தாழ்வு என்பது தகுதியற்ற தன்றோ வெனில், அவயவ ங்க ளெல்லாம் ஒன்றாகத் தோன்றி யிருக்கையில், காலினுங் கையேன் சிறப்புறு கின் றது ; கைகளால் வருட மகிழ்கின்ற நீங்கள் காலைத் தலையின்மேலிட ஏன் சுளிக்கின் றீர்கள் ; மற்றும் பற்பல திருஷ்டாந்தங்களுள அவை கிராம்யதோஷத்திற் கிடமாகு மென மொழிந்திலேம் ; நீங்களே ஊஹித்து ஆராய்ந்து கெடுமதியைத் துறந்து நன் மதி பூண்டு தொல்லைவழிகோணு தொழுகி இன்புற்று மகிழ்க.

நூற்றுப்பத்தாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான் மனுவம்ஸத்தை யருளிச் செய்வது.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனார் ஜாபாலி யுரைத்த ஸமாதானத்தைக் கேட் டும் சினந்தணியாதிருக்கையில், ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவா னதுகண்டு பெருமானை நோக்கி, ஸ்ரீராமபத்திரா ! இந்த ஜாபாலி மஹாரிஷியும் உலகங்களின் பிறப் பிறப்பு முதலிய தத்துவங்களை நன்குணர்கின்றனர் ; உன்னைத் திருப்பு

வதன் பொருட்டே இவர் இவ்வண்ண முரைத்தனரேயன்றி, வேறில்லை; இவ்வுலகின் பிறப்பினை யுரைசெய்கின்றேன்; கேளாய் முன்பு பூமி எங்கியற்றப்பட்டதோ? அது முழுதும் ஜலமாகவே யாயிற்று; அந்த ஜலத்தினின்றும் பிரஹ்மா தேவர்களுடன் தோன்றினர்; அநந்தரம் பிரஹ்மாவினால் துதிசெய்யப்பட்ட ஸ்ரீமந்நாராயணன் வராஹாவதாரஞ் செய்தருளிப் பூமியை நீரினின்றும் மேலெடுத் தருளினர். அநந்தரம் ஸர்வ சப்த வாச்சியரான ஸ்ரீமந்நாராயணருடைய நாபீ கமலத்திற் பிறந்தப் பிரஹ்மா தன் புத்திரர்களுடன் கூட உலகங்களை யியற்றினர். அந்த வேதாவின் குமாரர் மரீசி, அவர் குமாரர் காசியபர், அவர் பிள்ளை விவஸ்வான், அவனுக்கு மனுவும், மனுவுக்கு இக்ஷ்வாகுவும் பிறந்தனர்கள். அந்த மனுவே முதலில் அந்தத் திருவயோத்தியை இயற்றி, இக்ஷ்வாகுவின் பொருட்டளித்தனர். இக்ஷ்வாகுவுக்கு குக்ஷி, குக்ஷிக்கு விகுக்ஷி, விகுக்ஷிக்குப் பாணன், பாணனுக்கு அநரண்யன், அநரண்யருக்கு ப்ருது, பிருதுவுக்கு த்ரிசங்கு, த்ரிசங்குவுக்கு துந்துமாரன் என்பவர்கள் பிறந்தனர்கள். துந்துமாரனே யுவனாஸ்வன், யுவனாஸ்வனுக்கு மாந்தாதா, மாந்தாதாவுக்கு ஸுஸந்தி என்பவர்கள் பிறந்தனர்கள், ஸுஸந்திக்கு த்ருவஸந்தி, ப்ரஸேனஜித்து என்று மிருவர்கள் தோன்றினர்கள். த்ருவஸந்திக்குப் பரதன், பரதனுக்கு அஸிதன் என்பவர்களும் பிறந்தனர்கள். இந்த அஸிதனுக்கே ஹேஹயர், தாலஜங்கர், சூரர்கள், சசிபிந்துக்கள் என்பவர்கள் பகைவர்க ளாயினர்கள். இவன் தோல்வியுற்றுக் காட்டில் வாழ்கையில், இவனுடைய இரண்டு மனைவியர்களும் கருவுடைய ராயினர்கள். இளையாள் மூத்தாளுக்குப் பொறாமையால் விஷமிட்டனள். அந்த இமயமலையின் காட்டி லெழுந்தருளியிருந்த பார்க்கவச்சியவன மஹாமுனியின் வரத்தினால் காளிந்தியென்னும் மூத்தாள் விஷத்துடன் கூடினமையின், ஸகரர் என்னும் பிள்ளையைப் பெற்றனள். அந்த ஸகரரோ யாகஞ் செய்து இந்த ஸாகரத்தையுந் தோண்டுவித்தனர். அவர்க்கு அசமஞ்சன், அசமஞ்சனுக்கு அம்சுமான், அம்சுமானுக்குத் திலீபன், திலீபனுக்குப் பகீரதன், பகீரதனுக்குக் ககுத்தன், ககுத்தனுக்கு ரகு, ரகுவினுக்குப் புருஷாதகன், கல்மாஷபாதன், பிரவ்ருத்தன் என்னும் பெயர்களை யுடைய ஸௌதாஸன், ஸௌதாஸனுக்கு ஶங்கணன், ஶங்கணனுக்கு ஸுதர்சனன், ஸுதர்சனனுக்கு அக்கினி வர்ணன், அக்கினிவர்ணனுக்குச் சீக்ரகன், சீக்ரகனுக்கு மரு, மருவினுக்குப் பிரசுஶ்ருகன், ப்ரசுஶ்ருகனுக்கு அம்பரீஷன், அம்பரீஷனுக்கு நஹுஷன், நஹுஷனுக்கு நாபாகன் என்பவர்களும் பிறந்தனர்கள். நாபாகனுக்கு அஜன், ஸுவ்ரதன் என்னும் இருவர் பிறந்தனர்கள். அஜமஹாராஜனுக்கு உன் தந்தை தசரதசக்கரவர்த்தி பிறந்தனர். அடா ராமசந்த்ரா! அந்தத் தசரதருக்கு நீ மூத்த திருக்குமாரனாகின்றனை; ஆதலின், உனக்கே யுரிய இந்த ராஜ்ஜியத்தை யங்கீகரித்துப் பிரஜைகளைப் பரிபாலனஞ் செய்க; இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்தவர்களுள் மூத்தோனே யரசனாகுவது முறையன்றோ? ஆதலின்,

ராகவர்களுக்குக் குலதர்மமாயுள்ள இந்த ராஜியத்தைத் துறந்து செல்லற்க; தந்தைபோலவே இவ்வுலகினை யாண்டு புகழ்பெற்று மகிழ்ந்து வாழ்கவென் றருளிச் செய்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றுப்பத்தாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

நூற்றுப்பதினொன்றாவது சருக்கம்.

பெருமாள் தன்னைத் திரும்பும்படி வேண்டிய எல்லோர்க்கும் வரோனென்றோ முடிவு அருளிச் செய்தது.

ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான் அப்பொழுதும் மீள மனமின்றி, ஓரோபிடியா யிருந்த பெருமாளை நோக்கி, அடா சக்கரவர்த்தி திருக்குமாரா!—

పురుషస్యహిజాతస్య భవన్తిగురవస్త్రయః
ఆచార్యశ్చైవకాకుత్స్థ పితామాతాచరాఘవ ॥

புருஷஸ்யஹிஜாதஸ்ய பவந்திகுரவஸ்த்ரயஃ
ஆசார்யஸ்சைவகாகுஸ்த்த பிதாமாதாசராகவ.

புருஷர்களுக்கு ஆசிரியன் தாய் தந்தை என்னும் மூவர்களும் குருவாகின்றனர்கள்; தாய் தந்தைகள் பெறுகின்றனர்கள்; ஆசிரியன் ஜ்ஞானத்தை யளித் துய்விக்கின்றனன்; ஆதலின், இம்மூவரும் குருவெனப் படுகின்றனர்கள்; யான் உனக்கும் உன் தந்தைக்கும் ஆசிரியனாகின்றேன்; ஆதலின், நீ என் வாக்கியத்தின்படி செய்வாயாகில், நல்லொழுக்கத்தைத் துறந்தவனாகாய்; அன்றியும், உனக்குக் குருவும், மூப்பினளும், தருமமுடையளுமாகிய மாதாவின் சொல்லைத் தவிர்வதும் நலமன்று; இந்தப் பிரஜைகளைப்பாதுகாத்தளிக்கின்றமையின், தொல்வழியைக்கடந்தவனாகாய்; பரதனும் பாதம்பணிந்து வேண்டுகின்றமையாலும், அவன் வாக்கியத்தைத் தவறற்க என்றருளிச் செய்தனர். பெருமாளும் தம் மாசிரியர் வாக்கியத்தைக் கேட்டும் நிலை குலையாமல் அவரை நோக்கி, பகவானே!—

యన్మాతాపితరౌవృత్తం తనయేకురుతస్సదా
నసుప్రతికరంతత్తు మాత్రాపిత్రాచయత్కృతం ॥

யன்மாதாபிதரௌவ்ருத்தம் தனயேகுருதஸ்ஸதா
நஸுப்ரதிகரந்தத்துமாத்ரா பித்ராசயத்க்ருதம்.

தாய் தந்தைகள் பிள்ளை பிறப்பதன் முன்னும், பிறந்தபின்னும் செய்யும் உபகாரங்கள் மற்றொன்றினாலும் தீர்க்கத்தக்கன வாகா? அத்தன்மையராகிய தந்தை கட்டளையிட்டு அவர் முன்பாகவே யானும் செய்வேனெனப் பிரதிஜ்ஞை செய்துகொடுத்த பின்னர், அது பொய்யாக்கத் தகுமோ? ஒருகாலும் பொய்க்கலாகாது; ஆதலின், இது விஷயத்தில் தேவரும் மறுத்தருளுவது தகுதியற்றதென்று கைகுவித்து விநயமாக விண்ணப்பஞ் செய்தருளினர். ஸ்ரீபரதாழ்வானு மிவ்வண்ண மருளிச்செய்த பெருமாள் வாக்கியத்தைக் கேட்டு மிகவும் மனக்கவலைபூண்டு அருகிலுள்ள சுமந்திரரை நோக்கி, சூதரோ! நீர் விரைவாக இவ்விடத்திலேயே தூப்புற்களைக் கொணர்ந்து பரப்புக; யானிங்கே பிராயோபவேசஞ்செய்து எம்மையர் அருள்செய்யுமளவும் படுத்திருப்பேன்; இந்தச் சாலையின் வாயிலில் கடன் கொடுத்தவன்போலப் படுத்து உணவு நீங்கிக் கிடப்பேனல்லது, என்னைய னருள்செய்யுமளவு மெழேன் என்றுரைசெய்தும், சுமந்திரர் பெருமாள் திருமுக மண்டலத்தை நோக்கிக் கொண்டு அவர் திருவுளத்தை யறிய வேண்டு மென்று எதிர்பார்த்து நின்றமையின், தாமே புற்களைப் பரப்பிக் கொண்டு தரையில் படுத்தனர். அது கண்டு பெருமாள் அவரை நோக்கி, அடா குழந்தாய் பரதா! யானென்ன அபகாரஞ் செய்தேனென்று என்னெதிரில் பிராயோபவேசஞ் செய்கின்றனை;—

బ్రాహ్మణో హ్యేకపార్శ్వేన నరాన్రోద్ధుమిహార్హతి
నతుమూర్ధావసిక్తానాం విధిః ప్రత్యుపవేశనే ||

ப்ராஹ்மணோஹ்யேகபார்ஶ்வேந நராந்ரோத்துமிஹார்ஹதி
நதுமூர்த்தாவஸிக்தாநாம் விதிঃப்ரத்யுபவேசநே.

இவ்வண்ணம் ப்ராயோபவேசஞ்செய்து மனிதர்களைத் தடைசெய்வது அந்தணர்களுக்கே தகுமல்லது, பட்டாபிஷேகம் பூண்ட க்ஷத்திரிய வம்சத்தில் பிறந்தோர்களுக்குத் தகுமென விதிக்கப்பட்டிலது; ஆதலின், இந்தக் கொடிய விரதத்தை விட்டெழுந்திராய்; இங்கிருந்து விரைவாகத் திருவயோத்திக்கே போய்ச் சேராயென் றருளிச் செய்தனர். ஸ்ரீபரதாழ்வான் இவ்வண்ணம் பெருமா ளுரைசெய்யக் கேட்டு எழுந் துட்கார்ந்தவராகியே எல்லோரையும் நோக்கி, நேசர்களே! ஏன் என்னையரை வேண்டித் திருப்பாமல் பார்த்திருக்கின்றீர்களென் றுரைசெய்கையில், அவர்களும் பெருமாளை நோக்கி, ஸ்வாமி! தேவரோ ஒரேபிடியா யிருக்கின்றீர்; பரதாழ்வானோ வருந்துகின்றனர்; யாங்கள் தேவரைத் திருப்ப வல்லமையுற்றவராகுவோமோ? யாங்கள் யாது செய்வோ மென்றனர்கள். பெருமா ளது கேட்டுப் பரதாழ்வானை நோக்கி, அடா பரதா! தருமமறிந்த இவர்களின் வாக்கியத்தைக் கேட்டுணர்ந்தனையா? யான் பித்ருவாக்கிய பரிபாலன மென்னும் தருமத்தை யொருபொழுதுந் துறவேன்; ஆதலின், நீ எழுந்து

கால் கைகளைச் சுத்தி செய்து கொள்க. இவ்வண்ணம் செய்யாயாகில், என்மேல் ஆணை யுளாது; என்றருளிச் செய்தனர். உடனே பரதாழ்வா னெழுந்து தூய்மையராகி எல்லோரையும் நோக்கிக் கேளீர் அன்புர்களே! என்னையரைக் காட்டி லனுப்பும்படி யான் தந்தையையும் கேட்டிலேன்; கேட்கும்படி தாய்க்கு முரைத்திலேன்; வனம் செல்லும்படி என்னைய ருக்கும் உடன்பா டுரைத்திலேன்; ஆதலின், என் பொருட்டு என்னையர் வனவாஸஞ் செய்யத்தக்க தொன்று மிலது; ஆயினும், பித்ருவாக்கி யத்தை யவசியம் பரிபாலனம் செய்யவேண்டுமாயின், யானே பதினன்கு வருஷம் வனத்தி லுறைவேன்; என்னையர் திருவயோத்தி சேர்ந்து அபிஷேகங் கொள்ளக் கடவதொன்று உரைசெய்து வேண்டினர். பெரு மாள் அதுகேட்டு மகிழ்ந்து எல்லோரையும் நோக்கிக் கேளீர் பிரகிருதி களே! என் தந்தை பிழைத்திருக்கையில், முதலில் அளித்த ராஜ்ஜியத்தை வாங்கிக்கொண்டு வனவாஸத்தை யதற்குக் கிரயமாகக் கொடுத்திருக் கின்றமையின், அதனை யானுங் கெடுப்பதாகாது; இரண்டு வரங்களையும் வாங்கிக்கொண்டு ராஜ்ஜியத்தைப் பரதனுக்கு விற்றிருக்கின்றமையின், பரதனும் அதனைத் துறப்ப தாகாது; எனக்குத் தந்தையின் வாக்கியத் தைப் பரிபாலனஞ்செய்ய வல்லமை யிருக்கையி லதனைச் செய்யா தொழிவேனே? கைகேயியாரும் என் சக்தியை யறிந்தே தகுமென வனம் புகும்படி யுரை செய்தனர்; பிதாவும் நலமே செய்தனுப்பினர்; பரதன் மிகப் பொறுமையுடையனென்பதையும், பெரியோர்களைப் பூஜிக்குந் தன்மையனென்பதையும் நன்கறிவேன்; இவ்வண்ணம் பித்ருவாக்கிய பரிபாலனஞ் செய்வதினால் பரதனுக்கும் நன்மையே யுளதாகும்; யான் வனவாஸந் தீர்ந்த பின்பு, திருவயோத்திக்கு வந்து தார்மிகனாகிய பரத னுடன் கூடி யரசனாகி வாழ்வேன்; கைகேயியார் என் பிதாவை வரங் கேட்டனர்; அவரும் ஸத்தியவர்தி யாதலின், அவ்வண்ணமே யாகுக வென்று வர மளித்தனர்; யானும் அவ்வண்ணமே செய்வேனென்று பிரதிஜ்ஞை செய்தேன்; ஆதலின், வனவாஸஞ் செய்து தந்தையைப் பொய்யராக்காமல் பாதுகாத்து மீளுவேனே யல்லது, இப்போது மீளேன்; ஆதலின், எல்லீரும் திருவயோத்தி போய்ச்சேர்க என்று முடிவாக அருளிச் செய்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றுப்பதினொன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

நூற்றுப்பன்னிரண்டாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் ஸ்ரீபாதுகைகளைப் பெற்று மீண்டது.

இவ்வண்ணம் பெருமாளும் பரதாழ்வானும் கூடி யுரைத்த ஸல்லாபங்களை யங்கே கூடிய தேவகந்தர்வ மஹாரிஷி ராஜரிஷிகள் முதலானோர்கள் இவர்களுக்குக் கட்புலனாகாமலிருந்து கேட்டுணர்ந்து வியப்படைந்து இவர்களைப் புகழ்ந்து, இந்த ஸ்ரீராம பரதர்களைப் பெற்ற தசரதசக்கரவர்த்தி யொருவரோ யல்லரோ? நல்வினையினர்; இவர்களுடைய வாக்கியங்களைக் கேட்கையில், எமக்கும் இவ்விருவர்மீதும் அன்புளதாயிற்றன்றோ? என்று மகிழ்ந்து, பெருமாள் ஒருவேளை மீண்டெய்தி விடுவராயின், ராவணாதி ராக்ஷஸ ஸம்ஹாரம் தடைபடுமே என்றாராய்ந்து, யாவர்க்குங் கட்புலனாகி ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கிக் கைகேயி குமாரா! நீ தந்தை நற்கதிபெற்று மகிழவேண்டுமென விரும்புவாயாகில், ஸ்ரீராமபிரானுடைய வாக்கியத்தின்படி செய்க; ஸ்ரீராமபிரான் தந்தையின் கடனைத்தீர்த்து மீளவேண்டுமென்றே யாங்களெல்லேமும் கருதுகின்றோம்; உன் தந்தை கைகேயியின் கடனைத் தீர்த்தமையாலேதான் வானேறி மகிழ்ந்தனர். ஆதலின், நீ மீண்டெய்துக; என்றுரைத்துவிட்டுத் தத்தமிடம் சேர்ந்தனர்கள். பெருமாள் அந்த வாக்கியத்தைக்கேட்டு மகிழ்ந்து அவர்களையும் புகழ்ந்து திகழ்ந்தனர். அந்த வாக்கியத்தை ஸ்ரீபரதாழ்வானுங் கேட்டுத் துன்புற்று மெய்ந் நடுங்கிக் கைகுவித்துப் பெருமாளை நோக்கி, எம்மையனே! ராஜநீதியையும், குலமுறைமையையும் நன்காராய்ந்து, யானும் என் மாதாவும் வேண்டுதலுக் கிரங்கி யருள்க; மிக நெடிய இந்த ராஜ்ஜியத்தைப் பாதுகாக்கச் சிறுவனாகிய யானொருவன் வல்லேனோ? எல்லோரும் தேவரிடத்தில் ஆதரங்கொண் டிருக்கின்றமையின், இவர்களை யான் எவ்வாறு மகிழ்விப்பேன்; உழுநர்கள் மழையினையே எதிர்பார்த்திருப்பதுபோல யாவரும் தேவரையே எதிர்பார்த் திருக்கின்றனர்கள். ஆதலின், இந்த ராஜ்ஜியத்தைத் தேவரே பாதுகாத்தருள்க; பாதுகாக்குந் திறமையும் தேவருக்கே உளது; என்றுரைத்துப் பெருமாள் திருவடித் தாமரை யிணையின்மேல் வீழ்ந் தழுதனர். பெருமாளும் அவரைத் தழுவி எடுத்து மடியி லுட்கார வைத்துக்கொண்டு அவரை நோக்கி, அடா குழந்தாய்! உனக்கு இயல்பாகவும் நற்புத்தியுளது; பல நூல்களைப் பயின்றமையாலும் புத்தி தேர்ந்துளது; ஆதலின், இப்பார் முழுதும் பாதுகாக்குந் திறமை யுனக்கு முளது; மிகக் கூரிய மதியுடைய மந்திரிகளுடனும் ஆராய்ந்து, ராஜகாரியங்களைச் செய்யக் கடவை,—

లక్ష్మీశ్చంద్రాదపేయాద్వా హిమవాన్వాహిమంత్యజేత్
సాగరోఽప్యతియాద్వేలాం నప్రతిజ్ఞామహంపితుః॥

(No. 65)

அயோத்தியாகாண்டம்.

ஸ்ரீராமர் பரதாழ்வானுக்குப்பாதுகையளித்தது.)

(శ్రీరాములు భరతునికి పాదుకలును ఇచ్చుట.)

லக்ஷ்மீஶ்சந்த்ராதபேயாத்வா ஹிமவான்வாஹிமம்த்யஜேத்
ஸாகரோப்யதியாத்வேலாம் நப்ரதிஜ்ஞாமஹம்பிது:

நிலவு திங்களை விட்டு நீங்கினும் நீங்கும், இமயமலையைப் பனி நீங்கினும் நீங்கும், அலைகடல் கரை கடந்து செல்லினும் செல்லும், யான் மாத்திரம் இட்ட ப்ரதிஜ்ஞையை யொருகாலுந் தவிரேன்; காமத்தினாலாயினும், பொருளாசையினாலாயினும், உன் பொருட்டுத் தாயார் செய்த இந்தக் காரியத்திற்காக நீ யவர்மேல் சினமுற் றிகழற்க; முன்போலவே கௌரவஞ் செய்யக் கடவை; என்றருளிச்செய்து தேற்றினர். ஸ்ரீபரதாழ்வான் அதுகேட்டு மனந்தேர்ந்து பெருமானை நோக்கி, எம்மையனே! தங்கத்தினால் சிங்காரிக்கப்பட்ட இந்தப் பாதுகைகளின்மேலேறியருளி இவைகளை யடியேனுக் களித் தருள்க; இவைகளே அரசாகி யுலகாண்டு யோகக்ஷேமங்களைச் செய்யுமென்று ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானுடைய ஏவுதலின்படி வேண்டி யுரைத்தனர். பெருமானும் அப்படியே ஸ்ரீபாதுகைகளைத் திருவடிகளில் சாத்தி யருளிப் பின் இறங்கி யவ்விரண்டு பாதுகைகளையும் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு அநுக்கிரஹஞ் செய்தருளினர். ஸ்ரீபரதாழ்வானும் அந்த ஸ்ரீபாதுகைகளைப் பணிந்து பெற்றுக்கொண்டு பெருமானை நோக்கி, எம்மையனே! அடியேன் பதினான்குவருஷம் வரையில் திருவயோத்திபுரியை புகாமல் புறத்திலிருந்து ஜடாசீரதாரியாகி ராஜ்ய பாரத்தை ஸ்ரீபாதுகைகளின்மேலேற்றித் தேவரையே எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன்; பதினான்காவது வருஷத்தின் முடிவுத்தினத்தின் மறுநாள் தேவரைக் காணேனாகில், யான் உடனே தீயில் வீழ்ந் திறப்பேனென் றுரைசெய்தனர். பெருமானும் அவ்வண்ணமே யாகுகவென்று பிரதிஜ்ஞைசெய்தருளி அவரைத்தழுவிச் சத்துருக்கனாழ்வானையும் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு, ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி, அடா தம்பி! மாதாவாகிய கைகேயியாரிடத்தில் நீ சிறிதும் சினமுறற்க; என்மேலும் ஸீதைமேலும் ஆணையிட்டிருக்கின்றேன்; என்றருளிச் செய்து விடைகொடுத்தனுப்பி யருளினர். ஸ்ரீபரதாழ்வானும் விடைபெற்றுக்கொண்டு பெருமானைத் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து வலம் வந்து அந்த ஸ்ரீபாதுகைகளைப் பட்டத்து யானையின்மேலெழுந்தருளப்பண்ணி மகிழ்ந்தனர். பெருமானும் அங்கே வந்த யாவருக்கும் தக்கவாறு மரியாதை செய்து விடைகொடுத் தனுப்பி மகிழ்வுகொண்டு நிகழ்ந் தருளினர். அப்பொழுது தேவிகளெல்லோரும் துன்பத்தினால் விடை கேட்கவும் வாயெழாமல் நின்றனர்கள். பெருமானும் அவர்களை முறையே பணிந்து விடைகொடுத் தனுப்பித் தாமும் துன்பமடைந் தழுது கொண்டே பர்ணசாலையி னுட் புகுந்து மனந்தேர்ந்து மகிழ்ந்து வாழ்ந் தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றுப் பன்னிரண்டாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

களின் கனைப்புகளும், ரதங்களி னொலிகளும், நரவீரர்களது சிங்க நாதங்களும் முன்போல ஒலிக்கின்றிலவே ? காமுகர்களும் துயரத்தினால் நற்சாந்த மப்பி, நறுமாலை சூடிக் களிக்கின்றிலர்கள். திருவிழாக்களும் நிகழ்கின்றில; நரர்களும் விநோதமாகத் திரிகின்றிலர்கள்; மழை பொழிந் திருள்மூடிய சுக்லபக்ஷ ராத்திரிபோலத் திருவயோத்தி இப்பொழுது திகழ்கின்றிலது ; எம்மையரிங்குத் திருவிழாப்போ லெப்பொழுது எழுந்தருளி மகிழ்விப்பாரோ ? இப்பொழுது சிறந்த மனிதர்களால் ராஜவீதிகள் திகழ்கின்றிலவே ? என்றிவ்வாறு பலவாறாக மொழிந்து கொண்டே தந்தையின் திருமாளிகை சேர்ந்து, அங்கு அவரின்றி, வெய்யோனற்ற பகல்போலப் பாழடைந்த அத்திருமாளிகையைக்கண்டு கண்ணீர்பெருக்கி யழுது புலம்பினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றுப் பதினான்காவது சருக்கம் முற்றிற்று.

நூற்றுப்பதினைந்தாவதுசருக்கம்.

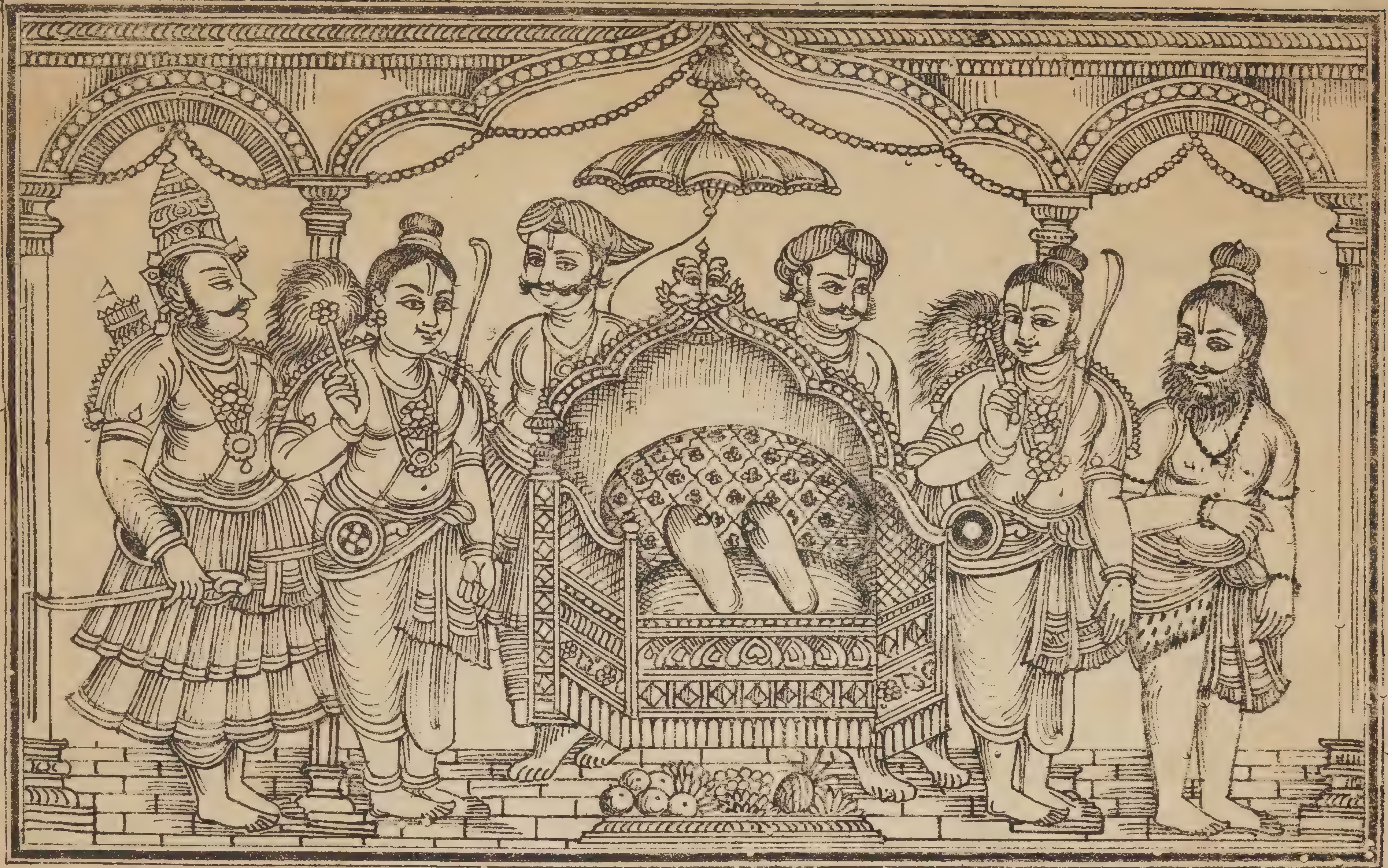
ஸ்ரீபரதாழ்வான் ஸ்ரீபாதுகைகளுக் கபிஷேகஞ் செய்தருளியது.

அநந்தரம் ஸ்ரீபரதாழ்வான் தம் மாதாக்களை யந்தப்புரத்தி லிறக்கி யங்கிருக்கும்படி யவர்களுக் குரைத்து விட்டு, வஸிஷ்டபகவான் முதலானோரை நோக்கி, யாசிரியர்களே ! யான் நந்தி க்ராமம்போய் வாஸஞ் செய்து கொண்டு இந்தத் துன்பத்தை யங்குப் பொறுப்பேன் ; என் தந்தையர் வானேறினர் ; எம்மையர் காடடைந்தனர் ; ஆதலின், அங்கிருந்தே எம்மையனை எதிர்பார்த் திருப்பேனென் றுரைத்தனர். வஸிஷ்டபகவான் முதலானோரும் அதுகேட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி, ராஜகுமாரா! நீ யுரைசெய்த வாக்கியம் மிகவும் புகழத்தக்கது ; இவ்வண்ண முரைப்பது உனக்கே தகும் ; நீதி தவறாமல் தருமமறிந்து நற்செய்கைகளைச் செய்வேனெனில், அதற்கெவன்தான் உடன்படானென்று புகழ்ந்து மகிழ்ந்து மொழிந்தனர்கள். ஸ்ரீபரதாழ்வானும் அது கேட்டு ஸுமந்திரனைத் தேரைக்கட்டும்படிகட்டளையிட்டு ஆசிரியர்களையும், தாய்மார்களையும்பணிந்து, சத்துருக்கனாழ்வானுடன் திருத்தேர்மேலேறி யாவருடனும் கிழக்கு முகமாக நந்தி க்ராமத்தை நோக்கிச் சென்றனர் ; அப்பொழுது நகரத்தோர்களும், சேனைகளும் அழைக்காமலே பின் சென்றனர்கள் ; ஸ்ரீபரதாழ்வானும், ஸ்ரீபாதுகைகளைச் சிரத்தில் வைத்துக்கொண்டே நந்திக் கிராமம்போய்ச் சேர்ந்து, தேரினின் றிழிந்து, ஆசிரியர்களை நோக்கி, யாசிரியர்களே ! எம்மையர் இந்த ராஜ்ஜியத்தை நியாஸம்போ லளித்தரு

அயோத்தியாகாண்டம்.
(பாதுகாபட்டாபிஷேகம்.)

NO-66.

పాదుకాపట్టాభిషేకము.

ளினர்; இந்த ஸ்ரீபாதுகைகளே இறையாகி, இதின் யோகக்ஷேமங்களைச் செய்யக் கடவன வென்றுரைத்து, அந்த ஸ்ரீபாதுகைகளைத் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு எல்லோரையும் நோக்கி, பிரஜைகளே! எம்மைய ருடைய இந்த ஸ்ரீபாதுகைகளே இப்போ தரசாகி யிருக்கின்றனமையின், இவைகளுக்கே வெண்குடை பிடிக்க; இவையே எம்மையர் திருவடிக ளெனப்படுகின்றன; இவைகளினால் எமமையருடைய ராஜநீதி இங்குக் குறைவறநிகழும், அடியேனிடத்தில்வைத்த அருளினால் எம்மையர் இவை களை வைப்பாக அளித்தருளி யிருக்கின்றனர்; ஆதலின், எம்மையர் எழுந் தருளும்வரையில், இவற்றைப் பாதுகாத்து, எழுந்தருளியபின், என்னைய ரிடத்தில் ஸமர்ப்பித்து விட்டு, ஸ்ரீபாதுகைகளுடன் கூடிய எம்மைய ருடையு திருவடிகளைக்கண்டு, வைப்பை யவரிடத்தில் திருப்பி யளித்துப் பாரம் நீங்கி எம்மையருக்குக் குற்றேவல் செய்து மகிழ்வேன்; இந்த ராஜ்ஜியத்தையும், ஸ்ரீபாதுகைகளையும் எம்மையரிடத்தில் ஸமர்ப்பித்த பின், பாவந்தீர்ந்து பழிக்காளாகாமல் பிழைப்பேன்; எம்மையர் அபி ஷேகங் கொள்வராயின், பழிநீங்குமாதலின், ராஜ்ஜியத்தைப் பெறுவதை விட, நான்குமடங் கதிகமாக மகிழ்ச்சியையும், புகழினையும் பெறுவேன்; என்றிவ்வண்ண முரைத்து, ஜடாசீரதாரியாகி முனிவேஷம் பூண்டு, நந்தி க்ராமத்திலேதானே ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்து பெருமாள் எழுந்தருளு வதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தனர்;—

పాదుకేత్వభిషిచ్యాథ నన్దిగ్రామేవసత్తదా
భరతశ్శాసనంసర్వం పాదుకాభ్యాంన్యవేదయత్ ॥

பாதுகேத்வபிஷிச்யாத நந்திக்ராமேவஸத்ததா
பரதஶ்ஶாஸநம்ஸர்வம் பாதுகாப்யாம்ந்யவேதயத்.

ஸ்ரீராமபிரானுடைய ஸ்ரீபாதுகைகளுக்கு ஸ்ரீபரதாழ்வான் அநந்தரம் திருவபிஷேகஞ்செய்து, எல்லாக்காரியங்களையும் அவைகளுக் கறிவித்து, அவைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து ராஜ்ஜியபாரத்தை நடாத்தி வந்தனர். அப் பொழுது அவர் யாது செயினும், சிறந்த உபாயனம்வரினும், எல்லாவற் றையும் முதலில் ஸ்ரீபாதுகைகளுக் கறிவித்தே பின்பு தக்கபடி செய்து வந்து பழிநீங்கிப் புகழ்பெற்று மகிழ்ந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றுப் பதினைந்தாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீபாதுகையென்பது கட்டையே யாதலின், அதற் கபிஷேகஞ் செய்வதும், அதனைப் பணிவதுந் தகுமோவெனில், ஸ்ரீபாதுகைக்கும், அர்ச்சைக்குப்போலப் பிர திஷ்டை யுளதாதலின், அதிலும் அதற்கபிமானியாகிய நித்ய ஸூரிகளு ளொருவரது அனுப்பிரவேச மிருப்பதால், குறையொன்று மிலதென வுணர்க.

நூற்றுப்பதினொருவது சருக்கம்.

பெருமாளை ரிஷிகள் அந்த வனத்தைவிட்டெழுந்தருளும்படி யுரைத்தது.

அங்கே ஸ்ரீபரதாழ்வான் திரும்பிச் சென்றபின், பெருமாள் அங்குள்ள முனிவர்கள் அந்த இடத்தை விட்டு வேறிடத்திற்குச் செல்ல விரும்பியதை யறிந்து, அதற்குக் காரணந் தெரியாமல் யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், அவர்களும் பெருமாளை யுற்றுப் பார்த்துப் பார்த்து ஒருவர்க் கொருவர் ஏகாந்தமாக வார்த்தை சொல்லிக்கொண் டிருந்தமையின், பெருமாள் மிகவும் ஐயமுற்று, அந்த ரிஷிகளுக்குள் முதல்வராகிய குலபதியை நோக்கிக் கைகுவித்து மாதவர் கோமானே ! தேவர்கள் எங்களைக்கண் டிப்பொழுது அச்சமுடையீராகக் காண்கின்றேன் ; அடியேனயினும், என் தம்பியாயினும், என் பத்தினியாயினும், தேவர்களிடத்தில் ஏதேனும் அபராதப் பட்டிருக்கின்றனமோ ? ஏதேனு முளதாயின், அருளிச் செய்தருள்க ; என்று வினவி வேண்டி யருளினர். மூப்பினராகிய அம்முனிவர் கோமானும் பெருமாளை நோக்கி, ஸ்ரீராமசந்திரா ! மிகக் கற்புடையளாகிய ஜனகமஹாராஜன் திருமகளும் தீச்செயல் புரிவளோ ? நீங்களும் எம் விஷயத்தில் வேறுமனங் கொள்வீர்களோ ? ஆயினும், உன்னைப் பற்றி, ராக்ஷஸர்களிடத்தினின்றும் எமக்குப் பயம் தோன்றியுளது ; ஆதலின், அரக்கர்களுக் கஞ்சியே இவர்கள் ஏகாந்தமாக ஒருவர்க் கொருவர் பேசிக் கொள்ளுகின்றனர்கள். ராவணனுக்குத் தம்பியொருவன் கரனென்பவன் ஜனஸ்த்தானத்திலிருந்துகொண்டு அங்குள்ள தாபஸர்களெல்லோரையுங் கொலைசெய்து கொடியனாகி யிருக்கின்றனன் ; அவன் மிகத் தீரமுடையோனும், வெற்றி பெற்றவனும், கொடியனுமாகின்றனன் ; அவன் நீ இவ்வண்ணம் தோள்வலிகொண் டிருப்பதைப் பொறுக்கின்றிலன் ; அடா ஸ்ரீராமா ! நீ இந்த ஆஸ்ரமத்திற் கெப்பொழுதெழுந்தருளினையோ ? அது முதல் அரக்கர்கள் ரிஷிகளை மிகவும் வருத்துகின்றனர்கள் ; பலவகைக் கொடிய உருவங்களைக் காட்டியும், தூய்மையுள்ள இடங்களில் அசுத்தி செய்தும், சிலரை யடித்தும் பீடிக்கின்றனர்கள் ; ஆஸ்ரமங்கள் தோறும் கட்புலனாகாமல் அடங்கி யிருந்து அவர்கள் முனிவர்களைக் கொலை செய்கின்றனர்கள் ; ஹோமபாத்திரங்களை எடுத்தெறிகின்றனர்கள் ; யாகத்தீயை யணைக்கின்றனர்கள் ; யாக கும்பங்களை யுடைக்கின்றனர்கள் ; ஆதலின், இந்த தேசத்தை விட்டோடிப் போவோமென்று இவர்கள் என்னைத் தூண்டுகின்றனர்கள் ; கொடியர்களாகிய அவர்கள் எம்மைக் கொலை செய்வார்களாதலின், யாங்களிந்த ஆஸ்ரமத்தை விட்டுச் செல்வோம் ; இதற்கு நெடுந்தூரத்தில் காய் கனிக

அயோத்தியாகாண்டம்.

பெருமானை ரிஷிகள் திருச்சித்திரகூடத்தைவிட்டெழுந்தருளும்படி யுரைத்தது. NO. 67.

శ్రీరాముని ఋషులు చిత్రకూటము విడిచి పొమ్మని చెప్పుట.

ளுடைய சிறந்த வன மிருக்கின்றது; அவ்விடத்திற்கே முன்போலப் போய்ச் சேர்வோம்; அடா குழந்தாய்! அந்தக் கரனென்பவனும் உன் விஷயத்தில் தீங்குசெய்ய முயலுவான்; ஆதலின், உனக் கிஷ்டமிருக்கின் எங்களுடனேதாய், நீ பாரியையுடன் கூடி யிருக்கின்றமையின், நீ திறமை யுள்ளவனாயினும், நீ இங்கிருப்பது துன்பத்தையே விளைக்குமென் றுரை செய்தருளினர். அவர் மிகவும் அச்சங்கொண் டிருந்தமையின், அவர்க்குத் தைரிய முரைத்து நிறுத்தப் பெருமாள் திருவுளங் கொண்டில ராதலின், அம்முனிவர் பெருமானைப் புகழ்ந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு ரிஷிகளுடன் புறப்பட்டுச்சென்றருளினர். சக்கரவர்த்தித்திருமகனாரும் அந்த ரிஷிகளைங் களைப் பணிந்து வழிவிட்டனுப்பி யவர்களால் இதமுரைக்கப்பட்டவராகித் தம் மாச்சிரமம் வந்து சேர்ந்து அங்குள்ள ரிஷிகளிடத்திலுள்ள அருளினால் அவர்கள் சென்ற பின்னும், க்ஷணங்கூட அந்த ஆஶ்ரமத்தைவிட்டு எழுந் தருளியிலர்; அந்த ரிஷிகளும் பெருமாளுடைய சௌர்ய ஔதார்யாதி குணங்களுக்கு மெச்சிப் பெருமானை விட்டுக் கணமும் பிரிந்திலர்க ளல்லரோ?—

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றுப் பதினாறாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

நூற்றுப்பதினேழாவது சருக்கம்.

பெருமாள் அத்திரிமஹாரிஷி ஆஶ்ரமத்திற்கு எழுந்தருளியது.

அநந்தரம் பெருமாளும் இவ்விடத்தில் பரதன் தாயர்கள் நாட்டார் நகரத்தார்க ளெல்லோரும் வந்து கண்டனர்க ளாதலின், இங்கு அவர்கள் நினைவே வருகின்றது; சேனைகளும் இங்கே இறங்கி யானை குதிரைகளின் கரீஷங்களினால் இவ்விடம் பீடிக்கப்பட்டுளது; ஆதலின், இனி இவ்விடத் தில் வாஸஞ்செய்வது தகுதியற்றதென்று ஆலோசனைசெய்து, ஸீதா லக்ஷ் மணர்களுடன் புறப்பட்டு அத்திரிமஹாமுனி ஆஶ்ரமஞ் சேர்ந்து அவரைப் பணிந்து நின்றனர். அத்திரிமஹாமுனியும் பெருமாளிடத்தில் பிள்ளையிடத்திற்போலவே ஆதரஞ்செய்து, மூவருக்குந் தாமே அதிதி பூஜைசெய்து மகிழ்வித்துத் தம் பத்தினியும், மூப்பினளுமாகிய அநஸூ-

யையை யழைத்து, அடி நீ இந்த ஸீதாபிராட்டியாரை யழைத்துப் பூஜை செய்யென்று ஆஜ்ஞைசெய்து, பெருமாளையும் நோக்கிக் கேளாய் ஸ்ரீராமா! இவளுடைய மஹிமையை நீ யறிகின்றனையா? இவள் முன்பு பத்துவருஷம் மழையின்றி, உலகமெல்லா மெரிக்கப்பட்டிருக்கையில், காய் கனி கிழங்குகளையு மியற்றிக் கங்காநதியையும் பெருகச் செய்தனள். இவள் பதினாயிரம் வருஷம் இடைவிடாது கொடிய தவ மியற்றினள்; சிறந்த விரதோபவாஸாதிகளினால் தவங்களுக்குரிய இடையூறுகளும் இவளால் போக்கப்பட்டன; தேவ கார்யார்த்தமாக இவள் ஓரிரவைப் பத்துநாளாக வளர்த்தனள். ஆதலின், இந்த அனஸூயை யுனக்கு மாதாவுக்கு நிகராகி யுள்ளவள்; யாவராலும் பணியப்பட்ட இவளிடத்தில் ஸீதைசென்று பூஜையைப் பெற்றுக்கொள்ளக் கடவள். தன்னுடைய நற்செயலினாலே தானே இவள் அநஸூயையென் றுலகினில் புகழப்படுகின்றனளென் றருளிச் செய்தனர். பெருமாளும் அதற் குடன்பட்டுப் பிராட்டியை நோக்கி, அடி வைதேஹி! இம்மஹாமுனிவர் அருளிச் செய்த வாக்கியத்தைக் கேட்டனையே? ஆதலின், நீ நலம் பெறுவதன் பொருட்டே இந்தத் தாபசியிடஞ் சென்று பூஜை பெற்றுக்கொள்ளென அருளிச் செய்தனர். ஸீதாபிராட்டியாரும் அவ்வாக்கியத்தைக் கேட்டு மூப்பினால் காற்றினால் கதலி போல அசைகின்ற அந்த அநஸூயையைக் கிட்டித் தன் பெயரை யுரைத்துக்கொண்டே வந்தனஞ்செய்து கைகுவித்துக்கொண்டு குசலம் வினவியருளினள். அநஸூயையும் ஸீதாதேவியைக் கண்டு மகிழ்ந்து அவளை நோக்கி, அடி ஜனகமஹாராஜன் திருமகளே! நீ நல்வினையினால் கற்பழிந்திலை; பதிவிரதா தருமத்தையும் நன்குணர்ந்தனை; பந்துஜனங்களையும், மிகுந்த செல்வத்தையும் துறந்து, துன்புறுங்காலையில் கணவனைத் துறவாமல் கொடிய காட்டிலும் உடன் வந்தனை யல்லையோ?—

నగరస్థోవనస్థోవా పాపోవాయదివాశుభః
యాసాంస్త్రీణాంప్రియోభర్తా తాసాంలోకామహోదయాః ||
దుశ్శీలఃకామవృత్తోవా ధనైర్వాపరివర్జితః
స్త్రీణామార్యస్వభావానాం పరమందైవతంపతిః ||

நகரஸ்த்தோவனஸ்த்தோவா பாபோவாயதிவாசுபः
யாஸாம்ஸ்த்ரீணும்ப்ரியோபர்த்தா தாஸாம்லோகாமஹோதயாः.
துஃஶீலःகாமவ்ருத்தோவா தனைர்வாபரிவர்ஜிதः
ஸ்த்ரீணுமார்யஸ்வபாவானும் பரமம்தைவதம்பதிः.

அயோத்தியாகாண்டம்.

சீதாபிராட்டிக்கும்-அநஸூயையக்கும் சம்வாதம்.

NO-68.

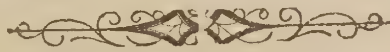

(1902.)

సీతాపిరాట్టికున్ను అనసూయాందేవికున్ను సంవాధము.

பர்த்தா காட்டி லுறையினும், வீட்டி லுறையினும், நல்லோனாயினும், தீயோனாயினும், செல்வ முடையோனாயினும், செல்வ மற்றவனாயினும், அவனே தமக்குச் சிறந்த தெய்வமென நம்பிப் பணிவிடைசெய்யுங் கற்புடைப் பெண்டிர்களுக்குச் சிறந்த நல்லுலகங்கள் வாய்க்கின்றன; யான் எவ்வளவா ராயினும், இம்மை மறுமை இரண்டிலும் இன்பமளிப்பவன் கணவனொருவனே யன்றிப் பெண்களுக்கு அவனைவிடச் சிறந்தவரை யான் காண்கின்றிலேன்; கற்பிழந்த பெண்களோவெனில், இதனை யறியாமல் தம்மிச்சையின்படி நடந்து கணவனுக்குக் கட்டளையிடுபவர்களாகி யழிகின்றனர்கள்; அவர்கள் இகழ்வினையும், தருமத்தாழ்வினையும் அடைகின்றனர்கள்; உன்னைப் போன்றவர்களோவெனில், வானேறி மகிழ்கின்றனர்கள்; ஆதலின், நீ இவ்வண்ணமே கனவிலும் கணவனைத் துறவாமல் தருமத்தைப் பாதுகாத்து வருவாயாகில், புகழினையும், தருமத்தையும் பெற்று நெடுங்காலம் வாழ்வாயென்று அருளிச்செய்து ஸீதாபிராட்டியாரையும் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தனள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றுப்பதினேழாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

நூற்றுப்பதினெட்டாவது சருக்கம்.

ஸீதாபிராட்டியார்க்கும் அநஸூயைக்கும் ஸம்வாதம்.

அநந்தரம் அந்தப் பிராட்டியாரும் அநஸூயையையா லிவ்வண்ண முரை செய்யப்பட்டவராகி, அவளை நோக்கி, மெதுவாகமொழியலுற்றனர். கேளீர் கற்புடையாராகிய அநஸூயாதேவி! நீர் இவ்வண்ணம் இதமுரைப்பதும் வியப்பாகுமோ? வியப்பாகாது; பெண்களுக்குப் பதியே குருவென்பதை யானு மறிவேன்; என் பர்த்தா தீச்செய லுற்றவ ராயினும், வேற்றுமையின்றிப் பத்தியுடன் பணிவிடைசெய்யத் தக்கவரோ? நற்குண முடையோரும், ஸ்திரதயை யுற்றவரும், ஐம்புலன்களை வென்றவரும், அழியா வருள் பூண்டவரும், தரும மறிந்தவரும், தந்தைபோல இதஞ் செய்பவரும், தாய்போலப் பிரியம் செய்பவரும், தன்னைப் பெற்றதாயாகிய திருக்கோஸலையாரிடத்திற்போலவே மற்ற தாய்களிடத்திலும் பணிவிடைசெய்து வணங்கு

பவரும், சிறந்த பலமுடையவரும், நல்லொழுக்க முடையவருமாகிய என் பர்த்தாவினிடத்தில் யான் பத்திகொண்டு பணிவிடைசெய்யத் தடையாதுளது ? யான் திருக்கல்யாணஞ் செய்துகொள்ளுங் காலையில், என் மாதாவினு லுரைக்கப்பட்ட உபதேசத்தையும், காட்டிற்குப் புறப்படுங் காலையில், என் மாமியரா லுரைசெய்யப்பட்ட உபதேசத்தையும், மறவாது இதயத்தில் திடமாக வைத்துக்கொண் டிருக்கின்றேன் ; இப்போழ்து உம்முடைய வாக்கியத்தைக் கேட்டவுடன் அந்த வாக்கியங்கள் புதியனபோலாயின ; பெண்களுக்குப் பதியின் பணிவிடையைவிட வேறு தவமுமுள்தோ ? ஸாவித்திரிதேவியும், பதி ஸேவையினுலேயே வானேறினள் ; நீரும் அதனுலேயே சோதி யுருக்கொண்டு வானேறித் திகழ்கின்றீர் ; விண்மீன்களுள் சிறந்த ரோஹிணியும், பதியை விட்டுப் பிரிந்திலள் ; இவ்வண்ணமே பெண்கள் பலர் கற்பினுலே விண்ணுலகை நண்ணி மகிழ்கின்றனர்கள். (ஆதலின், பெண்களுக்குப் பதியைவிட்டு வேறே தெய்வமுளதோ? இல்லை ; என்றிவ்வண்ண முரைசெய்த பிராட்டியாரது வாக்கியத்தை யநஸூயை கேட்டு மகிழ்ந்து பிராட்டியாரைத் தழுவி யுச்சிமோந்து அவரை நோக்கி, ஜனகராஜன் திருமகளே ! யானுன்னிடத்தில் மிகவு மகமகிழ்ந்து நெடுநாளாகி யியற்றப்பட்ட தவத்திறமையினு லுனக்குச் சிங்காரஞ் செய்வேன் ; நீ யுரைசெய்த வாக்கியம் மிகத் தகுதியுற்றதும், இனியதுமாகின்றது ; உன்மீது யான் மிக மகிழ்ந்தேன் ; யானுனக்கு வேண்டுவதியாதோ ? அதனைச் செய்வே னுரைசெய்க ; என்று வினவுகையில், பிராட்டியார் அதுகேட்டு வியப்பும் புன்சிரிப்பும் மதிப்பும் கொண்டு அவரை நோக்கி, அம்மா ! நீர் இவ்வண்ணம் அன்புகூர்ந் துரைசெய்வதினுலேயே யான் உம்மால் யாவும் செய்வித்துக்கொண்டவ ளாயினேனென்று இனிமையாக மொழிந்தனர். அநஸூயையும் அதுகேட்டு இருமடங்கு மகிழ்வு பெருகி யவரை நோக்கி, ஸீதாதேவி ! எனக் குன்மேலுற்ற மகிழ்வினைப் பயன் படுவதாகவே செய்வேன் ; தேவர்களுக் குரிய சிறந்த மாலையையும், ஆடையாபரணங்களையும், குங்குமம், ஹரிசந்தனம் முதலியவும், கர்ப்பூராதிகளையும் உனக் களிப்பேன் ; இவை யாவும் உன் னவயவங்களைத் திகழ்விக்கும் ; இவை யுனக்குத் தகுதியாயினவும், அழிவுறாதனவுமாகும் ; இந்த அங்கராகத்தைப் பூசிக்கொண்டு பெரிய பிராட்டியார் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவைப்போல நீ ஸ்ரீராமசந்திரரை விளங்கு விப்பாயென்று மொழிந் தளித்தருளினள். ஸீதாபிராட்டியாரும் அவைகளைப் பெற்று மகிழ்ந்து பணிந்து கைகுவித்து நின்றனர்.

அநஸூயையும் இவ்வண்ணம் தன்னைத் தொழுது நிற்கின்ற பிராட்டியாரை நோக்கி, அடி கோஸலையார் மருமகளே! சுயம் வரத்தில் ஸ்ரீராமசந்திரன் உன்னைத் திருமணஞ் செய்துகொண்டனனென்னும் கதையினை யான் தொகுதியாகக் கேட்டிருக்கின்றேன்; அதனை நீ விரிவாக உரை செய்க; அதனை நிகழ்ந்தவாறு கேட்டுணர யான் கோருகின்றேனென்று வினவினள். பிராட்டியாரும் அதுகேட்டு அவளை நோக்கிக் கேளீர் அநஸூயா தேவியாரே! மிதிலைக் கிறையும், ஜனகசக்கரவர்த்தியென்னும் புகழ் பெற்றவரும், தர்ம முணர்ந்தவருமாகிய மஹாராஜர் இப்பொழுது நீதி வழுவாமல் அரசாட்சி செய்துகொண் டிருக்கின்றனர்; அவர் யாகஞ் செய்வதன் பொருட்டுப் பூமியை யுழுகையில், யான் அப்பூமியைப் பிளந்துகொண்டு பிறந்தேன்; அப்பொழு தவர் என்னைக்கண்டு வியப்படைந்து மக்கட்பே றற்றிருந்தமையின், என்னை எடுத்துப் பெண்ணென மொழிந்தனர். அப்பொழுது என் தந்தையை நோக்கி, ஜனகமஹாராஜரே! இப்பெண் உமக்கு மகளே யாகின்றனளென்னும் ஆகாசவாணி தோன்றிற்று, அவர் அதைக்கேட்டு மிக மகிழ்ந்து, தம் பட்டமஹிஷியிடத்தில் என்னை வளர்க்கும்படி யளித்தனர். அவளும் பெருமகிழ்வுகொண்டு மகளென்றே மதித்து வளர்த்து வந்தனள். பின்பு யான் திருமணத்திற்குரிய பருவமுற்றிருப்பதைக் கண்டு என்னைப்பற்றி மிகச் சிந்தையென்னும் கடலில் மூழ்கினர் என் தந்தையர்:—

సదృశాచ్చాపకృష్టాచ్చ లోకేకన్యాపితాజనాత్
ప్రధర్షణామవాప్నోతి శక్రేణాపిసమోభువి ॥

ஸத்ருஶாச்சாபக்ருஷ்டாச்ச லோகேகன்யாபிதாஜனாத்
ப்ரதர்ஷணமவாப்னோதி ஶக்ரேணாபிஸமோபுவி.

இப்பூமியில் கன்னிகைக்குத் தந்தையாயினோன், இந்திரனுக்கு நிகராயினவனாயினும், உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் நிகராயினோரென்னும் பிரிவின்றி எல்லாஜனங்களிடத்தி னின்றும் இகழ்வினையுறுவானன்றோ? யான் அயோநிஜை யாதலின், எனக்குத் தக்கபதி யொருவனு மிரானென்று மிகச் சிந்தை தோன்றிற்று; இவ்வண்ணம் என் தந்தை சிந்தை செய்கையில், தான் செய்த மஹாயாகத்தில் வருணதேவனு ளளிக்கப்பட்ட ருத்திர தனுஸ்ஸை என் திருமணத்திற்கு ஶுல்கமாகச் செய்யவேண்டுமென்று தேர்ந்து அரசர்களெல்லோரையும் அழைப்பித்து அவர்களை நோக்கி, வேந்தர்களே! இந்த வில்லைக் கையிலேந்தி யாவனொருவன் நாணேறிட்டு வளைக்கின்ற

னனே? அவன் பொருட்டே என் மகளாகிய இந்த ஸீதை விவாஹஞ்செய்தளிக்கப் படுவளென்று மொழிந்தனர். அந்த ராஜர்களும் அதுகேட்டு அந்த வில்லை எடுத்து வளைக்கும்படி முயன்றும் திறமையின்றிக் கைகுவித்துப்பணிந்துசென்றனர்கள். பின்பு நெடுநாளைக்குப்பின் விஸ்வாமித்ரமகாமுனி ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களை யழைத்துக்கொண்டு என் தந்தை செய்த யாகத்திற்காக எழுந்தருளினர். அப்பொழு தவர் அந்த வில்லை ஸ்ரீராமருக்குக் காட்டுமென்று என் தந்தைக் குரைத்தனர். அவ்வண்ணமே என் தந்தை யந்த வில்லைச் சபைநடுவி லழைப்பித்திடுகையில், ஸ்ரீராமபிரானும் அரைநொடியில் அதனை எடுத்து நாண்கட்டி வளைக்கையில், அஃது நடுவிலிற்று இருதுண்டாக வீழ்ந்தது; அப்பொழுது வானம் முழங்கி இடிவீழ்ந்தாப்போலப் பேரொலி தோன்றிற்று; உடனே என் தந்தை என்னை யவர் பொருட்டுத் திருமணஞ் செய்தளிக்க முயற்சி செய்கையில், பெருமாள் தந் தந்தையரது திருவுளத்தை யறியாது என்னைத் திருமணஞ் செய்து கொள்ள விருப்புற்றிலர்; என் தந்தை அஃதறிந்து உடனே தசரதசக்கரவர்த்தியாரையும் அழைப்பித்து அவருடன்பாட்டின்மேல் என்னை விவாகஞ் செய்தளிக்கையில், எனக்குத் தங்கையாகிய ஊர்மிளை என்பவளையும், இளையபெருமாளுக்கு விவாஹஞ் செய்து கொடுத்து மகிழ்ந்தனர். கேட்டீரோ அநஸூயாதேவியரே! யானிவ்வண்ணம் அந்த வீரஸ்வயம்வர காலத்தில் மிகச் சிறந்த தோள்வலியுற்ற ஸ்ரீராமசந்திரர் பொருட்டு யான் திருமணஞ் செய்தளிக்கப்பட்டு, அது முதல் இவரிடத்தில் பத்தியும் ஆசையுங் கொண்டு தருமவழிகோணமல் பணிவிடை செய்து வருகின்றேனென்று இனிமையாக மொழிந்தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றுப்பதினெட்டாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

நூற்றுப்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

பெருமாள் அத்திரிமஹாமுனி யாஸ்ரமத்தினின்றும் தண்டகாவன மேற வெழுந் தருளியது.

இவ்வண்ணம் பிராட்டியா ரருளிச்செய்த அந்தச் சிறந்த கதையை யநஸூயை கேட்டு மகிழ்ந்து பிராட்டியாரைத் தழுவி யுச்சிமோந்து புகழ்ந்து

அவளை நோக்கி, அடி ஜனகராஜன் திருமகளே! நீ இந்தச் சுயம்வரக் கதையினை நிகழ்ந்தவாறு மதுரமாகக் கூறினை, இதனால் யானும் மிக மகிழ்ந்தேன்; வெய்யோன் மறைந் திரவை நிகழ்வித்தனன்; பகலின் உணவின் பொருட்டு அங்கங்குச் சென்று மாலைப்பொழுதில் உறங்குவதன் பொருட்டுக் கூடில்வந்தடைந்த பறவைகளின் ஒலி மிக வொலிக்கின்றது; இந்த முனிவர்களும் நீரிலாடிப் பூர்ணகலசங்களைக் கையிலேந்திக் கூடி வருகின்றனர்கள்; ரிஷிகளால் செய்யப்பட்ட அக்கினி ஹோத்திரங்களின் புகை மாடப்புறுவினுடல்போலச் சிவப்புற்றதாகிக் காற்றினால் மேலெழுகின்றது; இருள்மூடி யிருக்கின்றமையின், இலை யுதிர்ந்த மரங்களும், இலைகளடர்ந்தனபோலத் தோற்றுகின்றன; ஆதலின், இவ்விடத்தில் திசைகளும் காணப்படுகின்றில; இரவில் திரிகின்ற ஜந்துக்களும் எங்கும் திரிகின்றன; தபோவனத்திலுள்ள இந்த மான்களும், வேதியின் ஓரங்களில் படுத்திருக்கின்றன; இந்த இரவு விண்மீன்களால் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டதாகி வளர்கின்றது; சந்திரனும், நிலவென்னும் வெண்பட்டுடுத்து வானிடைக் காணப்படுகின்றனன்; ஆதலின், யான் விடை கொடுக்கின்றேன்; நீ சென்று ஸ்ரீராமபிரானுக்கு அநுசரா யாகுக; நீ யுரைத்த மதுரவாக்கியங்களினாலே யான் மிக மகிழ்ந்தேன்; ஆதலின், யானளித்த ஆடையாபரணதிகளை என்னெதிரிலேயே யணிந்துகொண்டு திகழ்க; என்று மொழிந்தனள். பிராட்டியாரும் அதுகேட்டு அவ்வண்ணமே சிங்காரித்துக்கொண்டு அநஸூயையைப் பணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு பெருமாளை நோக்கி, யருகிற்சென்று நின்றனர். பெருமாளும் பிராட்டி இவ்வண்ணம் சிங்காரங்கொண்டிருக்கக் கண்டு மகிழ்ந்து வினவுகையில், பிராட்டியார் நிகழ்ந்த வண்ண முரைத்தனர். மனிதர்கள் பெறற்கரிய அநஸூயையின் அந்தப் பூஜையைக் கண்டு இளையபெருமாளுடன் பெருமாள் மகிழ்வுகொண்டு அன்றிரவை யங்குப்போக்கி மறுநாளுதயத்திலெழுந்து நீரிலாடி ஹோமஞ்செய்து விளங்குகின்ற ரிஷிகளைக் கண்டு குசலம் வினவி யருளி விடைகேட்டனர். அந்த ரிஷிகளும் பெருமாளை நோக்கிக் கேட்டருளீர் சக்கரவர்த்தித் திருமகனே! இவ்விடத்தில் ராக்ஷஸர்கள் அல்லும் பகலும் எங்குந் திரிந்து, அசுசியாயிருப்பவர்களையும், ஊக்கமற்றிருப்பவர்களையும் கொல்லுகின்றனர்கள்; பலவகை யுருவங்கொண்டு யாவரையும் வெருட்டுகின்றனர்கள்; குருதியை யுண்ணத்தக்க கொடிய விலங்குகளும் பரவியிருக்கின்றன; இவைகள் எங்களைத் தின்ன வருத்துகின்றன; ஆதலின், ஸ்ரீராமபத்திரா! இவைகளைக் கொலைசெய்து எம்மைப் பாதுகாத் தளிக்கக்

கடவை. மஹாரிஷிகள் சாட்டில் கந்தமூலபலங்கள் கொண்டு வருவதன் பொருட்டுச் செல்லும் வழி இதோ காணப்படுகின்றதே? இந்த வழியினாலேயே நீ யடர்ந்தவன மேற வெழுந்தருளுவது தகும்; இவ்வழியே எழுந்தருளிக் கொடியவர்களைக் கொலைசெய்து எம்மைப் பாதுகாக்கக் கட்வையென்று வேண்டி யுரைத்தனர்கள். என்றிவ்வண்ணம் அம்முனிவர்களால் வேண்டி யாசீர்வாதஞ்செய்து பின்றொடர்ந்து வழிவிட்டனுப்பப்பட்ட பெருமாளும் பிராட்டியாருடனும், இளையபெருமாளுடனுங்கூடி, கதிரவன் மேகமண்டலத்தி னுட்புகுவதுபோல அந்தக் கொடிய தண்டகாவனத்தினுட் புகுந்தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றுப்பத்தொன்பதாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

அயோத்தியாகாண்டமும்

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீஸீதா லக்ஷ்மண ஸமேத ஸ்ரீராமசந்திர பரப்ரஹ்மணேநம:.

